Dacă Sufletul ar putea vorbi

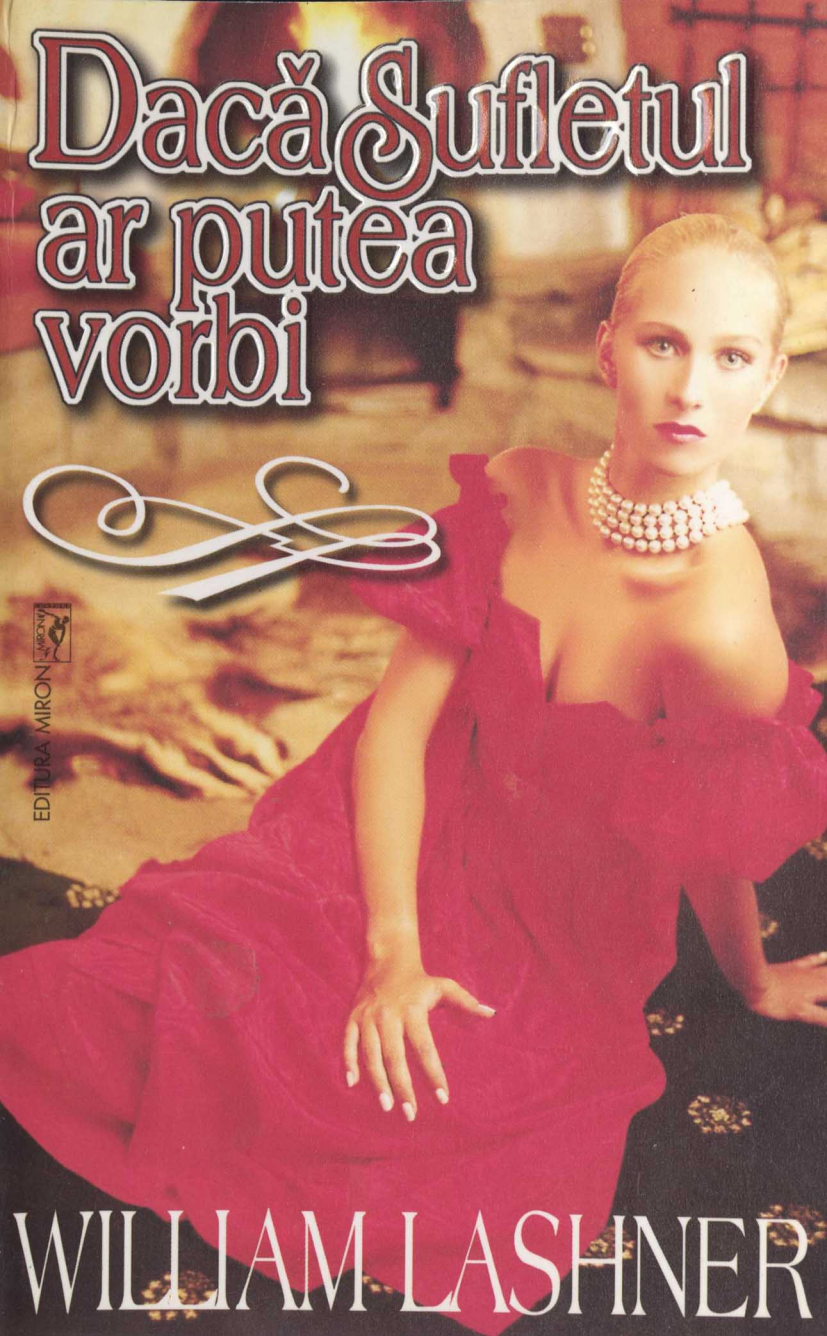

EDITURA MIRON

WILLIAM LASHNER

WILLIAM LASHNER

Dacă sufletul ar putea vorbi

VERITAS

by William Lashner

© copyright for romanian Language
by MIRON

Toate drepturile rezervate
Editurii MIRON.
Nici o parte a acestei cărţi nu poate fi
reprodusă sau transmisă sub nici o formă
şi prin nici un fel de mijloc – electronic
sau mecanic – inclusiv prin fotocopiere,
înregistrare magnetică sau prin alt sistem
de stocare şi redare a informaţiei,
fără permisiunea scrisă a Editorului.

WILLIAM LASHNER

Dacă sufletul ar putea vorbi

Traducere de Oana Negureanu

Editura MIRON
București

Tehnoredactor: *MONICA TOADER*
Corectori: *GEORGETA ȚOMA*
SANDA VIDRIGHIN

ISBN 973-95062-4-8

PARTEA ÎNTÎI

AILUROFOBIA

„Nu cunosc nimic mai urît şi mai patetic decît un om care-şi închină toate orele unei zile cîştigului de dragul banilor."

John D. Rockefeller

1

ÎN DRUM SPRE BELIZE CITY, BELIZE

Bănuiesc că fiecare sută de milioane de dolari îşi are propria poveste sordidă, iar suta pe care o vînez eu nu e cu nimic deosebită de celelalte.

Mă aflu într-un avion al companiei TACA spre Belize, în căutarea averii. Sub scaunul din faţa mea este servieta, iar în servietă tot ce am nevoie, din punct de vedere oficial, ca să ridic averea şi să plec cu ea acasă. Am scos servieta de sub scaun şi mi-am pus-o pe genunchi, am deschis-o, trăgînd din ea cu grijă un dosar, iar apoi, cu încă şi mai mare grijă, am dat la iveală documentul dinăuntrul lui. Îmi place hîrtia netedă pe care o ţin între degete. O citesc iar cu atenţie, ţinînd-o în aşa fel, încît călugăriţa de lîngă mine să nu poată trage cu ochiul. Textul este scurt şi clar precum cel mai simplu şi mai frumos epitaf japonez. „În favoarea acuzării, pîrîtul va trebui să plătească cheltuieli de judecată şi daune în valoare de o sută de milioane de dolari".

Documentul este semnat de judecător, ştampilat cu cerneală roşie şi atestat de notariatul Curţii de Justiţie din Philadelphia. Este legal în toate statele uniunii şi în

acele țări care au semnat tratate cu Statele Unite, un grup din care, din fericire, face parte şi Belize. O sută de milioane de dolari, prețul a două vieți, plus daune morale. Ridic hîrtia spre nas şi miros. Pot detecta o uşoară aromă de act oficial. O sută de milioane de dolari, din care, tariful meu, onorariul meu de avocat este o treime.

Ia gîndiți-vă la treaba asta o clipă; eu o fac mereu. Dacă găsesc ceea ce caut, va fi ca şi cum aş cîştiga la loto în fiecare lună a anului. Ar fi ca şi cum Ed McMahon mi-ar veni la uşă cu cecul pentru marele premiu, nu o dată, nici de două ori, ci de trei ori, şi aş primi totul dintr-o dată, nu eşalonat pe treizeci de ani. Aş avea destui bani ca să candidez la postul de preşedinte, dacă aş fi destul de nebun. Mă rog, poate nu chiar aşa, dar sînt oricum o mulțime de bani. Şi îi vreau, cu disperare, cu pasiune, cu toată inima şi sufletul meu. Cei care se vaită că nu mai e nici un înțeles în stilul de viață american sînt orbi, pentru că încă mai există faima şi averea şi, ca să fiu sincer, eu unul pe faimă nu dau doi bani. Prefer banii.

Aproape un an de zile am căutat bunurile pentru ca să primesc aceste daune. Le-am urmărit din insulele Cayman pînă la o bancă din Luxemburg, apoi la o bancă din Elveția, prin Liberia şi Beirut şi din nou prin insulele Cayman, de unde plățile s-au făcut constant şi direct la o bancă din Belize, la singura bancă din Belize, într-un anume cont.

De la banca din Belize, fondurile erau retrase imediat, în bani gheață. Şi, spre deosebire de celelalte fonduri, cele de la Belize nu au fost ascunse nici după nişte tranzacții complicate şi nici după vreun cod matematic extrem de complicat. Fie stăpînul banilor a devenit tot mai sigur pe el, fie a vrut să-mi trimită o invitație, însă, oricum o fi, eu mă îndrept acum spre Belize, în urmărirea banilor care mă vor duce direct la el. Este un om

dificil, violent, mincinos, lacom peste măsură. A omorît fără să ezite, din cele mai simple motive. Are mîinile pline de sînge şi am motive să cred că n-ar da înapoi dacă ar fi să ucidă din nou. Cînd mă gîndesc la crimele lui, găsesc uimitoare ideea că simplul gînd la atîția bani poate face pe cineva să acționeze fără să mai judece. Acum zbor spre Belize ca să-l găsesc pe omul ăsta în azilul lui tropical, să-i servesc sentința judecătorească personal şi să încep procedurile legale care, în fine, mă vor face şi pe mine bogat.

Pe un glas lipsit de ton, ni se spune atît în spaniolă, cît şi în engleză că ne-am apropiat de Belize City. Pun documentul la loc în servietă, pe aceasta o închid bine şi-o bag sub scaunul din față. Pe fereastră văd albastrul mării caraibiene şi apoi o linie frîntă de pămînt, întins deasupra apelor ca o pată de ulei, şi apoi văd şi jungla, verde, deasă şi extrem de străină. Vîrfurile copacilor par negre acum din cauza norilor. Nu e prima dată cînd încep să am îndoieli serioase cu privire la misiunea asta. Dacă m-aş fi dus la Pittsburgh sau Berna sau Luxemburg, m-aş fi simțit cu mult mai încrezător, dar Belize este un tărîm sălbatic, nedomesticit, o țară a uraganelor, a pădurilor tropicale şi a ruinelor mayaşe. În Belize se poate întîmpla orice.

Călugărița de lîngă mine, îmbrăcată în alb şi negru şi cu pantofi de pînză în picioare, pune deoparte romanul lui Danielle Steel şi-mi zîmbeşte încurajator.

– Ați mai fost vreodată în țara noastră? mă întreabă cu un pronunțat accent britanic.

– Nu, îi răspund eu.

– Este foarte frumoasă, îmi zice ea. Oamenii sînt cu adevărat minunați. Îmi face cu ochiul. Dar, totuşi, aveți grijă de portofel cînd ajungeți în oraş, bine? O să vă placă, sînt sigură de asta. Ați venit cu afaceri sau de plăcere?

– Afaceri.

– Desigur. Mi-aş fi putut da seama numai după costum. Însă la noi e cam cald pentru aşa ceva. Bănuiesc că veţi vizita şi bariera de corali, toată lumea merge acolo, dar în Belize găseşti şi alte lucruri interesante în afară de peşti. Cît staţi pe aici ar fi grozav dacă aţi vizita pădurile tropicale. Sînt minunate. Şi rîurile, de asemenea. Bănuiesc că v-aţi adus substanţe contra insectelor, nu?

– De fapt, nu. Sînt chiar aşa de rele?

– Doamne, da. Mai ales ţînţarii, cred că vă daţi seama. Pastilele contra malariei care au apărut acum sînt o minune. Şi bubele de la musca tropicală, sînt cam rele, dar în cîteva zile trec. Te mănîncă, desigur, şi te şi arde, dar cel mai rău dintre toate e viermele-de-carne. Este larva muştei tropicale şi este purtată de ţînţari. Ţînţarul muşcă şi infectează şi viermele trăieşte în carnea omului pînă creşte, agăţîndu-se de piele cu nişte cleştişori şi îngropîndu-se în ea. Un parazit tare scîrbos. Toată zona respectivă se umflă şi este dureroasă, ai şi senzaţia de arsură, dar nu trebuie să încerci să-l scoţi, oh, nu. Pentru că atunci te căptuşeşti cu ditamai infecţia. Nu, zona trebuie acoperită cu lipici şi bandă adezivă şi sufocată. Viermele se cam zbate dedesubt înainte să moară, şi unii consideră treaba asta dureroasă, dar a doua zi poţi să-l storci de acolo aşa cum storci pasta de dinţi din tub.

Eu deja m-am pierdut cu firea cînd avionul se înclină uşor în bot, trecînd foarte aproape de rîul lat al junglei şi apoi aterizînd pe pistă.

„Bine aţi venit pe Aeroportul Internaţional Philip Goldson“, se aude din difuzoare. *„Temperatura din aeroport este de treizeci şi trei de grade, iar umiditatea este de optzeci şi cinci la sută. O şedere plăcută în Belize“.*

Mă despart de călugăriţă în holul de ieşire. Este cumplit de cald, iar soarele Americii Centrale pare de-a dreptul brutal. Îl simt cum mă apasă. peste tot. Aerul

tropical e gros, iar umiditatea îmi îngreunează imediat hainele. Am ceva pe față. Pentru un moment sînt nedumerit înainte să-mi dau seama că este o insectă şi că aş face mai bine s-o alung. Sîntem puşi să mergem în şir indian spre vamă. Spre stînga este clădirea terminalului, de un maroniu-ruginiu, o relicvă a anilor '50, iar la dreapta se vede un camion militar de camuflaj care tocmai este încărcat cu ceva de dimensiuni apreciabile, dar de neidentificat. Un elicopter negru se învîrte pe deasupra noastră.

Pe lîngă noi trece un jeep plin de soldați. Sudoarea mi se scurge de pe tîmple pe gît. Îmi scot haina, dar cămaşa e deja leoarcă. Alung un țînțar de pe încheietura mîinii, dar afurisitul tot are vreme să mă muşte. Tot am impresia că simt cum se zbate ceva sub piele, acolo unde am fost muşcat.

După ce ni s-au inspectat paşapoartele şi am primit acordul de intrare, ni se spune să ne luăm bagajele, să intrăm în clădirea terminalului, să ne aşezăm iar în rînd şi să aşteptăm cîinele. Mă aşez pe valiză şi mă apuc să-mi storc buba de pe încheietură. Apare un ciobănesc german, mare şi rău.

Se tot zvîrcoleşte în lesă. Se apucă să adulmece un geamantan, apoi încă unul şi apoi un rucsac. Cîinele se apropie şi de mine şi-şi vîră botul între picioarele mele. Cei doi polițişti din apropiere se prăpădesc de rîs.

Chiar şi în terminal este înăbuşitor de cald, iar soarele care năvăleşte pe geamuri pare de-a dreptul fioros, iar eu simt primejdia care mă paşte, altceva în afară de țînțari şi muşte. Mă întreb o clipă ce naiba caut eu tocmai în Belize, dar simt greutatea servietei de mînă şi-mi amintesc de suta de milioane de dolari şi de povestea ei, o poveste despre trădare şi răzbunare, intrigi, sex, dezvăluiri, o poveste despre crimă şi despre mîntuire, dar mai ales despre bani. Aşa că ştiu precis ce caut aici şi de ce.

2

Pentru mine totul a început cu o treabă de rutină, în cămăruța aceea mică, cea mai tristă din toată Philadelphia. Aglomerată de polițiști și avocați în cămăși cu mîneci scurte și grefieri și maldăre de dosare, și cu un calculator vechi și prăfuit, camera avea aerul birocrației ostenite și depășite. Eu stăteam singur în banca avocatului din cămăruță, așteptîndu-mi clientul care trebuia să fie adus din beciul clădirii. Treaba mea era să-l scot de acolo pe o cauțiune rezonabilă și, ținînd cont de ceea ce făcuse, nu avea să-mi fie deloc ușor.

Eram în Clădirea Rotundă, cartierul general al Poliției din Philadelphia, o clădire circulară construită prin anii '60, numai linii avîntate, cu fiecare birou la fel de mare, o minune a arhitecturii, o promisiune egalitaristă. Numai că biata clădire a îmbătrînit înainte de vreme, poate din cauza prea multor nenorociri și crime. La intrarea mare din strada Race, este o statuie a unui polițist ținînd de braț un puști prins în flagrant, delict, o promisiune pentru cetățenii orașului a muncii zeloase a polițiștilor, numai că acum acea intrare a fost închisă și toată lumea intră prin spate. Deci, cum intri prin spate, la dreapta, după ce treci de ghișeul la care se lasă armele și se eliberează permise de port-armă, pe lîngă ghișeul de cauțiuni, după ce treci de ușile maronii acum zgîriate și urci scările unde sînt așezate bănci de unde care publicul poate privi prin geamurile groase de plexiglas la ce se întîmplă în sală, ajungi chiar la Curtea de Justiție Municipală din Clădirea Rotundă.

– Stați jos, doamnă, a strigat aprodul spre o femeie tînără care intrase pe uşile maronii şi care acum rămăsese zăpăcită între băncile din spatele peretelui de plexiglas.

Era tînără, subțirică, o tipă cu păr scurt, vopsit blond, şi o haină de piele neagră. Era fie rudă, fie prietenă cu vreunul dintre acuzați sau poate că voia numai să piardă vremea, găsindu-şi astfel o distracție pentru dimineață. Dacă era aşa, atunci ar fi trebuit să-i fie ruşine.

– Nu puteți rămîne în picioare acolo în spate, i-a mai strigat încă o dată aprodul. Trebuie să vă aşezați undeva.

Aşa că fata s-a aşezat în cele din urmă pe o bancă la întîmplare.

Acuzații erau aduşi în sala de judecată în grupuri de cîte douăzeci, legați cu cătuşe de oțel unul de celălalt, şi băgați într-o celulă miniaturală, cu un perete propriu de plexiglas. Îi puteai vedea cum stăteau acolo, aşteptînd mohorîți să fie aduşi în fața instanței.

– Stați jos, domnule, strigă iar aprodul, iar un alt spectator îi urmă instrucțiunile aşezîndu-se pe o bancă la întîmplare.

Intrase şi judecătorul, aşa că în sală se făcuse linişte.

– Hakeem Trell, strigă aprodul, iar un tînăr făcu cîțiva paşi nesiguri spre masa mare a grefierului şi biroul înalt al judecătorului.

– Hakeem Trell, citi comisarul pentru cauțiuni Pauling, citind din dosarul din fața lui, cunoscut de asemenea drept Roger Pettibone sau ca Skip Doug.

Comisarul îl privise apoi pe tînărul din fața sa pe deasupra ochelarilor cu rame ieftine. Tipul ăsta cu mai multe nume avea acea aroganță specifică unui licean care ştia că-l aştepta doar o după-amiază petrecută în sala de detenție pentru o şotie supărătoare. Unde era neliniştea la gîndul că avea să stea la închisoare, frica

aceea cumplită pentru viitorul compromis şi nesigur? Ce le-am făcut acestor copii?

Clientul meu nu fusese adus în lotul acela de douăzeci de oameni, aşa c-am fost nevoit să aştept cu răbdare în vreme ce comisarul Pauling îi aranja pe Hakeem Treel, şi apoi pe Luis Rodriguez, pe Jason Lawton şi aşa mai departe, majoritatea nişte puştani, făcînd parte din minorităţi, extrem de săraci, sau cel puţin îmbrăcaţi în aşa fel, încît să pară săraci şi vorbind cu acea mîndrie specifică minorităţilor şi săracilor, cu un aer clar de ostilitate. Dacă petreci destulă vreme în sala asta de judecată, ajungi să te simţi ca o putere străină de ocupaţie.

– Domnilor, vă rog, luaţi loc, nu puteţi sta acolo în picioare, strigă iar aprodul, iar cei doi bărbaţi de la galerie se aşezară pe una din băncile din faţă, chiar în faţa blondei tinere, care se mută mai într-o parte ca să poată urmări în continuare procesele.

Eu i-am recunoscut imediat pe cei doi bărbaţi. Mă aşteptasem să apară, ei sau cel puţin alţii ca ei. Unul era de-a dreptul imens, îmbrăcat într-un fel de trening strălucitor şi cu expresia încruntată a unui halterofil care are de ridicat ceva foarte greu. Îl mai văzusem şi, o dată, chiar mîrîise spre mine. Celălalt era scund şi subţirel, arătînd ca un antreprenor de pompe funebre, cu acelaşi costum negru, cu o servietă mică pe care o ţinea pe genunchi. Numele celui mic era Earl Dante, un şef minor al mafiei pe care-l întîlnisem de cîteva ori înainte. Baza operaţiunilor lui era un magazin de articole sportive, numit isteţ *Pionul celui de-al şaptelea cerc,* de pe Strada Doi, la sud de Washington, chiar lîngă Muzeul Mummers, unde dădea camătă cu trei procente pe săptămînă dobîndă şi-i trimitea pe muşchiuloşii lui să ridice banii. Dante şi-a înclinat capul spre mine, iar eu mi-am contractat colţurile gurii într-o imitaţie de zîmbet, sperînd să nu mă fi observat nimeni, înainte să-mi abat iar atenţia asupra procedurilor din sală.

Comisarul Pauling mă privea țintă. Privirea lui se ridicase după aceea spre chipul de mort al lui Dante înainte să se îndrepte iar spre mine. Eu am ridicat ușor din umeri. Aprodul l-a chemat pe următorul de pe listă.

În pauza dintre două grupe, comisarul s-a retras în biroul lui din Clădirea Rotundă, fără să aibă acolo cumva vreun birou sau vreo bibliotecă, ci numai un cui în care să-și agațe roba, o chiuvetă și un WC prăpădit, plus un sul imens de hîrtie igienică. Eu m-am îndreptat imediat spre aprodul îmbrăcat impecabil de la măsuța de lîngă biroul înalt al judecătorului.

– Frumoasă cravată, Henry, i-am zis.

– Ce păcat că nu pot spune același lucru despre a dumneavoastră, domnule Carl, mi-a răspuns Henry, răsfoind dosarele din fața, fără ca măcar o dată să-și ridice privirea spre costumul meu. Dar, bănuiesc că nu prea ai ce alege atunci cînd îți cumperi cravate de la *Woolworth's*.

– Ai fi mirat dacă ai vedea ce au acolo, i-am zis eu. Sînt aici pentru Cressi. Peter Cressi. Un fel de problemă cu arme.

Henry aruncă o privire în hîrtiile din fața lui și începu să dea din cap.

– Mda, cred că încrederea de a cumpăra o sută șaptezeci și nouă de arme automate de asalt modificate ilegal, trei lansatoare de grenade și un aruncător de flăcări de la un polițist sub acoperire constituie o minoră problemă cu arme.

– E colecționar.

– A-ha, mormăise Henry fără să creadă o iotă.

– Nu, serios.

– Nu trebuie să mă minți pe mine, domnule Carl. Doar nu eu port robă de judecător, nu? Cressi al dumneavoastră e în grupul următor. Și știu ce vreți, da, da. Vă scot de aici cît de repede pot.

– Ești un om tare bun, Henry.

– Nu-mi spuneți mie, mergeți şi spuneți treaba asta nevestei mele.

În sală a fost adus următorul grup de douăzeci de deținuți şi băgați în celula din spatele biroului avocatului. În mijlocul grupului stătea Peter Cressi, înalt, cu păr cîrlionțat care-i ajungea pînă la umerii incredibil de largi şi aproape neruşinat de chipeş. Cămaşa albastră de mătase, pantalonii negri, cizmele strălucitoare cu vîrfuri ascuțite erau într-un contrast absolut față de blugii tociți şi adidaşii scîlciați ai noilor săi prieteni. Atunci cînd a apărut singur în sală, mi-a aruncat un zîmbet degajat de parcă văzuse un vecin de peste drum. I-am răspuns şi eu cam la fel. Privirea lui Cressi a fugit spre galeria vizitatorilor şi, atunci cînd îl observă pe Dante, se înclină uşor cu un aer de smerenie.

De fapt, mie nu-mi plăcea deloc de Cressi. Avea ceva urît şi arogant, ceva care te făcea să te simți stînjenit lîngă el. Era genul de tip care parcă dansa atunci cînd vorbea, de parcă ar fi avut vezica prea plină, gata să explodeze, dar mai apoi simțeai că nu vezica era de vină, ci un alt organ diavolesc dinăuntrul lui, nevăzut, care-l făcea să meargă tot înainte prin viață, făcînd cît mai multe rele. Nu-mi plăcea deloc Cressi, dar să-i scot pe cauțiune pe cei asemenea lui, cu organe ale diavolului în interior, era felul în care-mi cîştigam existența.

Nu mi-am dorit niciodată să fiu avocat pledant în procese penale, nu am vrut o mulțime de lucruri care totuşi mi s-au strecurat în viață, aşa cum nici sovieticii n-au dorit ca Cernobîlul să lumineze lunga noapte ucraineană, iar eu acum eram avocat penal.

În sistemul legal american eu reprezentam un grup de oameni a căror loialitate nu era nici pentru Dumnezeu şi nici pentru patrie, ci pentru familie, nu pentru familiile lor, cele în care se născuseră, ci o familie cu legături aşa de strînse, că-ți puteau intra în carne. Era o familie care se îngrăşase şi devenise extrem de bogată numai pen-

tru că vînduse droguri, se ocupase de prostituție, se infiltrase în sindicate şi extorcase bani frumoşi din industrie, care furase, se ocupase de cămătărie şi de jocuri de noroc, care profitase de violență şi de ură şi care înfăptuise nenumărate crime. Era o familie de criminali condusă de Enrico Raffaello. Nu-mi plăcea munca şi nu-mi plăceau nici clienții, şi nici pe mine nu mă plăceam prea mult pentru că lucram pentru asemenea clienți, aş fi vrut să ies din combinație, dar Enrico Raffaello îmi făcuse o favoare mai demult şi-mi salvase viața, aşa că nu mai prea aveam de ales.

– Bine, rostise Pauling revenit pe locul său. Hai să începem.

Erau deja trei deținuți în banca din spatele biroului la care stăteam eu şi comisarul deja se uita la primul, un băiat cu un rictus al buzelor, cînd Henry a strigat numele lui Peter Cressi.

– Haide, fiule, vino aici, zise Pauling către puşti. Însă Henry veni şi şopti ceva la urechea magistratului. Pauling închise ochii exasperat. Atunci aduceți-l pe domnul Cressi, zise în cele din urmă.

M-am ridicat şi m-am apropiat de judecător.

– Bănuiesc că eşti aici ca să-l reprezinți pe inculpat, domnule Carl, mi-a zis Pauling în vreme ce Cressi era adus din celulă.

– Pe prezumtivul inculpat, da, domnule.

Cînd Cressi fu adus lîngă mine, i-am aruncat o privire urîtă. El s-a tras înapoi şi şi-a început micul dans.

– Domnule Cressi, a rostit comisarul Pauling, întrerupînd micul nostru moment, eşti aici acuzat cu o sută optzeci şi trei de capete de acuzare privind cumpărarea ilegală de arme de foc conform Codului Penal din Pennsylvania. Eşti de asemenea acuzat de conspirație pentru comiterea acestor delicte. Acum o să-ți citesc faptele clare care au condus la asemenea acuzații, aşa că ai face bine să asculți cu atenție.

Pauling s-a apucat să-i citească raportul poliției. Eu deja ştiam ce se întîmplase, auzisem totul cu lux de amănunte în dimineața aceea, cînd am fost trezit de o vizită acasă, de unul dintre mafioți, care mi-a povestit despre felul în care fusese arestat Cressi. Arestarea probabil fusese ceva de rîsul lumii; Cressi, cu un camion *Ryder*, mergînd spre un depozit din nord-est, ca să găsească acolo nu lăzile cu arme pe care le aşteptaşe, ci o întreagă echipă de trupe speciale, care aveau armele întoarse chiar spre burta lui. Bănuiesc că polițiştii se aşteptaseră la o mică armată, nu numai la un amărît de mafiot cu un camion închiriat.

– Domnule judecător, cu privire la cauțiune, am zis eu, domnul Cressi este rezident în acest oraş de cînd s-a născut, locuieşte în casa părintească împreună cu bătrîna lui mamă, care depinde de îngrijirea lui.

Asta era una dintre minciunile avocățeşti. O cunoşteam pe mama lui Cressi, o ahtiată după bingo de cincizeci de ani, foarte sprintenă şi arătoasă, iar Peter o îndemna în fiecare dimineață să-şi ia medicamentele pentru hipertensiune.

– Domnul Cressi nu are deloc intenția să fugă şi, cum acest delict nu este deloc violent, posesiunea nefiind amenințare la adresa comunității, aş vrea să-l lăsați să iasă pe propria răspundere.

– Şi ce avea de gînd să facă oare cu toate armele acelea, domnule avocat? Să îşi are peluza?

– Domnul Cressi este colecționar, am zis. L-am văzut pe Henry cum se scutura de rîs în scaunul lui.

– Şi cum rămîne cu aruncătorul de flăcări?

– Vă vine să credeți că domnul Cressi are o mare problemă cu gîndacii?

Judecătorul nici măcar n-a zîmbit, ceea ce nu era deloc bine.

– Aceste arme sînt de contrabandă, deci ceva ilegal, şi nimănui nu-i este permis să le aibă, nici măcar aşa-

zişilor colecționari.

– Domnule judecător, avem un argument constituțional în această privință.

– Scuteşte-mă cu Amendamentul Doi, domnule avocat. Clientul dumitale voia să cumpere destule arme ca să pornească un război. Trei sute şaizeci de mii, din care zece la sută în numerar, mai zise Pauling, bătînd cu ciocanul.

– Domnule judecător, este excesiv.

– Două mii per armă mi se pare potrivit. Mai cred că domnului Cressi nu i-ar strica dacă ar petrece o vreme la închisoare. Asta-i tot, următorul caz.

– Mulțumesc, domnule judecător, am zis, încercînd să-mi alung sarcasmul din glas. M-am întors spre Earl Dante care stătea aşteptînd răbdător pe banca de la galerie, şi am dat din cap.

Dante mi-a aruncat o privire de exasperare resemnată, aşa cum ar privi şi un mecanic care i-ar spune că maşina lui are nevoie de o piesă costisitoare ca să meargă şi pe mai departe. Imediat după aceea, cămătarul s-a ridicat şi s-a îndreptat spre uşile galeriei, pînă la ghişeul de plată al cauțiunilor. Tipul cu muşchi îmbrăcat în trening mergea după el. În vreme ce-i urmăream cu privirea, atenția mi-a fost iar atrasă de blondina care ne privea pe Cressi şi pe mine cu ceva mai mult decît o simplă curiozitate.

M-am întors ca să-i dau lui Cressi o serie de instrucțiuni complicate.

– Să-ți ții gura bine închisă pînă ieşi pe cauțiune, Peter. Ai priceput?

– Crezi că sînt un dobitoc?

– Nu eu am fost cel care s-a apucat să cumpere arme de la copoi. Fă aşa cum zic şi mîine vino la mine la birou ca să vedem ce naiba o să facem mai departe. Şi nu uita să-mi aduci onorariul obişnuit.

– Te plătesc întotdeauna.

– Asta aşa e, Peter. Am întors iar capul spre blonda care continua să ne privească. O cunoşti? I-am întrebat făcînd semn cu capul în direcția ei.

Peter şi-a ridicat privirea.

– Neh, nu e deloc genul meu, prea pricăjită.

– Atunci, dacă tu n-o ştii, şi dacă nici eu habar nu am cine e, ce naiba se tot holbează la noi?

Peter Cressi mi-a zîmbit superior.

– Cînd arăți şi te îmbraci aşa ca mine, ştii, ajungi să te obişnuieşti cu astfel de ocheade.

– Asta trebuie să fie, am zis eu. Pun pariu c-o să arăți şi mai bine în salopeta aia portocalie de la puşcărie.

În clipa aceea un polițist l-a prins pe Cressi de braț ca să- l conducă înapoi în celulă.

– Vezi dacă poți să stai departe de necazuri pînă mîine dimineață, i-am mai zis, în vreme ce judecătorul trecuse deja la un alt caz.

Numai că, din păcate, Cressi se înşelase grozav în legătură cu blondina şi interesul ei pentru el. Aştepta în fața Clădirii Rotunde ca să ies eu.

– Domnul Carl?

– Eu sînt.

– Cei de la birou mi-au spus că o să vă găsesc aici.

– Şi iată-mă, i-am răspuns eu cu un zîmbet chinuit.

În clipa aceea nu mi se părea un moment plin de promisiuni, aşa cum mi se postase drept în față. Avea cam douăzeci şi cinci de ani, părul vopsit blond îi ajungea cam pînă la urechi şi arăta de parcă ar fi fost retezat cu paloşul. Avea ruj negru pe buze, unghiile date tot într-o nuanță de negru cu un lac oribil, iar ochii îi erau pictați de asemenea cu negru, de parcă ar fi implorat ajutorul. Pe sub haina neagră de piele purta o cămaşă bărbătească de lucru şi o fustă în carouri de o calitate destul de îndoielnică. În urechea dreaptă avea cam cinci cercei şi unul mic în nas, şi arăta ca una dintre studentele sărace de la artă aşezate în fața vreunui restaurant

chinezesc cu meniu fix de un dolar. De pe un umăr îi atîrna o poşetă mică şi neagră. Pe glezna goală ce se ridica dintr-un pantof cu talpă foarte groasă se vedea clar un trandafir tatuat şi, dacă observasem eu aşa ceva tocmai pe gleznă, însemna că privisem cu interes din cap şi pînă-n picioare, ca orice bărbat interesat cît de cît de o femeie. Nu era tocmai rea.

Cressi avusese dreptate, era cam pricăjită, iar chipul îi era întunecat de sentimente contradictorii, dar mai ales de spaimă, şi mai avea o calitate de necontestat, poate nu numai tinereţea şi prospeţimea, poate altceva.

– Ce pot face pentru dumneata? am întrebat-o în cele din urmă.

Fata a întors capul ca să privească în jur.

– N-am putea să discutăm despre treaba asta undeva?

– Poţi să mă conduci pînă la staţia de metrou, i-am răspuns şi am şi pornit-o spre strada Market.

Nu fusesem deloc interesat de ceea ce voia să-mi spună. După ce o măsurasem din priviri credeam că ştiam tot ce voiam să ştiu. Îmi pescuise numele din Paginile Galbene şi descoperise că eram avocat pledant în cazurile penale şi voia acum s-o ajut să-şi scoată amicul de la răcoare. Desigur, tipul era nevinovat, fusese acuzat pe nedrept, iar procesul fusese o mare înscenare, şi, evident, nu mă putea plăti chiar acum, dar, dacă o ajutam numai din bunătatea inimii, avea să mă plătească ceva mai tîrziu.

Cam o dată pe săptămînă primeam astfel de oferte din partea vreunei rude sau prietene a vreunui puşcăriaş care urmăreau avocaţi după cartea de telefoane. Şi ceea ce le spuneam tuturor intenţionam să-i servesc şi ei: nimeni nu făcea nimic numai pentru că avea o inimă bună, iar eu nu eram cu nimic mai altfel decît restul omenirii.

Fata m-a văzut îndepărtîndu-mă, aşa că a început să

alerge stîngaci cu pantofii ei cu talpă groasă şi apoi a încercat să ţină pasul cu mine.

– Am nevoie de ajutorul dumneavoastră, domnule Carl.

– Am prea multă treabă acum.

– Am intrat într-un caz serios de tot.

– Toţi clienţii mei au necazuri serioase.

– Dar eu nu sînt precum ceilalţi clienţi ai dumitale.

– Asta aşa e, clienţii mei îmi plătesc un onorariu pentru eforturile pe care le fac pentru ei. Mi-au cumpărat atenţia şi loialitatea cu bani în numerar. Crezi că vei putea să-mi plăteşti onorariul, domnişoară...?

– Shaw. Caroline Shaw. Cît?

– Cinci mii pentru o treabă penală de rutină.

– Ceea ce am eu nu-i deloc rutină, sînt sigură.

– Aha, păi, în cazul ăsta, s-ar putea să te coste mai mult.

– Pot să plătesc, mi-a răspuns ea. Banii nu sînt o problemă.

Cînd am auzit-o m-am oprit din mers. Mă aşteptasem la o scuză, la o rugăminte, la o amînare, în nici un caz nu mă aşteptasem să aud că banii nu reprezintă o problemă. M-am oprit şi m-am întors s-o privesc mai bine. Chiar dacă era îmbrăcată ca o amărîtă, se ţinea regeşte, cu umerii drepţi şi bărbia ridicată, încercînd să pară cît mai înaltă. Ochii dintre petele de negru de pe pleoape erau albaştri şi foarte vioi, cu o urmă de duritate chiar şi cînd mă priveau ţintă. Şi vorbea mult mai educat, mult mai bine decît m-aş fi aşteptat judecînd-o numai după îmbrăcăminte.

– Şi ce aţi vrea să fac pentru dumneavoastră, domnişoară Shaw?

– Vreau să descoperiţi cine a ucis-o pe sora mea.

Era ceva nou. Mi-am înclinat puţin capul.

– Mi s-a părut că aţi spus că dumneavoastră aţi intrat în bucluc.

– Cred că eu urmez acum la rînd.

– Ei bine, asta este o problemă şi vă doresc tot binele din lume. Dar ar trebui să mergeţi la poliţie. Asta e treaba lor, să investigheze omuciderile şi să-i apere pe cetăţeni, treaba mea este să-i scot pe criminali de la zdup. O zi bună, domnişoară Shaw, am mai zis, şi am pornit-o iar spre staţia de metrou.

– Dar v-am spus că sînt dispusă să plătesc, mi-a zis ea repede, încercînd din nou să ţină pasul cu mine. Oare chiar nu contează?

– Ba contează enorm, i-am răspuns continuînd să merg, dar semnarea unui cec e una şi eliberarea banilor de la bancă în baza acestui cec este cu totul altceva.

– Dar banca va elibera orice sumă pentru care semnez, mi-a zis ea. Şi am nevoie de ajutorul dumneavoastră. Mi-e frică.

– Atunci mergeţi la poliţie.

– Deci nu vreţi să mă ajutaţi?

Glasul îi devenise patetic şi mi-am dat seama că nu se mai ţinea după mine. Nu mi-a fost deloc greu să-mi continui drumul, nu mai greu decît dacă aş fi trecut pe lîngă un cerşetor fără să-i las nici un bănuţ în castronul din faţă. Învăţasem să merg prin oraş fără să privesc în jur, dar, chiar şi aşa, tot i-am auzit glasul:

– Nu ştiu ce-o să mă fac dacă nu mă ajutaţi. Cred că acela sau aceia care au omorît-o pe ea vor veni şi după mine. Sînt disperată, domnule Carl. Duc chestia asta după mine, dar tot sînt speriată.

M-am oprit din nou şi, simţind cum mi se zbîrlea părul pe ceafă, m-am întors. Fata avea în mînă un pistol semiautomat care ţintea chiar spre inima mea.

– Chiar nu vreţi să mă ajutaţi, domnule Carl? Nici nu ştiţi ce disperată sînt.

Pistolul era grosolan la prima vedere şi nu părea tocmai bine finisat, şi avea şi o ţeavă cu o gaură neagră în capăt, nu foarte mare, dar suficient de măricică pentru

a omorî cea mai mare speranță a unei generații 4dintr-o sală de bal, ca să nu mai vorbim de un avocat de doi bani care nu putea fi considerat speranța nimănui.

Așa că, trebuie să mărturisesc, spre meritul ei, fata reușise să-mi atragă atenția.

3

– Pune arma aia jos, i-am zis pe un glas ascuțit.

– Nu am vrut să, Doamne, nu, eu... Mîna începu să-i tremure și țeava se lăsă în jos de parcă pistolul ar fi leșinat.

– Pune arma aia jos, am repetat, deși nu mă simțeam deloc curajos, știind că singurele opțiuni pe care le aveam erau fie fuga și lăsarea spatelui descoperit în fața armei de calibru 22, fie să-mi ud pantalonii, și, deși părea o soluție salvatoare, știam ce mizerie avea să fie. Deci, după ce i-am zis să lase afurista de armă, și încă de două ori, pentru a sublinia, fata făcu întocmai ce îi spusesem, băgînd pistolul la loc în geantă și făcîndu-mă și pe mine să mă simt ca un erou de film.

Asta pînă cînd s-a pus pe plîns.

– Ah, nu, să nu-mi faci una ca asta, m-am grăbit să-i spun, nu, te rog.

Am pășit în direcția ei atunci cînd s-a prăbușit pe bordură și s-a pus pe bocit serios, mînjindu-și obrajii de fard și avînd nasul ca o pătlăgea. Se apucă să-și șteargă fața cu mîneca hainei, iar rezultatul a fost de-a dreptul devastator.

– Nu plînge, te rog, haide, o să fie totul bine. O să mergem undeva, o să stăm de vorbă, dar termină cu plînsul, te rog.

Nu mai puteam s-o las singură acolo, după cîte pătișem, s-o las aşezată pe bordură şi risipind lacrimi negre pe ciment. Într-o altă era i-aş fi oferit un pahar bun de băutură tare, dar, cum nu eram într-o altă eră, m-am oferit să-i cumpăr în schimb un cappuccino. M-a lăsat s-o tîrăsc după mine la o cafenea două străzi mai departe, un local destul de părăginit, cu canapele mici şi mese murdare, cu pereții plini de rafturi cu numere vechi şi mucegăite din ziare şi reviste. Am cerut o cafea simplă, amară, decofeinizată, de fapt, mai ales după saltul pe care-l făcuse inima mea după ce Caroline îmi fîlfîise pe sub nas pistolul, aşa că nu mai avea nevoie de nişte stimulente în dimineața aceea. Caroline stătea în fața mea la masă, cu brațele încrucişate, cu un cappuccino alb-lăptos şi cu praf de scorțişoară pe deasupra, de care nici măcar nu se atinsese.

În local mai erau cîțiva tineri răpciugoşi, cu părul încleiat de geluri şi îmbrăcați mai mult în zdrențe, asortîndu-se perfect cu biata Caroline, dar făcîndu-mă pe mine să par ca venit de pe altă planetă.

– Ai cumva vreun permis pentru arma aia? am întrebat-o.

– Bănuiesc că aş avea nevoie de aşa ceva, nu?

Am încuviințat din cap şi am sorbit cu grijă din cafea.

– Ascultă un sfat legal extrem de bun şi aruncă porcăria aia. Ar trebui să mă duc să te torn, de fapt, pentru propriul tău bine, deşi n-am s-o fac. Ar însemna să-mi încalc principiile în...

– Nu te deranjează dacă fumez, nu? m-a întrerupt ea fără jenă şi şi-a vîrît iar mîna în geanta neagră. Trebuie să admit că nu-mi plăcea deloc s-o văd cu mîna în geantă, dar, de această dată, a scos numai un pachet de *Camel Light*. Ba, mai mult, a reuşit chiar să-şi aprindă țigara cu brațele încrucişate.

Am privit-o iar şi am fost de părere că trebuia să lucreze pe undeva pe la vreun magazin de casete video

sau că era studentă la seral la Colegiul statului Philadelphia, sau poate amîndouă.

– Dar tu cu ce te ocupi, Caroline?

– Pe moment, între două treburi, nu fac nimic, mi-a zis, aplecîndu-se în față şi căutînd ceva pe masă. Negăsind nimic, a aruncat bățul ars de chibrit în spuma maronie a cafelei. Tocmai cheltuisem doi dolari şi cincizeci pe scrumiera ei lichidă. Bănuiesc c-ar fi preferat o băutură țeapănă. Luna trecută am fost fotograf. Luna viitoare poate mă apuc să dansez step.

– Deci, după cum îți dictează capriciul, înțeleg.

Izbucni în rîs şi-şi lăsă capul pe spate ca Bette Davis, arătîndu-mi gîtul lung şi alb.

– Exact. Am aspirat de mică să-mi trăiesc viața ca un personaj dintr-un serial de televiziune; în fiecare săptămînă cîte o aventură nouă şi piperată.

– Şi cum s-a numit acest episod?

– *În atelier,* sau poate *La magazin,* pentru că, după aceea, a trebuit să mă duc la *Gallery* după tampoane. Ce naiba făceai tu în sala aia de judecată azi-dimineață?

Am mai sorbit un pic din cafea.

– Unul dintre clienții mei a încercat să cumpere o sută şaptezeci şi nouă de puşti automate, trei lansatoare de grenade şi un aruncător de flăcări de la un polițist sub acoperire.

– Şi face parte din mafie clientul ăsta al tău?

– Nu există mafie. Este o născocire, ceva apărut în imaginația ziarişti lor.

– Şi ce avea de gînd să facă atunci cu toate armele alea?

– Asta-i marea întrebare, nu?

– Am auzit că eşti avocatul mafiei. E adevărat, nu?

Am făcut un efort cumplit ca s-o privesc țintă, fără să clipesc, lăsînd vorbele ei să se scurgă pe mine ca un scuipat. Da, majoritatea clienților mei erau într-un fel sau altul asociați mărunți ai domnului Raffaello, aşa cum am

mai spus, dar în nici un caz nu eram consilierul familiei, avocatul mafiei. Cel puțin din punct de vedere tehnic. Nu făceam decît să mă ocup de cazurile lor după ce ei se presupunea că făceau presupusele crime sau delicte, nimic mai mult. Şi, deşi clienții mei n-au fugit niciodată din calea justiției, nici n-au deschis vreodată gura despre organizația care i-a hrănit încă de mici, care avea grijă de familiile şi de viitorul lor, şi ajungeau la această hotărîre cu mult înainte să calce în biroul meu. Şi oare chiar îi reprezentam pe oamenii ăştia, sau eram numai o simplă rotiță din promisiunile pe care Constituția Statelor Unite le făcuse tuturor cetățenilor săi? Nu făceam şi eu parte din acei mîndri apărători ai drepturilor pentru care strămoşii noştri luptaseră şi muriseră? Cine dintre noi făcea mai mult ca să apere libertatea şi să asigure justiția? Care dintre noi face mai mult ca să aibă grijă de stilul de viață american?

Vi se pare că am devenit prea defensiv?

Tocmai voiam să-i explic şi ei toate astea, dar, cum şi pe mine mă plictisea s-o spun, i-am răspuns doar:

– Mă ocup de cazuri penale. Nu mă implic în...

– Ce-i asta? strigă ea deodată, urcîndu-se cu picioarele pe scaun. Ce e? Ce?

Am privit o clipă în ochii ei plini de teroare şi apoi m-am uitat şi sub masă, acolo unde, cu o clipă înainte, îi fuseseră picioarele. O pisică, maronie şi zburlită, îşi freca spinarea de picioarele scaunului ei. Părea foarte mulțumită.

– Nu e decît o pisică, i-am zis.

– Scapă de ea.

– Dar e numai o pisică, am repetat.

– Le urăsc, manipulatoare nemernice ce sînt, cu ghearele şi dinții şi limbile acelea lungi. Se hrănesc cu carne de om, ştiai? Este mîncarea lor preferată. E de ajuns să leşini lîngă o pisică şi te trezeşti cu toată fața mîncată.

– Nu prea cred.

– Alung-o de aici, te rog, te rog.

M-am întins pe sub masă, dar pisica mi-a scăpat din mîini. M-am ridicat şi am mînat-o din spate pînă în colţul cafenelei, unde, pe după rafturile cu ziare, se vedea uşa deschisă a unei băi. Cînd pisica s-a furişat în baie, am închis uşa în urma ei.

– Ce naiba a fost şi asta? am întrebat-o pe Caroline imediat ce m-am întors la masă.

– Nu-mi plac pisicile, mi-a zis, jucîndu-se cu ţigara.

– Nici mie nu-mi plac în mod deosebit, dar asta nu înseamnă că mă urc cu picioarele pe scaune sau că fac o criză de isterie.

– Am o mică problemă cu ele, asta-i tot.

– Cu pisicile?

– Mi-e frică de pisici. Nu sînt singura. Are şi un nume. Ailurofobie. Şi ce dacă? Tuturor ne e frică de ceva.

M-am gîndit o clipă la spusele ei. Avea dreptate, desigur, cu toţii ne temeam de ceva şi, în schema generală a lucrurilor, teama de pisici nu era cea mai rea. Marea mea teamă din viaţa asta nu avea un nume pe care să-l cunosc. Mie mi-era teamă să nu rămîn exact acela care eram, iar această fobie îmi dădea fiori în fiecare zi. Ceva aşa de simplu ca teama de pisici ar fi fost o adevărată binecuvîntare.

– În regulă, Caroline, i-am zis. Acum povesteşte-mi despre sora ta.

A tras un fum bun din ţigară şi apoi l-a expirat sub formă de nor albicios.

– Ei bine, în primul rînd, a fost omorîtă.

– Poliţia l-a găsit pe ucigaş?

Se întinse după pachetul de *Camel,* deşi încă nu o terminase pe prima.

– Jackie era atîrnată la capătul unei funii în apartamentul ei. Aşa că poliţia a ajuns la concluzia că s-a

spînzurat singură.

– Asta a spus poliția?

– Exact. Doctorul legist şi un troglodit, detectivul McDeiss. Au închis cazul, au zis că a fost sinucidere. Numai că nu e adevărat.

– Adică nu s-a spînzurat?

– N-ar fi făcut aşa ceva.

– Iar detectivul McDeiss a zis că-i o sinucidere?

Caroline oftă.

– Nici tu nu mă crezi.

– Nu, aşa este, i-am răspuns. Am avut cîteva ciocniri cu McDeiss, dar este un polițist destul de bun. Dacă el a zis că a fost sinucidere, atunci sînt gata să pun pariu că sora ta s-a omorît singură. Poate că nu ți-ai dat seama că era înclinată spre sinucidere, este absolut normal, dar...

– Ba sigur că era înclinată spre sinucidere, m-a întrerupt ea încă o dată. Jackie citea mai mult Sylvia Plath, iar poeziile ei i-au fost ca un fel de hartă de trecere prin adolescență. Unul dintre versurile ei preferate era dintr-o poezie cu titlul *Doamna Lazăr*. „Să mori este o artă, la fel ca toate celelalte. Eu o fac excepțional de bine".

– Atunci zău că nu-ți înțeleg problema.

– Jackie vorbea despre sinucidere la fel de firesc cum discută alții despre vreme, dar de fiecare dată spunea că nu s-ar spînzura. Era dezgustată numai la gîndul de a rămîne atîrnată acolo, era conştientă de durere, de scîrțîitul funiei, de presiunea pe care ar fi exercitat-o asupra gîtului, asupra oaselor.

– Dar cum şi-ar fi pus capăt zilelor?

– Pastile. Darvon. Două mii de miligrame este doza fatală. Ea avea întotdeauna la îndemînă şase mii. Jackie obişnuia să glumească spunînd că dorea să le aibă în casă, în cazul în care simțea nevoia puternică să-şi pună capăt zilelor. În afară de asta, în ultimii doi ani, părea aproape fericită. Era ca şi cum şi-ar fi găsit liniştea pe

care credea c-o poate afla numai prin moarte, de cînd s-a alăturat bisericii aceleia, New Age, şi s-a apucat de meditaţii. Mai mult, s-a şi logodit; cu un idiot, dar se logodise, totuşi.

– Bine, atunci să spunem c-a fost omorîtă. Ce ai vrea să fac eu?

– Vreau să afli cine-i făptaşul.

– Nu sînt decît un avocat, i-am zis eu. Tu ai nevoie de un detectiv particular. Iar eu chiar am unul, la ale cărui servicii apelez şi care-i nemaipomenit. Numele lui e Morris Kapustin şi poate că are metode cam neortodoxe, dar, dacă te poate ajuta cineva, atunci el e omul. Pot să aranjez...

– Nu-l vreau pe el, te vreau pe tine...

– De ce tocmai pe mine?

– Ce fac mai exact avocaţii mafiei, mănîncă în restaurantele italieneşti şi pun la cale tot felul de comploturi?

– De ce tocmai eu, Caroline? am întrebat-o rămînînd în aşteptare.

Şi-a aprins o ţigară nouă de la mucul celei pe care o avea în mînă, după care a strivit rămăşiţele în farfurioara de la cana cu cappuccino.

– Şi ţie ţi se pare că fumez prea mult? Toată lumea crede că fumez prea mult. Înainte eram o dulceaţă de fată şi acum cu toţii se uită la mine de parcă aş fi leproasă. Femeile mai bătrîne mă opresc pe stradă ca să-mi ţină tot felul de predici.

Eu am rămas tăcut, privind-o şi aşteptînd să spună ce avea de spus, iar ea, după ce a mai tras un fum din ţigară, a continuat:

– Cred că un agent de pariuri ilegale, un tip pe nume Jimmy Vigs a făcut-o.

Deci asta era, de aceea montase tot spectacolul cu pistolul şi cu lacrimile negre care picurau pe ciment, numai ca să îmi capteze atenţia, dacă nu şi simpatia per-

soanei mele altfel insignifiante. Îl ştiam pe Jimmy Vigs, sigur că da. Îl reprezentasem ultima dată cînd fusese acuzat de pariuri ilegale şi reuşisem să-l scot basma curată din proces, cînd negasem cu furie că era parior, negasem că agenda pe care o aveau poliţiştii era a lui, că acela era scrisul lui de mînă, indiferent ce spuseseră experţii grafologi, negasem că el adnotase pariurile pentru meciurile de fotbal, negasem orice referire din agendă la sumele de bani şi, după toate acele negări la rînd, deschisesem larg braţele şi le spusesem juraţilor pe un ton de băiţel: „Şi unde-i răul în toate astea?" M-a ajutat foarte mult faptul că juraţii fuseseră toţi bărbaţi, după ce respinsesem necruţător toate femeile, şi că procesul a avut loc în primăvară, tocmai în mijlocul nebuniei de la finele lui martie şi că toţi cei prezenţi acolo aveau pariate sume mai mari sau mai mici în campionat. Aşa că, da, îl ştiam pe Jimmy Vigs Dubinsky.

– Mi-a fost client, după cum ştii bine deja, i-am răspuns, aşa că nu mai vreau să aud şi altele. Dar pot să-ţi spun acum despre Jimmy că nu este un ucigaş. Îl cunosc de....

– Atunci poţi să-l dezvinovăţeşti.

– Vrei te rog să nu mă mai întrerupi? Este nepoliticos şi enervant.

Ea şi-a lăsat capul pe umăr şi mi-a zîmbit, de parcă ar fi intenţionat să mă provoace.

– Nu trebuie să-l dezvinovăţesc pe Jimmy, am continuat. Nu este suspect, mai ales că poliţia a declarat că sora ta s-a sinucis.

– Eu însă îl bănuiesc şi am un pistol la mine.

Mi-am muşcat buzele.

– Şi ai de gînd să-l omori dacă nu preiau cazul, asta e?

– Sînt o femeie disperată, domnule Carl, mi-a răspuns, cu un glas uşor răguşit de frică, de parcă exersase replica asta în oglindă de mai multe ori pînă cînd ajun-

sese la concluzia că era perfectă.

– Stai să ghicesc, e numai o bănuială tîmpită de-a mea, dar, înainte să începi să te joci de-a serialele transpuse în viața reală, n-ai încercat să-ți faci puțin mîna şi la actorie?

Ea mi-a zîmbit atunci larg.

– Cîțiva ani buni, da. De fapt, chiar eram actrița principală într-un film, înainte să i se retragă bugetul.

– Şi atunci vînturatul pistolului şi plînsetele de pe caldarîm... nu cumva făceau parte dintr-o scenă bine exersată?

Zîmbetul ei s-a lărgit şi mai mult, avînd ceva plăcut în ochi, ceva ca o invitație aproape.

– Aveam nevoie de ajutorul tău.

– Ai făcut bine că ai renunțat la actorie. Pentru un moment chiar m-am gîndit c-ar fi fost amuzant s-o las să se ducă la Jimmy cu pistolul ei de operetă, dar apoi m-am răzgîndit. Şi, în plus, îmi plăcea zîmbetul ăla al ei, destul de mult ca să stau s-o ascult mai departe. Bine, Caroline, acum spune-mi de ce crezi că amicul Jimmy a omorît-o pe sora ta?

Ea oftă şi suflă un alt nor de fum chiar deasupra capului meu.

– Din cauza fratelui meu, Eddie, începu. Are o problemă cu jocurile de noroc. Pariază prea mult şi pierde prea des. Din cîte am priceput, se pare că-i datorează acestui Jimmy Vigs o mulțime de bani, prea mulți. Şi a avut parte de telefoane de amenințare, vizite în miez de noapte, iar maşina i-a fost vandalizată. A avut şi un braț rupt, într-o căzătură, a zis el, dar nimeni nu l-a crezut. Apoi a murit Jackie, în ceea ce a părut să fie o sinucidere, dar care n-a fost, şi, deodată, toate amenințările s- au sfîrşit, la fel şi vizitele, iar maşina lui Eddie, care a fost reparată şi vopsită, a rămas neatinsă. Probabil că agentului i s-a plătit datoria. Iar dacă acest Jimmy Vigs l-ar fi omorît pe Eddie, atunci ar fi pierdut toți banii, în

schimb a omorît-o pe Jackie, iar treaba asta l-a speriat destul de serios pe Eddie ca să scoată banii de datorie. Dar am auzit că acum joacă iar, ridicînd şi mai mult datoriile. Şi dacă Jimmy Vigs intenţionează să-l sperie iar pe Eddie, atunci următoarea pe listă sînt eu.

Am ascultat-o cu atenţie, dînd din cap din cînd în cînd, şi fără să cred o iotă. Dacă zicea că Jimmy ameninţase, eram de acord cu ea – cine n-ar face-o cînd e vorba de bani? – şi poate c-a şi rupt vreun picior sau două, lucru foarte dureros atunci cînd este făcut cum trebuie, dar mai departe de atît n-ar fi mers. Doar dacă, desigur, nu era vorba de o sumă frumuşică, dar Jimmy n-ar fi lăsat să crească datoria fratelui unei fete ca aceea din faţa mea.

– Deci, ceea ce vreau, conchise ea, este să-l găseşti pe ucigaş şi să-l determini să stea departe de mine. M-am gîndit că legăturile pe care le ai cu acest Jimmy Vigs şi cu mafia m-ar putea ajuta şi pe mine.

– Sînt sigur că aşa ai gîndit, i-am răspuns. Dar dacă n-a fost Jimmy Vigs?

– El a făcut-o.

– Majoritatea victimelor sînt ucise de o persoană cunoscută. Dacă sora ta a fost omorîtă, nu ar putea fi făptaşul vreun iubit sau vreun membru al familiei?

– Familia mea n-are nici o legătură cu treaba asta, mi-o tăie ea.

– Jimmy Dubinsky nu este un ucigaş. Numai simplul fapt că fratele tău îi datorează bani nu e...

– Şi atunci ce părere ai de asta? mă întrerupse iar, vîrîndu-şi mîna în poşetă.

– Ai făcut-o din nou, la naiba. Şi tare mult mi-ar plăcea să nu mai cotrobăi atîta prin poşetă.

– Ţi-e frică? mă întrebă zîmbind, scoţînd la iveală o pungă din plastic pentru sandviş şi mi-o flutură pe la nas.

I-am luat punga din mînă şi m-am apucat s-o examinez. Înăuntru se găsea un celofan, un ambalaj de

bomboană care la un capăt era răsucit, dar la celălalt, se vedeau imprimate clar literele care formau cuvîntul *Tosca's*. Cînd am văzut emblema, mi s-a uscat gîtul.

– Am găsit asta pe podeaua din baie, în spatele mesei de toaletă, cînd m-am apucat să fac curat în apartamentul ei, îmi explică.

– Deci a fost şi ea pe la *Tosca's*. Ce-i cu asta?

– Jackie avea mania curăţeniei. Nu ar fi lăsat celofanul pe jos. Poliţaii au ratat ambalajul, bănuiesc că nu prea îşi vîră nasul prin băi, dar Jackie mai mult ca sigur nu l-ar fi aruncat acolo. În plus, sosul de roşii era prea acid pentru stomacul ei. Nu se atingea niciodată de mîncarea italienească.

– Atunci, poate, altcineva.

– Exact. Am întrebat şi eu în jur şi aşa am aflat că *Tosca's* este un fel de local al mafioţilor.

– Mda, aşa se zice.

– Eu cred c-a fost omorîtă, domnule Carl, şi că ucigaşul a fost pe la *Tosca's*, de aceea a lăsat ambalajul, şi mai cred că tu eşti singurul care-l poate afla.

M-am uitat la ambalaj, apoi la Caroline şi iar la ambalaj. Poate că subestimasem ticăloşia lui Jimmy Dubinsky, şi poate că unul dintre clienţii mei, care trebuia să ia banii pentru un alt client de-a meu, lăsase acea carte de vizită la locul crimei.

– Şi dacă descopăr cine a făcut-o, i-am zis încet, ce se întîmplă după aceea?

– Eu vreau numai să mă lase în pace. Dacă descoperi făptaşul sau făptaşii crezi că-i poţi îndupleca să mă lase în pace, să mă scoată din socotelile lor?

– Poate, am răspuns. Dar cum rămîne cu poliţia?

– Depinde numai de tine, îmi răspunse ea.

Nu-mi surîdea deloc gîndul ca fata din faţa mea să se apuce să răstoarne *Tosca's* cu fundul în sus, căutînd necazuri cu lumînarea şi mi-am spus că nici lui Enrico Raffaello nu i-ar fi plăcut prea mult. Dacă luam un avanş

şi reuşeam să-i dovedesc cumva că sora ei se sinucisese, atunci puteam scuti pe toată lumea, dar mai ales pe Caroline, de o mulțime de necazuri. M-am mai uitat o dată la ambalajul din punga de sandvişuri întrebîndu-mă ale cui amprente erau pe el, după care l-am băgat în buzunarul de la haină unde nu mai putea face rău nimănui.

– O să am nevoie de un avans de zece mii, i-am zis.

Mi-a zîmbit, nu cu gratitudine, ci victorioasă, de parcă ar fi ştiut din capul locului că aveam să accept cazul.

– Am crezut că-i de cinci mii.

– Iau o sută optzeci şi cinci pe oră, plus cheltuielile.

– Mi se pare foarte mult.

– Ăsta-i prețul meu. Şi va trebui să-mi promiți c-o să arunci arma aia.

Ea îşi strînse buzele şi se gîndi o clipă.

– Aş prefera să-mi păstrez pistolul, îmi zise răguşită. Îmi ține de cald.

– Mai bine ți-ai lua un cîine.

Rămase să se mai gîndească puțin, apoi băgă iar mîna în poşetă şi scoase de acolo un carnet de cecuri pe care-l deschise cu obişnuința unei cucoane bine îmbrăcate într-un magazin costisitor.

– Pe numele cui îl scriu?

– *Derringer and Carl,* i-am răspuns. Zece mii de dolari.

– Să ştii că n-am uitat suma, îmi zise rîzînd, în vreme ce scria.

– Are acoperire?

Caroline rupse foaia din carnet şi mi-o dădu.

– Aşa sper.

– Speranțele nu mi-au plătit încă chiria. Cînd verific că are acoperire atunci mă apuc de lucru. Am privit cecul. Era de la Firt Mercantile Bank de pe Main Line. Bună bancă, am comentat.

– Mi-au dat şi un prăjitor de pîine.

– Şi o să arunci pistolul ăla?

– Bine, o să-l arunc.

Deci cam asta a fost. I-am luat numărul de telefon, am băgat cecul în buzunarul interior al hainei şi am lăsat-o acolo,cu o ţigară fumegîndă între degete. Primisem un avans, într-un fel, cel puţin pînă cînd vedeam dacă cecul avea sau nu acoperire, ca să investighez moartea misterioasă a lui Jacqueline Shaw. Mă aşteptasem să fie un caz simplu, de verificare a dosarelor şi de descoperire a unei sinucideri.

Atunci n-am ştiut, nici n-aş fi avut de unde, toate crimele şi iadul prin care mă va conduce această investigaţie. Dar, în clipa aceea, cu cecul în buzunar, nu m-am gîndit o clipă la biata Jacqueline atîrnată într-un ştreang, ci la Caroline, şi la zîmbetul ei frumos.

Am luat metroul pînă la strada Şaisprezece şi apoi am mers pe jos pînă la biroul de pe strada Douăzeci şi unu. Am urcat scările, am trecut de lunga listă de nume şi firme şi am ajuns, în fine, la uşile duble de la etaj care adăposteau firma noastră.

– Vreun mesaj, Ellie? am întrebat-o pe secretară. Era o blondă cu pistrui, angajata noastră devotată, singura, de altfel.

Mi-a dat un teanc de foi cu mesaje.

– Nimic cu adevărat interesant.

– Parcă e vreodată interesant? am zis dînd din cap cu tristeţe şi îndreptîndu-mă spre chichineaţa mea de birou.

Ziduri albe şi murdare, dosare în teancuri mai mult sau mai puţin stabile, flori uscate care semănau cu nişte cadavre disecate ce mai aveau puţin şi cădeau din vaza de pe dulapul de metal. Prin singura fereastră se vedea numai aleea decrepită de dedesubt. Am deschis dulapul şi am pus punga cu ambalajul de la *Tosca's* în dosarul pe care scria „Decizii judecătoreşti recente". Am închis

la loc dulapul şi m-am aşezat la birou, gîndindu-mă la cîte aveam de făcut, transcrieri de citit, rapoarte şi dări de seamă de scris, lucruri noi de descoperit. În loc să mă apuc de treabă, am scos cecul din buzunar. Zece mii de dolari. Caroline Shaw. First Mercantile Bank de pe Main Line. Era o bancă cam prea elegantă pentru o vagaboandă cu un cercel în nas. M-am ridicat şi am pornit spre biroul partenerei mele.

Era la birou, mestecînd, cu un creion într-o mînă şi un morcov în cealaltă. În faţă avea documente de la judecătorie, fotografii şi dosare, iar ea mă privea de parcă aş fi fost un client obraznic.

– Ce mai e, doctore? m-a întrebat Beth Derringer.

– Vrei să mergi la o plimbărică?

– Sigur, mi-a răspuns, muşcînd zdravăn din morcov. Pentru ce?

– Să verifici un cec, dacă are sau nu acoperire.

4

– Şi unde mergem acum? întrebă Beth, aşezată pe scaunul pasagerului din micul meu *Mazda,* în vreme ce eu mă chinuiam cu cotiturile autostrăzii Schuylkill.

Scundă şi cu un chip ascuţit, cu păr negru, lucios, tăiat drept, Elizabeth Derringer fusese partenera mea încă de cînd terminasem facultatea, exceptînd o scurtă perioadă cu cîţiva ani în urmă, cînd eu mi-am pierdut controlul într-un caz, alegînd banii în locul onoarei, iar ea simţindu-se obligată să demisioneze. Asta îi semăna foarte bine lui Beth, să se prefacă excelent că integritatea conta pentru ea mai mult decît orice sumă de bani, şi, dintre toţi oamenii pe care-i întîlnisem vreodată şi se

prefăceau la fle, ea era de departe cea mai bună. Beth era mai isteață decît mine, mai înțeleaptă, un avocat cu mult mai bun din toate punctele de vedere, dar avea tendința enervantă să urmărească mai mult cauzele decît banii, reprezentînd infirmi care fuseseră refuzați de societățile de asigurări, secretare ale căror sfîrcuri fuseseră storcite de şefii neanderthalieni, amărîți care voiau să-şi salveze casele de la confiscare. Munca mea în domeniul penal avea grijă să ne păstreze solvabili, dar îmi plăcea să cred că faptele bune ale lui Beth compensau într-o oarecare măsură amestecul meu între băieții răi pe care-i scăpam de puşcărie. În lumea de azi, mai ales în cea avocățească, aş fi fost sfătuit fără întîrziere să-i reduc cît mai mult din venituri, însă eu nu puteam face una ca asta. Ştima că în Beth puteam avea încredere deplină, ceea ce, pentru un partener, nu era deloc rău, motiv care explica şi de ce atunci cînd aveam necazuri dădeam fuga la ea, dar nu explica de ce dădea şi ea fuga la mine cînd era în belea. Treaba asta încă nu reuşisem s-o lămuresc.

– Am găsit un nou client, i-am zis. Vreau să văd dacă acest cec de avans are acoperire.

– Miroşi ca un coş.

– Clientul ăsta nou e cam nervos.

– De ce nu-l pui pe Morris să facă o verificare pentru tine? mă întrebă, referindu-se la Morris Kapustin, detectivul particular pe care-l foloseam de obicei.

– Nu e aşa de important, încît să-l punem pe Morris la treabă.

Un *Chevette* maroniu îmi intră în față, aşa că m-am apucat şi eu să-l claxonez. Tipul din *Chevette* trecu pe un alt culoar, încetini şi apoi îmi arătă degetul. I-am răspuns în acelaşi fel. El mi-a strigat ceva, i-am strigat şi eu ceva de mamă, nici unul dintre noi nu auzise nimic din cele urlate, ne-am mai încruntat apoi cîteva momente unul la celălalt, înainte ca individul să prindă

viteză şi să dispară.

– Bine, acum spune-mi şi mie ce-i cu clientul ăsta nou. Cine-i tipul?

– *Tipa* e Caroline Shaw. Sora ei, o anume Jaqueline Shaw, s-a sinucis, sau aşa se pare. Caroline însă nu crede că-i vorba de o sinucidere. Îl suspectează pe unul dintre clienţii mei şi vrea să investigheze. Eu unul sînt sigur că nu-i nimic serios şi că soră-sa chiar s-a omorît singură, dar mai întîi trebuie s-o conving şi pe ea şi s-o scap de belele. Clienţilor mei nu le place să fie acuzaţi de crimă.

– Nobil din partea ta.

– Ne-a dat un avans de zece mii de dolari.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama.

– Pînă şi sentimentele nobile au preţul lor. Ştii spre ce se avîntă cavalerii din zilele noastre?

O camionetă străină ieşise de pe culoarul ei şi se îndrepta vertiginos spre mine. Am apăsat iar pe claxon şi am accelerat ca să mă feresc de camionetă, apoi am apăsat pe frîne la timp ca să evit un *Cadillac*, înainte să mă înscriu pe culoarul din centru.

– Ascultă, Victor, ăsta nu e genul de treabă pe care s-o faci tu de obicei. N-am ştiut că ai şi diplomă de detectiv particular.

– Ne-a plătit un avans de zece mii de dolari, Beth. Dacă acest cecul bun, îmi cumpăr un pardesiu şi mă transform în Philip Marlowe.

First Mercantile Bank de pe Main Line era o alegere mai mult decît suprinzătoare pentru Caroline şi contul ei. Era o bancă micuţă şi rafinată cu trei birouri discrete şi un departament de proprietăţi imens care să manevreze cu maximă promptitudine orice cerere din partea celor putred de bogaţi. Ratele dobînzilor de acolo erau surprinzător de mici, cei bogaţi aveau grijă cu rapacitate de fiecare penny în parte, în schimb împrumuturile de la

acea bancă erau cam vicioase, pentru că în general erau refuzați toți cei care păreau să aibă cu adevărat nevoie de banii băncii. De regulă-îi servea pe cei bogați din suburbii care nu aveau chef să se ocupe de proprii lor bani în vreme ce-şi cufundau mîinile în aur şi rîdeau de ceilalți. Banca nu făcea discriminări împotriva celor mai puțin bogați, desigur, dar, dacă apucai să-ți depui cîteva sute de dolari la ei, într-un cont curent, numai taxele şi comisoanele lor erau de ajuns ca să-ți pape tot capitalul. Dacă puneai la ei cîteva sute de mii de dolari, atunci, cu dobînda pe care o dădeau, îți plăteai şi toate costumele. Birouri panelate cu lemn scump, casieri în costume *Brooks Brothers,* personal de bancă, reclame în *The Wall Street Journal* în care proclamau investițiile solide pe care le făceau ei pentru clienți, începînd cu suma de două milioane. Regrete, dar nu, ei nu lichidau cecuri şi nu discutau despre ele la sediul lui Firt Mercantile Bank de pe Main Line, aşa că uşa de sticlă groasă era mereu încuiată ca să nu te lase să intri dacă nu aveau chef să te primească, de parcă ar fi vîndut acolo tiare cu diamante.

Deşi eram îmbrăcat în costum şi Beth avea pe ea o rochie elegantă, a trebuit să batem de două ori şi să zîmbim amabili înainte să auzim bîzîitul care deschidea uşa.

– Da, vă pot ajuta cu ceva? ne zise un tînăr sobru, cu un zîmbet subțire, imediat ce am intrat. Bănuiesc că era un soi de portar, gata să ia hainele bătrînelor doamne şi să le escorteze pînă la personalul care lucra acolo la birouri elegante.

– Vrem să încasăm un cec, i-am răspuns.

– Are vreunul dintre dumneavoastră un cont aici?

Am privit în jur la portretele vechilor bancheri, oameni bătrîni în costume de seară care se uitau parcă spre noi cu vădită dezaprobare. Chiar dacă aş fi fost un Rothschild nu cred că m-aş fi simțit bine în banca aceea

şi, credeți-mă, eram departe de a fi bogat.

– Nu, am răspuns. Nu avem cont aici.

– Îmi pare rău, domnule, dar noi nu eliberăm banii de pe cecuri celor care nu au cont aici. Şoptise, ca să nu se facă să ne jenăm, ceea ce fusese destul de delicat din partea lui, dacă țineam cont de circumstanțe. Există o sucursală a băncii noastre în sediul lui Core States Bank, puțin mai jos pe stradă, sînt sigur că acolo vă vor ajuta.

– Sîntem dați afară cu neruşinare, comentă Beth.

– Asta e politica băncii, doamnă, şopti mai departe portarul. Îmi pare rău.

– Am fost dat afară din locuri mai rele decît ăsta, am zis eu. Cu toate astea...

Portarul păşi într-o parte şi deschise cu grație uşa ca noi să plecăm.

– Sper să vă fim de folos cu altă ocazie.

– Dar cecul pe care vreau să-l încasez, am zis eu cu glas tare, a fost scris pentru banca asta. Apoi mi-am ridicat vocea şi mai mult, nu cu furie, ci chiar cu amabilitate, şi am rostit clar fiecare silabă ca să pot fi auzit pînă-n fundul încăperii mari: Vreți să spuneți că nu veți onora un cec care a fost emis pentru această bancă?

Imediat se întoarseră cîteva capete, se ridică şi un funcționar, iar o bătrînă se întoarse încet, strîngînd poşeta la piept. Portarul puse o mînă pe brațul meu, pe chipul lui citindu-se şocul, de parcă m-aş fi apucat deodată să vorbesc în idiş în acel lăcaş sacru. Înainte să fi putut spune ceva, lîngă noi veni un bătrîn cu mîini nervoase şi păr grizonat pe la tîmple.

– Mulțumesc, James, zise individul, ochii lui albaştri fiind ațintiți asupra ochilor mei căprui. Mă ocup eu. Tînărul portar se înclină respectuos şi se depărtă. Vă rog să mă urmați.

Pornirăm încolonați spre un birou masiv din centrul încăperii importante şi ne aşezarăm pe scaunele de

lemn scump tapițate în brocart.

Pe masa de lucru era o plăcuță de bronz pe care era trecut numele tipului: „Domnul Jeffries".

– Şi acum, ne zise Jeffries cel impecabil îmbrăcat cu un zîmbet fals la fel de impecabil, parcă ați zis că vreți să încasați un cec care a fost emis pentru un cont din această bancă?

Am băgat mîna în haină, în buzunarul interior, şi l-am văzut pe Jeffries tresărind uşor. Deci nu era tipul-cheie din bancă, mi-am zis, dacă tresărea la o asemenea amenințare închipuită. Am scos cecul lui Caroline Shaw, l-am despăturit, l-am mai citit o dată şi apoi i l-am dat individului.

Ochii lui Jeffries se măriră de uimire atunci cînd se apucă să examineze cecul.

– Deci dumneavoastră sînteți domnul Carl?

– Exact. Cecul ăsta e bun de ceva?

Pe birou avea un terminal de computer, aşa că am crezut c-o să facă o verificare sumară a contului şi că aveam să arunc şi eu o privire, dar nu s-a întîmplat aşa. Mi-a zis numai cu simplitate:

– Am nevoie de un act de identitate.

Mi-am scos portofelul şi din el am extras carnetul de şofer.

– Şi o carte de credit.

Am scos-o şi pe asta.

– Deci cecul este bun?

El însă era prea ocupat ca să-mi examineze permisul de conducere şi Master Card-ul.

– Vreți să semnați cecul, domnule Carl?

Am semnat pe spate. El mi-a comparat semnătura cu cea de pe permis şi cu cea de pe cartea de credit şi apoi s-a apucat să noteze ceva tot pe spate.

– Şi cum ați vrea să fiți plătit, domnule Carl, bani gheață sau un cec la vedere?

– Peşin.

– Bancnote de o sută sînt satisfăcătoare?

– Perfecte.

– Un moment, vă rog. Se ridică de la birou şi, cu cecul, permisul şi cartea mea de credit se duse undeva în fundul camerei.

– Domnişoara Shaw a ta pare să fie cunoscută aici, comentă Beth.

– Da, ori are un cont substanţial, ori este o falsificatoare ştiută şi poliţia o să sosească în orice clipă.

– Tu la ce anume te aştepţi?

– Ah, la poliţie, am răspuns. Am descoperit că e mai sigur să te aştepţi la tot ce-i mai rău. Restul e eventual un accident.

Era cam mult, cam prea mult. Am aşteptat, cu răbdare la început, apoi nerăbdător şi apoi de-a dreptul furios. Tocmai eram gata să mă ridic şi să provoc o altă scenă cînd Jeffries se întoarse. În spatele lui venea un alt bărbat, cam de vîrsta mea, destul de înalt şi de blond şi de chipeş ca să pară că făcea parte din bancă, la fel ca şi portretele acelea în rame subţiri, aurite. Mă întrebam de care club de la *Princeton* aparţinuse pe vremea studenţiei.

Imediat Jeffries se aşeză la birou şi începu să frunzărească nişte hîrtii, iar blondul rămase în spate ca să-l poată privi peste umăr. Jeffries scoase în cele din urmă un plic plin cu bancnote de o sută pe care începu să le numere preocupat.

– N-am crezut că încasarea unui cec poate crea atîta vîlvă, am comentat cu acreală.

Blondul ridică ochii şi-mi zîmbi. Era un zîmbet cald şi generos şi total sincer.

– Într-o clipă veţi lua banii, domnule Carl, îmi zise. Să nu uit, de ce fel de afaceri vă ocupaţi?

– De una şi de alta, am răspuns. De ce mă întrebaţi?

– Departamentul nostru de împrumuturi caută în permanenţă clienţi noi. Şi banca se ocupă de conturile mul-

tor avocați. Mi-am zis că poate departamentul de împrumuturi de aici vă poate ajuta cu ceva la firmă.

Deci de aceea stătuseră aşa de mult acolo în spate, mă verificaseră şi voiau ca eu s-o ştiu.

– Cred că linia de credit pe care o avem acum este deocamdată suficientă, i-am răspuns. Domnişoara Derringer este partenerul meu şi se ocupă de partea financiară. Cum stăm cu împrumuturile, Beth?

– Nici nu m-am atins de contul de la Master Card, răspunse Beth.

– Haide, te lauzi, i-am răspuns.

– Te ajută dacă plăteşti ceva mai mult decît minimum necesar în fiecare lună, Victor.

– Ei bine, cu Beth care nu s-a atins de banii de pe cartea de credit, cred că stăm bine cel puțin încă o lună.

– Ce bine, răspunse blondul.

Jeffries termină de numărat bancnotele. Aranjă teancul, bătîndu-l uşor pe o parte şi apoi şi pe cealaltă parte şi se apucă iar de numărat. Jeffries, aşa cum număra banii, cu şeful stînd în spatele lui, arăta ca un dealer de ruletă cu privirea mafiotului în ceafa lui. Păreau să aibă mare grijă, cei doi, cu cei zece mii de dolari ai noştri care, dacă ne luam după sloganuri şi reclame, trebuiau să reprezinte un mărunțiş, în fond se discuta numai de la două milioane în sus pentru investiții.

– Şi ce fel de avocatură practicați voi doi? ne întrebă blondul.

– Una, alta, i-am răspuns acru.

– Nu aveți nici o specialitate?

– Nu tocmai. În general preluam ceea ce se iveşte.

– Ați lucrat vreodată cu vreo bancă? Cîteodată avem multe probleme şi firma principală cu care conlucrăm nu poate face față, mai ales în timpul unor conflicte.

– Serios? Şi care este firma cu care conclucrați?

– *Talbott, Kittrege & Chase.*

– Evident, am şoptit. *Talbott, Kittrege & Chase* era

cea mai bogată şi mai prestigioasă şi mai puternică firmă din oraş.

– Oh, deci cei de acolo vă cunosc?

– Da, i-am răspuns. Chiar foarte bine.

– Atunci poate că vom putea face afaceri cu dumneavoastră în cele din urmă.

– Nu prea cred, am răspuns. Da, aşa era, mă verificaseră, dar evidenţele lor era probabil foarte vechi. Vedeţi, la un moment dat, i-am tîrît într-un proces şi am cîştigat şi au fost obligaţi să plătească nişte sume foarte substanţiale. Cei de acolo mă urăsc, de fapt, printre avocaţii lor a şi circulat un mic dosar despre mine în care se spunea că trebuie să mă hărţuiască pe unde mă prind. Aşa că, nu cred că ar fi de acord să ne daţi ceva de lucru.

– Da, numai că, interveni blondul, noi sîntem cei care ne alegem firmele cu care vrem să conlucrăm.

– Mulţumesc pentru ofertă, i-am zis, dar nu. Noi nu prea reprezentăm bănci.

– E un fel de impediment moral pentru noi, interveni Beth. Băncile sînt aşa de mari şi de bogate şi de rele.

– Le dăm în judecată, desigur, am continuat eu. Ne distrăm grozav, dar pînă acum nu ne-a trecut prin cap să le reprezentăm. Cîteodată reprezentăm criminali şi oameni care au fraudat sistemul şi mame denaturate care şi-a părăsit copiii, dar mai jos de atît nu cred că ne putem coborî. Ai terminat de numărat, Jeffries, sau crezi cumva că Ben Franklin o să înceapă să zîmbească dacă o să continui să-l gîdili?

– Dă-i domnului Carl banii, zise blondul.

Jeffries puse bancnotele la loc în plic şi se întinse peste birou ca să mi-l dea.

– Mulţumesc pentru că aţi apelat la serviciile noastre, domnule.

– Plăcerea a fost de partea noastră, i-am zis, ridicînd plicul spre frunte într-un soi de salut. Deşi, mărturisesc

că sînt puțin surprins să constat interesul pe care amîndoi se pare că îl aveți pentru afacerile domnişoarei Shaw. Trebuie să fie o persoană foarte specială.

– Sîntem foarte interesați de afacerile tuturor clienților noştri, ne răspunse blondul pe un ton de gheață.

– Minunat, orwellian. Credeți că este ceva neobişnuit în afacerile domnişoarei Shaw de care ar trebui să ştim şi noi?

Blondul mă privi țintă cîteva clipe.

– Nu. Nimic. Sper să vă putem fi de folos şi cu alte ocazii, domnule Carl.

– Desigur, i-am răspuns, convins că n-ar fi vrut să mai aibă vreodată vreo legătură cu mine.

James, portarul cel tînăr, ne aştepta lîngă uşă, după care plecarăm de la biroul din mijlocul camerei. Imediat ce ne-am apropiat, a şi deschis uşa de sticlă.

– Bună ziua, ne-a salutat dînd din cap şi zîmbind.

Beth deja trecuse pragul cînd eu m-am oprit ca fulgerat.

– Mulțumesc, James, i-am zis întorcîndu-mă spre el. Apropo, tipul care stă în spatele domnului Jeffries, şi care în clipa asta se holbează la mine cu un dezgust vădit, cine e?

– Oh, acela este domnul Harrington. Se ocupă de departamentul de moşteniri şi proprietăți.

– Cu o față ca aia, pun pariu că are o mulțime de cliente bătrîne şi putred de bogate.

– Nu, nu domnule, una singură care-l ține extrem de ocupat.

– Una? I-am privit cu uimire. După cum mă aşteptam, Harrington încă se uita spre mine cu dezgust.

– Este vorba de familia Reddman, domnule. El se ocupă de gospodărirea întregii afaceri Reddman.

– Adică acei Reddman de la „murăturile *Reddman*"?

– Întocmai, domnule, îmi zise flăcăul, împingîndu-mă spre ieşire.

– Familia Reddman, am comentat, tocmai ei.

– Mulțumim pentru că ați apelat la serviciile băncii noastre, mai zise James, chiar înainte să aud clic-ul acela care semnala închiderea uşii.

5

Pe drum înapoi spre oraş, nu am mai catadicsit să mă chinuiesc să intru pe culoarele din stînga ale autostrăzii. Am rămas pe cele din dreapta, mai lente, lăsînd trabficul furios să treacă pe lîngă mine.

Cînd o decapotabilă albă s-a băgată pe fîşia mea de drum, la cîțiva centimetri de bara mea de protecție, care voia să depăşească un camion din centru, nici măcar n-am claxonat. Eram prea ocupat cu gînditul. O femeie era moartă, fie că-şi pusese singură capăt zilelor, fie pentru că cineva îi dăduse o mînă de ajutor în această direcție, încă nu era prea sigur care din două, o alta îmi dăduse zece mii de dolari să aflu ce se întîmplase cu adevărat, iar acum, cu totul surprinzător, se părea că amîndouă făceau parte din familia Reddman.

Cu toții am auzit de mîncărurile *Reddman,* le-am consumat minunatele murături încă din copilărie – murături dulci, murături acre, murături cuşere şi, evident, borcanele de conserve de toate felurile. Borcane roşii şi verzi cu poza fondatorului ca un fel de icoană, murăturile *Reddman* şi-au luat locul meritat în pantenonul produselor americane, alături de ketchup-ul *Heinz,* şi cerealele *Kellogg* şi maşinile *Ford* şi supa *Campbell.* Numele acestea a devenit mărfuri, aşa că, majoritatea dintre noi uităm cu desăvîrşire că în spatele lor se ascund familii care devin obscen de bogate cu fiecare strop de sos pe

care-l punem pe sandvişuri, sau cînd mîncăm cereale dimineața sau atunci cînd strivim un usturoi murat între dinți, sau, atunci cînd ne luăm un autombil de care sîntem mîndri. Şi, ca şi Henry Ford şi Henry John Heinz şi Andrew Carnegie, Claudius Reddman era unul dintre oamenii mari ai trecutului industrial american, cîştigînd averea din afaceri şi numele şi reputația din lucrările sale filantropice. Biblioteca Reddman de la Universitatea din Pennsylvania. Aripa Redmann de la Muzeul de Artă din Philadelphia. Fundația Reddman cu prestigoasele burse şi premii Claudius Reddman pentru artiştii, scriitorii şi învățații de frunte.

Deci, o Reddman fusese cea care mai întîi mă amenințase cu pistolul şi apoi mă implorase s-o ajut, o moştenitoare a averii murăturilor. De ce naiba nu mi-o fi zis? De ce a vrut să mă lase să cred că era o mincinoasă sărăntoacă? Mă rog, poate că era o mică mincinoasă, dar o mincinoasă cu bani era o altă mîncare de peşte. Şi chiar îmi plăcuse zîmbetul ei.

– Ce ai face dacă ai deveni deodată afurisit de bogată? am întrebat-o pe Beth.

– Nu ştiu, nu mi-a trecut prin minte.

– Mincinoasă, i-am zis. Sigur că ți-a trecut prin minte. Fiecărui american îi trece prin minte. Este fantezia noastră națională, dorința comună a americanilor să se îmbogățească este motorul economiei noastre sănătoase şi în continuă dezvoltare.

– Ei bine, atunci cînd la loterie s-a anunțat că erau şaizeci şi şase de milioane, recunosc că am cumpărat şi eu un bilet.

– Unul singur?

– Bine, recunosc, zece.

– Şi ce ai fi făcut cu toții banii ăia?

– Am visat că aş pune bazele unei fundații care să-i ajute pe oamenii legii care se ocupă de interesul public.

– Nobil şi patetic în acelaşi timp.

– Şi m-am gîndit că şi un *Porsche* ar fi frumos.

– Ceva mai bine acum, am zis eu. Ți-ar sta bine într-o asemenea maşină.

– Şi eu am zis la fel, da. Dar tu, Victor? Bănuiesc că şi tu te-ai gîndit la aşa ceva.

– Uneori. Ceea ce era o mare minciună. După-amieze întregi petrecute gîndindu-mă la averi primite şi cheltuite.

– Deci tu ce ai face?

– Primul lucru, am zis, ar fi să renunț la firmă.

– Ai pleca de la firmă?

– Aş părăsi legea în general, aş părăsi şi oraşul, la fel şi viața de acum. Aş gesta ca într-o crisalidă undeva unde e cald şi unde sînt multe nuci de cocos şi m-aş întoarce un alt om, complet diferit de cel de dinainte. Întotdeauna m-am gîndit că mi-ar plăcea să pictez.

– N-am ştiut că ai vreun talent în direcția asta.

– Nu am absolut deloc, i-am zis vesel. Dar nu tocmai aici e partea interesantă? Dacă aş fi avut un talent cît de cît, atunci aş fi devenit sclavul lui, mult prea preocupat să produc cît mai multe lucrări. Din fericire, sînt cu totul lipsit de talent. Poate că m-aş duce în Long Island şi, îmbrăcat tot în kaki, aş arunca pe şevalet cu culorile în stilul lui Jackson Pollock. Şi aş bea ca un peşte toată după-amiezele.

– Tu nu ții la băutură.

– Ai perfectă dreptate, şi nici pe Long Island n-am fost vreodată, dar imaginea în sine e atrăgătoare. Am adus vorba cumva şi despre *Ferrari*? Mi-ar plăcea un *F355 Spider* de un roşu aprins. Am auzit că tipele bine adoră maşinile astea. Mă rog, cine ştie, poate că şi aşa m-aş simți mizerabil, dar cel puțin n-aş mai fi avocat.

– Îți displace aşa de mult profesiunea pe care o avem?

– Tu vezi legea ca pe un țel nobil, o cale de a îndrepta relele. Eu o văd ca pe o slujbă neplăcută de care

trebuie să mă țin ca să pot achita facturile de la finele lunii. Şi, dacă nu ies naibii din afacere, cît mai curînd, am continuat fără pic de umor, pînă la urmă o să mă omoare.

Maşina din fața mea aprinse luminile roşii de avertizare, iar maşina din spate începu să încetinească, aşa că am pus şi eu frînă, în curînd rămînînd cu toții pe loc, sute de maşini în cea mai mare parcare din lume. Aşa se întîmpla mereu cu Schuylkill, traficul se oprea deodată, fără un motiv aparent de parcă regele comutatoarelor tocmai l-ar fi întors, pe cel al autostrăzii, în palatul lui regal. Am rămas liniştiți cîteva minute înainte să înceapă muzica afusitelor de claxoane. Credeți că există ceva mai inutil ca un claxon într-un blocaj de trafic? *Oh, îmi pare rău, n-am ştiut că sînteți aşa de grăbit, pentru că în acest caz ar fi bine să mă apuc să împing întregul cîrd de maşini din față.*

– Mi-ar plăcea să călătoresc, zise deodată Beth. Asta în cazul în care aş avea deodată bani mulți şi nici un fel de belele.

Se gîndise la ce discutaserăm mai devreme încă de cînd rămăseserăm blocați pe autostradă, lucru care m-a luat prin surprindere. Pentru mine, să mă gîndesc ce aş face cu banii mulți pe care nu-i aveam era la fel de natural ca şi respiratul, dar nu era ceva firesc pentru Beth. În general, îşi exprima satisfacția pentru viața pe care o ducea în acel moment. Însă pentru mine acesta a fost un indiciu că satisfacțiile începuseră să cam dispară.

– Eu niciodată n-am prea fost de partea călătoriilor, i-am răspuns. Nu ai ce vizita decît muzee şi biserici vechi de ți se face silă pînă la urmă.

– Eu nu m-am referit la o excursie de o săptămînă în care să vizitez trei muzee şi două biserici, răspunse Beth. Eu mă refeream la un concediu de cîțiva ani în care să pot vedea lumea.

M-am întors s-o privesc. Privea drept înainte, de

parcă s-ar fi aflat la prora unui vapor de lux şi nu în maşină, uitîndu-se prin parbriz la traficul înţepenit.

– Întotdeauna m-am gîndit, mai ales cînd eram copil, că există ceva afară, care mă aşteaptă, şi că scopul meu în viaţă este faptul că nu am încercat măcar să caut. Simt că toată viaţa m-am învîrtit în jurul cozii aici, în Philadelphia, numai pentru că aici lumina e mai bună, cînd, de fapt, am ştiut tot timpul că este în altă parte.

– Unde?

– Nu ştiu.

– Ce anume?

– Nici asta nu ştiu. Poate că e prostie, dar asta aş vrea să fac. Şi, chiar dacă s-ar afla aici, în Philadelphia, poate că am nevoie să petrec o vreme departe, alungînd toate obiceiurile vechi şi abandonînd punctele de vedere care mi-au rămas fixate pe creier, ca să pot învăţa să privesc lucrurile altfel, în aşa fel încît să găsesc ceea ce caut. Vreo doi ani petrecuţi într-o ţară străină ar trebui să-mi ascută vederea.

– La orice punct optic poţi face chestia asta în mai puţin de o oră.

– Un safari în Africa. O excursie prin junglă pe Amazon. O lună într-o casă plutitoare în India. Nepal. Cîteodată mă uit la vreo hartă a Nepalului şi mă cuprind fiorii. Katmandu.

– Ce fel de toalete au cei din Katmandu? Pentru că eu unul nu-s obişnuit cu toaletele în care să fii obligat să stai pe vine şi să te ştergi cu frunze după aceea.

– Aşa că, Victor dragă, dacă ar da vreodată vreo avere peste noi, eu aş porni-o aproape imediat spre Katmandu.

Traficul se deblocă imediat după aceea şi maşinile începură să se tîrască toate odată cu viteza melcului. La început un metru, apoi cîţiva metri la rînd şi cu mult după aceea reuşirăm să intrăm în inima oraşului cu treizeci de kilometri la oră.

Beth probabil că se gîndea încă la Katmandu, în vreme ce eu visam cu ochii deschişi pantaloni scurți, un *Ferrari* şi multe tipe bine. Şi, de asemenea, mă gîndeam şi la Caroline Shaw.

Înapoi la birou, am rămas aşezat la masa de lucru, evitînd să privesc spre teancul de mesaje pe care mi le dăduse Ellie. M- am gîndit la multe, mai ales la nevoile şi depravarea mea şi cît de mult doream să scap de toate astea. Voiam să renunț la meserie cu atîta disperare, încît durea la fel de rău ca o iubire pierdută. Voiam să mă retrag pe motivele invocate de cel puțin o jumătate din avocații din țară, cît şi pentru motive mult mai întunecate şi mai urîte de care Beth nu avea habar. Totul se punea de-a curmezişul plecării mele; desigur, poate doar dorința cu care voiam să dispar şi să uit de meserie ce mă mai ajuta. Am stat şi am visat la pictură – undeva prin Hamptons dacă aş fi cîştigat la loterie, cu un pahar de gin şi apă tonică în mînă, îmbrăcat comod în pantaloni scurți – după care, am lăsat deoparte visurile ca să-mi întorc gîndurile spre familia Reddman.

Tipii ca mine, de regulă, nu prea ajung să se bată pe umeri cu cei cu mulți bani, şi, dacă se întîmplă aşa ceva cu totul ocazional, li se întîmplă ceva cumplit. E ca şi cum ar vedea cea mai frumoasă femeie din lume trecînd pe stradă prin fața lor, o femeie care numai dacă o priveşti şi te şi doare, însă ştii că nu are să arunce nici măcar o singură privire în direcția ta, ceea ce accentuează durerea încă şi mai mult. M-am gîndit la familia Reddman şi la toată averea cu care se născuseră la nas şi m-a durut sufletul. Mai mult decît orice pe lume, mi-am dorit să mă fi născut bogat. Asta ar fi compensat orice. Desigur, aş continua să fiu urît, însă aş fi urît şi bogat. Aş fi tot slab şi cu limba legată şi incapabil să fac ceva inteligent în prezența unei femei frumoase, dar aş fi fost destul de bogat ca femeilor să nu le pese. Nu aş mai fi

un antisocial, ci numai un tip excentric. Şi, mai presus de toate, nu aş mai fi fost ceea ce sînt acum, ci ceva diferit. M-am gîndit la toate astea şi am lăsat durerea sărăciei mele să treacă peste inimă şi să mi-o amărască bine, după care m-am apucat să dau telefoane.

– Nu am vreme de trăncăneală, mi-a zis detectivul McDeiss la telefon, după ce am dat de el tocmai în clădirea de Justiţie Penală. Dacă vrei ceva de la sufletul meu, ia mai întîi legătura cu procurorul.

– Nu este vorba de un caz penal activ, i-am zis. Cazul despre care vreau să discutăm este vechi şi închis. Jacqueline Shaw.

Urmă o pauză şi apoi o respiraţie şuierătoare.

– Moştenitoarea.

– Îmi place cum sună cuvîntul ăsta, ţie nu?

– Mda, sigur, e bine, tipa asta s-a spînzurat. Despre ce naiba am mai putea să discutăm?

– Nu ştiu. Eu vreau ceva informaţii de fond. O reprezint pe sora ei.

– Bravo ţie, Carl. Este un pas spre mai bine faţă de clientela ta obişnuită. Cum naiba de ai reuşit s-o agăţi?

– N-am agăţat-o eu, ea m-a urmărit pe stradă cu un pistol.

– Haide, ticălosule, zi mai departe.

– Eşti liber mîine la prînz?

– Ca să discutăm despre Jacqueline Shaw?

– Exact. Fac eu cinste.

– Faci cinste, eh? Urmă o scurtă pauză în care McDeiss îşi revăzu programul de a doua zi. Mănînci mîncare chinezească, Carl?

– Doar sînt evreu, nu? i-am răspuns.

– Bine atunci, la ora unu, şi mi-a zis repede o adresă înainte să închidă. Ştiam că McDeiss nu ar fi vrut să aibă ceva de-a face cu mine, dezgustul i se simţea foarte clar în ton, dar în ultimii ani ajunsesem să învăţ cîteva chestii despre copoi şi una dintre ele era faptul că

niciodată nu aveau să refuze o masă gratis, chiar dacă ar fi fost vorba de un restaurant chinezesc de doi bani în care meniul era fix şi costa patru dolari şi jumătate şi era compus doar din orez prăjit şi rulouri de ouă prea grase.

Numai că, adresa pe care mi-o dăduse el nu era a unei spelunci chinezeşti de doi bani, ci era adresa lui *Susanna Foo,* cel mai drăguţ şi cel mai costisitor restaurant de patru stele din oraş.

6

Peter Cressi avea o frumuseţe întunecată gen Elvis care efectiv topea femeile. Îmi spusese treaba asta în stilul lui modest, iar acum ajunsesem să-i dau dreptate. Mi-a fost de ajuns s-o văd pe Ellie, secretara, cum a reacţionat atunci cînd a trecut pe lîngă biroul ei, ochii i-au ieşit din orbite, gura i s-a căscat, iar mai apoi, cînd uşa s-a închis în spatele lui, a lăsat să-i scape un soi de chiot nervos. Era o poamă, Pete Cressi, zis şi Băiatul de Zahăr, şi, din ciocnirile pe care le avusesem cu el, ştiam cam ce-i putea mintea. De fapt, era puţin mai isteţ decît arăta, dar, trebuia să fie aşa, dacă încă mai rezista în organizaţie.

– Cum mai merge treaba la tine, Vic? m-a întrebat, în vreme ce se aşeza indolent pe unul din scaunele din faţa biroului meu. Greu? Ochii lui întunecaţi păreau pe jumătate goi, pe jumătate strălucind, de parcă ar fi fost furios şi nu ştia cauza. Cravata de culoarea lămîii, pusă pe o cămaşă neagră, strălucea efectiv, deşi, din punctul meu de vedere, se vedea clar că nodul fusese făcut cu cea mai mare grijă.

– Nu, Pete, afacerile nu merg prea grozav, i-am zis,

scuturînd din cap. Data viitoare cînd ai de gînd să mai cumperi un întreg arsenal, ai grijă să nu-l iei de la un copoi deghizat.

Peter îmi făcu cu ochiul, dădu puțin din cap şi lăsă să-i scape un chicotit. Cressi obişnuia să chicotească deseori, iar buzele de Elvis i se strîmbau uşor.

– Cine naiba ar fi bănuit că-i copoi?

– Bun rămas. Asta-i exact ceea ce ar trebui să le spunem şi juraților.

Din nou chicotitul acela enervant.

– Spune-le numai că sînt colecționar.

Am deschis dosarul şi am citit la repezeală raportul poliției.

– O sută şaptezeci şi nouă Ruger Mini, 14 semiautomate cu fibră de sticlă şi două sute de truse pentru confecționarea şi modificarea armelor obişnuite în arme automate.

– Asta ar trebui să le spui, că efectiv sînt colecționar.

– De asemenea, trei aruncătoare de grenade şi un aruncător de flăcări. Un aruncător de flăcări, Peter. Iisuse. Pentru ce naiba îți trebuia un aruncător de flăcări?

– Ca să prăjesc cîrnați.

– Cam în asta se va transforma procesul tău dacă nu te potoleşti şi nu devii serios. În afară de asta, ai vrut să cumperi şi douăzeci de mii de gloanțe.

– Păi mie şi băieților, ne place să mai mergem la pădure ca să tragem la țintă.

– Despre ce pădure vorbim noi acum, Peter? A crescut cumva vreo pădure în partea de sud a oraşului şi eu n-am aflat încă? Cum s-a întîmplat cu strada aia din Washington, pe care au uitat să mai construiască un rînd de case amărîte şi au uitat de ea, cum au declarat tipii?

– Acum chiar că eşti haios, Vic, îmi zise el dînd din cap şi chicotind.

– Eu mă referem la marginea oraşului. Să tragem la ţintă în sticle şi în cutii. Poate că data viitoare ar trebui să te invit şi pe tine, e bine să te păstrezi în formă, pricepi ce vreau să spun? Cîteodată se mai aşează şi cîte o pasăre pe ţinta ta şi după ce tragi, numai penele ce mai rămîn. Serios, Pete. De ce tocmai arme?

Ochii i se întunecară ameninţători.

– Sînt la fel de serios ca un afurist de atac de cord.

El mă privea întunecat, şi eu îl priveam pe el, dar ştiam că el era mai dur ca mine, aşa că mi-am întors ochii iar spre dosar. Tipii pe care-i reprezentam în general erau oameni drăguţi, plini de respect, amuzanţi, oameni cu care să-ţi placă să ieşi la o bere, deci oameni plăcuţi, dacă uitai de faptul că erau criminali. Recunosc, nu-ţi trebuie mult ca să pari mai dur ca mine, cert este că eram speriat de aproape toţi clienţii mei. Ceea ce făcea ca poziţia mea să fie cu atît mai dificilă şi mai împovărătoare. Cu toate astea, aveam o treabă de făcut şi eram obligat s-o fac.

– Scrie aici, am zis cercetînd dosarul, că acel copoi sub acoperire de la care ai vrut să cumperi armele, acest detectiv Scarpatti, a înregistrat o parte din conversaţiile voastre. Mi-am ridicat privirea spre Cressi, sperînd să văd ceva. E ceva pentru care ar trebui să ne îngrijorăm?

– Cum, îşi baţi joc de mine? Sigur că avem motive de îngrijorare. Probabil că mă au acum pe casete în vreme ce încheiam tîrgul cu cretinul ăla.

– Atîta lucru am presupus şi eu. Mă referem la ceva surprize, discuţii despre ce ai de gînd să faci cu tot arsenalul ăla. Vreaun complot urzit împotriva vreunei clădiri din Oklahoma sau alte delicte clare care ar putea să ne dea mari bătăi de cap. Sper că nu avem în faţă şi un capăt de acuzare privind vreo conspiraţie, nu?

– Nu, nici vorbă. Numai tîrgul în sine.

– De cîţi bani era vorba?

– În general sau vrei detalii?

– Întotdeauna trebuie să dai cît mai multe detalii, Peter.

– Nouăzeci şi cinci de mii, opt sute zece. Scarpatti a calculat totul pe un calculator de buzunar, ticălosul ăla gras. Aveam la mine mai mult de atît cînd m-au arestat, pentru orice eventualitate. Mi-a zis că vrea numai bani gheață.

– Bănuiesc că nu voia o Visa.

– Am trecut deja de limită.

– Aşa se întîmplă pentru cei ca mine şi ca tine, Pete, e ceva congenital.

Peter chicoti, dădu din cap şi zise:

– Ce-i aia? Vreun cuvînt murdar?

Am luat o altă foaie din dosar. Era o copie a unei citații, dar voiam să am ceva la care să mă uit, astfel încît întrebarea să nu pară deplasată.

– De unde ai avut banii?

– Ştii tu, de aici şi de acolo, răspunse el chicotind.

Am lăsat citația, am ridicat privirea şi mi-am întins pe față o expresie înnegurată. Mi-am mijit puțin ochii şi m-am strîmbat de parcă aş fi gustat ceva acru. Apoi am aşteptat să termine cu hlizitul, ceea ce, uimitor, s-a şi întîmplat.

– Poate că te-ai zăpăcit, i-am zis. Poate că nu deosebeşti culorile. Tipul în costum albastru, cu pantofi negri şi cravată roşie, e procurorul. El vrea să-ți bage fundul la răcoare pentru următorul deceniu. Şi costumul meu e albastru şi pantofii sînt negri, dar uită-te mai bine la cravată. E verde.

– De unde naiba ai luat cravata asta, de la *Woolworth?*

– De ce nu?

– Ştii, Vic, simțul tău alături de modă şi îmbrăcăminte e undeva în fundul toaletei. Cine naiba îți calcă costumele? Şi de unde ai luat pantofii ăştia? Ar trebui să mă

laşi să-ţi aleg eu ceva ţoale noi. Ştiu eu un tip care are niscaiva costume mai moderne care ţi-ar schimba înfăţişarea. Ba, s-ar putea să prinzi şi vreo tipă în pat, deci îţi fac un pustiu de bine. Poate că sînt ceva mai călduroase, dar, ţinînd cont că tu eşti avocat, ce-ţi pasă, nu?

– E ceva în neregulă cu pantofii mei?

Zîmbetul lui Peter se lăţi.

– Eu am vrut numai să-ţi spun că nu sînt procuror, eu sînt avocatul tău. Sînt aici ca să te ajut. Tot ce se discută în camera asta e strict confidenţial, doar ştii foarte bine, sînt informaţii privilegiate şi nici o citaţie din lume n-ar putea să scoată de la mine spusele tale. Cert este că nu te pot apăra aşa cum trebuie dacă nu ştiu tot adevărul.

– Nu sînt foarte sigur ce anume ai vrea să-ţi spun, Vic. Credeam că voi, avocaţii, nu prea vreţi să ştiţi adevărul, că vă limitează pistele de acţiune şi că în loc să vă lansaţi cu foc şi pară, sînteţi făcuţi K.O. de la primele runde. Credeam că toată chestia este să scoţi de la mine adevărul care-ţi convine cel mai mult şi care ar putea constitui o strategie în apărare.

Avea dreptate, desigur, ceea ce făceau lucrurile încă şi mai dificile. De fapt, Cressi ăsta este un idiot, mai puţin în trei probleme în care avea o vastă experienţă: regulatul, trasul la ţintă şi sistemul judiciar penal.

– Acum e altceva, i-am zis, mai ales că avem un copoi care a lucrat sub acoperire şi are casete cu convorbirile voastre. Şi, acolo unde apare şi un poliţai în travesti cu casete, atunci trebuie să ştiu absolut totul sau trebuie să fim pregătiţi să ne pice cărămida în cap la proces, de la primele runde. Deci, te întreb din nou şi aş vrea să-mi spui. De unde ai făcut rost de bani?

Cressi mă privi un moment, cu capul într-o parte ca un cîine care încearcă să-şi dea seama la ce anume priveşte. Apoi ridică din umeri.

– Am răpit şase *Mercedes*-uri dintr-un transport. Am

venit cu un trailer de la un amic care habar nu avea ce voiam eu să fac, am învîrtit nişte hîrţoage şi le-am „arestat". Le-am dus direct la Delaware. Un şeic arab cu fiii lui probabil că acum se învîrt în cerc prin deşert cu noile lor maşini şi rîd ca nişte retardaţi.

– Raffaello ştie ceva de treaba asta, a fost ideea lui?

– Tu lucrezi pentru el sau pentru mine?

– Lucrez pentru tine, am zis repede, dar, dacă l-ai trădat cumva, trebuie să ştiu şi eu. Nu am de gînd să creez o apărare care să te scoată din necazuri cu legea numai ca să te ştiu mort pe străzi. Încerc să-ţi păzesc şi faţa şi spatele, dar trebuie să mă ajuţi şi tu.

Cressi începu să dea din cap, fără să mai chicotească însă.

– I-am dat lui Raffaello cei cincisprezece la sută care i se cuveneau, desigur, imediat ce am încheiat afacerea. Am discutat despre asta cu Dante, noul ajutor.

– Eu am crezut că stimabilul Calvi este numărul doi în organizaţie.

– Nu, s-a terminat cu ăsta. S-au petrecut cîteva mici schimbări. Calvi e acum în Florida. Definitiv. Lucrurile se mai şi schimbă. Acum este Dante.

– Dante? Nici n-am ştiut că era printre capii organizaţiei.

– Sigur că era, încă de cînd mai era Micul Nicky, referindu-se la şeful de dinaintea şefului de dinaintea lui Enrico Raffaello.

– Dante, am repetat scuturînd din cap.

Dante era cămătarul care-l scosese cu o zi în urmă pe Cressi pe cauţiune. Eu crezusem că era un cămătar mărunt, care plătea pentru protecţia mafiei pentru că nu putuse conta pe poliţie pentru a-şi desfăşura operaţiunea ilegală, nimic mai mult. Se mişcase foarte repede Dante ăsta. Mă rog, avansarea şi păstrarea postului erau două lucruri diferite. Îmi plăcuse Calvi, un bătrîn irascibil cu mult umor şi cu nişte trabucuri care

puteau a cauciucuri arse şi a rom rînced. Îmi plăcuse de Calvi, dar nu reuşise să-şi păstreze postul şi nu mă aşteptam ca Dante să reuşească.

– Cum rămîne cu armele? am întrebat. Şi aici ai avut binecuvîntarea şefilor?

– Neh, a fost o chestie pe cont propriu mai mult. Nu credeam că tipul poate să-mi facă rost de arme; aşa că m-am gîndit să joc puţin singur şi să văd ce iese. Aveam deja un cumpărător ferm, dar nu eram prea sigur de vînzător.

– Cine era cumpărătorul?

– Un grup de nebuni din Allentown. Aiureală din aceea cu arienii, capete rase şi maşini răpciugoase, pregătire paramilitară, pentru că se pare că vor să fie gata cînd va începe războiul sfînt al raselor.

– Cine a aranjat totul?

– Eu.

– Şi mai cine altcineva?

– Era numai afacerea mea. Am întîlnit o curviştină care m-a dus la una dintre întrunirile lor. Cu nişte ţîţe ca doi cantalupi, ştii, din ăia copţi cum găseşti numai pe strada Nouă. Mi-a spus despre întîlnirea din ascunzişul lor şi eu m-am gîndit că o să fie ceva încins. M-am gîndit c-o s-o dăm pe orgie sau ceva de genul ăsta. Pînă la coadă a fost tîmpenia asta cu naziştii lui peşte. Am încercat s-o scot de acolo. Dar apoi a apărut tipul ăla ciudat, înalt şi blond, care s-a apucat să vorbească despre arme şi aşa am aranjat totul.

– Numai tu? Ai fost solo în afacerea asta?

– Exact aşa am zis.

Şi-a ferit privirea şi a înghiţit în sec.

– Bine, am zise eu în cele din urmă. Asta-i tot, deocamdată. Audierea preliminară a fost fixată pentru săptămîna viitoare. Sîntem programaţi pentru ora zece, tu vii aici la nouă şi jumătate şi vom merge împreună.

– Şi nu e nevoie să mă pregăteşti dinainte?

– Tu o să stai lîngă mine, fără să scoți un sunet măcar şi, atunci cînd termin, pleci odată cu mine. Crezi că ai nevoie să exersezi tăcerea?

– Cred c-o să mă descurc.

– Şi eu cred la fel. Spune-mi ceva, Peter. Îl cunoşti pe Jimmy Vigs Dubinsky?

– Tipul cu pariurile? Sigur. I-am făcut cîteva favoruri.

– Ştii să fi căsăpit pe careva care l-a dus cu preşul?

– Cine, Jimmy? Nu, e un dulce. Îi scoate de pe lista lui, asta-i tot. În afară de asta, cred că ştii şi tu, nu poți să căsăpeşti pe careva fără să ai aprobarea şefului. Cam asta-i tot.

– Iar şeful nu prea e de acord cu asemenea metode.

– Glumeşti, în zilele astea trebuie să te duci la New York dacă vrei ceva acțiune pe bune. Aici la noi, nimic nu se mişcă.

– Mersi, aşa am gîndit şi eu, am zis, şi l-am condus pînă în anticameră.

Beth se întîmpla să fie lîngă biroul lui Ellie, discutînd ceva de maximă importanță în vreme ce Peter trecu pe lîngă ele. Trebuie să recunosc că amîndouă au fost destul de politicoase ca să-şi rețină rîsetele pînă cînd băiatul a plecat de acolo.

– Şi tu, Beth? am zis, răsfoind corespondența de pe biroul lui Ellie. Mai bine ați uita de el, doamnelor. Îi plac femeile cu sîni ca nişte cantalupi şi cu minți de bibilică.

– Nu sînteți cu toții la fel? mi-o întoarse Beth.

– Poate, am răspuns. Cred că ies să-mi cumpăr o cană cu cafea. Mă întorc imediat. Mai vrea cineva ceva?

– O Cola dietetică, mi-a răspuns Beth. Eu am încuviințat tăcut din cap.

Am ieşit pe hol şi am trecut pe lîngă biroul de contabilitate, biroul arhitectului, am coborît scările şi am ieşit pe Strada Douăzeci şi unu. Am mers cîteva străzi pînă la un magazin de dulciuri de unde am cumpărat o cană de carton cu cafea şi o Cola dietetică, după care am ieşit

din nou pe stradă şi am privit cu atenţie în toate părţile. Nimic. Am mai mers cîteva străzi şi iar am privit în jur. Nimic. Am găsit apoi o cabină telefonică şi am aşezat cana cu cafea pe raftul în care ar fi trebuit să fie cartea de telefoane, după care am introdus o fisă în aparat, am format un număr şi am ascultat cum suna telefonul la celălalt capăt al firului.

– *Tosca's,* mi-a răspuns un glas.

– Lasă-mă să vorbesc la masa nouă.

– O clipă. Să văd dacă sînt disponibili.

Cam un minut după aceea am auzit un glas cunoscut, moale şi bătrîn, cu un accent pronunţat al Lumii Vechi.

– Masa numărul nouă, îmi zise.

– Mi-a zis c-a făcut rost de bani furînd şase maşini dintr-un transport de *Mercedes*-uri. Mi-a zis că ţi-a dat partea prin Dante.

– Continuă.

– Zicea că intenţiona să revîndă armele unei formaţiuni naziste din Allentown cu un profit frumuşel.

– Îl crezi?

– Zicea c-a fost pe cont propriu. Însă eu nu cred că putea pune la cale ceva aşa de mare pe cont propriu.

– Nici eu nu cred. Dacă vreodată a avut vreo idee bună, a fost doar norocul începătorului. Să afli cu cine a pus la cale toate astea.

– După care sîntem chit şi am scăpat din laţ?

– E foarte greu să pui în balanţă relaţiile umane, nu crezi?

– Urăsc chestia asta.

– Viaţa e grea.

Mi-a trîntit telefonul în nas. Eu am rămas în cabină şi am încercat să sorb o gură de cafea, dar mîinile îmi tremurau aşa de tare, încît am vărsat-o pe pantaloni. Am înjurat în gura mare, am scuturat piciorul şi m-am întrebat cum de puteam să intru singur în asemenea rahaturi.

7

– Este ridichea asiatică care face acest fel cu adevărat memorabil, îmi zise detectivul McDeiss în vreme ce manipula cu dibăcie bețișoarele de bambus între degetele groase.

Pe o farfurie micuță în fața lui erau două plăcințele mici frumos garnisite. *O sută de colțuri, plăcintă cu crab cu ridichi Daikon și salsa de roșii și ananas (10 dolari porția).* Ridichea asiatică este mult mai subtilă decît ridichea americană obișnuită, cu o aromă dulce foarte ușoară atunci cînd e gătită, ca un nap foarte delicat. Salsa de ananas este un adaos plăcut, deși cam dur pentru gustul meu, dar ridichea este cea care adăugă savoare cărnii de crab. Am mai detectat și o ușoară aromă de busuioc, care-i foarte plăcută.

– Mă bucur că-ți place să mănînci, i-am răspuns.

– Oh, sigur că da. Nu mi se întîmplă prea des să pot să mănînc în locuri așa de costisitoare. Mai vrei vin?

– Nu, mulțumesc, i-am răspuns. Dar tu servește-te. Ultimele cuvinte fuseseră inutile, pentru că detectivul deja își turnase încă un pahar din sticla de pe masă. *Pouilly Fuissé 1983 (48 de dolari sticla).*

– Desigur, în mod normal nu aș putea să beau la prînz, dar cum procesul s-a încheiat pe ziua de azi și cum mi-am terminat tura, m-am gîndit, de ce nu?

– Într-adevăr, de ce nu?

McDeiss era un bărbat mare, înalt și solid, cu o burtă de jucător de fotbal american retras de zece ani din joc. Se îmbrăca destul de prost, cu o haină jerpelită peste o

cămașă albă cu mîneci scurte, și cu o cravată lată cu dungi anapoda care-l strîngea de gît. Fața buhăită arăta aroganța cuiva care nu mai are viață personală, dar cutele adînci de pe frunte arătau acum cît de mult se bucura de masa pe care i-o oferisem. Norocul meu, m-am gîndit, să dau peste singurul polițist cu asemenea gusturi costisitoare. *Susanna Foo* era un local elegant cu flori proaspete și oglinzi și tapet auriu, fără mese de plastic, bețișoare de plastic, totul fiind de prima mînă, inclusiv prețurile, ceea ce mă făcea să mă chircesc de durere cînd vedeam cum se scurgea vinul pe gîtlejul gros al detectivului. Deși intenționam s-o încarc pe Caroline cu toate cheltuielile, parcă tot îmi părea rău de banii pe care urmau să-i dau pentru acel prînz.

– Discutam despre Jacqueline Shaw, i-am zis. A fost cazul tău.

Detectivul termină și ultima plăcintă, închise ochii satisfăcut, după care se întinse după paharul cu vin.

– Foarte bun. Foarte, foarte bun. Data viitoare, poate încercăm împreună la *Le Bec-Fin*. Au meniu la prețuri fixe absolut grozave. Îți place opera, Carl?

– Pot să pun *Tommy* la socoteală?

– Îmi pare foarte rău, dar nu. Păcat. Am putea petrece o seară așa de plăcută, numai tu și cu mine. Cina la *Streped Bass* și apoi să ascultăm orchestra interpretînd *Rigoletto*.

– McDeiss, nu întinde coarda.

– Asta fac? Jacqneline Shaw. S-a spînzurat în salonul apartamentului din capătul sudic al lui Rittenhouse Square. Grozav loc, deși cam prea baroc după gusturile mele. Totul în jur părea să fie în regulă. Nici un fel de haine aruncate în jur, de parcă ar fi așteptat oaspeți care să fie martori la felul în care intenționa să se spînzure. Suferea de depresii nervoase, mai încercase și înainte să-și pună capăt zilelor.

– Cum?

– Prea multe pilule. Şi-a tăiat venele pe cînd era în cadă pe vremea adolescenţei. Statistic vorbind, cred că era candidată sigură la spînzurătoare, asta-i tot. Aha, uite şi salata mea. *Muguri proaspeţi de bambus cu salată de andive crude şi oţet de creveţi uscaţi (opt dolari porţia).* Dumnezeule, Carl, sosul este de-a dreptul delicios. Nu vrei să guşti?

Îmi întinse o furculiţă plină de andive cu sos.

Am scuturat din cap.

– Crezi cumva că mama andivă nu se supără atunci cînd fermierul îi scoate progeniturile cît sînt încă crude?

McDeiss nu-mi răspunse, ci se mulţumi numai să bage în gură furculiţa plină. În vreme ce mesteca, liniile de pe frunte apărură iar.

– Cine a găsit-o? am întrebat.

– Prietenul ei, răspunse McDeiss. Trăiau împreună, se pare că erau deja logodiţi. Tipu' s-a întors acasă de la birou şi a găsit-o atîrnată de candelabru. A lăsat-o acolo şi ne-a chemat pe noi. În majoritatea cazurilor tipii ăştia obişnuiesc să taie funia şi să-i întindă pe morţii lor pe jos înainte să ne cheme pe noi. El însă a lăsat-o aşa cum era.

– Există cumva pe acolo şi un portar? Un registru al oaspeţilor?

– Am verificat toate numele celor care au intrat şi au ieşit de acolo în ziua respectivă. Totul obişnuit. Vecinul ei, un tip cu adevărat bizar pe nume Peckworth, spunea că-l văzuse pe tipul de la poştă pe holul din faţa uşii ei în ziua aia, ceea ce ne-a mirat peste măsură, pentru că nu fusese trecut în registru, însă tipul a venit din nou după noi şi ne-a spus c-a încurcat zilele. Am verificat din nou. Şi avea dreptate. Fata primise un pachet cu două zile înainte. Nu că acest Peckworth ar fi fost de vreun folos ca martor. O poamă omul ăsta. Imediat ce s-a limpezit şi treaba asta, n-a mai rămas nimic ieşit din comun, nimic deosebit.

– A lăsat cumva vreun bilet, ceva?

Detectivul scutură din cap.

– De cele mai multe ori, sinucigaşii nu lasă nici un fel de bilețele cu explicații.

– Ai găsit cumva ceva suspect în apartament?

– Nimic.

– Ceva ambalaje de bomboane sau alte gunoaie ce nu aveau ce căuta pe acolo?

– Nimic. De ce? Ai găsit tu ceva?

– Nu.

– Aşa ziceam şi eu. Doamna avea istoric încărcat, depresii nervoase cu probleme, terapii fără rezultate, abuz de droguri şi de alcool, iar în ultima vreme se lăsase prinsă de un soi de cult nou, stil New Age, pe undeva prin Mount Airy.

– Acolo e, am încuviințat eu.

– Se potriveşte totul.

– Dar cum rămîne cu motivul? am întrebat pe un ton dulce. Doar era o Reddman, nu?

– Absolut, îmi răspunse McDeiss. O moştenitoare pe linie directă de fapt. Străbunicul ei a fost regele murăturilor, cum îl chema, Claudius Reddman? Tipul care apare pe borcane. Ei bine, fiica acestui Reddman s-a căsătorit cu fiul unui Shaw, de la magazinele conduse de frații Shaw, iar fiul lor era moştenitorul întregii averi. Această Jacqueline era fiica lui. Mai există încă trei copii. Toată plăcinta o să se împartă între ei.

M-am aplecat spre el. Am încercat să nu par prea interesat, dar n-am izbutit.

– Şi cît valorează averea lor?

– N-am putut primi cifra exactă, numai nişte estimări, răspunse McDeiss. Nu foarte mult după atîția ani. Numai vreo jumătate de miliard.

Trei moştenitori rămaşi şi o jumătate de miliard. Iar asta însemna că scumpa de Caroline Shaw valora în jur de o sută şaizeci şi şase de milioane de dolari. M-am

întins după paharul cu apă şi am încercat să beau, însă mîna îmi tremura aşa de tare, încît am fost forţat să-l pun la loc pe masă.

– Deci, dacă n-a fost totuşi o sinucidere, am sugerat eu, atunci banii ar fi putut fi un motiv.

– Fiind la mijloc atîta bănet la asta ne-am gîndit şi noi imediat.

– Cine ar fi beneficiat din plin de moartea ei?

– Nu pot să discut despre asta.

– Ei, haide, McDeiss.

– Este confidenţial. Nu pot să discut, mi s-a explicat foarte clar. Exista o poliţă de asigurare babană, iar toată averea era prinsă într-un fel de fond. Şi poliţia şi banii fiind controlate de o bancă din suburbii.

– First Mercantile de pe Main Line, pun pariu.

– Te-ai prins repede.

– Şi totul este controlat de un afurisit de snob pe nume Harrington, corect?

– Corect. Dar informaţiile pe care mi le-a dat cu privire la fond şi la poliţă sînt confidenţiale, aşa că, dacă vrei să afli ceva, n-ai decît să te duci la el. Se aplecă spre mine şi-şi coborî glasul. Ascultă, lasă-mă să te previn de pe acum, investigaţia asta a fost cam încinsă din punct de vedere politic. Încinsă din cauză că toată lumea voia s-o rezolv cît mai repede. Eu am fost mereu omul care rezolva cazurile repede ca să poată trece mai departe la următoarele. Nu e ca şi cum n-am avea destul de lucru. Cu toate astea, tot am fost împins de la spate de tipii de la centru. Aşa că, atunci cînd a venit medicul legist şi a zis că-i vorba de o sinucidere, a fost suficient pentru mine. Am închis cazul.

– Dar, chiar şi cu toate presiunile făcute, văd că tot eşti dispus că discuţi cu mine.

– O masă bună, Carl, merită orice sacrificiu, îmi zise, privindu-mă cu o oarecare seriozitate care-mi cam confirma bănuielile.

– Dar tot mai crezi că nu miroase a bine, nu? am întrebat. De asta ai şi venit aici, nu? Nu de dragul salatei de andive crude. Din ce parte veneau presiunile? Cine ți-a spus să termini cu cazul?

El ridică din umeri şi îşi termină salata, îşi mai turnă încă un pahar de vin, ținînd cupa delicată între degetele lui butucănoase.

– Se zvoneşte despre Reddmani că este o familie cu secrete întunecate, îmi şopti.

– Secrete gen societate?

– Nici vorbă. Ce pot să-ți spun este că au fost alungați din sînul înaltei societăți de parcă ar fi fost leproşi. Cu toți banii lor şi nici măcar nu figurează în Registrul Social. Din cîte mi-am dat eu seama, tu şi cu mine am fi mai bine primiți decît ei în anumite cercuri sociale.

– Un evreu şi un afro-american.

– Mă rog, poate că tu nu. Rîse încîntat de gluma lui şi apoi îşi coborî glasul pînă la nivelul unei şoapte: Casa familiei Reddman este un loc tare ciudat, Carl, mai degrabă mausoleu decît reşedință, cu o arhitectură ciudată şi grădini neîngrijite. Se numeşte Veritas. Nu-ți place cum îşi botează oamenii proprietățile?

– Veritas? Cam prea pompos, n-ai zice?

– Unde mai pui că pronunță aiurea.

– Vorbeşti latina?

McDeiss ridică din umerii imenşi.

– Maică-mea a vrut să primesc o educație clasică.

– Mama mea credea că o măslină în gin înseamnă clasic.

– Ei bine, acest Veritas era la fel de rece ca iadul eschimoşilor, continuă detectivul. Imediat ce am ajuns acolo şi am început să pun întrebări, frigul mă cuprindea pînă-n măduva oaselor. Se pare că tatăl fetei moarte, nepotul regelui murăturilor, este dement, sau aşa se zice. Aveam şi pentru el cîteva întrebări, dar cei de acolo n-au vrut să mă lase să urc pînă în camera în care-l țin

încuiat. Efectiv mi-au barat calea, îți vine să crezi aşa ceva? Tocmai cînd mă pregăteam să-mi fac drum cu forța pînă la amărîtul ăla, mi-a parvenit un apel de la cartierul general. Familia, prin intermediul lui Harrington, a dat de ştire că voia să se încheie investigarea cazului, aşa că au început presiunile şi de la primărie. Vezi, Carl, asemenea sume de bani reprezintă enorm de multă putere, pricepi? Dacă cineva are asemenea sume, dacă vrea ceva obține fără probleme. Aşa că n-am avut cum să-l mai văd pe bătrîn. Locotenentul mi-a spus să pun cazul la păstrare, aşa că am făcut ce-a vrut el şi mi-am văzut mai departe de treabă.

– Aşa că l-ai clasat, nu?

– Era vorba de o sinucidere clasică. Amîndoi am văzut aşa ceva de sute de ori. N-am prea avut ce face.

– Indiferent cît de tare puțea totul a înscenare. Trebuie să-mi faci rost de dosar.

– Nu. Nici nu se pune problema.

– Atunci îți trimit o citație.

– Nu pot să controlez ce faci tu pe căi legale.

– Cum rămîne cu registrul clădirii din ziua morții?

Detectivul îşi privi salata şi băgă bețişorul într-un mugure.

– N-ai să găseşti nimic interesant acolo, dar fie. Şi vorbeşte cu prietenul ei, Grimes.

– Crezi că poate el a...

– Nu cred decît c-o să-l găseşti foarte interesant. Trăieşti pe colina aia luxoasă din Walnut, la vest de Rittenhouse. Ştiai?

Am încuviințat din cap.

– Să nu uit, ai găsit ceva Darvon în dulăpiorul ei cu medicamente?

Detectivul îşi ridică privirea din salată.

– Destule pastile ca să pleoştească o întreagă echipă de fotbal.

– Nu te-ai întrebat de ce nu a luat pastilele alea?

Înainte ca McDeiss să-mi răspundă, a venit un chelner care i-a luat din fața farfuria în care fusese salata şi care acum mai avea vreo două pete de sos. În fața mea a aşezat cel mai ieftin fel de mîncare, *pui Kung Pao-foarte condimentat (zece dolari porția),* împănat bine cu alune prăjite.

În fața lui McDeiss a pus una dintre specialitățile casei, *muşchi de vacă mai dulce ca mierea cu pere caramelizate, roşii uscate la soare şi ardei iute (douăzeci de dolari porția).* McDeiss prinse cu bețişoarele o bucată de muşchi, îl tăvăli prin garnitură şi apoi îl băgă în gură. Începu să mestece cu grijă, savurîndu-i gustul.

Cîtă vreme McDeiss savura mîncarea, eu aveam timp de gîndire. Pe sub patina aceea de siguranță că era vorba de o sinucidere, eu detectasem ceva diferit: îndoiala. Pentru prima dată m-am întrebat foarte serios dacă nu cumva Caroline Shaw avusese dreptate cu privire la moartea surorii sale şi asta nu numai din cauza îndoielilor detectivului, ci din cauza banilor. Bani puşi la mezat, în nişte sume de-a dreptul imense, destui ca să strîmbe sufletul oricui se afla destul de aproape de ei. Banii aveau propria lor forță de atracție, mult mai puternică decît ar fi putut Newton să-şi închipuie că ar putea exista, şi atrăgeau, pe lîngă maşini rapide şi femei frumoase, ce putea fi mai rău pentru cei care intrau pe orbita lor de atracție. Numai suma imensă mă făcuse să mă gîndesc foarte bine, mai ales la Caroline Shaw şi la zîmbetul ei. Şi mai era ceva, ceva care trecea peste fierbințeala puiului, reuşind să ajungă în cele din urmă în conştiința mea. În clipa aceea, nu puteam să alung sentimentul ciudat că, într-un fel sau altul, o parte din banii familiei Reddman puteau să-mi aparțină mie.

McDeiss îmi spusese că ar trebui să vorbesc cu prietenul, acest tip Grimes, şi aşa intenționam să fac. Puteam de pe acum să mi-l imaginez, frumos, suav, un ticălos plecat la vînătoare de avere în cea mai pură

tradiție, care o remarcase pe Jacqueline în mulțime şi fusese gata să-i pape bucata ei din vasta avere a familiei. Trebuia să fie un băiat plin de amărăciune acest Grimes, amărăciune că, deşi avusese şansa vieții lui, averea îi fusese smulsă din buzunar pe neaşteptate. Mie îmi plăceau băieții cu sufletele pline de amărăciune, ştiam ce-i făcea aşa de obtuzi, le admiram hotărîrea şi pasiunea. Şi eu fusesem unul dintre ei cu multă vreme în urmă, înainte ca eşecurile mele să transforme amărăciunea în ceva mai urît şi mai slab, într-un cinism cumplit şi în dorința de a fugi de ceea ce ajunsesem. Dar, deşi acum nu mai musteam de amărăciune, îi cunoşteam totuşi limbajul şi puteam juca rolul destul de bine. Bănuiam că nu urma să am nici un fel de probleme cu Grimes şi să-l fac să-mi spună totul, ca de la băiat amărît la băiat amărît.

8

M-am aşezat la barul din *Irish Pub* cu un oftat obosit şi am comandat o bere. În vreme ce barmanul pregătea o halbă, eu am scos din portofel două bancnote de douăzeci de dolari pe care le-am pus pe bar. Mi-am băut berea în vreme ce barmanul era la casă, numărînd restul, am băut-o de parcă aş fi avut în mine o sete de nestins. Am pocnit halba de tăblie şi i-am făcut semn omului să-mi mai aducă un rînd. În general nu prea mai beau mult, din cauza problemelor pe care le am după aceea. Iar marea problemă este că, atunci cînd beau prea mult, mă apucă voma.

Dar, în seara aceea, petrecusem deja prea multe ore făcînd cercetări şi băgîndu-mi nasul peste tot, iar acum,

că în fine găsisem ceea ce căutam, eram hotărît să beau ceva mai mult decît de obicei.

– Te-ai simțit vreodată de parcă toată lumea complotează împotriva ta? i-am zis barmanului atunci cînd a venit cu berea.

Era o noapte aglomerată la *Irish Pub*, iar barmanul nu avea timp de flecăreală. Mi-a zîmbit numai şi s-a îndreptat spre un alt client.

– Nu e nevoie să-mi zici tocmai mie, mi-a răspuns tipul de lîngă mine, cu ceea ce mai rămăsese din pahar în față.

– De fiecare dată cînd sînt aproape, am continuat, ticăloşii îmi trag preşul de sub picioare, sau cum se întîmplă cu puştii care leagă un dolar de o sfoară şi ți-l trag de sub nas cum vrei să apuci banu'.

– Nu e nevoie să-mi spui, rosti omul. Ridicînd paharul, termină şi ultimii stropi de scotch.

Irish Pub era un bar nou, plin de femei în blugi şi pantofi cu tocuri înalte, bărbați în tricouri uşoare, fete şi băieței laolaltă care se întîlneau acolo ca să-şi spună tot felul de minciuni. Pe timpul weekend-urilor se făcea cald afară, dar acum nu era o zi de weekend, eu nu venisem acolo ca să-mi găsesc vreo fată şi nici tipul de lîngă mine după cîte reuşisem eu să-mi dau seama. Era înalt şi brunet, îmbrăcat cu o cămaşă de vară colorată şi pantaloni subțiri. Trăsăturile erau ca acelea ale unei vedete de cinema, puternice şi frumoase, avea un nas drept şi subțire, o bărbie hotărîtă, ochi adînciți puțin în orbite şi foarte negri, dar totul mergea mînă-n mînă cu o anume trăsătură de caracter care denota slăbiciunea. Ar fi trebuit să fie cel mai frumos bărbat din lume şi, cu toate astea, iată că nu era. Barmanul îi umplu paharul fără să mai fie solicitat.

– Cu ce te ocupi? l-am întrebat, privind drept înainte, aşa cum procedează toți oamenii dintr-un bar care leagă o conversație cu un străin.

– Sînt detinst, mi-a răspuns.

Am întors capul, l-am privit cu atenție, apoi am început să privesc iar drept înainte.

– Credeam că trebuie să ai ceva mai mult păr pe brațe ca să fii dentist.

Tipul n-a rîs, s-a mulțumit numai să soarbă din pahar și să plimbe băutura prin gură.

– La naiba, azi am fost uite atît de aproape, am rostit. După care s-a întîmplat așa cum se întîmplă întotdeauna. Deci a avut loc un accident de mașină, da? Unul destul de urît, o bătrînă în *Breemer*-ul ei a trecut pe roșu și a lovit camioneta tipului meu. Răni multiple cauzate de sticla spartă, contuzii urîte, un gît rupt, știi povestea, ce se întîmplă de obicei. L-am trimis pe tip la doctorul meu și totul a fost aranjat: nu mai poate lucra, nu mai poate merge sau face gimnastică, este acum blocat într-un scaun de handicapat pe veranda casei, ros de dureri, cu viața tragic sfîșiată. Frumos, nu?

– Ești avocat, îmi zice tipul de alături, de parcă tocmai ar fi constatat că aveam fermoarul de la pantaloni desfăcut.

– Totul se aranjase de minune, am continuat. A primit ajutor sindical din partea patronului și, bang, compensație bănească babană din partea bătrînei și a companiei ei de asigurări. Compania a zis că dă maximum trei sute de bătrîne, dar noi aveam de gînd să mergem mai sus, mult mai sus, – despăgubiri, pentru că baba era oricum pe jumătate oarbă și n-ar fi trebuit să iasă în drumul mare, era un accident ce putea fi așteptat în orice clipă. Baba, văduvă, una din familia Wayne, putred de bogată, așa că tot ce ceream noi pentru ea reprezenta un amărît de mărunțiș. Eu am obținut un procent de treizeci și trei la sută din despăgubiri și deja îmi alesesem un *Mercedes,* dacă înțelegi ce vreau să spun. Maron cu scaune de piele. Din clasa SL.

– Decapotabil, zise tipul de alături dînd din cap.

– Absolut. Oh, ce maşină frumoasă, e destul să mă gîndesc la ea şi mi se scoală.

Mi-am terminat berea şi am împins halba pînă la marginea tăbliei, lăsînd capul în jos. Cînd a venit barmanul, i-am cerut încă o bere, plus o tărie s-o beau odată cu halba. Am aşteptat pînă cînd mi-au fost aduse băuturile şi am sorbit gulerul de spumă, tăcînd în continuare.

– Şi ce s-a întîmplat mai departe? m-a întrebat tipul de alături, curios.

Am stat tăcut încă o clipă şi, apoi am dat peste cap tăria, spălîndu-mi gîtlejul cu bere.

– Am apărut la procesul de arbitrare şi ne-am expus cazul, corect? Nu se punea problema cine anume fusese vinovat. Iar tipul meu stătea acolo, tremurînd, în scaunul lui de invalid, cu gîtul prins într-un guler din acela ghipsat, cea mai patetică creatură pe care ai văzut-o vreodată. Am zis că ne vor oferi cel puţin un milion încă dinainte să audă povestea noastră. Însă atunci a apărut şi spilcuitul ăla de avocat al bătrînei, cu o casetă video la el.

Am mai tras o gură de bere şi am scuturat din cap.

– Tipul meu juca golf la Valley Forge, cu tot cu gulerul ăla ghipsat şi cu bandaje. Nenorocitul n-a fost în stare să se ţină departe de teren. A renunţat la slujbă, la sexul cu nevastă-sa, la joaca cu copiii, la tot, numai că n-a fost în stare să stea departe de afurisitul de teren de golf. Au venit inclusiv cu agenda lui de puncte. Am fost obligat să accept patru sute de miare şi să fug. Eram aşa de aproape de marea lovitură şi, dintr-o dată, s-a dus totul.

– Nu trebuie să-mi spui mie, rosti tipul de alături.

– Nici măcar nu încerc. Ce ştii tu, un dentist? Ţie-ţi vine totul pe de-a moaca. Toată lumea are dinţi şi trebuie să şi-i îngrijească.

Tipul sorbi din scotch, o dată şi apoi încă o dată,

golind paharul imediat.

– Eşti un învins pe toată linia şi nici măcar nu-ți dai seama.

– Mai zi-mi, de parcă eu n-aş şti!

– Vrei să auzi ceva? Vrei să auzi cea mai tristă poveste din lume?

– Nu tocmai, i-am răspuns. Le am eu destule pe ale mele.

– Taci şi cumpără-mi ceva de băut şi o să-ți povestesc ceva de-o să ți se facă părul măciucă.

M-am întors să-l privesc şi am observat că se uita la mine cu o ferocitate care speria. Am dat din umeri şi i-am făcut semn barmanului să ne aducă două pahare de scotch pentru el şi încă două beri pentru mine. După care l-am lăsat pe Grimes să-mi spună povestea lui.

9

Prima dată o văzuse într-un local de pe Strada Şaisprezece, un bar întunecat şi agresiv cu un tonomat prăpădit şi cu băutori serioşi înăuntru. Ea stătea singură, îmbrăcată în negru, nu ca o artistă, ci mai mult ca o bocitoare. Era destul de drăguță, dar nu destul de subțire, nu tocmai tînără, iar el nu i-ar mai fi aruncat o a doua privire dacă atenția nu i-ar fi fost atrasă de aura intensă de tristețe care dezvăluia o nevoie copleşitoare. Iar nevoia era şi ea bună, pentru că el plecase la vînătoare de o pradă uşoară, care să-i cedeze fără prea multe mofturi.

Se aşezase deci lîngă ea şi îi făcuse cinste cu un pahar. Numele ei, îi spusese fata, era Jacqueline Shaw.

– Bea numai *Martini,* comentă Grimes, ceea ce mi

s-a părut sexy, într-un fel cam abstract.

– Asta o să fie o altă poveste despre o fată pierdută? am întrebat eu. Pentru că, dacă despre asta e vorba...

– Mai bine taci şi ascultă, mă repezi Grimes. Poate că aşa o să înveţi şi tu ceva.

După cel de-al doilea pahar începuse să-i vorbească despre căutările ei spirituale, cum căuta o înţelegere mai profundă a vieţii decît cea îngăduită de cele cinci simţuri. El zîmbise în faţa revelaţiilor ei, nu cu totul lipsit de interes, ci pentru că ştia că dorinţa spirituală de libertate şi libertatea sexuală erau delicios îngemănate. Ea îi vorbise despre vocile sufletului şi de spiritele care vorbeau prin fiecare dintre noi, şi cum oamenii trebuiau să înveţe să asculte precum nişte copii ca să înţeleagă ceea ce vocile şopteau despre inefabil. Îi vorbise despre conexiunea dintre toate lucrurile şi cum fiecare om, în căutarea fericirii lui, era o biată manifestare a întregului. Îi spusese că-şi găsise în fine ghidul spiritual, o femeie pe nume Oleanna. D

upă alte două pahare ea şi Grimes o porniseră braţ la braţ spre vest şi spre Rittenhouse Square. Avea un apartament în vechile clădiri dinspre partea de sud a parcului şi îl ducea acolo ca să-i arate colecţia ei de artefacte spirituale, pentru că el se prefăcuse interesat.

– Ba-da-boom, ba-da-bing, am comentat eu.

– Erau ceva şi alea, mormăi Grimes, dar nu ele mi-au captat interesul.

– Nu?

– Era apartamentul ăla, omule, apartamentul.

Apartamentul ei era incredibil de spaţios, seniorial aproape ca mărime şi mobilier, totul fiind supradimensionat şi gros, canapele imense, fotolii asemenea, un pian cît toate zilele. Erau peste tot tapiserii, pe pereţi, aşezate pe mese, şi candelabre din cristal masiv, şi covoare groase în care picioarele se îngropau, unele aşezate peste altele.

Plantele erau din abundență, în ghivece scumpe, delicat sculptate, plante mici sau mari, cu flori ciudate, sau plante falice, pline de spini. Apartamentul acela semăna cu un palat. Ea dăduse drumul la muzică părînd să țîșnească de după mobile şi din pereți, harpe şi flaute şi clopote. Şi apoi, în centrul salonului celui mare, pe măsuța făcută de mînă, peste covorul persan albastru se apucase să-i arate colecția ei de cristaluri şi mătănii sacre şi fetişuri importate din Africa, un bărbat cu cap de leu, o femeie gravidă cu copite şi barbă, un copil cu un zîmbet de hienă. În cele din urmă aprinsese un bețişor aromat şi o lumînare, apoi încă una şi apoi alte douăzeci şi, alături de focul care sclipea în cămin, făcuseră dragoste ca vrăjiți de puterea magică a fetişurilor, a muzicii sau a aromei bețişorului care fumega, iar ea i se dăduse de mai multe ori, el fiind vrăjit mai ales de puterea bogăției, de puterea banilor ce se aflau în spatele acelui apartament.

– Deodată, continuă Grimes, am început să cred în puterea vindecătoare a acelor cristaluri.

În următoarea săptămînă s-a dus cu ea la o întrunire a grupului ei spiritual. S-au găsit cu ceilalți în ceea ce ei numeau Rai, ceea ce era de fapt subsolul unei clădiri prăpădite din Mount Airy. Toată lumea era îmbrăcată în robe, portocalii sau verzi, şi stătea direct pe podea. În jur erau o mulțime de fetişuri şi alte obiecte ciudate care ar fi făcut-o pe Martha Stewart să se înece, şi toți de acolo meditau sau şopteau incantații sau le spuneau celorlalți despre momentele dureroase prin care trecuseră. Observase însă că membrii bisericii se înghesuiau în jurul lui Jackie, de parcă ar fi fost o sursă de un fel sau altul. O parte din timp îi era dedicat ei şi se făceau eforturi serioase pentru a o face să se simtă cît mai confortabil în mijlocul lor. „Ai nevoie de o pernuță, Jackie?", „Putem să-ți aducem ceva de băut, Jackie?", „N-ai vrea încă o doză de aromoterapie, Jackie?". Aproape de finalul în-

trunirii, dintr-un capăt al încăperii apăruse o femeie care se aşezase pe un fel de tron improvizat, o femeie frumoasă, îmbrăcată într-o robă albă.

Jacqueline fusese invitată să se aşeze la picioarele ei. Femeia aceea era Oleanna, care, imediat ce se aşezase, căzuse în transă, scoţînd sunete ciudate care imediat o făcuseră pe Jackie să se îndoaie de fericire. Grimes nu pricepuse nimic din ce se întîmpla acolo, credea că era ceva pe jumătate escrocherie, pe jumătate nebunie, dar nu avusese cum să nu observe cum toţi membrii se învîrteau în jurul lui Jacqueline precum albinele în jurul reginei lor.

În dimineaţa următoare angajase un detectiv particular care s-o investigheze cu discreţie.

Trei luni mai tîrziu, într-o ceremonie intimă, cu fetişurile şi cristalurile între trupurile lor goale, el o ceruse în căsătorie şi ea acceptase. Primise veşti de la detectiv care-i spusese că străbunicul ei fusese cineva mare şi care era partea de moştenire pe care urma s-o primească.

– Nu am de gînd să-ţi spun ce companie au fondat sau altceva de genul ăsta, îmi zise Grimes.

– Aş recunoaşte-o? am întrebat.

– Sigur că da, toată lumea o ştie. Mănînci din produsele lor de cînd te-ai născut. Iar partea ei din moştenire depăşea peste o sută de milioane. Ştii cîte zerouri înseamnă asta? Opt. Destul ca să cumperi o echipă de baseball, destul ca să cumperi echipa Eagles. Iar ea a acceptat să fie soţia mea.

– Iisuse, ai dat lovitura cea mare!

– Mai mare decît ai reuşit tu vreodată, frate, asta-i sigur.

Cu viitorul aranjat, Jackie l-a luat într-o după-amiază să-i cunoască familia din casa ancestrală care se afla undeva în adîncul lui Main Line, o prorpietate numită Veritas. Conacul era de fapt un castel gotic destul de

bizar, construit pe un deluşor verde, înconjurat de zeci de acri de pădure şi grădini neîngrijite. Înăuntru era însă ca un mauzoleu întunecat, rece şi umed, decorat cam la fel ca apartamentul lui Jackie, dar parcă şi mai mare, mai decrepit. Unul dintre fraţi n-a izbutit să se ridice de pe scaun, îmbrăcat cu un costum de seară terfelit, prea beat ca să mai poată lega două cuvinte. Nevasta lui se învîrtea în jur ca o albină hiperactivă, împrospătîndu-i băutura sau aranjîndu-i pernele la spate. Celălalt frate, subţire şi nervos, se afla în salon, lipit parcă de ecranul calculatorului, urmărind acţiunile familiei, valoarea proprietăţilor lor ridicîndu-se sau scăzînd pe piaţa bursei. Sora era o căţea sarcastică, cu o haină de piele neagră, care rîsese în nasul lui Grimes cînd acesta spusese că era dentist şi care făcuse o serie de comentarii răutăcioase la adresa lui.

Mama era plecată undeva în străinătate, făcîndu-şi vacanţa de una singură, iar tatăl stătea în camerele lui, fără a binevoi să coboare să-l întîlnească pe logodinicul fetei sale.

– Am avut impresia că eram în vizită la familia Adams, oftă Grimes. Şi sentimentul ăsta l-am avut înainte ca Jacqueline să mă ducă s-o cunosc pe bunica ei, fiica omului care puşese bazele întregii averi.

Bunica Shaw era aşezată într-un scaun, cu capul lăsat într-o parte, de parcă acea jumătate a feţei care părea făcută din ceară topită cîntărea mai greu decît cealaltă parte. Avea mîini lungi şi osoase, iar respiraţia ei greoaie alunga liniştea din cameră. Ochiul din partea de faţă făcută parcă din ceară topită era închis; din cealaltă parte însă îl privise cu un ochi albastru, mîncat de cataractă, dar încă pătrunzător. Îl privise de parcă ar fi fost un microb cîtă vreme Jacqueline făcuse prezentările. Apoi, cu un zîmbet obosit, bătrîna îl invitase pe Grimes, singur, la o plimbare prin grădini.

Erau numai ei singuri, cu excepţia grădinarului bătrîn

care o sprijinea pe bunică la mers. Cum erau în mijlocul verii, toate florile erau larg deschise, arătîndu-şi polenul albinelor care zumzăiau fericite.

Bătrîna îl condusese pînă la un zid înalt în care se vedea un fel de poartă şi unde gardurile vii erau frumos tăiate în aşa fel încît să formeze un soi de labirint. Ea îi pusese pe drum tot felul de întrebări despre persoana lui şi-l ascultase cu atenţie, fără să comenteze. Era concentrată mai ales asupra mersului, sprijinindu-şi greutatea în bastonul cu măciulie de argint.

Grădinarul cel bătrîn, care o susţinea de braţ, era tăcut ca moartea şi nici nu clipea pe sub pălăria mare de pai de pe cap. Continuau numai să meargă încet printre gardurile vii şi straturile de violete şi lăcrămioare.

– Te pricepi cumva la grădinărit? I-am întrebat pe Grimes.

– Toată lumea are nevoie de un hobby, şi ce-i cu asta?

– Am întrebat şi eu, asta-i tot.

Au continuat să meargă pe o potecă la întîmplare pînă cînd, în cele din urmă, au ajuns la un fel de rond de pămînt maroniu şi gras în care erau plantate nenumărate violete şi irişi. La un capăt al acelui strat oval era o statuie ce reprezenta o femeie goală cu braţele ridicate spre cer şi cu un picior sprijinindu-se delicat de baza de marmură decorată cu medalioane avînd în centru gravat numele „SHAW". De cealaltă parte a statuii, în celălalt capăt al grădinii ovale, construită sub un fel de arcadă de lemn plină de trandafiri agăţători de un roşu adînc, se afla o bancă de marmură. Grădinarul o aşezase pe bătrînă pe bancă, iar ea îl invitase pe Grimes să se aşeze alături de ea. Imediat ce i-a văzut instalaţi, grădinarul a scos o foarfecă imensă şi s-a apucat să tundă gardul viu din spatele lor.

– Ăsta este locul nostru favorit, a şuierat bunica Shaw.

– Este foarte frumos, a încuviinţat Grimes.

– Venim aici în fiecare zi, indiferent de cum e vremea afară. Simţim toată puterea pămîntului din locul ăsta. Veneam aici şi cînd eram copii, dar a început să fie mai însemnat pe măsură ce ne-am maturizat şi am îmbătrînit şi ne-am şubrezit. Cenuşa domnului Shaw este într-o urnă sub statuia Afroditei. Şi alte comori sînt îngropate în pămîntul ăsta, amintiri, o mulţime de amintiri din vremuri mai bune. Tot ce este de valoare, venim şi îngropăm aici. Venim aici în fiecare zi şi ne gîndim la el, la ele şi ne tragem puterea din pămîntul ăsta gras şi întunecat.

– Soţul dumneavoastră trebuie să fi fost un mare bărbat, comentase el.

– A fost, da, răspunsese ea. În ultimele zile ale vieţii a devenit extrem de deschis spiritual, aşa cum se întîmplă numai cu cei aleşi. Intenţionezi să te căsătoreşti cu Jacqueline a noastră?

– Da, doamnă.

– În familia asta, noi luăm foarte în serios jurămintele sfinte ale cununiei. Cînd promitem să ne căsătorim, o facem pentru totdeauna.

– O iubesc foarte mult pe Jacqueline. Pentru totdeauna, mi se pare un timp prea scurt ca să fiu alături de ea.

– Sîntem siguri că acelaşi lucru l-ai simţit şi pentru actuala ta soţie, i-o întorsese bătrîna.

Se referea, desigur, la soţia lui Grimes, cu care se căsătorise cu şapte ani în urmă, mama celor doi copii ai săi, cea care ţinea casa, care îşi amintea toate zilele de naştere ale familiei, cea care plănuia vacanţele, soţia despre care nu apucase să discute cu Jacqueline. Fuseseră iubiţi din copilărie, părinţii ei îl ţinuseră la facultatea de stomatologie după ce-şi ipotecaseră casa. Pentru ea, fusese şocul vieţii atunci cînd el se mutase cu Jacqueline.

– Căsătoria aceasta a fost o greşeală. Nici n-am ştiut

ce-i aia dragoste pînă n-am întîlnit-o pe nepoata dumneavoastră.

– Da, marea bogăție are și acest gen de efect asupra oamenilor. Detectivul pe care l-ai angajat nu ți-a spus care este valoarea averilor noastre, nu?

– O iubesc pe Jacqueline, strigase el, ridicîndu-se ofensat de pe bancă. Și dacă sugerați că intențiile mele sînt...

– Stai jos, domnule Grimes, îi spusese ea, privindu-l cu ochiul albastru opac. Nu avem nevoie de manifestări de falsă isterie între noi. Am fost foarte impresionați de faptul că ai angajat un detectiv particular. Arată o inițiativă care, în familia asta, a devenit extrem de rară. Stai jos și nu pretinde că pricepi ceva din intențiile noastre.

O privise uimit o clipă, dar jumătatea bună a feței ei îi zîmbea și cu palma bătea locul de pe bancă de alături, așa că în cele din urmă se așezase. Grădinarul gemea și mormăia în spatele lor, lăsat în patru labe pe pămîntul bogat ca să caute și cea mai mică tulpină de mărăcine.

– Păianjenii aceia purpurii de acolo, provenind de la planta noastră preferată. *Dictamnus albus.* Planta de gaz. În serile de vară fără vînt, dacă aprinzi un chibrit lîngă flori, o să vezi cum flacăra se întețește, de parcă spiritele celor îngropați aici și-ar scoate în evidență prezența cu ajutorul acelor flori minunate. Jacqueline a fost întotdeauna o fată morocănoasă, a avut această melancolie de la bun început. Iar dacă dumneata vrei să te însori cu ea pentru tristețea cronică de care suferă, sau pentru banii pe care îi are, deja nu mai este treaba noastră.

El vru să ridice obiecții, însă bătrîna doamnă l-a oprit.

– Sîntem pur și simplu recunoscători că a găsit pe cineva care să aibă grijă de ea indiferent de tragediile care vor curge pe capul ei. Dar vrem să înțelegi bine dinainte ce înseamnă să fii membru al acestei familii, ca să nu fie pe urmă prea tîrziu.

– Cred că pot să-mi imaginez, spuse el.

– Nu, eu nu cred. Este mai presus de imaginația dumitale.

Grădinarul icni atunci cînd se ridică în picioare, apucîndu-se iar să tundă gardul viu.

– Sîngele nostru este stricat, domnule Grimes, slab, lipsit de orice urmă de vigoare. Acolo unde în tatăl meu a fost putere şi vigoare, acum, la noi, nu mai este decît putreziciune şi decadență. Sora mea a murit din cauza sîngelui stricat, fiul meu a fost ruinat din cauza lui. Rezultatul este slăbiciunea mai mult decît evidentă a nepoților mei. Dacă te însori cu Jacqueline, atunci în nici un caz nu trebuie să aveți copii. Ar fi ca şi cum ați curta dezastrul. Trebuie să ni te alături refuzînd cu tărie ca slăbiciunea din genele acestei familii să mai supraviețuiască. Mai bine să moară, să dispară pentru totdeauna. Noi sîntem diferiți de ceilalți oameni patetici care vor să-şi ducă genele mai departe indiferent de rezultate. Tot ceea ce a mai rămas din corpurile noastre fizice este putred. Tot ce a fost de valoare a fost deja transferat bogăției.

Bătrîna oftase şi întorsese capul.

– Bogăția noastră a fost cîştigată cu greu, domnule Grimes, a fost cîştigată cu sînge şi oase, cu mai multă durere decît ți-ai da seama. Dar, ceea ce a mai rămas din tatăl meu, din soțul meu şi din progeniturile lor, încă trăieşte în corpul averii familiei, inimile lor încă bat; sufletele lor înfloresc prin tentaculele averii noastre. Tot ceea ce am făcut în ceea ce a mai rămas din viețile noastre a fost onoarea deplină a sacrificiului lor şi menținerea corpului existenței lor prin trei scopuri divine. Conciliere, iertare, ispăşire.

Fiecare din ultimele trei cuvinte fusese rostit cu putere şi încredere. Grimes fusese prea speriat ca să poată răspunde. Zgomotul făcut de foarfeca grădinarului era aproape asurzitor, semn că era pe aproape.

– Cele trei scopuri divine aproape că au fost realizate şi nu vom permite niciodată unui străin să desfacă ceea ce noi ne-am chinuit să facem vreme de generații. Nu te vei juca cu banii noştri, domnule Grimes. Nu îi vei pierde la jocuri cu noroc precum Edward, sau să faci investiții nebuneşti ca Robert. Singura dumitale datorie va fi să ai grijă de averea familiei, s-o păstrezi şi s-o sporeşti şi să fii la fel de atent cu ea aşa cum ai fi cu o orhidee fragilă. Şi vrem să mai ştii un lucru şi să-ți rămînă clar în minte. Niciodată nu o vei părăsi pe Jacqueline luînd o parte din banii ei cu tine. Nu ți se va permite aşa ceva. Averea noastră a fost cîştigată cu greu şi s-a vărsat sînge pentru ea şi a fost de asemenea apărată cu sînge. Să nu te îndoieşti de treaba asta nici măcar o clipă. Tatăl nostru a fost un om mare, un om puternic, care ne-a educat bine.

Foarfeca grădinarului îşi întețise ritmul şi se apropiase mai mult, făcîndu-l pe Grimes să-şi simtă părul cum se ridica măciucă în cap şi sudoarea scurgîndu-i-se pe spate. Bătrîna îl privea cu singurul ochi bun de parcă voia să-l vrăjească.

– Ei bine, destul cu afacerile de familie, îi spusese, iar foarfeca grădinarului tăcuse. Spune-ne despre planurile pe care le-ai făcut pentru nuntă, domnule Grimes.

În vreme ce el bălmăjise cîteva cuvinte despre planurile de nuntă spunînd că voiau să se căsătorească cît mai repede, bătrîna încerca să se ridice, iar grădinarul venise degrabă lîngă ea s-o ajute. Îşi lăsase apoi bastonul lîngă bancă şi cu celălalt braț se prinsese cu putere de brațul lui Grimes. Avea mîna rece şi puternică şi îl condusese fără şovăială din grădină înapoi în casă.

– Nu cred că este nevoie să te arunci orbeşte în ceva aşa de serios cum e căsnicia, nu? îi spusese în vreme ce mergeau. Nu te grăbi, domnule Grimes. Aşteaptă, fii sigur că este ceea ce vrei. Ăsta e sfatul nostru, mai zisese înainte să se apuce să vorbească despre grădină şi flori şi despre umiditatea din aer care-i exa-

cerba astmul.

La scurtă vreme după vizita lor, bunica Shaw murise la nouăzeci şi nouă de ani. Lăsase instrucţiuni precise că voia să fie arsă şi apoi cenuşa ei amestecată cu cea a soţului şi plasată la loc la picioarele statuii Afroditei. Înmormîntarea a fost ceva rece la care au participat foarte puţini oameni. Imediat după înmormîntare Jacqueline începuse să se teamă pentru viaţa ei.

Pretinsese că era urmărită de nişte bărbaţi, pretinsese că avea viziuni negre în timpul meditaţiilor. Atunci cînd ieşeau în oraş la plimbare, mereu privea peste umăr sau se întorcea de-a dreptul de parcă ar fi căutat ceva. Grimes nu descoperise nici un urmăritor, dar măcar încercase să-i mai alunge temerile. Cînd o întrebase de ce era aşa de speriată, ea admisese în cele din urmă că se temea că unul dintre fraţii ei încerca s-o omoare. Îi mai spusese de asemenea că omorurile nu fuseseră deloc străine de familia ei, ceva legat de bunicul şi de tatăl ei. Nu ar fi fost deloc mirată dacă bunica ei n-ar fi murit din cauza astmului, ci ar fi fost sufocată cu o pernă de unul dintre fraţii ei. Singurii membri ai familiei de care vorbise cu plăcere fuseseră sora ei şi bunica. Grimes nu-i povestise niciodată de conversaţia dură pe care o avusese cu dulcea bunicuţă. Dacă ar fi fost după el, s-ar fi căsătorit imediat, dar apăruseră complicaţii în divorţ. Îi oferise nevestei sale totul, nu-i păsase, pentru că tot ce avusese pînă atunci nu se putea compara cu ceea ce urma să aibă după ce se însura cu Jackie, dar, cu toate astea, divorţul se tot tărăgănase. Iar temerile lui Jacqueline crescuseră.

Apoi, într-o seară de iarnă cînd se întorsese de la cabinet, o găsise. Ea fusese toată dimineaţa la Rai unde îşi petrecuse vremea în meditaţii, dar se presupunea că trebuia să fie acasă la sosirea lui. Cum intrase pe uşă o strigase, dar degeaba. Căutase în dormitor, prin baie, o strigase din nou fără nici un rezultat. O căuta cu atîta

ardoare, încît aproape că trecuse pe lîngă ea fără s-o vadă, aşa cum era atîrnată de candelabrul cel mare îmbrăcată încă în roba portocalie, cu o funie groasă prinsă în jurul gîtului. Ferestrele fuseseră acoperite de draperiile grele de catifea, singura lumină din cameră venind de la candelabrul de care se spînzurase ea şi care o învăluia cu un întreg spectru de culori din cauza cristalului masiv. Sub picioarele groase zăcea un scaun *Chippendale* răsturnat. Avusese picioarele desculţe, iar ochii îi rămăseseră deschişi şi păreau plini de uşurare. După ce o privise atîrnată acolo, Grimes aproape că şi-o imaginase fericită, împăcată, dacă n-ar fi fost limba umflată şi gri care-i păta bărbia albă. Îi fusese de ajuns o privire ca să-şi dea seama că era moartă de mult timp. Aşa că ieşise din apartament şi coborîse în hol de unde sunase la poliţie.

Odată cu poliţia apăruse şi un alt bărbat, înalt şi blond. El îi făcuse rost de o cameră la hotelul *Four Seasons* pentru noaptea aceea, şi apoi de un apartament în clădirile moderne de pe strada Walnut, chiar de a doua zi. Fără să aibă nimic de făcut, toate lucrurile lui Grimes fuseseră mutate de la Jackie în noul apartament, laolaltă cu un set de mobilă modernă. Chiria fusese plătită înainte pe doi ani. Iar pe televizorul mare şi nou, Grimes găsise un plic în care erau douăzeci de mii de dolari. Atunci avusese ultima dată de-a face cu Jackie sau cu familia ei. Fusese momentul în care îşi luase adio de la suta lui de milioane.

– Ai dreptate, i-am zis, aşa cum stăteam unul lîngă altul în barul *Irish Pub* vizavi de noul apartament care fusese deja plătit pe doi ani. Este o tragedie cumplită.

– Aşa că, atunci cînd tu vii să-mi spui că ai pierdut o mică parte dintr-o afurisită de despăgubire în urma unui amărît de proces, îmi zise Grimes cu furie, e normal că nu vreau să aud de aşa ceva.

– Dar de ce s-a omorît?

– Cine ştie? N-a lăsat nici un bilet. Era mereu aşa de tristă, poate că n-a mai rezistat. Sau poate că paranoia ei fusese justificată şi careva din minunata ei familie a căsăpit-o. Nu m-ar surprinde să fi fost tocmai drăguța de soră-sa. Dar pentru tine oricum nu contează, nu?

– Cred că nu. Dar cine era tipul blond care ți-a plătit totul pînă la coadă?

– Bancherul familiei.

Am încuviințat din cap.

– Ai fost vreodată la *Tosca's?*

– Nu. De ce?

– Întrebam şi eu.

– Ce e, un restaurant?

– Unul italienesc pe strada Wolf. Mîncarea-i excelentă. Mă gîndeam că ai putea s-o duci pe nevastă-ta acolo, să încerci să te împaci cu ea.

– Slabe şanse. Am încercat să mă întorc la ea, dar a mers mai departe cu divorțul. Adevărul e că nu pot s-o învinovățesc. Acum s-a recăsătorit, cu un urolog, care e membru la cele mai selecte cluburi. A reuşit treaba asta vîrîndu-şi degetul în fundurile bătrînilor cu bani şi scoțînd de acolo cîte cinci sute de dolari per consultație. Zice că-i mai fericită ca niciodată. Mi-a spus că face dragoste de zece ori mai bine cu urologul decît făcea cu mine, poți să-ți închipui aşa ceva?

– Are un deget bine educat.

– Şi, ştii ceva, chiar mă bucur. Merită puțină fericire. Mai vrei să mai ştii ceva?

– Sigur.

– Într-un fel chiar am plăcut-o. La Jackie mă refer. Era o pacoste, e adevărat, şi veşnic tristă, dar eu am plăcut-o. Chiar cu tot bănetul pe care-l avea, rămăsese o inocentă. Împreună ne- am fi descurcat de minune. Cu ea şi cu o sută de milioane, cred că aş fi izbutit să fiu şi eu puțin fericit.

S-a întors şi şi-a terminat băutura din pahar, iar eu,

în vreme ce-l priveam, mi-am dat seama că, avînd o sută de milioane, şi eu aş fi putut să fiu puţin fericit.

Am luat o gură de bere şi după aceea am simţit o uşoară greaţă. Şi, odată cu greaţa, a revenit din nou acel sentiment pe care-l mai avusesem şi înainte, că, pe undeva, în toată această poveste, se găsea şi drumul meu spre averea Reddman. Nu-mi dădeam încă seama care ar fi fost ruta cea mai bună, dar sentimentul era foarte limpede; exista acolo pentru mine, drumul către averea altcuiva care mă aştepta cu răbdare, iar eu nu trebuia decît să descopăr de unde începea poteca şi să fac primii paşi pe ea.

– Şi acum ce faci? m-am întrebat singur, fără să-mi dau măcar seama că vorbisem tare, pînă cînd Grimes a răspuns la întrebare în locul meu:

– Acum? a zis. Acum o să-mi petrec tot restul vieţii băgîndu-mi degetele în gurile altor oameni.

10

Mi-am strecurat *Mazda* într-un spaţiu gol peste drum de complexul cu faţada de cărămidă. Am parcat-o într-un loc oficial şi am pornit şi alarma, ceea ce era de rîs, ţinînd cont că maşina avea cam zece ani vechime şi era cu totul nepotrivită pentru a fi spartă, dar mă aflam într-un cartier periculos.

Am scos şi trei fise să le bag în aparatul de taxat, gîndind că erau mai mult decît suficiente. Mi-am scos servieta, am încuiat portiera şi apoi am pornit sistemul de alarmă înainte să mă îndrept spre treptele Centrului medical *Albert Einstein*.

Ajuns în hol, am trecut vinovat pe lîngă portretele

medicilor demult morți și ai oamenilor de afaceri care sponsorizaseră spitalul, și, fără să mă mai opresc la biroul din față, mi-am băgat servieta într-un ascensor și am apăsat pe butonul cu numărul cinci, acolo se afla secția cardiacilor. Spitalul mirosea a fasole prea mult fiartă și a suc de mere vărsat, și, mi-am dat seama imediat că Jimmy Vigs Dubinsky din camera 5036 nu era un om tocmai fericit.

– Mi-e greață toată vremea, spunea Jimmy Vigs pe un glas dulce, de om slăbit. Însă nu vorbea cu mine. Deja am vărsat o dată în dimineața asta. Ar trebui să fie așa, sau e ceva în neregulă cu mine?

– O să vorbesc cu doctorul, îi răspunse o infirmieră în cămașă hawaiană, aplecată ca să deșerte sacul de plastic în care se strînsese urina. Luați Atenolol, care, cîteodată, produce și stări de greață.

– Cum am făcut pipi?

– Ca un cal.

– Cel puțin știu că e ceva care merge bine.

Jim era un bărbat imens, greoi, cu picioare groase și un pîntec care se cutremura atunci cînd rîdea, doar că acum nu părea să-i mai ardă de rîs. Avea o față croită ca o pară, cu obraji bucălați, un nas mare și o mustață subțire. Era întins pe pat, fără cearceaf și cu o cămașă de spital care aproape că-i pocnea pe burtă. Într-un braț avea băgată o linie intravenoasă, iar în cealaltă parte a patului se afla un stativ plin de perfuzii, gata să fie folosite, ca să-i umple trupul de lichide întăritoare și medicamente.

Pe monitoare desenele păreau extrem de neregulate; avea puls cînd optzeci și șase, apoi optzeci și trei, din nou sărea la optzeci și șapte ca să urce mai apoi la nouăzeci. M-am întrebat atunci dacă Jimmy se apucase să facă vreun pariu legat de rata pulsului care avea să se arate după un minut, după care mi-am dat seama că făcuse deja probabil asemenea jocuri.

– Bună, Victor, îmi zise atunci cînd mă observă la el în cameră. Glasul lui încă mai păstra un uşor accent new-yorkez, dar nu foarte dur, de parcă s-ar fi mutat de acolo la Des Moines de prea multă vreme. Ce drăguț din partea ta că ai venit să mă vizitezi.

– Cum te mai simți, Jim?

– Nu prea bine. Mi-e greață. Închise ochii de parcă încordarea şi efortul pe care-l făcea ca să se țină treaz ar fi fost prea mari. Helen, acesta este Victor Carl, avocatul meu. Cînd un avocat îşi vizitează clientul la spital, înseamnă că pentru cineva lucrurile nu stau tocmai pe roze. Cred c-o să avem nevoie de ceva intimitate.

Fata mi-a zîmbit în vreme ce se ocupa încă de urina lui.

– Durează doar un minut pînă să termin.

– Cu cît mă taxează el, ăsta o să fie cel mai scump pişat din istorie.

– Bine, bine, se învoi fata terminînd de golit sacul cateterului, încă zîmbitoare. O clipă şi gata.

– E minunată. Cu toții sînt grozavi. Mă tratează ca pe un prinț.

– Cînd au de gînd să-ți curețe arterele? am întrebat. În ultimii cîțiva ani Jim purtase un pansament îmbibat cu nitroglicerină la piept şi avea la îndemînă medicamente nenumărate, şi îl văzusem deseori înghițind pastilele ca pe nişte Tic-Tac-uri atunci cînd lucrurile deveneau mai încordate. I se făcuse cu By-pass cu vreo zece ani în urmă, înainte să-l cunosc, dar de cînd îl ştiam se plînsese de dureri, ca în cele din urmă, cînd angina devenise de nesuportat, să consimtă să ajungă la cuțit, sau la firul care avea să-i descongestioneze arterele de depozitele de calciu.

– Mîine dimineață, îmi zise. Pînă mîine seară o să fiu alt om.

Infirmiera mai umblă pe la perfuzii, notă ceva, apoi ieşi din cameră închizînd uşa în urma ei. Imediat ce o

văzu plecată, Jim îmi zise pe un ton în care se simțea pe deplin accentul dur al New York-ului:

– Mi-ai adus?

– Nu mă simt deloc bine că ți-am adus, i-am răspuns. De fapt, mă simt ca o jigodie.

– Haide, dă-mi, mă îmboldi el.

Tocmai deschisesem servieta şi voiam să scot din ea cadoul pentru Jim cînd în cameră îşi făcu apariția un infirmier cu o tavă mare în mîini. Am închis servieta cît am putut de repede, ca individul să nu vadă ce aveam înăuntru.

– A venit şi prînzul dumneavoastră, domnule Dubinsky, zise infirmierul, un tip solid îmbrăcat într-un fel de uniformă albastră. Exact ce v-a prescris dieteticianul.

– Mi-e prea greață ca să pot mînca acum, Kelvin, răspunse Jimmy pe acelaşi glas suav şi uşor îndurerat. Dar, oricum, mulțumesc.

– Trebuie să mîncați prînzul, domnule Dubinsky. Mîine dimineață aveți operația, aşa că diseară n-o să mai cinați.

– O să încerc. Poate un morcov. Mulțumesc, Kelvin.

– Aşa, domnule Dubinsky, trebuie să încercați. Trebuie.

După plecarea infirmierului, Jimmy mi-a ordonat să închid bine uşa, după care mi-a zis cu lăcomie:

– Acum, dă-mi.

Eu m-am îndreptat spre tava pe care o adusese tipul în albastru şi am ridicat capacul. Înăuntru, pe o farfurie, erau nişte crochete de morcovi, nişte țelină amestecată cu ridichi rase, două foi de salată. Un măr. Şi un pahar cu suc de struguri. Plus, ca desert, o felie de portocală.

– Arată apetisant.

– Dă-mi mai repede, m-a îmboldit el.

– Nu am deloc impresia că fac bine că-ți dau, am rostit, deschizînd din nou servieta şi scoțînd o pungă. Castelul Alb. O pată de grăsime de forma unui iepure se

formase la fund, iar înăuntru erau patru burgeri cu brînză plus două porții de cartofi prăjiți.

Jim s-a uitat înăuntrul ei imediat ce i-am dat-o.

– Numai patru? Eu de regulă luam una de zece.

– Ai nevoie de un bilețel de la cardiologul tău ca să iau zece.

Jim luă unul dintre hamburgeri şi, deşi era întins pe spate, muşcă din el cu poftă. Respira adînc pe nas, mestecînd şi zîmbind fericit.

– Cum rămîne cu greața ta?

– Prea mulți afurisiți de morcovi, îmi zise printre muşcături. Otrăvire lentă cu caroten. Din cauza asta vomită iepurii toată vremea.

– Eu n-am văzut niciodată vreun iepure care să dea la boboci.

– Nici nu te-ai uitat vreodată cu atenție.

În vreme ce tocmai termina ultima bucățică din cel de-al treilea hamburger, cu ochii țintă pe uşă să nu-l prindă careva, sună telefonul. Mi-a făcut semn cu capul să răspund.

– Cum e cu Atlanta? mi-a şoptit un glas.

Am repetat întrebarea pentru Jimmy, iar el s-a oprit din mestecat cam trei secunde ca să-mi răspundă:

– Şase la patru pentru Houston.

– Şase la patru pentru Houston, am zis şi eu la telefon.

– Asta este Rocketman, îmi zise glasul. Treizeci de unități pe Houston.

I-am repetat lui Jim, iar el a încuviințat din cap.

– Spune-i că s-a făcut, mi-a comandat Jimmy Vigs, iar eu m- am supus. Asta-i problema cu afacerea asta, continuă Jim. Nu se opreşte niciodată. Sînt programat mîine pentru operație şi ei tot mă sună. Am nevoie de o vacanță. Vrei un cartof?

– Nu, mulțumesc.

– Bine, răspunse el, băgînd un pumn în gură. Oricum

nu sînt destul de crocanți. Ca să fie crocanți trebuie să-i înfuleci imediat ce i-au scos de la prăjit. Mai băgă un pumn plin în gură.

După ce mestecă bine şi restul de cartofi zise iar:

– Ştii, Victor, rosti, după ce în fine terminase cu mîncatul şi cutiile şi pungile erau în servieta mea, în cameră rămînînd numai mirosul de grăsime, asta a fost prima masă decentă de cînd m-am internat şi pînă acum. Începînd de mîine, îmi voi schimba complet felul de viață, jur. O să țin dietă ca să slăbesc cît mai repede, jur că da. Dar aveam nevoie de o ultimă masă consistentă înainte să mă las de aşa ceva. Eşti un adevărat prieten.

– Da, numai că eu mă simt de parcă tocmai te-aş fi otrăvit.

– Ei, la naiba, oricum mîine o să scoată tot calciul şi toată grăsimea, ce rău ar putea să-mi facă? Dar eşti un prieten adevărat. Îți rămîne dator.

– Atunci fă-mi o favoare, i-am zis repede, şi zi-mi cîte ceva despre unul dintre clienții tăi, un tip pe nume Edward Shaw.

Jimmy rămase nemişcat o vreme, de parcă nu m-ar fi auzit, dar apoi obrajii bucălați se lățiră şi pe sub mustața subțire miji un zîmbet.

– De ce naiba te interesează pe tine Eddie Shaw?

– Mă interesează.

– Rămîne ca de la avocat la client?

– Avocat la client.

– Ei bine, amice, ştii ce este Eddie Shaw? Cel mai prost jucător de pe lumea asta.

– Nu e prea măgulitor, aşa zic eu.

– Desigur, eu nu-i spun aşa ceva. Este cel mai isteț, cel mai bun cunoscător, cel mai grozav parior cu care am avut de-a face, asta-i ceea ce-i spun eu. Iar tipul e aşa de cretin şi de ticălos, încît crede totul. Dar între mine şi tine, deci numai între noi doi, este cel mai grozav client pe care l-am avut vreodată. Este o chestie de-a

dreptul aiurea. Cred că nici dacă ar vrea n-ar putea să piardă mai mulți bani. Cred că-i singurul tip din lume care, dacă se întîmplă să parieze pe o echipă, care, chiar de-i campioană, precis pierde din cauza lui. Dacă pune pariu pe un cal, atunci acesta ajunge așa de tîrziu la linia de sosire, încît călărețul are pe el și pijamaua și se pregătește de nani. Aș putea să mă pensionez liniștit datorită tipului ăstuia, să plec în Brazilia, să stau toată ziua pe plajă, să mănînc fructe exotice și să beau numai chestii fine, fără să trebuiască să-mi fac griji pentru viitor.

– Și de ce n-o faci?

– Păi, știi cum se întîmplă cîteodată. Colectarea datoriilor poate deveni o problemă.

– Măcar e solvabil? am întrebat, gîndindu-mă dacă Jimmy știa măcar cîte ceva despre familia lui.

Jimmy pufăi ca o locomotivă.

– Cunoști firma Mărături *Reddman!* Ei bine, ratatul ăsta e un Reddman, și nu sînt prea mulți ca el. Tipul ăsta valorează cît produsul unei țări mici pe zece ani de zile, crede-mă, însă toată averea este închisă într-un fel de fond, un trust sau ceva de genul ăsta. Face pariurile bazîndu-se pe cît valorează, dar le plătește în funcție de venitul pe care-l primește, care este mult mai mic decît ai crede. Cînd o să moară bătrînul lui, va putea să-și cumpere și luna de pe cer, dar pînă atunci primește numai o parte din dobînda pe care o dă fondul respectiv în fiecare lună.

– Ai avut vreodată probleme ca să-l faci să plătească?

Jimmy se foi în pat și pe monitor nu se mai înregistră deloc pulsul pentru vreo trei secunde, ca apoi să arate iar nouăzeci și șase, nouăzeci și trei, nouăzeci și apoi optzeci și opt.

– Ce s-a întîmplat, Victor? De unde interesul ăsta subit pentru Eddie Shaw?

– Întrebam şi eu.

– Avocații nu pun întrebări aşa, de florile mărului.

– Am auzit c-a rămas cam prea în urmă cu plățile şi că tu a trebuit să devii puțin cam dur, poate cam prea dur.

Jim întoarse capul în cealaltă parte.

– Mda, păi, e o afacere tare păcătoasă.

– Cît îți era dator?

– Ei, haide, Victor, doar mă cunoşți, n-aş face rău nici unei pisici.

– Cît?

– Ca de la avocat la client, da?

– Absolut.

– Peste o jumătate de milion. În mod normal îl tai de pe lista mea pe cel care are datorii prea mari şi fac un fel de plan pentru plăți în rate, dar tipul are aşa de mulți bani de încasat şi pierde în mod regulat că nu m-am îndurat să-l şterg de pe listă şi să las un alt agent să se bucure de banii mei. Am lăsat datoria lui să crească şi eram gata să am răbdare, mai ales cu dobînda pe care o iau, ca să-mi fac pensionarea, cînd tatăl lui va binevoi să moară şi el va fi liber să-mi plătească totul deodată. Numai că, în ianuarie trecut, n-am avut ce face şi i-am împrumutat pe unii anapoda şi apoi m-am împrumutat şi eu ca să pariez pe un meci pe care am pierdut şi apoi a venit scadența şi pentru mine. Eu eram dator la ei, iar Eddie era dator la mine, aşa că, vrînd-nevrînd, am fost obligat să-l presez puțin. A fost o chestie de afaceri, Victor, asta-i tot...

Telefonul îl întrerupse. Am ridicat receptorul.

– Care-i cota pe Knicks pentru mîine seară? întrebă un glas.

– Alo, Al? am zis în receptor, apăsînd pe furcă de parcă legătura ar fi fost proastă. Al? Mai eşti acolo, Al? Cred că s-a făcut o atingere pe undeva. Al? Al? Al, mă poți auzi?

– Hei, mai termină, rosti Jimmy, întinzîndu-se după telefon.

– Nu pricep nimic, i-am spus nelămurit. Cred c-a închis.

– Vrei neapărat să mă omori?

– Parcă ziceai că ai nevoie de o vacanță. Mai bine spune-mi cum ai procedat în privința lui Shaw?

– M-am dus la Calvi.

– Calvi, eh? m-am mirat eu. Am auzit că s-a dus în Florida. Ai vreo idee ce naiba l-a apucat să viziteze sudul?

– Nu ştiu, poate că şeful s-a săturat de trabucurile lui puturoase.

– Nu îl învinovățesc.

– Am auzit de asemenea zvonuri că ar fi devenit cam nerăbdător în legătură cu partea lui, chestii pe care eu însă nu le-ám crezut. Dar mi-au spus că Dante a fost în spatele acestui zvon, el şi acoliții lui.

– Văd că Dante se ridică repede.

– Dante e un om periculos, Victor, şi cu asta am terminat discuția despre el.

În clipa aceea uşa se deschise şi în cameră îşi făcu apariția un om tînăr, cu haină de piele şi pălărie de fetru pe cap. Pe alți indivizi, haina de piele şi pălăria i-ar fi făcut poate să pară nişte duri, ca Rocky, dar nu şi pe tipul din fața noastră, cu chipul prelung şi cu nasul spart şi cu urechile clăpăuge. Purta o pereche de ochelari rotunzi cu lentile groase, iar, printre buzele strînse, i se zăreau dinții mîncați de carii. Cînd m-a văzut s-a oprit deodată, holbîndu-se cu nedumerire.

– Hei, Victor, îmi zise Jimmy, îl cunoşti pe Anton Schmidt?

Am scuturat din cap.

– După tine, Victor, este cel mai isteț tip pe care l-am cunoscut pînă acum.

– Nu prea e frumos din partea ta, am zis repede.

– Ce e drept, e drept. Anton e o afacere excelentă, are o minte pentru cifre ca un calculator. Şi nu cumva să pariezi împotriva lui la şah, pentru că este un adevărat geniu în domeniu. Are şi calificare. N-am ştiut că există aşa ceva în şah, dar el are calificare.

– Cît de mare e procentul? am întrebat.

– Nouăsprezece şi cincizeci după ultimul turneu, mi-a răspuns cu dinţii încleştaţi.

– Impresionant, am zis, luîndu-mă după tonul cu care debitase cifra, deşi habar nu aveam ce naiba putea să însemne.

– Este aproape un maestru, continuă Jimmy. Poţi să-ţi închipui aşa ceva? Şi lucrează pentru mine.

– S-a mai întîmplat ceva? întrebă Anton.

– Rocketman a pariat treizeci de unităţi pe Houston.

– Normal, mormăi Anton.

– În afară de asta, Victor a întrerupt legătura, aşa că eu zic c-o să fie linişte. Ai meciul ăsta care vine şi pentru care trebuie să studiezi, aşa că, du-te acasă. Ne vedem mîine după operaţie.

Anton îl privi pe Jimmy de parcă ar fi vrut să mai spună ceva, cu ochii în spatele lentilelor lărgiţi, dar mai apoi se răzgîndi şi-şi feri privirea.

– Nu e nimic deosebit, îl linişti Jimmy. E o operaţie simplă. Fugi de aici acum şi mergi de studiază. În două zile te las să îmi aplici programul ăla cu care tot m-ai bătut la cap.

Anton zîmbi.

– Te aşteaptă la *Gold's*.

– Pun pariu că da... ticăloşii ăia. Lasă că le arăt eu. Încă mai pot să apreciez cum se cuvine un cal.

– Poate poţi să-l mănînci, i-am zis eu, dar cam asta-i tot.

– Haide, dă-i drumu' de aici, zise iar Jimmy. Ne vedem mîine.

Anton dădu din cap, apoi se întoarse şi dădu din cap

şi în direcția mea, îl mai privi o dată lung pe Jimmy, după care plecă.

– Îşi face prea multe griji din cauza mea, dar altfel e băiat bun, rosti Jimmy. Acum toate datele sînt în capul lui, nu mai trebuie să țin registre pe care să le confişte copoii.

– Ai încredere în el cu atîtea informații!

– Ca într-un fiu.

– Bine, am rostit, pentru că nu mi-ar plăcea să iau la întrebări un maestru la şah într-un proces penal. Bine atunci, deci, te-ai dus la Calvi şi ai reuşit să strîngi ceea ce-ți datora Eddie Shaw.

– L-am întîlnit la *Tosca's,* rosti Jimmy. Fuma unul dintre trabucurile lui şi aproape că m-am sufocat naibii cît am stat la masa lui. Cred că şi gunoiul ars miroase mai bine decît trabucurile alea. I-am zis care-i problema mea şi el mi-a zis c-o să ia ceva măsuri. Nişte băieți cu muşchi, dar nimic prea radical. Raffaello nu merge pe poteca asta. Şi-a trimis băieții veseli la Eddie, i-au făcut cîteva vizite, au stat de vorbă şi cu familia lui, s-au asigurat că toată lumea era la curent cu situația. După care, Shaw a venit să-mi plătească. Cam jumătate din ceea ce-mi datora, ceea ce m-a ajutat pe mine să ies din rahat. A trebuit să măresc ceea ce-i plăteam lui Raffaello, cota mea, dar a meritat pentru că am ieşit din belea. Şi vrei să mai ştii ceva? Nebunul ăla ratat s-a apucat să parieze iar. Chiar seara trecută a pariat pe Lakers şi a pus o mie pentru şapte.

– Ce s-a întîmplat?

– Bulls i-au bătut de le-a sunat apa în cap.

– Dar cum rămîne cu sora lui? am întrebat.

– Cu cine?

– Sora lui Shaw.

Jimmy ridică din umeri neştiutor, ca un om gras care aştepta să fie operat chiar a doua zi.

– Ce-i cu ea?

– A murit chiar înainte ca fratele ei să se apuce să-ți dea banii înapoi. Unii membri ai familiei ei cred că a fost omorîtă.

– Cine? De către mine? Asta chiar că-i bună.

– Nu e chiar aşa de amuzant dacă e adevărat.

– Ce naiba îmi păsa mie de sora lui?

– Nu crezi că amicul Calvi ar fi fost în stare s-o omoare pe sora lui ca să-l avertizeze să-şi plătească datoriile?

– Ce, eşti nebun? Băieții lui Calvi i-au rupt brațul lui Shaw în două locuri, cu coada unui topor, amenințîndu-l că folosesc ascuțişul dacă nu plăteşte. Nu, ăsta e un avertisment. În fond, cîteodată trebuie să aplicăm metode dure, dar asta nu înseamnă că sîntem nişte animale. Ce părere ai?

Eu mă gîndeam că spunea adevărul, ceea ce era o adevărată uşurare pentru că-mi plăcea de Jimmy Dubinsky şi nu suportam gîndul că o persoană care-mi plăcea putea să fie un ucigaş cu sînge rece.

Deci Jimmy se dusese la Calvi, iar băieții lui Calvi rupseseră în două locuri brațul lui Eddie, iar acesta găsise deodată banii ca să-şi achite măcar o parte din datoria pe care o avea la Jimmy. Unde? Asta era acum întrebarea crucială.

– În regulă, Jimmy, am zis. Mulțumesc pentru ajutor. Chestia asta pe care ți-o fac mîine nu este periculoasă, nu?

– Floare la ureche, îmi zise el. O nimica toată, dar care alungă toate necazurile. O să mai stau aici încă vreo trei zile. Vii să mă mai vezi?

– Bineînțeles.

– Şi-o să-mi mai aduci încă un cadou?

– Parcă spuneai că te pui la regim de slăbit.

– Ți se dă voie să iei măcar o masă rezonabilă pe zi. Scrie chiar acolo, în fişă.

– Bine, îşi aduc şi un cadou, dacă vrei.

– Şi, Victor, data viitoare, fii băiat bun şi adu zece.

Maşina era încă acolo unde o parcasem, cu toate roţile şi radioul la locul lor, ceea ce reprezenta o surpriză plăcută. Înapoi la birou mă aştepta surpriza cu adevărat neplăcută din ziua aceea.

11

– Au intrat pur şi simplu, îmi zise Ellie, dînd din mîini ca o bezmetică. Am încercat să-i opresc, dar degeaba.

– E-n regulă, Ellie. Unde-i Beth?

– La o întrunire de negocieri. Eu eram singură aici.

– Te-ai descurcat foarte bine, am încercat s-o liniştesc. De aici mă ocup eu. Încă de cînd începusem să reprezint delincvenţi îmi făcusem un obicei de a-mi încuia bine cele mai importante dosare, dar, chiar şi aşa, nu-mi plăcea să cotrobăie cineva în voie prin biroul meu, nu-mi plăcea ca nişte străini să răsfoiască hîrtiile de pe biroul meu, dosarele din sertare, să arunce un ochi pe documentele pe care le studiam în pregătirea unui caz pe care trebuia să-l reprezint la un proces.

– N-am ştiut dacă trebuie să chem sau nu poliţia, zise Ellie. Tipii au zis c-au venit aici cu treabă.

– Nu, ai făcut ce trebuia. Nu vreau nici poliţia în biroul meu.

– Cel mai mic are o înfăţişare care-ţi dă fiori, parcă ar fi un spiriduş.

– E-n regulă, Ellie, am zis, privind la uşa închisă a biroului meu şi încercînd să-mi adun curajul ca să intru acolo. Nu-ţi mai face griji.

– Un spiriduş rău.

Mi-am aşezat o mînă pe umărul ei şi i-am zîmbit

curajos, deşi eu nu mă simţeam deloc aşa.

– În cazul ăsta, ar fi bine să-mi reţii toate convorbirile.

Am făcut trei paşi şi am deschis uşa.

Doi tipi. Unul era înalt, brunet şi subţirel, îmbrăcat tot în negru, cu o coadă de cal la spate care nu făcea doi bani după mine, tot un dobitoc era. Tipul se concentrase asupra dulapului în care-mi ţineam dosarele, cel cu vaza cu florile moarte deasupra. Dulapul era maron, ca să pară de lemn, şi era făcut în aşa fel, încît să reziste la foc, la lovituri, la hoţi, fiind din oţel călit, cel mai sigur dulap pentru dosare, iar tipul cu codiţă se juca zgomotos la lacătul care-l ţinea încuiat.

Celălalt individ, mic şi bărbos, se aşezase comod la biroul meu şi, cu ochi răi de psihiatru, tocmai citea un document pe care-l găsise acolo. Obrăznicia pură a acţiunilor lor era cumva reconfortantă. Cele mai serioase pericole, după cum învăţasem după experienţele avute în viaţa mea de ratat, veneau deghizate sub formă de cadouri.

Mi-am dres glasul ca un profesor intrat într-o clasă nedisciplinată. Cei doi indivizi se opriră din activitate, mă priviră o clipă, după care îşi văzură mai departe de ale lor.

– Aţi găsit ceva interesant? am întrebat.

– Nu, nu prea, îmi răspunse mititelul. Glasul lui era în falset natural, aşa că mi-am zis că, dacă aş fi avut o voce ca a lui şi o asemenea înălţime, probabil că şi eu mi-aş fi lăsat barbă. Biroul tău e o catastrofă. Întreaga ta viaţă e aşa de dezordonată?

– Birou răvăşit, minte clară.

– Nu ştiu de ce, dar parcă tare greu îmi vine să cred.

– Avem o problemă, domnule Carl, îmi zise tipul în negru, într-o şoaptă răguşită care se asorta de minune cu codiţa. Era încă lîngă dulap, dar părea să fi renunţat să mai încerce să-mi desfacă lacătul. Chipul îi era adînc

brăzdat de riduri şi, de unde la început crezusem că nu putea avea mai mult de douăzeci şi ceva de ani, acum, că-l vedeam mai bine, eram sigur că trecuse binişor de patruzeci, ceea ce, cu codița lui, îl făcea să pară cu atît mai patetic. Cred că ne puteți ajuta.

– Ei bine, sînt avocat. Să-i ajut pe alții este meseria mea.

Asta îl făcu pe mititel să rîdă cu poftă.

– Ce-ați zice, domnilor, dacă v-ați aşeza acolo unde stau clienții de obicei, iar eu mă voi aşeza la birou, acolo unde este locul avocatului, după care putem discuta situația dumneavoastră?

Tipul înalt îl privi pe mărunțel. Mărunțelul mă privi pe mine o clipă înainte să încuviințeze din cap spre lungan. După care am început să ne învîrtim toți trei în jurul mesei mele de lucru de parcă am fi dansat. Cînd în fine am fost fiecare la locurile noastre, i-am privit cu atenție pe cei doi şi am descoperit că nu eram deloc speriat, ceea ce, bănuiesc eu, nu fusese intenția lor.

Bănuiesc că devenisem imun la frică din cauza anilor îndelungați în care avusesem de-a face cu toții băieții răi din mafie. Nu că aş fi devenit deodată curajos din simpla asociere cu ei. Am fost născut laş, crescut ca un laş şi, plin de credință, am rămas mai departe tot un laş. Asta din cauză că eram fiul tatălui meu şi m-aş fi mîndrit extrem de mult cu laşitatea mea dacă, în cei treizeci de ani prăpădiți pe care-i trăisem aş fi găsit măcar o singură dată o cauză sau o dragoste pentru care să merite să mor de dragul ei. Nu, nu eram speriat din cauză că, experiența pe care o aveam cu adevărații criminali din umea interlopă îmi dăduse capacitatea de a-i diferenția pe cei cu adevărat periculoşi de falşii răi. Tipul în negru era un fals băiat dur. Cei cu adevărat răi nu au nevoie să meargă prin oraş îmbrăcați ca Steven Segal ca să inspire o oarecare teamă. E destul să arunci o privire în ochii lor şi te dai singur deoparte. Cît despre mărunțel,

cred că voi ați fi speriați de el!

– Deci, domnilor, am început, care este problema despre care vreți să discutăm?

– Hărțuire, îmi răspunse lunganul în negru.

– Ei bine, de fapt, este chiar specialitatea firmei. Partenera mea, Elizabeth Derringer, este cel mai bun avocat în materie de hărțuire care există în oraş. O palmă pe fund, dubla hărțuire sexuală, frecarea de diverse părți ale corpului şefului atunci cînd treceți pe hol pe lîngă el, sugerarea necuviincioasă a unor întîlniri după program. Este o problemă teribilă, aşa este, dar acum avem legi în baza cărora putem intenta un proces. Chiar şi un sărut furat în debara, care înainte era considerat o glumă la birou, acum poate fi sancționat în justiție. Şi este ceva cu adevărat profitabil, atît pentru cel care porneşte procesul cît şi pentru avocat. Deci, am zis cu un zîmbet, care dintre dumneavoastră a fost hărțuit sexual?

– Nu la aşa ceva ne-am referit, îmi zise lunganul.

– Nu? Atunci despre ce e vorba? O fostă prietenă care sună în timpul nopții! Sînteți urmărit de o admiratoare secretă? Vreau să vă ajut. Mi-am îngroşat puțin glasul. Însă trebuie să ştiu care-i problema.

– Eşti destul de isteț, domnule Carl, nu? zise tipul în negru.

– Sigur, dacă mă repet de mai multe ori, am zis eu.

– Ei bine, ce-ar fi să n-o mai faci pe deşteptul şi să-ți ții gura închisă?

– Un copil a murit, rosti în falset individul cu barbă. Era un copil dulce şi foarte iubit. Cred că tragediile scot la iveală tot ce avem mai bun şi mai rău în noi, nu eşti de aceeaşi părere, Victor? Numele meu este Gaylord. Acesta este Nicholas. Tragedia provocată de moartea acestui copil a ridicat pentru noi o problemă pe care am vrea s-o rezolvi tu.

– Ei bine, după cum probabil ştiți, am un interes profesional deosebit pentru tragediile altor oameni.

– Păi, tocmai aici e problema, zise Gaylord.

– Nu vrem să te mai interesezi de tragica moarte a acestui copil, îmi zise şi Nicholas în şoapta lui răguşită.

– În regulă, domnilor, acum ce-ar fi să nu ne mai jucăm, am zis, mai mult curios. Despre cine vorbim acum şi ce vreţi de la mine?

– Ai pus o mulţime de întrebări despre moartea lui Jacquellne Shaw, îmi zise Gaylord, închizînd ochii de psihiatru nebun cu o prefăcută tristeţe. Moartea ei ne-a produs multă durere, iar acum am vrea să uităm de jale. Însă tu umbli prin oraş ca un idiot, asaltînd poliţia, deranjîndu-i prietenii parcă numai a ne face nouă viaţa mai grea şi de a nu ne lăsa să ne vindecăm rănile. Va trebui să încetezi imediat.

Am aşteptat un moment şi i-am privit pe cei doi, pe piticul care te băga în răcori de groază şi pe falsul dur cu condiţia lui cu tot, iar singura emoţie pe care o simţeam era un soi de indignare că doi indivizi ca ei îşi închipuiseră că ar fi putut să mă intimideze cumva. Oare nu mă verificaseră în revistele de specialitate, oare nu ştiau că un singur telefon dat anumitor clienţi de-ai mei şi genunchii lor se puteau transforma într-o masă însîngerată de carne şi de oase zdrobite? M-am aplecat uşor peste birou şi, cu palmele lipite ca un băiat de cor, le-am zis ce aveam pe suflet încet şi cu calm măsurat:

– Ascultaţi bine, nemernici de doi bani ce sînteţi, să nu care cumva să mai îndrăzniţi vreodată s-o speriaţi pe secretara mea şi să nu-i mai ascultaţi cuvintele şi să intraţi în biroul meu neinvitaţi. Să nu care cumva să mai îndrăzniţi s-o faceţi pe durii cu mine cînd nu aveţi atîta vlagă în voi. Şi să nu care cumva să vă închipuiţi c-o să stau să ascult la ordinele venite de la asemenea indivizi jalnici cum sînteţi voi. Indiferent de treaba pe care o fac pentru clienţii mei, voi continua s-o fac şi pe mai departe indiferent ce aveţi voi, sau alţii ca voi de obiectat, fie că mă interesează sau nu moartea acestei prietene a voa-

stre, indiferent cum o cheamă; voi continua să fac ceea ce făceam şi înainte de încercarea voastră de-a dreptul jalnică de intimidare. Acum, că am terminat de discutat, dispăreţi naibii din biroul meu.

Cei doi rămaseră liniştiţi pe locurile lor, fără umbră de teamă pe chipuri, aşa cum sperasem eu să se întîmple. Gaylord se apucă să scuture din cap iar Nicholas se ridică. Dădu scaunul deoparte, întinse braţele în faţă şi ridică genunchiul stîng. Rămase nemişcat un moment, cu piciorul stîng ridicat, cu braţul stîng întins în faţă ca un fel de scut şi cu cel drept întins într-o parte, poziţia lui fiind aşa de bizară, că nu aveam de ce să mă simt speriat. Ba, mai mult, cred că am şi pufnit.

– Cred că ne subestimezi sinceritatea, îmi zise Gaylord. Se mai întîmplă.

În clipa aceea Nicholas sări pe piciorul stîng, iar cu dreptul făcu un fel de cerc şi cu călcîiul îmi crăpă vaza de deasupra dulapului. Cioburile nici nu apucaseră să atingă măcar podeaua cînd Nicholas se mai roti o dată, şi, sprijinindu-se pe piciorul drept îşi îngropă efectiv călcîiul stîng în dulapul meu care era garantat împotriva incendiilor, hoţilor sau loviturilor. Lovitura fu urmată de un zgomot sec ca de oase rupte. Datorită forţei loviturii, lacătul se desfăcu şi un sertar ieşi.

Pînă să vină Ellie să vadă ce se întîmplase, Nicholas era la loc pe scaunul lui, nevinovat ca un înger, iar eu eram deja speriat de moarte.

– E-n regulă, Ellie, i-am zis fără să mă uit la ea ca nu cumva să-mi observe spaima din privire. Doar un mic accident cu dulapul. Totul e bine. I-am zîmbit anemic, iar ea a plecat, lăsînd uşa deschisă.

– Cîteodată mergi liniştit pe stradă, îmi zise Gaylord, fără să-ţi dai seama, decît atunci cînd e prea tîrziu, că tipul care se apropie de tine poate, dacă are chef, să-ţi sfîşie pieptul şi să-ţi smulgă plămînii.

– M-am antrenat în Chiang Miai, şopti Nicholas.

– Ştii, Victor, cred că te-am omorît într-o viață anterioară, continuă Gaylord. Erai prin Ierusalim pe la finele secolului unsprezece cînd Godfrey de Bouillon a dat buzna în oraş? Pentru că aura ta îmi e foarte cunoscută.

Eu încă nu-mi revenisem după lovitura suferită de dulapul meu, întrebîndu-mă ce ar fi putut să facă o asemenea lovitură în torace şi organelor aşa de delicate ascunse în interiorul ei, ca să mai am chef să-mi explorez viețile trecute alături de Gaylord. Imaginea inimii mele turtite ca o plăcintă, a plămînilor care mai întîi ar fi scos aer, apoi sînge şi în cele din urmă alveole, sau a colonului explodînd ca o fasole, ei bine, asemenea imagini tindeau să alunge toate gîndurile cu privire la lumea de apoi şi la viețile trecute, preferînd să se îndrepte spre pericolele prezente. Respiram cam greu atunci cînd am izbutit să îngaim:

– Deci, ce anume vreți de la mine?

Nicholas zîmbi pentru prima dată. N-am avut cum să nu observ că avea un zîmbet perfect, că avea toți dinții la locul lor, albi şi ordonați.

– Gata cu orice întrebare despre Jacqueline Shaw. Asta-i ce vrem.

– Cred că-mi amintesc că ți-am tăiat capul cu o bardă, zise Gaylord. Nu îți sună cunoscut?

– Că am fost decapitat de un pitic în Ierusalim? Nu prea.

– Idiot ce eşti. Te-ai gîndit vreodată că viața poate însemna mai mult decît îți închipui tu? Mai mult decît mîncatul, fututul şi muritul? întrebă Gaylord. Ți-a trecut vreodată prin minte?

– Ei bine, mă uit destul de mult la televizor.

– Eu vorbesc despre existență, Victor. Te-ai întrebat vreodată dacă existența ta nu cuprinde mai multe decît ți-ai imaginat? Sau, poate, şi mai profund, mult mai puține?

– Vrei să ne apucăm să discutăm despre metafizică

în orele după-amiezei?

– Urăsc cuvîntul ăsta, metafizică, rosti Gaylord, de parcă adevărurile din sufletele noastre ar fi mai puțin reale decît reacțiile atomice. Hai să zicem că discutăm de un nivel ceva mai ridicat de conştiință. Ai vreo idee?

– Conținut. Tu mă întrebi acum despre conținut. Acum trăgeam de timp încercînd să-mi dau seama unde voia să ajungă mărunțelul. Hai să zicem că încă mai caut un răspuns valabil pentru aşa ceva.

– Ai auzit, Nicholas? Victor este în căutare. Este cel puțin un *unu*. Mai e speranță pentru el.

– Dacă vrea să ajungă un *doi*, atunci vom coopera, răspunse Nicholas. Ăsta a fost un avertisment, dar...

– Acest conținut, acest înțeles al vieții pe care-l cauți, Victor, zise Gaylord cu falsetul lui enervant, ai idee unde anume o să-l găseşti?

– Am citit şi eu cîte ceva, am mai stat de vorbă cu oamenii, m-am uitat la filmele lui Woody Allen. În ultimii cîțiva ani, detectivul meu particular a fost pentru mine ca un fel de călăuză spirituală.

– Detectivul tău particular. Ce isteț. L-ai angajat, bănuiesc, să cerceteze înțelesul vieții.

– Pe aproape.

– Te-ai întrebat vreodată, Victor, dacă răspunsul nu e cumva pe undeva în fața ochilor tăi iar tu nu eşti în stare să-l vezi? Ai avut vreodată parte de vreo coincidență care numai a coincidență nu semăna? Ai experimentat vreodată senzația de *déja vu* fiind sigur că nu-i numai o festă jucată de mintea ta? Te-ai simțit vreodată conectat cu secretele universului, ai simțit că răspunsul la întrebările tale e pe undeva pe aproape, dar că nu-l poți atinge, nu-l poți vedea? Te-ai gîndit vreodată că totul este foarte aproape, dar că tu nu ajungi la ceea ce vrei pentru că nu-ți dai seama unde să cauți?

– De fapt, da, i-am răspuns, pentru că într-adevăr experimentasem ceea ce-mi spusese mărunțelul.

– Minune a minunilor, rosti Gaylord. Deci eşti un *doi*.

– Gaylord este un *nouă*, zise Nicholas. Eu sînt un *cinci*.

– Nicholas este un *cinci* şi eu numai un *doi*?

– Ei bine, dacă te ții departe de necazuri, rosti Gaylord, poate că o să te mai ridici. Te putem învăța cum să vezi, dacă vrei cu adevărat. Sînt întruniri ale novicilor la cartierul general provizoriu în fiecare miercuri seară la opt. Băgă mîna în buzunar de unde scoase o carte de vizită pe care o aşeză pe învălmăşeala de hîrțoage de pe biroul meu. Bănuiesc că asta-i tot, mai zise, lovind cu palmele genunchii şi ridicîndu-se. Nicholas îi urmă imediat exemplul. Fii băiat bun, Victor, şi poate că n-o să mai fie nevoie să mă folosesc iar de barbă. Este o mare pierdere atunci cînd sîntem obligați să retrăim mereu calamitățile din viețile anterioare. Rămînem în legătură.

După ce Gaylord m-a salutat din cap, s-au întors amîndoi şi au ieşit din biroul meu. Eu am rămas locului, privindu-i cum dispăreau în anticameră. Apoi am ridicat cartea de vizită. *„Biserica Noii Vieți"* scria pe ea, iar dedesubt era trecut: *„Oleanna, Lumina călăuzitoare"*. Era o adresă din Mount Airy, un număr de telefon, un număr de fax şi o adresă E-mail. Biserica Noii Vieți.

Întotdeauna privisem destul de circumspect bisericile, mai ales că eu eram evreu, dar ceea ce-mi dădea cu adevărat fiori erau bisericile moderne. Puteam pricepe cum era cu puterea şi sobrietatea dintr-o veche catedrală romană, în care se desfăşurau slujbele frumoase ale bisericii catolice, cu vitralii şi aur şi argint, trebuia să fie înălțător. Dar era ceva ciudat cu aceste biserici pseudo-moderniste, cu puține calorii, cu imagini curate, biserici albe care răsăreau pe unde nu te aşteptai. Catedrale de sticlă care vindeau la bucată mîntuire şi tricouri. Pe Betty Crooker sau pe Madona sau pe Oprah copil. Apoi mai erau acele zise capele New Age, aşa de strălucitoare şi de lustruite încît Dumnezeu fusese de-

mult îndepărtat din ele, lăsînd cristalurile şi fetişurile şi spiritele din secolul paisprezece să-i ia locul. Acelui val bănuiam eu că aparţinea şi Biserica Noii Vieţi. Noii mei amici, Gaylord şi Nicholas erau încă şi mai îngrozitori decît păreau la prima vedere.

Vreau să spun, de ce s-ar obosi cineva să încerce să oprească pe un altul să nu se mai ocupe de un caz? Mai bine agăţau un semn de neon pe care să scrie *„Cauţi aur?"* Dacă înainte de întîlnirea mea cu apostolii Bisericii Noii Vieţi încă mai aveam unele dubii că aş fi putut să găsesc ceva demn de interes în moartea lui Jacqueline Shaw, acum dispăruseră cu desăvîrşire. Şi în vreme ce mă gîndeam la întrevederea cu cei doi noi amici ai mei, bănuiala că trebuia să existe şi pentru mine o cale să-mi înfig colţii în suculenta avere Reddman, care înainte doar îmi dăduse tîrcoale, deveni foarte clară, deveni certitudine. Drumul fusese aşa de evident, aşa de clar, încît nici nu-l observasem. Iar acum, că-mi dădusem seama cum trebuia să procedez, mă simţeam de parcă aş fi plutit undeva sub al nouălea cer. Aveam sentimentul că devenisem uşor, destul de uşor ca să pot pluti. De abia mai eram capabil să stau locului numai la gîndul posibilităţilor care mi se deschiseseră deodată în faţă.

12

Cînd i-am spus lui Gaylord că din punct de vedere profesional sînt extrem de interesat de tragediile altor oameni, nu m-am lăudat deloc. Sînt avocat, deci tragediile sînt treaba mea. Bogăţia mă cheamă din cele mai neobişnuite locuri, în pachetul cu explozivi lăsat la depoul trenurilor, în cana cu cafea de la cafeneaua de

pe autostradă care a cauzat atîtea neajunsuri, în motorul avionului care a explodat în miez de noapte. Gîndiți-vă la cel mai cumplit coşmar al vostru, la cea mai cumplită calamitate de care vă temeți, gîndiți-vă la răni şi spaimă şi moarte ştiind că, pentru mine, toate aceste lucruri reprezintă numai o sursă de profit, pentru că eu sînt avocatul vostru, alchimistul tragediilor care vă pasc.

Se pare că uitasem ce era mai important, uitasem că un singur caz putea îmbogăți un avocat, un singur client, dovezi mulțumitoare, o plîngere şi o cerere babană de despăgubire. Tot scotocind prin faptele care duseseră la moartea lui Jacqueline Shaw, mă înfofolisem prea strîns în pardesiul lui Philip Marlowe şi uitasem că eu eram de fapt avocat mai întîi de toate, şi că un avocat, mai întîi de toate, caută să vadă ce poate obține. Poți face bani încasînd o sută optzeci şi cinci de dolari pe oră, cîtă vreme eşti dispus să munceşti ca un cîine, limitîndu-ți la sînge cheltuielile, chiar bani buni, dar nu aşa deveneau avocații indecent de bogați. Avocații se puteau îmbogăți indecent de mult luînd un procent frumuşel dintr-un proces civil imens bazat pe tragedia altcuiva, şi asta era exact ceea ce intenționam şi eu să fac.

Caroline Shaw credea că cineva o omorîse pe sora ei, Jacqueline, şi mă angajase pe mine să aflu cine era făptaşul. După cîte se întîmplaseră ajunsesem la concluzia că, probabil, avusese dreptate şi, dacă Jacqueline fusese omorîtă, motivul era foarte clar – banii, o mulțime. De ce naiba să omori o moştenitoare bogată dacă nu pentru bani? Caroline Shaw mă angajase pe mine numai ca să-l descopăr pe ucigaş, dar eu aveam alte gînduri. O acțiune la tribunal contra ucigaşului avea să scoată de la el tot ceea ce cîştigase prin crimă, plus tot ce mai avea, iar avocatului îi revenea un procent baban din total. De fapt, chiar o treime. Nu-mi mai rămînea decît să ştiu sigur că Jacqueline Shaw fusese omorîtă într-adevăr pentru bani, să-l găsesc apoi pe criminal şi

s-o fac pe Caroline să semneze o înțelegere cu onorariul meu, iar eu să dezgrop destule dovezi ca să cîștig cazul, să-mi iau a treia parte din averea ucigașului, care, ea însăși urma să fie o avere. Desigur, toate astea erau numai planuri cu bătaie lungă, dar treaba asta nu mă oprise niciodată să renunț la suplimentul bianual scos de agențiile de turism. Eram în genunchi, adunînd bucățile de vază pe un carton și gîndindu-mă la toate astea cînd a apărut și Beth.

– Ai de gînd să redecorezi? mă întrebă.

– Am avut parte numai de niște vizitatori prietenoși din Zona Crepusculară care au încercat să mă sperie să nu mai lucrez la cazul Jacqueline Shaw.

– Și te-au speriat?

– Nu prea.

M-am ridicat și am aruncat cioburile la coșul de gunoi.

– Beth, ia gîndește-te la asta. Situația financiară a lui Eddie Shaw s-a mai îmbunătățit ușor imediat după moartea surorii lui. Și chiar Jacqueline i-a spus logodnicului ei că era speriată ca nu cumva vreunul dintre frații ei să nu vrea s-o omoare. Și undeva pe aici există și o grămadă de bani proveniți din polița de asigurare, așa mi-a spus detectivul McDeiss. Iar atunci cînd i-am sugerat lui Caroline că poate unul dintre membrii familiei ei a omorît-o pe Jacqueline a protestat imediat, zicînd că familia ei n-are nici o treabă cu afacerea asta, dar parcă a protestat prea mult. Nu știu unde sînt implicați cei doi nemernici care au venit aici să mă amenințe, dar dacă Eddie chiar a omorît-o pe sora lui ca să-și întărească situația financiară cam precară și să-și mărească puțin moștenirea? Și dacă putem să-l acuzăm pe ticălos într-un proces civil putem demonstra că așa s-a întîmplat?

– Sînt cam mulți de „dacă".

– Ei bine, și dacă reușim să dovedim toți ceilalți dacă?

– Ai putea să-l cureți de bani cu daune compensatorii şi punitive, îmi răspunse ea.

– Cu o treime pentru noi. McDeiss a estimat averea totală a familiei Reddman la o jumătate de miliard de dolari. Partea fratelui ar trece frumuşel de o sută de milioane de dolari. Asta ar însemna cam douăzeci pentru tine şi tot atît şi pentru mine.

– Probabil a fost sinucidere.

– Desigur.

– Şi dacă a fost crimă, mai mult ca sigur că vinovat nu e fratele.

– Sigur că nu.

– Cine ştie ce complicații s-au ivit şi cine ştie ce amărît a căsăpit-o.

– Ai perfectă dreptate.

– Nu este nimic de cazul ăsta. Alergi după ceva imposibil.

– Şi, cu toate astea, cînd totalul de la loterie a atins şaizeci şi şase de milioane ai cumpărat zece bilete.

– Aşa e, răspunse ea, dînd din cap. Douăzeci de milioane. Parcă e o cifră prea rotundă ca să stai s-o iei în considerare.

– Am visat eu la mai mult de atît, am zis, foarte sincer. Ăsta e blestemul de a vrea prea mult, pentru că, oricît obții, nu te mulțumeşti. Cum stai cu înțelesul vieții?

– Destul de slăbuț.

– Şi eşti dispusă să înveți mai multe?

– De parcă tu ai avea răspunsurile, se strîmbă ea. Nu crezi că răspunsurile karmice despre viață şi înțelesul ei sînt cam prea profunde pentru tine?

– Adică vrei să zici că sînt superficial?

– Şi nu eşti?

– Păi, da, sigur, dar nu-i nevoie să mi-o scoți pe nas.

– Oh, Victor, unul dintre lucrurile pe care le-am admirat la tine a fost tocmai această superficialitate veselă a ta. Nimic nu poate fi mai plictisitor decît domnul Sin-

ceritate bătînd cîmpii despre cercetările sale despre viață şi despre înțelesul ei spiritual în acel refugiu ciudat din Connecticut. Mai bine taci şi adu-mi o bere.

– Ei bine, poate că eu nu dețin răspunsurile, dar se pare că *Biserica Noii Vieți* le cam are. Întrunirile novicilor au loc în fiecare miercuri seara la subsolul unei case din Mount Airy. Din cîte am priceput eu de la logodnic, acela a fost locul în care Jacqueline Shaw a stat şi a meditat în ziua în care a murit. Într-un fel sau altul, se pare că legăturile celor de acolo cu ea nu s-au rupt după moartea fetei. Voiau să vin şi eu, dar eu aş prefera să stau deoparte din motive de sănătate evidente. Poate că poți tu să afli ceva.

– De ce nu-l pui pe Morris să arunce o privire acolo?

– Nu cred că i s-ar potrivi prea bine lui Morris, nu eşti de aceeaşi părere? am zis, dîndu-i cartea de vizită.

Beth se apucă s-o studieze.

– Poate că nu. Cine naiba mai e şi Oleanna?

Am ridicat din umeri.

– Parcă ar fi o marcă de margarină. Poate că ăsta-i secretul, nivel scăzut de colesterol ca o cale de salvare spirituală.

– Parcă poți să ştii? Tot ziceai că toată viața ai căutat ceva, poate că acest ceva se ascunde în subsolul ăla de şobolani din Mount Airy.

– Nu prea cred, îmi răspunse, privind cu atenție cartea de vizită. O trecu de două ori pe sub bărbie înainte să zică: Sigur, orice pentru o glumă şi cîteva hohote de rîs.

Bine, acum că mă îngrijisem şi de treaba asta, aveam ceva mai important de făcut. Aveam o posibilitate, un plan şi o mare speranță. Şi mai aveam nevoie de semnătura lui Caroline Shaw pe un contract cu privire la onorariul firmei înainte să mă pot apuca de procesul delicat de transformare a tragediei lui Jacqueline Shaw în aur curat.

13

Mi-am făcut curat în birou înainte de venirea ei, am aruncat gunoiul, am băgat în dosare foile ale căror dosare originale nu le mai găsisem, restul le-am îngrămădit în sertarele mult prea pline ale mesei de lucru. Pe masă rămăsese acum numai un dosar de plastic. Am îndreptat toate fotografiile de pe pereți, am aranjat scaunele clienților la un unghi obtuz perfect unul față de celălalt, am luat şi o plantă din biroul lui Beth ca s-o aşez pe dulapul hodorogit. Mi-am pus chiar şi cel mai bun costum al meu, unul de bumbac albastru de la *Today's Man*, şi o cravată roşie de mătase pe care n-o mai cumpărasem de la *Woolworth's*.

De dimineață mi-am pierdut cîteva minute bune, la mine acasă, ca să-mi dau pantofii cu cremă. M-am încheiat la haină şi m-am sprijinit formal de cadrul uşii biroului, după care m-am descheiat şi m-am aşezat lejer pe marginea mesei de lucru, ca, după nici două secunde să mă răzgîndesc şi să mă închei din nou la haină ca să mă aşez în spatele ei, pe scaunul meu. Apoi, m-am ridicat şi, aplecat uşor peste masă, am întins o mînă şi am zis pe un ton politicos, încercînd să exersez tonul cel mai potrivit acelei ocazii:

– Mă bucur să vă revăd, domnişoară Shaw.

Era foarte important ca totul să fie făcut cu cap, să las impresia dorită. Există un moment în care orice afacere se află cam pe muchie de cuțit, iar eu ajunsesem

exact într-un astfel de moment. Aveam nevoie de semnătura lui Caroline şi aveam nevoie de ea chiar în ziua aceea, cel puţin aşa credeam. Dacă o obţineam, atunci aveam o şansă, dar dacă nu, era ca şi cum aş fi aruncat biletul de la loterie la gunoi. Din acest motiv mă chinuiam să repet cea mai bună formulă de întîmpinare, ca un licean timid care vrea s-o invite la plimbare pe tipa cea nouă, venită tocmai din California.

– Mulţumesc că aţi venit, domnişoară Shaw. Sper că nu v-am făcut neplăceri, domnişoară Shaw. Luaţi loc, domnişoară Shaw. Mă bucur că aţi putut veni, domnişoară Shaw, în această dimineaţă.

– Doamne, am nevoie de o ţigară, îmi zise ea, privindu-mă cu suspiciune în vreme ce se aşeza, fără îndoială, şi fără să creadă o iotă din politeţea artificială cu care o întîmpinasem. Scoase un pachet de ţigări din geantă, luă o ţigară şi o aprinse fără să mă mai întrebe dacă mă deranja sau nu. Mă rog, putea să facă tot ce dorea. Dintr-unul din sertare am scos la iveală o scrumieră pe care o cumpărasem de la unul din magazinele din Pine Street special pentru astfel de ocazii. Pe ea scria „Bun venit în Kentucky". Caroline lăsă o dîră de scrum peste pasărea roşie care era simbolul acelui stat.

Era îmbrăcată în haina ei neară de piele, pantaloni strîmţi şi ghete de infanterist. Pe o parte a gîtului avea tatuat un fluture pe care nu-l observasem la prima noastră întîlnire. Arăta cu mult mai formidabilă decît în dimineaţa aceea cînd o întîlnisem la Clădirea Rotundă şi cînd scosese pistolul la mine, apoi se prăbuşise pe trotuar plîngînd. Pînă şi cercelul pe care-l avea în nas nu mai reprezenta un semn de disperare, ci un insemn al puterii şi al încrederii brutale în sine. M-am simţit, în pofida celui mai bun costum al meu şi a pantofilor lustruiţi, într-un dezavantaj clar. Era foarte interesant felul în care situaţia dintre noi se inversase.

Cînd venise prima dată la mine, ea fusese cea care îmi cerşise ajutorul, dar, bănuiesc că o sută de milioane sau ceva pe aproape puteau schimba echilibrul în orice conversaţie.

– Nu puteam să facem treaba asta şi la telefon? mă întrebă ea, scoţînd cuvintele cu un nor de fum albicios. E cam prea devreme pentru mine.

– Ei bine, în cazul ăsta, îţi apreciez punctualitatea. Am zis că mai bine este să ne întîlnim faţă-n faţă. Nu am mai stat să-i explic că mi-ar fi fost imposibil să obţin semnătura ei la telefon. Sper că te-ai scăpat de arma aia, nu?

Îmi dărui zîmbetul ei copilăresc.

– Am aruncat-o la toaletă. În clipa asta, în timp ce noi vorbim, mai mult ca sigur că aligatorii din canal împuşcă şobolanii. Trase un fum şi privi în jur nervoasă.

– Fluturele ăla de pe gît, i-am zis. E nou? Nu l-am observat prima dată.

– Da, este, mi-a răspuns ea, luminîndu-se la faţă. Este din colecţia unui mare designer, valabil numai la cele mai grozave saloane. DK Tatoo. Îţi place?

Am încuviinţat din cap şi am privit-o cu atenţie. Data trecută cînd o văzusem tocmai îmi mărturisise că se temea pentru viaţa ei şi, imediat după ce m-a angajat, a dat fuguţa să-şi mai facă un tatuaj. Nu era tocmai o reacţie potrivită, deşi n-aş fi putut să spun de ce. În vreme ce eu continuam s-o privesc, şi-a luat o altă ţigară.

– Întotdeauna fumezi aşa de mult? am întrebat.

– Cum adică, mult?

– Ca un furnal din New Jersey.

– Numai dimineaţa. Pe la amiază deja mi-am făcut cota şi încep să tuşesc. Deci, domnule Carl, ce anume ai aflat despre moartea surorii mele?

– Am aflat că n-ai fost pe de-a-ntregul sinceră cu mine.

– Nu zău?

Am privit-o țintă un moment lung, așteptîndu-mă s-o văd foindu-se neliniștită, dar se pare că privirea mea nu avea absolut nici un fel de efect. Mi-a întors foarte calmă privirea. Așa că, am deschis sertarul și am scos din el un teanc gros de bancnote de o sută pe care l-am trîntit cu zgomot pe masă. Caroline a tresărit auzind sunetul. Ben Franklin mă privea uimit.

– Zece mii de dolari, i-am zis. Întreaga sumă de pe cecul cu avansul pe care mi l-ai dat. Ia-i.

– Despre ce vorbești? m-a întrebat roșie toată la față, zîmbetul pierindu-i ca prin minune.

– Îți dau banii înapoi.

Se ridică deodată.

– Dar nu poți să faci așa ceva. Doar te-am cumpărat. Am scris cecul și tu l-ai încasat.

– Și acum îți dau înapoi toată suma, i-am zis foarte calm. Va trebui să găsești pe altcineva care să-ți facă jocul. Eu nu reprezint clienți care mă mint în față. Ceea ce era de fapt o mare minciună. Toți clienții mă mințeau, era parte integrantă din profesiunea mea: clienții mințeau, avocații își umflau cu neruşinare onorariile, iar judecătorii nu mai ştiau pe ce lume trăiau.

– Dar nu te-am mințit, îmi zise ea pe un ton plîngăreț. Zău că nu. Ce ți-am spus despre sora mea era adevărat. Fiecare cuvînt în parte. Ştiu foarte bine că nu s-a sinucis.

În ochi îi apăruseră lacrimi în vreme ce încerca să mă convingă. Deci treaba mergea destul de bine, cel puțin din punctul meu de vedere.

– Eu cred că ai dreptate, Caroline. Cred că sora ta a fost ucisă.

– Serios? se miră ea. Zău? Se lăsă să cadă înapoi în scaun, părînd să se strîngă toată în ea. Şi atunci care-i problema?

– Nu credeai că pentru mine era poate important să ştiu că sora ta a fost o Reddman? Nu crezi că treaba asta ar fi avut un anume impact asupra anchetei mele?

– Familia mea nu are nici o legătură cu moartea ei.

– Treaba asta trebuie s-o determin eu, doar pentru asta m-ai angajat.

Îşi ridică privirea spre mine, cu ochii încă umezi.

– Te-am angajat să afli care mafiot mi-a ucis sora şi să-l convingi să nu mă omoare şi pe mine. Asta-i tot. Nu vreau să se apuce cineva să sape în cimitirul de familie.

– Dacă vrei să găsesc ucigaşul, atunci trebuie să ştiu totul. Trebuie să ştiu tot ce se poate despre familia ta, despre averea ei, despre această Biserică a Noii Vieţi care şi-a trimis acoliţii să mă sperie să nu mă mai ocup de caz.

Auzind spusele mele, îşi înălţă capul şi-mi zîmbi.

– Deci asta era. Sperietorile alea de ciori te-au înspăimîntat.

– De ce naiba să vină să mă ameninţe?

– Vrei să provoci o reacţie puternică? Aruncă o pungă de hîrtie în timpul unei sesiuni de meditaţii şi strigă tare „Carne!"

– De ce să vină să mă ameninţe, Caroline?

Pauză, apoi pe un ton foarte calm:

– Poate din cauză că biserica lor este beneficiara poliţei de asigurare a lui Jackie.

Am privit-o cu atenţie şi am aşteptat. Camera era deja plină de fum, dar ea tot şi-a mai luat o ţigară.

– Cu toţii avem poliţe de asigurare, ca să fie de ajutor celorlalţi să plătească taxele de moştenire dacă unul dintre noi moare. Trustul înfiinţat plăteşte primele, iar membrii familiei sînt numiţi beneficiari, dacă nu cumva ne hotărîm altminteri. Jacqueline s-a decis să numească biserica.

– Şi la ce sumă se ridică poliţa?

– Doamne, nu prea mult, cel puțin aşa zic eu. Nici măcar suficient ca să acopere jumătate din impozit. Cinci.

– Mii?

Caroline începu să rîdă.

– Am înțeles, milioane, am zis sec.

Mă privi cîteva momente la rînd şi apoi colțurile gurii se lăsară uşor în jos.

– Eşti căsătorit, domnule Carl?

– Nu.

– Atunci, logodit sau aproape logodit sau homosexual?

– Am fost, mai demult.

– Homosexual?

– Logodit.

– Şi ce s-a întîmplat?

– N-a ținut.

– Nu ține niciodată, Vic. Te superi dacă-ți spun Vic?

– Mai bine Victor, i-am răspuns. Vic parcă ar fi nume de cîntăreț de bar.

– Bine, Victor. Se aplecă puțin în față şi-mi dărui un zîmbet viclean şi inocent în acelaşi timp. Efectul acelui zîmbet era aşa de puternic, încît m-am văzut nevoit să scutur din cap ca să-mi întorc gîndurile la afaceri.

– Şi nu crezi, Caroline, că o poliță de asigurare de cinci milioane nu era destul de importantă, încît să-mi fi spus şi mie despre ea! Nu pot să lucrez în întuneric.

– Ei bine, acum ştii totul, aşa că, ia-ți banii înapoi.

– Nu.

– Ia-i.

– Nici vorbă.

Era aproape neruşinat să ne contrazicem în felul ăsta pe un ditamai teancul de bancnote. În altă situație, aş fi fost gata s- o trîntesc la pămînt numai să mă văd mai repede cu banii în mînă. Dar acum nu era ceva

obişnuit. Am rămas să ne privim unul pe celălalt într-un fel de concurs de încleştare a voinţelor, pe care, mai mult ca sigur, eu aveam să-l cîştig pentru că doream mai mult ca ea să rezolv totul şi să iau banii. Venise vremea să-i dezvălui ce pregătisem. Am început să mă lupt ca să-mi păstrez controlul.

– Nu am de gînd să continui sub vechea înţelegere, i-am zis, mai ales după ce ai omis să-mi dai informaţii cruciale. Dacă vrei să mergem mai departe împreună, atunci datele problemei se schimbă.

– Despre ce tot vorbeşti?

– Există un tip de acţiune legală care a fost perfect concepută pentru o asemenea situaţie. Este o procedură civilă şi se numeşte omor prin imprudenţă. Dacă voi continua să lucrez pentru tine, atunci va trebui să fim parteneri în procesul civil şi să semnăm o înţelegere, un acord cu privire la onorariul pe care-l voi primi dacă voi cîştiga.

– Aha, mormăi ea, încrucişîndu-şi braţele la piept. Acum am înţeles, îmi zise, iar eu mi-am dat seama că aşa era. Bănuiesc că bogătaşii văd deseori expresia pe care o aveam şi eu în acel moment, lăcomia din ochii celor cu care se întîmplă să facă afaceri. Mă întrebam dacă treaba asta ajunsese să-i scoată din minţi sau dacă nu cumva le dăruia acea siguranţă a puterii pe care ne-o doream cu toţii.

– O treime pentru firma noastră, dacă totul se aranjează înainte să ajungem la proces, i-am explicat. Patruzeci la sută dacă trebuie să pledez, şi vom cîştiga dacă reuşesc să impresionez juraţii, lucru de care sînt sigur. Dar nu banii sînt problema aici, am minţit. Problema este descoperirea adevărului. Dacă mergi pe mîna mea, atunci voi face tot ce pot ca să aflu adevărul ascuns în spatele morţii surorii tale.

– Sînt sigură că aşa vei face, îmi zise, pe un ton

neplăcut, de parcă ar fi vorbit cu un servitor. Deja ai făcut-o.

Era un moment stînjenitor, dar era ceva inevitabil, mai ales cînd meseria ta este tragedia. Ea căuta ajutor, iar eu căutam un profit cît mai gras, altfel nu s-ar fi putut conlucra.

– Am chiar aici toate documentele, am zis, arătînd cu capul spre mapa de plastic de pe birou. Dacă le citeşti cu atenție şi semnezi, vom putea continua treaba începută aşa cum ți-am descris mai devreme.

Am împins mapa spre ea şi am privit-o cititnd documentele cu privire la onorariu. Eu deja semnasem acolo unde fusese nevoie; acum trebuia doar să semneze şi ea. În vreme ce citea, dînd din cap la diferite pasaje, de abia am reuşit să-mi stăpînesc impulsul de a cădea în genunchi ca să-i lustruiesc ghetele. Eram aproape sigur că totul se rezolvase cînd ea închise mapa şi o aruncă la loc pe birou.

– Nu, rosti.

Stomacul meu păru să devină deodată o bucată de plumb care se scufunda alene în ocean.

– Îmi pare rău, Victor, continuă, dar nu.

– Dar de ce nu? Este acordul standard. De ce nu? De ce?

Caroline se ridică şi-mi aruncă zîmbetul ei.

– Pentru că vrei treaba asta mai mult decît mine.

Cu ochii înlăcrimați am văzut cu oroare cum aduna teancul de bancnote de pe masă şi-l înghesuia în buzunarul hainei. Biletul de loterie fusese aruncat la toaletă şi cineva tocmai trăsese apa după el.

– Eu am vrut numai ca tu să dovedeşti că Jimmy Vigs a omorît-o pe sora mea, îmi zise. A fost ceva aşa de greu?

– Dar Jimmy n-a făcut-o.

– De unde ştii?

– Pentru că l-am întrebat.

– Bravo ție, Victor, mi-a mai zis, întorcîndu-se să plece.

Am intrat în panică. „Repede, spune ceva, mi-am poruncit singur. Haide, Victor, orice, nu contează."

– Dar dacă am totuşi dreptate şi mafia nu e deloc implicată? Dacă ucigaşul este cineva mult mai apropiat? Am întrebat şi eu încoace şi-ncolo, Caroline. Mi s-a spus că familia Reddman este una cu secrete întunecate.

Caroline se opri şi, încă cu spatele spre mine, rosti:

– Familia mea nu are nici o legătură cu treaba asta.

– Mi-ai mai spus. De fiecare dată cînd aduc în discuție posibilitatea ca familia ta să fie implicată în omor, tu negi pur şi simplu şi încerci să schimbi subiectul. De ce, Caroline?

Se întoarse şi mă privi furioasă.

– Am parte de destule întrebări de genul ăsta de la psihiatrul meu. Nu am nevoie de o asemenea porcărie şi din partea avocatului meu.

Avocatul ei. Poate că mai era o urmă de speranță.

– Dar dacă vreunul dintre secretele alea întunecate se află în spatele morții surorii tale?

În vreme ce mă privea, chipul ei deveni şi urît şi înspăimîntat, ceva ce nici cea mai bună actriță din lume n-ar fi putut falsifica, un amestec complex de emoții. După care, reveni spre biroul meu şi începu să-şi descheie cămaşa. Eu am rămas interzis cîteva momente pînă cînd, de sub cămaşă, Caroline scoase un fel de medalie atîrnată de un lanț. Îşi scoase lanțul de la gît şi aruncă totul în fața mea, pe masă. Era un soi de cruce, foarte veche, verde şi mîncată de vreme. În colțurile de sus ale crucii, nişte aripi de pasăre păreau să străpungă cerul, de parcă posesorul ei ar fi fost crucificat.

– Asta este Crucea Pentru Servicii Aduse Țării, îmi explică. I-a fost acordată bunicului meu, Christian Shaw,

pentru bravură în primul război mondial. A condus un atac asupra tranşeelor inamice în prima bătălie americană a războiului, şi i-a prins pe nemţi aproape el singur. Bunica a scos-o din iazul de pe proprietatea familiei noastre după ce a murit el. Mi-a dat medalia asta într-o după-amiază, în grădină şi mi-a spus că vrea s-o păstrez eu.

– Nu sînt foarte sigur că te înţeleg.

– Bunica mi-a spus că medalia asta simbolizează mai mult decît simplul eroism. Indiferent de crimele comise în trecut de familia noastră, mi-a zis, indiferent de rănile pe care le-am făcut altora, de păcatele pe care le-am comis, medalia asta este dovada, a zis, că trecutul este mort şi că viitorul se aşterne în faţă plin de promisiuni. Conciliere, mi-a zis, iertare, ispăşire, toate se află în această medalie.

Acelea erau cuvintele pe care bătrîna i le spusese şi lui Grimes. Nu mă puteam abţine să nu mă întreb: conciliere cu cine, iertare pentru ce, ispăşire în ce fel?

– Aşa că nu-mi pasă de toate zvonurile, de toate aşa-zisele secrete întunecate şi de toată bîrfa de pe spinarea noastră, continuă ea. Nu au nici o legătură cu Jacqueline şi nici una cu mine. Trecutul este mort.

– Dacă crezi în toate aiurelile astea, de ce naiba mai porţi medalia la gît?

– Ca pe un memento? îmi zise, deodată nesigură.

Am scuturat din cap. S-a aşezat la locul ei şi şi-a luat medalia primită de bunicul ei. O privi o vreme, de parcă atunci ar fi examinat-o cu atenţie pentru prima dată.

– Psihiatrul mi-a spus că ailurofobia de care sufăr provine din temerile adînc înrădăcinate cu privire la familia mea. Mi-a zis că familia mea este rece, vicleană şi nepăsătoare şi că, pînă cînd voi fi în stare să fac faţă adevărului voi continua să-mi ascund adevăratele sentimente sub nişte temeri cu totul iraţionale.

– Şi tu ce părere ai?

– Eu cred că pur şi simplu nu pot să sufăr pisicile.

– Poate că psihiatrul tău a dat de ceva serios.

– De ce toată lumea vrea să scormonească în trecutul familiei mele ca să mă poată salva? Psihiatrul, tu.

– Şi poliţia a încercat să găsească vreo conexiune cu familionul tău, dar i s-a tăiat carcasa de către drăguţul domn Harrington de la bancă.

În clipa în care am menţionat numele bancherului, Caroline şi-a ridicat privirea spre mine.

– Şi, Caroline, cred că undeva în sufletul tău şi tu vrei exact acelaşi lucru.

– Ai devenit scîrbos.

– Atunci de ce naiba mi-ai scris un cec cu un avans frumuşel tocmai pentru banca familiei tale? A fost la fel de clar ca un avertisment.

Chipul i se îmblînzi deodată.

– Chiar crezi că Jacqueline a fost omorîtă?

– Este posibil. Nu pot fi sigur, dar este clar că sînt singurul care vrea să continue pe drumul ăsta.

– Şi crezi că odată căpătat răspunsul vei putea să mă salvezi pe mine?

– Ai nevoie să fii salvată?

Închise ochii şi-i deschise de abia cîteva clipe mai tîrziu.

– Ce vrei să fac, Victor?

– Semnează contractul.

– Nu. Nu pot. Nu pînă cînd nu ştiu totul.

– De ce nu?

– Pentru că ar însemna să renunţ cu totul la controlul situaţiei şi nu îmi pot permite aşa ceva.

Mi-o spusese pe un ton sec, de parcă ar fi fost o chestiune extrem de limpede, şi o spusese cu atîta calm, încît mi-am dat seama că fusese sinceră şi că n-avea rost s-o mai conving să facă aşa cum voiam eu.

– Ce-ai zice de asta, Caroline? am întrebat. Sînt de acord să continui investigația şi legăturile posibile între mafie şi moartea surorii tale atîta vreme cît tu eşti de acord să îmi spui adevărul, tot adevărul, şi mă ajuți să găsesc dacă există sau nu legături între familia ta şi crimă. Voi continua să lucrez la caz fără contract şi fără avans dacă tu promiți că dacă-l găsim pe făptaş şi te decizi să-l dai în judecată, mă laşi să-mi văd de treabă mai departe în termenii şi în condițiile impuse de mine.

Ea rămase să privească mai departe la medalie şi probabil să se gîndească la propunerea mea. Mie unuia nu-mi plăcea un asemenea aranjament, mie îmi plăceau documentele semnate şi parafate, dar se părea că asta era singura mea speranță ca să rămîn pe drumul care ducea spre avere, aşa că studiam cu cea mai mare atenție expresia de pe fața ei în vreme ce ea cîntărea posibilitățile ce i se deschideau înainte.

Cînd am văzut cum o umbră de îndoială îşi făcea loc pe chipul ei, i-am zise repede:

– Ei, Caroline, te-ai întrebat vreodată cum de-a ajuns medalia asta în iaz?

Ea îşi ridică privirea spre mine, apoi o întoarse spre medalie, după care îşi petrecu iar lanțul pe după gît.

– Dacă reuşeşti să afli chestia asta, Victor, atunci semnez afurisitul ăla de contract.

– Promiți?

– Marți noaptea, se dă o cină mai de gală la Veritas, proprietatea familiei, îmi zise. Vom fi cu toții adunați. Tu ai putea fi partenerul meu.

– Ai tăi n-ar trebui să ştie că scotocim după adevărul care se ascunde în spatele morții surorii tale.

– Nu, admise ea. Ai dreptate, n-ar trebui să ştie.

– Ar trebui să mai ştiu ceva înainte să-i întîlnesc!

– Nu prea, îmi zise zîmbind ciudat. Ai grijă doar să vii gata sătul.

14

– Detectiv Scarpatti, cam cîte conversații ați avut cu acuzatul în timpul negocierilor?

– Nu ştiu, o mulțime. Am înregistrat cinci şi mai avem şi altele. A durat o vreme ca el să se hotărască. Băiatul dumitale nu e cel mai isteț negociator, nu e un Monty Hall.

– Deci ați fost forțat să conduceți mai mult dumneavoastră negocierile, aşa e?

– Numai în ceea ce priveşte detaliile, dar nu a fost nici o cursă instalată special pentru el, dacă la asta vôiați să ajungeți, domnule avocat. Cressi a venit la mine încercînd să cumpere armele alea. Voia să cumpere cît de multe puteam eu să-i vînd. I-am zis că o sută şaptezeci şi nouă era tot ce puteam livra şi a părut cam dezamăgit. Dar s-a luminat la față cînd am adăugat lansatorul de grenade şi aruncătorul de flăcări. Ca să fiu sincer, am fost mai surprins ca toți atunci cînd a apărut să le ridice. Noi am crezut c-o să vină nişte jamaicani, din aceia care se ocupă de droguri, ca să ridice marfa. Dar băiatul dumitale nu a fost niciodată în stare să ia o hotărîre pe loc. Mereu mi-a spus că trebuie să se gîndească.

– Ca şi cum ar fi trebuit să verifice detaliile cu cineva, aşa-i?

Scarpatti se încruntă, privindu-mă ca şi cum de abia acum digera noua informație, apoi răspunse:

– Mda, cam aşa.

Detectivul Scarpatti era un bărbat rotund, cu fața ro-

şie, care zîmbise tot timpul cît depusese mărturie. Vesel, acesta era cuvîntul pe care-l sugera, aşa cum stătea în boxa martorilor şi zîmbea, cu mîinile împreunate peste pîntecul rotund. Era genul de om care inspira încredere de la prima vedere, motiv pentru care era un polițist care lucra aşa de bine sub acoperire, cel puțin aşa credeam eu, şi un martor valoros pentru procuratură. De altfel toți polițiştii au avantajul de partea lor atunci cînd urcă în boxa martorilor din fața juraților, pentru că, în fond, ei sînt bărbați şi femei care şi-au dedicat viața apărării legilor şi a cetățenilor fiind în general oameni competenți, iar din partea lor se aşteaptă o mărturie sinceră. Desigur, de regulă intrau la apă din clipa în care deschideau gura, dar Scarpatti nu avea să intre în necaz la această audiere preliminară şi eu aveam impresia că nici la proces. Nu-l mai întîlnisem pe tipul ăsta înainte, dar mi-era de ajuns să mă uit la el ca să-mi dau seama că avea să-l îngroape de Cressi. Ce juraţi nu ar da verdict negativ pe baza mărturiei unui fel de Moş Crăciun?

– Şi acum, într-una dintre multiplele voastre discuții, a zis clar domnul Cressi că trebuie să discute detaliile afacerii şi cu altcineva?

– Nu.

– A menționat vreodată vreun partener?

– Nu, deloc. De fapt, chiar l-am întrebat o dată şi el mi-a spus că acționează solo.

– Dar în vreuna dintre conversațiile voastre telefonice, ați simțit vreodată că mai asculta şi altcineva?

– Nu, nu prea. Dar acum, dacă stau şi mă gîndesc, că tot m-ați întrebat, am avut mai demult o astfel de conversație în care el s-a oprit chiar în mijlocul unui comentariu, de parcă ar fi ascultat ce-i spunea altcineva.

– Ați auzit vreo voce în fundal?

– Nu-mi amintesc de aşa ceva.

– În regulă, domnule detectiv. Şi acum, în cursul

acestor conversații, l-ați întrebat vreodată pe domnul Cressi ce intenție avea cu armele?

– Sigur că da. În munca mea trebuie să aduni cît mai multe informații posibil, mai ales într-o afacere de asemenea anvergură.

– Şi el cum a răspuns?

– Pot să mă uit pe notițe?

– Desigur.

Audierile preliminare sînt chestii destul de seci, în general, unde apărarea încearcă să afle cît mai multe cu putință, fără să-şi dezvăluie tactica pe care vrea s-o folosească la proces. Eu nu aveam de gînd să organizez nici o mărturie, nu aveam de prezentat nici o dovadă, Cressi avea să rămînă din fericire tăcut. Eu trebuia doar să stau la masa apărării, să stau pentru că aşa procedăm noi în Philadelphia, aici se află baroul leneşilor, punînd întrebări simple şi aflînd cu exactitate cît de mare era muntele de dovezi pe care statul le adunase împotriva clientului meu şi ce altceva mai puteam să aflu despre încercarea lui de cumpărare de arme. Eram într-o poziție destul de păcătoasă, înțepenit între un loc rău şi doi duri, apărîndu-mi clientul şi de asemenea încercînd să adun noi informații pentru patron, domnul Raffaello, ce plănuise Cressi cu acel arsenal. Foarte neplăcută situație, pe deasupra şi neetică, aşa cum era definit acest termen de Asociația Avocaților din Barou, dar, atunci cînd omul tău este un delincvent cunoscut care încearcă să cumpere un întreg arsenal şi un război mafiot tocmai se coace şi cînd multe vieți sînt puse la mezat, mai ales a ta, cred că regulile etice pălesc ca importanță.

Cred că atunci cînd ai depăşit aşa de mult marginea depinde deja de tine să găseşti o cale de scăpare şi, dacă ți se retrage autorizația de avocat, atunci poate că, pînă la coadă, ți se face o adevărată favoare.

În vreme ce Scarpatti îşi răsfoia carneţelul eu m-am întors ca să scanez sala. Era plină, desigur, dar nimeni nu venise acolo ca să mă asculte pe mine interogînd martorul.

Imediat ce terminam noi, aveau să fie alte audieri preliminare, iar în sală erau ceilalţi acuzaţi, cu avocaţii şi familiile lor care ascultau şi urmăreau totul cu o plictiseală evidentă. Exceptînd un singur chip care urmărea procedurile cu cea mai mare atenţie. Faţa ascuţită, părul grizonat şi uleios, costumul negru cu o batistă purpurie care ţîşnea din buzunarul de la piept, ăsta era omul nostru. Oare ce naiba căuta aici?

– Mda, în regulă. Am scris aici, zise Scarpatti.

M-am întors cu faţa la martorul de care uitasem în clipa în care zărisem faţa de cioclu a lui Earl Dante care urmărea totul din sală.

– În regulă, domnule detectiv, ce a zis inculpatul atunci cînd l-aţi întrebat ce intenţiona să facă apoi cu acele arme?

– A zis, iar acum citez, a zis: „Asta nu e afurisita ta de treabă".

Scarpatti începu să rîdă, şi gloata prezentă în sală se porni să hohotească împreună cu el. Pînă şi pe Cressi îl umflase rîsul. Şi să ştiţi de la mine că sînteţi în mare belea dacă clientul dumneavoastră pufneşte în rîs.

– Vă mulţumesc, domnule detectiv, am rostit.

– Oricînd, domnule avocat.

Cînd am terminat cu Scarpatti, fără să reuşesc să-i ştirbesc ceva din mărturie, iar cînd acuzarea a terminat şi ea, m-am ridicat şi am înaintat o moţiune prin care ceream recuzarea tuturor capetelor de acuzare. Însă judecătoarea mi-a zîmbit dulce, a respins moţiunea şi a stabilit data la care avea să înceapă procesul clientului meu. Am înaintat o moţiune prin care să i se reducă şi cauţiunea.

Judecătoarea a zîmbit iar şi, după ce mi-a respins şi această moțiune, a mai ridicat cauțiunea cu încă o sută de mii de dolari, ordonînd ca inculpatul să intre în custodia şerifului pînă cînd aveau să fie depuşi banii.

Am obiectat furios la această mărire şi i-am zis judecătoarei să reconsidere acea decizie, lucru pe care l-a făcut ca după aceea să spună că mai bine mărea suma cu încă cincizeci de mii de dolari.

Am înaintat o moțiune orală pentru descoperirea dovezilor deținute de poliție, iar tipa mi-a zîmbit iarăşi imediat ce mi-a respins-o şi pe aceasta şi mi-a zis să mă duc să cer dovezile de la procuratură înainte să vin la ea cu asemenea cereri.

– Mai este şi altceva, domnule Carl? m-a întrebat cu dulceață în glas.

– Te rog, pentru numele lui Dumnezeu, Vic, fă-mi o favoare şi spune nu, mi-a strigat Cressi, iar întreaga sală a rîs iar de mine. Poate că n-ar fi stricat să renunț în clipa aceea la avocatură şi să mă angajez clovn la un circ.

– Nu, doamnă judecător, nu mai am nimic.

– Probabil o decizie înțeleaptă, mi-a zis ea lovind cu ciocănelul. Următorul caz.

Dante mă aştepta în fața sălii de judecată, pe unul din holurile albe pline de coloane din noua clădire a Justiției Penale. Era sprijinit de perete şi ținea strîns în brațe servieta.

Lîngă el, privind cu atenție în toate părțile, era halterofilul pe care-l văzusem lîngă el şi la Curtea Municipală din Clădirea Rotundă.

Dante avea unul dintre acele chipuri oficiale care nu ieşeau în evidență oriunde s-ar fi aflat, un chip plin de condoleanțe şi eficiență. Un chip întunecat, cu o bărbie bine rasă şi dinți mici şi albi. Îşi ținea spatele drept, chiar

aşa cum stătea sprijinit de perete şi împrăştia în jur o aromă plăcută de colonie bună. Ar fi putut fi şef de sală la un restaurant franţuzesc din iad. *O masă pentru doi? Desigur. Vreţi să vă afumăm puţin sau preferaţi să fiţi făcut scrum odată cu cina?*

Singurul gînd reconfortant pe care-l nutream în vreme ce stăteam faţă în faţă cu Dante era acela că nu se afla în spatele meu.

– Ai descoperit ceva, Victor? m-a întrebat Dante pe un ton calm, uşor sîsîit, de parcă limba ar fi fost prea lungă pentru gura lui mică şi despicată la vîrf.

Pe mine m-au trecut fiori de gheaţă, deşi pe hol era înăbuşitor de cald.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti, i-am zis.

– Toate întrebările acelea despre posibili parteneri şi despre ce intenţiona să facă ulterior cu armele, foarte ingenios.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

– Sigur că ştii. Dacă continui să cauţi, mai mult ca sigur c-o să descoperi ceva.

Mă privi lung un moment interminabil, deşi eu n-am priceput ce semnificaţie ar fi putut avea căutătura lui, după care întoarse capul.

– Poate că încă n-ai auzit, Victor, dar Calvi a ieşit din joc.

– Am auzit.

– Îl plăceai pe Calvi, nu? Eraţi prieteni.

– Am luat de cîteva ori masa împreună.

Dante întoarse iar capul spre mine.

– Eraţi prieteni.

– Calvi nu avea prieteni. El disprețuia pe toată lumea în mod egal. Rari erau aceia care suportau trabucurile pe care le fuma şi mulţi cei care nu puteau să le suporte. Eu am putut, asta a fost tot, aşa că, am luat de cîteva ori prînzul împreună şi am trăncănit despre Eagles.

– Da, te cam plăcea. Dar acum a ieşit din joc. Harta organizaţiei s-a schimbat. De acum încolo va trebui să-mi raportezi mie.

– Eu nu dau rapoarte, am rostit. Nu cu aşa ceva mă ocup eu. Îmi reprezint clineţii cum pot mai bine, asta-i tot.

– Nu e niciodată tot.

– Cu mine aşa este.

– Dacă descoperi ceva, fii băiat isteţ şi raportează-mi, clar?

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Dante se uită la mine încruntat şi se apucă să-şi sugă dinţii.

– Vrei să auzi o poveste?

– Nu neapărat.

– Imediat ce am terminat liceul, m-am înrolat, începu Dante, ignorînd protestul meu. Vrei să ştii de ce? Pentru că taică-meu era un animal, de asta. Eram gata să mă rad în cap şi să primesc ordine ca un cîine vreme de doi ani din cauză că bătrînul meu era un animal. Dar, era şi un gest patriotic, înţelegi? Şi acum sînt la fel de patriot ca şi atunci. Dacă aud imnul la vreun meci mă apucă plînsul. Încă îmi iubesc ţara, deşi ea m-a trimis în gaura aia de iad. Vezi tu, pentru mine nimic nu era mai dur decît tata. Îmi iubeam afurisita de ţară, dar acolo am învăţat ceva mai presus de patriotism. Ştii ce anume?

– Nu.

– Se numeşte supravieţuire. Nu am supravieţuit oferindu-mă voluntar în cine ştie ce misiuni plănuite de vreun locotenent proaspăt avansat şi pe care nu avusesem încă prilejul să-l dăm pe brazdă. Şi nici n-am supravieţuit făcînd un pas înainte şi unul înapoi. Am supravieţuit amintindu-mi că nu aveam cum să-mi mai iubesc ţara dacă eram mort, pricepi? Loialitatea merge pînă aici. De aici mai departe nu mai ţine. Lucrurile se

schimbă cu repeziciune, Victor. Calvi nu e singurul care a plecat, vor mai fi mulți alții. Fă alegerea corectă şi vino mai întîi la mine, mă înțelegi?

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

– Am auzi că l-ai vizitat ieri pe prietenul tău, Jimmy Dubinsky, aşa că poate ai vrea să ştii. A murit în dimineața asta. Chiar acolo, pe masa de operație.

– Dumnezeule!

– Avea un fir băgat în inima cînd a avut un atac de cord masiv. Asta e partea amuzantă cu Jimmy, la el totul a fost masiv, pînă şi moartea. Mi-am zis că poate voiai să ştii. Înmormîntarea e vineri. Oamenii tăi, Victor, nu se agită prea mult cînd vine vorba să-şi îngroape morții. Un om nici măcar nu apucă să se răcească bine şi e şi băgat în pămînt.

– Dar l-am văzut de abia ieri. Nu se poate să...

– Ştii, la noi s-au angajat o mulțime de puştani şi, cu toate astea, nu vrem să le aflăm nici măcar numele. Poți să le vezi în priviri că nu vor rezista. Şi acum văd acelaşi lucru şi la tine, Victor. Îşi supse iarăşi dinții şi mă bătu pe umăr. Ne vedem la înmormîntare. Apoi se întoarse şi o porni pe hol, cu servieta în brațe, ca să plătească iar cauțiunea pentru Cressi.

Halterofilul îmi făcu cu ochiul şi o porni pe urmele şefului.

I-am urmărit îndepărtîndu-se, după care m-am sprijinit de perete şi mi-am acoperit ochii cu o mînă în vreme ce tremuram din toate încheieturile. Cretinul ăla de Earl Dante voia să aleg o parte, fără să am informații, fără să ştiu regulile, fără ca măcar să ştiu ce joc era pus la cale. Din punctul meu de vedere, dacă alegeam greşit, atunci aveam să fiu la fel de mort ca şi Jimmy, dacă alegeam bine, atunci urma să fie la fel de mort ca şi Jimmy. Ştiam sigur numai că mă aflam pe un teren de joc greşit şi că trebuia cumva să fug de acolo.

Cînd îi spusesem lui Beth că dacă nu mă las de meserie pînă la urmă aceasta mă va ucide, ea nu a avut habar cît de serioasă era treaba.

Şi nu am avut cum să nu mă gîndesc, chiar acolo, aşa cum stăteam sprijinit de perete şi tremuram ca o frunză în vînt că soarta mea în apropiata apocalipsă a mafiei şi investigaţiile mele cu privire la secretele întunecate ale familiei Reddman erau cumva legate între ele. Am avut dreptate, desigur, dar într-un fel în care pe atunci nu aveam cum să mi-l imaginez, nici de departe.

PARTEA A DOUA

BROAŞTELE

„În casa unui om bogat nu ai loc unde să scuipi decît pe fața lui".

DIOGENE CINICUL

15

BELIZE CITY, BELIZE

Noaptea trecută am visat că am fost iar la Veritas. M-am trezit transpirat, urlînd în camera mea din casa de oaspeți din Belize City. Şi, cît de tare m-am străduit, n-am reuşit să mai adorm din nou. Acum este dimineață şi toată noaptea am stat treaz, în chiloți, examinînd conținutul servietei şi recapitulînd ce aveam de făcut în misiunea pe care mi-o asumasem. Aveam documente legate de conturi bancare, înregistrări ale băncilor şi fluxul unor sume mari de bani. Aveam documente de la Departamentul de Stat din Washington pe care trebuia să le prezint la ambasada de aici. În plus, mai aveam nişte pagini ale unui jurnal ținut de o femeie moartă acum şi o scrisoare a unui bărbat mort, iar seara trecută, cînd le-am citit unele după altele, am simțit acelaşi fior rece pe spinare, aşa cum simțeam de fiecare dată cînd le citeam, ceea ce se întîmpla destul de des. Sînt cele mai mici indicii pe care le am cu privire la blestemul care chinuieşte familia Reddman, ele şi o cutie de carton cu însemnări foarte vechi, care se află încă la biroul meu din Philadelphia. Probabil că întregul adevăr nu va fi

aflat niciodată, dar bărbatul după care am venit pînă în Belize ştie o mare parte din el şi deține şi porția mea din averea Reddman.

Belize City este o groapă, iar aceasta înseamnă o descriere blîndă. Clădiri vechi de cărămidă putredă, crăpate, murdărite de timp, se întind la nesfîrşit de-o parte şi de alta a străduțelor înguste care se întind ca un păienjeniş pe malurile rîului Belize. Rufele sînt întinse pe frîngii ridicate deasupra străzilor, butoaie imense, mîncate de putreziciune, adună apa de ploaie pentru băut, iar acoperişurile de tinichea sînt peste tot ruginite.

Oraşul este plin de oameni săraci, totul în jur miroase a peşte, a gunoi şi a grăsime, şoferii sînt nişte maniaci, căldura te doboară, iar cerşetorii sînt la fel de răi ca şi țînțarii. Mă aflu în mijlocul Lumii a Treia, iar mîncarea este proastă. Casa de oaspeți se află chiar lîngă mare, dar nu există nici un fel de plajă, numai un fel de drum de țară neasfaltat numit Marine Parade, apoi o barieră de ciment şi în cele din urmă nişte stînci ascuțite peste care se sparg valurile. Este periculos, aşa mi s-a spus, să merg în anumite secțiuni ale oraşului pe timp de noapte, dar se pare că acestea se schimbă în funcție de persoana cu care stau de vorbă pînă cînd pericolul a ajuns să pîndească pe oricine în întregul oraş. Cu toate astea, aseară mi-am pus costumul, am luat o hartă a oraşului şi o fotografie din servietă şi am pornit-o spre vest, în direcția opusă mării, drept spre inima întunecată a oraşului ca să văd dacă nu cumva îl văzuse careva pe tipul pe care-l urmăream.

Noaptea era fierbinte, aerul dens, iar străzile la fel de întunecate ca şi sărăcia. Pe lîngă mine treceau tot felul de maşini ca nişte animale de pradă. Camionete conduse de puşti intrau fără grijă în garduri, iar cei din ele le strigau altora cam de aceeaşi vîrstă tot felul de insulte în creolă.

Gărzile priveau sobre din spatele gardurilor de fier

bine ferecate. M-am oprit la două localuri de noapte, trei baruri de hotel şi la un club construit din lemn şi care semăna cu o colibă cu vedere spre mare. Mi se spusese că acel club era frecventat mai ales de pescari şi marinari şi am vrut în mod deosebit să-l vizitez, întrebîndu-mă dacă nu cumva prada mea naviga acum pe un iaht elegant, la marginea apelor teritoriale ale statului Belize.

În fiecare speluncă în care am intrat, am cumpărat pentru mine şi pentru cel de alături cîte o sticlă cu bere care avea pe etichetă un templu mayaş, şi care se numea Belikin, şi am făcut conversaţie cum s-a putut. Cînd am arătat fotografia am încercat să văd şi altceva pe sub negările şi scuturatul din cap, dar oamenii aceia efectiv nu-l ştiau pe tipul meu, deci o seară petrecută prin localuri degeaba, deşi mă cam aşteptasem la aşa ceva.

Întors în camera mea, mi-am scos hainele şi am dat drumul la ventilator, după care m-am întins pe spate în pat, aşteptînd ca aerul rece să-mi usuce sudoarea de pe piele. Am închis ochii şi m-am adîncit într-un somn profund numai ca să mă trezesc cîteva ore mai tîrziu urlînd pentru că mă visasem iar la Veritas.

Acum au început să mijească zorile, deja fierbinţi. Mă întind iar pe pat şi încerc să dorm, dar îmi este imposibil. Privesc cum răsare soarele din ocean, mare şi galben, şi îi simt căldura insuportabilă. Intru la duş şi mă spăl cu apă rece, gîndindu-mă la gheţarii din Alaska, dar, pînă să apuc să îmi fac nodul la cravată, sînt iarăşi scăldat în sudoare.

Ajuns în fine la Banca Belize de pe Regent sînt extenuat de căldură şi de nesomn. Am fost deja la clădirea albă şi elegantă a Ambasadei Americane, care părea un conac aruncat în mijlocul Lumii a Treia şi am avut o discuţie lungă cu un oficial neimportant pe nume Jeremy Bartlett în legătură cu problema mea. Era proaspăt spă-

lat şi destul de amabil şi mi-a ascultat întreaga poveste şi mi-a examinat documentele, cu toate astea personalul Departamentului de Stat întotdeauna mă face să scrîşnesc din dinți. Trebuie să fie sute de lingvişti englezi ascunşi în pivnițele ambasadelor din întreaga lume care lucrează la noi formulări pentru un „nu se poate", sau „nu avem cu ce să vă ajutăm". I-am luat cartea de vizită şi i-am cerut o mică favoare, iar individul, după ce m-a privit îndelung o vreme, m-a forțat să-mi iau tălpăşița de acolo. înainte de a descoperi o nouă cale ca să mă refuze.

După ambasadă, am traversat podul peste rîu şi am intrat în partea sudică a oraşului ca să vizitez un avocat de prin părțile locului cu care intrasem în legătură.

Biroul lui era de cealaltă parte a străzii pe care se afla clădirea Curții Supreme, deasupra unui magazin de tricouri. Mi-a făcut o expunere lungă despre legile de protecție a proprietății existente în Belize, care m-a făcut să mă îndoiesc puternic de succesul misiunii mele, dar după aceea s-a apucat să-mi vorbească despre unchiul lui, care era grefier la Curtea Supremă şi care putea rezolva orice dacă avea un stimulent potrivit. Am scris deci un cec şi am semnat o groază de documente, am plătit nişte taxe şi un onorariu şi am luat la mine alte documente importante.

După aceea am pornit-o spre bancă.

Banca din Belize, construită pe străzile Regent şi Orange este aproape modernă, cu o placă cu numele ei de un verde ca jadul, pusă chiar deasupra intrării. Clădirea băncii prezidează peste secțiunea oraşului care se ocupă de afaceri. Imediat ce am intrat în bancă am cerut să vorbesc cu directorul sau cu adjunctul lui şi am fost imediat condus într-un birou de la cel de-al doilea etaj. Bărbatul cu care trebuia să stau de vorbă părea mai în vîrstă, un tip distins, cu păr cărunt şi un accent britanic impecabil. Avea pe el un costum de un maron foarte

deschis, impecabil călcat. Fața lui era perfect uscată în vreme ce a mea lucea de sudoare.

– Am nevoie de nişte informații despre un cont de la banca dumneavoastră, i-am zis.

Mi-a zîmbit oficial în vreme ce eu îi explicam situația în care mă aflam şi îi arătam documentele semnate de judecător şi toate celelalte documente bancare prin care se demonstra fluxul de bani. Mi-a amintit imediat de personalul de la Departamentul de Stat cînd a irosit cam cinci minute ca să-mi explice că de fapt nu avea cum să mă ajute.

– Trebuie să respectăm confidențialitatea clienților noştri, mi-a explicat cu răbdare. Legile de protecție a bunurilor din țara noastră nu ne dau voie să procedăm altfel.

– Aşa am zis şi eu, i-am explicat, dar omul pe care-l caut eu este un criminal.

– Ei bine, bănuiesc că şi criminalii au drepturile lor, nu?

– Există un mandat de arestare pe numele lui, în America.

– Dar aici nu este America, domnule. Îmi pare sincer rău, dar sîntem cu mîinile legate.

L-am privit, i-am cîntărit zîmbetul fals şi am oftat.

– Guvernul meu este extrem de interesat să-l găsească pe acest om, i-am zis. Ştim foarte bine că dumneavoastră cooperați cu oamenii noştri în problemele spălării banilor şi am fi recunoscători şi poate se va mai uşura puțin şi presiunea pe care o simțiți acum dacă ați binevoi să cooperați şi acum.

Tipul încuviință din cap, păstrîndu-şi pe buze zîmbetul politicos.

– Sîntem întotdeauna gata să cooperăm la sugestiile legitime ale forțelor de ordine ale guvernului dumneavoastră. Era clar unde bătea.

– Nu orice cerere poate trece prin canalele oficiale,

i-am zis. Nu toţi oficialii sînt de încredere. În cazul acesta discreţia este extrem de importantă.

– Dacă aş putea să revăd acreditările dumneavoastră...

– Acreditările pot fi periculoase, i-am zis.

– Dar trebuie să înţelegeţi, domnule, că trebuie să fim foarte siguri că cererile dumneavoastră sînt legitime.

– Da, i-am răspuns. Înţeleg foarte bine. Am băgat mîna în buzunarul hainei şi am scos cartea de vizită a lui Jeremy Bartlett. De ce nu-l sunaţi pe domnul Bartlett la ambasadă ca să-l întrebaţi discret dacă, eventual, cooperarea băncii alături de cererea mea nu ar fi avantajoasă pentru situaţia dumneavoastră?

Tipul mi-a luat cartea de vizită din mînă şi, după ce a studiat-o preţ de cîteva secunde, s-a scuzat în grabă şi a plecat să sune dintr-un alt birou, pe mine lăsîndu-mă la el. În dimineaţa aceea îi cerusem lui Bartlett ca, dacă suna careva ca să-l chestioneze cu privire la statutul meu, să nu cumva să-i spulbere iluziile cu privire la mine. Dar, probabil că Bartlett îi va spune directorului adjunct că habar nu avea cine eram, iar eu voi fi făcut pachet şi aruncat din bancă, lucru care altfel s-ar fi întîmplat oricum, dar nimeni nu putea să ştie de unde avea să sară iepurele.

Directorul adjunct a revenit după cîteva momente, zîmbind forţat. Se aplecă peste birou şi-mi zise încet:

– Am discutat cu domnul Bartlett de la ambasadă.

Eu l-am privit impasibil.

– Înţelegeţi că deconspirarea din partea noastră a contului unui client nu este cerută de legea din Belize, şi ca atare nu vă va fi de nici un folos.

Mi-am muşcat buzele şi am dat din cap, continuînd să-l privesc ţintă.

Tipul şi-a întors capul spre uşă şi apoi s-a întors iar spre mine. Glasul îi coborîse şi mai mult..

– Contul care vă interesează este pe numele unui

anume domn Wergeld. Adresa pe care o avem noi este o cutie poştală din Elveţia. O parte din bani au fost retraşi luna trecută de la filiala noastră din San Ignacio de pe bulevardul Burns. Asta-i tot ce vă pot spune din registrele noastre.

Am dat din cap şi am scos fotografia din buzunar. Tipul a privit-o o secundă, după care a scuturat din cap.

Eu m-am ridicat şi i-am mulţumit pentru ajutor.

– Sper că treaba asta va rezolva şi problema cu Carlos Santera cu care ne presează oamenii dumneavoastră.

– Sînt sigur că da, i-am răspuns, înainte să ies din biroul lui şi din bancă. N-ar fi trebuit să mă îndoiesc de Bartlett. În fond, i-am cerut unui angajat de la Departamentul Statului să lase în ceaţă un individ necunoscut, ceea ce era ca şi cum aş fi ademenit un rechin cu o pulpă proaspătă de miel şi i-aş fi cerut apoi s-o mestece.

Pe drumul de înapoiere spre casa de oaspeţi am trecut pe lîngă Battlefield Park unde o mulţime de localnici stăteau pe bănci şi scuipau. Un om cu ochi care curgeau s-a ţinut scai de mine ca să mă bată la cap spunîndu-mi că ar trebui să cunosc mai bine poporul belizeian. Am scuturat din cap şi am pornit-o mai departe pe strada Regent spre podul care avea să mă ducă spre partea de nord a oraşului. Mă simţeam obosit şi moleşit de căldură.

Pe pod soarele se reflectă necruţător în apă şi orbeşte pe toată lumea. Căldura are o prezenţă parcă periculoasă. Sudoarea îmi tot curge în ochi şi sînt nevoit să mă şterg. După ce am traversat podul am luat-o la dreaptă, pe lîngă oficiul poştal şi apoi am dat colţul acolo unde bănuiam că trebuia să fie şi marea. Nu sînt prea sigur unde anume mă aflu, dar imediat ce voi vedea apa, va fi destul să merg pe lîngă mal pînă la casa mea de oaspeţi. În cele din urmă am ajuns pe o alee îngustă

în spatele unui şir de depozite aliniate pe malul rîului. Merg de-a lungul unui zid scund de tinichea mîncată de rugină cu un semn pe care scrie: DEPOZITUL NR. 1. Tocmai mă gîndeam că eram în fine singur pe alee cînd un bărbat mi-a ieşit deodată în faţă. Îmbrăcat cu o pereche de pantaloni largi şi foarte murdari şi o cămaşă înflorată.

– Nu vrei nişte coca, *amigo?* îmi zice cu un puternic accent local.

Eu scutur din cap.

– Mulţumesc, dar nu mi-e sete. Mă mişc un pas la stînga ca să pot trece pe lîngă el, însă individul face un pas la dreapta şi îmi blochează drumul.

– Faci glume.

– Oh. Atunci de abia mi-am dat seama că individul se referise la cocaină nu la Coca-Cola. N-am vrut, îmi pare rău. Nu, mulţumesc.

– Poate vrei nişte iarbă? Îşi duce două degete la buze şi se preface a inhala încet fumul. Cea mai bună iarbă din Belize. Sau fete, avem şi fete. Al mele sînt mai dulci decît cele pe care le- ai putea găsi la Raoul.

– Nu, mulţumesc, răspund păşind în dreapta, iar el blocîndu-mi iar drumul.

– Atunci ce-ai zice dacă mi-ai da nişte bani, *amigo?* Ce zici? Pentru un american nu reprezintă mare lucru.

Fac un pas în spate şi îmi prind haina sub mîna în care-mi ţineam servieta. Bag cealaltă mînă în buzunarul de la spate de la pantaloni după portofel cînd simt că o mînă străină mă prinde de braţ. Mă întorc şi dau peste un al doilea individ, în pantaloni scurţi şi un tricou cu Michael Jackson care rînjea spre mine.

– Droguri, întrebă cu un accent şi mai puternic decît primul individ. Tu american, nu? Sigur vrei droguri.

– Nu vreau nimic, le zic tare, şi fac cîţiva paşi în spate, încercînd să mă îndepărtez de ei. Sînt teribil de zăpăcit din cauza căldurii. Mintea lucrează mult mai încet sub apăsarea soarelui. Cel de-al doilea tip însă nu se

lasă şi mă prinde iar de braţ, trăgîndu-mă spre el. Haina îmi cade pe jos. Tipul care mă ţine se întinde după portofel.

– Cît vrei să ne dai, *amigo?* întrebă primul individ care mă acostase. Cît de generos eşti pe ziua de azi?

Încerc să-mi eliberez braţul din strînsoare, dar degeaba. Omul continua să se întindă după portofel aşa că mă rotesc uşor. Îl lovesc cu servieta. Imediat mă întorc în sens opus şi-l lovesc cu forţă în cealaltă parte. Tocmai mă pregăteam să mă învîrt din nou ca să lovesc cînd am zărit ceva strălucitor în mîna primului individ, moment în care m-am oprit.

Al doilea tip se întinde imediat şi-mi ia portofelul fără ca eu să mai protestez pentru că am rămas paralizat la vederea cuţitului din mîna partenerului său. Cel de-al doilea îmi dă drumul la braţ ca să se poată uita cu atenţie în portofel, iar eu nu mai vreau decît să ia ce doreşte şi amîndoi să mă lase naibii în pace. Asta îmi doream atunci cînd am auzit din spate un alt glas.

Este puternic şi limba vorbită este spaniola, limbă pe care eu n-o pricep dar pe care cei doi indivizi o înţeleg pentru că se opresc din activitate. Toţi trei ne întoarcem să vedem cine a vorbit.

Este un tînăr cu pantaloni de un albastru-închis şi o şapcă reprezentînd Chicago Bulls. Pe tricoul lui scrie *Las Vegas.* Are păr scurt, negru şi un cercel de argint într-o ureche şi o faţă rotundă, de ţăran, cu pomeţi proeminenţi. Mai spune ceva în spaniolă şi unul dintre atacatorii mei îi răspunde cu asprime.

Tînărul cu tricoul cu Las Vegas mai zice ceva, foarte calm, dar în creolă, şi, pentru moment, pe stradă s-a lăsat liniştea. Tînărul întoarce apoi capul puţin spre stînga, de parcă ar fi ascultat ceva, iar cei doi atacatori ai mei o iau la fugă pe alee, în direcţia de unde venisem eu. Tînărul s-a apropiat de mine şi mi-a luat haina şi portofelul de jos, ca să mi le dea.

– Îmi cer scuze pentru felul în care s-au purtat, îmi zice tînărul într-o engleză surprinzător de bună. Unii oameni din oraşul ăsta sînt prea leneşi ca să-şi găsească o slujbă cinstită.

– Mulţumesc, îi răspund. Încă mai tremur după ce am văzut cuţitul din mîna atacatorului şi, cu degete tremurînde, deschid portofelul, scot o bancnotă de douăzeci şi încerc să i-o întind.

El mă priveşte şi, o secundă, pare dezamăgit şi dezgustat.

– Nu face asta. Nu sînt cerşetor.

– Eram numai recunoscător, încep să mă bîlbîi. N-am vrut să...

– Eu muncesc pentru bani.

Este serios şi nobil pentru încă un moment, după care îmi zîmbeşte. Zîmbetul îi este larg şi cald şi pare să izvorească direct din inimă. Cînd redevine serios, eu rămîn cu dorinţa de a-i mai vedea zîmbetul.

– Unde stai? mă întreabă.

– Într-o casă de oaspeţi aproape de mare.

– Hai să te conduc.

– Nu e nevoie, murmur eu, bucuros că vrea s-o facă.

O porneşte pe alee cu spatele drept şi paşi măsuraţi, iar eu trebuie să mă lupt cu impulsul cumplit de a o luă la fugă. În vreme ce-mi domolesc frica, descopăr uimit că am început să mă mai calmez.

– Eu sînt Victor Carl. Din Statele Unite.

– Mă bucur să te cunosc, Victor, îmi zice. Eu sînt Canek Panti. A pronunţat numele în aşa fel, încît accentul cădea pe cea de-a două silabă a fiecărui cuvînt.

– Şi eu sînt bucuros să te cunosc, Canek. N-am vrut să te jignesc. Îţi sînt extrem de recunoscător. Şi cu ce te ocupi?

El continuă să meargă şi ridică uşor din umeri.

– Mă ocup de comisioane, zugrăvesc case, ce găsesc. Am acces şi la o maşină, aşa că o mai fac şi pe

taximetristul sau escortez turişti prin Belize.

– Interesant, am mormăit eu. Cunoşti un loc care se cheamă San Ignacio?

– Desigur, răspunse Canek. Este în vest, aproape de graniță.

– Granița cu Guatelmal?

– Da.

Rămîn un moment pe gînduri. Am citit destule relatări prin ziare despre activitățile CIA din Guatemala, despre americani care au dispărut misterios şi despre nesfîrşitul război civil, ca să mă îngrijoreze gîndul de a fi aşa de aproape de această țară.

– Adevărul este, Canek, că eu trebuie să merg cu afaceri la San Ignacio. Poți să mă duci pînă acolo?

– Sigur.

– Şi cît o să mă coste?

Se gîndeşte un moment.

– O sută douăzeci de dolari americani pe zi.

– Foarte bine, răspund.

Băiatul nu mai zîmbeşte, ci priveşte serios în pămînt în vreme ce continuăm să mergem, de parcă din nou ar fi fost teribil de dezamăgit. Eu cred că se gîndea c-ar fi trebuit să ceară mai mult şi ar fi avut dreptate. Mi-ar putea cere oricît, pentru că eu l-aş plăti bucuros pentru că m-a salvat. La capătul aleii, drumul o cotea brusc, deschizîndu-se spre mare. Iahturi multicolore erau legate la docurile răpciugoase, iar altele fuseseră anocrate ceva mai în larg. Mergem alături pe marginea apei şi ne oprim într-un mic parc din fața farului. Un pelican greoi şi umflat trece pe deasupra noastră purtat de un uşor curent de aer marin.

Din locul acela se vedea bine partea sudică a oraşului. Clădirile albe străluceau pe țărmul îndepărtat şi, deodată, oraşul nu-mi mai pare ca o groapă împuțită. Mă rotesc încet ca să privesc cît mai bine. Oraşul avea ceva ce nu observasem înainte. Este bătrîn şi superb şi

plin de sărăcie, da, dar este şi frumos, într-un fel tragic, un ţărm spre aventură. Canek, intrat deja în rolul de ghid, aşteaptă răbdător şi apoi mă conduce încet pînă ajungem la Marine Parade.

– Ar fi trebuit să te tîrguieşti, îmi reproşează încet în vreme ce străbatem drumul de ţară. Eu am spus o sută douăzeci şi tu ar fi trebuit să zici şaptezeci, şi de aici, tîrguindu-ne, am fi ajuns la un preţ cinstit.

– Eu am zis că preţul tău era destul de corect.

– E prea mare, răspunse Canek. Majoritatea taximetrelor ţi-ar lua optzeci şi cinci pînă la San Ignacio. Autobuzul te-ar costa numai doi dolari. Hai să cădem de acord la o sută de dolari americani.

O vreme am continuat să merg gîndindu-mă bine ce să zic, apoi, cînd am ajuns la o concluzie, am rostit:

– Nouăzeci.

Atunci băiatul mi-a zîmbit din nou, mulţumit.

– Nouăzeci şi cinci, rosteşte Canek Panti, şi în banii ăştia intră şi o vizită la Xunantunich, ruinele străvechi de lîngă San Ignacio.

– S-a făcut, îi zic. Batem palma. Am ajuns la capătul drumului şi sîntem chiar în faţa verandei albe a casei de oaspeţi în care stăteam. Mîine dimineaţă?

– O să fiu aici la nouă, îmi zice.

– Este perfect. Mi-e cam sete, îi spun, ştergîndu-mi transpiraţia de pe frunte. Nu vrei să-ţi ofer ceva de băut, Canek?

Băiatul priveşte o clipă spre casă, apoi scutură din cap.

– Nu, îmi pare rău, Victor, dar trebuie să pregătesc maşina pentru călătorie. Are nevoie de ceva reparaţii, dar, mîine la nouă voi veni să te iau.

Ne strîngem mîinile solemni de parcă am fi încheiat cine ştie ce mare afacere, după care Canek a plecat grăbit. Mă întreb un moment în ce stare e maşina care avea nevoie de asemenea reparaţii, dar, în mod straniu,

nu-mi fac deloc griji din pricina asta. Marea străluceşte ca un smarald în lumina soarelui tîrziu. Casa de oaspeţi, aşa cum o vedeam acum, pare mai confortabilă şi mai frumoasă decît o crezusem. Ştiam că înăuntru aveam să găsesc o sticlă cu apă rece şi o bere la fel de rece şi că puteam să stau liniştit pe verandă, hidratîndu-mă şi răcorindu-mă lîngă ventilator. Toate astea aproape că m-au făcut să uit pentru ce mă aflam în Belize City, aproape, dar nu de tot. Gîndurile mi se întorc spre omul pe care-l vînam, spre crimele şi secretele pe care le cunoştea şi din nou îmi amintesc de visul din noaptea trecută, cel cu Veritas şi, chiar în toiul acelei călduri înăbuşitoare m-am cutremurat înfrigurat.

16

Noaptea trecută am visat că am fost iar la Veritas. Eram la baza dealului domol şi plin de iarbă, imediat după ce intrasem pe porţile mari de fier forjat care barau intrarea pe aleea maşinilor. Luna era strălucitoare şi rece, iarba jefuită de culoare în întunecime. În spate susura un pîrîu trecînd negru şi învolburat peste pietrele ascuţite. Doi sicomori masivi stăteau unul lîngă celălalt ca două santinele la baza dealului, iar eu stăteam chiar între ei, privind în sus spre panta plină de iarbă la intrarea de piatră a casei celei mari. Vîntul era parfumat de mirosul primăverii, simţeam aroma distinctă a liliacului şi a ierbii proaspăt tunse. Rostogolindu-se în josul dealului, ca un mesager beat, venea muzică de viori, trompete şi tobe.

Deasupra capului meu străluceau lumini şi se auzeau sunetele veseliei, rîsete şi zvon de conversaţii

uşoare, specifice unei lumi îmbătate de promisiuni. Veritas, pe coama dealului, era din nou viu.

Am început să urc dealul spre petrecere. Muzica, rîsul, lumina din noaptea întunecoasă, voiam să văd totul, să fiu şi eu parte din întreg. Eram în blugi şi într-un tricou şi, în vreme ce-mi frecam braţele de frig, am început să mă întreb unde-mi era costumul de seară. Aveam unul, ştiam bine, cu nasturi din perle şi cu un papion, dar de ce nu eram îmbrăcat cu el? Am început să-mi pipăi buzunarele pantalonilor. Nici urmă de portofel, de chei, nici urmă de invitaţie. Unde era invitaţia mea? Unde dispăruseră nasturii şi butonii cu perle? Am avut iar sentimentul acela ciudat că tot ce era mai bun pe lume era undeva departe de mine, că fusese lăsat deoparte. M-am gîndit să mă întorc, dar muzica nu mă lăsa. Am auzit motorul unei maşini tuşind înfundat ca un om bolnav, apoi am auzit şi nechezatul unui cal, am auzit glasuri care păreau să fie ale paznicilor. M-am lăsat în genunchi şi am început să mă tîrăsc, punînd o mînă în faţa celeilalte pe dealul care parcă devenise extrem de abrupt.

Genunchii îmi alunecau pe degetele groteşti închipuite de rădăcinile care ieşeau din pămînt. Pietrele îmi răneau palmele. Am auzit bîzîitul greierilor ascunşi prin iarbă. M-am gîndit să mă opresc, să mă las să alunec, să mă rostogolesc uşor pînă la poale, dar muzica s-a auzit mai tare şi iar m-a forţat să continui. Viorile făceau ca bîzîitul insectelor să pară insignifiant. Rîsetele deveniseră isterice. Blugii mi s-au rupt din cauza unei pietre, palmele îmi sîngerau negru în lumina lunii, dar eu continuam să mă deplasez spre sursa veseliei, a rîsului şi a muzicii, ajungînd în cele din urmă la scările din faţă care aveau să mă ducă chiar acolo. Am început să urc de-a buşilea ajutîndu-mă de mîinile care lăsau dîre întunecate de sînge pe treptele albe.

Acum puteam auzi distinct voci, glasuri de bărbaţi,

rîsete de femei. Frînturi de conversații zburau pe deasupra capului meu atunci cînd am ajuns la capătul scărilor şi m-am ridicat clătinîndu-mă. Un grup, care stătea pe alee, chiar în fața casei, nici măcar nu mă observă atunci cînd m-am strecurat prin fața lor. Erau frumoşi cu toții şi eleganți, rîdeau fără grijă şi-şi cunoşteau bine locurile în societate şi de-abia atunci mi-am dat seama că, pentru ei, evident, eu nici măcar nu existam. M-am îndreptat de spate şi apoi mi-am scuturat praful de pe pantalonii rupți, am trecut pe lîngă un grup şi m-am oprit la ferestrele mari ce dădeau spre terasă din sala imensă de bal.

Era o petrecere ca orice altă petrecere la care nu fusesem niciodată invitat. Femei îmbrăcate fabulos, bărbați în frac şi cu papioane albe, şampanie şi servitori şi mîncăruri delicioase şi dans. Femeile purtau mănuşi şi aveau carnețele de dans, iar bărbații valsau de parcă s-ar fi născut pentru aşa ceva. Sărbătoriții stăteau drepți şi-şi arătau dinții albi în zîmbete permanente. Mi-am lipit nasul de geam. I-am privit distrîndu-se şi am simțit atunci ceea ce simțisem în liceu şi la facultate şi de-a lungul carierei de avocat, o dorință dureroasă de a mă afla şi eu acolo. Dar unde-mi era conştumul de seară, unde era invitația? Acum nu mai eram în tricou şi blugi, ci într-un costum albastru, cu revere de catifea neagră şi o cravată de la *Woolworth*, dar tot nu era suficient. O fată frumoasă în rochie albă trecu prin fața geamului fără să mă observe că priveam cu o dorință fierbinte de a mă afla şi eu acolo. Apoi l-am recunoscut, aşa cum stătea impunător şi înalt chiar în mijlocul sălii de bal, l-am recunoscut după poze şi istorii, după portretul expus pe milioane şi milioane de borcane de murături şi conserve. Claudius Reddman.

Era o prezență impunătoare, cu piept lat şi o postură arogantă şi cu o barbă albă perfect aranjată. În ochi îi strălucea puterea, nările îi erau umflate, gura era lipsită

aproape de buze şi foarte albă, iar el cît se putea de viu în gloria acelei încăperi. Cele trei fete ale sale, în pragul maturității, rămaseră lîngă el un moment înainte să se împrăştie fiecare spre soarta ei. Cea mai mare era slabă şi fragilă, părul blond îi stătea lipit de cap şi se aşezase pe un scaun lîngă tatăl ei, tuşind delicat într-o batistă şi privind cu tristețe la veselia din jur. Cea mai mică, înaltă şi bine făcută, ieşi din sală alături de un bărbat mult prea bătrîn pentru ea ca să iasă pe terasă să fumeze. Era singura femeie de la acea petrecere care părea destul de libertină ca să fumeze. Fata mijlocie, cu flori prinse în păr, dansa acum cu un bărbat tînăr şi puternic, dansa frumos, cu grație, ținîndu-şi capul uşor înclinat într-o parte. Exista ceva dramatic în mişcările lor, în vreme ce continuau să se mişte pe parchetul de dans, făcîndu-şi loc cu lăcomie între celelalte perechi, pînă cînd rămaseră numai ei doi, scăpați de toți ceilalți rivali. În vreme ce se rotea în brațele partenerului, întoarse capul spre mine, şi, pentru prima dată în acea seară, am fost observat. Gura i s-a strîmbat într-un zîmbet arogant. Ochii de un albastru palid străluceau amenințător. Întoarse capul cu ferocitate în cealaltă parte, apoi deschise gura în dulce abandon şi luminile puternice din sală i-au perlat dinții cu o strălucire maniacală.

– Bunica mea a fost unul dintre cei trei copii, toate fete, mi-a zis Caroline în vreme ce ne îndreptam cu maşina spre Veritas pe o ploaie cumplită. Uimitoarele fete Reddman. Caroline începu să rîdă. *Saturday Evening Post* a publicat un articol despre ele atunci cînd mărturile străbunicului meu au ajuns celebre. Trei debutante şi tatăl lor fabulor de bogat. Veneau bărbați de pe întreaga Coastă de Est ca să le curteze. Străbunicul dădea baluri minunate şi trimitea invitații tuturor tinerilor în Ivy de la Princeton, în Fly la Harvard şi în Scroll şi Key la Yale. Ar fi trebuit să aibă nişte vieți minunate. Hope,

Faith şi Charity[1]. Bănuiesc că bunicul le-a botezat aşa după virtuțile care să le păzească de tragediile vieții, dar, dacă asta a fost intenția lui, atunci a eşuat lamentabil.

Un fulger imens lumină o clipă cerul şi băltoacele făcute de ploaie. Maşina mea a intrat într-o asemenea băltoacă plină de apă neagră, iar eu am încetinit în vreme ce partea de jos era supusă unui aflux de apă. O luasem pe Caroline din fața clădirii în care locuia, pe strada Market, şi atunci ploaia fusese la fel de puternică. O văzusem ca pe o moviliță neagră care-mi făcea semn cu mîna să opresc înainte să se aplece sub stropii reci şi să se urce în maşină. Era leoarcă cînd s-a instalat alături de mine, dar era țeapănă şi parcă scrobită. Pînă şi rujul de pe buze era roşu şi nu negru. Părea aproape la fel de nervoasă ca şi mine la gîndul că avea să-şi întîlnească familia.

– Fata cea mare, Hope, a murit încă înainte să se nască tata, continuă Caroline. Cred că de tuberculoză, asta era pe atunci boala la modă. Bunica ne tot spunea cît de talentată era, cît de bine cînta la pian. Era capabilă să cînte ore întregi, torente de muzică frumoasă, cîtă vreme avea putere. Dar, pe măsură ce înainta în vîrstă, boala se tot agrava, ca apoi, înainte să împlinească treizeci de ani, să se stingă. Bunica a avut grijă de ea pînă la final. Se pare că străbunicul era devastat.

– Moartea speranței.

– Faith, mijlocia, era bunica mea. S-a căsătorit, desigur, cu un Shaw, un tip cu mult farmec şi o avere pe terminate. Era din familia fraților Shaw cu magazinele, cel mai vechi fiind acela de pe strada Opt colț cu Market, clădirea veche cu uşi de fier, dar se pare că afacerile le mergeau rău, iar el s-a însurat cu bunica pentru banii ei,

---

1. Speranța, Credința şi Viața.

sau aşa se zice, într-o încercare de a salva magazinele. Din tot ce am auzit, se pare că a fost un adevărat ticălos pînă să izbucnească războiul, cînd eroismul lui a fost un adevărat şoc pentru toată lumea. Şi cu toate neajunsurile pe care le avea, bunica tot l-a iubit ca pe ochii din cap. A rămas văduvă de tînără şi şi-a petrecut restul vieţii avînd grijă de unicul lor fiu şi de nepoţi, jelindu-şi soţul.

– Dar cum a murit bunicul tău?

– Într-un accident.

– Un accident de maşină?

– Nu, răspunse Caroline. Bunica nu s-a mai recăsătorit, nu s-a mai întîlnit cu nici un alt bărbat. A rămas în casă şi a avut grijă de grădini împreună cu Nat, a avut grijă de casă şi de proprietate.

– Nat?

– Bătrînul Nat, grădinarul. A fost aici, la noi, de la bun început, de o veşnicie, după părerea mea. El este cel care are grijă de familie, el supraveghează totul. Interesul mamei este axat undeva în afara casei, iar tatălui meu îi pasă încă şi mai puţin, aşa că sarcina a căzut pe umerii lui Nat. Probabil că-n seara asta o să fie tare ocupat.

– De ce?

– Cîteodată, cînd plouă, partea mai joasă a proprietăţii este inundată. Avem un pîrîu care înconjoară casa înainte să se verse în iaz.

– E ca un rîu?

– Nu, e numai un pîrîu, dar, în timpul ploilor abundente, iese din matcă şi inundă aleea pînă la poartă.

– Ce s-a întîmplat cu Charity?

– Mătuşa Charity... A fugit.

– Mi-e greu să-mi imaginez pe cineva fugind de atîta bogăţie.

– Nu, nu e greu, îmi zise ea. E singurul lucru care are într-adevăr logică.

Apăsă pe bricheta maşinii, după care se apucă să se scotocească prin poşetă după ţigări. Atunci cînd a aprins-o am privit în direcţia ei, la faţa luminată uşor de scînteierea palidă a brichetei. Oare cum era să creşti împovărat de o bogăţie ameţitoare? Cum de era posibil ca tensiunea să strice sau să strivească sufletul? Mi-ar fi plăcut la nebunie să pot afla toate astea la prima mînă, da, mi-ar fi plăcut, dar, privind-o pe Caroline cum inhala profund şi se gîndea, fără îndoială, la zvăpăiata care fugise, am ajuns să mă întreb pentru prima oară dacă să te naşti gata bogat este chiar o aşa de mare binecuvîntare.

– Charity era genul de fată rapidă, zise Caroline.

– N-am mai auzit pînă acum expresia asta.

– Astea sînt toate poveştile bunicii. Bunica ne-a spus că după ce sora ei a dispărut, ea a bănuit doar că rămăsese gravidă şi că avea să se întoarcă în cel mult o jumătate de an, spunînd că a călătorit prin străinătate sau altceva asemănător. Aşa se proceda pe atunci. Se pare însă că între Charity şi străbunicul meu a avut loc o ceartă grozavă, asta îşi amintea bunica, după care Charity a dispărut. Bunica obişnuia să stea seara lîngă noi, înainte de culcare, şi să ne spună tot felul de poveşti fantastice despre călătorii prin ţări străine, trecerea peste greutăţi şi obstacole în căutarea aventurii. Bunica era o naratoare înnăscută. Mereu ne spunea astfel de poveşti umitoare şi eroul lor, călătorul descurcăreţ se numea întotdeauna Charity. Cred că ăsta era felul în care se ruga ea ca sora ei să fie bine şi sănătoasă, ducînd genul de viaţă pe care şi-l dorise mereu. Dintre toţi, numai Charity a fost singura care a reuşit să scape de povara de a fi o Reddman.

– Şi, din nefericire pentru ea, şi de banii Reddman. S-a auzit vreodată ceva despre copilul ei?

– Nimic. Şi eu m-am întrebat adesea.

– A avut cineva pretenţii la partea ei de moştenire?

– Nu, singurul moştenitor cunoscut este numai tata. Întoarce aici.

Am apăsat pe frînă şi am întors pe un drum aşa de îngust, că două maşini n-ar fi putut să treacă una pe lîngă cealaltă fără să se zgîrie. Tufişurile crescuseră sălbatice pe marginea drumului, iar ramurile copacilor, îngreunate de ploaie, se plecau în faţa farurilor de la maşină, de parcă aşa ar fi vrut s-o întîmpine pe Caroline şi să-i ureze bun venit. Ploaia se înteţise şi mai mult şi nu mai vedeam aproape nimic prin parbriz, deşi ştergătoarele funcţionau în plin, iar de sub maşină se auzea clar apa împroşcată în toate părţile. Am încetinit pînă cînd am ajuns aproape să ne tîrîm. Speram numai să nu trebuiască să coborîm vreun deal pentru că bănuiam că frînele erau prea ude ca să mai fie de vreun folos real.

– Mai zi-mi ceva despre copilăria ta, am spus.

– Ce-ar fi de spus? Am fost un copil obişnuit. Am alergat mult, am căzut de multe ori şi mi-am julit genunchii.

– A fost o copilărie fericită?

– Sigur. De ce nu? Vreau să zic, adolescenţa a fost un iad, dar asta se întîmplă şi în cele mai bine adaptate familii, deşi pe noi nu ne-a acuzat încă nimeni că am fi vreuna din ele. În seara asta vom fi toţi, ceea ce se întîmplă foarte rar, aşa că vei putea să judeci şi singur. Fratele Bobby, fratele Eddie şi nevasta lui, Kendall, plus mama. S-ar putea să mai vină şi alţii. Mama simte nevoia imperioasă de a da petreceri şi, deşi mulţi îi refuză acum invitaţiile, întotdeauna mai există cîţiva paraziţi pe care poţi conta că vor veni ca să mănînce pe gratis.

– Ar trebui să ne gîndim la ce să le spunem celorlalţi despre mine.

– Aşa ar trebui. O să zic că eşti un fost prieten de-al lui Jacqueline şi că ea ne-a făcut cunoştinţă. Dar nu trebuie să fii avocat – prea e evident şi sare în ochi.

– Întotdeauna mi-am dorit să fiu pictor, am zis eu.

Mă aşteptam ca draga de Caroline să obiecteze la aşa ceva, dar ea se mulţumi numai să ţipe îngrozită.

O siluetă imensă, strălucitoare şi neagră ieşise dintre copaci şi se postase pe drum, chiar în faţa maşinii mele.

Am apăsat pe frînă. Maşina se cutremură şi derapă spre stînga, în vreme ce încă se îndrepta spre silueta cea ciudată. Parcă era un demon înalt şi subţire care dădea din braţe ca bezmetic în vreme ce maşina în plin derapaj se îndrepta ameninţătoare spre el.

– Opreşte! ţipă Caroline.

– Încerc, i-am strigat şi eu. M-am gîndit că niciodată nu pricepusem de ce trebuia să întorc maşina atunci cînd derapa, aşa cum fusesem mereu sfătuit pînă să-mi iau carnetul, şi că dacă, în creier mi s-ar fi implantat cu tot atîta grijă o informaţie ceva mai clară, în clipa aceea n-aş fi fost la ananghie. Am văzut un desiş de copaci solizi apărînd la lumina farurilor, aşa că am răsucit volanul înspre direcţia care speram să fie potrivită. Maşina se răsuci şi reveni pe drum, după care derapă cam prea mult la stînga. M-am luptat iar cu volanul şi am apăsat cu putere pe pedala de frînă. Cu un scrîşnet de protest, frînele îşi făcură treaba. Maşina reveni pe drum şi se înţepeni locului.

– Iisuse, se văită Caroline.

Eu n-am mai comentat, m-am lăsat pe spate ca să-mi trag răsuflarea, simţind cum îmi şiroia sudoarea pe spate şi pe la tîmple. Acum, că ştergătoarele nu mai funcţionau, ploaia îmi redusese vizibilitatea la zero.

Cînd am pornit iar motorul şi ştergătoarele prinseră să se mişte, am observat ca bara de protecţie din faţă se afla la mai puţin de un metru de silueta strălucitoare şi neagră. Era un om îmbrăcat cu o haină de ploaie din cauciuc negru, cu gluga trasă bine pe cap.

– Dumnezeule, e Nat, rosti Caroline. Aproape că l-ai lovit pe Nat.

Omul în negru se apropie de maşină, venind lîngă

fereastra din partea mea. Am lăsat geamul în jos în vreme ce el se apleca şi capul cu glugă apăru înaintea noastră. Caroline se întinse şi aprinse becul din interior. Faţa lui Nat era lungă şi asprită de vreme, plină de riduri adînci. Pleoapele îi acopereau pe jumătate ochii albaştri şi pătrunzători. În jurul ochiului stîng era un semn din naştere, neregulat şi roşu şi puţin umflat. Pe chipul lui nu se citea nici un fel de frică şi atunci mi-am dat seama că nu existase pic de teamă atunci cînd apăruse brusc în faţa maşinii mele, doar un interes curios, de parcă ar fi dat din braţe doar ca să mă ajute să nimeresc mai bine ţinta.

– Trebuie să scoţi apa din frînele alea, tinere, zise Nat pe un ton prietenos.

– Am vrut să întorc maşina cînd se afla în plin derapaj, dar tot n-am priceput de ce şi cum şi ce naiba înseamnă asta, am admis eu.

– Nu pot să spun că eu ştiu mai bine, dar aşa se spune că trebuie procedat. Cum te simţi, domnişoară Caroline?

– Bine, mulţumesc, Nat. Acesta este un prieten de-al meu, Victor Carl.

– Bine aţi venit la Veritas, domnule Carl.

– Nu-i aşa, Nat, că ploaia asta e miraculoasă? rosti Caroline.

– Poate de acolo de unde eşti tu. Se revarsă pîrîul.

– Crezi că putem ajunge pînă sus?

– Încă vreo zece minute cred că se mai poate. Dar nu veţi reuşi să mai coborîţi în seara asta. Nu fără o barcă.

– Poate c-ar trebui să ne întoarcem, am sugerat.

– Mama dumneavoastră vă aşteaptă să veniţi, domnişoară Caroline, rosti Nat.

– Dar pisicile ei? întrebă Caroline.

– Pentru seara asta au fost închise în cuşca lor în camera dinspre grădină.

– Nişte creaturi tare vicioase... pisicile astea. Fac pipi peste tot. Doar ştie cît de mult le urăsc, de ce naiba nu le lasă în Europa?

– Mama dumitale este foarte ataşată de ele, răspunse Nat. E bine s-o vezi ataşată de ceva. Am lăsat poarta din faţă deschisă pentru voi.

– Ei bine, presupun că totul o să fie în regulă imediat ce ploaia se mai domoleşte, rosti Caroline. În plus, putem să rămînem aici peste noapte.

– E destul loc pentru toţi, mormăi Nat. Dar, dacă vreţi să urcaţi, ar fi bine s-o faceţi acum, înainte ca drumul să se inunde şi mai tare. Deja podul aproape că nu se mai vede. Conaşul Franklin a sunat să spună că întîrzie aşa că i-am comunicat să nu mai bată drumul degeaba pînă aici.

– Eu mîine trebuie să merg la un priveghi, am zis eu.

– Se pare că ploaia o să se oprească în noaptea asta, rosti Nat. N-or să fie nici un fel de probleme să plecaţi mîine dimineaţă.

– Hai să mergem, Victor, mă îmboldi Caroline.

I-am zîmbit lui Nat şi am făcut ceea ce mi se spusese. În oglinda retrovizoare l-am observat cum rămăsese în drum, privind după noi, şi lucind roşu în lumina farurilor de poziţie din spatele maşinii.

Am continuat să merg pe drumeag, aplecat în faţă ca să pot desluşi ceva în întunecimea umedă. După ce am cotit la stînga şi apoi am întors la dreapta în faţa noastră au apărut porţile negre şi înalte, deschise atît cît să lase să treagă o singură maşină. Am studiat porţile din fier forjat care închipuiau nişte volute delicate. Pe poarta din stînga, încastrate în fier erau cuvintele MAGNA EST, iar pe cea din dreapta VERITAS. Înainte ca porţile să rămînă în urma noastră ca nişte monştri de abia vizibili, am oprit maşina pe alee din cauza întinderii de apă imposibil de determinat din faţa noastră.

– E doar pîrîul care a dat pe afară, îmi zise Caroline.

Nu e încă aşa de adînc.

– Eşti sigură? Asta nu-i o maşină înaltă, obişnuită. E destul de joasă şi motorul poate fi uşor inundat.

– Dă-i drumul înainte, Victor.

Destul de neconvins, am pornit-o încet mai departe, afundînd maşina tot mai mult în apă. Mă tot uitam spre picioare, întrebîndu-mă cînd aveam să văd apa infiltrîndu-se pe sub portiere, ascultam cu atenţie motorul, aşteptînd să-l aud înecîndu-se. Apa părea imposbil de adîncă aşa cum o priveam pe fereastra mea, maşina aşa de jegoasă, încît aveam impresia că mă aflam pe o barcă cu motor, dar puţin după aceea botul s-a înălţat deodată şi am ieşit din apă. Trecusem cu bine de porţi, de pîrîul care inundase partea de jos a proprietăţii, trecusem şi de cei doi sicomori care străjuiau aleea care urca dealul spre casă.

Copacii şi plantele cedaseră terenul în faţa dealului lin care părea să se întindă la nesfîrşit în întuneric. Aleea se mai lărgi, iar panta dealului părea să nu se mai sfîrşească în vreme ce eu tocmai realizasem că aceasta reprezenta o porţie bună din proprietatea uimitoare, eram sigur de asta, prin dimensiunile ei, deşi eu nu vedeam decît fîşia de drum luminată de faruri. Un fulger îmi întări această impresie, deşi nu avusesem vreme să privesc bine în jur, înainte ca întunericul să ne înghită la loc. În vîrful dealului se zărea un fel de strălucire slabă şi galbenă, o strălucire care, în mod ciudat, nu părea deloc să crească măcar în intensitate pe măsură ce ne apropiam tot mai mult de ea. Aleea se îndepărtă puţin de casă şi făcu un mic ocol cînd, deodată, conacul Veritas ne apăru în faţă. Am mers mai departe pe aleea care ducea la treptele de piatră albă din vîrful dealului şi pînă în casă, şi am parcat chiar în dreptul lor.

– Fermecător, am mormăit.

– Noi îl numim cămin.

Ceea ce ei numeau „cămin" era o structură de piatră în stil gotic, cu arcade întunecate şi o intrare ca o gură imensă şi ferestre de terasă de o formă ciudată cu geamuri groase. Aripi şi tot felul de anexe fuseseră construite la întîmplare. Nişte felinare mari şi galbene luminau anemic uşa din faţă făcută din lemn de esenţă tare, sculptat cu grijă, dar care arăta de-a dreptul greţos. Cîteva lumini de asemenea anemice se zăreau la cîteva ferestre de la parter, deşi o serie întreagă de alte geamuri din aripa din dreapta erau negre şi păreau hîde. Primul etaj părea părăsit şi el, excepînd o fereastră în capătul stîng unde se zărise o licărire de lumină înainte ca persoana care stătea acolo să tragă peste geam draperia grea. Am privit cu uimire la monstruozitatea din faţa mea, pentru că efectiv asta era. Prost clădită şi greoaie şi rece, mi-o puteam imagina cu uşurinţă ca pe o şcoală-internat dementă, clădită special pentru copiii celor foarte bogaţi şi cu sînge albastru în vene. Şi eu îmi dorisem dintotdeauna să am o casă frumoasă construită pe vîrful unui deal din Main Line, dar nu aşa ceva.

– Hai să intrăm, îmi zise Caroline, deschizînd portiera.

– E cumva bîntuită?

– Sigur că da. Sări din maşină şi alergă prin ploaie pînă la uşă. Eu am pornit-o pe urmele ei. Înainte ca ea să fi apucat să apese butonul soneriei, uşa grea se deschise înaintea noastră cu un scîrţîit prelung. O menajeră mititică, cu o faţă boţită de atîtea riduri, ne privi neliniştită un moment, de parcă am fi fost intruşi, înainte să ne conducă în holul central.

Era un spaţiu slab luminat, cavernos, înalt de două etaje ce dădea spre o scară ce părea cam şubredă la prima vedere. Deasupra capului se vedeau nişte arcade uriaşe care semănau cu nişte coaste, iar pereţii erau tapetaţi cu hîrtie sau mătase maronie care se cam sco-

rojise pe la colțuri.

În fața scărilor erau așezate cîteva mobile, rotunde ca niște tumori, cele patru locuri din cele două fotolii și o canapea părînd rezervate persoanelor care se urau. Un candelabru lumina zona de deasupra lor cu o lumină slabă, zgîrcită: trei becuri erau arse. Am avut senzația atunci – cu acele arcade de deasupra capului și cu canapeaua cu fotoliile care semănau cu niște tumori – că mă aflam de fapt în pîntecul unei imense bestii răuvoitoare.

– *Hola, Consuelo. Como estas?*[1] întrebă Caroline.

Menajera, fără să zîmbească, răspunse într-o engleză ușor stricată:

– Bine, mulțumesc, domnișoară Shaw.

Caroline și-a scos haina de ploaie și i-a dat-o menajerei, iar eu m-am grăbit să-i urmez exemplul. Nu observasem înainte, dar Caroline era îmbrăcată pe sub haina mare de ploaie cu o rochie neagră de seară, foarte strîmtă, care în orice caz nu fusese cumpărată de la un magazin ieftin. Avea și ciorapi negri cu dungă la spate și pantofi negri cu tocuri foarte înalte, iar de această dată avea în nas un diamant. Caroline se aranjase pentru familie: spiritul ei de rebeliune mergea numai pînă aici.

– Donde estas ma familia[2]? întrebă iar.

– Sînt cu toții în camera cea mare, zise Consuelo. Cu oaspeții. V-au așteptat cu cina. Își lăsă privirea impasibilă asupra persoanei mele, de parcă de abia atunci m-ar fi observat. O să mai așez un tacîm.

– Vezi că drumul e inundat, așa că așteaptă-te să

1. Bună, Consuelo. Ce mai faci?(sp.)
2. Unde este familia mea? (sp.)

avem oaspeți peste noapte.

– Deja m-am îngrijit de problema asta. O să pregătesc încă o cameră şi pentru prietenul dumneavoastră.

– *Gracias,* Consuelo, mai zise Caroline, după care mă prinse de braț ca să mă conducă mai departe prin pîntecul bestiei.

– Vorbeşti bine spaniola, am complimentat-o eu.

– Cam asta-i tot ce ştiu. *Hola* şi *Como estas* şi *Gracias* Fructele culese după patru ani de spaniolă făcută în timpul liceului. Patetic. Mă prinse şi mai strîns de braț în vreme ce ne apropiam de nişte uşi duble de la capătul holului. Eşti gata? mă întrebă, de parcă urma să pătrundem în muzeul groazei cu figuri de ceară.

– Cred că da, am zis, şi, înainte să se fi stins ultimul cuvînt, Caroline deschise uşile şi mă băgă înăuntru.

Intrasem într-o cameră de dimensiuni fantastice cu un tavan plin de fresce, pereți acoperiți cu lemn şi plini de portrete ale celor bogați şi morți demult, mobilă cu picioare subțiri şi cu covor oriental, albastru, de-a dreptul imens. Mi-am dat seama imediat că era o cameră în care fuseseră adunate numai antichități, pentru că tapiseriile nu se potriveau unele cu altele şi care era folosită adesea, pentru că nicăieri nu se vedea vreo folie de plastic proteguitoare. Față în față cu peretele pe care era şemineul, un cap împăiat se holba în gol asupra adunării, iar deasupra plăcii de marmură care acoperea partea de sus a căminului era portretul unui bărbat fioros într-o haină roşie de vînătoare. Cum avea o barbă albă îngrijită şi ochi mari şi pătrunzători, de un albastru-deschis, nu mi-a luat mult timp ca să-l recunosc. Claudius Reddman. Un grup măricel de oameni stăteau în centrul camerei cu paharele de băuturi în mîini, trăncănind şi rîzînd din cînd în cînd. Alții se strînseseră în jurul unei vaze mari de porțelan albastru care provenea dintr-o

străveche dinastie chinezească care prosperase mii de ani avînd ca singur scop asigurarea unor astfel de vaze imense ornamentale pentru casele mari din Main Line. Înainte să fi apucat să văd mai bine ce se întîmpla acolo, Caroline m-a prins iar de braț şi rosti cu un glas destul de puternic ca să acopere vorbele celor din jur:

– Ne pare rău c-am întîrziat. Acesta este Victor Carl. A fost un drag prieten al lui Jacqueline. Este pictor.

Toate privirile se întoarseră spre mine, care mă îmbrăcasem pentru ocazie cu un costum albastru, pantofi negri şi o cravată verde. Şi, tocmai cînd toată lumea mă iscodea mai aprig, Caroline s-a lipit şi mai tare de mine, şi-a aşezat capul pe umărul meu şi a adăugat:

– În caz că vă interesează, da, sîntem amanți.

17

SERENADĂ NOCTURNĂ ÎN FA MINOR

1. ADAGIO

Zăceam întins pe pat, îmbrăcat într-un tricou şi chiloți în camera ca o celulă de la etajul al doilea de la Veritas, privind absent spre tavan. Acesta, luminat slab de veioza de pe noptieră, dezvăluia faptul că era făcut din bîrne groase, pictate cu flori fragile, aranjat într-un fel de pătrate pătate de apă, importate, după cum mi se spusese, dintr-o vilă faimoasă de lîngă Florența, Italia. Mai demult probabil că fusese o cameră foarte frumoasă

dormitorul în care eram eu cazat acum, cu tavanul ăla. Dar asta se întîmplase demult. În vreme ce stăteam întins în pat şi mă uitam la tavan gîndindu-mă la seara stranie pe care tocmai o petrecusem în casa Reddman, stropi de apă începură să se prelingă prin tavanul cu bîrne importate fiind captaţi de o oală de porţelan aşezată pe un scaun la picioarele patului. Pic. Pic-pic. Pic. Însă după aceea, pe deasupra zgomotului făcut de picături, am auzit o bătaie uşoară la uşă.

M-am ridicat în capul oaselor întrebîndu-mă dacă nu cumva mi se păruse doar, cînd bătaia aceea uşoară se auzi din nou, parcă cel care bătea ezitînd să continue. M-am sculat din pat şi mi-am tras pe mine pantalonii, apoi, cu grijă, m-am apropiat în picioarele goale de uşă, călcîiul peste covorul oriental care părea umed.

– Da? am întrebat, sperînd să fie Caroline, dintr-un motiv necunoscut. Mă rog, poate că nu e chiar adevărat, aveam un motiv foarte solid ca să sper să fi fost ea, asta din cauza rochiei cu care fusese îmbrăcată şi care-i pusese în evidenţă silueta, şi din cauza pantofilor care-i puseseră picioarele mai bine în valoare, pentru că păruse încîntătoare şi periculoasă în seara aceea. Speram să fie ea pentru că încă îi mai simţeam căldura şi aroma parfumului atunci cînd se lipise de mine şi-şi pusese capul pe umărul meu atunci cînd anunţase gloata adunată în camera cea mare că eram amanţi. Întreaga seară o privisem şi o urmărisem, îi urmărisem mişcările, o observasem cum rîsese, cum îşi băuse paharele, unul după altul, făcînd fluturele tatuat de pe gît să se mişte uşor, şi, în vreme ce o urmăream realizasem că tare mult aş fi vrut ca prezentarea aceea rostită cu atîta elan să fi fost adevărată. Aşa că răspunsesem la bătaia aceea din uşă în speranţa că ea era, deşi, atunci cînd o deschisesem, dădusem în prag peste fratele ei, Bobby.

– Domnul C-C-C-Carl? întrebă Bobby. A-a-aveţi un

moment liber?

– Sigur, i-am răspuns, cîtă vreme nu te deranjează felul în care sînt îmbrăcat.

– Nu mă deranjează, îmi răspunse el, lăsîndu-şi privirea să coboare de la chipul meu peste tricou spre pantaloni unde adăstă un timp mai îndelungat ca să mă facă să presupun că uitasem să-mi trag fermoarul.

– Atunci, intră, l-am invitat, şi spune-mi Victor. Cînd el a trecut pe lîngă mine, mi-am verificat la repezeală fermoarul. Era închis.

S-a aşezat pe marginea patului. Într-un colţ al dormitorului era un fotoliu mare de citit şi, înainte să mă aşez, am aprins lampadarul din spatele lui. Puteam simţi foarte bine fiecare arc de sub mine, iar stofa cu care fusese tapiţat era umedă sub cotul meu. Lumina care venea de sub abajurul mare arunca pete galbene peste pereţi şi peste chipul lui Bobby. Era un bărbat înalt şi subţire, timid şi bîlbîit, care-şi ascundea bărbia în umărul hainei gri de parcă ar fi fost un boxer care voia să-şi apere faţa. Avea păr roşcat-răvăşit, iar buzele şi le ţinea strînse într-un fel de dezaprobare aristocratică. Îşi frămînta continuu mîinile de parcă ar fi lucrat un aluat. Discutasem puţin cu el şi înainte de cină, la un pahar de şampanie.

Atunci mă întrebase cîte ceva despre arta mea, iar eu îi descrisesem numai ceea ce visasem cîndva că aş fi vrut să pictez.

– Voiam să v-v-vorbesc cu tine despre Jackie, mi-a zis Bobby imediat ce s-a instalat pe marginea patului. Evita să se uite direct la mine în timp ce vorbea. Privea peste părul meu, apoi într-o parte, şi din nou spre pantaloni înainte să-şi ridice ochii spre tavan. Caroline zicea că ai cunoscut-o.

– Aşa e, am minţit. Am întîlnit-o în Rai, unde meditam împreună.

– Biata Jackie, mereu era în căutarea unui a-a-a-nume sens al vieții. Bănuiesc că locul ăla nu era cu nimic mai breaz decît celelalte. A încercat să mă facă şi pe mine să merg o dată cu ea.

– Şi ai mers?

– Nu, s-s-sigur că nu. Jackie privea în afară, departe, sigură că avea să găsească răspunsurile într-un loc în care nu mai fusese. Eu cred că este cu adevărat trist că a c-c-căutat cu disperare ceva, cînd toată vremea răspunsul s-a aflat chiar sub nasul ei.

– Unde?

– Aici. În casa asta, în istoria familiei. Eu cred că s-s-sensul este în faptul că trebuie să te devotezi unui scop mai larg şi mai cuprinzător decît propria-ți persoană, nu? Asta-i ceea ce ne-a învățat pe noi bunica.

– Şi tu, Bobby, cărui scop te-ai devotat?

– Investițiilor noastre, banilor pe care-i am. Mă duc în c-c-c-centrul oraşului ca să urmăresc poziția familiei noastre pe monitoare la bursă în fiecare zi. Am şi aici un calculator legat la rețeaua lor. În vreme ce mare parte din banii familiei se află în stocul de acțiuni ale companiei, mai sînt şi alte investiții pe care le supraveghez şi pe care le cumpăr sau le vînd.

– Trebuie să fie interesant.

– Oh, da, chiar este, îmi zise el, privindu-mă drept în ochi.

Cîtă vreme vorbea de investiții şi de bani, era tot mai stăpîn pe sine, iar gesturile şi vorbele îi erau bine controlate.

– Dar este mai mult decît interesant. Problema este, domnule Carl, că pînă la urmă cu toții vom muri, sîntem aşa de mici şi de neînsemnați. Dar banii, ei rămîn o veşnicie. Singurul lucru din lume care este nemuritor. Guvernele cad, clădirile se dărăpănează şi se prăbuşesc, dar banii vor rămîne pentru totdeauna. Rolul meu

în viață este să mă îngrijesc de ei, să-i păstrez în viață. În fiecare moment cînd privesc monitorul şi văd cum stocul sau acțiunile noastre cresc pe piață sau scad cîteodată cu milioane de dolari simt un val de împlinire. De asta moartea lui Jackie este aşa de tristă, pentru că toată viața a căutat ceva cînd toată vremea acel ceva se afla chiar aici, alături de ea. Se opri şi ochii îi căzură iar pe tricoul şi pe fermoarul de la pantalonii mei, şi iar începu să-şi frămînte mîinile. Domnule Carl, m-m-m-am tot întrebat...

– Victor.

– Bine, V-V-V-V-V...

Chipul i se întunecă din cauza efortului pe care-l făcea ca să spună numele meu, iar eu eram alături de el în acea luptă. Tocmai mă pregăteam să-mi rostesc iar numele ca să-l ajut, cînd el se opri, inspiră adînc şi zîmbi calmat.

– Unele litere sînt mai dificile decît altele.

– E-n regulă, Bobby. Nici o problemă.

– M-m-m-m-m-am întrebat ce părere ai dumneata, de ce crezi că s-a s-s-sinucis oare? Părea aproape fericită, pentru prima dată în v-v-v-viață. Se logodise şi intenționa să se căsătorească, unde mai pui că ne-a spus că acele meditații o ajută. Atunci, de ce crezi că s-a s-s-s-sinucis?

– Nu ştiu, am răspuns. Şi eu ziceam că se descurca de minune. Aşa de bine de fapt, încît nu sînt deloc sigur că s-a sinucis.

– N-n-n-nu?

L-am privit cu atenție cît am vorbit, ca să văd şi cel mai mic semn că ar fi ştiut ceva referitor la subiectul ăsta.

– Nu, am zis. Sînt cîteva lucruri suspecte legate de moartea ei, lucruri nu foarte importante, ba chiar şi felul în care a murit. La o întîlnire a grupului, în Rai, a admis

chiar că avea acasă o cutie plină cu medicamente. Şi au fost găsite acolo, în baie, cînd s-a terminat. Nu pricep de ce s-a spînzurat, cînd avea pastilele alea la îndemînă.

– E cam ciudat. Dar Jackie a fost mereu foarte dramatică în manifestările ei, p-p-poate c-a vrut să lase un f-f-fel de d-d-d-declarație.

Am ridicat din umeri, observînd că păruse mult mai nervos acum, că vorbeam despre moartea ei.

– Nu ştiu ce să zic. Mi se pare mai reconfortant să mă gîndesc că a fost omorîtă într-o perioadă fericită a vieții, decît că s-a spînzurat singură într-un moment de deznădejde şi tristețe.

– Ar fi p-p-p-plăcut, da, dar c-c-c-ci...

– Cine să fi vrut s-o omoare? Mai bine spune-mi tu.

Bobby scutură din cap.

– Nu, Jackie a fost mereu nefericită. Chiar şi cînd era c-c- c-copil plîngea m-m-mereu. Dacă tot trebuia să moară, mai mult ca sigur c-a murit de mîna ei. Bunica obişnuia să spună că blestemul fusese pe capul ei de la n-n-n-naştere.

– Poftim? am sărit eu imediat.

– B-b-b-blestemul. Jackie nu ți-a spus nimic despre el?

– Despre un blestem? Nu.

– Avem un blestem în familie. Nu are fiecare f-f-f-familie cîte unul?

– Probabil. Al nostru a fost mama. Spune-mi cîte ceva despre blestemul ăsta, Bobby.

Se ridică şi începu să se plimbe prin cameră în timp ce vorbea, frămîntîndu-şi de zor mîinile.

– E din cauza c-c-c-companiei. C-c-c-compania nu s-a numit dintotdeauna Reddman. Numele a venit numai după ce s-s-strămunicul a preluat c-c-c-controlul. Înainte de asta se numea Compania de conserve *E. J. P-P-*

Poole. Înainte ca metoda specială a străbunicului de conservare să aibă succes în toată țara, cînd în general se făceau conserve numai din roşii şi morcovi şi alte asemenea produse. Se pare că Elisha P-P-P-Poole era un bețivan şi compania nu era deloc profitabilă înainte să i-o vîndă s-s-străbunicului, dar, imediat după ce pe piață au fost lansate noile conserve cu murături şi a început să scoată un profit frumos, P-P-P-Poole a devenit obraznic şi l-a acuzat pe s-s-străbunicul că i-a furat c-c-compania. A făcut cîteva s-s-scene neplăcute. A scris nenumărate scrisori la poliție şi la ziare. A amenințat familia şi s-a făcut de rîs. Dar asta nu i-a adus vreo parte din companie şi nici nu ne-a afectat nouă profiturile. În cele din urmă s-a sinucis. Străbunicul a făcut o faptă frumoasă şi s-a îngrijit de f-f-familia lui, dîndu-i văduvei o alocație şi o casă pentru ea şi f-f-fiica ei în care să trăiască, dar a negat întotdeauna că ar fi furat c-c-c- compania. A zis că P-P-Poole era un bețiv care suferea de halucinații şi că a înnebunit atunci cînd a văzut că a scăpat marea ocazie. Bobby ridică din umeri. Se mai zice că, înainte să moară, l-a b-b-blestemat pe s-s-s-străbunicul şi pe toate generațiile care aveau să vină după el.

– Cum s-a sinucis Poole? am întrebat.

– S-a s-s-s-spînzurat de grinda din apartamentul lui, îmi răspunse. Mă privi cu ochi mari. P-p-p-poate că într-adevăr blestemul a ajuns-o. Începu să rîdă urît şi, în vreme ce chicotea, ochii i-au scăpat iar peste fermoarul de la pantalonii mei, înainte să se întoarcă în altă direcție. M-am uitat şi eu să văd dacă nu mi desfăcuse fermoarul, însă nici vorbă de aşa ceva.

– E vreo problemă cu pantalonii mei? am întrebat. Pentru că te tot uiți de parcă ceva n-ar fi tocmai în regulă.

Cu capul întors şi frecîndu-şi mîinile roşii de atîta

frămîntat, îmi zise:

– M-am g-g-g-gîndit numai că poate te s-s-s-simți cam s-s-s-singur aici la e-e-etaj. C-c-c-cred că C-C-Caroline doarme deja la p-p-parter. Prea multă b-b-băutură. Așa că, dacă v-v-vrei, aș p-p-putea să-ți ț-ț-țin de urît.

– Aha, am mormăit eu, înțelegînd ce era cu vizita lui. M-am întrebat atunci cum de s-a înșelat așa de tare în privința mea. Din cauza costumului sau a tunsorii? Probabil tunsoarea era de vină; frizerul fusese de data asta cam prea entuziast cu aparatul de tuns. De fapt, mă simt foarte bine și sînt cam obosit, și, dacă vrei să mă scuzi... n-am mai continuat, ci m-am bătut cu palmele peste genunchi și m-am ridicat din fotoliu.

– N-am vrut s-s-s-să... Îmi p-p-p-pare r-r-r-rău, e-e-eu...

– E-n regulă, Bobby, am zis, deschizînd ușa. Nu-ți face griji din pricina asta. Mă bucur c-am avut ocazia să vorbim.

Păși peste prag și apoi se întoarse.

– Îmi p-p-plac și f-f-f-fetele.

– Foarte bine.

– Îmi p-p-plac. Zău c-c-că da.

– E-n regulă, Bobby.

– D-d-doar că nu v-v-vin prea m-m-multe pe a-a-aici.

– Înțeleg, Bobby. Zău că da. Și nu trebuie să-ți faci probleme, n-o să spun la nimeni nimic.

2. MOLTO VIVACE

Am stins lampadarul, mi-am scos pantalonii și m-am urcat în patul jilav ca să privesc iarăși spre tavanul decrepit. Gîndurile m-au dus spre bețivanul Elisha Poole, furios că pierduse ocazia să se îmbogățească, dînd vina pe Claudius Reddman, pe alcoolul care-i diminuase instinctele de prădător, dînd vina chiar pe capitalism.

M-am întrebat pe unde or fi în clipa aceea moştenitorii lui, urmaşii, şi cum anume se descurcau. Poate că ajunseseră nişte avocaţi înnebuniţi după bani, căutînd conform visului american un caz, un singur caz, care să-i facă bogaţi aşa cum fuseseră destinaţi să fie. Dar, chiar şi aşa, erau probabil într-o formă mai bună decît urmaşii Reddman. Decît Jacqueline care se spînzurase sau fusese spînzurată precum Elisha Poole. Sau Bobby, care se bîlbîia din cauza presiunilor la care fusese supus de către familie, confuz din punct de vedere sexual, găsindu-şi rostul în viaţă în a urmări cifrele sclipitoare de pe un monitor de calculator. Sau decît Caroline, speriată dincolo de raţiune de pisici, căutînd alinarea într-un fel de rebeliune continuă. Sau decît Eddie, care-şi juca averea la pariuri cu un agent gras şi cu legături cu mafia, care, acum, din păcate, era mort.

Edward Shaw era un bărbat îndesat, greoi, nu din cauza oaselor, ci din cauza excesului de carne, avînd veşnic în colţul buzelor o ţigară. Avea ochi rotunzi şi blegi, plini de bravada afişată de orice ratat care mai speră într-o recuperare miraculoasă, deşi fluierul final a amuţit demult. Braţul stîng şi-l ţinea acum înţepenit într-o parte, iar eu am zîmbit cînd l-am văzut prima dată, gîndindu-mă cît de precauţi fuseseră băieţii lui Calvi de-i lăsaseră neatinse braţul şi mîna cu care semna cecurile. În timpul conversaţiilor insipide de dinainte de cină, apoi în timpul cinei oribile şi după aceea, cînd noi, bărbaţii, ne-am retras să fumăm în biblioteca care mirosea cumplit a şoareci şi a cărţi ude, eu cu Edward ne tot măsuraserăm din priviri, şi, deşi încercasem de mai multe ori să mă apropii de el ca să stăm de vorbă, nu avusesem ocazia. Mă evitase cu succes întreaga seară, de parcă şi-ar fi dat seama că venisem acolo special ca să-i trag pe toţi de limbă. De cîte ori mă apropiasem, gata să-l salut, el se fofilase departe de mine, zîmbind strîmb. Da,

ştiam că produceam o astfel de reacție anumitor oameni, dar reticența lui Eddie era mai sinistră decît dacă ar fi afişat pe față dezgustul de a sta de vorbă cu un bărbat îmbrăcat în costum. Mi se părea că acea reticență a lui denota un imens sentiment de vinovăție, sau cel puțin aşa speram eu.

Tocmai mă gîndeam la toate astea cînd am auzit un alt ciocănit în uşă, de această dată mult mai energic cu toată ora înaintată. Din nou m-am întins după pantaloni. În prag, cu o pictură mare în mînă, am descoperit-o pe Kendall Shaw, nevasta lui Eddie Shaw.

Kendall era o femeie frumoasă, foarte subțire, cu părul de culoarea mierii tuns în stil sport, deşi probabil că pentru ea sportul în aer liber însemna mersul de la uşa din față pînă la maşină. Era îmbrăcată cu o rochie roşie de lînă care-i îmbrățişa fest coapsele frumos formate de gimnastica aerobică. De altfel, imediat ce am deschis uşa, a început să vorbească. Repede, gata să-şi piardă suflul.

– Sper că nu te deranjez, ştiu că-i foarte tîrziu, dar am ceva ce trebuie neapărat să-ți arăt. M-am bucurat aşa de mult că eşti artist şi ai fost prieten cu Jackie. Bănuiesc că Jackie ți-a făcut cunoştință cu Caroline. Caroline e o fată tare sălbatică, dar te distrezi pe cinste cu ea, nu? Am fost aşa de dezamăgiți din cauza filmului ei. La început era aşa de entuziasmată şi apoi, dintr-o dată, buf, a terminat cu el. Îi seamănă aşa de bine. În seara asta a căzut pur şi simplu în camera ei. A băut cam prea mult, draga de ea. Mereu se întîmplă, sau poate că numai mi se pare mie, atunci cînd vine acasă. Meditezi şi tu? Jackie ne vorbea mereu despre şedințele ei de meditație. Şi eu am încercat să meditez, dar mă tot gîndeam la toate lucrurile pe care trebuia să le cumpăr. Poate pentru că mantra mea e Master Card-ul. Deci, pe Frank l-ai cunoscut? Frank Harrington... este tot un prie-

ten de-al lui Caroline, un prieten vechi. Ce bărbat bine, şi pe deasupra şi deştept. Ar trebui să vă cunoaşteţi. Ce-ar fi acum să-mi vorbeşti puţin despre picturile tale? Unde ai expus? Şi eu pictez puţin. În general natură. Nu sînt prea bună, numai Dumnezeu ştie, dar găsesc multă alinare. Am adus una dintre ele ca să ţi-o arăt şi ţie. Să-mi spui ce părere ai, fii cinstit, dar nu din cale-afară.

Nu mi-a trebuit prea mult ca să-mi dau seama cum de se păstrase Kendall aşa de subţire. Pictura pe care mi-o adusese era într-adevăr un peisaj, ceva imaginar, pictat după instrucţiunile emisiunilor de la televizor, cu copaci noduroşi şi stînci acoperite de muşchi şi cîteva piscuri înzăpezite în depărtare. De fapt, era chiar bunicică, ţinînd cont cum fusese pictată, şi orice patron de han de la ţară ar fi fost mîndru să atîrne pictura ei pe un perete, cît mai la vedere.

– Îmi place, am minţit-o.

– Vorbeşti serios? ţipă ea. E minunat, pur şi simplu minunat. Este un cadou, din partea mea. Insist. Mai am şi altele, dacă vrei să le vezi. Trebuie. Mă crezi sau nu, dar nici măcar nu este un loc real. Am scos peisajul ăsta din imaginaţia mea. Este mult mai autentic din punct de vedere psihologic aşa, nu eşti de aceeaşi părere?

Ceva din ceea ce spusese în primul torent de vorbe mă interesase în mod deosebit.

– Ai menţionat un anume Frank Harrington. Cine este?

– Oh, Franklin. Un vechi prieten de familie, care acum este bancherul nostru. Şi el trebuia să vină aici în seara asta, dar a fost obligat să renunţe. Credeam că ştii. Eram sigură de asta. Este logodnicul lui Caroline. Vai de mine, sper că n-am spus ceva ce nu trebuia.

– Nu, i-am răspuns. Sînt sigur că nu. Mi-am întors atenţia spre tablou, prefăcîndu-mă că-l studiam cu mare seriozitate. Ştii de ce-mi aminteşte peisajul ăsta? De

acel loc special despre care eu şi Jackie obişnuiam să vorbim, acolo unde mergea ea în cele mai liniştite meditații.

– Cît de extraordinar. Kendall deschise ochii mari. Poate că Jackie şi cu mine eram legate într-un fel mistic.

– Poate că da, am zis eu. Ar fi grozav. Ştii, cîteodată, oamenii care sînt legați între ei prin asemenea fire mistice îşi simt emoțiile unul altuia. În seara în care a murit, ai simțit cumva, ceva?

– Ca să-ți spun adevărul, Victor, am avut o premoniție. Eram în vacanță, în Carolina de Nord, cînd am avut un sentiment acut de groază. De fapt, m-am gîndit că era vorba de avionul lui Edward. Zburase în dimineața aceea spre oraş cu afaceri, şi, pe cînd eram pe plajă, am avut acest sentiment teribil că avionul s-a prăbuşit. Dar aceea a fost ziua în care a murit Jackie. Crezi că aveam sentimentul acela îngrozitor, de moarte, din partea ei?

– Nu mă îndoiesc, i-am răspuns.

– Cît de minunat de straniu.

– Spune-mi, Kendall, pentru ce afaceri a plecat soțul tău în ziua aceea?

– Oh, ceva legat de o afacere imobiliară. Dar lui Edward îi place foarte mult să facă pariuri. Aşteaptă să-i pice moştenirea ca să-şi poată cumpăra o echipă de fotbal. E genul ăsta de om. Şi, Victor, mai vrei să ştii ceva foarte interesant despre soțul meu? Dar va trebui să-ți şoptesc la ureche.

– Bine, singur, am zis, nerăbdător să aud orice alt lucru incriminant despre Eddie Shaw.

Kendall privi pe culoar la stînga şi la dreapta, apoi se apropie de mine pînă cînd am simțit aroma clară de *Chanel*.

– Soțul meu, şopti ea, doarme dus.

După care m-a muşcat de ureche.

3. MARCIA FUNEBRE

Cînd am rămas iar singur în cameră, am pus pictura pe măsuța de toaletă, după ce reușisem cu succes să evit să mă culc cu Kendall Shaw, după care mi-am scos pantalonii și m-am trîntit în pat. Fusese teribil de insistentă Kendall asta, ceea ce ar fi fost cu adevărat un compliment dacă nu ar fi fost dependentă așa de mult de tabletele de slăbit și n-ar fi fost suferindă de un fel de psihoză a amfetaminelor. După ce mă mușcase de ureche închisese ușa cu o miș

care unduioasă a șoldurilor și apoi mă prinsese cu brațele de gît, însă eu am reușit să mă eliberez. Nu că nu m-aș fi simțit atras – de regulă nu prea aveam ocazia să primesc asemenea avansuri mai ales din partea unei femei precum Kendall, hiperactivă, subțire, cu o față ascuțită și tunsoare sport –, dar totul se petrecuse prea dintr-o dată și într-un moment prost ales, încît mintea mea a alungat instinctele de bază ale masculului. Așa că am trimis-o la ea în cameră.

După ce m-am trîntit în pat, așteptînd să scap de erecție, aproape că am regretat. În orice caz fusese o vizită profitabilă. Aflasem pe unde umblase Eddie în noaptea în care murise Jackie, mă pricopsisem cu un tablou bun pentru un motel și aflasem în fine cine anume era acel Harrington cu care mă înfruntasem la First Mercantile Bank de pe Main Line.

Era logodnicul lui Caroline, ceea ce o făcea cu atît mai atrăgătoare pentru mine, din cauza minții mele meschine, ceea ce însemna că avea să-mi trebuiască iar o groază de vreme ca să ajung să mă relaxez destul ca să adorm. Așa că am rămas mai departe întins în pat, privind la tavan și așteptînd ca sîngele să se întoarcă la creier ca să pot descîlci toată nebunia în care intrasem.

Apoi, deodată, am auzit o altă bătaie în uşă.

– Oh, domnule Carl, zise Selma Shaw, mama lui Caroline, prin uşa masivă. Am ceva pentru dumneata.

Pun pariu că da, m-am gîndit în vreme ce mă dădeam jos din pat şi-mi trăgeam pantalonii pe mine pentru a treia oară în noaptea aceea. Am crăpat puţin uşa şi am văzut-o stînd în prag cu o farfurie acoperită în mînă.

– Am observat că n-ai mîncat prea mult la cină, îmi zise pe o voce răguşită. M-am gîndit că poate ţi-e foame.

Am privit la faţa zîmbitoare, la farfuria din mînă şi apoi din nou la faţa ei şi mi-am dat seama că mi-era foame într-adevăr, aşa că am lăsat-o să intre. Selma Shaw era o femeie înaltă, vopsită în blond, aşa de slabă că i se vedeau oasele. Faţa îi era netedă şi aşa de întinsă, de parcă s-ar fi aflat în permanenţă într-una din maşinile acelea în care forţa centrifugă e uriaşă şi în care se antrenează astronauţii. Zîmbetul era uimitor, de parcă i-ar fi fost decupat pe faţă de un chirurg. Se apropie de măsuţa de toaletă ca să pună acolo farfuria şi observă tabloul.

– Deci Kendall a şi trecut pe aici, zise Selma fără să mai zîmbească.

– A vrut să-mi arate una dintre picturile ei.

– Bănuiesc că asta nu-i totul. Aş vrea ca micuţa Kendall să fie mai preocupată de soţul ei decît să dea buzna la etajul al doilea ca să le arate artiştilor veniţi în vizită porcăriile pictate de ea. Dar, continuă ea, cu un glas mai calm, destul de aiurelile. Se întoarse veselă şi îmi zîmbi iar. Bănuiesc că ai fost prea politicos ca să mănînci, speriat de atmosferă, de casă, aşa că am pus-o pe Consuelo să-ţi facă un sandviş.

– Mulţumesc, i-am răspuns, cu adevărat recunoscător.

Nu mîncasem prea mult la cină, din acest punct de

vedere Selma avusese dreptate, dar nu din cauza excesului de politețe. Mîncaserăm în sufrageria întunecată de la Veritas, fiind priviți fix de oamenii din tablourile agățate pe pereți, singura culoare din cameră fiind marmura albă şi albăstruie a şemineului. Mîncarea pe care Consuelo o servise în seara aceea fusese sub orice critică. Un antricot pe jumătate făcut şi rece, o salată uleioasă şi amară, asparagus prea fiert, cartofi pe trei sferturi nefăcuți, muşchi de vițel cu vene groase şi tari ca nişte benzi de cauciuc. Desigur, fuseseră şi murături, un platou plin, murături primite direct de la fabrică, iar doctorul Graves, care stătuse în dreapta mea, mi-a destănuit că asemenea murături erau mereu livrate la Veritas.

Masa fusese luminată numai de cele două candelabre de deasupra noastră, fiecare cu cîte un bec chior, ceea ce, într-un fel, fusese o adevărată binecuvîntare pentru că nu putusem vedea prea bine mîncarea scîrboasă pe care o aveam în farfurie, numai că eu văzusem destul ca să-mi zboare orice poftă. Am încercat să mă arăt interesat, plimbînd mîncarea prin farfurie, şi, luînd cîte o gură de ici şi de colo, dar apoi, cînd ceva din budincă mi-a crănțănit între dinți ca o bucățică de os, mi-a trecut orice chef să mai fiu politicos. Am scuipat în şervețel ce avusesem în gură şi pe acesta l-am azvîrlit în farfuria de argint din fața mea.

– Sper că nu te-ai supărat că te-am cazat tocmai aici, la etajul al doilea, îmi zise Selma Shaw, dar nu ne-am aşteptat ca atîția oameni să fie forțați din cauza inundației să rămînă la noi peste noapte. Nu mai avem aşa de multe camere disponibile pentru vizitatori. Am închis aripa de est pentru oaspeți pentru că soțul meu are mari probleme cu somnul şi găseşte că-i este greu să se odihnească dacă simte pe cineva pe aproape. Chiar şi pe mine.

– Îmi pare rău că n-am ajuns să-l cunosc.

– Nu e nevoie. Îl iubesc foarte mult, desigur, este soțul meu, dar poate să fie un om extrem de dificil. Asta din cauza traumei din copilărie.

– Ce fel de traumă? am întrebat repede.

– Oh, este o poveste teribil de tristă, răspunse Selma. Prea întunecată pentru o noapte ploioasă ca asta. Chiar vrei s-o auzi?

– De fapt, da.

– Atunci măcar stai cît mai comod, îmi zise, aproape împingîndu-mă pe pat şi aşezîndu-se şi ea alături. Patul protestă zgomotos din cauza greutății.

Selma îşi puse picior peste picior şi se sprijini pe un braț în aşa fel, încît să-şi susțină bustul întors în direcția mea. Era îmbrăcată cu o rochie neagră de seară, care-i punea în evidență sînii micuți.

– N-o să te plictisesc cu detaliile, dar, dintr-o greşeală oribilă, Kingsley, soțul meu, l-a împuşcat de moarte pe tatăl lui, pe terasa din spatele casei, într-o noapte ploioasă care seamănă mult cu asta.

Ochii ei căprui mă priveau țintă, de parcă ar fi vrut să mă prevină. Am clipit de două ori, gîndindu-mă că tot ce Caroline reuşise să evite în discuția cu mine în drum spre Veritas, maică-sa spusese fără să se gîndească de două ori. M-am distanțat uşor de ea, discret, ca să n-o jignesc.

– Cred că nu mai e nevoie să-ți spun, a continuat ea, că afacerea asta l-a speriat cumplit pe soțul meu. Mi s-a spus că această casă a fost cîndva un loc grandios, unde se dădeau petreceri minunate. Dar asta s-a întîmplat pe vremea cînd domnul Reddman era încă în viață. El a ştiut cum să conducă o asemenea casă. Soțul meu a lăsat-o să decadă. Eu am făcut tot ce am putut, dar se pare că destinul ei a fost să decadă pînă la stadiul în care o vezi acum, cu podele şi acoperişuri

crăpate, cu un tapet zdrenţuit, cu toate vechiturile care o înconjoară. Şi atunci, e oare de mirare că prefer să petrec aşa de multă vreme cît mai departe de locul ăsta? Domnule Carl, dacă ai avea de ales, ţi-ai petrece toată viaţa aici?

– Nu, am răspuns, îndepărtîndu-mă de ea încă puţin.

– Sigur că nu, cu toate astea, ei continuă să se agaţe de ea. Dar gata cu discuţia despre Kendall sau despre trecutul trist al soţului meu, prea e morbid. Mai bine spune-mi cîte ceva despre tine şi Caroline. A zis ceva despre faptul că sînteţi amanţi.

– Aşa a zis.

– Cred că ştii că este logodită, zise Selma, aşezîndu-şi uşor pe genunchiul meu mîna dreaptă.

– Da, ştiu, doamnă Shaw, i-am răspuns, privindu-i mîna. Dacă faţa îi era întinsă şi părea extrem de tînără, mîna îi semăna cu piciorul unui curcan, cu pete maronii, uşor zbîrcită şi cu degete foarte fine, slabe, terminate cu unghii lungi ca nişte gheare. Am încercat să-i dau deoparte mîna pe care o aşezase pe piciorul meu ca din întîmplare, dar ea şi-a strîns degetele şi a rămas acolo.

– Caroline îl ştie pe Franklin Harrington de ani de zile, continuă Selma Shaw, de parcă n-ar fi fost conştientă de bătălia purtată pentru genunchiul meu. Încă de cînd mama Shaw l-a adus la Veritas, pe cînd era copil. S-au împrietenit aşa de repede, încît de pe atunci ne gîndeam că vor ajunge să se căsătorească. Caroline, desigur, s-a împotrivit acestei idei şi mi s-a spus că şi Franklin, în felul lui, dar se vor căsători în cele din urmă, indiferent ce am prefera cu toţii. Trebuie să te gîndeşti la treaba asta ca la ceva inevitabil. Destinul, cel puţin în familia noastră, trebuie să-şi facă mendrele. Pînă şi dragostea trebuie să se încline în faţa lui. Nimeni nu ştie mai bine decît mine chestia asta.

– Puteţi să vă luaţi mîna de pe genunchiul meu,

doamnă Shaw?

– Desigur, îmi răspunse ea, lăsîndu-mi genunchiul în pace şi mutîndu-se în sus pe pulpă.

– Nu la asta m-am referit, i-am răspuns eu, ridicîndu-mă.

Însă, înainte să mă fi putut îndepărta destul de mult, mama lui Caroline m-a şi pişcat de fund.

– Ce naiba se întîmplă aici? am rostit, poate puţin cam prea tare, dar cred că răbufnirea mea era de înţeles. Aţi înnebunit cu toţii?

– E vina lui Caroline, mi-a zise ea rîzînd. Îi place aşa de mult să exagereze. Haide, domnule Carl, stai jos, m-a îmboldit, bătînd cu palma locul de lîngă ea. O să fiu cuminte.

– Prefer să stau în picioare, mulţumesc.

– Cred că te gîndeşti la mine ca la o vrăjitoare bătrînă demnă de milă. A ridicat faţa spre mine, aşteptînd probabil să protestez. Cînd a văzut că nu aveam de gînd să spun nimic, a început iar să rîdă. Chiar aşa crezi, nu? Un tînăr aşa de sincer. Caroline a ştiut întotdeauna să-şi găsească bărbaţi buni. Dar, înainte să mă judeci prea aspru, domnule Carl, gîndeşte-te cu cîtă greaţă mă gîndesc eu singură la mine. Nu am fost întotdeauna aşa, nu, nici vorbă, dar aceleaşi forţe care au distrus casa asta m-au transformat şi pe mine în creatura minunată pe care o vezi acum. Ţi-ar fi cu mult mai bine fără vreunul dintre noi în preajmă, domnule Carl.

– Am venit numai la cină.

– Oh, cunosc foarte bine atracţia asta, da. Aşa cum mama Shaw, putrezească în pace, l-a adus pe Franklin pentru Caroline, aşa m-a adus şi pe mine pentru Kingsley. Avea ea puterea asta, să prindă cu o mînă destinul şi să-l sucească după voia ei. Eu n-am avut nici cea mai mică intenţie să rămîn aici. Era o slujbă de o jumătate de normă, să vin seara să-i citesc cîte ceva fiului ei, asta

era tot. Avea deja patruzeci de ani şi mari dificultăţi la citit. Eu aveam doar douăzeci şi eram încă la şcoală, dar deja credeam că ştiam ce voiam. Vreau să ştii cu adevărat cît de demnă de milă sînt, domnule Carl, pentru că pe atunci mi-am închipuit că voiam casa asta, numele şi banii, iar acum fug în Franţa de cîte ori pot să scap de aici. Francezii spun că un om care s-a născut să fie spînzurat nu se va îneca niciodată. Eu am fost născută să fiu bogată, aşa am crezut întotdeauna, undeva în străfundul inimii. Şi vezi, am avut dreptate, dar cred c-am fost născută să mă şi înec. Se ridică şi, fără să se uite spre mine, se îndreptă spre uşă. Fă-ţi singur un bine, domnule Carl, pleacă mîine dimineaţă imediat ce se eliberează drumul, şi nu privi înapoi. Pleacă mîine şi uită tot ce crezi că vrei acum de la Caroline.

Ieşi din cameră şi închise uşor uşa în urma ei. Eu am rămas să privesc o clipă spre uşă, după care stomacul a început să-mi ghiorăie. M-am apropiat de măsuţa de toaletă şi am dat deoparte şervetul care acoperea farfuria. Era un sandviş, cum spusese, dar pe sub feliile maronii de pîine, bucăţile de limbă erau tăiate aşa de gros, că aproape vedeam muşchiul învîrtindu-se încă în gura vacii. M-am culcat flămînd.

4. ALLEGRO CON FUOCO

M-am gîndit să las doar veioza aprinsă toată noaptea, ca să descurajez orice alţi vizitatori, dar camera umedă şi zgomotul făcut de apa care se scurgea din tavan şi gemetele casei care mai avea puţin şi se prăbuşea m-au făcut să mă răzgîndesc şi să sting lumina. Aşa că am rămas pe întuneric, gîndindu-mă la Claudius Reddman, părintele companiei *Reddman.* Moştenirea pe care o lăsase părea întunecată şi plină de amărăciune, exceptînd, evident, bogăţia. Una dintre fiice murise, o

alta fugise în lume, iar cea de-a treia fusese văduvită chiar de propriul său fiu care-şi omorîse tatăl, ducînd în spinare blestemul lui Elisha Poole, beţivanul, care, furios pe nenorocul său în cele din urmă se spînzurase. Mai era nepotul, Kingsley Shaw, cel care-şi împuşcase tatăl pe terasa din spate într-o noapte ploioasă. Mai era şi Selma Shaw, o ruină de om, care fusese adusă în casă de bunica Faith ca să fie mireasa lui Kingsley, care ajunsese să fie întruchiparea speranţelor ei pierdute. Şi, desigur, mai era şi casa, care ajunsese să se transforme într-un loc sălbatic în care neglijenţa îşi spunea acum cuvîntul. Aproape că era destul ca să mă facă să renunţ la căutarea averii. Aproape. Pentru că eram sigur că dacă aş fi avut eu averea lor fabuloasă, aş fi administrat-o cu totul altfel. Mi-aş fi construit o casă luminoasă şi caldă, poate că mi-aş fi construit şi un teren de tenis, cu gazon, nu cu zgură, pentru că loveam destul de tare, şi o piscină, şi aş fi angajat şi vreo doi grădinari buni care să întreţină peluza şi întreaga grădină. Şi aş fi dat şi petreceri, cu multe femei în rochii albe şi lanterne colorate şi vesele.

Zăceam în pat tremurînd din cauza umezelii, gîndindu-mă la toate astea fără ca măcar să-mi dau seama că tocmai păşisem în reveria altcuiva cînd, în cele din urmă, am căzut într-un somn greu. Faptul că era unul fără vise a fost o adevărată binecuvîntare, după toate cîte le păţisem şi aflasem în seara aceea. Am dormit strîns ca o minge pînă cînd am simţit pe ceafă nişte dinţi mici şi ascuţiţi.

M-am repezit imediat şi m-am întors întîi într-o parte, apoi în cealaltă în căutarea şobolanului. Dar nu era nici un şobolan. Am deslușit cu greu o siluetă subţire cocoţată în pat lîngă mine şi, de abia m-am tras deoparte puţin, cînd am auzit un rîs înfundat şi am simţit o uşoară aromă de vermut.

– Doamne sfinte, am suflat. Am crezut că dormeai dusă.

– Mi-am revenit, îmi răspunse Caroline pe un ton liniştit. N-am crezut c-o să sari ca ars.

– Ce naiba cauţi aici?

– Am crezut că n-ar strica să ne păstrăm acoperirea cu o întîlnire tîrzie în noapte. Există mereu ochi deschişi în casa asta.

– Cred că putem lăsa deoparte acoperirea. Or să afle destul de curînd ce hram port, imediat ce vor discuta cu logodnicul tău. Nu mi-ai zis nimic despre relaţia dintre tine şi Harrington. Altă minciună?

– Iubirea vieţii mele, rosti ea. Şi, ai dreptate, or să-i spună, desigur, iar el va dezvălui precis cine anume eşti. Cred că afacerea asta s-a încheiat.

– Eşti încă beată? am întrebat.

– Poate.

– Ai tras la măsea ca ultimul muncitor forestier.

– Am cîteodată o mică problemă cu băutura. Psihiatrul meu mi-a spus că sînt o alcoolică de situaţie. Este una dintre multele probleme la care lucrăm împreună.

– Şi ce anume situaţii?

– În general întîlniri cu familia, cum s-a întîmplat în seara asta.

– Zău că nu pot să te învinovăţesc, Caroline. Familia asta a ta e cea mai simintită pe care am văzut-o vreodată. O face pe a mea să pară aproape normală şi, crede-mă, nimeni nu i-a luat pe ai mei drept oameni întregi la minte. Şi, în afară de ciudăţenia generală, se pare că aproape toţi au avut o dorinţă nebună să facă amor cu mine.

Caroline începu să rîdă cu poftă.

– Ai zis că vrei să-i cunoşti pe toţi, aşa că am aranjat eu.

– Ai aranjat tu?

– Le-am zis că eşti un pervers sexual polimorf şi că

ai o vigoare de cal.

Am lăsat să-mi scape un geamăt de ruşine în vreme ce auzeam foşnetul cearceafului. Imediat i-am simţit palma pe stomac, apoi am simţit-o cum o pornise deja spre sud, intrînd drept în chiloţi.

– Ei bine, poate că am exagerat un pic, conchise ea, dar merge şi aşa pentru noaptea asta nenorocită.

– Termină, i-am zis. Am băgat o mînă ca să i-o scot pe a ei, dar atunci dosul palmei mi s-a frecat de unul din sîni. Eşti beată şi pe deasupra eşti şi clienta mea. Regulile etice spun că nu trebuie să mă implic la nivelul ăsta cu un client sau o clientă.

Am încercat să scot mîna lui Caroline, dar fără succes. Deodată mă sărută pe nas, pe obraz şi apoi mă muşcă de buza de sus, nu agresiv, aşa cum mă muşcase Kendall de ureche, ci uşor, ţinînd-o între dinţi şi gustînd-o cu vîrful limbii, foarte delicat.

– Şi sînt? îmi şopti la ureche.

– Ce anume?

– Clientă?

M-am gîndit la ce mi-a spus, la felul în care şi-a retras avansul şi nu semnase încă nici un contract pentru onorariu şi cum ciudata noastră relaţie de afaceri nu putea fi descrisă prea uşor, şi în vreme ce eu mă gîndeam la toate astea, ea mă muşcă de buza de jos, gustînd-o ca şi pe cea de sus, iar eu, deodată, n-am mai vrut ca ea să-şi retragă mîna din locul în care se afla, ci doar s-o ţină în continuare acolo, mişcîndu-se uşor.

– Zău că nu cred că e o idee aşa de bună, am reuşit să îngaim.

– Atunci nu mai crede.

– Caroline, opreşte-te. Eu am ceva de spus în afacerea asta!

– Nu, cel puţin pînă cînd nu semnez contractul, îmi şopti. Pînă atunci, eu controlez situaţia.

Mă sărută uşor şi se băgă mai aproape de mine pînă

cînd i-am simțit pîntecul lipit de al meu şi medalia bunicului cum îmi intra în piept. Arcurile patului protestară zgomotos.

– Or să audă.

– Atunci ai grijă să facem cît mai multă gălăgie, sugeră ea. Vreau să audă fiecare geamăt în parte.

Mă sărută din nou, trecîndu-şi limba peste gingiile mele şi alungînd orice urmă de control care mai rezistase cu încăpățînare pînă în acel moment.

– O să mă salvezi, nu? îmi şopti iar.

Norocul meu că fusese o întrebare pur retorică, pentru că n-aş fi fost în stare să-i răspund în stadiul de excitare în care mă găseam în acel moment. Eram oricum prea preocupat ca să savurez aroma respirației ei care avea o urmă de vermut şi semăna cu un vînticel cald peste o păşune, şi avea în plus şi aromă de mentă.

18

Micul dejun aştepta în platouri mari de argint aşezate pe o masă de marmură neagră din Camera Grădinii. Consuelo mă întîmpinase la baza scărilor şi mă întrebase, fără inflexiuni în glas, cum dormisem, înainte să mă conducă la minunatele bucate de dimineață. Fusesem ultimul care adormise în noaptea aceea şi, evident, primul care se trezise în dimineața care urmase, singur în pat şi în cameră.

Camera Grădinii era o monstruozitate exotică umedă şi caldă, cu o cupolă victoriană deasupra, ale cărei geamuri erau murdare şi pline de mucegai. Nişte imense plante de junglă îşi întindeau frunzele la fel de mari cît un tors omenesc, printre alte plante răsucite cu flori miti-

tele. În spatele acelor plante urîte se aflau tot felul de arbori miniaturali, care mai de care mai urît, fiecare avînd peste el liane parazite cu flori ciudate, unele roşii precum carnea, altele care păreau să fie carnivore. Locul întreg mirosea de parcă tocmai s-ar fi pus substanțe fertilizante în ghivecele imense şi nu m-ar fi mirat dacă vreun colonist cu cască ar fi ieşit dintre ele ca să mă întîmpine, dar, desigur, în afară de două pisici negre închise într-o cuşcă aurie, nu mai era nimeni în jur. Atunci cînd m-am apropiat mai mult una dintre ele a miorlăit a invitație, în vreme ce cealaltă a mîrîit, a scuipat şi s-a aruncat cu capul în gratii. Bănuiesc că se jucau de-a pisica bună şi de-a pisica rea.

Prin ferestrele soioase intra în valuri soarele strălucitor. Furtuna încetase în noaptea aceea, exact aşa cum prezisese şi Nat. În costumul de cu seară, cu cămaşa, lenjeria şi ciorapii pe care-i purtasem şi cu o zi înainte, am păşit spre masa de marmură pe care fuseseră întinse tăvile cu mîncare. Eram mort de foame şi eram gata să atac mîncarea cu tot mirosul neplăcut din cameră. Am luat o farfurie şi am ridicat capacul de pe prima tavă.

Am examinat şase căni de porțelan pînă să găsesc una care să nu fi fost crăpată sau din cale afară de murdară. Mi-am turnat o porție de cafea din cafetieră şi am reuşit să ies pe terasa din spate într-o dimineață de primăvară perfectă. Soarele se înălțase pe cer, umezeala nopții se ridica în fuioare diafane de ceață, iar aerul mirosea a iarbă udă. O pasăre ciripi în apropiere. În dreapta mea, o aripă se întindea perpendicular pe corpul clădirii principale, cu toate geamurile acoperite de cearceafuri albe ca să ferească interiorul de razele soarelui. Am bănuit că trebuie să fie fosta sală de bal. O parte din geamuri erau crăpate, deci, mai mult ca sigur că nu se mai ținuseră baluri acolo de decenii întregi. În vreme ce examinam mai departe acea aripă, am luat o

înghițitură de cafea; s-a revărsat în stomacul meu gol cu un fîsîit amenințător de acid. Am privit în jur şi am descoperit un scaun alb de fier pe care am aşezat cana cu farfurioara, înainte să plec în explorarea domeniului.

În spatele casei, cam la jumătatea dealului, era un bazin lung, dreptunghiular, înconjurat de ceea ce părea să fie o mlaştină. Apa din bazin era de un verde algios şi se părea că acesta era alimentat cumva de pîrîu pentru că, din cauza ploii abundente, dăduse pe dinafară şi inundase terenul de dedesubt. Nu exista pe lîngă acest bazin nici o platformă de ciment sau măcar de lemn pe care să poți sta să faci plajă sau să bei limonadă din pahare înalte, ci doar iarbă mare şi udă.

Am trecut pe lîngă bazin şi m-am îndreptat spre baza dealului, spre un mic iaz care se zărea acolo. Acesta trebuia să fie iazul, mi-am zis, în care bunicul lui Caroline îşi azvîrlise medalia cîştigată pentru curaj deosebit în luptă. Oare de ce voise s-o arunce? m-am întrebat. Caroline promisese într-o doară că, dacă aveam să descopăr motivul, atunci avea să semneze contractul cu onorariul meu, iar eu intenționam s-o fac să-şi țină acea promisiune. Iazul era mîlos, plin de buruieni şi nuferi. În vreme ce mă apropiam, pămîntul de sub picioare devenea tot mai moale şi apa țîşnea de sub tălpi. M-am oprit din mers şi am cercetat apa să văd dacă exista vreo urmă de viață la suprafața ei. În afară de cîțiva păianjeni cu picioare lungi n-am mai văzut şi altceva.

Am început să dau ocol iazului pînă cînd am ajuns la un copac uscat care căzuse pe marginea apei, cînd am observat cu un şoc că eram urmărit de cîteva mii de ochi.

Broaşte. Apa din jurul ramurilor acelui copac era plină de ele, sute şi sute de broaşte. Erau cocoțate unele peste altele, straturi-straturi de broaşte, picioare aşezate peste capete, capete înălțate sub pîntece, toate privind tăcute, cu mii de ochi, o adevărată pecingine de

broaşte. De un verde de otravă, nu erau mari, ci ca nişte degete, unele mai aveau coadă încă, nu erau decît nişte pui, dar toate la un loc mă priveau cu răutate.

Deasupra lor, cocoţat pe deal, era Veritas, solid şi arogant cu toată decrepitudinea lui. Am avut deodată gîndul ciudat că fiecare broască fusese născută din păcatele făcute de locuitorii domeniului.

Una pentru trişarea unui client, alta pentru o înşelăciune, alta pentru o strîngere de mînă care n-a mai fost respectată, o alta pentru priviri nu tocmai inocente aruncate secretarei, alta pentru crimă şi aşa mai departe. Oare care dintre broaşte fusese născută de felul în care Claudius Reddman cumpărase compania lui Elisha Poole înainte să introducă fabricarea murăturilor care îi aduseseră bogăţia şi-l făcuseră un om respectat? Care dintre ele fusese creată de vreun păcat al bunicului lui Caroline, acela care-l făcuse să-şi arunce medalia în iaz? Care dintre ele şi cîte la număr apăruseră din paricidul lui Kingsley Shaw? Şi cîte dintre ele apăruseră după omorîrea lui Jacqueline Shaw? Şi oare cîte dintre acestea căpătaseră viaţă în urma dezmăţului meu cu Caroline Shaw din miez de noapte, Caroline care era o alcoolică de situaţie şi cea mai tînără dintre moştenitorii averii Shaw?

Admit că întreaga seară îmi imaginasem cum ar fi fost să mă culc cu ea, aşa este, dar era vorba numai de o fantezie, aşa cum se întîmplă cu toţi oamenii, aşa cum mai avusesem în legătură cu vreo secretară, sau avocată, sau judecătoare mai arătoasă, ceva normal, fantezii care zburau destul de repede. Nu e nici un rău să ai asemenea fantezii, nu există momente neplăcute după aceea nici fluide care să te deranjeze, nici microbi care să îţi dea bătăi de cap, nici reguli etice la care să te gîndeşti cu spaimă. Dar, ceea ce începuse ca o simplă fantezie, îşi găsise cumva calea spre realitate şi, deşi n-o dorisem neapărat, participasem la toată activitatea

cu o nerăbdare şi un entuziasm aproape canine, care, în întunecimea patului îmi dăduse un sentiment minunat de libertate, dar care acum îmi apărea ca exploatarea crasă a unei tinere femei bete aflate într-o stare emoţională fragilă numai ca să-mi satisfac eu plăcerea şi să-mi bătătoresc mai bine drumul spre îmbogăţirea rapidă. Măcar de-ar fi folosit la ceva.

Am dat cu piciorul spre grămada de broaşte, urmărind cum mare parte din ele s-au împrăştiat în apă, iar apoi, cînd mi-am ridicat privirea, am zărit într-un desiş de copaci o casă ruinată. Era o casă victoriană de un gri trist, acel gri al lemnului prea mult timp neglijat. Fundaţia se slăbise şi casa alunecase într-o rînă cu oboseala tristă a unei tragedii pe care nu mai are cine s-o povestească. O parte dintre ferestre erau sparte, iar altele fuseseră acoperite de bucăţi de lemn, de asemenea gri şi mîncate de vreme. Trebuia să fi fost casa menajerei, sau aşa credeam, aşa cum era aşezată nu foarte departe de conac.

Am început să urc iar dealul şi atenţia mi-a fost atrasă de un desiş format în dreapta bazinului. Părea complet neîngrijit şi crescut cam anapoda acolo. Dar, pe măsură ce mă apropiam, am observat că mai înainte mai mult ca sigur avusese o anume formă. Chiar dacă ramurile desişului erau acum dezordonate, era clar că acesta fusese nu cu foarte multă vreme în urmă un fel de gard viu care fusese neglijat. Era de asemenea plin de ţepi, unii lungi de mai bine de trei sau patru centimetri. Am început să merg de-a lungul lui pînă cînd am dat de o porţiune mai liberă, de parţă acolo ar fi fost un soi de intrare. Am privit în stînga şi în dreapta şi spre casă ca să mă asigur că nu mă vedea nimeni şi mi-am strecurat o mînă printre ramurile proaspăt crescute acolo şi încă fragede. Mi-am retras mîna, am inspectat-o şi apoi am trecut cu totul.

M-a trezit pe o alee luminată de soare şi înconjurată

de flori sălbatice. Iarba era înaltă şi poteca îngustă, cu ramuri ţepoase care se întindeau spre ea ca nişte lăncii, dar tot aveam destul loc ca să pot străbate. Am mers pe alee pînă am ajuns la o cotitură străjuită de o arcadă verde şi care dădea într-o altă alee. Florile de pe margini erau minunate, galbene şi violet şi cîteva roşii. Două păsări îşi cîntau serenadele în lumina caldă a soarelui. O pasăre cardinal sărea dintr-o ramură în alta. Mirosea de parcă acolo ar fi fost o altă lume, un miros proaspăt, plăcut, plin de viaţă, exact opusul celui de lîngă iazul mîlos sau de lîngă casa ruinată.

Desigur, ştiam unde anume mă furişasem. Aceasta era labirintul format din gardurile vii cu flori care-mi fusese descris de Grimes, dentistul, atunci cînd îşi ţinuse tristul monolog în barul *Irish Pub*. El descrisese labirintul excelent întreţinut, dar se părea că nimeni nu se mai îngrijise de el de luni de zile, de cînd murise probabil bunicuţa lui Caroline, Faith Reddman Shaw, bunica care se părea că-i condusese pe toţi cei din casă după cum îi fusese voia. Am urmat potecile din labirint ca un şobolan în căutarea bucăţii de brînză, aplecîndu-mă pe sub arcadele aproape complet acoperite, mergînd spre interior, pînă cînd am păşit, la fel de smerit ca un credincios într-o biserică, în luminişul pe care Grimes mi-l descrisese aşa de bine.

Soarele strălucea puternic, iar florile păreau să fi împrumutat toate culorile curcubeului. Uştele mi se aşezau pe gît şi pe mîini. Era acolo şi statuia Afroditei, cu mîinile întinse spre cer, ridicată pe vîrful picioarelor, dar acum părea ţintuită la pămînt de viţa sălbatică care-i încercuise piciorul stîng pînă la jumătatea pulpei. Şi banca din faţa statuii fusese acoperită de florile mici şi galbene ale viţei sălbatice. Am păşit peste voal spre statuie, simţind un fel de prezenţă întunecată pe sub picioare în vreme ce mergeam, şi am dat deoparte frunzele viţei pînă cînd am găsit pe soclu numele „*Shaw*"

gravat pe piatră.

Am simțit ceva pe picior, am tresărit și m-am îndepărtat puțin, văzînd apoi că era o broască care se și azvîrlise în tufișuri. După ea sări o alta și apoi încă două, înainte să văd ivindu-se prin arcada verde și o gheată. Am încercat să mă ascund cumva după statuie, dar, înainte de a putea să fac ceva, proprietarul ghetei apăru în fața mea, cu un zîmbet ironic pe buze pe sub pălăria cu borurile late.

– Ați ieșit puțin la plimbare, domnule Carl? întrebă Nat.

– N-am vrut să... am început să mă bîlbîi. Nu voiam să...

– Dar ai voie, îmi zise el, zîmbindu-mi de această dată cu căldură. Semnul de la ochi lucea roșu. E numai o grădină.

– E foarte frumoasă, am rostit, încercînd să-mi revin la normal.

– Trebuia s-o fi văzut cînd era îngrijită. Jumătate din zilele trăite aici mi le-am petrecut încercînd s-o mențin după cum dorea doamna Shaw. Era un adevărat demon cînd venea vorba de plivit. Vorbesc acum de bătrîna doamnă Shaw. Nici un boboc care să nu fie la locul lui, nici un fel de buruiană. „Scoate tot ce vezi că are o valoare îndoielnică", mi-a zis și m-a învățat, „și vei rămîne doar cu frumusețea". Era o capodoperă. Mda. O revistă a vrut să publice un articol mare despre grădina ei, dar doamna nu s-a îndurat să lase niște străini să-i calce grădina și să-și așeze aparatele pe pămîntul ei.

Am privit în jur la toate buruienile și la vița care se încolăcise pe statuie.

– Și de ce ai lăsat-o să se sălbăticească?

– Așa a vrut bătrîna doamnă Shaw. „S-o lași în voia ei cînd o să mor, Nat", așa mi-a zis. Glasul lui avea o putere ciudată, de parcă l-ar fi imitat întocmai pe al ei. „Lasă pămîntul să-și recapete dreptul lui", mi-a mai

spus. Aşa că exact asta am făcut.

– Mi se pare păcat.

– Da, păcat, aşa e. Din cînd în cînd mai vin cu foarfeca mare, pregătite să mai fac ceva treabă. Să plivesc. Dar bătrîna doamnă Shaw... ei îi plăcea ca ordinele ei să-i fie strict respectate. Măcar atît să fac ca să-i respect dorința. Ăsta era locul ei, ştiți? Venea aici încă de cînd era fetiță. Ea a construit totul.

– Spune-mi, Nat, cum era?

– Bătrîna doamnă Shaw? O femeie deosebită. Pentru mine a fost ca o mamă. M-a adus aici cînd eram doar un băiețandru şi s-a îngrijit de mine de pe atunci, aproape de parcă aş fi fost al ei. A făcut mai multe pentru mine şi ai mei decît ați putea crede, domnule Carl. Deşi, n-aş putea spune că a fost cel mai blînd suflet pe care l-am cunoscut. Se lăsă în jos şi smulse un fir lung de iarbă pe care şi-l înfăşură în jurul mîinii. Nu, n-aş putea spune asta. Dar, în străfundul inimii, dorea să facă numai bine. Şi pe lumea asta nu sînt prea mulți oameni ca ea.

Se ridică şi se îndreptă spre statuie, lovind cu piciorul baza soclului.

– E îngropată chiar aici, continuă. Într-una din urnele ei speciale. Cenuşa ei a fost amestecată cu cea a soțului. O să-ți mai spun ceva, domnule Carl, l-a iubit mai mult decît pe oricine de pe pămînt. Şi genul ăsta de dragoste, pentru un bărbat... asta înseamnă că trebuie să fi avut multă bunătate în inimă.

– Dar cum de a murit... soțul ei? am întrebat.

Ochii albaştri ai lui Nat mă priviră, apoi îmi zîmbi, de parcă ar fi ştiut deja că eu cunoşteam răspunsul, deşi, cum de-şi dăduse seama, n-aş fi putut spune.

– S-a întîmplat înainte de venirea mea aici. Dar nu spun decît că bătrîna doamnă Shaw a avut probabil dreptate cînd mi-a cerut să las locul ăsta să se părăginească. Cîteodată, ceea ce e îngropat, e bine să rămînă

aşa. Nu are ce pustiu de bine să răsară dezgropînd morţii. Haideţi, domnule Carl, vă conduc pînă afară. După cum este acum grădina, cîteodată labirintul devine păcătos şi s-ar putea să rămîneţi pe aici mai mult decît aţi dori.

Îmi făcu cu ochiul înainte de a se întoarce şi de a o porni înaintea mea. L-am urmat fără vorbă prin arcada verde, de-a lungul aleilor şi prin porţiunea îngustă dintre tufişurile dese pe unde intrasem ajungînd pe peluza întinsă. Soarele strălucea cu putere acum, iar ceaţa dispăruse. Nat îşi scoase pălăria şi-şi şterse fruntea cu braţul.

– S-a făcut tare cald. Mai bine aţi merge să mîncaţi ceva ouă acum.

Am auzit ceva pe terasă. O parte din ceilalţi invitaţi şi din gazde se treziseră. Kendall îmi făcea semn cu mîna, iar Caroline, cu ochelari de soare pe nas, sorbea din primul pahar cu băutură. M-am întors şi am privit în josul dealului, spre iaz şi spre casa victoriană dărăpănată care nu se mai vedea din cauza frunzelor şi a ramurilor, dar pe care o simţeam acolo.

– Este o casă, aproape de iaz, printre copacii aceia, am zis. Cine a locuit acolo?

– Dar ştiu că v-aţi plimbat, nu glumă, domnule Carl, oftă Nat. Bănuiesc că v-aţi simţit plin de energie în dimineaţa asta. Se întoarse cu faţa spre ruină. Aceea a fost casa menajerei. Tatăl doamnei Shaw a cedat-o văduvei Poole, pentru cît avea să trăiască. Şi a fost ocupată de ea şi de fiica ei pînă cînd s-a stins din viaţă. Atunci a redevenit parte din domeniu.

– Dar ce s-a întîmplat cu fiica ei?

Nat, care încă mai privea în josul dealului, cu spatele la mine, ridică din umeri.

– A plecat. S-a zvonit că ar fi murit într-un azil din New England. Se pare că suferea de demenţă. A avut pojar sau un alt fel de febră şi i-a fost afectat creierul.

Întreaga familie Poole s-a destrămat. Bănuiesc că aşa se întîmplă cîteodată. Bunul Dumnezeu pliveşte mereu, caută să obţină tot ce se poate mai bun.

Înainte să fi apucat să-i răspund ceva, s-a şi îndepărtat de mine, coborînd dealul spre iaz şi spre broaşte.

– Să nu uiţi ce ţi-am spus, domnule Carl, să laşi morţii să zacă în gropile lor, îmi mai zise fără să se întoarcă. Sînt locuri pe pămîntul ăsta care e mai bine să nu fie întoarse.

19

S-a ţinut o slujbă foarte frumoasă pentru Jimmy Vigs la salonul de înmormîntări de pe strada North Broad. Rabinul a vorbit despre bucuria pe care Jimmy Dubinsky a dăruit-o familiei şi prietenilor, de sfaturile bune şi serviciile prompte oferite clienţilor, de spiritul generos cu care condusese jocurile de bingo în scop de binefacere organizate de sinagogă.

Un bărbat înalt şi subţire ca un pai, cu mîini nervoase pe care le flutura mereu, se ridică să spună cum Jimmy fusese mereu alături de el în timpuri de restrişte, mai ales cînd fusese dat afară din serviciu. Era un om generos, zise omul, şi dădea fără să se plîngă cîtă vreme îl anunţai din timp. Anton Schmidt, cu o cravată pe sub haina de piele arătînd ca un student yeshiva cu pălăria cu boruri late şi tristeţea înscrisă pe chip, s-a apucat să vorbească în fraze elevate despre bunătatea şi spiritul de dreptate al lui Jimmy, şi despre abilitatea lui de a jongla cu numerele. Apoi se ridică şi fiul să vorbească, un bărbat tînăr şi solid, care tocmai venise de pe Coastă, imaginea mai tînără a bietului Jimmy, vorbind

despre cum tatăl lui fusese cel mai bun din lume, cum îl dusese mereu la meciuri şi se uitaseră împreună la televizor.

Fiul continuă să vorbească despre bucuria călătoriilor făcute împreună, doar ei doi, tată şi fiu, cum fuseseră la Vegas ca să-l vadă pe Mike Tyson luptînd, moment în care se înecă de lacrimi şi se prinse de spătarul băncii din faţă ca să se sprijine. Tatăl lui fusese acela care-l învăţase să joace zaruri şi cum să îi dea unui cal un handicap. Avea să şi-l amintească pentru tot restul vieţii, mai zise plîngînd.

Lui Jimmy i-ar fi plăcut. Mai ales că la slujbă apăruseră mai mulţi de cît s-ar fi aşteptat. Dar, chiar şi cu mulţimea aceea, cînd eu am ajuns ceva mai tîrziu şi m-am dus să semnez în registrul de vizitatori, nu am fost deloc uimit să descopăr că pagina era goală. Eu eram singurul dintre toţi care n-aveam nimic împotrivă să fiu identificat.

Rabinul începu să citească Psalmul 23 şi, chiar cînd ajunsese la partea aceea cu străbătutul văii umbrelor morţii, Earl Dante s-a strecurat în strană lîngă mine, împingîndu-mă cu un şold. Cu yarmulke pusă bine pe cap şi cu trandafirul alb de la butonieră ar fi putut fi confundat cu proprietarul salonului funerar. Cum am mai zis şi înainte, avea genul acesta de faţă.

– Mă bucur c-ai reuşit să ajungi, Victor, îmi zise pe tonul lui obişnuit. Contam pe tine să apari.

– Am venit să-mi arăt respectul.

– S-a zvonit că federalii i-au înregistrat convorbirile lui Jimmy, mai ales acum, spre final. E ceva adevărat în treaba asta?

– Şi eu de unde să ştiu? Nu sînt decît un avocat.

– Şi ultimul care află, nu, Victor?

– Da.

Băgă mîna în buzunar şi scoase de acolo o hîrtie.

– Te-am trecut drept unul dintre cei care duc sicriul.

Cînd se termină slujba vrem să mergi şi să ocupi un loc acolo.

– Nu pot să cred că nu există aici şase bărbaţi care să fi fost mai apropiaţi de Jimmy decît am fost eu.

– Ba sînt, îmi zise Dante, pregătindu-se să se ridice. Dar o să fie nevoie de mai mulţi, nu numai de şase, că să-l ducem pe Jimmy la locul odihnei veşnice. Există o limuzină special pentru cei care duc sicriul care te va duce pînă la cimitir, pentru că o să fie nevoie de tine acolo.

– Eu nu mă gîndisem să merg la cimitir.

– Eu zic să mergi cu limuzina.

Cînd a venit vremea să fie scos sicriul, ne-am trezit că eram de fapt vreo zece care ne-am înghesuit ca să prindem cîte un loc mai bun. De cealaltă parte a sicriului îmi zîmbea cu candoare Peter Cressi. Mă salută din cap şi zîmbetul i se lăţi şi mai mult. L-am văzut acolo şi pe Anton Schmidt, cu ochii roşii de plîns pe sub ochelarii cu lentile groase. Apoi, cînd rabinul a tăcut şi toţi cei prezenţi se ridicară în picioare, am mers alături de sicriul de pe banda rulantă pînă aproape de uşile în faţa cărora aştepta dricul. Atunci am pus cu toţii mîinile pe mînerele de la sicriu ca să-l ridicăm. Însă acesta nu voia să se clintească.

– Haideţi, puneţi ceva viguare, ne îndemnă tipul de la salon. Gata, unu, doi, trei.

Am reuşit, cu mult efort, să ridicăm sicriul greu şi, făcînd paşi mici, am fost în stare să-l băgăm în dric.

Limuzina noastră era lungă şi gri şi cam la fel de rece şi de neplăcută ca şi dricul, deşi noi nu prea aveam aşa de mult loc să ne întindem ca Jimmy. Eu am stat lîngă şofer, cu geamul din spate deschis ca să pot auzi conversaţiile purtate pe băncile din spate de către bărbaţii înghesuiţi acolo.

– A fost o slujbă mişcătoare, zise unul dintre ei.

– Mie fiul mi-a plăcut cel mai mult, interveni un altul.

Cînd a vorbit de Tyson aproape că mi-au dat lacrimile.

– Dacă vedeți un *McDonald's* sau altceva de genul ăsta, îi zise un al treilea direct şoferului, vezi să opreşti. Mi-ar prinde bine ceva de mîncare.

– Ce nemernic eşti, Nicky, acum mergem să îngropăm un om.

– Oh, el ar înțelege foarte bine.

– Am putea să oprim la un *McDrive,* sugeră un altul.

– Dar trebuie să merg după dric, protestă şoferul.

– Atunci spune-i şi celui de pe dric să oprească puțin. Ar fi ca un fel de pomană pentru Jimmy. Ca un gest de respect. O ultimă oprire la arcadele de aur.

– Prea multe astfel de opriri la arcadele de aur, comentă Anton Schmidt, asta-i ceea ce l-a omorît.

– Ce, a fost căsăpit la un *McDonald's?*

Am trecut de pe Broad spre extensia Roosevelt a Şoselei 1, după care am pornit pe autostradă, spre vest, ca să ajungem la cimitir. Pe lîngă noi treceau în goană maşini şi camionete care ne depăşeau mereu pe celelalte culoare. M-am întors şi, peste capetele celorlați, am văzut şirul lung de maşini, cu farurile aprinse, care venea în şir indian după noi, şi mi le-am şi imaginat trăgînd la un *McDonald's* ca să comande Big Macs şi porții duble de cartofi prăjiți.

– Poate că după aceea e vreo petrecere, sau altceva de genul ăsta, zise Cressi. Hei, Victor, ai tăi obişnuiesc să facă parastasuri după ce-şi îngroapă morții?

– Avem *shivah,* am răspuns. Asta înseamnă că vizităm familia îndoliată şi să rostim *Kaddish* în fiecare seară.

– *Kaddish,* aşa e, încuviință Cressi. La un moment dat m-am întîlnit cu o evreică. Acum vorbeşti despre băutură, nu?

– Aia-i *Kiddush,* cu totul altceva, i-am explicat. Kaddish este rugăciunea pentru morți.

– Am crezut c-o să-l văd şi pe Calvi la ceremonie,

zise cu altul.

– Probabil că s-a îngrăşat prea tare ca să mai plece de lîngă piscina lui.

– Ultima dată cînd am auzit de el, se spunea că are probleme din cauza căldurii.

– Te-ai întîlnit cu o evreică, Cressi? Cine?

– Sylvia, care locuia în cartier, o mai ții minte?

– Bine făcută, cu pălării şi țîțe mari?

– Aia e.

– Şi te-ai întîlnit cu ea?

– Sigur.

– Şi cît de departe ai ajuns?

– Crezi că mă întîlneam cu ea ca să conversez? Dacă vreau conversație, atunci dau drumul la televizor.

– Dar de ce naiba să vrea ea să iasă cu un ticălos ca tine?

– Tu ce părere ai? Pentru că am farmec.

– Ai pe naiba. I-ai spus mamei tale că te vedeai cu o evreică?

– Ce, eşti nebun? se supără Cressi. Mama mi-ar fi prăjit testiculele pentru cină dacă i-aş fi spus aşa ceva.

– Cu ceva usturoi, sos şi mozzarella, probabil că n-ar fi rele.

– Mda, dar ce porție mică.

Se iscă un hohot general de rîs.

– Hei, Victor, ce-i cu *shiveru'* ăsta? întrebă Cressi.

– *Shivah.*

– Au şi ceva mîncare pusă?

– Da, de obicei.

– Ei bine, atunci după înmormîntare aş zice să profităm şi noi de obiceiul lor.

– Dar, dacă se întîmplă să trecem pe lîngă un *McDonald's* înainte...

La cimitir, ne-am încordat din nou ca să scoatem sicriul greu din dric şi să-l aşezăm pe un fel de cărucior pe care apoi l-am împins peste terenul denivelat pînă în

locul în care fusese săpată groapa. Imediat ce ne-am aranjat cu toții în jurul gropii, unul dintre angajații salonului funerar a venit şi ne-a dat la toți yarmulkes şi nişte cartonaşe mici cu rugăciunile şi apoi rabinul şi-a început treaba. Rabinul se apucă să vorbească despre drumurile fără întoarcere, iar fiul s-a apucat să plîngă, apoi rabinul a vorbit despre cenuşă şi țărînă, iar fiul s-a apucat să suspine. Pe urmă sicriul a fost coborît încet în groapă. O parte dintre noi care pretindeam că ştiam ce făceam am zis *Kaddish* pentru James Dubinsky. Am citit ceea ce scria pe cartonaş, o transpunere fonetică din ivrit, chinuindu-mă să pronunț cît mai corect, şi m-am gîndit la strămoşii mei, la bunicii la a căror înmormîntare am ajutat, şi la bunicile pe care le îngropasem, şi la tatăl meu care acum tuşea cu sînge şi se apropia cu paşi repezi de o groapă asemănătoare şi am separat ca totuşi să ajute la ceva rugăciunea pe care acum o rosteam.

Rabinul aruncă o lopată plină de pămînt peste sicriu, apoi fiul şi apoi noi ceilalți, ca, după aceea, s-o pornim încet, unul după altul, spre aleea cea mare unde ne aşteptau maşinile.

– Este o zi tare tristă, Victor, am auzit o voce nazală din spate. Jimmy a fost un tip dat naibii. Unul cum nu găseşti prea des.

– Bună, Lenny, am zis. Da, Jimmy a fost cineva.

Glasul nazal îi aparținea lui Lenny Abromowitz, un bărbat cu un piept imens, de aproape şaizeci de ani, îmbrăcat în costum simplu, cu nasul spart care se asorta cu restul feței butucănoase. În tinerețe luptase pe bani, apoi devenise bătăuş de meserie, sau aşa mi se spusese mie, ca în prezent să fie doar şofer. Avea un costum deschis la culoare şi pantofi maronii, dar, în semn de respect pentru trista ocazie, îşi pusese pe cap o pălărie neagră. Şi, în timp ce mergeam unul lîngă celălalt, îmi cuprinse umerii cu unul dintre brațele lui imense.

– Nu te-am mai prea văzut în ultima vreme, Victor.

Nu mai vii pe la restaurant?

– Am fost tare ocupat.

– De cînd *Daily News* a băgat pozele alea pe prima pagină, oamenii nu mai vin pe la restaurant la fel de des ca înainte.

– Ah, au fost şi fotografii? am făcut pe miratul.

Sigur că apăruseră poze. Cei de la *Daily News* închiriaseră o cameră vizavi de restaurant şi puseseră acolo un fotograf care să-i prindă în cadru pe toţi cei care intrau sau ieşeau din celebrul local al mafiei, publicînd apoi acele poze şi o serie de articole chiar pe prima pagină. O mulţime de politicieni, vedete de cinema, sportivi şi cîntăreţi fuseseră surprinşi pe cînd îşi prezentau omagiile şefului mafiei. În fiecare dimineaţă toţi cei din oraş se întrebau cine avea să mai apară pe prima pagină, şi în fiecare seară la emisiunile de ştiri apăreau tot felul de dezminţiri că acela a cărui poză apăruse în ziar ar fi făcut ceva rău pe acolo. Singurii care nu păruseră deloc impresionaţi fuseseră federalii, care închiriaseră şi ei o cameră alături de cea închiriată de ziar şi făcuseră propriile lor fotografii. Şi, după cum era şi de aşteptat, după seria aceea de poze apărute în ziare, afacerile de la *Tosca's* cam lăsau de dorit.

– Da, da, au fost fotografii. Pe prima pagină. Mă miră că nu le-ai văzut.

– Eu citesc de regulă *Inquirer.*

– Haide, Victor, te duc pînă în oraş cu maşina.

– Nu-i nici o problemă, i-am răspuns. Mă întorc cu limuzina.

– Nu e nevoie, am avut eu grijă de toate.

Mîna pe care mi-o pusese pe după umeri mă prinse de gît şi strînse. Uşurel desigur, dar destul de tare ca să-mi dau seama că, dacă voia, putea să mă facă să simt o durere cumplită, în vreme ce cu cealaltă mînă mă lovi de cîteva ori peste braţ.

– Hei, e cineva acasă? Mă ascultaţi? Cred c-ar fi

bine să mergi cu mine înapoi spre oraş, Victor. Am parcat chiar acolo.

Am traversat aleea pe care fuseseră lăsate dricul şi limuzinele, am trecut printre cîteva morminte cu stele evreieşti, pînă cînd am ajuns la o altă alee paralelă unde era parcat un Cadillac mare şi alb. Ne-am apropiat dinspre partea pasagerului, iar Lenny mi-a deschis portiera din spate.

– Haide, Victor, urcă.

Am zîmbit strîmb înainte să mă supun şi să urc în maşină. Pentru un moment îmi ieşise cu totul din minte, cu toţi mafioţii de la înmormîntare şi cu pămîntul care bufnise surd pe capacul sicriului şi din cauza cuvintelor triste ale rugăciunii, că Lenny nu era numai un simplu şofer şi că invitaţiile lui la o plimbare nu era invitaţii, ci porunci. Cînd am intrat în interiorul întunecat şi rece, pînă să mi se ajusteze vederea la obscuritate, mai întîi l-am simţit înainte să-l pot vedea. Atmosfera din maşină era foarte bogată în mirosuri: aroma coloniei, dulceaţa greţoasă a cremei de ghete, mirosul uşor acru de salpetru al puterii brute care aştepta să se exercite.

Încet, maşina se puse în mişcare, străbătînd aleea lungă a cimitirului.

20

– Am crezut că e mai bine să-mi arăt respectul mai de departe, zise Enrico Raffaello, aşezat alături de mine pe bancheta din spate a *Cadillac*-ului.

Era un bărbat scund şi îngrijit, îmbrăcat cu un costum negru şi cu o cravată înflorată la gît. Părul îi era cărunt şi-l purta dat pe spate, iar faţa îi era la fel de

zbîrcită şi de plină de gropi ca şi luna. Vocea avea un uşor accent sicilian şi conținea o tristețe sinceră care nu fusese provocată de înmormîntare, ci provenea dintr-o profundă înțelegere a lipsei de milă ce domnea în lume. Între genunchi avea un baston cu o măciulie care întruchipa un leopard strîns ca un ghem, iar mîinile cu degete groase îi erau aşezate deasupra felinei adormite.

– Jimmy mi-a fost un prieten loial şi nu am vrut să-i stric ziua asta.

– Cred că a fost foarte înțelept.

– Ți-a plăcut slujba?

– A fost mişcătoare. Mai ales discursul fiului.

– Da, aşa am auzit şi eu. Am aranjat eu în aşa fel, încît să iasă aşa.

– A fost foarte generos că l-ai adus cu avionul tocmai din Los Angeles.

– Nu tocmai aşa, n-a fost tocmai simplu. Vezi tu, Jimmy n-a fost chiar ceea ce s-ar numi un bărbat de familie. Nu şi-a văzut fiul de ani de zile, iar acesta a refuzat categoric să vină după ce tatăl lui i-a făcut ce i-a făcut maică-sii. Jimmy a greşit foarte mult față de nevasta lui, asta-i sigur, dar acesta nu a fost un motiv întemeiat ca băiatul lui să arate o asemenea lipsă de respect față de el.

– Şi atunci cum l-ai convins să vină?

– Nu l-am convins. Asemenea despărțiri pot fi foarte rele, iar eu nu sînt un bun psiholog. Am angajat un actor în locul lui.

– Tipul ăla era un actor?

– I-am spus că vreau să văd ceva emoție. Tipul, actorul, mi-a spus că e neîntrecut acolo unde este nevoie să plîngă. Aş fi putut să-i rup gîtul gras, dar, cum sînt un sentimental, am preferat să-l plătesc.

– N-am ştiut niciodată că poți să fii aşa de înțelegător.

– Cred că am îmbătrînit prea mult. Este una cînd

prietenii mei şi colegii încep să moară de moarte bună, pentru că asta e ordinea naturală a lucrurilor. Dar, atunci cînd noua generaţie începe să moară de moarte bună, iar eu încă sînt aici, sigur că mă apucă tristeţea şi mă înmoi. Poate că toţi ceilalţi au dreptate. Poate c-a venit timpul să mai slăbesc strînsoarea mîinii de pe trofeu.

Oftă şi se întoarse să privească pe fereastră. Tocmai eram pe cale să ieşim pe porţile cimitirului, ca să intrăm în trafic.

Lenny respira şuierat pe gură în timp ce conducea. Deşi afară era o zi însorită şi caldă, în maşină era întuneric şi răcoare ca într-o zi de toamnă.

– Ai aflat ceva despre Pietro? mă întrebă Raffaello, fără să-şi întoarcă privirea de la fereastră.

– Aş dori să fi pus pe altcineva să afle toate astea.

– Mai bine mi-ai spune ce anume ştii, izbucni el.

– Cressi n-a lucrat de unul singur, am început. A trebuit să verifice detaliile afacerii cu arme înainte să bată palma. Am făcut cîteva anchete printre vînzătorii de *Mercedes*-uri din zonă, dar nici unul dintre ei n-a raportat vreo maşină furată. Am discutat de asemenea şi cu cîţiva ziarişti mai documentaţi despre grupul căruia zicea Peter că voia să-i vîndă armele. Fraţii ăia care şi-au măcelărit părinţii, Allentown, erau membrii grupului. Se pare că guvernul îi supraveghează de ani de zile şi se pare că într-adevăr cumpără arme, dar nu în cantităţi mari. Sînt prea strînşi cu banii ca să-şi permită să-şi tipărească lozincile. Nu cred că avea de gînd să revîndă armele acelui grup.

– Şi atunci, ce voia să facă, de fapt, cu ele?

– Încă nu ştiu.

Oftă din nou şi ridică o mînă ca să-şi examineze unghiile.

– Cred că pot avea încredere în tine, Victor, ceea ce e foarte bine. Tu eşti cercetaşul meu. Ca în vechile filme western, fiecare general are nevoie de un cercetaş ca să

descopere sălbaticii.

– Sper numai că nu sînt singurul.

– Adevărul este că sînt trădat chiar dinăuntru. Sînt gata să las locul, să mă retrag în New Jersey şi să pictez flori, ca şi Churchill, dar n-o să mă las aruncat din scaunul meu de un Iuda.

– Cine crezi că este?

Raffaello ridică din umeri uşor.

– Dante vrea să-i raportez lui direct, am zis. Nu asta a fost înţelegerea noastră.

– Poate că e puţin cam nerăbdător, dar este un om bun.

– Cum de s-a ridicat aşa de repede?

– El este ochiul meu de la ceafă.

– S-ar putea să aibă nevoie de ochelari.

– Ai vreun motiv ca să te îndoieşti de el?

– Nu, dar nici nu pot să spun că am încredere în el. Ce s-a întîmplat cu Calvi? Am crezut că puteam să am încredere în el.

– Am avut o neînţelegere.

– În legătură cu ce?

– Tu din ce cauză crezi, Victor, cu maşinile, cu secretele, cu afacerile sau cu ameninţările? E vorba numai de bani, de foarte mulţi bani. Mergem cu *Cadillac*-urile noastre şi oamenii ne dau bani. Cînd nu vor, devenim puţin mai aspri şi ei cedează. Am menţinut pacea pentru că în felul ăsta puteam să facem mai mulţi bani. Distribuim ceea ce obţinem în mod echitabil ca toată lumea să fie mulţumită şi să putem scoate încă şi mai mulţi bani. Este amuzant, desigur, şi mîncăm cu toţii bine, dar nu pentru paste sau amuzament ne-am băgat în afacerile astea, ci pentru bani. Şi acum, animalele care ne sînt împotrivă, vor mai mult decît partea lor şi, ca atare, sînt gata să facă orice ca să obţină ceea ce vor, vor comite orice crime fără să regrete o secundă. N-ar fi fost cu nimic mai altfel dacă am fi vîndut maşini, sau paste sau

conserve, tot am fi fost obligați să luptăm. Doar tactica ar fi fost alta şi ar fi existat mult mai mulți supraviețuitori. Oamenii ăştia vor ca eu să plec ca să poată decide cine să ia şi cît, şi, imediat ce ar controla oraşul, l-ar stoarce pînă la ultima picătură. Iar dacă ar fi aşa, ar fi cu mult mai cumplit decît putem noi să ne imaginăm acum.

Eram din nou spre autostradă şi mergeam spre est, spre oraş. Ne aflam pe culoarul din mijloc şi în jurul nostru puzderie de maşini treceau vîjîind, căutînd să schimbe culoarele şi să se depăşească. Lenny conducea remarcabil de bine, neridicîndu-se peste cincizeci şi cinci la oră, purtîndu-se de parcă de coada noastră s-ar fi ținut vreo maşină de poliție, ceea ce poate că era adevărat.

– Cum a fost cu Calvi?

– Calvi devenise un om pe care nu mai puteam pune bază. Ura pe toată lumea, nu avea încredere în nimeni, şi toți ceilalți îl urau. Se ridicase mult peste posibilitățile lui şi o ştia, dar n- a vrut să coboare unde-i era de fapt locul. Iar cînd am descoperit că-şi lua mai mult decît partea care i se cuvenea, am fost obligat să iau nişte măsuri împotriva lui.

– Cum de ai aflat?

– După cum am mai spus, am un ochi la ceafă.

– Te-ai întrebat vreodată de ce tot mai ai probleme dacă te-ai scăpat de Calvi? Te-ai gîndit că poate nu Calvi era problema? Că poate ochiul tău din ceafă este adevărata belea?

– Fii cercetaşul meu, Victor. Descoperă cine se ascunde în spatele lui Pietro şi eu o să chem cavaleria să aibă grijă de trădător.

– După care am ieşit din chestia asta. Complet. Nu-mi mai vine nimeni la birou şi nu mă mai sună nimeni.

O camionetă albă şi veche cu găuri ruginite într-o parte, apăru în stînga *Cadillac*-ului, înainte să rămînă în

urmă. Camioneta rămase în spate în vreme ce o altă maşină ne intră în faţă şi apoi depăşi un autobuz.

– Asta-i tîrgul, da, zise Raffaello. Dar înainte de asta trebuie să afli ce vreau eu să ştiu. Încerc să conduc totul bizuindu-mă pe raţiune, Victor. Sînt un om destul de paşnic. Dar ştiu sigur că atunci cînd raţiunea se războieşte cu puterea, atunci puterea cîştigă. Spune-mi cine este trădătorul, iar eu am să-ţi arăt puterea. Spune-mi numai cine-i trădătorul şi o să-i tai limba şi o să i-o trimit nevestei lui prin poştă.

Afară, în stînga, camioenta albă se apropiase iar de noi, numai că, de această dată, prin una dintre găurile ruginite apăruse o ţeavă de metal închisă la culoare. Se văzu un norişor de fum şi un şuierat oribil, iar geamul lîngă care stătea Enrico Raffaello exploată deodată în mii de bucăţi lucitoare.

21

Se auzi ţipătul metalului sfîşiat. Ţipătul frînelor. Un urlet. Camioneta albă luînd-o înaintea noastră şi apoi revenind ca trasă de aţă. O întoarcere uşoară. O forţă care mă aruncă în portieră şi care apoi mă forţă să mă las pe podeaua maşinii.

Din nou geamătul oţelului răsucit. Un urlet. Un alt geam făcut ţăndări. O mulţime de cioburi care au căzut pe ceafa mea. Un urlet. O mînă care a apărut în faţa mea şi un glas care mi-a cerut să tac. Explozie chiar sub noi şi apoi nişte zguduituri cumplite. Un salt înainte. Protestul frînelor. Protestul motorului forţat la maximum şi o forţă care aproape mă lipise de podea. Un urlet, şi încă unul.

– Mai taci o dată, Victor, îmi zise Raffaello. Doar taci, te rog.

– Ce? Ce?

– Taci din gură şi păstrează-ţi cumpătul. O să ieşim imediat de pe autostradă.

Maşina acceleră zgomotos. Se văzu rapid un deal înverzit şi apoi ne săltarăm puţin şi o luarăm pe undeva la dreapta.

– Superb, Lenny. Absolut superb. Ai văzut ceva?

– Ferestrele erau întunecate, răspunse Lenny foarte calm. N-am putut să văd nimic, domnule Raffaello.

– E-n regulă. O să aflăm destul de curînd. Ai fost minunat.

– Am reuşit să fug naibii din faţa lor, zise Lenny, dar n-am reuşit să văd cine erau.

– Ce? Ce s-a întîmplat?

– Tu ce crezi că s-a întîmplat? zise Raffaello. Nenorociţii ăştia au încercat să mă termine. Poţi să te ridici pe banchetă, dacă vrei. Au rămas pe undeva în urmă.

M-am ridicat precaut. Ferestrele din spate erau toate sparte sau crăpate şi se vedeau prin ele găurile de la gloanţe. Prin acele crăpături am văzut că într-adevăr ieşiserăm de pe autostradă, fără să mai oprim la semafor, întorcînd apoi violent la stînga pe o stradă din oraş. Cum mergeam extrem de împiedicat, chiar dacă era vorba de o stradă din Philadelphia, mi-am dat seama că probabil un cauciuc se spărsese. Lenny privea mereu prin oglinda retrovizoare în vreme ce ne continuam drumul. Portiera din partea lui Raffaello era împroşcată cu pete maronii, precum spuma de cafea.

– Trebuie să-l lăsăm pe Victor să coboare, Lenny.

– Da, domnule Raffaello. O să mai încetinesc cînd o să ajungem sub pod.

– Dar nu vreau să cobor.

– A început, Victor. Nici unuia dintre noi nu i-ar face

nici un pustiu de bine ca tu să fii acum aici, pricepi? Cînd Lenny o să încetinească, să sari din maşină.

– Dar, nu, nu se poate. Nu pot.

Cadillac-ul încetini uşor şi se apropie de marginea drumului atunci cînd ne apropiarăm de podul de ciment.

Raffaello se aplecă peste mine ca să deschidă portiera. Atunci cînd s-a întins l-am văzut schimonosindu-se de durere. Partea stîngă a costumului lui era leoarcă de sînge.

– Ai fost lovit. Sîngerezi.

– Pregăteşte-te să sari, mi-a zis, scoţînd siguranţa.

– Nu pot. Probabil că ne urmăresc şi acum. Or să treacă chiar peste mine.

– Atunci ai grijă să te rostogoleşti, mi-a zis el, iar portiera s-a deschis permiţîndu-mi să văd zidul de maşini în mişcare şi dedesubt asfaltul negru care fugea sub noi.

– Aşteaptă!

– O să ţinem legătura, mai zise Enrico Raffaello înainte să mă arunce din maşină.

Un ciocan puternic îmi lovi umărul, o mulţime de pietre căzură odată cu mine, nişte gheare îmi sfîşiară faţa în vreme ce capul se lovea de ceva tare. O durere ascuţită îmi sfîşie spatele şi apoi m-am simţit ridicat, peste bordură, întins tot pe tortuarul îngust de ciment, chiar sub pod. Am ridicat capul atunci cînd o pereche de roţi au trecut în goană, la cîţiva centimetri de mîna mea stîngă, care zăcea în stradă ca un peşte mort.

Mi-am retras mîna din stradă şi m-am ridicat în genunchi, încercînd să-mi dau seama unde mă aflam. Locul îmi părea oarecum cunoscut. Tunelul de piatră la stînga, luminile traficului, nişte steguleţe colorate pe stîlpi. Un buchet de baloane ce părea nelalocul lui. Stai puţin, steguleţe şi baloane? Puţin mai departe, după parcarea aceea mare şi chioşcurile de dulciuri se zărea o

intrare şi o statuie mare a unui leu odihnindu-se. Deodată am ştiut. Lenny ieşise de pe autostradă la capătul străzii Girard şi mă lăsase chiar în fața intrării la grădina zoo din Philadelphia.

După ce mi-am dat seama unde mă aflam, am realizat de asemenea că acea camionetă albă ştia mai mult ca sigur drumul pe care o luase *Cadillac*-ul. Mai mult ca sigur că avea să-l urmărească, împreună cu alte maşini ca să termine treaba începută. Fără îndoială că aveau să treacă chiar pe strada aceea, căutînd pe cineva care să poată fi omorît, şi vor descoperi, dacă aş fi continuat să stau în genunchi ca un umil penitent, tocmai persoana mea.

M-am ridicat şi m-am inspectat rapid. Haina îmi era sfîşiată la umăr şi sîngele îmi pătase cămaşa albă. Mi-am şters sîngele care picura de pe obrazul stîng care intrase în contact cu drumul. Pantalonii îmi erau sfîşiați în dreptul genunchiului drept şi prin crăpătură se vedea carnea tumefiată şi roşie. „Mişcă-te; mi-am zis singur. Unde? Oriunde, prostule, doar dă-i drumul de aici."

Am trecut pe lîngă tipul cu baloane, am traversat aleea circulară din jurul grădinii zoo şi apoi, păşind țeapăn într-o parte, am trecut pe lîngă leul de piatră spre intrarea dintre chioşcuri.

– Face opt dolari şi cincizeci, îmi zise femeia tînără de la casa de bilete după ce m-a măsurat cu privirea şi mi-a văzut haina ruptă şi cămaşa plină de sînge. Avea o gropiță în obrazul drept care se adîncea atunci cînd zîmbea. Dar, dacă vreți să aveți legitimație de membru, puteți da patruzeci de dolari în total şi să completați o cerere.

– Nu cred.

– Este o afacere foarte bună. Aveți parcarea asigurată de fiecare dată cînd veniți şi intrare gratuită tot anul. Dacă vreți numai că completați formularul ăsta.

– Nu mulțumesc, nu vreau, i-am zis, dîndu-i o bancnotă de douăzeci.

În vreme ce ea-mi număra restul, eu am profitat de ocazie ca să privesc în spate. Nimic suspect, chiar nimic, pînă cînd am observat botul unui *Lincoln* negru care se angajase pe aceeiaşi străduță pe care trecuse şi *Cadillac*-ul. M-am grăbit să intru pe poartă în grădină înainte ca femeia să-mi fi dat restul.

Am galopat prin mica piață circulară de cărămidă, pe lîngă chioşcul de fier şi pe lîngă statuile elefanților pînă cînd am intrat în casa animalelor rare, un coridor semicircular flancat de cuşti. Liliecii de fructe se mişcau neliniştiți pe tavanul cuştii lor ca o bandă de motociclişti în miniatură îmbrăcați în haine negre. În stînga erau cuştile cîrtițelor fără blană care se înghesuiseră de frică să intre în micile lor tuneluri.

Priveam mereu peste umăr în vreme ce continuam să merg pe coridor. Iguane cu fețe de bufnițe, marmote, maimuțe colobus cu blănuri alb-negre delicate. Locul era aproape gol, doar cîteva mame cu copii se mai învîrteau pe acolo. M-am oprit o secundă ca să ascult. Nu se auzea decît chițăiala maimuțelor şi scîncetul liliecilor. Locul mirosea neplăcut a mosc şi a sudoare de maimuță. Doi canguri de culoarea tutunului, canguri de copaci, săriră de pe o ramură pe alta în cuşca lor înaltă. Tocmai voiam să mă pun iar în mişcare cînd am auzit uşa deschizîndu-se şi apoi nişte picioare foarte grăbite venind spre mine.

Nu puteam vedea cine venea din cauza curbei pe care o făcea coridorul, dar eram sigur că în primul rînd eu nu voiam să fiu văzut. În stînga era o ieşire pe care scria că aveau voie să treacă numai angajații, aşa că m-am grăbit spre ea, dar uşa parcă ştia precis că nu lucram acolo. Am privit în spate pe coridor şi, cum n-am văzut nimic, am început să fug, spre uşa din spate, paşii

cei grăbiți apropiindu-se tot mai mult de mine.

Cînd aproape că ajunsesem la prima din uşile duble, o mulțime de puşti de şcoală, împreună cu profesoarele lor au dat buzna înăuntru. Am descoperit că eram incapabil să mă strecor printre puştime, aşa că m-am oprit şi m-am întors cu fața spre soarta care mă aştepta.

De mine se apropie însă femeia de la casa de bilete.

– Domnule, îmi zise, zîmbind, şi ținînd în mînă două bancnote, ați uitat restul.

M-am forțat să respir adînc şi, deşi tremuram tot, am reuşit în cele din urmă să zîmbesc.

– Mulțumesc, i-am zis cu blîndețe, foarte amabil din partea dumneavoastră.

– Uitați banii.

În palma întinsă avea o hîrtie de zece, una de un dolar şi două monede de douăzeci şi cinci de cenți. Am luat hîrtia de un dolar şi monedele şi i-am zis:

– Mulțumesc, puteți păstra restul.

– Nu pot să fac aşa ceva, domnule. Zău că nu pot.

– Gîndeşte-te că e un bacşiş, i-am zis, pentru că mi-ai redat încrederea în natura umană.

Fata roşi, gropița din obraji se adînci şi mai mult şi vru să protesteze, însă eu am ridicat o mînă ca s-o opresc.

– Atunci mulțumesc mult, spuse ea. Pe cuvînt, e grozav. Se întoarse şi plecă.

Atunci eu, cu încrederea în natura umană recăpătată, m-am îndepărtat încet de clădire, căutîndu-i în permanență pe bărbații care încercau să mă omoare.

Însă nu se vedea nimic suspect pe aleile largi de cărămidă. Broaşte țestoase de Galapagos, imense, în siguranță în carapacea lor, mă priveau pasive în vreme ce eu treceam grăbit pe lîngă ele. Am trecut pe lîngă struți şi hipopotami şi pe lîngă un tapir alb-negru cam trist, semănînd foarte bine cu o fată cu care mă întîl-

nisem mai demult. Cînd am ajuns la țarcul rinocerilor, m-am sprijinit de gard şi am privit o mamă-rinocer cu puiul ei. Eram gelos pe armurile tari ale trupurilor lor. O fată într-o rochie purpurie se ridicase pe vîrfuri şi vîrîse cheia elefant aurie în cutia de comentarii. Imediat se auzi un glas.

„În toată Africa şi Asia rinocerii au fost vînați, încît s-a ajuns aproape la extincția speciei. De secole, anumite culturi au crezut că sîngele, coarnele şi urina rinocerilor au puteri magice şi medicinale."

În vreme ce mă sprijineam de barele țarcului şi ascultam comentariul, am privit direct în spate, spre alee. Atunci am descoperit o siluetă pe vîrful unei ridicături şi mi s-a tăiat respirația. Un tip foarte solid, într-un costum maroniu, privea în jur extrem de concentrat.

„Oamenii de ştiință au estimat că au mai rămas în jur de o mie patru sute de rinoceri mari cu un singur corn, rinoceri asiatici în India şi Nepal."

Nu-l cunoşteam pe omul acela şi nici nu l-aş fi recunoscut dacă n-ar fi fost costumul. Costumele maronii sînt destul de rare, dar nuanța aceea era aproape strălucitoare în urîțenia ei, ceva ce nu puteai uita cu uşurință. O văzusem chiar în acea diminață la înmormîntarea lui Jimmy. Proprietarul costumului era unul din băieții duri din oraş şi, eram sigur, nu venise acolo ca să intre în comuniune cu natura. Am înghețat şi mi-am permis să respir uşor.

„Pentru a ajuta la prezervarea speciilor amenințate, grădina zoologică din Philadelphia cooperează cu alte grădini zoologice într-un program numit planul pentru supraviețuirea speciilor."

Am rămas în aşteptare, urmărindu-l pe tipul în maron cu coada ochiului, şi, atunci cînd l-am văzut întorcîndu-se ca să facă semn cuiva care se afla în spatele lui, am fugit către cea mai apropiată clădire.

Mă aflam iarăşi pe un coridor larg, foarte modern, mărginit de-o parte şi de cealaltă de pereţi de sticlă care ascundeau în spatele lor gloria naturii. Broaştele ţestoase masive mă priveau impasibile; un anaconda imens îşi făcea siesta. Un alt şarpe, scufundat pe jumătate într-un soi de mini-junglă mă supraveghea cu ochi răi. La capătul coridorului, în două cuşti imense de sticlă, erau supervedetele de la Casa Reptilelor, aligatorul, plat şi fioros, şi crocodilul, palid, răbdător şi înfometat. Imediat după cuştile cele mari, coridorul făcea o cotitură, aşa că m-am ascuns în acea cotitură, urmînd să supraveghez uşile pe care intrasem, uitîndu-mă la reflexia din geamul cuştii crocodilului. „Fii calm, am încercat să mă sugestionez, aşteaptă cu răbdare şi lasă-l să treacă de clădire şi să cerceteze tot restul grădinii." Am încercat să-mi domolesc bătăile inimii şi să-mi alung nodul din gît, şi, aproape că reuşisem cînd, în geamul cuştii am văzut uşile deschizîndu-se şi intrînd prin ele ceva maroniu şi mare.

Am dat înapoi pînă cînd m-am lovit de un cub de lemn aşezat chiar în mijlocul drumului. Am trecut pe lîngă el şi am intrat într-un fel de mişă pustie cu ferestre mici. În spatele ferestrelor am văzut şerpi cu clopoţei, vipere şi alţi şerpi la fel de veninoşi, de diferite mărimi şi culori. Am trecut pe lîngă un monstru Gila, şi, folosind cubul de lemn ca pe un scut, mi-am croit drum spre secţia mai veche a clădirii şi spre o a doua pereche de uşi. M-am îndreptat spre ieşire trecînd pe lîngă alţi şerpi şi broaşte veninoase şi m-am oprit să-mi trag puţin sufletul lîngă cuşca unei broaşte-taur nord-americane care mă privea cu indiferenţă, aşezată confortabil pe un buţuc sintetic. Am luat-o la goană spre ieşire, ceva cam prea repede ca să mă mai pot opri atunci cînd, pe cealaltă pereche de uşi, îşi făcu apariţia o siluetă neagră.

Ca atare, în plină fugă, m-am izbit de silueta aceea şi

apoi m-am întins pe spate pe ciment, amețit. Silueta se apropie de mine. Cînd l-am recunoscut pe Peter Cressi care se uita în jos spre mine, mi-a scăpat un geamăt.

– Hei, Vic, mi-a zis el vesel. Ce mai faci, băiețe?

Am auzit pași apăsați care se apropiau din spate.

– Doamne, dar ce s-a întîmplat cu tine? întrebă Cressi, privindu-mă cu atenție. Te-ai băgat în vreo cușcă? S-a distrat cu tine vreo gorilă?

M-am ridicat cu greu de jos și, imediat după aceea, am simțit o palmă grea pe umăr. Tipul solid îmbrăcat în costumul maroniu rînjea spre mine. Îi lipsea un dinte.

– Ne-a zis Dante c-o să găsim pe cineva aici și uite c-a avut dreptate.

M-am întors ca să-l privesc pe Cressi.

– Am auzit ce s-a întîmplat cu camioneta aia, continuă el. De groaza lumii. Cine ar fi crezut că s-ar fi putut întîmpla așa ceva în zilele noastre?

Mi-am lăsat capul pe un umăr, privindu-l țintă pe Cressi.

– Cum de-ai aflat despre atac, Peter?

– Dante, el ne-a spus și ne-a trimis aici.

– Și el cum de-a aflat? am întrebat.

– Tu cum crezi?

– Mai bine mi-ai spune tu, Peter.

Furia și frica îmi dădură puteri noi și-mi puseră în mișcare mușchii, așa că m-am trezit îmbrîncindu-l pe Peter în ușile de sticlă.

– Și el de unde a știut, Peter? am întrebat. Hai, zi-mi, nemernic ce ești.

L-am împins iarăși, ceva mai tare, pentru că a dat și cu capul de geam.

– De unde ar fi putut să știe dacă n-ar fi organizat el totul? Și tu l-ai ajutat. Tu, nemernicule. De ce naiba încerci să mă omori?

Am vrut să-l mai împing o dată, dar, înainte să apuc

să mai fac o mişcare, două mîini imense mă prinseră de umeri şi un braţ mi se aşeză peste gît şi, în clipa următoare m-am simţit ridicat de la podea.

– Ticălosule! am strigat.

– Ho, Vic, se repezi şi Cressi, privindu-mă ciudat. Te-ai ţăcănit de tot? Termină sau Andy Bandy aici o s-o facă pentru tine. Nu vrem asemenea scene în locuri publice.

Încă luptîndu-mă să mă desprind din strînsoare, am întrebat iar:

– Cum de aţi aflat?

Cressi mă privi iar ciudat şi apoi vîrî o mînă în buzunarul de la haină. A fost momentul în care am încetat să mă mai zbat, ştiind precis ce avea să urmeze. Dar el scoase din buzunar un telefon celular.

– Lenny l-a sunat pe Dante de la telefonul celular din maşină, imediat ce te-au aruncat. Iar Dante m-a trimis să vin să văd dacă eşti teafăr. Încercam numai să avem grijă de tine, asta- i tot.

În următorul moment Andy Bandy îşi slăbi strînsoarea şi iar m-am trezit întins pe jos.

– Haide, Vic, încearcă să te aduni, îmi zise Cressi. Nu sînt obişnuit să te văd zvîrcolindu-te ca un vierme aşa cum faci acum. E destul ca să mă pună pe gînduri, ştii? Şi nu prea e bine să mă pui pe gînduri, amice. Îmi strică toată ziua.

Îşi vîrî mîna în buzunarul de la pantaloni şi scoase de acolo o bomboană de mentă învelită în celofan. Ridică mîna şi, apăsînd pe ambalaj, îşi vîrî bomboana în gură, înainte să arunce celofanul pe jos.

– Înţeleg că te afli în stare de şoc, dar nu suport să te văd întins acolo pe jos, speriat tocmai de mine. Bomboana i se lovea de dinţi în vreme ce vorbea. Ce crezi că sînt, un idiot? Eşti avocatul meu. Ce fel de dobitoc i-ar face rău tocmai propriului lui avocat?

S-a aplecat asupra mea, dar mie mi-a fost de-a dreptul imposibil să-l privesc în ochi. Mă uitasem însă la altceva, ceva a cărui semnificație nu eram încă în stare s-o pricep, mai ales așa cum mă zvîrcoleam pe cimentul rece, amorțit de frică în vreme ce cei doi bărbați se uitau cu milă.

Nu puteam să-i pricep semnificația, dar nu-mi puteam lua ochii de la obiectul cu pricina, de parcă undeva în subconștient îmi dădeam bine seama ce reprezenta, că obiectul la care mă uitam în acel moment era primul indiciu în eventuala dezlegare a misterului morții lui Jacqueline și a secretelor întunecate ale famiiei Reddman.

22

Cressi și Andy Bandy m-au condus pînă acasă și au așteptat să intru în vestibul înainte să plece, de parcă aș fi fost un puști de școală adus acasă în miez de noapte.

– Vrei să stau cu tine, să te păzesc, Vic? m-a întrebat Cressi de pe locul din față.

– Nu, i-am răspuns.

Problema cu Peter păzindu-mi spatele însemna că ar fi trebuit să-l întorc într-adevăr spre el, ori nu pot spune că aveam așa de mare încredere în clientul meu. Așa că m-am dus acasă singur, mi-am scos costumul rupt, am făcut un duș fierbinte, după care mi-am pus o cămașă curată și un alt costum și m-am proțăpit în fața oglinzii ca să-mi leg cravata. După ce m-am privit cam o secundă, mi-am scos cravata, costumul, cămașa, pantofii și ciorapii și m-am urcat în pat. Era de abia după-amiaza devreme și aveam enorm de mult de lucru la birou, dar

tot m-am urcat în pat.

Aşa că, întreaga după-amiază am petrecut-o cu capul sub pătură, tremurînd, deşi nu era deloc frig, adulmecînd mirosul transpirației din aşternutul pe care nu-l mai schimbasem de trei luni şi încercînd să găsesc un motiv destul de serios ca să mă dau jos din pat. De parcă mirosul neplăcut nu ar fi fost un motiv suficient de bun. Asta pînă cînd a început să sune telefonul.

– Da?

– Ai auzit ce s-a întîmplat azi pe autostradă? zise Beth surescitată. O camionetă cu o gaură făcută în caroserie s-a apropiat de *Cadillac*-ul lui Raffaello şi l-a împroşcat cu gloanțe. Despre asta se vorbeşte în toate buletinele de ştiri. Nu se ştie cum, dar *Cadillac*-ul a scăpat. Raffaello este internat la un spital, nu se ştie care, nu s-a anunțat, dar îți dai seama? Toată lumea vorbeşte numai despre asta. Tocmai pe autostrada Schuylkill. Toți vor să ştie cine conducea *Cadillac*-ul. Se pare că a scăpat, deşi avea un cauciuc făcut ferfeniță. Şoferul este un adevărat erou. Aş vrea să fie şoferul meu. Uimitor. Cred, Victor dragă, că a venit momentul să încercăm să ne găsim un alt soi de clienți, nu? Tu pe unde ai umblat?

– Am impresia că azi aştrii nu mă privesc tocmai cu ochi buni, ca să zic aşa, am răspuns. Beth nu trebuia să ştie că fusesem participant direct la evenimentul despre care discuta toată lumea. Nimeni nu trebuia să ştie nimeni nu trebuia să afle, motiv pentru care şi Raffaello mă împinsese afară din maşină.

– Te simți bine? întrebă Beth. Pot să te ajut cu ceva?

– Nu. S-a spus la ştiri cine a tras?

– Habar nu au. Doar că există un fel de dispută internă. Autoritățile nu mai pricep nimic. După cum vorbeşti nu pari să te simți prea grozav. Eşti sigur că n-ai nevoie de o supă, sau altceva? Măcar ai mîncat?

M-am gîndit un moment. Trecuse o zi şi jumătate de

cînd nu mai pusesem nimic în gură. Mîncasem ceva la prînz, ieri, dar nu tocmai consistent şi apoi ceea ce ni se servise la Veritas şi de care aproape nu mă atinsesem. Iar în dimineața aceea nu mai avusesem vreme pentru un mic-dejun satisfăcător înainte de înmormîntarea lui Jimmy Dubinsky. M-am întrebat atunci dacă melancolia în care mă cufundasem se datora chiar întîlnirii cu masca morții sau era o simplă lipsă de alimentație. Poate că exista într-adevăr o soluție la îndemînă pentru toate dilemele noastre de natură metafizcă profundă – o ciocolată Snikers.

– Nu, am răspuns. Cam de multişor.

– Atunci hai să cinăm împreună.

– Pari obscen de veselă.

– M-am dus în locul acela din Mount Airy, în care voiai să-mi vîr nasul. Biserica Noii Vieți. Ar trebui să discutăm puțin pe tema asta.

– Ai descoperit ceva interesant?

– Al naibii de interesant, mi-a răspuns ea.

Ne-am întîlnit la un restaurant de pe o stradă destul de părăsită din vechiul oraş. Beth sugerase un restaurant retro de pe Rittenhouse Square, dar eu mă gîndisem numai la geamurile imense pe care le avea. Nu mai voiam să mă ştiu aşezat la o masă ca o țintă perfectă, aşa că am sugerat un local cît mai departe de foşgăiala oraşului şi foarte departe de apartamentul meu, iar ea a fost de acord. *Café Fermi* este un mic restaurant pretențios, cu un bar bine asortat şi un decor de prost gust, cu un meniu ingenios care era din păcate cu un pas înainte de capacitatea bucătarului de a face asemenea bucate. Am luat un taxi pînă la salonul de înmormîntare unde-mi lăsasem maşina parcată, şi tot am ajuns la restaurant înaintea lui Beth. Am cerut o *Briza mării* pe care am şi băut-o foarte repede ca să

capăt curaj. Cît am aşteptat am mîncat aproape un coş de pîine. Beth apăru în cele din urmă cu un zîmbet senin pe buze. Un tip s-a lovit de ea pe durm, iar Beth s-a mulțumit numai să-şi întoarcă zîmbetul spre el.

S-a aşezat la masă, m-a privit cu atenție, apoi şi-a pus mîna pe obrazul meu.

– Ce s-a petrecut cu fața ta?

– M-am tăiat cînd m-am ras.

Beth îşi miji ochii.

– Înseamnă că ai avut o lamă dată naibii. Cum a fost înmormîntarea lui James?

– Mişcătoare.

– S-a spus că Raffaello venea de la cimitir atunci cînd s-a tras asupra lui.

– Serios? Eu nu l-am văzut acolo. Ți-e foame? Hai să comandăm ceva. Ce-ai zice de o friptură de vițel?

Îşi trecu degetele peste juliturile de pe fața mea.

– Nu au spus exact cine mai era în maşină alături de el.

Eu am ridicat doar din umeri, constatînd uimit că-mi venea să plîng. Am ridicat o mînă ca să-i fac semn chelneriței şi, pînă să vină la masa noastră, eram la fel de sobru ca un cadavru.

Chelnerița noastră era o femeie înaltă cu picioare lungi, îmbrăcată toată în negru, cu cercei mari în urechi şi cu o broşă oribilă la bluză ca să arate cît de la modă era ea şi noi nu.

– Mda? ne zise, iar mie nu mi-a plăcut deloc tonul ei, de parcă tocmai i-am fi tulburat seara.

– Sîntem gata să comandăm.

– Sigur, mi-a răspuns. Mă întorc imediat, a mai zis, grăbindu-se să servească pe altcineva, cu mult mai important.

– E numai părerea mea, am zis, sau este cu adevărat obraznică?

– Are o slujbă dificilă, răspunse Beth, de parcă n-ar mai fi fost ea.

Beth avea capacitatea extraordinară de a găsi ceva frumos chiar şi în cea mai neplăcută situaţie. Bănuiesc că venea direct din optimismul ei natural.

În general dădea bacşişuri grase, dar, atunci cînd un chelner era nepoliticos sau un barman făcea pe grozavul, era foarte plăcut s-o urmăreşti în acţiune. Nu era tocmai genul care să spună „Are o slujbă dificilă", nu era deloc genul ăsta.

– Ce-i cu tine? am întrebat. Te-ai îndrăgostit cumva?

– Nu, rîse ea.

– Bine. Atunci spune-mi ce e cu demenţii ăia din Mount Airy.

– Nu sînt deloc demenţi, îmi răspunse repede.

– Aha, am rostit uşor, încep să pricep.

– Ce anume?

– Haide, spune-mi despre Mount Airy.

– Ei bine, nu sînt un cult sau altceva de genul ăsta, începu, jucîndu-se cu tacîmurile. Sînt numai o adunătură de oameni drăguţi care încearcă să găsească nişte răspunsuri. Ei cred că vocile spiritelor şi ale sufletelor sînt mereu aici ca să ne spună care sînt adevăratele secrete ale existenţei noastre, dar mai întîi trebuie să învăţăm cum să le ascultăm. Că trebuie să ne desprindem de realitatea cotidiană omniprezentă ca să ascultăm şi să vedem într-un fel spiritual. Scopul Raiului este să ne înveţe cum să facem treaba asta.

– În regulă, zise deodată chelneriţa, dîndu-şi ochii peste cap. Aţi zis că sînteţi gata. Se strecurase pînă la masa noastră la fel de încet ca o felină gata să atace.

– Eram gata, am răspuns. Eu vreau o salată *Caesar* şi friptură de viţel cu sos de smîntînă şi mere. Carnea de viţel e bună?

– N-am primit nici un fel de plîngeri pînă acum, răs-

punse chelnerița.

– Bine, atunci adăugă şi garnitură şi încă o *Briza mării*.

– Eu vreau chili de fasole, zise Beth.

– Au şi antricoate texane de care-ți plac ție, i-am sugerat.

Beth se strîmbă, în felul în care se strîmbau oamenii care nu mănîncă nici un fel de carne. Văzusem strîmbătura aceea pe chipurile multor femei, dar niciodată la Beth.

– Hopa, am rostit încet. Da, da, acum chiar înțeleg.

– Ce anume înțelegi?

– Spune mai departe despre noii tăi prieteni.

– Ei încearcă să găsească o cale ca să vadă în lumea spirituală, ceea ce numesc inițierea în templul înaltei cunoaşteri, unde beau din poțiunile gemene ale uitării şi memoriei.

– Poțiunile gemene ale uitării şi memoriei, am zis dînd din cap. Şi nu este un cult.

– Nu tocmai. Te învață o serie de exerciții care te ajută să străbați cei doisprezece paşi spre inițiere. Poți să le faci cu ei sau singur, după ce înveți bine ce-i de făcut. Există nişte incantații şi arome, dar nimic magic. Şi nici un fel de droguri. Doar o cale naturală spre înțelepciune. Doisprezece paşi cu instrucțiuni explicite pentru fiecare din ei. De fapt, nici nu este ceva unic în procedeul ăsta. În Orient treaba asta se face de secole. Iar asta este numai o cale pentru care o minte occidentală se poate antrena singură.

– Să presupun atunci că tu eşti acum la antrenamente.

– Ca parte din acoperirea mea, desigur. Începu să se joace iar cu tacîmurile. Dar admit că pare să se adreseze unui anumit gol din mine pe care l-am simțit de multe ori. Poate chiar despre ceea ce am mai discutat şi

înainte, despre acel ceva care-mi lipseşte.

– Nu crezi că ar fi mai practic dacă te-ai întîlni cu cîţiva tipi bine?

– Taci din gură, Victor, eşti un mare nemernic.

De fapt, chiar aşa şi eram. Nu ştiu dacă prin gura mea vorbise băutura sau sentimentul că şi ultimul bastion căzuse, cert este că nu-mi plăceau să aud despre golurile din sufletul lui Beth sau despre căutările ei spirituale. Întotdeauna putusem conta pe Beth că era bine ancorată în realitate. Nu crezusem vreodată că aveam s-o văd leşinată să găsească tot felul de înţelesuri în lumea spirituală. Treaba asta era pentru rataţii debusolaţi care nu erau capabili să reuşească în viaţă şi aveau nevoie de o scuză.

Cînd mi-a sosit băutura, trîntită în faţă fără prea multă ceremonie, am luat o înghiţitură bună, simţind aroma lămîii şi asprimea dură a vodcii.

– Bine, am zis. Îmi pare rău. Cred că Beth era singura persoană care mă lua cu adevărat în serios, iar ca eu să nu o iau în serios era o adevărată crimă. Acum spune-mi cîte ceva despre cei doisprezece paşi.

– Nu-i ştiu încă pe toţi, dar încerc să învăţ. Primul pas este simpla dorinţă de a afla sensul. E ca şi cum te-ar duce pînă la uşă. Cel de-al doilea este înţelegerea faptului că răspunsurile se găsesc peste tot în jur, atît intern cît şi extern, dar în lumea spirituală, nu în cea fizică. Ca să avem acces la acea lume trebuie să ne dezvoltăm un fel nou de a vedea, trebuie să ne dezvoltăm ochi spirituali.

– Dobitocul care a venit la mine în birou şi m-a ameninţat mi-a spus că sînt un *doi.*

– Gaylord. Este unul dintre profesori. Un om foarte drăguţ.

– Destul de drăguţ ca să-şi amintească faptul că mi-a tăiat capul cu o bardă.

Beth îşi înălță sprîncenele.

– Probabil c-ai meritat-o în viețile trecute, îmi zise, şi, din cîte pot să-mi dau seama, nu s-au schimbat prea multe de atunci. Îmi făcea plăcere s-o văd iar rîzînd.

– Ei bine, măcar am fost constant de-a lungul epocilor.

– Nu e ceva cu care să te mîndreşti. Nivelul se referă la paşii pe care ai reuşit să-i faci în drumul în sus pe scară. Practic, toți cei care au ajuns în Rai au făcut deja primii doi paşi, altfel n-ar fi acolo, aşa că nu este o mare onoare să fii un *doi*. Exercițiile încep de abia de la cel de al treilea pas. Trebuie să-ți pregăteşti mintea pentru călătorie şi asta se realizează prin învățarea devoțiunii, mai întîi. Alungi orice critică din gîndire, îți cureți mintea de gînduri negative, te lupți să vezi binele din oamenii şi situațiile cu care vii în contact.

– Asta mă scoate automat pe mine din competiție. Singurul meu talent este să văd partea negativă din oricine şi orice.

– Ar trebui să încerci, Victor. Este cu adevărat ceva care te ajută să te simți proaspăt. Unul dintre rezultatele încercării mele de a termina cu critica este că am încetat să mă mai predau lumii exterioare, am încetat să mai alerg după impresii. În loc de asta încerc să iau fiecare impresie a simțurilor ca pe un dar unic şi să mă orientez după răspunsul meu la frumusețea lui singulară. Nu mă mai grăbesc să văd o sută de flori din care s-o aleg pe cea mai frumoasă, ci prefer să examinez una singură, complet, fără critică, şi să simt eul meu interior răspunzînd acestui stimul. Acest răspuns este cel mai plăcut, mai înălțător. Şi respectarea răspunsurilor noastre la asimilarea impresiilor este primul pas către dezvoltarea unei vieți interioare.

– Eu nu reuşesc să mă descurc cu viața mea externă, ce naiba să mă fac şi cu una interioară?

– De ce eşti aşa de defensiv, Victor? îmi zise cu un zîmbet condescendent. Nimeni nu spune că n-ar trebui să mai mănînci carne şi să nu te uiţi la reluările lui *Matlock* şi să alergi după bani. Trebuie să faci aşa cum vrei ca să fii cu adevărat fericit. Eu, pe de altă parte, prefer să practic devoţiunea.

– Şi ăsta-i motivul pentru care eşti aşa de dulce cu necioplita noastră chelneriţă?

– Nu pot lăsa viaţa mea interioară să fie tulburată de nemulţumirile minore de pe tărîmul fizic. Numai bunăvoinţa mă va putea conduce spre vederea spirituală.

– Eu prefer să alerg după bani.

– Şi crezi tu că bogăţia va face din tine o persoană completă şi satisfăcută?

– Poate că nu, dar cel puţin aş fi mai bine îmbrăcat.

– Nu eşti cu nimic diferit decît noi ceilalţi, Victor. Cu toţii ne vedem ca nişte lucruri în care lipseşte satisfacţia, acest ego al nostru, căutînd în afară singurul lucru care ne-ar ajuta să devenim compleţi. Slujba aia, iubitul ăla, sau ulcica cu bani. Chiar şi iluminarea e tot ceva de care ne agăţam ca să putem completa ceea ce are nevoie de completare. Întotdeauna este ceva, sau aşa credem noi, care ne-ar întregi. Deci, dacă ai un lucru finit care se întinde spre infinit şi care se alege în schimb cu alte lucruri finite, vei ajunge să simţi o insatisfacţie încă şi mai mare.

– Şi atunci, care-i răspunsul?

– Nu ştiu. Nu m-am antrenat destul ca să văd, dar este undeva acolo, trebuie să fie. Şi cred că începe cu schimbarea concepţiei despre noi.

Totul avea logică şi trebuia să admit că o parte din spusele lui Beth rezonau al naibii de bine cu ceea ce simţisem şi eu în acea după-amiază, cît stătusem ascuns sub cearceafuri.

– În răstimpul căutării tale spirituale, am zis, s-a în-

tîmplat cumva să afli şi de ce drăguţul tău profesor, Gaylord, şi acolitul lui s-au apucat să mă ameninţe?

– Grupul vrea să construiască un centru spiritual în suburbii, îmi răspunse Beth încet. În Gladwyne.

– Ciudat – nu crezi? –, cum pînă şi pe tărîmurile spirituale totul se reduce în cele din urmă la proprietăţile imobiliare. Henry George ar fi foarte mulţumit.

– Adună o taxă de la participanţi şi organizează tot felul de evenimente pentru a strînge fonduri, dar se vorbeşte de asemenea şi de un suflet binevoitor care i-a lăsat Oleannei o mare sumă de bani.

– Jacqueline Shaw şi cele cinci milioane de dolari pe care trebuie să le încaseze de pe poliţia ei de asigurare pe viaţă.

– Cred că putem presupune şi asta. Se pare că atunci cînd vor sosi banii de la compania de asigurare va începe şi construcţia clădirii. Deocamdată, însă, cei din grup sînt prea nervoşi ca să discute acest subiect.

– Care e povestea cu Oleanna asta?

– Se pare că e o femeie foarte puternică. N-am avut încă onoarea s-o întîlnesc, dar se pare că ea este singura văzătoare din întregul grup.

– Bănuiesc că este o *doisprezece*.

– Se pare că a trecut de doisprezece, sau aşa se zice, ceea ce înseamnă că puterile ei sînt sub capacitatea de înţelegere a noniniţiaţilor.

– Deci această Oleanna şi-a folosit puterile ca s-o omoare pe Jacqueline ca astfel să-şi poată construi palatul din Gladwyne.

– Este, desigur, posibil şi am bănuit că la aşa ceva o să te ducă mintea, îmi răspunse. Dar parcă nu se leagă. Oamenii ăştia par într-adevăr să fie în căutarea a ceva nonfizic. Cred sincer în karma care se trece de la o viaţă la alta. Nu îi văd omorînd pe cineva pentru bani.

– Asta-i diferenţa dintre noi, am rostit. Tu nu-i vezi

omorînd pentru bani, iar eu mă chinuiesc la gîndul că nu există cineva care să nu fie în stare să omoare pentru bani, mai ales atunci cînd miza este consistentă.

– Cinismul tău este categoric un handicap care te va împiedica să urci cu uşurinţă pe scara căutării spirituale.

– Măcar este de ceva folos. Deci tu te ridici?

– Pas cu pas. Acum sînt o *trei.*

– Deja o *trei?* M-ai întrecut iar. Care-i următorul ţel?

– Nivelul patru, îmi răspunse ea. Să găsesc liniştea interioară cu ajutorul meditaţiei.

23

Scrîşnetul cauciucurilor pe asfalt ajunse pînă în camera mea făcîndu-mă să sar speriat, transpirat tot. Era miezul nopţii, dar eu tot nu dormeam. Poate din cauza faptului că mă aflasem în *Cadillac*-ul care fusese găurit de gloanţe în ziua aceea, poate din cauza viziunii pe care o avusesem cu Beth, care urca pas cu pas pe scara ei mistică, lăsîndu-mă pe mine în urmă, sau poate din cauza cafelei pe care o luasem la desert.

Am sărit din pat şi am cercetat de la fereastră strada Spruce.

Nimic.

M-am învîrtit puţin prin casă după care m-am aruncat pe canapea cu telecomanda în mînă. Am irosit douăzeci de minute urmărind un asiatic care explica cum aş fi putut deveni la fel de bogat ca şi el, trimiţîndu-i bani pentru un pachet de casete care aveau să mă înveţe cum să cumpăr proprietăţi ieftine din care să-mi umflu mai apoi buzunarele cu bani cînd urma să le revînd. Am

deschis un exemplar din *Newsweek* numai ca să-l închid la loc şi să-l arunc în cealaltă parte a camerei. Am ridicat o ediţie mai veche din Thomas Hardy pe care o cumpărasem pe o fisă de la un amărît de pe stradă şi pe care mă hotărîsem la un moment dat s-o citesc, dar acum pe cine voiam să păcălesc? Am stins televizorul şi m-am apucat să mă plimb iar de nebun prin casă. Apoi m-am decis s-o urmez pe Beth în susul scării şi să-mi găsesc pacea interioară cu ajutorul meditaţiei.

Desigur, mai încercasem meditaţia şi la colegiu, într-un fel profan, cu o roşcată exotică, dintr-un an mai mare, care nu obişnuia să poarte sutien şi care era îmbrăcată în blugi foarte strîmţi şi o cămaşă ţărănească foarte decoltată. Îmi explicase toată problema transcendentală în vreme ce eu priveam fascinat spre pieptul ei. Eram amîndoi îngenuncheaţi pe podea. Mi se pare că luasem şi ceva droguri. Iar David Bowie cînta în fundal. Ţin minte şi acum cît de caldă îi era respiraţia la urechea mea, şi cum unul din sîni mi-a şters braţul, atunci cînd s-a aplecat să-mi şoptească mantra. Era „Ooma" sau „Looma", sau ceva de genul ăsta. Atunci cînd mi-am încrucişat picioarele şi degetele de la mîini le-am strîns sub forma unui „O" şi am reputat „Ooma" sau „Looma" de mai multe ori, am încercat, aşa cum mă instruise, să-mi alung toate gîndurile din minte. În general am reuşit, exceptînd gîndurile legate de pieptul ei, pe care-i vedeam parcă aievea toată vremea cît am stat cu ochii închişi. „Ooma, Ooma, Ooma" sau „Looma, Looma, Looma". Eu vedeam numai sînii ei deşi ţineam ochii închişi, mari şi albi şi plăcut mirositori. De altfel ţin minte că mi-am şi trecut limba peste buze, de parcă i-aş fi putut gusta. Dulci, precum napolitanele de vanilie cu lapte.

Nu cred că în colegiu avusesem atitudinea potrivită meditaţiei şi de altfel nici nu mersese: în noaptea aceea

nici n-am căzut într-o transă şi nici n-am reuşit să mă apropii de sînii aceia minunați. Dar cum nu aveam nimic împotriva meditației şi nu vedeam ce altă soluție nonfarmacologică aş fi putut adopta pentru neliniştea care mă chinuia, m-am decis să-mi încerc iar norocul. Aşa că m-am aşezat pe podea în fața canapelei, mi-am încrucişat picioarele şi am închis ochii după cum mă instruise Beth în timpul cinei. Înainte să închid ochii am verificat totuşi ceasul. Arăta ora două şi douăzeci şi trei de minute dimineața.

M-am concentrat asupra respirației, inspiră, expiră, inspiră, expiră, încercînd să-mi alung toate gîndurile din minte în afara celor despre respirație, inspirație, expirație, inspirație, expirație. O imagine a unei camionete albe mi s-a strecurat în conştiință, dar am alungat-o imediat. M-am gîndit la ruinele de la Veritas şi la friptura scîrboasă care mi s-a servit acolo şi la toată mîncarea care fusese aşezată pe masă, întrebîndu-mă cum de puteau ei să pună în gură aşa ceva, dar apoi mi-am dat seama că mă gîndeam şi am alungat imaginile din minte, concentrîndu-mă iar asupra respirației. Întunericul din spatele pleoapelor închise era foarte adînc. Inspirație, expirație, inspirație, expirație, însă tocmai atunci mi-am amintit cum o simțisem pe Caroline în pat, cum muşchii i se încordaseră şi ochii îi deveniseră opaci chiar în vreme ce mă îndemna să continui, şi cum atunci cînd o sărutasem avusese impresia că dusesem la gură o piersică necoaptă, fără pic de aromă şi dulceață. Am deschis ochii şi m-am uitat la ceasul care arăta acum două şi patruzeci şi şase. Am închis ochii şi am început să respir metodic, îndreptîndu-mi încet conştiința în afară, încurajînd-o să se desprindă de trup, încet, cu greutate, dar în cele din urmă tendonul spiritual dintre cele două pocni şi conştiința îmi era acum liberă, gata să plutească prin cameră după voia ei.

„Principalul punct în stadiile primare ale meditației", îmi spusese Beth, „este să te vezi cu aceeaşi lipsă de pasiune ca a unui străin ca să poți avea o bună perspectivă asupra vieții tale. Numai cu această perspectivă cîştigată, te vei putea plasa într-o bună poziție ca să-ți vezi viața de departe în aşa fel, încît preocupările legate de acum şi aici să dispară şi să nu te mai împiedice să auzi adevăratele voci ale spiritului. „Din acest motiv îmi îndreptasem conştiința în afara adevăratului meu eu, ca să pot urmări lipsit de pasiune ceea ce aveam de gînd să mai fac. Desigur, era ceva autodirecționat, şi, mai mult ca sigur pe jumătate halucinație, dar, aşa cum stăteam cu ochii închişi îmi puteam imagina conştiința plutind liberă prin cameră examinîndu-i conținutul cu propria-i viziune.

Canapeau portocalie cam răpciugoasă. Posterul cu Springsteen înrămat. Sticla goală de *Rolling Rick* aşezată pe măsuța de cafea alături de telecomandă. Micuța maşină de spălat cu uşa deschisă şi pe jumătate plină de tricouri, şosete şi chiloți murdari.

Cartoanele de mîncare chinezească, vechi de trei zile, care zăceau pe masa din bucătărie. Am încercat să-mi proiectez conştiința afară din cameră, ca să facă un scurt tur prin oraş, exact ca Peter Pan, dar n-am reuşit s-o fac să treacă prin tavan. Puteam vedea pe fereastră scena dezolantă a străzii părăsite, dar n-am reuşit s-o fac să treacă de geam. Am mai încercat de cîteva ori s-o fac să treacă prin tavan, am încercat să mă distanțez cît mai mult pentru o mai bună perspectivă, după cum mă sfătuise Beth, dar conştiința mea nărăvaşă n-a vrut şi pace. Apoi, ca dintr-o voință proprie, s-a întors şi s-a lăsat în jos pînă cînd a rămas la acelaşi nivel cu corpul meu.

Labe de gîscă, mai adîncite decît aş fi crezut, îmi brăzdau colțurile ochilor. Juliturile de pe obraz arătau ca şi cum ar fi fost făcute de nişte unghii. Părul castaniu,

scurt şi nearanjat, gîtul o idee cam prea lung, umerii cam prea înguşti. Un tricou alb atîrna de pe acei umeri de parcă ar fi stat pe un cuier. Unde naiba era pieptul? Chiloţii erau dungaţi şi doar o nuanţă mai deschişi decît genunchii osoşi. Încercam să-mi văd corpul cu liniştea unui observator, aşa cum mă sfătuise Beth, dar era cam greu să îmi reţin uimirea.

M-am întrebat ce se putea întîmpla dacă tocmai atunci deschideam ochii. Mi-aş vedea conştiinţa privindu-mă cu atenţie, sau aş vedea şi mai bine corpul la care mă holbam în acel moment? Sau conştiinţa mea, prinsă în afara corpului treaz, ar zbura pur şi simplu, lăsînd în urmă corpul la fel de nemişcat şi de lipsit de viaţă? Am început să mă îndepărtez din nou, ca să mai cîştig din perspectivă. Corpul păru să se reducă atît ca dimensiune, cît şi ca importanţă. Am zburat şi mai departe, plutind deasupra mesei cît de departe puteam în camera strîmtă. Întreaga scenă, întregul apartament trist şi nesemnificativ, mizeria, trupul ca de ceară cu picioarele încrucişate, amprenta singurătăţii prezentă peste tot, totul mi se părea patetic. Apoi însă am observat ceva în mîna dreaptă a corpului.

Am zburat iar prin cameră, făcînd cîteva tumbe prin aer din plăcerea libertăţii înainte să mă apropii ca să văd mai bine. Mîna era desfăcută de parcă ar fi prezentat o ofrandă. În palmă se afla un ambalaj de celofan de la o bomboană, desfăcut numai la un capăt, iar pe o parte a lui erau scrise cu litere verzi şi roşii cuvintele: *Magna est Veritas.*

Am deschis ochii. Lumina din cameră m-a forţat să clipesc des de cîteva ori, în vreme ce priveam nedumerit spre palma dreaptă. Era deschisă, aşa cum văzusem şi cu ochii închişi, dar era şi goală. Mă dureau gleznele din cauză că stătusem atîta vreme cu picioarele încrucişate.

Ceasul arăta ora trei şi jumătate. M-am ridicat în picioare şi am început să mă plimb încet ca să-mi repun

în funcțiune circulația sîngelui în membrele inferioare. M-am gîndit la ambalajul acela pe care conştiința mi-l arătase în mîna dreaptă şi am început să tremur. Cînd m-am calmat destul ca să mă aşez şi să formez un număr de telefon, am sunat-o pe Caroline Shaw.

Cu un glas în care se simțeau clar urmele unui somn adînc, dar neliniştit, îmi zise:

– Victor, ce e?

– Trebuie să te văd.

– Cît e ceasul? Cum? Victor? Bine. Bine. Stai aşa. Am auzit-o umblînd să-şi ia o țigară, am auzit apoi şi bricheta, şi felul în care mai apoi suflă fumul. Bine, da. Bănuiesc că poți să vii. Şi eu m-am gîndit la tine. A fost plăcut, nu?

– Nu, nu acum, i-am răspuns. Diseară. Hai să luăm cina împreună.

– Am vrut să vorbesc cu tine azi-dimineață, dar ai fugit. Te-am văzut pe peluză cu Nat, dar apoi ai dispărut.

– Trebuia să ajung undeva.

– Dar a fost plăcut, nu? Spune-mi că ți-a plăcut.

– Sigur că mi-a plăcut.

Se auzi iar cum sufla fumul.

– Talentul tău pentru romantism este copleşitor.

– Deci luăm cina împreună, diseară, da?

– O să fac rezervări într-un loc excesiv de scump.

– Foarte bine. Dar vezi, fă trei rezervări.

Începu să rîdă încîntată.

– Victor! Nu mi-aş fi imaginat aşa ceva despre tine.

– Vreau să vină cu noi şi Franklin Harrington, i-am zis, iar rîsul încetă deodată.

– Eu nu cred.

– Trebuie să stau de vorbă cu el.

– Cred că-i o idee îngrozitoare, Victor.

– Ascultă-mă, Caroline. Cred că ştiu cine a omorît-o pe sora ta. Acum am nevoie de logodnicul tău ca să mă ajute să pricep de ce.

24

O mare parte din dimineață mi-am petrecut-o în biroul meu, cu ușa închisă, citind rapoartele din buletinele de ştiri apărute în *Inquirer* şi *Daily News* despre atacul de pe autostradă. Informațiile erau puține. Camioneta albă fusese găsită în Fairmount Park, abandonată.

Poliția îşi continua cercetările cu privire la atacatori, la identitatea acestora, dar deocamdată nu existau suspecți. Autoritățile confirmaseră că Raffaello fusese în maşină în timpul atacului şi că era acum la spital, într-o stare destul de gravă, dar nimeni, din motive evidente, nu spunea unde anume fusese internat. Poliția mărturisise numai că Raffaello şi şoferul neidentificat al maşinii erau dispuşi să colaboreze. Erau unele rapoarte care menționau un alt ocupant al maşinii, un bărbat alb, înalt, subțire, îmbrăcat într-un costum albastru, care, probabil, căzuse din maşină în apropiere de grădina zoologică. Pielea mi se făcu ca de găină atunci cînd citii cu atenție despre jalnica figură care traversase strada clătinîndu-se. Acesta fusese observat de către vînzătorul de baloane aşezat în fața intrării de la grădină, dar poliția se părea că nu-i dădea crezare. Cu toate astea, eram îngrijorat, aşa că am citit cu grijă toate rapoartele pentru orice altă informație utilă.

După ce am citit de două ori ziarele, m-am apucat să întorc telefoanele, să completez moțiuni de amînare, am răspuns la scrisori şi mi-am eliberat după-amiaza şi zilele ce aveau să vină.

De fapt, nu făceam decît să-mi las întreaga afacere

baltă ca să continui căutările în speranța că voi avea şi eu partea mea din averea Reddman. Cînd am reuşit să-mi eliberez agenda pentru o săptămînă, am răsuflat eşurat, am luat un dosar, l-am pus în servietă şi m-am strecurat afară din birou, îndreptîndu-mă spre Rittenhouse Square. Înainte de întîlnirea la cină cu Caroline Shaw şi Franklin Harrington trebuia să mai verific cîteva lucruri.

Rittenhouse Square era un loc plăcut în care să locuieşti, motiv pentru care foarte mulți oameni cu dare de mînă se şi mutau pe acolo. În plus acela era cel mai elegant parc din oraş. Era un mic parc urban, desenat şi creat chiar de marele William Pen, acum închis de un perete, pe o plăcuță cu data naşterii şi a morții pe una dintre clădirile elegante care înconjoară parcul: Rittenhouse, Dorchester, Barclay. Eu mă îndreptam în acel moment spre Cambium, o clădire mai puțin impozantă în partea sudică a parcului, cu porți de fier forjat, cu fațadă de granit sculptat, şi duplexuri de miloane de dolari, cîte două pe etaj. Un loc foarte modern în care să-ți găseşti moartea, după cum a descoperit şi Jacqueline Shaw.

– Domnul Peckworth, vă rog, i-am zis portarului, care mi-a aruncat o privire cu totul lipsită de subtilitate care nu mi-a plăcut. Eram îmbrăcat în costum bine curățat şi călcat, iar pantofii, deşi erau oarecum scîlciați, nu meritau o asemenea privire.

– Pe cine să anunț? mă întrebă.

– Victor Carl, am răspuns. Nu am fixat nici un fel de întîlnire, dar cred că o să mă primească.

– Oh, da, sînt sigur de asta, răspunse portarul zîmbind.

– Ai cumva vreo problemă?

– Nici un fel de problemă.

– Nu cred c-am spus ceva amuzant. Crezi că ceea ce am spus e amuzant felul în care am vorbit?

– Nu am vrut în nici un caz să vă...

– Atunci poate că ar fi mai bine să încetezi să te mai hlizeşti şi să te apuci să vorbeşti cu domnul Peckworth ca să-i spui că sînt aici.

– Da, domnule, zise fără să mai zîmbească şi fără să se mai uite la mine.

Sună şi se asigură că proprietarul era dispus să mă primească. Cîtă vreme el era ocupat cu telefonul, eu am profitat de ocazie ca să arunc o privire pe biroul lui. Un muc de trabuc mai fumega încă într-o scrumieră; un registru îmbrăcat în pînză era deschis pe masă, pagina din ziua aceea fiind deja plină de semnături. Imediat ce portarul primi aprobarea prin telefon, mă puse să semnez şi eu. Cu cîteva semnături deasupra mea era cea a unui curier.

– Toţi curierii şi poştaşii trebuie să semneze?

– Toţi oaspeţii şi vizitatorii trebuie să semneze, îmi zise el.

– Eu am crezut că-şi lasă pachetele aici.

– Nu şi dacă chiriaşul este acasă. Dacă chiriaşul este acasă, atunci îi punem să semneze în registru şi apoi să meargă să livreze pachetul chiar ei.

– Bănuiesc că în felul ăsta pachetele nu se mai rătăcesc pe aici.

Chipul portarului se întunecă, dar nu mai zise nimic.

În vreme ce aşteptam să vină ascensorul, am observat o uşă spre scări, chiar la stînga uşilor de ascensor. M-am întors iar spre portar.

– Poţi urca la orice etaj pe scările astea?

– Nu, domnule, îmi zise, privindu-mă cu suspiciune. Imediat ce intraţi pe uşa aceea, puteţi merge numai pe acoperiş.

Am dat din cap, i-am mulţumit şi m-am pus mai departe pe aşteptat.

Peckworth era tipul care văzuse un curier în faţa apartamentului lui Jacqueline Shaw, cînd n-ar fi trebuit să fie acolo. Retractase totul după aceea, scuzîndu-se

că încurcase zilele, dar mie mi se părea ciudat să nu-şi amintească ziua în care vecina tocmai se spînzurase. Imediat ce am urcat în ascensor, i-am spus operatorului că voiam să urc la etajul opt. Era un ascensor elegant, panelat cu lemn de bună calitate, cu un panou cu butoane pe care şi un idiot din naştere l-ar fi putut folosi, dar care avea totuşi un operator care stătea pe scaunul lui şi făcea treaba asta în locul tuturor. Bănuiesc că ăsta-i unul dintre avantajele bogăţiei, îţi poţi permite să ai pe cineva care să apese pe butoane pentru tine.

– Mergeţi în vizită la familia Hirsche, bănuiesc, mi-a zis operatorul.

– Familia asta e nou-venită aici?

– Da, domnule. S-au mutat aici cu cîteva luni în urmă. Cei mai drăguţi oameni pe care poţi să-i întîlneşti.

– Dar în apartamentul acela nu locuia o femeie tînără?

– Nu, domnule, nu mai stă acolo, zise operatorul, ridicîndu-şi privirea spre tavan. S-a mutat de la noi.

– Ştii cumva unde?

– S-a mutat, răspunse omul. Deci mergeţi în vizită la familia Hirsche?

– Nu.

– Aha, mormăi el, de parcă m-aş fi definit foarte clar prin simplul fapt că nu mergeam la noii-veniţi.

– Se întîmplă ceva aici şi eu nu sînt conştient de chestia asta? Atît dumneata cît şi portarul vă comportaţi destul de ciudat.

– L-aţi mai întîlnit pînă acum pe domnul Peckworth, domnule? mă întrebă operatorul.

– Nu cred.

– Atunci totul se explică, oftă omul.

– Bănuiesc că mă aşteaptă ditamai surpriza.

– Depinde de gusturile pe care le aveţi, răspunse operatorul în vreme ce uşile se deschideau spre un holişor îngust. Luaţi-o la dreapta.

Am dat din cap şi am pornit-o la dreapta, trecînd pe lîngă o uşă care dădea probabil spre scări, spre locul în care era o altă uşă, de mahon, cu un ciocănel în formă de gargui. Exista şi un buton de sonerie, încadrat de o ramă mare, de bronz, dar mie-mi plăcea ciocănelul, drept care l-am ridicat şi l-am lăsat să cadă cu zgomot pe uşă. După ce am aşteptat puţin, uşa se crăpă, dînd la iveală un omuleţ subţire şi sfrijit, de înălţime medie, cu o faţă netedă şi un gît incredibil de ridat ce se zărea prin cămaşa desfăcută.

– Da? întrebă omuleţul pe un ton gîjîit.

– Domnul Peckworth?

– Nu, nu, nu. Doamne, nici vorbă, zise omuleţul, privindu-mă cu atenţie. Nici vorbă. Trebuie să recunosc că mă surprinzi. Nu prea aveam ocazia să vedem multe costume pe aici. Dar e-n regulă, ai în ochi o anume disperare care-mi place. Numele meu este Burford şi voi negocia tranzacţiile de azi. În aceste situaţii acţionez ca un fel de bancher al domnului Peckworth.

– Nu înţeleg.

– Ei bine, te rog, intră, spuse omuleţul, deschizînd uşa larg şi păşind într-o parte, vom începe imediat procesul negocierilor. Îmi place foarte mult să mă tîrguiesc.

Am intrat pe un hol central, tapetat cu hîrtie galbenă, după care l-am urmat pe Burford într-o cameră mare, care reuşise să ajungă din secolul nouăsprezece şi pînă-n zilele noastre intactă. Camera avea tapet maron-închis cu frunze şi flori verzi din ceea ce părea să fie mătase. Am văzut acolo şi un vechi orologiu, de pe vremea străbunilor, şi un birou pe care erau aşezate tot felul de labe de animale, o canapea umflată, covoare foarte groase pe jos şi pe pereţi tablouri cu judecători care aveau în ochi sadismul unor călăi. Draperii groase de catifea încadrau două ferestre mari, închise, fiind ţinute astfel cu ajutorul unor gheare de leu de fier vopsit în auriu. Camera mirosea a închis şi a parfum scump. Pe un perete

era o oglindă imensă, ovală, ca un ochi de pisică gigantic, încadrată de o ramă auriţă.

Burford mă conduse pînă în centrul camerei şi, acolo, începu să-mi dea tîrcoale precum un patron de galerie de artă în jurul unei sculpturi.

– Numele meu este Victor Carl, am zis, în vreme ce Burford îşi continua inspecţia. Am venit să-l văd pe domnul Peckworth.

– Haideţi să începem cu cravata, zise Burford. Cît vreţi pentru cravată? E de mătase, domnule Carl?

– Poliester sută la sută, am răspuns. Era o cravată roşu cu negru, destul de ţeapănă, care nu se păta niciodată, motiv pentru care-mi şi plăcea aşa de mult. O ştergi şi o porţi mai departe. Dar nu este de vînzare.

– Ei haide, domnule Carl, mă certă Burford. Amîndoi sîntem oameni de lume. Totul este de vînzare, n-am dreptate?

– Da, de fapt, cam tot aşa m-a învăţat şi pe mine experienţa.

– Atunci e bine, înseamnă că vorbim aceeaşi limbă. Dă-mi un preţ pentru cravata ta de poliester sută la sută, o raritate într-o lume scăldată obscen în mătase.

– Vreţi să cumpăraţi cravata?

– Păi, nu de asta ai venit?

– O sută de dolari, am rostit.

– Pentru o asemenea cravată? Pot să cumpăr de la *Woolworth* cu şapte dolari una nouă. Deşi, o să-ţi acord un profit, ţinînd cont că ai purtat-o pentru noi. Ce-ai zice de cincisprezece dolari? Cine ar refuza o asemenea ofertă?

– Domnul Peckworth este acasă?

– Atunci douăzeci de dolari.

– N-am venit aici să mă tîrguiesc.

– Treizeci de dolari, supralicită Burford.

– Mai bine mă lăsaţi să discut cu domnul Peckworth.

– Bine, hai să lăsăm deocamdată cravata deoparte.

Să începem să discutăm despre şosete. Foarte incitante mai sînt şi şosetele astea, nu crezi? Aşa de deosebite, de aromate.

– O sută de dolari, am răspuns.

– Partea frumoasă cu şosetele, zise Burford este că le scoţi, le vinzi şi, deodată, arăţi mult mai stilat, mai modern ca înainte. Vezi? Îşi ridică un crac al pantalonilor ca să-mi arate că avea piciorul gol în pantofii comozi de piele. Stil şi profit.

– O sută de dolari.

– E cam mult.

– Pentru un ciorap.

– Ai făcut duş pe ziua de azi, domnule Carl?

– Fac în fiecare zi.

– Atunci n-au cum să fie aşa de transpirate şi de interesante la preţul pe care-l ceri. Dar cravata asta e ceva special. Nu se mai văd prea des în zilele noastre fibre făcute de om. Nu ai din întîmplare vreun costum din asemenea fibre pe undeva prin debara?

– Mi-e teamă că nu.

– Cincizeci de dolari pentru cravată, dar atît, asta-i limita.

– Şaptezeci şi cinci de dolari.

Burford întoarse capul şi mă privi dintr-o parte. Apoi scoase din buzunar un teanc gros de bani şi numără trei bancnote de douăzeci. Le flutură prin faţa mea.

– Şaizeci de dolari?

– Şaizeci de dolari, accepţi sau pleci, îmi zise, zîmbind şiret.

Am luat banii şi i-am băgat în buzunar.

– Gata, haideţi acum, îmi zise Burford. Daţi obiectul. Nu vă retrageţi acum? Afacerea s-a făcut şi aţi luat banii. Este momentul să plecaţi, domnule Carl.

În vreme ce-mi cerea cravata a păşit ciudat într-o parte, lăsîndu-mă singur în faţa oglinzii, ca să mă pot vedea scoţîndu-mi cravata. Însă mi se părea ceva ciudat

în felul în care se dăduse deoparte, o mişcare parcă îndelung exersată.

M-am întors spre oglindă şi am început să-mi dezleg nodul de la cravată foarte încet.

– Domnule Peckworth, am zis spre oglindă, am cîteva întrebări pe care aş vrea să vi le pun.

Pentru o clipă, m-am simţit ca un idiot vorbind oglinzii, dar, imediat după aceea dintr-un intercom ascuns, se auzi un glas spunînd: „Ia cravata şi adu-l aici, Burford", şi mi-am dat seama că avusesem dreptate.

Burford se apropie de mine ţinînd în mîini o pungă de plastic desfăcută.

– Eşti un tînăr perspicace, nu? îmi zise strîmbîndu-se.

Am lăsat cravata să cadă în pungă.

– Încerc.

Burford se îndreptă spre biroul pe care era aşezată o maşinărie neagră. Am auzit un fîşîit uşor şi apoi îmi ajunse la nări mirosul de plastic topit.

– Da, ei bine, eram gata să-ţi dau şaptezeci şi cinci. Acum o să te duc la domnul Peckworth.

Peckworth se afla într-o încăpere mare, cu tapet roşu pe pereţi, decoraţiuni aurii şi un tavan făcut numai din oglinzi. Tipul era ascuns după un maldăr de perne, sprijinit de scările care duceau la ceea ce mai demult se numea „groapa pasiunii". Da, erau munţi de perne în camera aceea şi un imens televizor stereo, o adiere slabă de parfum şi încă o aromă ciudată pe care, însă, nu ţineam cu orice chip s-o identific. Pe un perete era un geam oval de dimensiuni apreciabile cu vedere spre camera în care-mi scosesem cravata, în fapt o oglindă trucată.

– Staţi jos, domnule Carl. Simţiţi-vă confortabil. Peckworth era un bărbat cu maxilare puternice, chel şi cu acelaşi chip sobru ca un angajat al fiscului, arătînd ca naiba în treningul rozaliu în care era îmbrăcat.

Am privit în jur după un scaun, dar aceea era o

groapă a pasiunii, nici urmă de scaune, mese sau canapele, numai perne. M-am aşezat ţeapăn pe o treaptă şi m-am sprijinit în coate de cea de deasupra, prefăcîndu-mă în largul meu.

– Sper că vei ierta mica distracţie cu cravata, îmi zise Peckworth pe un ton ascuţit, eficient. Burford pur şi simplu nu se poate abţine cîteodată.

– Nu mi-a plăcut c-a trebuit să mă despart de ea, din motive sentimentale, am zis, dar mi-a făcut o ofertă pe care n-am avut cum s-o refuz.

Peckworth nici măcar n-a încercat să schiţeze un zîmbet, oricît de fals.

– Este plăcut să poţi amesteca afacerile cu plăcerea. Din nefericire, însă, vom pierde bani cu cravata, deşi ai fi uimit să afli ce profit reuşim să scoatem din micile noastre licitaţii. Piaţa acţionează dedesubtul cadrului legal, dar este şocant de mare.

– Ciorapi şi alte lucruri, asta e?

– Şi alte lucruri, da.

Parcă şi vedeam o cameră din acel duplex spaţios destinată numai stocării variatelor piese de îmbrăcăminte în sacii lor de plastic, impecabil organizate de vigilentul Burford, mirosul şi mizeria fiind păstrate cu sfinţenie de pungile ermetic închise.

Instrucţiunile pentru cumpărători ar fi extrem de simple: (1) plasaţi punga în cuptorul cu microunde; (2) încălziţi la cea mai mică diviziune timp de un minut; (3) scoateţi cu grijă punga din cuptor; (4) deschideţi punga cu un cuţit lung; (5) plasaţi articolul deasupra capului; (6) inspiraţi adînc. Dacă indicaţiile erau urmate cu precizie, preţioasa cumpărătură va fi la fel de proaspătă şi de înmiresmată ca în ziua în care fusese achiziţionată de la proprietarul ei de drept. Ăsta era unul dintre aspectele care-mi plăceau cel mai mult la Philadelphia, în fiecare zi a săptămînii puteai afla cîte o chestie cu totul nouă, de cîte o altă plăcere perversă.

– Ce pot face pentru dumneata, domnule Carl?

– Sînt avocat, i-am răspuns.

– Aha, deci avocat. Dacă Burford ar fi ştiut ar fi negociat ceva mai bine. Cred că v-a confundat cu un om cu principii.

– O reprezint pe sora fostei dumneavoastră vecine, Jacqueline Shaw. Tehnic, era o minciună, dar pentru Peckworth nu cred că ar fi contat. Voiam numai să vă pun cîteva întrebări în legătură cu ceea ce aţi văzut în ziua morţii ei.

– Nimic, răspunse, întorcîndu-şi faţa de la mine. Deja am declarat şi la poliţie acelaşi lucru.

– La început le-aţi declarat că aţi văzut un curier la uşa ei în ziua în care a murit. Ceea ce este foarte interesant, ţinînd cont că nici un curier n-a semnat în registru pe ziua aceea. Mai tîrziu v-aţi schimbat declaraţia, spunînd că aţi văzut curierul cu două sau trei zile înainte. Schimbarea s-a potrivit în mod convenabil cu registrul de vizitatori de la poartă, aşa că poliţiştii au înghiţit pe nemestecate noua versiune. Dar această schimbare de memorie mie mi se pare extrem de ciudată şi am venit să discutăm despre ea.

– Se mai întîmplă, îmi zise el. Deja am îmbătrînit şi eu, nu mai am memoria din tinereţe.

– Tipul ăsta pe care l-aţi văzut... aţi putea să-l descrieţi?

– Deja am discutat cu poliţia despre acest aspect.

– Atunci n-ar trebui să vă supere dacă-mi spuneţi şi mie.

– Înalt şi foarte chipeş, cu umeri laţi şi păr întunecat, ondulat. Ţin minte şi acum că avea cămaşa aceea maron şi pantalonii impecabil călcate.

– De parcă le-ar fi scos din cutie.

– Da, exact.

Am deschis servieta şi am scos dosarul. Înăuntru era un carton îndoit cu opt fotografii alb-negru lipite de el.

Fotografiile reprezentau numai capul, toate cu bărbați între douăzeci şi cinci şi treizeci şi cinci de ani, toți privind înainte, toți bruneți. Era genul de carton de la poliție, pe care detectivii îl folosesc înainte de o recunoaştere. Am păşit spre baza camerei, cu cartonul acela în mînă. Podeaua se cutremură atunci cînd am pus piciorul pe ea, ceea ce m-a făcut să mă retrag precaut înapoi pe scară. Era o imensă saltea cu apă. M-am luptat să-mi păstrez poziția verticală în vreme ce mă aventuram în direcția lui Peckworth. Am rămas în fața lui, şi, menținîndu-mi echilibrul cu greu, i-am dat cartonul.

– Recunoaşteți curierul pe care l-ați văzut în vreuna din aceste poze?

În vreme ce el examina pozele, eu îi examinam privirea. L-am văzut cum trecea peste fotografii, ca apoi să se oprească cîteva momente la cea din colțul stîng, jos. Rămase cîteva momente să privească acea fotografie, după care continuă să se uite la celelalte ca pentru a-şi acoperi urmele. Cert este că recunoscuse chipul din fotografia din colțul stîng, jos aşa cum mă şi aşteptasem s-o facă. Primisem cartonul de la poliție ca să-l folosesc la proces, iar chipul acela nu era unul pe care să-l poți uita cu uşurință, întunecat, parcă sculptat, frumos. Un tip precum Peckworth nu ar fi avut cum să uite prea uşor un bărbat ca Peter Cressi sau o uniformă impecabilă ca a lui. M-am întrebat dacă nu i-a făcut imediat ce l-a văzut vreo ofertă avantajoasă pentru uniformă.

Peckworth îmi dădu înapoi cartonul.

– Nu l-am recunoscut printre pozele astea.

– Sînteți sigur?

– Absolut. Îmi pare rău că ai irosit atîta vreme. Se întinse spre consola telefonică din spatele lui şi apăsă un buton. Burford, domnul Carl este gata să plece.

– Cine v-a sfătuit să vă schimbați declarația, domnule Peckworth? Asta-i ceea ce mă interesează cu adevărat.

– Burford o să vă conducă.

– Pun pariu că o persoană foarte influentă. Pentru că nu-mi păreți genul de om care să se sperie prea uşor.

– O zi bună în continuare, domnule Carl.

Chiar atunci uşa din spatele meu se deschise şi Burford îşi făcu apariția zîmbind mieros, în spatele lui fiind o creatură ca un gnom, îmbrăcată într-un costum albastru. Era scund şi cu o față plată, aproape imposibil de tînăr, dar cu umeri ca de taur. Cred că eram cu vreo zece centimetri mai înalt ca el, dar tipul mă depăşea în greutate cu cel puțin douăzeci de kile.

– Gata, domnule Carl. Haideți, e timpul să plecați, zise Burford. Sînt sigur că aveți şi alte lucruri importante de rezolvat pe ziua de azi.

Am dat din cap, m-am întors şi mi-am început aventura de-a lungul saltelei cu apă. Însă, cînd am ajuns la scara care ducea spre uşă, m-am întors.

– O operațiune ca aceasta, oricît de ciudată ar părea pentru autorități, probabil că înseamnă nişte taxe de stradă extrem de piperate. Probabil că vă taie frumos de tot din profituri.

– Hai să mergem, domnule Carl, îmi zise Burford. N-avem timp pentru aiureli. E vremea să plecați. Everett, dă-i domnului Carl o mînă de ajutor.

Tăuraşul se strecură pe lîngă Burford cu o grație uimitoare şi mă prinse de o mînă înainte ca eu să fi avut vreme să mă feresc. Avea o strînsoare de fier.

– Aş putea să fac ceva în legătură cu această taxă, am continuat. Am cîteva legături importante cu autoritățile care au instaurat această taxă care s-ar putea să fie foarte recunoscătoare pentru informațiile dumitale.

Everett mă trase aşa de tare, încît aproape că-mi dislocă brațul din umăr, iar eu m-am lăsat urcat în sus pe scări, cînd Peckworth rosti:

– Mai lăsați-ne un minut.

După ce Burford şi Everett închiseră uşa în urma lor,

Peckworth mă întrebă:

– Ce-ai putea să faci în legătură cu problema mea?

– Cît plăteşti la ora actuală?

– Prea mult.

– Dacă informația se dovedește atît de valoroasă pe cît cred eu, s-ar putea să-mi conving oamenii să-ți mai reducă din taxă.

– Serios? Dar măcar ştim cine este acum şeful după dansul acela macabru executat pe autostradă ieri?

– Pun pariu că taurul bătrîn se ține tare de locul lui.

– Şi dacă e aşa, şi poți să-mi faci rost de reducere, ție ce-ți iese la afacerea asta?

Eram gata să spun că nimic, dar un asemenea răspuns nu l-ar fi satisfăcut pe Peckworth. Trebuia să existe ceva interes ca individul să înghită vorbele mele.

– Eu iau douăzeci la sută din reducere.

– Mi se pare cam multişor.

– În mod normal, onorariul meu este de o treime, dar îți fac o reducere pentru că sînt băiat bun la inimă.

Peckworth încuviință din cap şi rosti:

– Înțeleg. Oamenii ăştia întotdeauna cred că ai ceva de cîştigat dacă le spui că vrei să faci ceva pentru că eşti bun la inimă. Domnule Carl, în primul rînd, trebuie să înțelegi ceva. Nu noi alegem lucrurile care ne oferă plăcere în viață, noi hotărîm numai dacă să alergăm după ele sau nu. Eu am ales să încerc să-mi satisfac plăcerile şi cu banii pe care-i cîştig din mica mea afacere ilegală pot să fac exact lucrul ăsta. Dar viața este mult mai precară decît ai crede, iar indivizii ăştia îmi seacă influxul de capital.

– Ei bine, ăsta-i tîrgul, acceptă-l sau nu.

Se gîndi un moment la ceea ce-i oferisem, iar eu mi-am dat seama de asta pentru că omul meu se încruntase rău de tot.

– Am avut nişte vizitatori, îmi zise el în cele din urmă. Doi bărbați, unul dintre ei foarte bine îmbrăcat, mai

scund şi mai îndesat. Celălalt, un fel de porc într-un costum maroniu de-a dreptul imposibil. Ei mi-au sugerat faptul că probabil am încurcat ziua în care l-am văzut pe curier în fața ușii domnișoarei Shaw. După ce mi-au explicat totul, mi-am dat seama că aveau probabil mare dreptate.

– V-au spus cumva şi numele lor?

– Nu, dar mi-au spus numele cîtorva dintre cei care mă aprovizionează din plin cu articole.

– Adică cei care vînd la micile dumneavoastră licitații.

– Da.

– Şi asta v-a deranjat.

– Da.

– Ia să văd dacă ghicesc, am rostit. Aceşti oameni care vă aprovizionează se află cumva sub o anumită vîrstă legală?

– Domnule Carl, nu subestima niciodată delicata picanterie a celor tineri.

– Deci dintr-o dată banii destinați plăcerii erau supuşi riscului.

– Exact, domnule Carl. Eşti foarte isteț pentru un avocat.

– Aveți idee cine erau oamenii ăştia, sau pe cine reprezentau?

– Nu, dar mi-am dat seama că-i mai bine să bat în retragere. Există o anume aromă care-i învăluie pe oamenii foarte primejdioşi.

– Iar tipul care semăna cu un porc nu mirosea prea bine, eh?

– Nu tipul solid, domnule Carl. Din ăştia găseşti cîți vrei la un dolar bucata. În afara faptului că Everett este monstruos de puternic, îmi este şi foarte devotat şi se poate descurca fără probleme cu cei care-mi stau în cale. Mirosul de primejdie venea din partea tipului bine îmbrăcat, chipeş, cu dinți albi şi egali şi cu părul grizonat şi dat pe spate. Avea ceva languros în comportare, în-

spăimîntător de languros, şi nici măcar acest lucru nu putea acoperi unda de primejdie pe care o lăsa în jur.

– Şi cum arăta, ca un contabil?

– Ah, nu, domnule Carl. Mai degrabă ca un cioclu, ca un director de înmormîntare, cum sînt numiţi acum, dar unul care n-a avut niciodată motive să-şi facă griji că-i vor lipsi clienţii. Se aplecă uşor în faţă şi continuă: Dacă prietenii dumitale îmi vor scădea taxa şi vor avea grijă de oamenii ăştia, atunci, domnule Carl, vă puteţi lua o treime din afacere.

– Foarte generos din partea dumneavoastră, i-am răspuns. M-am îndreptat spre uşă, apoi, pe ultima treaptă, m-am întors şi l-am întrebat: Poza din stînga jos era curierul pe care l-aţi văzut, nu?

– La înfăţişarea minunată pe care o avea era ataşată o brutalitate pe care o găsesc de neuitat.

– Domnule Peckworth, să nu vă supăraţi că vă spun, dar pentru cineva care a ales să-şi satisfacă plăcerile cu asemenea hotărîre, nu păreţi să fiţi din cale afară de fericit.

– Domnule Carl, îmi răspunse el cu un chip de gheaţă, mai am puţin şi pocnesc de fericire.

25

Everett mă conduse în fugă prin apartament şi mă depuse în hol. Burford îmi trimise o bezea înainte să închidă uşa. O despărţire prietenoasă, sînt sigur, dar eram foarte bucuros că fusesem lăsat de unul singur în hol. Nu am chemat ascensorul care să mă ducă pînă jos, ci m-am îndreptat spre uşa de la scări. Scările erau prost luminate şi miroseau urît. Uşa fîsîi încetişor şi apoi

se închise silențios în spatele meu. Cînd am încercat s-o deschid, am descoperit, după cum mă şi aşteptasem, că era încuiată.

Am început să urc pe scări, la fiecare etaj încercînd uşile şi constatînd că erau toate încuiate, pînă la ultima de sus de tot. Pe aceasta am deschis-o uşor şi m-am trezit pe acoperiş. Era plat şi pe deasupra fusese turnată smoală, avînd mici ridicături din loc în loc, o margine de vreo doi metri şi o mulțime de şezlonguri pe care, în după-amiezele fierbinți de vară făceau plajă locatarii. Clanța din afară nu voia să se mişte, dar toți cei care ieşeau la bronzat trebuiau să se întoarcă într-un înapoi pe înserat. M-am uitat cu atenție pe jos şi am văzut un retevei de lemn, bine cojit, pe care l-am băgat între uşă şi canat, împiedicînd-o astfel să se mai închidă. Avînd astfel plecarea asigurată, am păşit pe acoperiş.

Nu eram cu adevărat interesat de acoperişul clădirii Cambium. Pe mine mă interesau mai mult acoperişurile din apropiere.

Clădirea avea o latură spre parc şi cealaltă spre strada 19, care continua drumul spre sud după întreruperea intervenită la Rittenhouse Square. În spatele lui Cambium se afla o clădire cu trei etaje mai joasă, deci probabil ieşea din discuție. Dar pe partea cu strada 19 era o altă clădire elegantă şi cu portar, care avea cam aceeaşi înălțime şi care era separată de Cambium printr-o secțiune de vreo doi metri şi jumătate. Distanța de la acoperişurile celor două şi stradă era amețitoare, dar doi metri şi jumătate nu era o săritură prea lungă pentru un bun atlet cu o inimă vitează.

Distanța era prea mare pentru mine, care nu eram deloc un atlet, aşa cum învățasem în clasele mici de liceu, iar inima mea era mai degrabă aceea a unui timorat, nu a unui viteaz. Însă săritura nu era în nici un caz prea mare pentru un ucigaş hotărît gata să pună capăt zilelor unei moştenitoare bogate, nu era ceva prea greu

pentru clientul meu, Peter Cressi.

Indiciul fusese tocmai celofanul de la bomboana de mentă pe care Cressi îl azvîrlise pe jos, în Casa Reptilelor de la grădina zoologică, desigur, deschis la un capăt şi răsucit însă la celălalt, la fel ca acela pe care Caroline îl găsise aruncat în baia lui Jacqueline. Mi-a trebuit o doză de meditaţie ca subconştientul să-mi arate ceea ce conştientul nu era în stare să vadă: Cressi omorînd-o pe Jacqueline Shaw. Asta din cauză că el n-ar fi avut nimic de cîştigat. Dar erau alţii care aveau ce cîştiga, alţii care poate erau la vînătoare de avere. Poate Eddie, poate Oleanna, sau poate alt moştenitor interesat să-şi crească partea cuvenită prin moartea celorlalţi. Era cineva, mi-am dat eu seama, care avea destul de cîştigat prin moartea lui Jacqueline încît fusese dispus să plătească. Iar acel om plătise destul ca să-i permită ucigaşului să cumpere o sută şaptezeci şi nouă de puşti automate de asalt, trei lansatoare de rachete şi un aruncător de flăcări de la un poliţist sub acoperire. Deci de aici veniseră banii lui Cressi, acum eram sigur de asta. Probabil că dăduse peste cel care plătise asasinatul în vreme ce-l scutura pe Eddie pentru a plăti jumătatea de milion pe care i-o datora lui Jimmy Vigs. Îşi băgase nasul peste tot, îl hărţuise pe Eddie, îi hărţuise şi rudele, făcîndu-şi prezenţa cunoscută, cînd probabil i se făcuse oferta. Iar atunci, după ofertă, după acceptarea ei şi punerea la punct a planului, Cressi se îmbrăcase în uniformă de curier şi se urcase pe acoperişul clădirii alăturate, sărise pe acoperişul clădirii pe care stăteam eu în clipa aceea şi coborîse scările de la Cambium ca să ciocănească discret la uşa lui Jacqueline Shaw spunînd că era curierul.

După ce uşa se deschisese şi Peter îşi făcuse treaba murdară, se dusese probabil în baie ca să se aranjeze, să-şi bage cămaşa în pantaloni, să-şi netezească părul, în vreme ce biata Jacqueline se zbătea atîrnată de can-

delabru, probabil gemînd încă. Şi, desigur, ca să-şi împrospăteze respirația, Cressi băgase în gură una dintre bomboanele mentolate luate de la *Tosca's* şi, din obişnuință, aruncase ambalajul pe jos, aşa cum o făcuse şi la grădina zoologică. Scumpul Peter.

Dante era şi el implicat, era clar. Earl Dante fusese cel care acoperise urmele lui Cressi, după ce Peckworth declarase că văzuse un curier la uşa lui Jacqueline. Tot Earl Dante fusese cel care-l convinsese pe Peckworth să-şi schimbe declarația şi tot Earl, afurisitul de Dante, era cel care-l conducea pe Cressi din umbră, îmboldindu-l să se angajeze ca asasin ca să facă rost de banii pentru cumpărarea armelor care i-ar fi permis lui Dante să cîştige războiul împotriva şefului. Ce păduche nenorocit, Dante ăsta. El mă alesese să duc sicriul şi probabil tot el îl sfătuise pe Raffaello să aibă o mică discuție cu mine, ştiind foarte bine că ne aştepta o camionetă albă cu o gaură în caroserie gata să ne spulbere pe amîndoi. Ce nenorocit, ce vierme!

Îmi mai rămăsese, însă, o singură întrebare, mi-am zis, îndepărtîndu-mă de marginea terasei şi îndreptîndu-mă spre uşă. Cine lăsase mica bucată de lemn între uşă şi canat pentru Cressi, înainte ca acesta să facă saltul lui spectaculos?

Am început să cobor pe scări, verificînd fiecare uşă apărută în drum. La etajul trei uşa se deschise, deşi nici aici clanța nu mergea. Broasca fusese lipită cu bandă adezivă, aşa cum se întîmplase şi la Watergate, în noaptea în care solizii lui Nixon fuseseră prinşi de către paznic. Treaba fusese făcută probabil de cineva care umbla hai-hui printre etaje, fără ca liftierul să aibă habar. Nu era mare lucru, să lipeşti o bandă adezivă mai solidă peste broască, dar nici nu era nevoie de mai mult şi sînt sigur că acela care pusese lemnul în uşa de la acoperiş făcuse şi această mică treabă cu uşa de la etajul opt ca să-i permită lui Peter Cressi să intre.

Am scos banda adezivă dintr-o singură mişcare, aşa cum probabil făcuse şi Peter atunci cînd plecase de la Jacqueline.

Cînd am ieşit pe uşa scărilor în hol, portarul mă privi stupefiat. Bănuiesc că se întreba ce naiba căutasem pe scări. Şi mai cred că se întreba ce anume făcusem cu cravata.

– Frumoasă clădire, i-am spus.

El dădu din cap fără să spună nimic.

– Sper că nu mai eşti supărat pentru felul în care ți-am vorbit mai devreme. Nu-l mai întîlnisem pe domnul Peckworth, aşa că nu înțelegeam.

– Totul este bine, domnule, îmi zise cu un glas formal care mă înştiința că de fapt nimic nu era bine. Iar eu aveam nevoie de nişte poduri solide între mine şi portar.

– Cum te cheamă? am întrebat.

Îşi miji imediat ochii.

– Roberto, răspunse cam în silă.

– Spune-mi, Roberto, îți plac trabucurile?

Mă privi surprins.

– Un trabuc bun, sigur că da.

– Îți plac groase sau subțiri?

– Am descoperit că poți spune multe despre un om numai după trabucurile pe care le fumează.

– Atunci să pricep că-ți plac cele groase. Mă întorc imediat.

Am traversat Rittenhouse Square, apoi am luat-o spre est pe strada 16 şi în jos pe Sansom. Am făcut cîțiva paşi pe Sansom şi am intrat în magazinul Companiei de trabucuri *Pisica Neagră*. Era ca şi cum aş fi intrat într-o seră. Caldă, uscată şi aromată de mirosul discret al frunzelor de tutun.

– Vreau să cumpăr o cutie impresionantă de trabucuri groase, i-am zis tipului gălbejit de după tejghea cu o țigară de foi neaprinsă ce-i atîrna dintre buze.

– Cît de impresionantă? lătră individul.

– Păi, cam de o sută de dolari, i-am răspuns. Şi o să am nevoie şi de o chitanţă.

Roberto scoase un briceag din buzunar şi desprinse celofanul cutiei. Ridică unul dintre trabucurile groase şi absurd de lungi şi începu să-l frece între degete, verificînd calitatea frunzelor. Îl mirosi apoi cu grijă de la un capăt la celălalt şi înapoi.

Cu briceagul tăie celofanul dintr-un capăt şi linse trabucul de parcă ar fi fost un sfîrc, după care îi mai trase o limbă. În cele din urmă zîmbi şi aşeză trabucul la loc în cutie.

– Vreau să-mi răspunzi la cîteva întrebări, i-am zis.

– Ia te uită ce surpriză! se miră Roberto.

– Despre Jacqueline Shaw, fosta ta chiriaşă. Eu o reprezint pe sora ei.

– Şi crezi că mă poţi cumpăra cu o cutie de trabucuri. Crezi că onoarea mea poate fi cumpărată atît de ieftin?

– Sigur că nu. Trabucurile sînt oricum ale tale, fie că vrei sau nu să mă ajuţi. Şi nu le-aş numi ieftine. Dar mă simţeam prost pentru felul în care m-am răstit la tine şi am vrut să repar cumva greşeala.

Roberto se strîmbă uşor.

– Şi, în afară de asta, se întîmplă să am de pus şi cîteva întrebări despre Jacqueline Shaw.

– I-am spus poliţiei totul.

– Sînt sigur că aşa şi este, Roberto. Iar detectivul McDeiss mi-a făcut rost de o copie a registrului din ziua aceea. Ceea ce aş vrea eu să ştiu este dacă urca vreodată cineva la ea fără să mai semneze în acest registru.

– Toţi oaspeţii şi vizitatorii ocazionali trebuie să semneze.

– Da, Roberto, mi-ai spus deja. Dar am observat că domnul Grimes n-a semnat în ziua respectivă.

Portarul mă privi o clipă țeapăn.

– Dar locuia aici.

– Da, dar bănuiesc că în evidențe nu era trecut ca proprietar sau coproprietar, ca atare, tehnic, era tot un oaspete. Ceea ce vreau eu să ştiu, Roberto, este dacă mai există persoane care puteau merge la ea fără să mai semneze în registru.

Portarul ezită un moment, mîngîind capacul neted al cutiei de trabucuri.

– Astea sînt *Prințul de Wales,* nişte trabucuri prea costisitoare ca să te răscumperi pentru un cuvînt mai urît.

– Am o conştiință hiperactivă. Şi, după cum am mai spus, sînt ale tale fie că vrei să mă ajuți sau nu. Eu vreau numai să-mi dau seama cît mai bine ce anume s-a întîmplat în ziua morții ei.

I-am zîmbit. Tipul mi-a examinat cu grijă zîmbetul, căutînd nu nesinceritatea, care mai mult ca sigur că se întrezărea, ci cel mai mic semn de lipsă de respect, ceea ce nu exista.

– Ei bine, domnul Grimes, putea să intre fără probleme, îmi zise în cele din urmă, ținîndu-şi mîna dreaptă pe cutia de trabucuri de parcă ar fi ținut-o pe o *Biblie.* Şi, cum era apartamentul familiei, frații ei, domnu' Edward şi domnu' Robert şi la fel şi sora ei puteau merge oricînd sus. Şi doamna Shaw venea destul de des.

– Adică mama.

– Da, şi bunica, de asemenea, înainte să moară. Venea mereu în vizită la doamna bătrînă care a stat aici înainte, cu mulți ani în urmă. Şi domnul Harrington venea deseori. El plătea întreținerea în fiecare lună, mie personal, şi tot el dădea bacşişurile de Crăciun. Şi grădinarul venea destul de des, ca să se îngrijească de plante. Avea multe asemenea plante, dar habar nu avea cum să le îngrijească.

– Vorbeşti de Nat?

– Da. Tipul cu semnul roşu la ochi. Un tip tăcut, dar mie-mi zîmbea mereu şi mă saluta.

– Copoilor le-ai spus ceva din toate astea?

– Nu m-au întrebat.

– În regulă, şi acum în ziua în care a murit Jacqueline, cine a urcat la ea şi nu a semnat în registru?

– În ziua aia am intrat în tură de abia la douăşpe. Singurul de care-mi amintesc să fi venit este domnu' Edward. Părea grăbit şi a plecat înainte să vină acasă domnişoara Jacqueline.

– Eşti sigur?

– Oh, da, ţin bine minte. A intrat în mare grabă, de parcă l-ar fi urmărit cineva. I-am zis că domnişoara Jacqueline nu era acasă, dar el a insistat să verifice. I-am deschis uşa cînd a plecat, dar nici măcar cu capul nu m-a salutat.

– Treaba asta le-ai spus-o poliţiştilor?

– Nu m-au întrebat.

– Spuneai că apartamentul aparţine mai demult familiei!

– Da, familia Shaw îl avea încă de dinainte să mă fi angajat eu aici. Aici a stat bătrîna infirmă şi, după ce o perioadă a fost nelocuit, s-a mutat domnişoara Jacqueline. Familia l-a vîndut nu demult, după nefericitul accident.

– E uimitor cîte accidente se pot petrece, iar omul se spînzură. E un apartament frumos?

– Foarte frumos.

– Ei bine, atunci norocul familiei Hirsche. Mai ceva. Dintre chiriaşii de aici, este careva care să aparţină de un grup religios tip New Age care are sediul prin Mount Airy?

– Cum se roagă chiriaşii nu e treaba mea. Eu sînt numai portar.

– Destul de corect, i-am zis eu, făcîndu-i cu ochiul. Ei bine, Roberto, distracție plăcută cu trabucurile.

– Da, mulțumesc. Poate vii într-o după-amiază, fumăm unul împreună, îmi spuse, ieşind de după birou şi deschizîndu-mi uşa.

– Mi-ar plăcea, i-am răspuns.

Am ieşit iar în Rittenhouse Square şi am luat-o în jos pe Walnut. O vreme am mers spre est, după care m-am întors deodată şi am pornit-o spre vest. N-am observat pe nimeni care să procedeze ca mine.

Am intrat într-o librărie la întîmplare pe Walnut, la sud de strada 18. În vreme ce răsfoiam nişte reviste urmăream cu coada ochiului vitrina, fără să prind ceva măcar cît de cît suspect. Am urcat cu scara rulantă pînă la primul etaj şi m-am dus în partea din spate, trecînd printre rafturile de cărți polițiste, unde, am găsit un telefon. Cu receptorul în mînă, m-am întors şi am constatat mulțumit că nimeni nu-mi dădea nici cea mai mică atenție. Am format numărul.

– *Tosca's,* zise un glas.

– Vreau să vorbesc cu masa nouă, am zis, îngroşîndu-mi vocea ca tipul de la celălalt capăt al firului să nu mă recunoască.

– Îmi pare rău, la masa nouă nu e nimeni acum.

– Ei bine, atunci cînd o să-l vezi iar pe tipul de la masa nouă, să-i spui că cercetaşul vrea să stea de vorbă cu el.

– Nu ştiu cînd o să-l văd din nou.

– Să-i spui că cercetaşul ştie de unde provin banii şi cine este în spatele întregii afaceri, i-am zis. Să-i spui că trebuie neapărat să vorbesc cu el şi că este urgent, şi, înainte ca el să mai protesteze, am închis telefonul.

Tocmai cînd voiam să ies din librărie, am zărit ultima ediție din *Daily News,* iar fotografia de pe prima pagină m-a făcut să dîrdîi de parcă aş fi fost cuprins de febră.

26

Am plătit, am împăturit ziarul ca să-i ascund prima pagină şi m-am dus direct acasă. Am încuiat uşa imediat ce am intrat. Am tras şi storurile. Am aprins lampadarul de lîngă canapea şi am desfăcut ziarul sub arcul acela de lumină artificială. Privită de acolo era fotografia pe care o văzusem prima dată la librărie. Era poza unui bărbat, întins pe spate ca un maratonist epuizat, o umbră întunecată zărindu-se ieşind de sub capul lui. Gura omului parcă rîdea şi, la o privire superficială, poate că ar fi putut să pară o fotografie veselă, numai că eu îl cunoscusem pe tip şi nu prea era genul de zîmbăreţ. Ceea ce la prima privire părea să fie rîs era de fapt o grimasă, iar umbra de sub cap nu era deloc o umbră, iar omul nu mai era un om, ci numai un cadavru.

Dominic Volare, un veteran al mafiei, cu legături strînse cu şeful. Îl căsăpiseră după ce plecase din restaurantul lui favorit din sudul oraşului, aşteptaseră pînă cînd se aplecase ca să bage cheia în broasca portierei de la *Cadillac,* veniseră din spate, şi-i trăseseră două gloanţe, în cap şi în ceafă, lăsîndu-i numai faţa neatinsă pentru poză.

Jucasem poker cu Dominic Volare, pierdusem, fusesem speriat de el, dar el nu-mi făcuse niciodată nici un rău, ba, mai mult, chiar mă ajutase cîteodată. Crezusem că se retrăsese, iar acum, bănuiesc că fusese retras definitiv.

În interior era un articol care lega atacul de pe autostradă îndreptat asupra lui Raffaello de omorîrea lui Dominic şi de o altă lovitură, de asemenea mortală, dar ceva mai puţin fotogenică.

Jimmy Oase Turcotte, masacrat în maşina sa, un *Caprice*, unde toate geamurile fuseseră sparte de gloanţele care-l lăsaseră practic fără faţă. Nu-l cunoscusem personal pe Jimmy Oase, nu avusesem niciodată privilegiul să stau alături de el la tribunal spunînd „Nevinovat", dar, desigur, auzisem multe despre el. Un alt asociat şi prieten de-al şefului. Se părea că devenise cam primejdios să ai relaţii de prietenie cu şeful, mai ales dacă te aflai pe lîngă sau în maşina proprie.

Titlul mare de deasupra fotografiei lui Dominic de pe prima pagină spunea totul: *Război!*

Începuse, asta era clar. Bătălia lui Dante pentru lumea interlopă se pornise şi nimeni nu mai era în siguranţă, mai ales un avocat de două parale care fusese recrutat fără discuţii ca s-o facă pe cercetaşul pentru amîndouă părţile deodată. Am stins lumina şi m-am gîndit să fug, poate la Fresno, acolo păreau să se refugieze cam toţi mafioţii din filme, la Fresno. Sau mă puteam ascunde chiar la mine în apartament pînă cînd se termina. Aveam să fiu într-o siguranţă relativă, în plus aveam televizorul şi un frigider în care să-mi fac provizii, şi pe deasupra şi romanul lui Thomas Hardy pe care îl cumpărasem cu intenţia să-l citesc. Puteam să mă ascund pînă se rezolva totul, lăsîndu-mă să plutesc prin mlaştinile din Wessex-ul lui Hardy, da, aş fi putut s-o fac şi pe asta. Dar nu aveam de gînd să procedez aşa. Aveam multe lucruri de făcut, o avere de cîştigat, şi nici un nemernic cu părul dat cu pomadă şi care-şi sugea dinţii şi se ocupa de cămătărie, aşa cum era Earl Dante nu avea să mă abată din drumul meu. Aveam însă nevoie de un sfat, unul foarte serios, şi nu exista decît un

singur om în care avem încredere şi care cunoştea toate afacerile familiei ca să mi-l poată da.

Cu degete tremurătoare am format prefixul 407 şi apoi numărul de la informații. Pentru mine a fost un şoc să-i aflu numărul de acolo, de parcă ar fi fost un pensionar oarecare, aşteptînd pe lîngă telefon apelurile din partea nepoților. „Ah, măcar de-ai fi acasă, am gîndit în vreme ce telefonul de la celălalt capăt al firului suna. Haide, răspunde-mi", am încercat să-l sugestionez.

– Da, răspunse o femeie al cărei glas era îngroşat de prea multe țigări fumate.

– Alo, am zis eu. Îl caut pe Walter Calvi.

– Nu e acum aici.

– Trebuie să vorbesc cu el, e foarte important.

– E plecat pe vreo două sau trei zile la pescuit.

– La pescuit? Nu ştiam că s-a apucat de pescuit.

– Peşte mare, îmi zise ea. Cu barca.

– Şi cînd se întoarce?

– În două sau trei zile.

– Puteți să-i transmiteți un mesaj din partea mea?

– E la pescuit, insistă femeia.

– Vreți să-i transmiteți un mesaj din partea mea? Puteți să-i spuneți că l-a căutat Victor Carl şi că pe aici se petrec tot felul de lucruri ciudate şi să ia legătura cu mine cît mai curînd?

– În regulă, îmi zise. Victor Carl.

I-am dat numărul de telefon pe care l-a repetat ca să fie sigură că-l notase corect.

– Puteți să-i spuneți că-i important?

– Pe aici, nimic nu-i mai important ca peştele, îmi răspunse ea. Poate doar curățatul aparatului de aer condiționat şi hrănirea pisicii. Dar o să-i spun, bine?

Am pus receptorul în furcă şi am rămas în întuneric o vreme, aşteptînd ca şi afară să se întunece, aşteptîndu-l pe Calvi să-şi mişte fundul din barcă înapoi acasă ca

să-mi spună ce să fac. Cel puțin pentru el totul ieşise bine, cel puțin aşa credeam. El era într-o barcă în Florida, pescuind peşti cît mai mari din undele reci ale Atlanticului, în vreme ce noi de aici nu ştiam cum să ne m-ai ascundem de gloanțele lui Dante. Dintre toți cei care se retrăseseră din sînul familiei, Calvi o nimerise cel mai bine, asta era sigur. Speram numai să-şi mişte fundul mai repede din barcă, să vină acasă şi apoi să-mi spună şi mie cum să scap cu pielea întreagă.

Cînd s-a făcut ora, am ieşit tăcut din apartament, am coborît pe scări şi m-am uitat în toate părțile de cum am ajuns pe stradă. Precaut, am pornit-o încet pe trotuar. Am trecut de maşină şi nu i-am dat nici măcar cea mai mică atenție. După ceea ce pățisem în *Cadillac*-ul lui Raffaello şi după ceea ce citisem în ziar, pentru o vreme nu mai voiam să am de-a face cu maşinile. Am continuat să merg pe Square, am traversat parcul pînă pe strada 19 şi am traversat şi Walnut, pînă am ajuns la şirul de restaurante. Bănuiam că-mi venise şi mie rîndul să pescuiesc ceva, în ape mai tulburi, desigur, decît cele în care pescuia Calvi.

27

– Cum ți se pare mîncarea, Caroline? întrebă Franklin Harrington cu o urmă de politețe în glas.

Caroline stătea răsturnată pe spate în scaun, cu brațele încrucişate, după ce se jucase fără poftă cu furculița prin peştele din farfurie. Era îmbrăcată cu haina ei de piele, şi blugii negri şi ghetele de infanterist, şi ar fi fost extrem de nepotrivită printre atîtea cucoane coafate şi

aranjate, dacă n-ar fi fost alături de ea Harrington, cu costumul lui *Ralph Lauren* perfect.

– Suculentă, răspunse fără pic de entuziasm.

– Minunat, rosti Harrington, asumîndu-şi instinctiv rolul de gazdă, deşi n-aş fi putut să spun dacă o făcuse datorită bunelor sale maniere sau aroganței cumplite care-l stăpînea. Dar plăcinta ta de crab, Victor?

– *Trayf.*

– Nu înțeleg.

– Este cuvîntul evreiesc pentru suculent.

– Dar eu am crezut că e *shiksa,* interveni Caroline cu un zîmbet viclean, în vreme ce se întindea după paharul cu vin.

– *Trayf* are un sens mai larg, le-am explicat. Nu tot ce este *trayf* este şi *shiksa,* deşi tot ce este *shiksa,* în mod sigur este cel mai suculent *trayf.*

– Păi, în cazul ăsta de ce nu comanzi direct numai *shiksa?* zise Harrington.

Caroline izbucni în rîs şi scuipă tot *Chardonay*-ul din gură.

Bine ați venit în raiul bogaților care luptă cu idişul!

Ne aflam în *Striped Bass,* un restaurant nou şi modern de pe strada Walnut, mai degrabă ca un platou de filmare decît restaurant, cu palmieri şi scaune elegante şi coloane de marmură înalte de trei etaje, cu bucătăria deschisă în aşa fel, încît mesenii să poată vedea carnea fermă a peştilor înainte să fie puşi la frigare. Deja se pare că nu mai este destul să mănînci, restaurantele au devenit acum adevărate parcuri tematice. Aici trebuia să încerci peştii la grătar. Să frisonezi în fața unei porții de scoici prăjite cu sos asiatic. Să-ți testezi curajul cu stridii *Malpeque* crude şi bărbăția cu o bucată de rechin la grătar. La *Striped Bass* se servea numai mîncare marină, aici era clenciul, dar totul era mai mult spectacol, la fel ca şi la cafeneaua *Hard Rock* şi la *Planet Hollywood,*

deşi cu mulţi paşi pe scară în sus datorită clasei şi mai ales preţurilor.

Rezervările la *Striped Bass* se făceau cu cîteva luni în avans, dar tipi ca Harrington aveau ei soluţiile lor, sau aşa bănuiam, motiv pentru care şi eu şi Caroline ne aflam acolo în seara aceea, Caroline îmbufnată, Harrington ca un director de companie prosperă şi eu prins între ei, aşteptînd momentul potrivit ca să-mi revărs întrebările.

Nu-l plăcusem deloc pe Harrington cînd îl întîlnisem prima dată la bancă şi nici acum nu pot spune că-l plăceam prea mult. Avea un aer de falsă importanţă, sentimentul că tot ce spunea avea greutate. Fusese băiatul cu ochi albaştri al cuiva prea multă vreme. Trebuia să-i mai taie cineva din nas, iar eu, aşa ziceam, eram exact omul potrivit pentru treaba asta. Voiam să fie sigur, pînă la finele acelei seri, după ce avea să fie spus şi făcut totul, că mă culcasem cu logodnica lui, şi, deşi nu pot spune că-mi plăcuse prea mult, totuşi voiam să fie sigur c-o făcusem. Diferenţele de clasă socială aşa de limpezi dintre mine şi Harrington scoteau din inima mea tot ce era mai bun sau tot ce era mai urît.

Am luat o furculiţă plină cu plăcintă de crab, am înmuiat-o în sosul de muştar şi am băgat-o în gură. Era ceva minunat.

Harrington continua să muncească la peştele-spadă. Caroline continua să se joace cu mîncarea prin farfurie fără chef, deşi porţia ei costa treizeci de dolari. Era aproape de nesuportat situaţia în care ne aflam, aşa că m-am hotărît să arunc prima bombă ca să mai însufleţesc lucrurile.

– Cine, am întrebat nonşalant, mîncînd din plăcintă, a fost Elisha Poole?

Harrington îşi ridică privirea din farfurie cu adevărat uimit. O privi mai întîi pe Caroline care se strîmbă plic-

tisită, apoi se uită spre mine.

– Ce ştii tu despre Poole?

– Bobby mi-a spus cîte ceva cînd am fost la Veritas mai zilele trecute.

– Da, rosti Harrington, întunecîndu-se la față, am auzit că ai fost pe acolo.

Nu m-am putut abține să nu zîmbesc. Cel puțin unul dintre țelurile acelei seri fusese atins.

– Bobby mi-a spus că străbunicul lui a cumpărat compania de la Poole chiar înainte să bage în producție celebrele lui murături şi că, mai tîrziu, Poole a declarat c-a fost înşelat. Bobby spunea că a blestemat întreaga familie din cauza asta.

– Deci asta explică tot, rosti Caroline. Mai degrabă mi-ar plăcea gîndul că sîntem blestemați. E mai reconfortant decît să crezi că ne-am făcut-o practic singuri cu mîna noastră.

– Tot ce ți-a spus Bobby este corect, zise Harrington. A fost compania lui Poole înainte s-o cumpere Claudius Reddman, una dintre cele mai bune care produceau conserve. Poole fusese la origini tinichigiu şi fondase compania făcînd conserve de roşii şi de porumb aduse tocmai de la New Jersey. Claudius a fost angajat mai întîi ca ucenic în secția de îmbuteliere, dar curînd după aceea a început să-şi asume tot mai multe responsabilități.

– Ascultă, Franklin, cînd ai aflat toate astea? întrebă Caroline.

– Am descoperit că este mai prudent să studiez istoria familiilor a căror avere o administrez.

– Dar cum de a reuşit Reddman să cumpere compania dacă nu era decît un ucenic? am întrebat eu.

– Nu sîntem siguri, răspunse Harrington, dar se pare că lui Poole îi cam plăcea băutura şi, cum Claudius s-a ocupat tot mai mult de partea de afaceri a companiei,

Poole a început să-şi petreacă tot mai multă vreme cu sticla în faţă. Se pare că tatăl lui Poole a fost un beţiv notoriu şi că era numai o chestiune de timp ca acelaşi lucru să i se întîmple şi fiului.

– Poţi să mai ceri nişte vin, Franklin, zise Caroline. Mi s-a făcut dintr-o dată sete.

I-am aruncat o privire lui Caroline atunci cînd Harrington a pocnit din degete după chelner ca să-i mai ceară încă o sticlă.

– În vreme ce Poole devenea tot mai ataşat de sticlă, continuă Harrington, Reddman a început să preia controlul companiei. Bucată cu bucată a cumpărat acţiunile lui Poole, plătind cu bani gheaţă totul. Pe atunci compania intrase în declin şi se pare că Poole era mai mult decît bucuros s-o vîndă. Pentru Claudius Reddman a fost un joc de noroc să împrumute bani ca să cumpere o companie fără profit.

– Dar în cele din urmă s-a dovedit o afacere profitabilă, nu? am zis eu. Reddman a devenit un om bogat, un industriaş american gigant, iar Poole a fost lăsat să se spînzure.

– Aşa e, răspunse Harrington, întorcîndu-şi atenţia asupra peştelui. Poole a sfîrşit-o ca un bătrîn amărît şi beţiv, care-şi pierduse şansa de a face avere, ăsta-i felul în care poate fi privit. Sau, dacă îi iei partea, a fost un om onest şi încrezător, care a fost înşelat de un porc avar care şi-a clădit averea pe spinarea lui şi a muncii sale de o viaţă.

– Şi cine a mai rămas acum ca să-i ia partea?

– Poftim?

– Cine mai este în viaţă ca să mai creadă că Poole a fost înşelat?

– Nu ştiu, zise Harrington. Bănuiesc că urmaşii familiei Poole.

– Dar mai există aşa ceva?

În cele din urmă apăru şi chelnerul cu o sticlă de vin, roşu de această dată, şi-i turnă lui Harrington un strop în pahar. Harrington îl gustă, încuviinţă din cap şi apoi zise jenat: Cred că mai există.

– Unde? am întrebat eu imediat.

– Şi eu de unde să ştiu?

– Dar ce s-a întîmplat cu fiica, am zis eu, care a locuit în casa aceea de lîngă iaz, la Veritas, cu biata ei mamă văduvă? Cred că ştii locul, nu?

Caroline şi Harrington se priviră unul pe celălalt, apoi se uitară în altă parte.

– Puteţi să vi-o imaginaţi, am continuat, trăind în coşmelia aceea şi privind toată vremea spre conacul despre care tatăl ei îi spusese că ar fi trebuit să-i aparţină? V-aţi întrebat vreodată ce trebuia să fi simţit?

– Probabil recunoştinţă că străbunicul i-a dat un loc în care să stea, răspunse Caroline, care-şi goli paharul din trei sorbituri înainte să se întindă iar după sticlă.

– Ştiai că scumpa noastră Caroline este republicană? întrebă Harrington cu un zîmbet ironic la care nu m-aş fi aşteptat nici în ruptul capului de la un bancher.

– Într-un fel sau altul, nu cred că fata Poole se simţea recunoscătoare, i-am spus. Aţi văzut vreodată tabloul lui Andrew Wyeth, *Lumea Christinei?* Aşa trebuie să fi fost şi pentru ea, să privească cu invidie spre casa cea mare de pe deal. Vă puteţi imagina? A trăit acolo pînă cînd a murit mama ei, în umbra casei de piatră. Cît de sucit trebuie să fi devenit psihicul ei fragil? Aşa că nu e de mirare că a sfîrşit-o într-un azil.

– Cine ţi-a spus c-a murit într-un azil? întrebă Harrington sincer mirat.

– Grădinarul, Nat. L-am întrebat ce cu casa aia dărăpănată de pe malul iazului şi el mi-a spus.

– Şi Nat de unde naiba să ştie de ea? întrebă Caroline. Toate astea fac parte din istoria antică. Iisuse, s-a

făcut frig sau mi se pare mie? Mai luă o înghițitură mare de vin. Nu putem discuta despre un subiect mai vesel decît familia Poole? Pentru numele Domnului, Victor, tu eşti avocatul mafiei, mai bine ne-ai spune cîte ceva despre războiul mafioților, despre care se tot vorbeşte prin ziare. Pînă şi în *Times* au apărut tot felul de articole despre asta. Ce era cu atacul ăla de pe autostradă?

– Uimitor, şopti Harrington.

– Ce naiba ai pățit la față, Victor? întrebă Caroline. Parcă te-ai luptat cu o pisică şi ai pierdut.

– Mă întreb dacă a avut vreun copil? am rostit eu.

– Cine? întrebă Harrington.

– Fata lui Poole.

– Doamne, Victor, se supără Caroline. De ce naiba te interesează atît de afurisiții ăia de Poole? Este destul ca să împingi o fată la băutură. Mai bine mi-ai pasa vinul. Nu am avut cum să nu observ că deja ignora total mîncarea din farfurie şi că începuse să bea, ei bine, ca un peşte. Bănuiesc că discuția noastră despre familia ei devenise ceea ce psihiatrul ei numea „o situație".

– Mă intrigă toată istoria familiei tale, Caroline. Tu mi-ai cerut să aflu dacă Jacqueline a fost omorîtă. Ei bine, după cîte am cercetat pînă acum, sînt sigur că aşa este, c-a fost într-adevăr ucisă.

– Victor este acum avocatul tău? întrebă Harrington, de-a dreptul uluit. Mi s-a părut interesant că el părea mai uimit de faptul că eram avocatul lui Caroline decît că Jacqueline fusese omorîtă.

Caroline se mulțumi mai degrabă să zîmbească ambiguu decît să se apuce să-i explice relația existentă între noi.

– Atunci se explică verificările şi vizita la Veritas.

– Dar ce-ai crezut? întrebă Caroline. Că este poate vreun gigolo? Victor?

– Mi-ai cerut de asemenea să aflu cine a omorît-o,

am continuat, ignorînd rîsul lui Harrington. Cred că acum ştiu cine.

– Cum? întrebă deodată Harrington, oprindu-se imediat din rîs. Cine?

– Deocamdată nu este aşa de important, am zis.

– Sigur că este, se opuse Harrington. Poliției i-ai spus?

– Dovada pe care o am este fie inadmisibilă, fie va dispărea înainte să se ajungă la un proces. Am nevoie de mai multe date înainte să merg la poliție, şi o să le obțin. Însă tipul care a omorît-o a fost angajat special pentru asta, aşa cred, a fost plătit. Aşa cum ai plăti un servitor sau un constructor sau un grădinar. Aşa că întrebarea care a rămas este cine a fost acela care l-a plătit.

– Şi tu crezi că răspunsul îl vei găsi în istoria familiei noastre? întrebă Caroline.

– Sînt foarte curios în legătură cu tot.

Harrington mă privi țintă un moment, încercînd, aşa bănuiesc eu, să ghicească oare ce naiba caută acolo.

– Ştii, Caroline, zise el, încă privindu-mă, ştiam că Victor este avocat, dar nu credeam că aici o să jucăm un fel de joc legal. Ce prostie din partea mea, am crezut că m-ai chemat aici numai ca să-mi arăți încă unul dintre băieții tăi.

– L-am anunțat ca pe amantul meu la mama acasă, numai ca s-o scot din pepeni, răspunse Caroline.

– Şi ai reuşit. A fost aproape de apoplexie.

– Slavă Domnului că măcar ceva tot a ieşit bine.

– Ei bine, atunci hai să dăm cărțile pe față, rosti Harrington. Deci, Victor, eşti sau nu?

– Ce anume?

– Amantul lui Caroline?

Am privit-o pe Caroline care se întinsese după paharul de vin, lăsînd tăcerea să ne învăluie.

Harrington începu să rîdă.

– Cred c-a fost un răspuns extrem de clar. Acum, bănuiesc c-ar trebui să-mi apăr onoarea. Se bătu cu palma peste buzunarele hainei. La naiba, niciodată nu găseşti o mănuşă atunci cînd ai nevoie s-o arunci în obrazul rivalului.

– Taci din gură, Franklin.

– Îmi pare rău. Ai dreptate, Caroline. Am fost mitocan. Nici o grijă, Victor, ce faceţi tu şi Caroline după şcoală, pe mine nu mă deranjează deloc. Nu vreau decît s-o ştiu pe Caroline fericită. Serios. Eşti fericită cu Victor, Caroline?

– Sînt într-un permanent extaz.

– Atunci e minunat. Ai grijă să lucrezi tot aşa de bine şi mai departe, Victor. Se întoarse la peştele din farfurie. Dacă ai nevoie de ceva ajutor ca să continui s-o faci fericită, dă-mi de ştire şi se rezolvă.

Caroline îşi goli paharul şi-l trînti pe masă.

– Eşti un nemernic, ştiai?

– Poate c-o să comand nişte şampanie ca să sărbătorim.

– Un nemernic afurisit! Vrei să ştii ceva, Franklin? Victor este uluitor la pat. Un adevărat acrobat.

Eu am rămas cu gura deschisă.

– Ei bine, atunci poate că, în loc de şampanie, cer să ni se aducă nota de plată şi vă las să vă întoarceţi la trapez.

– Eşti cu totul lipsit de inimă, zise Caroline, strîngînd braţele la piept şi lăsîndu-şi bărbia în jos.

– Nu eu am fost cel care a invitat pe toată lumea la cină în seara asta. Harrington ridică sticla de vin şi zise nonşalant: Mai vrei puţin vin, Victor?

– Am pierdut eu ceva din conversaţia din seara asta? am întrebat. Am impresia că mă aflu chiar în mijlocul unei şarade.

– Da, mă rog, cortina s-a lăsat cam demult, răspunse Harrington, punînd sticla pe masă.

O privi pe Caroline şi aroganța chipului se transformă în tandrețe şi vulnerabilitate. Ca şi cum o mască tribală fusese lăsată să cadă pe neaşteptate. Felul în care o privea mă făcea să mă simt mic şi neînsemnat.

– Trebuie să înțelegi, Victor, că la nimeni pe lumea asta nu țin aşa de mult cum țin la Caroline. Nici o soră n-aş putea s-o iubesc mai mult ca pe ea. A fost încă cu totul lipsită de noroc născîndu-se în familia Reddman. În orice familie normală ar fi fost prințesa casei, fericită şi strălucitoare, şi ar mérita o asemenea fericire oarbă mai mult ca oricine. Dacă aş putea, mi-aş da şi viața ca să-i asigur o astfel de fericire. Mi-aş scoate inima din piept, încă sîngerîndă şi pulsînd, şi i-aş întinde-o pe o perină de satin dacă tristețea i-ar fi alungată în felul ăsta măcar pentru un moment.

Suspinele lui Caroline se auziră în vreme ce Harrington spunea ultimele cuvinte, însă eu nu fusesem conştient că fata plîngea, aşa de înmărmurit fusesem de acea declarație de dragoste.

Caroline era strînsă pe scaun, cu obrajii pătați de rimel, fără ca în plînsul ei să fi fost ceva studiat, aşa cum se întîmplase prima dată cînd o văzusem şi montase mica scenă de pe stradă. Indiferent ce lucruri stranii se petrecuseră între Harrington şi ea era clar că fuseseră extrem de profunde. Caroline păru să vrea să spună ceva, dar îşi muşcă buzele, aruncă şervetul în farfurie şi se năpusti în direcția toaletei doamnelor.

– Este o femeie uluitoare, oftă Harrington după plecarea ei.

– Da.

– Eşti foarte norocos.

– Probabil.

– Vezi să n-o răneşti, îmi zise el, ridicînd furculița şi

cuțitul şi continuînd să mănînce.

– Poate că mă înşel, am spus eu, dar nu cred că s-a ascuns la baie ca să plîngă din cauza mea.

Harrington oftă.

– Nu.

– Ce-i cu tine, eşti homosexual?

Harrington se arătă uimit la început, apoi se porni pe rîs, unul plăcut auzului. L-am privit cum rîdea şi în cele din urmă am început să rîd şi eu.

– Nu, îmi zise într-un tîrziu, după ce se calmă şi-şi şterse lacrimile din colțul ochilor. Dar dacă ar fi fost aşa, ar fi fost şi mult mai simplu şi mai uşor.

În vreme ce aşteptam întoarcerea lui Caroline, Harrington, trăind sub impresia că eram avocatul şi iubitul ei, s-a apucat să-mi explice toate încurcăturile cu averea Reddman. Întregul stoc al familiei era băgat într-un singur fond, controlat de Kingsley, tatăl lui Caroline.

În vreme ce grosul dividendelor rămîneau în acel fond, o mică parte fusese desemnată pentru a fi împărțită între moştenitorii lui Kingsley, cei patru copii. Cînd unul dintre moştenitori murea, porția fiecărui moştenitor din fondul respectiv se mărea proporțional. După moartea lui Kingsley, acțiunile din trust aveau să se împartă în mod egal între moştenitori.

– Cît de mult? am întrebat. Cunoşteam cifra generală, dar tot îmi plăcea s-o aud.

– În clipa asta, cu trei moştenitori, fiecare parte din fond valorează în jur de o sută patruzeci şi cinci de milioane, fără impozite, dar cum prețul acțiunilor se pare că a crescut, s-ar putea să fie vorba de mai mult.

– Unchiul Sam o să fie foarte mulțumit de partea lui.

– Atît Eddie cît şi Bobby se gîndesc să se mute definitiv în Irlanda ca să scape de impozite.

– Şi se mai spune că patriotismul a murit. E ciudat totuşi, deşi vorbim de asemenea sume de bani, dar eu

am crezut că ar fi trebuit să fie mai mult de atît.

– Da, mă rog, de-a lungul anilor, o mulțime de acțiuni au fost vîndute, ca să poată fi plătite cheltuielile pentru menținerea casei şi a altor proprietăți, plus că o parte măricică a fost băgată într-un alt fond, cerut de unul dintre foştii proprietari.

– Care dintre ei?

– Bunica lui Caroline.

– Şi cine sînt beneficiarii acestui nou trust, fond sau cum îi zice?

– Nu ştiu. Nu este administrat de banca noastră, iar documentele se află sub sigiliu.

– Ai măcar o idee, cît de vagă?

– Nici una.

– Am auzit un zvon în care se spunea că Charity Reddman, strămătuşa lui Caroline, a fugit de acasă după ce a rămas însărcinată. Există vreo posibilitate ca acest fond să fi fost creat special pentru copilul ei sau pentru copiii acestuia?

– Bănuiesc că este posibil. Dar nu se poate să crezi sincer că vreun moştenitor de-al lui Charity Reddman este responsabil în vreun fel de moartea lui Jacqueline.

Am ridicat din umeri.

– Spune-mi cîte ceva despre polițele de asigurare pe viață.

Harrington mă privi mirat.

– Cîte cinci milioane de căciulă pentru fiecare moştenitor, ratele fiind achitate de către fond. Beneficiarii polițelor, desemnați de administratorii fondului au fost moştenitorii supraviețuitori.

– Şi dacă unul îl omoară pe altul, am zis eu, atunci individul va primi o treime din cele cinci milioane?

– Exact.

– Bun motiv, am rostit, gîndindu-mă la Edward Shaw şi la datoriile lui la jocurile de noroc. Numai că eu am

rămas cu impresia că banii de pe polița lui Jacqueline trebuie să ajungă la biserica aceea.

– Da, Jacqueline şi-a schimbat beneficiarul chiar înainte să moară.

– Frații şi sora ei au ştiut?

– Mi-a zis să tac din gură şi să nu spun la nimeni, aşa că am făcut cum a zis ea.

– Aşa că, după ce a murit, atît frații cît şi sora ei au avut parte de o surpriză cam neplăcută.

– Unii n-au fost tocmai mulțumiți, admise Harrington. Şi nici compania de asigurări, desigur. Fusese gata să plătească polița, dar se pare că acum ține banii pînă cînd se vor lămuri toate întrebările cu privire la moartea lui Jacqueline.

Eram uimit să aud aşa ceva, întrebîndu-mă cine făcuse tărăboi la compania de asigurări, dar, înainte să pot urmări şi acest fir, Caroline a revenit la masă, cu fața spălată şi cu ochii roşii. Arăta fantastic, pe cît de fantastic poți să arăți cu un diamant în nas. Nu se aşeză, ci se mulțumi să-şi aşeze o mînă pe umărul meu.

– Du-mă acasă, Victor.

Harrington s-a ridicat imediat.

– Nu-ți face probleme cu nota de plată, mi-a zis.

Afară, pe strada Walnut, în vreme ce tocmai ridicam o mînă ca să fac semn unui taximetru, nu m-am putut abține să n-o întreb:

– Ce naiba se petrece între voi doi?

– Spune-mi, Victor, ai fost vreodată îndrăgostit?

M-am gîndit cîteva clipe.

– Da.

– Şi n-a prea fost amuzant, nu?

– Nu, nu prea.

– Acum du-mă acasă, Victor, şi fă dragoste cu mine, şi te rog, te rog mult, nu-mi mai pune nici o întrebare pînă cînd nu terminăm.

28

Locuința ei se afla deasupra unei fierării părăsite de pe strada Market, la cîteva clădiri distanță de rîul Delaware. Era un spațiu imens şi cavernos, cu tavanul susținut de rînduri întregi de piloni de metal, un spațiu de cel puțin o sută cincizeci de metri pătrați.

În zilele mai productive fusese un fel de sală de antrenamente şi probabil că sporturile practicate acolo fuseseră destul de brutale. Pentru că ipsosul căzuse de pe pereți lăsîndu-i goi şi băşicați. Tavanul, plin de pete de la scurgerile de apă, era un păienjeniş confuz de fire şi vechi tuburi fluorescente şi conducte de aer. Ici-colo bucăți mari de ipsos erau căzute, lăsînd să se întrevadă betonul şi împletitura de fier. Ferestrele erau îngălbenite şi fără nici un fel de ornamente, oferind privelişti triste spre stradă şi spre clădirea părăsită de alături. Baia nu avea uşă, iar duşul era o țeavă care se scurgea dintr-un fel de cadă minusculă, iar bucătăria era de fapt o chicinetă de oțel cromat care parcă fusese furată dintr-o rulotă. Aruncate într-un colț se vedeau bucăți de metal, vechi cadre de la paturi, scaune, dovezi ale unei încercări nereuşite pentru un adăpost. Mansarda mirosea a pereți uzi, a praf şi a tristețe.

În mijloc se afla o canapea, luminată de o lampă de ceramică aşezată pe o măsuță joasă de la capătul ei, mai era şi un fotoliu comod, din acelaşi set cu canapeaua şi o măsuță de cafea între ele pe care să-ți poți

aşeza picioarele sau paharele cu băutură. Păreau cumpărate de la *Seaman's* şi ar fi fost ţinute la loc de cinste în orice casă elegantă din suburbie, dar aici parcă erau o lucrare de artă care comenta cu amărăciune dezolarea din jur şi diferenţa existentă între clasele înstărite şi cele sărace. Apoi mai era şi patul, aşezat sub o instalaţie luminoasă monstruoasă, un pat dublu, masiv, ca o navă de luptă, făcut din mahon negru. Salteaua era acoperită din cearceafuri din mătase roşie. Plapuma uşoară, masculină, era de un galben auriu cu desene verzi şi zăcea mototolită peste mătase. Iar peste pat erau aruncate patru perne lunji, cu feţe de asemenea aurii. Iar printre perne şi peste plapumă eram Caroline şi cu mine, întinşi pe spate, privind la încîlceala de pe tavan, urmărind din priviri cum se ridica fumul de la ţigara ei, amîndoi goi, puţin depărtaţi unul de celălalt cu excepţia picioarelor care rămăseseră încă încurcate.

– Spune-mi despre ea, rosti Caroline.

Mi-am dat seama imediat despre ce femeie vorbea.

– Nu sînt prea multe de spus, cel puţin nu oricui.

– Era drăguţă?

Ştiam despre ce femeie vorbea şi ştiam şi de ce voia să ştie mai multe, iar motivele ei erau aşa de triste, încît nu m-am putut abţine să nu-i răspund.

– Era foarte drăguţă şi foarte decadentă şi extrem de vulnerabilă. Cînd am întîlnit-o era cu altcineva, o persoană cu multă putere şi influenţă, ceea ce a făcut-o să fie încă şi mai atrăgătoare pentru mine şi aşa de departe, că am încercat să nu mă mai gîndesc.

– Şi cum o chema?

– Veronica.

– Pînă la urmă cum de aţi ajuns să fiţi împreună?

Era o întrebare care suna ciudat, de parcă ar fi vorbit de doi puşti de liceu sau de o pereche de proaspăt-căsătoriţi inocenţi şi nu despre doi amanţi depravaţi ca

Veronica şi ca mine.

– Nu ştiu nici eu prea bine. A fost într-o perioadă a vieții mele în care aveam mintea plină de tot felul de dorințe. Voiam bani şi succes, voiam să fiu acceptat şi admirat de cei care reuşiseră mai bine în viață. Voiam să fiu tipul din reclame, tipul zîmbitor şi plin de succes din fotografiile de societate. Voiam să fiu tot ce nu eram. Tot ce nu puteam fi. Şi, pentru o perioadă, mai mult ca orice, am dorit-o pe Veronica. Apoi, ca într-un vis, am avut şansa să obțin totul, succesul, bogăția, intrarea într-o lume care mă ținuse la uşă doar din plăcerea de a mă vedea acolo. Şi am avut ocazia să fiu şi cu ea. Într-o clipită m-am trezit că ne culcăm împreună şi că ea devenise mai mult decît o simplă dorință, ci o adevărată obsesie.

– Şi a fost pe atît de minunat, pe cît ți-ai imaginat?

De fapt, aşa fusese, sexul cu ea fusese mai presus de glorie, îmi copleşise simțurile cu totul şi curînd pentru mine nu mai contase nimic altceva, numai că nu voiam să-i spun toate astea lui Caroline, aşa că i-am răspuns la întrebare cu o alta:

– Este vreodată ceva atît de minunat pe cît ți-ai imaginat?

– Niciodată, răspunse, niciodată, dar niciodată!

Am tresărit fără voie.

– După care situația s-a înrăutățit, am continuat. Tot ceea ce crezusem că mi se oferise fusese o minciună, tot ceea ce crezusem că voiam era o ticăloşie. Tot ceea ce ştiusem sigur se dovedise a fi greşit. Şi cînd în cele din urmă am reuşit să mă pun pe linia de plutire, ea m-a trădat. Acela a fost sfîrşitul! Crezusem că eram îndrăgostit şi poate că o parte din mine chiar era, dar ceea ce contase şi mai mult fusese faptul că, atunci cînd eram cu ea, aveam sentimentul că mă transformam în altă persoană, şi asta îmi doream mai mult decît dragostea.

Bănuiesc că şi acum vreau acelaşi lucru. M-am gîndit foarte mult la toate astea de cînd a dispărut ea din viața mea, şi nu pot spune că a avut prea mult sens tot ce s-a întîmplat, dar bănuiesc că aşa sînt obsesiile.

– Ai vrea s-o ai iarăşi?

– Nu. Sau poate că... da, da. Nu mai ştiu. Da. Chiar după tot ce s-a întîmplat. Dar tot restul, tot ce-mi mai dorisem înainte, n-au decît să-şi păstreze ei pentru ei şi să-şi îndese totul în fund. Nu mai vreau succesul lor, nu mai vreau nici acceptarea sau admirația lor. Ultimul lucru pe care li-l doresc ar fi să-mi pun costumul de seară şi să fac frumos în înalta societate.

Caroline întinse o mînă şi mă mîngîie pe cot şi pe braț.

– Şi acum ce anume îți mai doreşti, Victor?

– Numai banii, i-am zis cu cruzime, după care m-am întors spre ea ca să-i fac cu ochiul.

Cert este că eram destul de tulburat de felul în care evolua relația mea cu Caroline Shaw şi dorisem să lămuresc unele aspecte. Şi o făcusem.

Motivul pentru care mă întrebase despre femeia de care mă îndrăgostisem mai demult, şi eram sigur de asta, era mai mult decît evident. Deşi eram amîndoi goi în pat, iar prezervativul pe care-l folosisem zăcea aruncat pe podea şi sudoarea tocmai se zvînta de pe corpurile noastre încinse după ce făcusem ceea ce făcusem, singurul lucru care lipsise cu desăvîrşire fusese dragostea. Iar absența ei fusese la fel de palpabilă ca şi ceața înghețată a iernii.

O adusesem acasă aşa cum îmi ceruse şi o escortasem pînă sus după cum era şi normal, dar fusesem hotărît să nu-i accept invitația amabilă de a mă culca imediat cu ea. Nu numai pentru că mi-o doream de clientă mai mult decît orice altceva, iar o relație sexuală ar fi fost mai mult decît suspectă în ochii baroului. Şi nu

pentru că în noaptea aceea la Veritas nu mersese deloc bine, pentru că ştiam din experienţă că deseori prima dată nu e bine, ci numai după o îndelungată practică poţi aduna fructe mulţumitoare. Şi nici din cauză că nu voiam să fiu prins la mijloc între problemele dintre ea şi Harrington care doar o făceau cu atît mai dezirabilă. Nu, problema era că interesul meu pentru Caroline avea ceva venal în el şi, dacă treaba asta nu mă deranja în relaţia obişnuită avocat-client, unde venalitatea era ceva normal, ca să se manifeste în domeniul unei performanţe în aşternut, ca parte a efortului meu de a o face să semneze contractul pentru onorariul meu, îmi dădea impresia neplăcută, şi nu cu totul necunoscută, de a fi fost o curvă masculină. Aveam parte de asemenea sentimente destul de mult în timpul zilei la birou, nu voiam să le am şi noaptea.

Aşa că intenţionasem să mă retrag frumos, însă ea îmi turnase un pahar cu băutură, whisky de malţ, parcă, cert este că fusese excelent şi acceptasem şi un al doilea pahar. Pe cînd se trăsese tot mai aproape de mine pe canapea, intenţia mea de a mă retrage rămăsese valabilă, dar ea apoi îşi scosese ghetele şi picioarele şi le strînsese sub ea şi se cuibărise mai aproape de mine cu mişcările ei feline obişnuite. La fel intenţionasem să mă retrag, dar ea îşi apropiase chipul de mine, buzele îi se curbaseră în jos cu tristeţe, iar mie mi se păruse aşa de atrăgătoare, încît aproape o sărutasem. Oh, da, intenţionasem să mă retrag, dar chiar în mijlocul tuturor intenţiilor bune şi frumoase, m-am trezit că-mi scoteam cravata, şi cămaşa şi blugii ei, şi apoi pantofii, şi pantalonii, nereuşind să scap parcă destul de repede de haine, cînd următorul lucru de care am fost conştient a fost faptul că ea era întinsă în pat şi goală sub mine, iar eu aveam în gură un cercel de aur şi între dinţi sfîrcul ei drept.

Pe lîngă cerceii multipli din urechi şi pe lîngă cel din nas, avea cîte unul şi în fiecare sfîrc, şi chiar în buric, avea un trandafir tatuat pe glezină, şi un fluture pe gît, şi un şarpe care se tîra pe şold. Pe fiecare umăr avea tot felul de volute complicate, de parcă o pisică uriaşă ar fi zgîriat-o cu unghiile. Pentru un moment, în vreme ce continuam să lucrez cu limba şi cu dinţii asupra sînilor, am simţit un uşor fior, un tremur aproape imperceptibil scuturînd-o. Am dat deoparte medalia bunicului ei şi mi-am îngropat faţa la pieptul ei şi apoi am pornit-o în jos cu buzele, peste cercelul din buric, pînă cînd şi-a arcuit spatele ca să se ofere mai bine făcîndu-mă să-mi pierd suflarea de dorinţă. Apoi, de parcă cineva tocmai ar fi stins lumina, s-a întîmplat din nou, aşa cum s-a întîmplat şi prima dată, şi efectiv am pierdut-o.

– A fost ciudat, i-am zis după aceea, cînd zăceam cu faţa în sus în pat. Prietenul tău, Harrington. Prima dată cînd l-am întîlnit, l-am considerat cel mai mare dobitoc din lume. Dar, în seara asta, chiar l-am plăcut într-un fel.

Ea s-a întors pe burtă. Fundul îi era la fel de rotund şi de proaspăt ca un pepene.

– Franklin ştie cum să-i farmece pe cei din jur.

– Voi doi aveţi o logodnă cel puţin ciudată, i-am zis, întinzîndu-mă să o mîngîi pe fund şi oprindu-mă la vreme. Descoperă că facem amor şi apoi spune cu toată sinceritatea dacă nu ne poate ajuta cu ceva. A fost cea mai ciudată...

– Da, ştie cum să-i farmece pe cei din jur, îmi răspunse, întinzîndu-se ca să stingă ţigara şi aprinzînd imediat o alta.

Am aşteptat un pic înainte să întreb:

– Ce e între voi doi?

– Răni vechi.

Am stat să privesc la tavan în vreme ce ea trăgea din ţigară. Am rămas şi în continuare în aşteptare. Simţeam

că nu voia să-mi spună, dar am rămas nemişcat, sigur că în cele din urmă o s-o facă. Şi aşa s-a şi întîmplat.

Mi-a spus că-l cunoscuse pe Franklin aproape toată viața. Bunica Shaw îl găsise la un orfelinat, una dintre actele ei de caritate, decizîndu-se să îşi asume responsabilitatea îngrijirii tînărului şi să-i dea o şansă în viață. Din punctul ăsta de vedere bunica ei era cu totul specială, aşa mi-a spus Caroline. Îi plăcea să dăruiască. Parcă nu reuşea să dea destul, mai ales cînd venea vorba de Franklin. Îi dăruise haine, jucării, avea camera lui în aripa rezervată servitorilor. Desigur, dintotdeauna fusese foarte clar că era diferit de restul familiei. Dar cum s-ar fi putut evita această situație? Se aştepta din partea lui să-l ajute pe Nat în grădină în vreme ce ceilalți copii se jucau liberi prin casă cu prietenii lor, iar el avea mereu diverse sarcini de îndeplinit, dar deseori mînca la aceeaşi masă cu familia şi pleca împreună cu familia în vacanțe, cu excepția tatălui lui Caroline, instalîndu-se cu toți ceilalți în casa familiei de pe malul mării. Aproape în toate felurile posibile, bunica Shaw îl tratase ca pe un membru al clanului.

– Cîtă vreme stătea să-l ajute pe Nat în grădină, am comentat eu.

– Da, mă rog, dar totul are un preț, nu? Pentru Franklin a fost o afacere excelentă, ținînd cont că bunica i-a plătit taxele pentru Academia Episcopală şi apoi cît a fost la *Princeton.*

– Chiar arată ca unul de la *Princeton.*

– Şi-a însuşit bine rolul.

Ca băiat însă, mi-a spus mai departe Caroline, fusese sălbatic, hiperactiv. Întotdeauna păruse furios, alerga de colo-colo, ca un puşti sănătos, plin de energie. El fusese singurul prieten pe care-l avusese acasă. Tatăl ei nu era niciodată acolo pentru ea, aşa că se ascun-

sese în dormitorul de la etaj de lumea întreagă şi de familie, iar maică-sa fusese prea preocupată de faptul că era o Reddman ca să-i mai rămînă destulă vreme să se intereseze şi de mezina familiei.

Fratele Edward era prea ocupat căutînd necazurile cu lumînarea ca să se mai ocupe de sora mai mică. Fratele Bobby prea timid şi interesat de studiu, iar sora Jacqueline prea ocupată să fie cît mai melodramatică şi să umble bezmetică în rochii lungi şi cu cărți ciudate sub braț. Dar Franklin fusese sălbatic şi energic şi furios şi asta o atrăgea la el. De cîte ori nu avea de lucru, fugeau împreună ca lupii, cei mai buni prieteni.

– Şi bunica ta ce părere avea despre chestia asta?

– Tu n-o înțelegi pe bunica. Nu era deloc o snoabă. Ea ne-a încurajat pe Franklin şi pe mine să ne jucăm împreună, cel puțin cît am fost mici.

Amîndurora le plăceau aceleaşi sporturi, urau aceiaşi oameni, citeau cam aceleaşi cărți. Se uitau cu religiozitate în fiecare sîmbătă seara la serialele de la televizor. Amîndoi erau de părere că formația Beatles nu era aşa de grozavă cum era veşnic lăudată şi-l considerau pe Springsteen regele. Erau amîndoi de acord că *Annie Hall* era cel mai important film care se făcuse vreodată. Erau aproape perechea perfectă, de aceea a părut aşa de natural, inevitabil chiar, să înceapă şi viața amoroasă tot împreună.

– Deci chiar acolo, pe terenul mlăştinos al familiei. Cîți ani aveai cînd s-a întîmplat prima dată?

– Cincisprezece.

– Cincisprezece? Ăsta-i viol statutar.

– El are numai cu doi ani mai mult ca mine.

– Cînd aveam cincisprezece ani eu nici măcar nu apucasem să dansez pe muzică lentă cu vreo fată.

– A fost ceva absolut inocent. Eram teribil de îndrăgostiți. Oricum eram hotărîți să ne căsătorim, aşa că

ne-am zis că de ce nu, deşi am jurat să nu spunem nimănui.

– Bănuiesc că bunica n-ar fi fost de acord să te ştie în brațele unui servitor.

– N-a ştiut niciodată, nimeni n-a ştiut. Franklin a insistat să păstrăm totul într-un secret absolut, iar eu am înțeles. Nu era deloc sigur de locul pe care-l avea printre noi, familia Reddman.

Se ascunseseră în vechea casă Poole de lîngă iaz. Aduseseră acolo o saltea, cearceafuri, pături şi un radio. Transformaseră acea casă într-un adevărat cuib de dragoste şi, de cîte ori puteau scăpa de ceilalți, acolo era locul unde se refugiau. Citeau împreună cărți, şi versuri, recitîndu-şi unul altuia. Ascultau cele mai noi melodii la WMMR. Făcuseră dragoste în serile răcoroase de vară pe serenada greierilor. Făcuseră experiențe unul cu trupul celuilalt.

– Cînd aveam cincisprezece ani, i-am zis cu invidie, nici măcar eu singur cu corpul meu nu făceam nici un fel de experiențe.

– Termină! se răsti ea. Nu este deloc o glumă. Nici n-ar fi trebuit să îți spun ceva.

O vreme am rămas tăcuți amîndoi. Picioarele nu ni se mai atingeau.

– Şi ce s-a întîmplat cu voi în cele din urmă? am întrebat curios.

– Nu ştiu.

– Cum adică, nu ştii?

– Nici acum nu ştiu, îmi răspunse ea.

Într-un fel sau altul secretul lor fusese descoperit. Nu au ştiut de cine sau cum, dar ştiau bine că fuseseră descoperiți. Cineva se strecurase în vechea casă şi le umblase prin lucruri. De cîte ori erau acolo împreună, se înfiorau, de parcă cineva i-ar fi pîndit. Şi apoi, într-o noapte, pe cînd avea optsprezece ani, Franklin dispă-

ruse. Nimeni nu ştia ce se întîmplase sau unde se dusese, parcă se risipise ca un fum. De la *Princeton* venise o scrisoare pentru el. Caroline o deschisese neliniştită.

Franklin fusese acceptat, dar nu avea cui să-i ducă vestea cea bună. Îl căutase, sunase pe la toţi prietenii, verificase toate locurile lor, dar nu găsise nici măcar o urmă. Şi cînd, în cele din urmă, reapăruse, după luni întregi de absenţă, era deja schimbat. Tot ce înainte fusese sălbatic la el dispăruse. Şi furia pe care ea i-o iubise aşa de mult dispăruse şi ea fără urmă. Cînd în cele din urmă reuşise să-l ducă în căsuţa lor şi îi ceruse să îi explice unde fusese, el o aşezase pe un scaun ca să-i spună că tot ce fusese între ei se terminase. Pentru totdeauna. Că, deşi o iubea din tot sufletul, erau totuşi obligaţi să-şi petreacă vieţile separat. Ea se agăţase de el cu disperare, şi plînsese, şi-l implorase să-i spună cu ce greşise, dar el nu-i răspunsese. Se eliberase din strînsoarea ei şi plecase şi nu se mai întorsese niciodată în casa aceea şi nu se mai culcase vreodată cu ea.

– Fără nici un fel de explicaţie?

– Nici una.

– Ai avut ceva idei despre care a fost motivul?

– Nici una. La început am crezut că poate avea o boală pe care nu voia să mi-o dea şi mie, sau că poate că era homosexual. Am anunţat public logodna noastră, o încercare copilărească de a-l forţa să-şi schimbe gîndurile, iar el n-a spus nimănui că nu sîntem logodiţi, aşa că familia încă se mai aştepta probabil să ne căsătorim, dar el de atunci nici că m-a mai atins. Acum de abia suportă să se uite la mine. Franklin are alte femei, ştiu bine. Ceea ce nu înţeleg este de ce preferă să fie cu ele şi nu cu mine. Dar se pare că părăsirea este modelul favorit al tuturor, nu? Tata se ascunde de mine în camera lui, singura dragoste a fugit de mine.

– Acum regreți ceva din toate astea?

– Acum regret totul, dar nu ce-a fost între mine şi el. Aceea a fost cea mai bună, cea mai pură perioadă din viața mea. Ultima perioadă de inocență cînd încă mai credeam în mitul că viața este o aventură pasionantă şi că totul este posibil şi că există fericire adevărată care mai poate fi găsită în lume.

– Şi acum în ce mai crezi?

Inhală un fum de țigară şi apoi îl scoase încet din plămîni.

– În nimic, îmi zise în cele din urmă.

Iar eu am crezut-o. Din cauza privirii goale, din cauza felului în care îşi mutilase corpul cu tatuaje şi găuri. După felul în care bea în anumite situații, după felul în care fuma, cu o dorință aprigă de sinucidere, după felul în care se purta, ca o actriță care stă pe margine şi aşteaptă ca să-i dea cineva o replică, pentru că ea nu are. Şi, mai presus de toate, după felul în care făcea dragoste.

După ce se refugiase în pasivitate, nu renunțasem să încerc s-o readuc lîngă mine. O sărutasem şi o mîngîiasem şi o trăsesem de păr. Deşi la Veritas mă aşteptasem la ceva mai mult din partea ei, de această dată n-am mai fost uimit să constat că mă lăsase iarăşi singur în pat cu corpul ei. Şi, în pofida tuturor eforturilor mele de a o reînvia, ea totuşi plecase într-un loc al ei, un loc de pace şi de calm şi de inocență, un loc plin de tinerețe şi dragoste, un loc în care n-aş fi avut cum s-o urmez, lăsîndu-mi mie numai carnea şi dorința nestăvilită. Deci, ce altceva aş fi putut să fac? Am continuat s-o mîngîi şi s-o sărut. Gura ei, proaspăt spălată cu o pastă de dinți foarte tare, avea gust de mentă, iar eu m-am excitat încă şi mai tare. Să faci amor cu Caroline Shaw, am realizat în vreme ce mă pregăteam să călăresc, era ca şi cum aş fi privit direct în sufletul lui Rockefeller.

Ea stătuse liniştită în pat, cu ochii larg deschişi, lăsîndu-mă să fac ce voiam. Iar pe mine mă incitau tocmai acea pasivitate, ochii albaştri, de un albastru incredibil, care parcă mă provocau. Am întors-o cu spatele la mine atunci cînd am penetrat-o, tocmai ca să nu-i mai văd ochii, şi am început să mă mişc cu duritate, furios din cauza pasivității ei.

În momentul în care mi-am dat drumul, strîngînd din dinți, am avut impresia că însuşi Mammon şi-a deschis larg întunecimea ca să-mi arate toate secretele şi că în curînd aveam să-i acaperez întreaga putere. Am descoperit goliciunea cumplită, un vas format din nimic, umplut cu nimic, crezînd în nimic, o nimicnicie în care sîntem împinşi să turnăm cele mai esențiale adevăruri. Şi ceea ce a ieşit din mine nu a fost nici dragoste şi nici compasiune, nici milă sau nevoie, ci numai dorințele şi zbaterile, toată tînjeala mea după ceea ce aveau ceilalți, toate ambițiile mele întunecate pentru prestigiu, putere şi glorie, şi în ultimul rînd ce? Pentru zeificare? Dumnezeu să mă ajute! Asta era partea cea mai cumplită a actului sexual cu Caroline Shaw, partea în care la lumină apăreau cele mai urîte umbre ale sufletului meu schilod.

Şi ce era cel mai rău era faptul că-mi plăcea.

– Crezi că toate tîmpeniile alea despre Elisha Poole şi străbunicul ar putea avea vreo legătură cu moartea lui Jacqueline? întrebă Caroline.

– Nu ştiu. Poate. Harrington părea interesat.

– Era, nu? Trase încă un fum din țigară. Am avut un sentiment al naibii de ciudat acolo în restaurant, cînd tu şi el discutați despre Poole. Parcă era ceva *déja vu,* asta-i ceea ce am simțit. Parcă nu mai eram noi trei la masă, parcă mai era cineva, care stătea cu noi, aruncînd răceală de jur împrejur.

– O stafie?

– Nu, o prezență, poate o amintire. Dar m-a făcut să mă cutremur.

– Cine? Bunica ta?

– Altcineva, cineva străin mie. De parcă străbunicul ar fi fost acolo, ascultîndu-ne cum discutăm despre el. Ți se pare ciudat?

– Nu știu. Poate c-a fost numai o impresie.

– Indiferent ce a fost, era cumplit de rece. Mai trase un fum și apoi strivi țigara de-a dreptul pe noptieră. Cred c-a venit timpul să învăț și să aflu cîteva adevăruri despre istoria familiei mele. Cred că vreau să știu tot ce s-a întîmplat, de la bun început și pînă la ceea ce a mai rămas acum din noi. Vreau să știu dacă întotdeauna familia asta a fost așa de putredă și de nefericită, sau dacă n-a avut și cîteva momente de fericire înainte ca totul să se împută.

– Conciliere, iertare, mîntuire, am rostit.

– Da, și despre asta vreau să aflu cît mai multe. Mai ales despre mîntuire.

– S-ar putea să nu-ți placă deloc ceea ce vei afla.

– Nu-mi pasă. Ce aș mai putea afla ca să-mi facă mai rău decît mi-e acum?

– Ești sigură?

– Absolut, atîta vreme cît tu o să-mi fii alături.

– Dacă asta este ce dorești...

– Asta-i ceea ce doresc. O să mă ajuți pînă la capăt, nu, Victor? N-o să mă părăsești așa cum au făcut-o ceilalți bărbați din viața mea, nu?

Poate că am acceptat din cauza orgoliului meu masculin care se umflase după partida de amor dur, sau poate din cauza adevărurilor întunecate pe care le întrezărisem o clipă în sufletul meu, dar în clipa aceea nu mă simțeam aidoma cu ceilalți bărbați. Simțeam o putere uriașă nu numai ca să mă ajut pe mine din punct de vedere financiar, ci și ca s-o ajut pe Caroline. Spusese

înainte că voia să fie salvată; poate că adevărurile pe care urma să le descopăr în trecutul familiei ei aveau să fie primii paşi spre salvarea ei. Nu era decît un *poate*, un simplu *poate*, dar un asemenea *poate* garanta extrem de multe lucruri. Iar eu, ca avocat, găsisem destule justificări foarte bune.

– N-o să te părăsesc, i-am zis. O să mergem împreună pînă la capăt.

– Deci, de unde începem?

– Am o idee, dar o să crezi că-i o nebunie.

– Nu, nici vorbă.

– Mai bine uită, i-am zis, parcă e prea sălbatică.

Atunci s-a întors iar pe burtă şi m-a mîngîiat uşor pe piept.

– Ce idee ți-a venit, Victor? Indiferent despre ce e vorba, oricît de nebunească ar părea, o s-o facem, promit.

– Orice?

– Promit.

– Ei bine, m-am gîndit că ar fi bine, i-am zis, ridicîndu-mă în capul oaselor şi privind direct în ochii aceia neînchipuit de albaştri, să ne apucăm să săpăm puțin prin grădina bunicii tale.

29

Peluza întinsă din spatele porților de fier de la Veritas părea o mare neagră, iar ferestrele de la conac erau întunecate.

Am parcat maşina acolo unde începea aleea, într-un loc mai ferit, ca nu cumva să-i trezim pe cei din casă.

Era o noapte ca de smoală, cu lună nouă, iar stelele de pe cer păreau nişte ochi sclipitori de broască. Caroline mă conducea, luminîndu-şi drumul cu o lanternă şi ducîndu-mă pe lîngă casă ca să ajungem la grădinile din spate. În dreapta aveam un hîrleț pe care tocmai îl cumpărasem de la un magazin de unelte pentru nouă dolari şi nouăzeci şi nouă de şilingi, un hîrleț cu coadă lungă şi cu tăiş bine ascuțit, gata să spargă şi pietrele. În stînga duceam o lampă cu kerosen pe care o scosesem din dulapul meu, din echipamentul de camping. Ne opriserăm la o stație de benzină ca s-o umplem, numai că eu n-am fost atent şi îmi fleşcăisem pantalonii cu benzină fină. Iar în clipa aceea, în afară de teama de a nu lua foc, trebuia să mai şi suport mirosul neplăcut care mă urmărea pretutindeni.

În vreme ce ne strecuram pe lîngă pereții cu ferestre late ai sălii de bal, din neatenție m-am lovit de o piatră şi aproape mi-am crăpat fluierul piciorului. Am lăsat să-mi scape un geamăt ascuțit. Caroline îşi propti lumina lanternei chiar în ochii mei.

– Taci din gură, şopti furioasă, o umbră în întunecimea din jur. Dacă nu eşti capabil să faci linişte, mai bine renunțăm de pe acum.

– O să tac, i-am spus în şoaptă. Mi-am frecat piciorul. M-am împiedicat. Ia lumina aia din ochii mei. M-am ridicat iar în picioare. Hai să mergem.

– A fost o idee proastă, îmi zise, păstrînd lumina pe fața mea. Mai bine am lăsa baltă operațiunea.

– Ai zis că vrei să scotoceşti în trecutul familiei, am insistat. Exact asta şi facem. Este casa ta. Nici nu pricep de ce naiba mergi ca pe ace!

– Tu n-o înțelegi pe bunica. A vrut ca grădinile să fie lăsate în paragină, să nu umble nimeni la ele şi nu era omul care să permită să nu fie ascultată.

– E moartă, Caroline.

– Dacă există cineva care să aibă puterea de a controla lumea din mormînt, atunci aceea este ea.

Eram uimit să constat cît de nervoasă era Caroline. Cînd îi prezentasem ideea cu cîteva nopți în urmă, păruse amuzată de ea, de parcă am fi făcut o glumă practic, înfăşurînd casa cuiva cu hîrtie igienică sau lăsînd o pungă cu bălegar fumegînd în pragul uşii.

Dar, cînd începusem să-i explic motivele pe care le aveam, devenise tot mai nervoasă. Se temea ca nu cumva să afle Nat, sau tatăl ei, sau mama, sau Consuelo. Era clar că pentru o femeie care pretindea că nu credea în nimic, găsea multe motive de frică în familia Reddman, inclusiv bunica moartă. Insistase că dacă mergem, totuşi, atunci trebuia să păstrăm tăcerea şi trebuia să ne străduim să refacem la loc locurile în care urma să săpăm, iar eu fusesem de acord cu ea.

– O să-mi țin gura, i-am zis. Dar să stai pe aproape, eu nu cunosc proprietatea la fel de bine ca tine.

Unul lîngă altul, am urmat pata de lumină din iarbă. M-a condus pînă la veranda laterală, pe lîngă bazinul acela mlăştinos şi spre dreptunghiul gigant de garduri vii neîngrijite care se ridicau mari şi misterioase în întuneric.

– Eşti sigur? m-a întrebat ea.

– Sînt sigur, i-am zis, deşi în prezența acelor garduri vii nu mai eram aşa de sigur pe cît aş fi vrut să cred. Poate că mă molipsisem şi eu de spaima ei, sau poate că acele garduri vii rezonau cu o umbră de teroare ascunsă în inima mea, dar, orice ar fi fost, în vreme ce mă apropiam tot mai mult de grădina secretă, mă simțeam tot mai neliniştit din cauza a ceea ce urma să facem.

Am continuat să mergem pe lîngă acele ziduri de plante pînă cînd am ajuns la locul pe unde bănuiam că trebuia să fie intrarea în labirint. La lumina slabă a lanternei era greu de văzut pe unde ar fi trebuit să fie

intrarea. Se întrezărea o linie neregulată mai întunecată decît restul, pe acolo pe unde bănuiam intrarea. Am pus jos lampa şi am păşit spre linia aceea. Am băgat mîna prin ea şi cînd m-am întins mai bine am simţit cum mă înţeapă ceva. Mi-am retras mîna şi am descoperit un spin care-mi intrase adînc între degetul mare şi arătător.

– Fir-ar să fie! am oftat eu, scoţînd spinul cu dinţii. Spinii ăştia sînt mortali. Nu pe aici se intră.

– Poate pe acolo, mi-a arătat ea.

Arăta cu lumina spre o altă linie verticală neregulată care semăna al naibii de bine cu ultima în care-mi fusese atacată mîna.Mi-am vîrît mîna şi acolo şi, în afară de ramurile exterioare, destul de ţepoase şi ele, n-am mai simţit altceva. Mi-am retras mîna şi m-am întors s-o privesc. Mai avea puţin şi începeau să-i clănţăne dinţii de groază. În spatele nostru, ca o pasăre uriaşă cu aripile întinse, se ridica Veritas. Nu se vedea nici o lumină înăuntru. Am ridicat lampa, am şoptit cîteva încurajări anemice spre Caroline, şi m-am strecurat prin deschizătura îngustă, zgîriindu-mi braţele şi gîtul în ramurile subţiri. Caroline se strecură în spatele meu.

În întuneric, aleile păreau înguste şi răuvoitoare. Mi-am amintit cît de frumoase şi de proaspete fuseseră în lumina dimineţii, cum cîntaseră păsările şi cum aerul era înmiresmat de flori, dar acum nu ne aflam la lumina zilei. Aerul era acum suprasaturat de umezeală şi totul în jur mirosea a putred, de parcă ceea ce infectase dinozaurul acela de casă îmbolnăvea şi tot ce se afla în jur. Am urmărit aleile de la o arcadă la alta, încercînd să ajungem în centrul labirintului. Atunci m-am întrebat dacă şi şobolanii sau cobaii se simţeau la fel ca noi. Am început să folosesc hîrleţul greu ca pe un baston, pentru că deja umerii îmi erau amorţiţi din cauza lui.

În cele din urmă, după cîteva rotiri greşite, după ce dădusem de cîteva drumuri înfundate, după ce trăisem

panica din plin, am reuşit să dăm peste grădina intimă a bunicii Shaw.

Caroline nu mai făcu un pas mai departe de arcada de la intrare, oprindu-se acolo de parcă ar fi avut în faţă un perete invizibil. De acolo, a luminat întreaga zonă cu lanterna. Statuia Afroditei, luptîndu-se cu viţa sălbatică, era la dreapta noastră; banca, năpădită de florile acum închise se afla la stînga; rondul din centru, care fusese plin de violete şi crini şi narcise şi alte flori parfumate atunci cînd le văzuse Grimes cînd trecuse pe acolo, era acum plin de buruieni şi numai cîteva plante mai rezistaseră.

Am pus lampa pe pămînt şi am îngenuncheat lîngă ea.

– Acum luminează aici, i-am zis lui Caroline.

Micul cerc de lumină trecu peste grădină şi ajunse deasupra lămpii cu kerosen. Într-o parte se afla un mic buton de care, dacă trăgeai, se transforma într-un fel de mini-pompă. Am început să acţionez pompiţa, pregătind lampa. Apoi, cînd presiunea din interior a făcut pompatul dificil, am aprins un chibrit şi am dat drumul la presiune maximă, auzind încîntat cum ieşea combustibilul. Am strecurat chibritul aprins pe sub apărătoarea de sticlă şi lampa s-a aprins într-o mini-explozie de lumină, înainte să-i reglez intensitatea. Flacăra albă şi fierbinte făcu ca pentru un moment scena din afara noastră să devină încetoşată, însă apoi ochii ni s-au adaptat luminii aspre şi umbrelor prelungi.

Am filat lampa şi am atîrnat-o de unul din braţele Afroditei. Am luat apoi hîrleţul, mi-am croit drum printre buruieni şi imediat ce am ajuns în mijlocul rondului am înfipt tăişul lamei în pămîntul negru, bogat. Am scos hîrleţul plin de rădăcini şi am aruncat cît colo resturile, după care m-am pornit să sap pămîntul negru.

Nu fusese o idee chiar atît de nebunească să sap în

grădină. Cînd Grimes, logodnicul lui Jacqueline Shaw, îmi spusese la bar despre întrevederea lui cu bunica Shaw care avusese loc chiar în grădina în care săpam acum,rămăsesem cu impresia clară că trebuia să fie ceva ascuns în pămînt. „În pămîntul ăsta au fost îngropate comori", spusese bunica Shaw, „lucruri dragi, amintiri ale unor vremuri mai bune. Tot ce avem mai de valoare, venim şi punem aiai". Desigur, oricui i s-ar fi părut că vorbise la figurat, dar mie îmi provocase un sentiment nedefinit, accentuat de explicația ei că plantele de gaz, dacă le dădeai foc, îți dădeau sentimentul că de fapt spiritele de sub pămînt se aprindeau lîngă florile lor.

La prima mea vizită acolo, aproape că simțisem sub picioarele mele o prezență ciudată, ceva întunecat şi viu. Iar apoi Nat, grădinarul, care părea să ştie mai bine decît oricine secretele familiei Reddman, Nat, urmat de o cohortă de broaşte, dăduse peste mine şi-mi spusese că bunica Shaw avusese dreptate atunci cînd poruncise ca locul acela să rămînă neîngrijit şi să fie lăsat să părăginească. „Cîteodată, ceea ce este îngropat este mai bine să rămînă aşa", spusese el. „Nimic bun nu poate să iasă la suprafață dezgropînd morții."

În cazul uciderii lui Jacqueline Shaw nu exista o lipsă de suspecți. Peter Cressi fusese cel care o omorîse, desigur, şi, într-un fel sau altul, o să am grijă să plătească pentru ceea ce făcuse, dar din punct de vedere financiar, să dau vina numai pe Peter mie nu-mi ajuta cu absolut nimic. Trebuia să existe cineva care-l plătise, care aranjase în aşa fel, încît uşa de la etaj şi de la acoperiş să rămînă deschise, atunci cînd Peter sărise şi o făcuse pe curierul, cineva cu fonduri sănătoase pe care să pun mîna imediat ce aveam să cîştig procesul civil. Oare să fi fost Bișerica Noii Vieți, cea care programase să culeagă cinci milioane de dolari din moartea

lui Jacqueline şi încercase să mă sperie pe mine? Sau mai degrabă fusese Eddie Shaw, presat de mafie să-şi plătească datoriile, care avusese braţul rupt şi avea şi viaţa ameninţată? El fusese sigur în clădirea Cambium în acea după-amiază, venind special din Carolina de Nord pentru treaba respectivă, căutînd-o pe Jacqueline, după cum spusese, aflat în poziţia perfeotă ca să lase deschisă uşa de la acoperiş şi să pună bandă adezivă peste broasca uşii de la etaj, pregătind vizita ucigătoare a lui Cressi. Cum trebuie să mai fi urlat pe pustii atunci cînd aflase că nu avea să primească nici un sfanţ din acea asigurare. Sau poate că fusese Bobby, încă nelămurit în privinţa preferinţelor sale sexuale, preocupat numai de creşterea averii sale, sau chiar Harrington, care avea de asemenea acces neîngrădit în clădirea lui Jacqueline şi care refuza căsătoria cu o Reddman din motive numai de el ştiute?

Da, erau destui suspecţi ca să mă ţină ocupat, desigur, dar nu săpam în grădina bunicii numai ca s-o ajut pe Caroline să descopere secretele familiei ei. Acolo era o lucrătură ciudată, ceva vechi, ceva ascuns în istoria Reddman-ilor. Totul părea să se învîrtă în jurul acelei bătrîne ciudate, bunica Shaw, cu un singur ochi bun şi o faţă desfigurată, care controlase destinul întregii ei familii cu totul disfuncţionale. Bunica fusese aceea care-i adusese pe Nat şi pe Selma şi pe Harrington în ghearele familiei Reddman; bunica fusese cea care băgase sume mari de bani într-un fond separat din motive necunoscute; bunica decretase ca după moartea ei grădina să fie lăsată să se sălbăticească şi să nu mai umble nimeni la ea. Nu mă puteam scutura de sentimentul că orice secrete grozave o fi avut bunica, ea le îngropase chiar acolo, în rondul acela de pămînt. Aş fi putut să-i respect dorinţele acelei bătrîne bogate cu numai o jumătate de faţă, desigur, dar treaba asta nu m-ar fi apropiat cu nimic

de partea mea din greu cîştigată, din fabuloasa ei avere. „Nimic bun nu poate ieşi la lumină dezgropînd morţii", parcă aşa spusese Nat, grădinarul. Numai că nu erau morţii mei.

Săpasem cam doi metri cînd am auzit hîrleţul lovindu-se de ceva tare, metalic după sunet. În spatele meu era un munte de pămînt şi de plante dezrădăcinate.

Aerul se umpluse de aroma pămîntului răscolit. Săpasem chiar în inima rondului ceva mai mult de o oră, o porţiune de trei metri în lungime şi unu şi jumătate în lăţime, căutînd să menţin partea de jos a gropii cît mai nivelată, ca un arheolog care caută resturi prin straturile de timp. Mergea destul de greu cu excepţia unui petic. Deja îmi scosesem tricoul. Mîinile îmi tot alunecau pe coada nouă a hîrleţului şi deja făcusem băşici, forţîndu-mă să ţin lemnul lucios cu greutate. Mă dureau toţi muşchii şi spatele mai avea doar foarte puţin pînă să înţepenească de tot. Cît făcusem eu cîteva pauze, Caroline îmi luase locul, dar fără prea mult entuziasm şi fără să facă vreun progres, deci partea dificilă îmi rămînea tot mie. Fără un tîrnăcop, trebuia să mărunţesc pămîntul tare cu tăişul lopeţii şi apoi să-l încarc şi să-l arunc în spate, asta cu excepţia porţiunii pe care tocmai o menţionasem şi unde pămîntul era moale şi afînat. Era o mică zonă chiar în mijloc. M-am gîndit imediat să sap direct acolo, dar, cum nu voiam să pierd ceva din vedere, am continuat să sap mai departe în toată groapa. Dar n-a fost nici o uimire că atunci cînd s-a auzit zgomotul acela, eu tocmai săpam pămîntul din mijloc, locul afînat şi uşor accesibil.

Cînd am auzit prima dată sunetul, nu pot spune c-am fost sigur c-am dat peste ceva, deja hîrleţul meu se lovise de cîteva pietre, dar apoi am lovit iar obiectul cu pricina şi sunetul s-a auzit clar, iar Caroline a scos un sunet gîtuit de uimire. Nu mi-a luat mult că să-mi dau

seama că obiectul respectiv avea o formă dreptunghiulară şi m-am apucat să sap cu spor în jurul lui ca apoi să bag hîrleţul pe sub el şi să-l scot de acolo.

Era o cutie, o cutie de metal, întunecată, cu marginile ruginite. Deasupra avea şi un mîner, de care am tras imediat şi care s-a rupt imediat, pentru că era prea ruginit. Am prins cutia de margini şi am ridicat-o. Era grea şi mirosea a fier umed şi ruginit. Cînd am scuturat-o uşor, am simţit că se mişca înăuntru ceva. Greutatea cea mare era chiar metalul, mi-am dat seama imediat, pentru că, în rest, avea o greutate relativ mică. Cutia avea o broască a ei şi pe deasupra mai era şi un lacăt solid, prins de cele două urechi sudate deasupra şi dedesubtul broaştei. Cu cutia în braţe am ieşit din groapă şi m-am apropiat de Caroline.

– Ai mai văzut vreodată înainte cutia asta? am întrebat-o.

– Nu, îmi răspunse ea, dînd înapoi de parcă ar fi fost o pisică. Niciodată.

– Nu-mi vine să cred că efectiv se afla ceva acolo.

Privind fascinată la cutie, îmi răspunse:

– Bunica trebuie s-o fi băgat acolo.

– Aşa se pare.

– Deschide-o! îmi porunci ea.

– Nu cred că pot.

– Cu forţa, îmi zise ea. Acum!

Am pus cu grijă cutia pe pămînt şi i-am aruncat o privire. Caroline privea la cutia respectivă de parcă ar fi fost ceva viu şi scîrbos care trebuia omorît cît mai repede. Am inspirat adînc, am luat hîrleţul şi am lovit în lacăt. Însă lacătul a rezistat. Am lovit iar, şi iar, şi iar, cu toată puterea. Am făcut această operaţiune de mai multe ori, însă pe vremuri se făceau lucruri bune şi rezistente, nu ca în ziua de azi, aşa că mi-am irosit de pomană eforturile pentru că lacătul, în loc să se dezinte-

greze, continua să reziste fără probleme.

Am înjurat cu năduf şi m-am apucat iar să izbesc în lacăt, acoprind cu loviturile mele cîntecul greierilor.

– Face prea mult zgomot, îmi reproşă Caroline.

M-am oprit, m-am sprijinit în hîrleţ să mă odihnesc şi să respir, după care m-am întors spre ea.

– Tu ai vrut s-o deschid. Nu cred că dacă mă apuc s-o rog frumos o să se deschidă singură.

– Nu trebuie să fii sarcastic.

– O s-o luăm cu noi, am zis. Vrei să mă apuc să umplu groapa?

– Nu încă, îmi răspunse ea. Poate că mai găsim ceva ascuns acolo.

– Ce altceva ar mai putea să fie aici?

– Nu ştiu, dar dacă tot am ajuns aşa de departe...

Mi-a luathîrleţul din mînă şi a sărit în groapă. Acum încerca din greu, nu cum procedase înainte, de parcă un suflu de tărie îi fusese adăugat imediat după ce văzuse cutia, mai ales certitudinea că acolo erau într-adevăr secrete care aşteptau să fie dezgropate, dar chiar şi aşa, nu progresa prea repede. La nivelul la care ajunseserăm, pămîntul era tare ca o piatră. Nu mă mai aşteptam să mai găsească altceva, dar să stau numai s-o privesc era plictisitor.

– Lasă-mă pe mine să încerc, m-am oferit.

Am sărit în groapă, i-am luat hîrleţul din mînă şi, ignorînd durerea din palme, am pornit să sap mai departe. Într-o jumătate de oră aveam părul ud de sudoare, mîinile pline de sînge de la băşicile care se spărseseră şi muşchii aproape ţepeni din cauza efortului neobişnuit. Tocmai eram pe cale să renunţ, cînd vîrful hîrleţului a lovit ceva moale. Am încercat din nou, şi hîrleţul s-a cufundat iar în ceva moale.

– Oare ce-o fi asta? m-am mirat în gura mare.

Am curăţat cît de bine am putut zona şi atunci am

putut zări o bucată de ceva moale ieşind la iveală din pămîntul tare. Mi-am ridicat ochii spre Caroline care privea cu atenţie şi am ridicat din umeri.

– Trebuie să fie o bucată de pînză, sau ceva asemănător, mi-a zis ea. Arată ca o velă.

– Şi ce caută aici?

– Cine ştie? îmi răspunse ea.

Am mai săpat puţin cu grijă şi apoi am curăţat în jur. Din fundul gropii se vedea clar o fîşie lungă de material înnegrit.

– Am de gînd să trag să văd ce este, am rostit.

Materialul era gros şi rezistent între degetele mele. Să trag de el îmi dădea impresia că trăgeam chiar de timp. Însă nu se mişca deloc, nici măcar nu se clintea. Mi-am mutat poziţia ca să pot trage mai bine. Nimic. Caroline a sărit lîngă mine în groapă şi s-a apucat să tragă şi ea, însă degeaba. Ne-am unit iar eforturile, dar tot nu am reuşit să clintim ceva, dar apoi, după încă o sforţare, am simţit că ceva începe să cedeze. Bucata de material se lungi, iar pămîntul de deasupra se sfărîmă. Un miros puternic, de vechi şi de putred, ieşi de sub pămînt.

– Cred că iese, am zis.

Am tras tare şi am smucit, şi o altă parte ascunsă a ieşit la iveală.

– O să număr pînă la trei, am zis, strîngînd bine materialul cu amîndouă mîinile. Unu, doi, trei!

Mi-am proptit bine picioarele în pămînt şi m-am opintit cît am putut, la fel ca şi Caroline, şi, imediat s-a auzit un zgomot ciudat şi amîndoi ne-am trezit întinşi pe fundul gropii, aproape asfixiaţi de un miros cumplit.

Caroline a fost prima care s-a ridicat şi s-a urcat pe marginea gropii, şi în vreme ce eu încă zăceam răsturnat pe spate, am auzit-o cum a gemut şi a icnit o dată. M-am uitat spre ea. Mîinile le ridicase spre faţă şi, deşi

ținea gura deschisă, nu se auzea nici un sunet, numai ochii parcă țipau după ajutor.

M-am ridicat în picioare şi am ieşit din groapă, şi am scuturat-o pînă cînd a început iar să respire normal. În vreme ce ea căuta să respire, mi-a arătat cu mîna într-o parte a gropii, şi cînd am aruncat o privire acolo, am simțit la rîndul meu că mă sufocam.

Acolo se afla o mînă, cu degetele răsfirate, ieşind din pămînt dintre faldurile a ceea ce trebuie să fi fost o haină amplă, întinsă spre stelele strălucitoare, o mînă omenească, dar una care nu mai fusese la aer curat de decenii întregi. Ieşea din pămînt arătînd în sus ca un fel de acuzație şi, la lumina albă a lămpii, am văzut strălucirea unui inel de aur care încă mai era aşezat pe osul unui deget, carnea şi muşchii acestuia fiind devorați de viața subpămînteană de multă vreme.

Primul gînd care mi-a venit în timp ce priveam la mîna scheletică pe care mai rămăsese inelul de aur, a fost că venise timpul să-l bag în acțiune pe detectivul meu particular, Morris Kapustin.

PARTEA A TREIA

FAITH

„Cei care sînt hotărîți să servească şi pe Dumnezeu şi pe diavol în acelaşi timp descoperă repede că nu există Dumnezeu."

Logan Pearsall Smith

30

DE LA BELIZE CITY LA SAN IGNACIO, BELIZE.

Ceea ce înainte fuseseră numai zvonuri despre afaceri necurate în trecutul familiei Reddman, deveniseră niște adevăruri cutremurătoare în urma descoperirii cadavrului cu inel de aur din spatele Veritas-ului. Fusesem sigur atunci că rădăcina răului ce zăcea îngropată în grădina secretă a bunicii Shaw şi pentru care aceasta căutase mîntuirea fusese găsită de noi,numai că mă înşelasem.

Acea moarte era numai un timid început, o crimă primordială şi de abia atunci cînd acea crimă avea să fie descoperită puteam şi noi să începem să dezvăluim misterul a ceea ce o omorîse pe Jacqueline Shaw şi care amenința cu distrugerea întregii stirpe Reddman. Acea descoperire m-a condus în cele din urmă la Belize, unde aştepta un criminal.

Stăteam în fața casei de oaspeți din Belize City, cu valizele lîngă mine, aşteptîndu-l pe Canek Panti să mă ducă la San Ignacio. În fața mea se afla o perdea de palmieri pitici şi, după ei, drumul de țară şi în spatele lui marea, care devenise din verde închis într-un turcoaz

deschis spre orizont. Era de abia nouă şi cinci dar soarele ardea. Priveam în susul şi în josul străzii dar nu vedeam nici urmă de ghid. Aveam cămaşa udă de transpiraţie şi-mi era deja sete, deşi băusem o sticlă întreagă de apă la micul dejun.

Se aude un motor tuşind, scîrţîitul schimbătorului de viteze şi apoi scrîşnetul unor frîne nu tocmai grozave. Ridic privirile şi-l văd pe Canek Panti sărind dintr-un *Isuzu Trooper* maroniu şi hodorogit, repezindu-se să îmi ia bagajele. Azi pare fără de cusur, cu pantofi negri, sobri în picioare şi o cămaşă curată, probabil hainele lui de lucru. Chipul îi este solemn.

– Îmi pare rău c-am întîrziat, Victor, se scuză Canek.

– Ai venit chiar la timp, îi zic, luînd servieta şi punîndu-mi-o pe genunchi imediat ce m-am aşezat lîngă locul şoferului. Canek îmi aşează valizele pe bancheta din spate şi apoi urcă şi el.

– Ai o mulţime de lucruri de văzut pe ziua de azi, îmi zice.

– Ei bine, atunci s-o pornim. Cu toată viteza spre San Ignacio.

– Cu toată viteza?

– Este o expresie americană. Adică mergem şnur unde e nevoie.

– Atunci, cu toată viteza spre San Ignacio, zise el, dînd serios din cap, schimbînd vitezele şi pornind motorul. Întoarse apoi volanul la stînga, am luat curba cam pe două roţi şi ne-am îndepărtat de mare.

Canek a claxonat mult şi bine cîtă vreme ne-am aflat pe drumurile înguste care ne scoteau din oraş. Nu mi-a vorbit deloc, concentrat să manevreze cît mai bine maşina prin înghesuială, trecînd cu viteză redusă pe lîngă copii în uniforme albastre, maronii şi albe, femei cu coşuri mari de lenjerie pe cap, artizani, vînzători şi bărbaţi în costume zorindu-se spre locurile lor de muncă. În cele din urmă am ajuns pe o stradă lungă şi îngustă care

avea de-o parte şi de alta cimitire. Terenul din jurul nostru era plin de morminte de piatră, de cruci, păzite de cîini pipernicici care ne priveau cu indiferenţă. Imediat ce am trecut de cimitire am mai prins viteză printre mlaştinile de mangrove care cresc în jurul oraşului ca un fel de bariere, îndreptîndu-ne spre autostrada vestică.

Deasupra pămîntului apos erau ridicate case de carton pe piloni de lemn. Rămăşiţele unor vechi maşini americane erau deja pe jumătate în mlaştinile necruţătoare. Canek a claxonat iar prelung atunci cînd am trecut pe lîngă un autobuz plin. Terenul din jur era plat, umed şi mirosea cumplit. Un vechi semn ruginit, aşezat la întîmplare, ne anunţă că tocmai am ajuns la clubul *Belize,* un alt asemenea semn ne spune să ne verificăm animalele la cel mai bun veterinar din zonă. Canek ţine bine apăsat piciorul pe accelerație şi nu după mult timp am ieşit din miasmă, pe un teren nisipos presărat cu puiet de pin.

– Aici a fost înainte ditamai pădurea de pini, îmi strigă Canek ca să acopere zgomotul motorului, şi una de mahon. Dar au tăiat toţi copacii şi i-au trimis pe rîu în jos pînă la vapoare.

Am mers vreme îndelungată pe terenul acela plat, văzînd doar uneori cîte o cocioabă strîmbă, pînă cînd, la stînga am putut zări nişte piscuri înceţoşate, ca nişte căpiţe ieşind în evidenţă pe o proprietate plată. După ce am trecut de acele vîrfuri ciudate, spre vest, departe, am zărit formele munţilor. Cînd am dat peste un semn colorat plantat în pămînt, Canek a încetinit şi apoi a întors în parcarea unui soi de bar fără ferestre sau uşi numit *Oaza lui J.B.*

Toată clădirea era efectiv acoperită cu tot felul de plăci de lemn cu numele şi emblemele escadroanelor armatei britanice care fusese staţionată la un moment dat în Belize, ca să-l protejeze de un eventual atac al Guatemalei. Înăuntru, cîţiva oameni în haine ponosite

s-au pus deja pe băutură, iar mai încolo o fată curăță o masă. Canek îmi spune că maşina are nevoie de apă aşa că eu m-am aşezat la o masă sub un ventilator în vreme ce el lucrează afară.

După cîteva momente apare cu zîmbetul pe buze şi-mi spune că totul este în regulă.

– Maşinii i se face sete, îmi explică. Acum hai să luăm prînzul.

Comandă pentru amîndoi tocană de pui cu sos maroniu. Acesta ne este adus cu garnitură de orez şi fasole şi, deşi este şi aşa foarte condimentat, tot el îşi mai toarnă pe deasupra şi nişte sos iute.

În vreme ce mîncăm, bem şi bere locală iar el îmi povesteşte tot felul de istorii despre locul în care ne aflăm, despre fostul proprietar, despre soldații britanici şi cum Harrison Ford a băut acolo de multe ori cîtă vreme a filmat *Coasta țînțarilor.*

– Eşti un ghid foarte bun, Canek. Iar toți ghizii buni cunosc cele mai bune baruri.

– Este țara mea şi nu există tocmai multe baruri.

– Oricum puiul este minunat.

– Cînd nu eşti în Belize City, cel mai bine este să ceri doar pui. Pentru că nu trebuie să-l păstrezi la congelator. Cînd ai chef să mănînci, te duci pur şi simplu afară şi-i suceşti gîtul.

Privesc o secundă la copanul din care mîncam şi mai muşc din el cu poftă.

– Cum este San Ignacio?

– Mic şi amuzant. Era plin de agitație atunci cînd erau acolo tăietorii de lemne, dar cum aceştia s-au mutat, nu mai este agitat deloc.

– Sînt baruri bune pe acolo?

– Da, o să ți le arăt. Iar în nopțile de sîmbătă, se dansează la ruine, chiar deasupra oraşului.

– Dacă un om vrea să se ascundă, ar face-o la San Ignacio?

– Nu, nu în San Ignacio. Dar acesta este capitala ținutului Cayo, iar Cayo este un tărîm sălbatic. Sînt o mulțime de ferme ascunse în junglă, departe de drumurile obişnuite, şi multe rîuri care trec chiar prin inima pădurilor, şi locuri în care poți ajunge numai pe cal sau cu o canoe.

– E frumos?

– Foarte frumos. Tot nu mi-ai spus ce treburi te-au adus pe aici, Victor.

– Caut pe cineva, îi răspund. Cineva care-mi datorează bani.

– E cale lungă pentru un american ca să vină pînă aici numai să-şi încaseze o datorie.

– Este o datorie a naibii de mare.

Întorşi pe şosea, am constatat că aceasta începuse să se înalțe şi că peisajul din jur se schimba subtil, curînd întîlnind în drum dealuri acoperite de pini, şi mici văi înverzite în care erau cuibărite sate.

Terenul începuse să se onduleze din ce în ce mai violent, iar munții se apropiaseră bine de noi, sau noi de ei, şi acum puteam vedea pădurile, pete de un verde primejdios, întinzîndu-se groase în josul pantelor. În cele din urmă, în mijlocul unei văi, pe malurile unui rîu lent, înconjurat de dealuri înalte, se afla cuibărit San Ignacio.

Am aşteptat puțin, la capătul unui pod masiv din fier, să treacă înaintea noastră un camion, înainte ca Panti să treacă şi el peste rîul Macal. Suprafața de metal a podului zdrăngănea pe sub maşina noastră. În cele din urmă, după ce am străbătut străduțele întortocheate ale oraşului, plin de prăvălii şi cîrciumi, am ieşit iar pe autostradă, îndreptîndu-ne spre ruinele templului mayaş al lui Xunantunich.

– Cuvîntul ăsta înseamnă „fecioara de piatră", îmi explică Canek în vreme ce conducea mai departe pe un drum lin, de-a lungul unui rîu lat. Legenda spune că unul dintre descoperitorii templului a văzut fantoma unei fe-

mei între ruine. Este aşezat pe un deal domol, cu vedere spre rîul Mopan, şi păzeşte drumul de la marele oraş Tikal, care acum se află în Guatemala pînă la mare. A fost un centru de ceremonialuri, alături de Caracol, ceva mai la sud, cînd în zona aceasta populaţia era mai numeroasă decît tot ce există acum în întregul Belize. Însă în anul 1900 a fost un cutremur puternic şi din cauza asta oraşul a fost părăsit.

– Este uimitor, am zis şi eu, cum civilizaţia Maya a dispărut pur şi simplu.

– Dar nu este aşa, îmi răspunse Canek. Nu am dispărut deloc.

M-am întors ca să-l privesc cu gura căscată. Era foarte serios şi pomeţii largi păreau deodată mai ascuţiţi decît înainte.

– N-am ştiut că eşti mayaş.

– Avem satele noastre, aici şi în Guatemala, şi ne continuăm tradiţiile, cel puţin o parte din ele. În principiu nu mai facem sacrificii umane. Îmi zîmbeşte larg. Exceptînd durata festivalurilor. Aici este San Jose Succotz. Prima limbă de aici a fost mayaşa.

În clipa aceea Canek întoarse maşina pe un mic dîmb cu pietriş. În stînga noastră se află un sat construit în coasta dealului. O pereche de piloni tociţi păzesc o mică alee care duce drept spre apă în dreapta. Pe celălalt mal al rîului este un feribot de lemn, scurt şi gros şi greu, destul de mare ca să încapă în el o singură maşină. Aşteptăm în maşină ca feribotul să vină pe malul nostru ca să ne traverseze rîul. O mulţime de băietani se înghesuie pe lîngă fereastra maşinii, oferindu-mi tot felul de medalioane cu desene mayaşe.

Cînd feribotul a acostat pe malul nostru, aşezînd platforma de lemn pe mica alee, Canek s-a apucat să manevreze cu atenţie maşina încît s-o aşeze chiar în centrul feribotului. Bătrînul care conducea feribotul ne-a aşteptat cu răbdare să terminăm manevrele înainte să

se apuce să manevreze iar roata care ne trage pe sîrma întinsă pînă pe malul celălalt. Apa este extrem de calmă şi nu se întrezăresc nici un fel de vălurele, în vreme ce bătrînul continuă traversarea. Cank şi bătrînul se apucară să discute aprins într-o limbă care categoric nu era spaniola.

– Am vorbit în mopan, îmi explică ghidul meu de încredere. Satul ăsta este mopan maya. Eu sînt yucatec maya, dar cunosc dialectul lor la fel de bine ca şi pe al meu.

Imediat ce feribotul a acostat pe celălalt mal, Canek a manevrat maşina pe aleea asemănătoare şi apoi a luat-o la dreapta pe drumul dur şi în pantă abruptă, străjuit de stînci ascuţite, drumul care avea să ne ducă la ruinele fortăreţei. Canek îmi comunică că ne aflăm la un kilometru şi jumătate de graniţa cu Guatemala. În fine, după urcuşul dificil am ajuns într-o mică parcare amenajată într-un fel de luminiş. Canek a coborît din maşină luînd cu el un bidon pentru apă şi o ditamai maceta, pe care a agăţat-o la pantaloni.

– Frumos cuţit, am comentat eu.

– Jungla e nemiloasă, acaparează orice cu timpul, îmi zice el.

În vreme ce continuăm să urcăm pe jos restul drumului, ţînţarii îmi tot dau tîrcoale şi peste tot în jur se aude zumzetul vieţii sălbatice. Jungla se ridică maiestuoasă de-o parte şi de alta a drumului, întunecată, verde şi impenetrabilă. Canek, ghidul perfect, îmi întinde bidonul cu apă, iar eu mă opresc să beau cu sete. În cele din urmă, ieşim de sub acoperişul verde şi des drept în piaţa ceremonială din Xunantunich.

Piaţa este scăldată de soare, verde din cauza muşchiului crescut între pietrele ruinate şi coloanele solemne şi la fel de neplăcută ca şi o budincă veche. La marginile ei, tot felul de păsări tropicale zboară pe lîngă florile mari şi colorate. Ridicîndu-se din jungla deasă, se văd rămă-

şiţele impresionante ale uriaşelor structuri mayaşe. Este ceva înspăimîntător în imensitatea şi soliditatea acestor construcţii, care fuseseră ascunse de creşterea necontenită a junglei, ca nişte adevăruri dureroase ce trebuie dezgropate. În stînga noastră, dominînd totul, este cel mai mare adevăr dintre toate, este El Castillo, un munte de stîncă făcut de om.

Canek face turul cu mine, la fel de cunoscător de parcă s-ar fi aflat acolo pe vremea cînd piaţa era plină de viaţă. Îmi arată o bancă de ceremonial din unul dintre temple şi fresca unui rege alături de piticul lui spiritual, în unul dintre alcovurile micului muzeu înjghebat acolo.

– Piticii sînt sacri pentru mayaşi, îmi explică. Ei sînt speciali, aleşi de zei de copii, motiv pentru care s-au şi oprit din creştere. Ei sînt singurii în stare să umble după plac între lumea noastră şi cea a morţilor. Sînt unii care pretind încă şi acum că-i mai văd pe micuţi alergînd printre pietrele astea. Mă conduse pînă la clădirile rezidenţiale din piaţă, ajutîndu-se de macetă ca să ajungem pînă acolo, ca să-mi arate apoi curtea, sau terenul de joc, un loc plin de iarbă, destul de îngust între zidurile a două temple. Jocurile făceau parte din ceremonial, continuă Canek, iar ceremonia de final implica sacrificarea echipei care a pierdut.

– Şi eu care am crezut că hockey-ul este un joc dur, am comentat.

Ne-am plimbat prin jur pînă cînd am ajuns în faţa lui El Castillo, înalt şi plin de muşchi, parţial reconstruit.

– Putem să urcăm în el? am întrebat.

– Dacă vrei, îmi răspunse el.

– Atunci, hai s-o facem şi pe asta.

Am mai luat o înghiţitură de apă şi ne-am pornit să urcăm treptele largi din partea nordică. Era clar că acum urcam pe una dintre marile ruine ale lumii pentru că piatra era deja măcinată şi acoperită de verdeaţă dar, în vreme ce ne continuam ascensiunea şi admiram fres-

cele reconstruite, structura acelui munte artificial devenea tot mai clară. Era un turn construit peste alte turnuri, clădire peste clădire, piatră peste piatră. Din partea estică în care ne aflam în clipa aceea, priveliştea era absolut magnifică, însă Canek nu s-a oprit acolo. M-a dus pînă în partea de sus unde, treptele late ajungeau pînă la un fel de platou. Ne-am apropiat de marginile înalte ale platoului ca să admirăm de sus jungla din Belize.

Pot vedea atît de departe în jur, încît am impresia că văd prin timp. Pot urmări chiar şi cursul rîului prin junglă. Departe, spre est, văd San Ignacio şi tot restul statului Belize. Şi, pentru o secundă, am impresia clară că pot vedea şi oceanul. Spre vest nu se vede decît verdele sălbatic al junglei din Guatemala. Sînt cu totul vrăjit de măreţele ruine. Pentru moment am impresia că toată înţelepciunea celor care au construit acel turn îmi este transmisă direct. Aşa aflu că este mult mai mult şi mai mare universul decît ceea ce pot eu să văd sau să simt. Pentru un moment am cunoştiinţă de propria mea nimicnicie, ceva mai puternic decît orice viziune pe care o avusesem vreodată, dar dispare la fel de repede, lăsînd în urmă vagi dîre emoţionale ca un vis pierdut.

Îmi şterg sudoarea de pe gît şi mă întreb uimit ce mă apucase. Îmi dau cu presupusul că sufăr de deshidratare şi că ar trebui să mă refugiez cît mai repede în camera mea de hotel din San Ignacio ca să mă liniştesc acolo şi cîteva zile să mă odihnesc. Dar, privind iar în jur, îmi dau seama că într-un fel am înţeles ceea ce mi s-a părut a fi numai o nălucire. Povestea cadavrului pe care-l găsisem în grădina din spatele Veritas-ului se întoarse şi se împletea printre alte poveşti de dragoste şi de război şi încă şi mai multă moarte, conţinînd pe deasupra şi povestea unui singur om care şi-a cunoscut locul în univers, ceea ce mai îndulcea asprimea istoriei şi te făcea să simţi ceva apropiat iertării. Pentru prima

dată de cînd i-am aflat povestea, am o oarecare idee ce a însemnat pentru el să-şi vadă lumea şi viața în felul ăsta. Cred că şi Jacqueline Shaw căuta acelaşi gen de înțelegere în răstimpul petrecut la Biserica Noii Vieți, aşa cum procedase şi Beth după ea. Există adevăruri, şi asta o ştiu cu siguranță acum, pe care nu le voi putea pricepe niciodată, dar asta nu înseamnă că nu sînt la fel de puternice. Şi o parte din aceste adevăruri pot fi singurul antidot contra otrăvii care a trecut ca o plagă de la o generație Reddman la alta.

În vreme ce-mi satur ochii cu priveliştea magnifică mai ştiu altceva cu o siguranță uimitoare. Nu ştiu cum de o ştiu sau de ce, dar ştiu, asta-i sigur. Şi ceea ce ştiu atît de sigur este că omul pe care-l caut este undeva acolo jos, undeva ascuns în sălbăticia cea verde.

Şi o să-l găsesc pe nemernicul ăsta, o ştiu la fel de sigur.

31

Morris Kapustin stătea la masa mea de bucătărie cu capul sprijinit în mîini. Are un cap foarte mare, care, părea încă şi mai mare din cauza bărbii lungi şi cărunte şi părului mare şi nepieptănat, din cauza pălăriei negre cu boruri late pe care o avea pe cap chiar şi în apartamentul meu şi din cauza mîinilor mici şi grase care de abia dacă îi acopereau jumătate din obraji. Avea pe el un costum negru ponosit, cu o cravată subțire slăbită comod şi stătea sprijinit cu coatele pe masă şi cu picioarele lui micuțe încolăcite pe după picioarele scaunului, în vreme ce asculta cu mare atenție. În fața lui stătea Seth, care-i explica ultimul ei exercițiu de meditație: Pe masă,

între Seth şi Morris era cutia de metal pe care eu şi cu Caroline o scosesem din grădina din spatele Veritas-ului cu o noapte în urmă. Zgîrieturi adînci se vedeau pe capacul şi pe părţile laterale ale acelei cutii, datorită încercărilor mele de a o desface cu lopata. Aşa că stătea în mijlocul mesei, ruginită şi plină de pămînt şi închisă, conţinutul ei era încă un mister.

– Am început cu o sămînţă mică, tocmai spunea Beth. Am pus-o în faţa noastră şi am început să medităm la ea, gîndindu-ne la planta care va creşte din acea sămînţă. Vizualizăm planta care este sămînţă, o facem prezentă în faţa noastră şi în noi, după care medităm asupra vizualizării, îi permitem sufletului nostru să reacţioneze. În cele din urmă începem să vedem forţa vieţii din sămînţă ca pe un fel de flacără.

– Şi flacăra asta, cum arată? întrebă Morris.

– Este aproape purpurie la mijloc şi cu o nuanţă albăstruie pe margini.

– Şi tu chiar ai văzut halucinaţia asta? am întrebat eu.

Beth mă privi foarte calmă.

– Da, răspunse.

– Fascinant, rosti Morris, „nt"-ul final sunînd ca un „c". Pur şi simplu fascinant.

– După aceea ne concentrăm asupra unei plante mature şi ne scufundăm în gîndul că, într-o bună zi, această plantă se va ofili şi va muri înainte să renască prin seminţele sale. În vreme ce ne concentrăm asupra morţii şi renaşterii acestei plante, alungînd orice alt gînd care nu este legat de ea, începem să vedem forţa morţii existentă în plantă, care este de asemenea ca o flacără verde-albăstruie la mijloc şi galben-roşiatică pe margini.

– Nu pot să cred că te laşi înşelată de aiureala asta, Beth, i-am zis.

– Dar am văzut, răspunse ea. Ori asta, ori lentilele de contact mi s-au crăpat.

– Iar acum, după ce ai văzut toate astea, zise Morris, ce se presupune că trebuie să faci?

– Încă nu ştiu, oftă Beth. În clipa asta mă lupt să-mi dezvolt vederea spirituală în aşa fel încît, în cazul în care apare adevărul, să pot fi gata să-l percep.

– Cînd o să percepi ceva mai mult decît flăcările astea colorate, zise Morris, atunci să vii la mine şi o să stăm iar de vorbă. Lumea spiritelor nu este chiar necunoscută evreilor, dar culorile astea nu sînt decît nişte *shmei drei.* Numai culori pe care le pot vedea în fiecare zi la televizor.

Morris Kapustin era detectivul meu particular. Nu arăta deloc ca un detectiv particular, nu vorbea ca un detectiv particular şi nu se purta ca un detectiv particular, în schimb gîndea ca detectiv particular cel mai bun pe care l-ai fi putut visa. Îmi plăcea de el şi aveam încredere în el, şi, după Beth, lista oamenilor care să-mi placă era foarte, foarte scurtă. Ca toate lucrurile bune din viaţă, mai întîi îmi fusese băgat pe gît cu de-a sila. Un grup de clienţi insurgenţi se gîndiseră că o ofertă la care eu mă aruncasem era prea mică faţă de valoarea cazului lor, aşa că-mi porunciseră efectiv să-l angajez pe Kapustin să găsească un martor care dispăruse. Morris îl găsise, ceea ce mărise considerabil valoarea cazului şi în acelaşi timp îmi salvase şi viaţa.

De atunci, devenise detectivul meu particular, sfătuitorul meu spiritual şi prietenul cel mai bun. La început crezusem că aveam să dansez în jurul averii Reddman şi fără el, dar, după ce descoperisem scheletul acela, cu o noapte în urmă, îmi dădusem seama că misterele care mă înconjurau depăşeau capacitatea mea şi că aveam nevoie de Morris.

– Cred, i-am zis lui Beth, că Morris este destul de ferm ataşat la o tradiţie spirituală care are cîteva mii de ani mai mult decît această Biserică a ta a Noii Vieţi. Sînt sigur că nu-l interesează aiurelile astea New Age.

Morris îşi ridică fruntea.

– Ba dimpotrivă, Victor. Tocmai asemenea aiureli mă interesează foarte mult. Ai auzit vreodată de Kabbala, Victor?

– Am auzit, am răspuns, deşi cunoştinţele mele la atît se limitau. Kabbala era o formă obscură de misticism evreiesc. Se spune că era ceva primejdios şi foarte vechi şi că era mai bine să nu se discute despre ea.

– Meditaţia ta, Beth, nu este o idee străină evreilor. Aşa şi hassidim, cei care fac parte din acest grup rostesc incantaţii şi cîntă de-a binelea şi dansează de parcă ar fi nebuni şi cu toţii declară că merge. Eu am crezut întotdeauna că au viziuni din cauza felului în care beau, dar poate că e mai mult de atît. Plus ce am descoperit eu singur, domnişoară Beth. În fiecare dimineaţă în *shachris,* cînd îmi închei *tefillia* şi *daven,* deseori am impresia că mi se întîmplă ceva ciudat. Sînt unele dimineţi în care toate mizeriile vieţii par să dispară iar eu am impresia că plutesc, înconjurat de ceva strălucitor, divin şi infinit. Kabbaliştii au chiar un termen anume pentru aşa ceva, infinitul, sau *Ein-Sof.*

– Dar este foarte diferit, protestă Beth. Noi sîntem antrenaţi în meditaţiile noastre să ne concentrăm şi să ne alăturăm marii pustietăţi, nu o considerăm vreun fel de zeitate.

– Nu totul pe lumea asta poate fi cumpărat, Victor, continuă Beth.

– Poate că nu, i-am răspuns, dar ai văzut ce poate să facă cu părul tău chestia aia pe care o vinde Char? Zi-mi ceva, Beth. Dacă amicii tăi sînt aşa de devotaţi cu totul lumii spiritelor, de ce naiba sînt aşa de nerăbdători să-şi pună labele pe cele cinci milioane de pe poliţa de asigurare a lui Jacqueline?

Beth mă privi o clipă cu gura căscată.

– O întrebare de o sută de puncte. M-am gîndit şi eu.

– Însă pînă cînd o să găsim răspunsul, am rostit eu,

atunci cred c-ar trebui să stăm cu ochii în patru. Pentru că este posibil să fie tot atît de periculoşi pe cît vor şi ei să lase să se creadă.

– Păi, ăsta-i şi motivul pentru care am aranjat în aşa fel încît tu să fii cel care s-o întrebe pe Oleanna despre întreaga afacere.

– Oleanna?

– Mîine seară, la Rai. I-am zis că ai să-i pui cîteva întrebări importante.

– Şi marea văzătoare s-a lăsat aşa de jos încît să accepte să se întîlnească cu mine?

– Doar asta ai vrut, nu?

– Sigur, am răspuns deodată extrem de nervos. Şi cum arată?

– Cred c-o să fii impresionat, îmi zîmbi Beth rîzînd. Este un suflet teribil de evoluat.

– Sînt convins că viețile ei trecute sînt impresionante, i- am răspuns. A fost mare regină sau mare luptător dacă nu chiar Nostradamus. Dar cum se face că nimeni de acolo n-a vîndut polițe de asigurare în viețile trecute?

– N-ar trebui să iei totul în bătaie de joc, interveni Morris. Cîndva, cînd o să fii pregătit, o să-ți spun cîte ceva despre *gilgul.* După cum a spus şi rabinul Elazar ha-Kappar mai demult: „Cei care se nasc sînt destinați să moară, iar cei care sînt morți, sînt destinați să revină iar la viață". Ai grijă, Victor, sînt multe de învățat pe lumea asta şi nu toate pot fi găsite în Enciclopedia Britanică.

M-am întors să-l privesc.

– Ai fost vreodată la facultate, Morris?

– Aha! Mare păcat. Sînt multe lucruri pe care le regret în viață, dar ăsta-i lucrul pe care-l regret cel mai mult. Nu. Desigur, îmi făcusem planul să merg la facultate, pe cînd eram băietan, la Academia de Ştiințe din Minsk, acolo erau acceptați evrei, ba chiar predau în idiş, şi întreaga familie economisea bani buni pentru ta-

xele mele.Trebuia să fiu un intelectual, să sorb şliboviţă în cafenele şi să discut despre Moses Mendelssohn şi Puşkin, ăsta a fost visul meu. Apoi, a venit războiul şi, evident, visurile de genul ăsta au dispărut ca un fum. Să supraviețuieşti constituia în sine un fel de educație avansată. N-are rost să-ți spun întreaga poveste, cert este că n-am fost, Victor. Dar de ce m-ai întrebat?

– Pentru că te şi vedeam într-un dormitor din campus, mîncînd pizza, sorbind bere direct din cutie, vorbind toată noaptea despre misterele cosmice ale vieții.

– Şi Puşkin, nu aş fi putut discuta despre Puşkin?

– Desigur, Morris, şi Puşkin.

– Nici măcar nu-mi place aşa de mult pizza, trebuie să recunosc, dar în schimb îmi place cum sună numele ăsta. Puşkin. Puşkin.. Nu pot să-i rezist. Gata, băiete, înscrie-mă la o universitate. Sînt gata s-o iau de la capăt.

– El cel puțin nu e aşa de sceptic ca tine, Victor, rosti Beth. El cel puțin ascultă şi ia în serios ceea ce spun.

– Am încercat, Beth, zău că da, am stat pe podea şi am meditat şi m-am examinat pe mine şi viața pe care o duc cu o obiectivitate detaşată, exact cum mi-ai sugerat.

– Şi cum te-a făcut să te simți?

– Înainte sau după ce mi-am vărsat şi mațele?

– Ştii, Victor, începu Morris. Un om foarte înțelept a zis odată că greața este primul semn de necazuri serioase în viață. Foarte serioase. Iar o asemenea greață ca a ta, n-ar trebui ignorată.

– Ce, acum te-ai apucat să citezi din Sartre?

– Sartre, *Schmatre,* eu vorbeam acum despre gastroenteorologul meu, Hermie Weisenberg. Poate că ai nevoie de un scop. Îți fac eu rost de unul.

– Uită naibii de scop. Am făcut semn spre cutie. Eşti sigur că poți s-o deschizi?

– Pot să încerc.

– Am crezut c-o să vină Sheldon. Sheldon Kapustin

era fiul lui Morris şi un lăcătuş de excepţie. Eu l-am chemat pe Sheldon.

– Sheldon era ocupat în seara asta. A ajuns la vîrsta la care nu vreau să intervină ceva în viaţa lui socială. Un bărbat de vîrsta mea ar fi trebuit deja să aibă nepoate, nu? Aşa că nu-l mai deranja pe Sheldon al meu. În afară de asta, cine crezi tu că l-a educat cu privire la broaşte?

– Tu, Morris?

– Nu, nu te mai prosti. Un lăcătuş maistru pe nume McCardle, dar tot el m-a învăţat şi pe mine, Victor. Fătuca asta a ta mai are de gînd să vină?

– Trebuie să apară, am zis şi, ca la un semnal, am auzit soneria.

Caroline, atunci cînd a intrat, era nervoasă şi închisă în ea. A intrat ca o furtună, s-a aşezat pe canapea, departe de masă şi de cutie, şi-a pus picior peste picior şi şi-a strîns braţele la piept. Atunci cînd i-am prezentat pe Beth şi pe Morris, a zîmbit strîmb şi apoi şi-a aprins o ţigară.

După ce eu cu Caroline descoperisem scheletul, ne apucasem să ne consultăm ce să facem cu el. Am discutat în şoaptă speriaţi, privind la mîna care se ridicase acuzatoare spre cer, şi amîndoi am căzut de acord să acoperim groapa aceea cît mai bine, punînd pămîntul la loc, netezindu-l şi replantînd buiruienile, lăsînd scheletul la locul lui, în mormîntul anonim. Oricum, scheletul nu avea să plece la plimbare, iar urmele ucigaşului se pierduseră de multă vreme. Ne-am convins unul pe celălalt că era în avantajul nostru să nu ştie nimeni ce anume descoperisem, cîtă vreme ne continuam cercetările în trecutul familiei Reddman. Aşa că am lăsat scheletul la locul lui sub pămînt însă nu înainte ca eu să-i fi scos inelul de pe deget. Luasem inelul ca să ne fie mai uşor să identificăm scheletul, şi, imediat ce am apucat să-l examinăm cu atenţie, n-am mai avut nici o îndoială cu privire la persoana îngropată acolo. Inelul fusese gravat,

după moda de atunci, cu inițialele CCR.

– Deci, cum vine treaba? am întrebat-o pe Caroline.

– Am cercetat o fotografie veche cu o lupă puternică, îmi răspunse Caroline. Este inelul ei, e sigur.

– Deci, nu mai există nici urmă de dubiu, nu?

– Deloc, îmi răspunse ea. Scheletul pe care l-am găsit este al surorii bunicii mele, Charity Chase Reddman.

32

Cu Caroline care se încolăcise pe canapeaua mea şi fuma țigară de la țigară, l-am pus pe Morris la curent cu întregul mister din familia Reddman. I-am povestit despre Elisha Poole, despre cele trei surori Reddman, cum Charity, cea mai mică dintre ele, se părea că rămăsese gravidă şi cum dispăruse, părînd să se fi scuturat de jugul opresiv al familiei, fugind în lumea mare, numai ca după optzeci de ani să apară într-o groapă din spatele conacului Reddman. Morris mă ascultă cu cea mai mare atenție; era genul de ghicitoare care-i plăcea cel mai mult, nu despre lemn sau piatră, ci despre oameni din carne şi sînge.

I-am arătat apoi şi inelul.

– Ce se vede aici, pe interior? m-a întrebat. Cu ochii ăştia ai mei, deşi sînt destul de buni, totuşi nu pot citi litere aşa de mici.

– *Te plimbi în frumusețe,* am citit de pe interiorul inelului, şi apoi inițialele C.S.

– Ai vreo idee cine naiba ar putea fi acest C.S.? întrebă Beth.

Tocmai cînd eram pe cale să spun că puteau fi ale

oricui, Caroline, care pînă atunci stătuse tăcută şi întunecată pe canapea, izbucni:

– Sînt iniţialele bunicului meu. Christian Shaw.

– Dar cu inscripţia asta ce este? ma întrebat. Poate s-o recunoască cineva?

– *Se plimbă în frumuseţe precum noaptea", recită Morris. Sub vreme bună şi cer plin de stele; şi tot ce-i mai bun din întuneric şi-n lumină se vede clar pe faţa şi în ochii ei.*

Eu am fost puţin luat prin surprindere să aud asemenea cuvinte melodioase venind din gura lui Morris, de unde se auzea numai o engleză de imigrant.

– Byron, rosti Morris ridicînd din umeri. Ţi-am vorbit de Puşkin. Ei bine, să ştii c-a fost mult influenţat de acest Byron, mai ales la începuturi.

– Iar Puşkin? am zis.

– Da, Puşkin. Ai vreo problemă cu Puşkin, Victor?

– Nu, Morris. Nici una.

– Fata asta, zise Morris, această Charity, cîţi ani avea atunci cînd a dispărut?

– Optsprezece, zise Caroline.

– Atunci se potriveşte. Pentru că această poezie a fost scrisă pentru o asemenea fată. Se termină vorbind despre o inimă a cărei dragoste este inocentă.

Cîteva momente nimeni nu mai zise nimic, de parcă ar fi păstrat un moment de reculegere pentru fata moartă cu inima plină de dragoste inocentă.

– Deschide cutia! zise Caroline deodată.

– Eu sînt gata dacă eşti şi tu gata, îi răspunse Morris.

– Sînt gata, îl asigură ea.

– Eşti sigură? o întrebă el.

– Ţi-am zis că vreau să aflu tot ce se poate despre familia mea, toate adevărurile amare. N-o să mă opresc din cauza unui cadavru. Deschide-o!

Aşa cum stătea pe scaun, Morris se aplecă şi puse apoi pe masă o geantă de piele. O desfăcu, privi înă-

untru şi apoi scoase la iveală un fel de etui de piele din care luă două şperacle micuțe şi subțiri. Am aruncat o privire spre Caroline care continua să stea încolăcită pe canapea, privindu-l cu atenție pe Morris şi muşcîndu-şi buzele. Am încercat să-i zîmbesc încurajator, dar deja toată atenția ei se concentrase asupra detectivului.

Morris întoarse cutia spre el şi se apucă să lucreze la lacăt.

– Eşti sigur că nu putem să dăm de Sheldon? l-am întrebat după ce se chinuise vreo zece minute cu cele două şperacle şi dăduse greş.

– Este un lacăt teribil de şmecher. Erau foarte isteți meşterii din vechime. Trebuie să încerc altceva.

Puse la loc şperaclele şi pachețelul de piele în geantă şi apoi scoase la iveală un soi de plic din piele roasă iar din el ieşiră la iveală o puzderie de chei brute puse toate pe un inel.

– Cred că una dintre ele s-ar putea să se potrivească, ne zise. Se apucă apoi să le încerce una după alta.

– Ai un număr la care să-l putem găsi pe Sheldon? am întrebat după ce a încercat toate cheile.

– Nu mă mai bate atîta la cap, se supără Morris, deja furios. Broaştele astea nu sînt mare problemă pentru mine, chiar deloc. Nu am nevoie de Sheldon ca să mă ajute.

– L-am văzut pe Sheldon la lucru, i-am răspuns. Desface orice lacăt în cîteva secunde.

– Da, alea de mîna a doua, răspunse Morris, punînd la loc cheile şi scotocind iar prin geantă. Numai că ăsta nu-i un lacăt de mîna a doua. Am o unealtă specială pentru astfel de situații care pînă acum n-a mai dat greş, o unealtă cu totul şi cu totul specială.

Roşu tot la față, a scos din geantă un mic fierăstrău.

– Lacătul ăsta este foarte şmecher, dar pe vremea aceea nu se făcea metal aşa de rezistent ca în zilele

noastre. Domnişoară, este în regulă dacă tai lacătul?

– Bunica e moartă, răspunse Caroline. Nu cred c-o să-i simtă lipsa.

Dură numai cîteva minute să taie lacătul. Imediat îl şi scoase din urechile acelea de metal. Acum rămăsese numai broasca cutiei, la care Morris se uita cu mare atenţie.

– Acum iar am nevoie de şperacle, oftă el.

– Se face tîrziu, Morris, m-am supărat eu.

El îşi scoase instrumentele şi se apucă să lucreze la broasca de la cutie.

– Asta nu mai e aşa de dificilă, ne zise răsucind de două ori şperaclele şi făcînd broasca să cedeze. Morris strălucea tot de încîntare. Poate că Sheldon ar fi fost un pic mai rapid, dar numai foarte puţin.

Caroline se ridică de pe canapea şi se aşeză la masă alături de Beth. Morris întoarse cutia spre ea. Ea ne privi pe rînd. Eu am dat din cap. Atunci ea abia întinse mîna şi ridică încet capacul de metal.

Beth lăsă să-i scape un fel de geamăt atunci cînd capacul de abia se deschisese puţin şi asta o făcu pe Caroline să-l trîntească la loc.

– Ce-i? am întrebat.

– Mi s-a părut că am văzut ceva.

– Una din flăcările tale? întrebă Morris.

– Nu ştiu sigur.

– Ce culoare avea? întrebă iar Morris.

– Galben-roşiatică, răspunse Beth.

Morris încuviinţă din cap.

– Culoarea forţei morţii.

– Ajunge! am sărit eu. Haide, deschide cutia aia.

Caroline înghiţi în sec şi apoi ridică placa de metal greu care era capacul. Înăuntru se vedea praf şi pămînt şi o serie de vechi plicuri, îngălbenite şi boţite. Nu era ceva încurajator.

– Hai să vedem ce au înăuntru, am zis.

Primul plic conținea o serie de documente scrise pe hîrtie oficială de consistența şi culoarea foii de ceapă, aşa cum nu se mai folosea de multă vreme în nici un birou de avocatură, fiecare datat pe la începutul anilor '50. Toate documentele acelea fuseseră semnate de doamna Christian Shaw, bunica lui Caroline, iar la rubrica martorilor erau trecute o serie de iscălituri de-a dreptul ilizibile, probabil ale unor avocați care erau fie oale şi ulcele, fie se pensionaseră de multă vreme. Din cîte am reuşit eu să-mi dau seama citind cu greu jargonul legal al acelei vremi, plin de cuvinte latineşti şi fraze întortocheate, acele documente creau un fond separat în care era băgată o mare parte din averea Reddman. Fondul respectiv fusese numit Wergeld, deci fie o persoană, fie o familie pe nume Wergeld era beneficiarul, deşi, din documente, nu reieşea nimic clar cu privire la aceste detalii. Nu se specifica tocmai clar cît de mult din avere avea să fie transferată în acel fond, dar se părea că o parte considerabilă, iar de-a lungul celor patruzeci şi ceva de ani, banii din fondul acela probabil că se înmulțiseră simțitor.

– Asta trebuie să fie fondul acela despre care ne-a vorbit Harrington serile trecute, i-am zis lui Caroline, în vreme ce încă mai examinam documentele. Ai auzit vreodată de vreo familie Wergeld?

– Nu.

– Eşti sigură? Chiar deloc?

– Nu, deloc, răspunse ea. Niciodată.

– Mi se pare ciudat, am mormăit. De ce naiba să creeze un fond pentru cineva despre care n-ai auzit-o niciodată vorbindu-se? Bine, să trecem mai departe.

Următorul plic conținea o serie de documente bancare, evidențiind deschiderea unor anumite conturi, toate în numele Fondului Wergeld. Semnătura pentru fiecare

cont în parte era a doamnei Christian Shaw. Băncile spre care urmau să zboare banii erau toate în țări străine: Elveția, Luxembourg, Insulele Cayman.

– Toate adevărate raiuri scutite de impozite, am zis. Toate sînt locuri în care pot sosi bani şi pot dispărea la fel de uşor fără să ştie careva şi unde băncile sînt toate guvernate de legile secretului şi a confidențialității.

– De ce naiba s-o intereseze pe bunica mea secretul şi confidențialitatea? se miră Caroline. Cîtă vreme a trăit avea doar controlul asupra tuturor banilor strînşi în fondul acela, ar fi putut să facă tot ce voia şi nimeni n-ar fi avut cum s-o împiedice.

– Poate, am zis eu, dar se pare c-a vrut ca acest fond să fie secret şi ca această persoană, Wergeld, să rămînă anonimă.

Împreună cu documentele bancare era şi un cartonaş pe care era trecută o listă de lungi combinații de cifre şi litere. Prima era X257YRZ26-098. I-am dat cartonaşul lui Morris iar el s-a apucat să-l examineze curios.

– Din punctul meu de vedere acestea reprezintă numere de cod pentru anumite conturi bancare, ne zise. O parte din băncile care se află în locurile menționate de tine n-au nevoie decît de aceste coduri şi de o semnătură care să se potrivească cu specimenul lor sau numai de o frază de cod ca să elibereze aceste fonduri. Probabil că aceasta era calea prin care doamna Shaw a ta accesa banii din fondul de care ne-ai pomenit, Victor.

– Dar de ce să îngroape cartonaşul? întrebă Caroline.

– Bănuiesc că ştia de unde să-l ia dacă avea nevoie de el, răspunse Morris ridicînd din umeri. Dar bănuiesc, de asemenea, că persoana care beneficia de acest fond, sau familia, sau firma, avea şi ea acelaşi gen de cartonaş cu aceleaşi combinații.

Cel de-al treilea plic conținea un pachet de fotografii

vechi. Caroline le privi cu atenție pe fiecare, după care le reluă din nou pentru beneficiul nostru, explicînd tot ce putea despre cei care apăreau în ele.

– Acestea sînt fotografii cu membri ai familie mele, ne zise, cel puțin mare parte dintre ele. Multe le-am văzut şi înainte, în albumul cel mare de acasă. Aici e o poză a bunicii, din tinerețe, alături de cele două surori ale ei.

Fotografia înfățişa trei femei tinere, braț la braț, venind în pas vioi spre aparat, îmbrăcate ca trei personaje dintr-un roman de Edith Wharton. Femeia din mijloc era îmbrăcată într-o rochie albă, strălucitoare, şi privea spre fotograf, cu bărbia ridicată şi capul uşor plecat într-o parte, cu chipul îmbujorat de siguranța viitorului ei. Femeia aceea, plină de viață şi hotărîre, ne explică amabilă Caroline, era bunica ei. Faith Reddman Shaw. În dreapta lui Faith Reddman era o femeie mai mică şi mai fragilă, care nu părea tot aşa de sigură de sine, cu un zîmbet chinuit pe buze. Părul îi era strîns sever la spate, într-un coc, iar rochia foarte sobră părea neagră.

Aceea era Hope Reddman, cea care, cîțiva ani mai tîrziu, avea să moară de tuberculoză. Iar la stînga, cu umeri lați şi oase mari, dar cu capul lăsat timid în jos, era Charity Reddman, biata Charity Reddman cea moartă. Rochia îi era destul de străvezie ca să-i arate picioarele lungi, pe cap avea o pălărie, şi, deşi îşi ținea capul plecat în față, tot puteai vedea cît de frumoasă fusese. Ea fusese cea frumoasă, cel puțin aşa i se spusese lui Caroline, cea aventuroasă, deşi acea sete pentru aventură nu se vedea din cauza timidității afişate. Frumoasa Charity Reddman, regina balurilor, cea destinată să dispară sub pămîntul negru de la Veritas.

– Ăsta trebuie să fie străbunicul tău, i-am zis eu, arătînd spre următoarea fotografie, cea a unui bărbat fioros, cu favoriți zburliți, cu ochi ca de broască, arzători,

care se sprijinea precar într-un baston, cu genunchii înțepeniți și spatele ușor plecat. Părea mai subțire decît mi-l aminteam eu din alte fotografii, mai fragil, dar favoriții zburliți, ochii arzători, gura largă și aproape fără buze, erau aceleași care intraseră în legende. Claudius Reddman, o figură cunoscută ca și alți mari industriași bogați, ca și Rockefeller, sau Ford, sau Morgan, și Gloud, și Carnegie, și Frick.

– Cred că asta a fost făcută chiar înainte să moară, comentă Caroline. Mi se pare că a trăit pînă la nouăzeci de ani, deși în ultimul an de viață am auzit c-a suferit rău de reumatism și emfizem.

Ne arătă următoarea fotografie și zise:

– Acesta este bunicul meu.

Era fotografia unui tînăr bărbat extrem de chipeș, înalt, blond cu mustață, cu nasul ridicat arogant în sus. Avea un costum închis la culoare, iar pălăria așezată șmecherește pe-o sprînceană. Avea aceeași expresie de aroganță pe care o observasem și la Harrington prima dată cînd ne întîlnisem la restaurant. Era ceva ciudat în felul în care stătea, felul în care trăsăturile îi erau ușor schimonosite, ceva care m-a făcut să-l privesc mai bine pînă cînd mi-am dat seama că se ținea în același fel, ușor grijuliu al unui bețiv.

– Ăștia cine sînt? am întrebat, arătînd spre o fotografie în care era înfățișat un bărbat subțire și chel, cu nas lung și îngust și ochi mici. Avea o cămașă cu guler înalt și scrobit și ochelari fără rame, iar prin ochelari i se vedeau ochii mici și îngustați de griji. Alături de el era o femeie arătoasă, cu buze strînse în semn de îngrijorare. Din fotografie răzbătea parcă un aer de fragilitate al acelui cuplu. Aveai sentimentul că ambii se aflau sub asediu.

– Nu știu, răspunse Caroline.

Am întors fotografia, dar pe spate, nu se vedea nici

un indiciu.

Următoarea era o altă poză pe care n-o puteam identifica, fotografia unei femei tinere cu o rochie cam lălîie, păr dezordonat şi o faţă prelungă cu ochi mici ca nişte mărgele. Arăta ca Eleanor Roosvelt tînără, cu nasul acela lung şi subţire, ceea ce era mai degrabă trist pentru ea, ţinînd cont că Eleanor Roosvelt fusese considerată încă de pe atunci drept cea mai urîtă fiinţă care locuise la Casa Albă, mai urîtă chiar decît Richard Nixon. Femeia din fotografie era la fel de urîtă şi se părea că-şi dădea seama de asta, aşa cum privea spre aparat cu o pasiune şi o intensitate aproape înspăimîntătoare.

– Nu ştiu cine e, zise Caroline. Nici nu ştiu de ce bunica a păstrat fotografii.

– Cine ar putea să ştie ceva despre ele? am întrebat-o eu.

– Cu toate par foarte vechi, probabil de pe vremea de dinainte să se nască tata, dar el poate că le-ar recunoaşte. Sau Nat. Ei sînt singurii care au stat destul la Veritas ca eventual să cunoască persoanele astea.

Mai erau şi alte fotogrtafii, unele cu femeia cea urîtă, altele cu Christian Shaw, dintre care în una apărea trist şi îngîndurat, îmbrăcat cu un costum boţit. Caroline ne mărturisi că fusese făcută cu puţin înainte să moară. Ne mai zise că era sigură de asta pentru că mîneca hainei era prinsă de clapeta buzunarului.

– Şi-a pierdut braţul în război, ne spuse. În Franţa, în timpul bătăliei în care şi-a cîştigat şi medalia.

În teanc mai era şi o ilustrată a stadionului *Yankee* la marea sa deschidere în care era înfăţişată o gloată de oameni care se îmbulzeau spre intrare. Nici pe spatele acesteia nu fusese scris nimic.

Ultima fotografie era mult mai modernă, în culori, şi înfăţişa un cuplu de tineri care se ţineau pe după umeri.

Băiatul era înalt şi frumos, cu păr lung, cămaşă de lucru, blugi scurţi şi sandale. Rîdea spre aparat, plin de viaţă şi veselie. Fata era sălbatic de tînără, îmbrăcată în blugi şi un tricou, iar părul castaniu la fel de drept şi de lung ca al unei cîntăreţe de folk. Privea în sus spre băiat cu strălucirea specifică pasiunii satisfăcute.

Caroline n-a mai spus nimic, iar eu am cliplt de cîteva ori pînă cînd să-mi dau seama cine erau cei doi: Caroline şi Harrington, o pereche de puşti înamoraţi pînă peste cap.

– Cine v-a făcut-o? am întrebat imediat.

– Nu mai ţin minte, îmi răspunse ea încet, dar sigur nu bunica. Nu mi-o amintesc cu vreun aparat de fotografiat în mînă.

Cînd am terminat cu fotografiile, Caroline a scos din cutie un alt plic alb, ca de afaceri, pe care era scris cuvîntul: „Scrisorile". Scrisul de mînă era prelung şi înghesuit, acelaşi ca şi scrisul de pe celelalte documente legate. În plic era doar o cheie, una veche, mătuită, cu un cap ornat şi foarte lungă, la capăt avînd nişte zimţi care semănau cu un joc de puzzle.

– Ai idee ce ar putea deschide cheia asta? am întrebat-o pe Caroline.

– Deloc, răspunse ea.

Morris luă cheia şi începu s-o cerceteze.

– Cheia asta trebuie să deschidă o încuietoare Barron. O asemenea broască aş putea s-o deschid într-un minut. Sau trei, ca să spun adevărul.

Un alt plic scos scos din cutie conţinea o singură foaie de hîrtie, o factură medicală din partea unui anume doctor Wesley Karpas, datată pe 9 iunie 1966, în care se cerea pentru serviciile prestate şase sute treizeci şi opt de dolari şi nouăzeci de cenţi. Serviciile respective nu erau menţionate, aşa cum nici pacientul nu fusese menţionat. Dar era adresată totuşi doamnei Christian

Shaw. Am întrebat-o imediat pe Caroline dacă avea habar ce servciii medicale fuseseră prestate în acea perioadă, însă n-a putut să-mi răspundă.

În ultimul plic se simțea ceva gros, ca un teanc de o sută de dolari. Caroline deschise plicul şi scoase din el un teanc mare de foi, separate între ele cu ajutorul a patru agrafe de birou, făcute sul şi prinse cu un elastic. Hîrtiile erau vechi, fiecare avînd mărimea unui plic mic, erau îngălbenite şi acoperite cu scrisul de mînă care acum ne devenise cunoscut, scrisul lui Faith Reddman Shaw. Marginile hîrtiilor erau uşor neregulate, de parcă ar fi fost rupte din vreo carte sau caiet.

Caroline se uită la prima pagină şi apoi la următoarea şi la celelalte.

– Cred că foile astea provin din jurnalul bunicii, numai că este ceva de-a dreptul imposibil.

– De ce neapărat imposibil?

– Pentru că le-a ars pe toate cu puțin înainte să moară. Avea volume întregi ale acestui jurnal pe care-l ținuse de cînd era copil, mereu cînd o căutai stătea şi scria, dar n-a lăsat niciodată pe cineva să citească ce-a scris şi, cu cîțiva ani în urmă le-a ars pe toate. Am implorat-o să nu facă aşa ceva; reprezentau piese extrem de prețioase ale istoriei noastre, dar ea ne-a zis că e preferabil ca trecutul ei să fie uitat.

– Bănuiesc că au fost unele pagini, am zis eu, pe care nu s-a îndurat să le ardă.

Caroline, care scanase primele pagini, zise:

– Cel puțin, la început este descrisă întîlnirea dintre ea şi bunicul. Prima.

– Poate că în paginile astea vom găsi indicii cu privire la oamenii din fotografii, interveni Morris, şi de ce bunica ta a păstrat cutia asta îngropată. Poate c-ar trebui să citim paginile astea, nu crezi?

– Depinde de Caroline, am răspuns eu.

Ea îşi înălță privirea şi ridică din umeri.

Ne-am aşezat cu toții la masă. Cutia ruginită stătea în mijlocul mesei. Ne-am aplecat în față şi am ascultat cu atenție în vreme ce Caroline ne citea secțiunile care supraviețuiseră din jurnalul bunicii ei, una cîte una.

Cam pe la jumătate, Caroline răguşi şi Beth continuă să citească în locul ei. În cameră era linişte, auzindu-se glasul celui care citea, la fel de ciudat pentru toți, de parcă ar fi fost dirijat chiar de Faith Reddman din mormînt. La un moment dat, pe cînd citea Beth, Caroline suspină uşor, după care ne respinse pe toți, atunci cînd ne oferirăm s-o consolăm. Ultima frază era o rugă fierbinte pentru pace, şi dragoste, şi mîntuire, şi după ce s-a terminat cu cititul, multă vreme am rămas nemişcați, în tăcere, încă sub vraja acelei voci care venise din trecut.

– Cred, zise Morris în cele din urmă, că acum ştiu cine sînt oamenii aceia din fotografii, dar nu-mi dau seama care sînt răspunsurile la întrebările cruciale.

– Care ar fi? am întrebat eu.

– De exemplu, de ce se află acele fotografii în cutie, sau cine a omorît-o pe femeia pe care ați găsit-o îngropată în grădină, răspunse Morris.

– Dar nu înțelegi? izbucni Caroline. Nu este destul de clar?

– Nu, răspunse Beth. Chiar deloc!

Caroline îşi scoase medalia de la gît şi o aruncă scîrbită în cutie.

– Bunica a spus întotdeauna numai lucruri frumoase despre el. L-a divinizat, de parcă ar fi fost cel mai bun şi mai minunat om din lume. Un erou de război, ne-a spus, şi cum ne-am fi putut noi gîndi altfel. Chiar şi în jurnal nu este capabilă să-l vorbească de rău, dar este totul acolo, în spatele cuvintelor de dragoste şi în spatele credinței ei, totul este foarte clar. Dar noi de unde să fi ştiut, cum să ne fi putut imagina că bunicul nostru, Christian Shaw, a fost un monstru absolut?

33

Scrisoarea I

24 MAI, 1911

„Trei tineri noi au venit la ceai, ridicînd doar la doisprezece numărul celor care ne-au vizitat în această lună. Sînt sigură c-ar fi venit mult mai mulți, dacă n-ar fi acele zvonuri rău-voitoare care ne urmăresc ca o boală. Există oare vrea cale de a pune stavilă minciunilor? Mi-e teamă că, dacă n-ar fi fost ceaiurile minunate ale mamei, cu faimoasele ei alune trase în zahăr şi cu sărățelele ei devenite deja faimoase, nu am mai avea deloc musafiri, iar eu nu pot să înțeleg, pur şi simplu nu pot să pricep de ce sînt aşa de răi cu noi. Dintre tinerii veniți azi, unul era gras, unul era un pitic şi unul singur cu adevărat interesant, trebuie să admit. Este un Shaw, de la magazinele Shaw. *Averea lor s-a cam prăpădit în ultimul deceniu, dar ce-mi pasă mie de asta? De ce s-a mai omorît tata şi s-a dat peste cap să mă îmbogățească, dacă nu tocmai ca fiicele lui să nu mai aibă asemenea griji, ca atare, n-o să-l judec după lipsa de bani, ci numai după manierele lui frumoase şi după felul în care haina îi îmbracă umerii lați. Cred că este încă şi mai atrăgător decît domnul Wister care a venit pe aici mai zilele trecute.*

Am luat ceaiul pe peluză, ceilalți doi bărbați şi

Christian Shaw aşa îl cheamă, cu mama care a tricotat şi cu Charity care a stat mai mult pe iarbă privind la noi în vreme ce vorbeam. Hope a cîntat la pian, refuzînd îndemnurile mamei de a veni la noi, dar muzica, care plutea pînă la noi din camera de muzică, a adăugat nota perfectă acestei după-amiezi. Bărbaţii au promis să vină la bal şi au părut sincer încîntaţi la gîndul ăsta. Am discutat despre şcoală şi despre cada domnului Taft şi am rîs cu poftă. Cineva l-a menţionat pe domnul Dreiser şi cărţile sale dure, iar mama şi-a amintit de poeziile pe care le-a studiat în Europa, pe cînd era copilă. Deodată Christian Shaw s-a apucat să recite ceva extrem de frumos. În mod evident este bine instruit şi poate recita poezii după bunul plac, fermecînd pe toţi cei din jur. Poezia era despre lacrimile unui îndrăgostit la despărţire de iubita lui, cel puţin cam asta-i ceea ce am înţeles eu, dar, în vreme ce recita, se uita mereu la mine, de parcă toţi ceilalţi ar fi fost numai nişte statui, iar cuvintele n-au mai avut înţeles; eram prea vrăjită de muzicalitatea lor. Pentru mine a contat numai sunetul glasului lui şi felul cum arăta în clipele acelea. Am simţit cum mi s-au îmbujorat obrajii. S-a terminat în aplauze, iar Charity a declarat că lordul Byron este şi preferatul ei, iar după aceea veselia a pus iar stăpînire pe noi. Restul după-amiezei de abia dacă am îndrăznit să mă uit la trăsăturile lui ascuţite şi nici nu reuşeam să mă îndur să n-o fac.

Deja m-am asigurat că numele lui a fost trecut pe lista invitaţilor la bal. Tot azi am aflat că familia Scott are o sindrofie tot sîmbăta asta, ceea ce este foarte urît din partea lor, dar Naomi este o adevărată babă urîtă şi răutăcioasă, şi, în afară de asta, tata are mult mai mulţi bani decît domnul Scott, ceea ce trebuie să fie foarte interesant pentru un Shaw. Deci cred că am motive serioase să fiu sigură că voi apuca să dansez măcar un vals cu domnul Shaw al nostru cît de curînd, şi numai gîndul ăsta mă face să roşesc din nou."

16 IUNIE, 1911

„Ce zi pur şi simplu oribilă! Mi s-a spus azi că bătrîna doamnă Poole a fost invitată la bal, ceea ce m-a oripilat. M-am certat cumplit cu mama din cauza asta şi supărarea a ţinut toată după-amiaza. Cînd a venit tata acasă, am bătut din picioare şi am insistat să nu fie invitată, însă el a refuzat să stea de vorbă cu mine şi aşa mi-am dat seama că el a fost cel care a trecut-o pe lista invitaţilor. A făcut destule pentru femeia asta şi i-am spus-o. Oare trebuie să ne hăituiască pentru tot restul vieţii? Stau în casa mică de pe proprietatea noastră, amîndouă, mamă şi fiică, chinuindu-ne chiar cu tăcerea lor. Doar n-a fost vina tatei că bătrînul ăla ramolit a băut pînă n-a mai putut, n-a fost vina lui c-a ştiut să facă afaceri pe cînd celălalt n-a ştiut decît să-şi bea minţile. Tata a fost mai mult decît bun cu omul ăsta după ce s-a dizolvat parteneriatul şi ce-a primit în schimb? Numai ciudă şi răzbunare, şi o campanie de ponegrire care a supravieţuit sinuciderii lui şi ne-a distrus poziţia în societate. Şi continuă încă. Tata ar fi trebuit, pur şi simplu, să le instaleze undeva la o fermă din New Jersey şi să termine cu ele, dar, bun ca pîinea caldă, a vrut să aibă grijă şi de afacerile lor. Dacă ar fi avut vreo urmă de mîndrie, i-ar fi refuzat amabilitatea, dar ele n-au nici mîndrie, nici simpatie, nimic în afară de sentimentul că au fost nedreptăţite, dar eu n-am de gînd să le suport. E şi aşa destul de rău că le avem atît de aproape, că le putem mirosi de pe peluze, dar să vină şi la toate sindrofiile noastre, e deja prea mult! Cum am putea să ne distrăm şi să fim veseli, cînd ele două vor sta una lîngă alta, holbîndu- se la noi, cu buzele strînse şi cu nişte figuri înţepenite de reproşuri?

Şi, parcă n-ar fi fost şi aşa destul de rău, azi am primit şi o scrisoare de scuză din partea domnului Shaw.

Inima aproape că mi s-a frînt, atunci cînd a sosit biletul. De ce s-or simți bărbații aşa de atraşi de figura anemică a lui Naomi Scott şi de pielea ei albă ca făina, n-o să înțeleg nici în ruptul capului, dar bănuiesc că acolo se va duce. Cel puțin va veni domnul Wister. La un moment dat, inima îmi bătea mai repede pentru el, dar nu şi acum. Nu mi-l pot imagina pe domnul Wister recitînd vreo strofă de poezie, deşi unchiul lui a scris romanul acela despre cawboy. Ei bine, poate că domnul Wister mă va învăța cum să arunc lasoul ca să-l prind cu el pe domnul Shaw."

29 iunie, 1911

«Degetele îmi tremură în vreme ce scriu. Niciodată nu voi uita seara asta, niciodată. O voi purta în sufletul meu ca pe un diamant pentru tot restul vieții. Balul a fost o umilire. Sînt sigură că în chiar acest moment se rîde pe socoteala noastră în casele familiilor Pepper, Biddle şi Scott. Au făcut tot ce-au putut să ne țină deoparte, iar acum vor avea şi mai multe motive. Toate familiile bune au stat deoparte, ceea ce era de aşteptat după farsa urîtă pe care ne-a făcut-o Naomi Scott, dar şi cele de mîna a doua se pare că ne-au abandonat, lăsînd pentru balul nostru un grup fără distincție. Deşi destul de dezamăgitor, şi aşa ar fi fost acceptabil dacă totul ar fi mers după cum fusese plănuit la început.

Rochia pe care mi-o comandasem special pentru bal a fost din tafta albă de mătase şi la fel de frumoasă ca o rochie de mireasă. Am plîns atunci cînd a venit croitoreasa la noi pentru ultima probă. Sala de bal era incandescentă din cauza florilor şi a luminii, la fel de bine aranjată ca şi cea mai grozavă sală de bal din Main Line. Mama s-a îngrijit să avem cel mai bun bufet: şuncă de Virginia, trei curcani prăjiți, platouri pline cu fructe proaspete, căpşuni şi piersici Delaware coapte şi cele mai

bune dulciuri ale ei, alunele trase în zahăr şi bomboane de mentă în ciocolată, şi prăjiturele, şi sărăţele, şi trufe de ciocolată, toate aşezate pe farfurii mititele pe masa acoperită de dantelă, încît era o plăcere doar să stai să le priveşti. Şi, desigur, mai erau şi múrăturile, pentru că totuşi ce ar fi o petrecere Reddman fără murături? Tata a angajat cea mai bună orchestră din oraş şi în vreme ce viorile şopteau notele lor dulci, eu simţeam magia din aer. Însă după aceea au sosit doamna Poole cu fata ei.

S-au aşezat singure într-un colţ, holbîndu-se la dansatori, făcîndu-şi simţită prezenţa întunecată, femeia bătrînă şi acră şi fetiţa care nu avea nici opt ani, dar cu tinereţea stoarsă din ochi de răceala mamei ei, amîndouă întorcîndu-şi privirile urîte spre cei care încercau să se simtă bine şi să se distreze. Au refuzat şi şampania, şi mîncarea, şi pe mine m-au făcut să-mi amintesc cum Edmond Dantes refuzase să cineze în casa vreunuia dintre duşmanii săi. Era ciudat felul în care toţi invitaţii păreau să se zgribulească în prezenţa lor, pînă şi cei care dansau se fereau să se apropie de colţul acela. A venit şi domnul Wister, aşa cum promisese, şi am dansat împreună, dar el era neîndemînatic şi eu eram prea preocupată de norul negru ce venea dinspre colţul în care se aşezaseră cele două Poole, drept care, bănuiesc că n-a fost prea impresionat de mine. Treaba asta a devenit şi mai clară mai ales atunci cînd s-a apucat să danseze cu Sheila Harbaugh, tinerica aceea mititică, pe care o invitasem numai din cauză că familia Winter ne transmiseseră regretul lor că nu aveau să participe la balul nostru. De altfel, i-am şi văzut cum se strecurau pe terasa din spate, el cu o mînă aşezată discret pe talia ei. A trebuit să mă lupt cu mine însămi, ca să-mi păstrez zîmbetul pe buze spre beneficiul musafirilor, deşi Hope, care observă mereu asemenea mici amănunte, mi-a aruncat o privire plină de înţelegere. Şi aşa lucrurile mergeau prost şi stomacul mi se întorsese

pe dos cînd pe tata l-a apucat nebunia şi i-a venit să meargă s-o invite la dans pe oribila doamnă Poole.

Toată lumea s-a oprit şi a rămas nemişcată, privindu-l cum se îndreapta spre colţul întunecat. Era ca şi cum luminile reflectoarelor se aţintiseră asupra lui, aşa de încordaţi eram cu toţii. Cînd s-a apropiat de ele, s-a înclinat în faţa bătrînei şi apoi i-a întins mîna. Ea doar l-a privit posomorîtă. El s-a apucat atunci să-i vorbească cu blîndeţe şi calm, ea însă nu i-a răspuns, ci s-a mulţumit să-l privească cu aceeaşi posomoreală, după care şi-a întors faţa. Fata, cu capul plecat, nu a putut să-i înfrunte privirile, deşi el a bătut-o cu blîndeţe pe un umăr. Asupra întregii petreceri parcă se aşezase un nor negru de tăcere, care a rămas asupra noastră şi după ce tata s-a întors la nevastă şi copii. Tata le invitase acolo numai din bunătatea inimii, iar ele veniseră, cele două Poole, numai ca să-l umilească. Cum toată veselia acelei seri dispăruse, am vrut să mă duc peste ele şi să le arunc afară din casa noastră, însă tata nu m-a lăsat. Iar după aceea, unul după altul, sub privirile aspre ale bătrînei, oaspeţii au început să-şi ia rămas bun de la noi şi să plece. Era prea mult pentru ca să îndur, să-i privesc cum îşi chemau trăsurile sau maşinile, iar umilirea mă ardea cumplit şi aş fi fugit plîngînd în camera mea, dacă în acel moment nu l-aş fi văzut venind pe Christian Shaw, minunat în costumul de seară.

M-a invitat la dans şi muzica a devenit minunată. Are mîini puternice şi un pas uşor şi cred că niciodată înainte n-am mai dansat aşa de minunat. Ne-am învîrtit prin sală ca o singură fiinţă şi am putut vedea cum cei care mai rămăseseră acolo se uiatu la noi cu ochi miraţi. Curînd un alt cuplu ni s-a alăturat la dans, şi apoi un altul, şi foarte repede întreaga petrecere s-a însufleţit de rîs şi veselie. La un moment dat, cînd m-am întors cu faţa spre colţul celor două cobitoare, am constatat cu bucurie că acestea plecaseră pe nesimţite, speriate de

lumina adusă de Christian Shaw.

Cînd am putut, ne-am strecurat şi noi pe nevăzute pe terasa din spate, şi de acolo pe peluză, pînă la statuia Afroditei, pe care tata o cumpărase pentru grădinile din spate, unde, în fine, am putut să stăm de vorbă şi să fim puţin singuri. Ne-am sprijinit de statuie unul în faţa celuilalt, şi am început să vorbim. „Am fost la familia Scott, dar cît am stat acolo m-am gîndit numai la tine", mi-a zis el. „La mijlocul unui dans, mi-a apărut în faţă chipul tău frumos şi am ştiut că trebuia să vin. Sper că nu eşti supărată pe mine că am apărut din senin, după ce am refuzat invitaţia, nu?" I-am răspuns imediat că nici vorbă de aşa ceva. Atunci el a început să-mi vorbească despre noapte şi despre mireasma ei minunată, dar aşa cum păţisem şi la prima noastră întîlnire, am pierdut orice înţeles al cuvintelor lui din cauza muzicalităţii glasului. Respiraţia îi mirosea plăcut a coniac. Luna lumina statuia şi pe noi, şi în acel moment el s-a aplecat şi m-a sărutat. Da, de parcă un înger bun al ispăşirii mă atinsese, aşa m-a sărutat el, iar emoţia pe care am simţit-o a fost atît de intensă, încît în acel moment mi-am jurat, aşa cum jur acum şi voi jura în fiecare zi a vieţii mele, că îl iubesc pe omul ăsta şi-l voi iubi mereu şi că nu-l voi lăsa vreodată să stea departe de mine.»

30 IUNIE, 1911

„La prînz, am primit un buchet de flori imens, plin cu irişi, şi violete, şi lămîiţă, o explozie de culori fabuloasă. Cînd a venit, am alergat pînă în hol şi am scos cartea de vizită din plic cu degete tremurătoare. Însă era din partea domnului Wister, care-mi comunica că se distrase excelent la balul nostru şi că dorea să mă vadă. Inima mi s-a strîns, atunci cînd i-am citit cuvintele. M-am întrebat dacă Sheila Harbaugh n-a primit un buchet asemănător, cu acelaşi gen de carte de vizită. I-am dat

florile lui Hope şi am rămas posomorîtă întreaga după-amiază în casă, deşi afară vremea a fost superbă.

Iată însă că am mai primit un buchet, înainte de căderea serii. O duzină de trandafiri roşii şi unul alb. Pare extrem de timid faţă de buchetul trimis de domnul Wister, dar cartea de vizită era a lui Christian, scumpul meu Christian! Pentru o seară minunată, *îmi scrisese.* Al tău devotat, C. Shaw. *Trandafirii sînt chiar lîngă mine acum, cînd scriu aceste cuvinte. Şi simt cum mă îmbată cu parfumul lor."*

12 AUGUST, 1911

«Christian a venit iar în vizită în după-amiaza asta, iar bunătatea lui străluceşte cu şi mai multă claritate. Arăta, ca întotdeauna, extrem de elegant în costumul închis la culoare, şi, imediat după ce a intrat, am reuşit să-l scot din casă, departe de ceilalţi. După cum îi instruisem pe servitori, pe peluză fuseseră instalate două scaune şi o masă ca să ne putem lua ceaiul în linişte, aşa că eu am turnat în ceşti, în vreme ce el vorbea. Ca un băieţel neastîmpărat, a scos din buzunar o sticluţă şi a adăugat ceaiului puţină aromă şi savoare. Iar acel gest al lui n-a făcut decît să întărească încă şi mai mult intimitatea dintre noi. Conversaţia noastră, dacă tot eram instalaţi pe peluză, cu faţa spre iaz, s-a îndreptat spre minunăţiile naturii, de care, trebuie să admit, nu eram deloc conştientă, preferînd saloanele sălbăticiei. El s-a apucat apoi să-mi recite din versurile unui anume domn Emerson, despre mîndra frumuseţe a unei flori. Oh, să-i ascult vocea, e ca şi cum aş asculta cea mai minunată muzică. După-amiaza a fost perfectă, pînă cînd fata aceea negricioasă, cu ochi de rozătoare, a apărut pe marginea iazului ca să se holbeze la noi.

Christian a continuat să vorbească,de parcă prezenţa ei n-ar fi contat, dar s-o ştiu acolo, privindu-ne cu

ochi răi pentru mine, a fost ceva intolerabil şi în cele din urmă n-am mai putut să tac.

„Dar de ce te deranjează atît de rău?" m-a întrebat el. Nu i-am putut răspunde cu sinceritate. Bănuiesc că a auzit toate acele zvonuri răutăcioase. Şi sînt minciuni, numai minciuni, ştiu foarte bine, dar sînt minciuni care chinuie familia de parcă ar fi sfinte adevăruri. Simt povara acestor minciuni, aşa cum alții simt povara istoriei, şi mă rog în fiecare zi ca toate aceste adevăruri să fie mai repede îngropate sub capacul timpului, alături de bețivanul tată al fetiței. Dar cum să-i explic eu toate astea scumpului şi purului Christian? „Este un mic spion", i-a zis cu simplitate, „uită-te numai la felul în care insistă să se holbeze în direcția noastră." „Bine, dar este o biată fetiță", mi-a zis Christian, după care mi-a spus cît de frumos şi de bine este să poți să-i ajuți şi să-i compătimeşti pe cei dezavantajați. Mi-a mărturisit că el simțea numai compasiune pentru fata aceea, care trăia lipsită de tată, în căsuța de la poalele onacului. În buzunar avea o cărțulie despre un fel de lac din New England şi a insistat să coboare dealul ca să-i dea cartea. Mi-e teamă că trebuie să recunosc că m-am simțit stînjenită cînd l-am văzut cum se îndrepta spre ea şi mi-am întors privirile spre casă, ca să mă asigur că nu-l mai vedea altcineva. Charity stătea pe terasa din spate, cu părul fluturînd în vînt, privindu-l pe Christian coborînd panta cu paşi mari.

Am simțit atunci cum din suflet mi se ridica furia cînd l-am văzut pe Christian al meu stînd alături de fată, vorbindu-i cu blîndețe şi întinzîndu-i cartea. Mi se părea umilitor să-l văd concentrîndu-şi atenția asupra acelei amărîte şi mi-am zis că trebuie neapărat să-i explic foarte clar ce anume putea fi tolerat şi ce nu, cu privire la acele persoane. Dar atunci cînd l-am văzut cum se ținea, drept şi mîndru, şi am observat timiditatea fetiței dizolvîndu-se sub privirile lui, permițîndu-i să-i întindă

mîna şi să ia cartea, i-am văzut generozitatea extremă şi mi-am dat seama că el ar putea fi într-adevăr mîntuirea noastră. Toate neadevărurile otrăvitoare spuse pe seama noastră aveau să dispară, aşa cum ne rugasem de atîtea ori, tocmai datorită bunătăţii lui, care avea să transceadă răutatea cu care fuseserăm înconjuraţi. Bunătatea lui, acum văd bine, va fi instrumentul salvării noastre şi va duce familia noastră într-un loc mai bun decît am fi putut spera pînă acum.»

3 SEPTEMBRIE, 1911

„Astăzi am făcut o plimbare minunată de-a lungul pîrîului care înconjoară proprietatea noastră, Christian şi cu mine, şi ne-am ţinut de mînă în vreme ce am comtemplat apropiata despărţire. Nici nu ştiu cum voi supravieţui pînă cînd scumpul meu Christian va termina ultimul an de studiu la New Haven. Am devenit extrem de apropiaţi, sufletele noastre s-au unit. Azi a fost prima dată cînd mi-a mărturisit dilema acută cu care se confruntă familia lui şi viitorul lui, iar eu am simţit numai bucurie la gîndul că-şi împarte problemele şi gîndurile cu mine.

Eu nu sînt singura care a devenit obsedată de bunătatea iubitului meu. O ascultă pe Hope cu nesfîrşită răbdare cît cîntă la pian. De regulă e destul de timidă în public, dar îi face mare plăcere să-i cînte lui Christian cele mai grele bucăţi pe care le găseşte, iar el aplaudă de fiecare dată cînd termină, deşi lungimea recitalurilor ei poate obosi pînă şi cel mai îngăduitor suflet. În plus, s-a apucat acum să-i fie tutore şi lui Charity şi se plimbă deseori cu ea recitîndu-i din poeţii lui favoriţi. Pînă şi mama pare să se bucure nespus de complimentele pe care i le face el pentru ceaiuri. El este cel care a adăugat graţie acestei familii, motiv pentru care îi sîntem cu toţii dureros de recunoscători.

În două zile scumpul meu va pleca în Connecticut. Nici nu-mi vine să cred că va sta aşa de mult timp departe de mine, dar puterea lui şi angajamentul pe care l-am luat unul faţă de celălalt mă vor ajuta să trec cu bine peste iarna cea rece. Ştiu bine că împreună vom putea înfrunta tot ceea ce destinul ne va aduce în faţă, şi, după plecarea lui, m-am gîndit foarte mult la modul în care problemele lui de familie ne-ar putea afecta viitorul. Cred că deja întrezăresc o cale, aşa de improbabilă cum pare, de a ne asigura fericirea pe care mai mult ca sigur o meritătm. Mă rog numai să găsesc cumva tăria pentru a ajunge cu bine pînă acolo."

11 DECEMBRIE, 1911

„Tata a rămas la New York cu afacerile, în vreme ce noi continuăm să ne pregătim pentru sărbători. Christian rămîne în nord ca să studieze, iar eu rămîn singură şi tristă. Mi-e cumplit de dor de el, dar cu toate astea voi face tot ce trebuie ca să-mi menţin faţada de veselie. În vreme ce căutam ornamentele pentru pomul de Crăciun, am ajuns şi în bibliotecă, acolo unde are tata biroul. Mi-am amintit de ascunzătoarea secretă din panelurile de lemn pe care el ne-a arătat-o pe cînd eram mici şi el tocmai cumpărase casa de la familia Ritter, după ce aceştia îşi pierduseră banii. Dacă ţineam bine minte, trebuia să fie în partea dreaptă sau în partea stîngă a şemineului. M-am întrebat dacă n-aş putea s-o găsesc din nou. Oare în spatele cărui panel de mahon era ascunzătoarea? Mi-a trebuit vreo oră de bătut cu degetul în lemn şi de căutat orice fel de neregularitate, dar în cele din urmă am găsit-o. Inima mi-a sărit din piept atunci cînd am dat deoparte marginea subţire şi am deschis panelul. Însă, înăuntru nu erau deloc ornamentele pe care le căutasem, nici măcar ceva comori de-ale tatei, numai cărţi, registre, vechi jurnale de contabilitate.

Poate că într-o zi o să arunc şi eu o privire pe vechiturile alea ca să-mi dau seama de ce le-a ascuns tata, dar deocamdată trebuie să găsesc ornamentele acelea."

12 IANUARIE, 1912

„Scrisorile iubitului meu devin tot mai disperate. Toate speranţele noastre par să fie pe marginea prăpastiei. Vorbeşte acum de calificarea lui de inginer şi de intenţia de a se alătura aventurii domnului Goethal în Panama, sperînd într-un fel să găsească în sălbăticia Americii Centrale averea care i-ar putea salva familia. Însă în Panama, oamenii mor pe capete de malarie şi alte asemenea boli îngrozitoare. Gîndul că iubitul meu ar putea să sufere în acea sălbăticie, îmi chinuie inima. Acum a venit timpul să-mi fructific planurile pe care le-am făcut toamna trecută şi să opresc tragedia care pare să ne pîndească. Nu ştiu încă dacă sînt capabilă să fac ceea ce mi-am propus, dar ceea ce am aflat în ultimele săptămîni este suficient să-mi insufle o putere pe care n-am mai avut-o pînă acum. Trebuie să-mi reamintesc mereu că sînt fiica tatălui meu, şi că, orice putere a putut el să adune ca să-şi urmărească scopurile, şi eu pot aduna ca să le ating pe ale mele."

20 IANUARIE, 1912

«Tata era la biroul din bibliotecă lucrînd la nişte cifre atunci cînd m-am apropiat eu cu problema care mă măcina. Focul ardea în cămin, dar mie mi se părea frig în cameră. Toată viaţa mea venisem în acea încăpere cu rafturi pline de cărţi şi paneluri de lemn şi cu tapet roşu de mătase şi îi cerusem diverse lucruri pe care el mi le îndeplinise, o jucărie nouă, o rochie nouă, o petrecere de început de primăvară. Ne răsfăţase şi nu ne refuzase niciodată nimic, iar eu considerasem mereu biblioteca o

cameră a generozității, un loc al împlinirii visurilor, dar de abia acum mi-am dat seama, poate pentru prima dată, că în acea cameră de afaceri, unde mare parte din visurile mele copilăreşti deveniseră realitate, visurilor altora fuseseră zdrobite de puterea bogăției tatălui meu. Dar, din nevoie, am împins această frică deoparte şi mi-am întins buzele într-un fel de zîmbet. M-am oprit la cîțiva metri de masa lui de lucru şi am aşteptat acolo să-şi ridice capul şi să ia cunoştință de prezența mea. Cele cîteva secunde de aşteptare mi s-au părut ore.

„Vino aici, fiica mea", mi-a spus el cînd m-a observat acolo. „Cu ce pot să te ajut în seara asta?"

„Tată, am venit astăzi aici", i-am zis eu, „ca să discutăm despre afaceri."

Nu mi-a trebuit prea mult să-i explic situația delicată în care ajunsese compania fraților Shaw şi, cînd am terminat, tata m-a privit cu nişte ochi pe care nu-i mai văzusem înainte. Erau reci, şi întunecați, şi plini de calcule meschine. Privind în ochii aceia, ochi de afaceri, pentru o clipă, mi-e greu să recunosc, nu l-am mai iubit pe tata, mai ales după ce am comparat ochii lui de atunci, cu ochii albaştri şi senini ai lui Christian. Dar cum sîntem din acelaşi sînge şi din aceeaşi carne, eu şi cu tata, ştim cum să ne ținem piept unul altuia. Acum ştiu de ce este capabil cîtă vreme caută să-şi mărească şi mai mult averea; încă aflu şi eu profunzimile sufletului meu şi găsesc că am nişte posibilități de-a dreptul formidabile, capacități pe care nici măcar n-aş fi fost în stare să mi le imaginez.

N-a respins din capul locului propunerea mea. Însă a avut o puzderie de întrebări pentru mine, întrebări despre registrele contabile, despre valori şi proeicte de dezvoltare, despre piață şi despre valoarea acțiunilor, pozițiile în consiliu ale diferiților acționari, toate întrebări la care nu aveam răspuns. Acele întrebări, i-am şi spus de altfel, trebuiau puse acționarilor principali şi directo-

rilor. În cele din urmă, tata mi-a pus şi cea mai mare şi mai importantă întrebare.

„Trei sute cincizeci de mii de dolari", i-am răspuns eu.

Ochii reci şi meschini ai tatei nici măcar n-au clipit.

„Şi fără banii ăştia băncile vor închide compania şi vor vinde magazinul?" a întrebat tata.

„Asta este ceea ce mi s-a spus mie", i-am răspuns.

„Iar tu vrei să-i dau acestei companii capitalul necesar ca să treacă cu bine peste această criză?", m-a întrebat iar tata.

„Trebuie", i-am zis. „Trebuie!".

„Scumpa mea, trei sute cincizeci de mii de dolari este o sumă considerabilă", a oftat el.

„Atunci poţi s-o consideri drept zestrea mea", i-am spus eu.

Tata m-a mai privit un moment, după care şi-a plecat ochii iarăşi asupra registrelor lui. N-am ştiut dacă să mai stau acolo sau să fug, dar cum era ceva important ca să mă dau bătută şi să plec fără să fi căpătat vreun răspuns, deşi inima îmi bătea nebuneşte, am rămas locului în aşteptare. În cele din urmă mi-a spus, fără cea mai mică urmă de căldură, de parcă s-ar fi adresat unuia dintre angajaţii lui, că pot pleca.

„Nu fără să primesc un răspuns", i-a zis cu un glas tremurător.

Iarăşi fără să-şi ridice privirile din registru, tata mi-a răspuns: „O să fac toate aranjamentele necesare pentru transferul de capital."

Oh, ce zi fericită! Cel mai drag plan al sufletului meu s-a realizat. Sînt uimită de planurile făcute de Dumnezeu, încît ceva aşa de urît şi de condamnabil, ceva provenit din răutate, poate fi folosit pentru a cumpăra raiul pe pămînt. Aşa cum Iisus preschimbase apa în vin, tot aşa şi El preschimbase averea neagră a tatălui meu într-o dragoste pură şi o fericire uimitoare încît nu pu-

teau fi închipuite. Faptul că tata m-a făcut să-l implor şi să aştept, nu i-o voi lua în nume de rău; îl înțeleg prea bine, doar sîntem amîndoi făcuți din acelaşi aluat. Da, astăzi e o zi a fericirii, a bucuriei, a dragostei. Christian al meu, vom bea împreună din cupa fericirii şi vom rămîne mereu împreună.»

Scrisoarea a II-a

29 MARTIE, 1912

„Sînt uimită de reacția surorilor mele față de vestea noastră minunată. Cînd tata a anunțat aseară, la cină, logodna noastră, eu m-am temut că biata Hope avea să fie distrusă.

M-am temut de reacția ei din cauză că fiind mai mică cu doi ani, mă şi pregăteam de nuntă, în vreme ce ea nu avea nici măcar un singur pretendent, dar Hope a părut sincer mulțumită de norocul meu. I-am iertat deja remarcile de mai demult cu privire la Christian, care fuseseră numai mici tachinări din cauza unei fireşti gelozii, şi am luat drept sincere toate urările ei de bine. Charity a reacționat neaşteptat, pentru că s-a întunecat la față şi a ieşit ca o furtună din sufragerie.

Pînă atunci fusese o cină mai degrabă veselă; petrecusem numai momente vesele de cînd sosise Christian cu trenul de la New Haven, gata cu propunerea lui, cu cererea în căsătorie. Ultimul dintre frații Shaw, după

cum fusese botezat şi magazinul, unchiul Sullivan al lui Christian, era şi el prezent la cină, la fel ca şi cei patru veri ai lui, laolaltă cu nevestele şi copiii, întreaga familie adunată la noi. Era un grup care, cred eu, nu s-ar fi lăsat aşa de jos încît să pună piciorul la noi în casă cu numai cîţiva ani în urmă, dar acum toate astea se schimbaseră. Cina fusese una festivă care să sărbătorească noua înflorire a companiei Shaw, *în care tata urma să fie partener majoritar, imediat ce avocaţii aveau să termine de pregătit documentele. Focul ardea în cămin şi atmosfera era destinsă. Tata a scos din pivniţă cel mai bun vin al său şi toată lumea părea mulţumită de felul în care se rezolvaseră problemele. Trebuie să spun că unchiul Sullivan este un om mult mai neplăcut decît am fost lăsată să cred, deşi Christian i-a atribuit proasta dispoziţie dificultăţilor care precedau noua stare de lucruri din companie. Deşi, eu nu pot pricepe cum ar putea crede că tata este şi altceva decît un sfînt pentru c-a acceptat să dea banii ca să le salveze afacerea, dar, din cîte am învăţat, lumea afacerilor este în mod necesar foarte crudă, dură şi nerecunoscătoare. În timpul unui mic discurs, tata a toastat pentru noul parteneriat şi a anunţat logodna noastră. Au existat cîteva exclamaţii de bucurie şi aplauze, iar eu am simţit cum eram scăldată în admiraţia celor din jur. Atunci a fost momentul în care Charity a fugit din cameră.*

Hope a vrut să fugă după ea, dar Christian, fiind un bun suflet generos, s-a oferit voluntar să pună lucrurile la punct, aşa c-a ieşit pe terasă după ea. S-a întors după cîteva momente, s-a aşezat la masă şi şi-a pus şervetul pe genunchi de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic. I-am aruncat o privire întrebătoare, dar el mi-a făcut semn să rămîn calmă şi curînd după aceea a apărut şi Charity. Nu ştiu ce-a făcut-o să se supere aşa de rău, dar se pare că scumpul meu Christian a fost capabil să rezolve problema, aşa cum cred că va rezolva mai de-

parte toate celelalte probleme ce vor apărea în familia noastră. Iată o nouă eră pentru familia Reddman, o eră de lumină şi prietenie, în care tocmai am intrat, şi nu sînt deloc modestă dacă afirm că eu mă aflu chiar în centrul ei."

12 APRILIE, 1912

„Lista noastră continuă să crească, de parcă ar avea o viață a ei, proprie, iar mama se ține de consfătuiri periodice cu bucătarul, ca să se asigure că totul va fi perfect pentru nuntă. Christian a fost atît de ocupat cu pregătirile, încît aproape c-a devenit străin de casa noastră, dar la orizont se întrevede un viitor minunat. Au mai rămas ceva mai puțin de două luni pînă la nuntă şi mai sînt atît de multe de hotărît încă: flori, invitații şi aranjamente pentru masă. Eu nici măcar n-am apucat încă să-mi aleg rochia.

Deja am simțit schimbarea de atitudine în familie de cînd logodna a fost anunțată oficial. Chiar şi Naomi Scott, pisica cea palidă, a venit în vizită la mine mai zilele trecute ca să-mi spună cît de încîntată este de viitoarea mea cununie. Familia Shaw a fost considerată mereu una dintre cele mai bune familii din oraş, aşa că, odată cu apropiata mea nuntă cu Christian, barierele au început să cadă, iar noi am început să fim acceptați. Tata a fost chiar invitat să intre în consiliul director al Muzeului de Artă, ceea ce pe mama a mulțumit-o grozav de mult. E ca şi cum pata de pe familia noastră a fost cu totul ştearsă. Adevărul este c-o să respir ceva mai uşurată imediat ce documentele vor fi semnate, dar avocații tot găsesc nod în papură şi tata mi-a mărturisit că unchiul Sullivan face treaba şi mai dificilă. Încheierea afacerii va trebui să aibă loc la cîteva zile după nuntă,

deşi tata deja a dat banii băncilor, iar ele au devenit deodată înțelegătoare, aşa mi-a zis Christian. Cred că tata de abia aşteaptă să conducă magazinul. Este mult mai elegant decît fabrica lui de murături şi conserve, în care miroase mereu urît şi care se află pe malul rîului.

Mă bucur s-o văd pe Charity aşa de veselă în ultimul timp. Deşi nu pot spune c-a fost prea caldă cu mine, cred că se bucură sincer la gîndul cununiei. O mare parte din vreme şi-o petrece în afara casei, aşa că nu avem habar ce interes mai nutreşte acum, întotdeauna a făcut cîte o pasiune pentru cîte o ocupație, dar indiferent despre ce ar fi vorba acum, se vede bine că-i oferă mare bucurie. Mie nu vrea să-mi spună nimic, dar cred că şi-a găsit şi ea un cavaler. S-a împlinit splendid în ultimele luni şi are mereu pe buze un zîmbet care arată că este o femeie care şi-a găsit locul în lume cu ajutorul dragostei. Chiar azi am văzut-o că avea pe mînă un inel de aur cu inițialele gravate în interior. Cînd am întrebat-o de unde l-a cumpărat s-a înroşit toată şi n-a vrut să-mi spună. Sper numai să-şi fi găsit şi ea pe cineva la fel de iubitor, de credincios şi de generos ca scumpul meu Christian."

23 MAI, 1912

„Ceva nu este deloc în regulă cu Charity, iar ea nu vrea să ne spună ce o apasă. Mă rog ca nunta mea să nu stea la baza nefericirii ei, deşi nu este un fenomen tocmai rar ca nunta unei surori să-i sporească alteia starea de melancolie. Nu am fost niciodată o familie în care să concurăm unii cu alții, dar n-aş fi cinstită dacă n-aş scrie că o oarecare rivalitate tot a existat mereu între noi. Hope s-a dovedit a fi minunată, ținînd cont de vîrsta ei şi de apropiata mea cununie, şi m-aş fi aşteptat

ca drăguța de Charity să nu simtă absolut nici o apăsare, fiind încă așa de tînără, dar nimeni nu poate să știe cum vor reacționa tinerii. Charity a fost răutăcioasă, iar simțul umorului parcă i-a dispărut de tot. Cînd stă pe acasă, se ascunde în camera ei, sau stă îmbufnată și are deseori ochii roșii. Nu-mi place deloc să admit, dar ceea ce o necăjește atît a făcut-o să se dedulcească la prea multă mîncare bună și talia ei s-a îngroșat vizibil. Nu cred c-o să mai încapă în rochia pe care i-am cumpărat-o special pentru nuntă numai luna trecută."

5 IUNIE, 1912

„Asta îi seamănă așa de bine. Tata a răsfățat-o prea mult și acum are de gînd să strice totul. Au avut o ceartă cumplită, tata cu Charity, glasurile lor s-au auzit din bibliotecă încărcate de un venin cum nu s-a mai auzit niciodată în casă. Glasul tatei era profund și mînios, iar Charity plîngea de o falsă durere, vărsînd probabil și lacrimi de crocodil. Tunetele de afară erau monstruoase iar răpăitul ploii în geamuri asurzitor, dar noi tot am putut să auzim glasurile lor furioase. Mai am mai puțin de o săptămînă pînă să mă căsătoresc și, din cauza tuturor pregătirilor, de abia dacă am mai avut vreme să-mi văd iubitul. Iar acum nu am nevoie de isteriile lui Charity care să-mi distragă atenția de la planurile pe care le am.

O să ținem ceremonia în fața statuii Afroditei, acolo unde Christian m-a sărutat prima dată. Cel puțin o parte din aranjamente merg cît se poate de bine. Chiar ieri ne-am decis să adăugăm, chiar în fața statuii, special pentru ceremonie, un rond oval de flori minunate. Grădinarii au săpat și au pregătit ovalul acela înainte să înceapă ploaia, iar florile le vom planta cu puțin înainte de nuntă, astfel încît să fie proaspete și înmiresmate în

ziua cea mare. Şi, slavă Domnului, cele două Poole vor pleca în curînd într-o vacanță de două săptămîni la Atlantic City, finanțată de tatăl meu. Eu am insistat să le trimită acolo, şi, în cele din urmă, a fost de acord, aşa că nu am a mă teme că-mi vor otrăvi cu prezența lor cea mai frumoasă zi din viața mea. Nunta mea va fi cel mai mare eveniment monden a sezonului, asta dacă vom reuşi s-o facem pe sora mea să îşi vină în fire şi să nu mănînce ea singură jumătate din bufetul organizat pentru invitați, cu noul ei apetit."

6 IUNIE, 1912

„Charity a dispărut, a fugit de acasă. I-a dispărut valiza şi la fel cele cîteva rochii preferate. După cearta cu tata, şi-a făcut bagajul şi a fugit de acasă numai ea ştie unde. Mama e distrusă, iar tata, deşi se vede bine cît de supărat este, a hotărît să nu cheme poliția ca s-o caute, deşi nu ştiu de ce. Cu ea lipsă, e ca şi cum familia s-ar afla în doliu. Cum de-a putut să-mi facă una ca asta cu numai cinci zile înainte de cel mai mare eveniment din viața mea? Toată bucuria pe care trebuia s-o simt pentru ziua aceasta a fost distrusă de comportarea ei urîcioasă şi de atitudinea otrăvitoare față de viitorul meu. O să fac tot ce trebuie şi voi zîmbi cu grație spre invitați şi-mi voi spune jurămintele către viitorul meu soț, dar nu va mai fi aşa cum ar fi trebuit. Niciodată n-o s-o iert pentru această nepăsare față de fericirea mea. Măcar de-ar fi fost Christian aici ca să mă consoleze, dar nu l-am mai văzut de cînd a dispărut ea, de parcă ar evita să calce pe rănile noastre proaspete, cîtă vreme dispariția ei încă ne doare. Pînă şi în cele mai dificile momente, generozitatea şi căldura lui nu pot fi contestate."

9 IUNIE, 1912

„Ruşinea şi durerea pricinuite de dispariția lui Charity au rămas în familia noastră. Repetiția pentru nuntă a fost ceva de-a dreptul grețos, iar Christian a fost destul de înțelept ca să lipsească. Nu l-am mai văzut din noaptea aceea furtunoasă în care dispăruse Charity cu valiza şi problemele ei şi stau şă mă întreb cum îl afectează oare pe el instabilitatea familiei noastre. La repetiții, pastorul a glumit, spunînd că speră să-l vadă pe mire măcar în ziua cea mare şi asupra noastră a tuturor s-a lăsat o linişte mormîntală, dar nu mă îndoiesc nici o clipă că scumpul meu Christian înțelege prea bine că, în pofida dispariției surorii mele, miza e oricum prea mare pentru amîndoi şi pentru bunăstarea familiei lui, ca să permită absenței ei să ne afecteze cumva viitorul. Cununia noastră trebuie să aibă loc aşa cum fusese stabilit ca o necesitate a dragostei veşnice dintre noi. Totul s-ar fi destrămat dacă n-ar fi fost tăria tatei. El a insistat ca nunta să aibă loc aşa cum fusese plănuită şi refuză să lase tristețea noastră să stea în calea ei. Cred că pînă acum niciodată n-am înțeles prea bine puterea fantastică a voinței lui, obstinația cu care-şi urmăreşte scopul în slujba cauzei pe care a ales-o, indiferent de cît ar costa. Este o lecție pe care mi-am însuşit-o foarte bine şi pe care n-o voi uita niciodată. Îl înțeleg acum mai bine ca niciodată şi îi iert totul.

Grădinarii au terminat de plantat florile din rondul oval din fața statuii şi trebuie să recunosc că sînt de-a dreptul magnifice, flori albe şi rozalii şi violete, toate aşezate în straturi ordonate, ca o gardă de onoare. Indiferent de cît de supărată ar fi familia mea din cauza dispariției lui Charity şi a egoismului de care a dat do-

vadă, nunta în sine va fi o amintire triumfătoare a felului în care membrii responsabili ai acestei familii vor duce greul şi pe mai departe."

10 IUNIE, 1912

„Am făcut o criză de nervi. Nu mă mai pot opri din plîns. Chiar şi acum, cînd scriu, lacrimile se amestecă cu cerneala. Atîta bucurie şi atîtea griji. Tot n-am primit nici un cuvînt din partea lui Christian, şi asta de zile în şir. Desigur, se consideră ghinion să vezi mireasa cînd mai sînt cîteva zile pînă la nuntă, aşa că absenţa lui este absolut scuzabilă, dar şi aşa, cu Christian şi cu Charity absenţi din casă, există o singurătate abjectă care îmi înăbuşă bucuria. Hope a fost un munte de putere pentru că a stat cu mine atîtea ore în şir, că a dormit cu mine în pat, în vreme ce eu tremuram de teamă. Este aşa de bună şi de pură, cred că este cea mai de soi dintre noi. Dacă i s-ar întîmpla ceva şi ei, m-aş simţi cu totul pierdută. Îmi imaginez tot felul de probleme care se vor ivi mîine."

11 IUNIE, 1912

„Cea mai frumoasă zi din viaţa mea a trecut ca un vis. Christian Shaw şi cu mine ne-am căsătorit în ochii Domnului şi ai lumii la ora unu şi jumătate precis, sub un soare strălucitor, în faţa statuii Afroditei pe care o cumpărase tata, zeiţa dragostei şi a frumuseţii. Faptul că a fost ceva destul de sobru era de aşteptat, ţinînd cont că sora mea e tot absentă.

Întotdeauna mi-l voi aminti pe Christian al meu cum

arăta atunci cînd mă aştepta să vin spre el. A fost tare drăgălaş, ezitant, nesigur ca un băieţandru zbucuimat din cauza nervilor. Nici nu pot descrie în cuvinte cum îl ador. Desigur, a întîrziat, care mire nu întîrzie, şi din cauza problemelor cu care ne-am zbătut în ultima vreme, s-a întărit şi el cu nişte coniac înainte de ceremonie şi a continuat şi în timpul recepţiei, aşa de mult încît după aceea i s-a făcut rău, iar acum ne aflăm la hotelul din New York şi, în vreme ce eu stau şi scriu aceste cuvinte, el doarme dus.

Ne-am făcut jurămintele pe peluza din spate, în faţa unei mulţimi de invitaţi surescitaţi. Slujba pastorului a fost scurtă, dar foarte frumoasă. Între noi şi ceilalţi a fost rondul de flori în culori minunate. Eu am spus „da" la fel de fermă şi de sigură ca şi un bancher, dar Christian şi-a recunoscut dragostea printr-un fel de guiţat care a stîrnit simpatia şi hohotele de rîs ale celorlalţi. În faţa tuturor a devenit extrem de timid atunci cînd a trebuit să mă sărute, dar eu l-am prins de gît, l-am tras aproape şi ne-am sărutat iar cu tot atîta pasiune ca şi prima dată.

Desigur, fericirea a fost în parte umbrită de absenţa surorii mele, dar oricum a fost un eveniment deosebit şi a fost sărbătorit ca atare Mai mult ca sigur că eu şi cu Christian vom avea parte de o viaţă minunată împreună, iar Compania Fraţii Shaw, *cea care a reînviat şi pe care tata a scăpat-o din ghearele falimentului, va fi recunoscută iar în numai cîteva zile, după ce vor fi semnate toate documentele. Totul s-a rezolvat aşa cum plănuisem vara trecută, după ce auzisem de problemele financiare ale familiei Shaw.*

Deci acum sînt doamna Christian Shaw, un nume pe care-l voi iubi veşnic. Christian sforăie cumplit în pat, din cauza coniacului în exces, desigur. Prima noastră noapte de pasiune va trebui amînată, nu avem ce face şi asta numai din cauza felului în care dispariţia lui Charity ne-a afectat pe toţi. Dar destul cu ea. O să ne îm-

barcăm pentru un lung voiaj în Europa, plecăm chiar mîine cu vaporul, şi tot drumul pînă la Londra şi Istanbul va fi petrecut în cel mai mare stil, iar în toată această perioadă, nu mai vreau să mai aud vorbindu-se de ea. Viitorul ne aparţine mie şi scumpului meu soţ."

Scrisoarea a III-a

4 MARTIE, 1914

„Scumpa mea Charity,

Mi-a venit iar ciclul, ca un rîu de moarte roşie ca să mă condamne mai departe la tristeţe. Oare trebuie să-ţi mai reamintesc ce anume n-a mers deloc bine în ultimii ani ai vieţii mele? Oare agonia mea trebuie să continue la infinit? Oare nu voi fi iertată niciodată? Desigur, nu e de mirare că mi-a venit ciclul, de vreme ce soţul meu preferă fotoliile de piele şi cămăruţele de la clubul lui patului nostru conjugal şi apoi, atunci cînd mă atinge, o face numai din cauza băuturii şi a furiei, dar tot m-am rugat luna asta, ca şi în cele de dinainte, ca Domnul să-mi ofere o mică alinare faţă de starea de tristeţe permanentă în care mă aflu şi amărăciunea din sufletul meu este atît de adîncă, încît am ajuns să cred că rugăciunile mele cad precum seminţele pe un ogor sterp.

Întrebările au încetat, Slavă Domnului, dar asta nu înseamnă că abisul dintre noi n-a rămas la fel de adînc. Încă de cînd a murit mama, tata a încetat să mă mai întrebe cînd am de gînd să-i dăruiesc nişte nepoţi. În loc de asta mă priveşte posomorît în timpul cinelor, de parcă eu aş fi cauza inimii lui frînte. Supărarea lui este

nimic în comparație cu dispoziția neagră a soțului meu, și, uneori, stau și mă întreb dacă nu cumva cei doi nu conspiră împotriva mea din cine știe ce motiv întunecat și rău. Cred că am făcut o mare greșeală, scumpă soră, că am insistat atît ca eu și soțul meu să locuim mai departe la Veritas, dar nu m-am îndurat să fiu departe de el și de tot ce reprezintă, inclusiv amintirile despre tine. Pe Christian, de cînd ne-am întors din voiajul din Europa, nu l-a mai interesat absolut nimic în afară de sticla de coniac și tare mi-e teamă că din cauză că m-am încăpățînat să stăm aici, căsnicia noastră are numai de suferit. Singura alinare care mi-a mai rămas este familia.

N-aș fi putut supraviețui fără Hope și ca atare petrec ore întregi în fiecare zi la căpătîiul ei, citindu-i, dîndu-i supă pe care o prepar chiar eu. Și Christian de asemenea, atunci cînd este acasă, petrece multă vreme cu ea, făcîndu-i confidențe, așa mi-e teamă. Cred că numai Hope ar fi în stare să-l ușureze de secretul care-i împovărează inima. Ar trebui să fiu geloasă de evidenta apropiere dintre ea și soțul meu, dar Hope este ca o sfîntă, singura pe care am întîlnit-o în lumea asta. Sînt sigură că ea este apărătoarea mea și că nu va tolera nici cel mai mic cuvînt de rău spus împotriva mea. Este grația în persoană, are întotdeauna răbdare pentru problemele mele. De la ea îmi trag puterea și din gîndurile la tine oriunde ai fi, croindu-ți drum prin lumea asta. Tu ești sursa mea de inspirație, dragă soră, și în fiecare zi aștept să primesc prin poștă un cuvînt-două de la tine. Și vor veni, știu eu sigur.

Nu știu dacă aș mai putea îndura o altă amărăciune ca aceea pe care o port acum în suflet. Trebuie să fac ceva ca să umplu golul imens din inima mea, trebuie să fiu tare, la fel de tare ca și tine, scumpa mea soră, pentru că, așa cum ți-ai ales tu drumul în viață, pot și eu să-l aleg pe al meu."

12 MARTIE, 1914

„Scumpa mea Charity,

Sora noastră Hope s-a dat azi jos din pat, şi-a pus o rochie pe ea şi a coborît scările pînă la parter, fără nici un fel de ajutor. Doctorul Cohn a zis că dacă are grijă de ea, dacă evită frigul şi eforturile, poate să ducă o viață normală, exact ceea ce ne-am rugat şi noi de cînd s-a îmbolnăvit ea cu mulți ani în urmă. Tata avea lacrimi în ochi urmărind-o cum cobora scările, eu am aplaudat, iar spiritul tău, scumpă soră, plutea deasupra noastră. S-a aşezat la pian şi şi-a plimbat degetele peste clapele de fildeş. Zîmbetul de pe fața ei era dureros de recunoscător lui Dumnezeu, pentru însănătoşirea pe care i-o dăruise. Cum a fost o zi de primăvară neobişnuit de caldă şi cum soarele strălucea în înaltul cerului cu forță, am convins-o pe Hope să iasă afară, pînă la grădina mea, cu statuia Afroditei în mijloc. Gardul viu care am pus să fie plantat, ajunge aproape pînă la talie, iar straturile de lalele şi toporaşi sînt superbe. Acum se vede bine arhitectura grădinii, iar în centru este acel rond oval, minunat, în care plantele perene deja au început să răsară. Cînd a văzut totul, chipul lui Hope s-a luminat deodată, ceea ce mi-a confirmat faptul că n-am irosit de pomană orele îndelungate petrecute cu aranjarea grădinii."

18 MARTIE, 1914

„Scumpa mea Charity,

I-am trimis vorbă lui Christian la club, că sora noastră se simte tot mai rău şi că ar trebui să vină acasă imediat. În realitate însă o culoare frumoasă i-a apărut în obraji, iar doctorul Cohn ne-a zis că atîta vreme cît din

punct de vedere psihic este bine, şansele să se facă bine sînt mari şi rugăciunile noastre pentru însănătoşirea ei pot fi ascultate. Cu toate acestea, nu era tocmai acea perioadă a lunii în care Christian să fie absent din sînul familiei sale adoptive şi de lîngă nevasta lui. Dacă nu mai am răbdare, atunci Dumnezeu mă va ierta pentru că scopul meu este nobil şi este acelaşi cu vrerile Lui. Aş fi mai în siguranță pe poteca pe care am apucat-o dacă nu m-ar speria soțul meu aşa de tare. Tata e la Pittsburgh săptămîna asta, se întîlneşte cu Heinz şi Carbegie, aşa că nu am pe nimeni să mă apere aici în cazul în care lucrurile iau o întorsătură rea, dar nevoia disperată naşte mijloace disperate.

Ştiu de pe acum cum o să se poarte cînd o să vină acasă; îmi pot imagina totul la fel de clar de parcă aş urmări una dintre producțiile teatrale ale domnului Belasco. Maşina îl va lăsa în fața uşii, iar el va intra ca o furtună, cu pelerina neagră de ploaie fîlfîind amenințător în spate, în vreme ce va urca scările cîte două odată ca să ajungă în camera în care stă singura persoană din casă la care ține. Eu voi fi în hol, cu mîinile strînse în față, dar el probabil mă va ignora cu totul. Iar imediat ce va ajunge în camera lui Hope, după ce va fi sorbit toată melodrama din sticla zilnică, se va prăbuşi în genunchi lîngă patul ei, va pune capul pe pîntecul acoperit de pături, îi va strînge mîinile mici şi reci în palmele lui mari şi calde şi se va pune pe plîns. Iar apoi va fi uimit de rîsul grațios şi nepotrivit al lui Hope.

Va mai petrece cîteva momente cu ea, recunoscător pentru condiția în care se află, şi va fi astfel obligat să audă cuvintele bune pe care sora mea i le va spune, aşa cum am implorat-o să facă în această după-amiază cum va avea prima ocazie să-l vadă pe soțul meu. Cu glasul ei subțire îi va spune cum spera ca eu şi cu el să ne împăcăm şi să fim soț şi soție şi în fapt, nu numai cu numele, şi cum ar trebui să concepem un moştenitor. El

îşi va păstra zîmbetul pe buze şi va încerca să arate numai dragoste pentru scumpa noastră convalescentă, dar chipul i se va înroşi, iar ochii i se vor întuneca şi cînd va pleca de acolo va fi numai furie în sufletul lui, furie pentru planul meu şi pentru biletul care-l speriase şi care-i scurtase seara de la club, numai ca să vină pînă acasă să i se facă morală. Scumpul meu Christian nu suportă să-i facă cineva morală, mai ales în ceea ce priveşte îndatoririle lui de bărbat. Am observat că soţul meu este extrem de furios după cîte o astfel de morală din partea tatei sau din partea unchiului Sullivan. Mă rog numai să fi avut destul timp să golească o sticlă întreagă la club înainte de sosirea biletului meu ca să se enerveze pe măsură şi simţurile să-i fie amorţite.

Îi aud deja maşina zdrăngănind pe aleea din faţa casei, în vreme ce se grăbeşte să ajungă la căpătîiul surorii mele. Acum trebuie să ies din camera mea, trebuie să-mi iau locul pe scenă pentru că se va ridica în curînd cortina şi drama este pe cale să înceapă."

24 IUNIE, 1914

„Scumpa mea Charity,

Mă simt ca un orb care vede deodată lumina, căci eu, în fine, pentru întîia oară văd clar poteca care mi se aşterne în faţă. Nu voi mai discuta despre istoria vieţii mele egoiste, doar o să spun că o văd ca pe un ţinut pustiu, plin de regrete şi ocazii pierdute, şi mulţumesc cerului că am scăpat teafără de acolo şi cu un copil. Viaţa din interiorul meu, deşi nu este încă formată, conţine rădăcinile viitorului. Am fost binecuvîntată ca şi Maria, şi sînt sigură că fiecare mamă în devenire simte acelaşi fior al divinităţii.

Tata este nebun de bucurie, Hope se agită mereu în

jurul meu, la fel ca toți ceilalți din casă, de parcă aş purta în pîntec următorul rege ce va fi încoronat. Pînă şi soțul meu se agită.

Şocul anunțului s-a dus şi, deşi încearcă s-o ascundă, pot vedea bucuria din ochii lui. Indiferent de povara grea şi întunecată pe care o poartă în suflet, se pare c-a devenit mai uşoară, numai la ştirea că va fi curînd tată. Văd că acum suportă să mă atingă din nou cu blîndețe, mai ales atunci cînd îmi mîngîie pîntecul umflat. Cîteodată, nopțile, stăm amîndoi treji pînă tîrziu, ca să discutăm despre viitor, aproape aşa cum o făceam în zilele de inocență de dinaintea tragicei noastre cununii. Chiar noaptea trecută mi-a spus, cu toată sinceritatea, că trebuie să facem tot ce se poate ca să asigurăm viitorul copilului nostru. Devotamentul lui te inspiră. Tot ce voi face de acum încolo, cu fiecare respirație a mea, va fi pentru desăvîrşirea viitorului copilului nostru."

29 AUGUST, 1914

„Draga mea Charity,

Sora noastră este iar bolnavă. A căzut la pat şi şi-a pierdut toată puterea. Veştile din Europa au necăjit pe roată lumea, dar se pare că sensibilitatea scumpei noastre surori este mai profundă decît a noastră, a celorlalți, pentru că pe ea veştile au afectat-o cel mai rău, slăbindu-i apărarea în fața blestemului care o chinuie de atîția ani. Am angajat cea mai bună asistentă, dar eu continui să insist să-i fac supa în fiecare dimineață şi s-o hrănesc personal. Simt cum puterea vieții din pîntecul meu trece în supa pe care i-o servesc şi în adîncul sufletului ştiu că această putere o va ajuta să se însănătoşească. Ochii îi sînt ca întotdeauna strălucitori de

bunătate şi putere, dar trupul i-a devenit tare fragil, aproape că mă sperie. Petrec ore în şir cu ea, citindu-i ultimele romane şi poeme întregi din colecția din camera ta. Sper că nu te superi, dar n-ai de ce. Spiritul îi este puternic, dar se vede bine că nu mai are destulă tărie să lupte contra bolii şi de această dată e mai grav decît oricînd. Doctorul ne bate pe umeri şi ne spune să sperăm, dar se vede în privirea lui cît este de îngrijorat."

18 SEPTEMBRIE, 1914

„Scumpă Charity,

În vreme ce făceam de dimineață supa pentru sora noastră, am simțit cum viața din mine se contractă. Cu fiecare mişcare a lingurii bebeluşul se întorcea şi se răsucea, pînă cînd acele contracții m-au aruncat pe podeaua de gresie roşie făcîndu-mă să țip. Nu este încă vremea, nu se poate! A venit asistenta într-o fugă şi, văzînd ce s-a întîmplat, m-a ajutat să ajung la canapeaua din salon, unde am rămas pînă cînd a venit doctorul Cohn. Mi-a dat nişte medicamente şi mi-a prescris odihnă şi am foat alungată în dormitor, cel puțin pentru o perioadă. Cînd Christian a auzit ce s-a întîmplat, a venit în fugă acasă şi m-a ținut de mîini şi ne-am rugat pentru sănătatea copilului nostru. Niciodată pînă acum nu l-am văzut aşa de devotat, aşa de plin de dragoste."

9 OCTOMBRIE, 1914

„Scumpa mea Charity,

Hope s-a simțit azi destul de bine ca să se ridice în capul oaselor în pat. Din cauza condiției mele nu mai pot

să-mi petrec timpul alături de ea, dar Christian este alături de ea ore în şir în fiecare seară, citindu-i şi vorbindu-i. Pare să fie bunătatea întruchipată şi timpul petrecut cu soțul meu pare să-i fi dat noi puteri. Christian este un sfînt, aşa cum îi îndeplineşte şi cea mai măruntă dorință. Se pare că sarcina mea şi boala lui Hope ne-au transformat, în fine, într-o familie aşa cum ar fi trebuie să fim de la bun început."

15 NOIEMBRIE, 1914

„Scumpa mea Charity,

Chiar sub îngrijirea lui Christian, Hope a căzut iarăşi pradă bolii, iar acum teama a înlocuit orice fel de sclipire de bucurie de la Veritas. Doctorul mi-a permis să mă dau jos din pat, iar eu am făcut-o stăpînită de îngrijorare pentru Hope.

Azi-dimineață am coborît iar în bucătărie, am tăiat legumele, am împărțit puiul şi am spumuit supa clară care sper să mă ajute să-mi văd dorințele realitate. Muncesc cu toată voința moştenită de la tata. Ea de abea dacă a gustat un strop, dar mă rog să fi fost de ajuns. Este ciudat, dar, pe cînd mestecam cu lingura lungă de lemn în supă, am simțit iar cum copilul din pîntec se agita şi cum stomacul mi se strîngea, dar eu am continuat, în tăcere, nedorind să stea nimic în calea datoriei mele sacre.

Tata este dezolat de atîta grijă şi teamă, Christian îşi frînge mîinile de durere şi bea ca să se amorțească. Este de negîndit faptul că tragedia ne va lovi încă o dată. Măcar de-ai fi fost tu aici, scumpa mea soră, ca să ne încurajezi cu drăgălăşenia ta şi să ne dai putere săsuportăm toate suferințele pe care ni le-a rezervat viitorul."

19 NOIEMBRIE, 1914

„Amorțită de durere, de abia dacă am putut ridica stiloul. Ce am făcut să merităm o asemenea durere? Ce? Ce? De ce am fost blestemați? Se pare că din momentul în care am pus ochii pe Christian Shaw, tragedia m-a prins în ghearele ei şi nu mi-a mai dat drumul, deşi nu-mi pot da seama de ce. De ce? Nu ştiu decît că viața a devenit prea dură ca s-o pot suporta de una singură."

20 NOIEMBRIE, 1914

„Bucătăreasa a venit în camera mea, în vreme ce eu eram încă răvăşită de lacrimi şi mi-a arătat o cutie de tinichea cu un praf alb şi fin înăuntru. O găsise, mi-a spus, printre celelalte cutii cu mirodenii din dulapul cel mare din bucătărie. M-a asigurat că nu era a ei, dar mirosul îi amintea de substanța pe care grădinarul o pusese la subsol pentru a otrăvi şobolanii. I-am zis să arunce cutia şi să nu spună nimănui nimic despre ea. Ce greşeală ar fi putut aduce substanța aceea în dulapul din bucătărie? Nici nu suport să mă gîndesc la ce altă tragedie ne-ar fi lovit. Grădinarul va fi concediat, mă voi ocupa eu, imediat! Să fiu forțată să mă lovesc de problemele cotidiene ale casei în vreme ce draga mea soră zace aşa de liniştită în sicriul ei, mi se pare insuportabil. Mă rog chiar ca viața din mine să-şi înceteze zbaterea pentru cîteva clipe ca să mă pot cufunda cu totul în durerea abjectă."

29 DECEMBRIE, 1914

„Dragele mele surori,

Azi dimineață, devreme, puțin după miezul nopții, s-a născut fiul meu. Durerile pe care le-am îndurat în acești ultimi ani, pălesc alături de bucuria magnifică de a-l avea. Este robust și rozaliu și primul țipăt pe care l-a scos a fost sunetul vieții în plină glorie împotriva tragediilor din trecut. Travaliul a fost lung și chinuitor, iar eu am urlat ca un animal rănit ore întregi și am mușcat mîna moașei, pînă cînd a început să sîngereze. Dar am întîmpinat cu bucurie și această agonie, într-o parte îndepărtată a sufletului meu, ca un fel de ispășire pentru tot ce s-a întîmplat înainte. Dragele mele surori, fiul meu există pentru noi toți, iar spiritele noastre vor veghea asupra copilăriei lui. S-a născut în violență, și tragedie, și moarte, dar plînsul lui este cu adevărat regal, și, cum va moșteni întregul imperiu Reddman, l-am numit Kingsley Reddman Shaw.

Să-l văd pe tata ținînd în brațe copilul nostru, scumpele mele surori, singurul lui moștenitor, a fost ca și cum aș fi urcat în ceruri. Viața lui a fost binecuvîntată, iar operele filantropice au devenit faimoase, ba chiar au acoperit reputația de afascerist fără milă, dar după tot ce-a pierdut în anii trecuți, în primul rînd prezența voastră minunată, a simțit probabil nevoia să iasă din nou învingător. El vede în nepotul lui această victorie, cel puțin așa cred, și justificarea pentru tot ce-a avut de suferit cît s-a chinuit să-și clădească un nume.

Christian a plecat de acasă imediat după moartea lui Hope, suferind după cea care a fost așa de bună și de pură, ca atare, soțul meu nu și-a văzut încă fiul, dar deja am trimis mesaje prin toate locurile lui preferate și îl

aştept cît de curînd. Parcă-l şi văd urcînd scările cîte două ca să ajungă mai repede la fiul său, iar această viziune mă umple de speranță pentru viitor. Copilul nostru este toată speranța de care aveam nevoie. El va reprezenta mîntuirea familiei Reddman, salvatorul nostru al tuturor. El va onora moştenirea noastră, şi suferințele, şi sacrificiile, scumpele mele surori. Puteți fi sigure că scumpul nostru Kingsley va duce mai departe măreția tatălui nostru, acum că familia Reddman este renăscută."

Scrisoarea a IV-a

28 MARTIE, 1923

„Dragele mele surori,

În comitatul nostru a fost depistat un caguar de munte. A venit din înălțimile nordice pînă la noi în căutare de mîncare, probabil din cauza iernii lungi sau pentru că s-a pierdut de ai lui, oricum nu contează motivul. La o fermă nu departe de noi, un cîine a fost omorît şi una dintre vacile care sînt mîndria lui Naomi Scott, a fost găsită moartă pe o păşune îndepărtată mîncată pe jumătate. Prezența acestei bestii sălbatice ne-a umbrit primăvara, iar bărbații înarmați scotocesc ținutul în căutarea urmelor în pămîntul moale.

Christian a ieşit cu Kingsley în căutarea sălbăticiunii.

A luat puşca cu el, pentru orice eventualitate şi i-a dat-o fiului nostru s-o ducă, în pofida obiecţiilor mele. Kingsley e prea tînăr ca să mînuiască o armă şi Christian nu are cum s-o folosească bine, dar ca de obicei, cum se întîmplă cu el, protestele mele au fost auzite de copaci şi de flori, nu de ei doi. E ca şi cum nici nu m-ar auzi atunci cînd îi vorbesc. Pentru el nu există decît fiul lui, şi iazul, şi copacii, locurile în care-şi petrece ore în şir avînd drept companie păsările şi gîngăniile. Nefericirea lui este atît de evidentă, încît înăbuşă orice încercare de a ajunge pînă la el. Au trecut aproape patru ani de cînd s-a întors, şi cu toate astea, se poartă de parcă ar fi încă la război. Cîteodată mă gîndesc că schija aceea de metal, mai bine i-ar fi nimerit gîtul în locul braţului şi astfel l-ar fi scutit de toată această tristeţe şi nemulţumire cu care s-a întors acasă.

Văzîndu-i plecînd împreună, băiatul tăcut cu arma cea mare strînsă în braţe şi bărbatul cel ciung, mă minunez din nou de relaţia care s-a înfiripat între ei. Kingsley de abia dacă este în stare să lege două vorbe, aşa-i de timid şi de retras, iar nefericirea lui Christian infectează pe toţi cei cu care intră în contact, dar împreună par un întreg firesc, ca două animale sălbatice care se simt perfect unul alături de celălalt. Am sperat că scumpul de Christian mă va ajuta să vorbesc cu băiatul despre studiile lui, pentru că este evident că mititelul nu vrea să asculte de ceea ce-i spun, numai că nici Christian nu vrea să audă vreun cuvînt rău despre Kingsley. Noul profesor al băiatului n-a reuşit să stabilescă o legătură cît de cît, şi mi-a raportat că elevul său este tot incapabil să citească chiar şi cele mai simple pasaje şi nu poate să facă nici cele mai uşoare adunări. Eu cred, deşi nu îndrăznesc să spun nimic nici faţă de Christian şi nici faţă de tata, că problema este cu băiatul nu cu profesorii pe care îi are, dar, chiar şi aşa, voi continua să caut alt profesor cu o metodă mai bună."

31 MARTIE, 1923

«Dragi surioare,

Nu mai pot să dorm, nu mai pot citi, mintea îmi fierbe de o furie pe care o pot explica în cuvinte numai către voi, scumpele mele. Am avut încă o ceartă cu tata din cauza acelor femei. Am insistat iar să le alunge de pe proprietate, să le arunce acolo unde furia şi ura lor nu ne-ar mai putea ajunge. New Jersey am sugerat, locul de unde nu ne-ar putea face mai mult rău decît ne-au făcut deja, dar din nou tata m-a ignorat. Ceea ce a fost a fost, am încercat să-i spun, gata, uită, lasă-le în pace. El însă mi-a reamintit că proprietatea era prin contract a văduvei Poole şi că nu are nici un fel de putere, dar, şi dacă n-ar fi existat nici un contract, răspunsul lui ar fi fost acelaşi. Înțeleg prea bine motivele tatei, mai bine decît crede el, dar timpul pentru milă a trecut, iar evenimentele din această după-amiază au demonstrat-o cu prisosință.

Eram la mine în cameră cînd ferestrele s-au întunecat căci cerul s-a acoperit de nori negri. Văzînd cerul amenințător mi-am amintit de jaguar şi apoi m-am gîndit la Kingsley şi am şi pornit să-l caut. Nu era nici în camera lui de joacă, şi nici în fața casei. Guvernanta lua ceaiul cu doamna Gogarty în bucătărie. Cînd am întrebat-o unde este Kingsley, a bălmăjit nişte scuze idioate, după care a tăcut vinovată. Ținîndu-mi firea, i-am poruncit să-l caute pe băiat. În vreme ce ea căuta prin casă, eu am ieşit pe terasa din spate şi apoi în grădină.

Cerul era întunecat rău şi amenința cu ploaia, vîntul puternic şi neplăcut de cald, ca o adiere de vară înainte să se instaleze iar frigul. La început, l-am căutat prin

grădină, privind cît de bine puteam peste gardul înalt pînă la umăr. Păşeam cu grijă, foarte atentă, neştiind ce fel de animal mă putea urmări prin aleile din labirintul meu, dar grădina din centru era pustie, nici urmă de om sau animal.

După ce am ieşit de acolo m-am gîndit să mă întorc acasă, dar, dintr-un motiv necunoscut, m-am simţit atrasă spre iaz. Am coborît dealul cu groaza în suflet. Iazul acesta m-a speriat de multe ori, da, şi mi-am făcut mereu griji ca nu cumva într-o zi, Kingsley să nu calce aiurea şi să se scufunde sub suprafaţa aceea mîloasă. Dar acum suprafaţa era limpede şi raţele pluteau fără griji. Lîngă iaz este desişul acela de pădure în care nu am îndrăznit să intru, şi m-am rugat ca şi fiul meu să fi fost destul de înţelept să stea departe de el cît bestia nu avea să fie răpusă. Eram chiar la marginea iazului, cînd am auzit prima dată sunetul, înalt şi melodios, de parcă ar fi fost o pasăre mare, cel puţin din cîte mi-am dat eu seama de la depărtare. Am urmat sunetul acela, trecînd de iaz şi ajungînd lîngă cocioaba aceea care se numeşte casă.

Acolo, pe treptele putrede, stătea Kingsley, răsturnat într-o rînă, ascultînd-o pe fiica lui Poole cum îi citea. Vederea aceleei fete hidoase şi a cărţii, a acelei cărţi, mi-a umplut sufletul cu ura pe care o simţeam de fiecare dată cînd zăream familia aceea. Dar de data aceasta, ura avea rădăcini şi mai adînci. Stătea alături de fiul meu, citindu-i din cartea aia, iar el îi sorbea fericit fiecare cuvînt care ieşea plin de ură din gîtul gros. Nu a fost destul că şi-au aruncat răzbunarea otrăvitoare asupra tatălui meu şi a copiilor lui, acum voiau să-l infecteze şi pe fiul meu? Era prea mult ca să suport şi un strigăt de ură mi-a scăpat fără voie.

Kingsley a sărit în picioare. I-am poruncit să meargă imediat înapoi acasă, iar el a ezitat un moment cumplit, cu capul lăsat în jos, înainte s-o ia la fugă în sus pe

deal. De abia atunci mi-am întors atenția spre fată.

Era tot pe trepte, cu rochia largă răspîndită în jurul ei, privindu-mă cu o ură indiferentă. Pe cît de calmă am putut, i-am spus:

„Nu vreau să mai vorbeşti vreodată de acum înainte cu fiul meu".

„I-am citit puțin din Thoreau".

„Ştiu foarte bine ce anume îi citeşti", i-am răspuns. Kingsley are un profesor care-l ajută să citească. Nu are nevoie să te bagi între el şi studiile pe care le face. Să nu te prind că-l mai vezi iar, ai înțeles?"

„Este un băiat tare dulce, dar foarte singur, aşa cred."

„Starea lui nu te interesează pe tine. Orice altă interferență în treburile lui, din partea ta sau a mamei tale, va atrage consecințe serioase asupra voastră".

„Mama este prea bolnavă ca să se mai poată da jos din pat", mi-a zis ea în vreme ce s-a ridicat cu greutate. Tu şi cu familia ta nu aveți ce porcării să-i mai faceți."

De abia atunci am observat ceea ce ar fi trebuit să-mi fie foarte clar de la bun început, rotunjimea grotescă a pîntecului ei pe care nici chiar rochia cea lăbărțată n-o mai putea ascunde. Nu sînt deloc mîndră de cuvintele care mi-au ieşit de pe buze înainte să plec de acolo, dar ele au fost atrase de sclipirea aceea de triumf din ochii ei.

Apoi m-am dus la tata ca să-l rog din nou să le dea afară pe cele două. Şi aşa a fost destul de rău că ne-au chinuit ani la rînd cu ura şi cu dorința lor de răzbunare, dar ca acum să ne chinuie şi cu un bastard, era prea mult. Singura mea alinare este faptul că în contract scrie că acea casă le aparține cîtă vreme trăieşte mama, după aceea atît clădirea cît şi terenul aferent vor redeveni proprietatea noastră. Şi, cum mama este în mod evident bolnavă, se pare că în curînd vom scăpa de cătuşele urii lor.»

3 APRILIE, 1923

„Scumpele mele,

În noaptea asta, poate datorită luminii ciudate de la luna plină, m-am simțit atrasă în josul dealului, pe lîngă iaz și între copacii care înconjoară casa cea coșcovită, fără să mai țin cont de primejdia caguarului care încă n-a fost prins. Nu am mai putut să mă gîndesc la altceva decît la ciudata întîlnire pe care am avut-o cu fiica Poole cînd am aflat că este însărcinată. Familia Poole a fost prezentă în casa noastră încă din copilărie, de cînd cu moartea lui Elisha, dar niciodată n-am ajuns să le cunosc pe cele două femei, niciodată n-am conversat cu vreuna dintre ele, pînă la schimbul de cuvinte pe care l-am avut zilele trecute. Viețile lor, sînt sigură de asta, sau eram, păreau devotate în întregime pentru a ne urî familia. Pentru mine a fost ca un șoc să mi-o imaginez pe fata aceasta avînd și o altă emoție, să mi-o imginez pierdută într-o pasiune care, chiar de a durat numai un singur moment, a înlăturat ura și furia obișnuite. Imaginea acelei fete rostogolindu-se prin iarbă cu un bărbat, lăsîndu-se absorbită într-o lume în care nici un Reddman nu era admis, mi-a tot chinuit mintea. O văd atunci cînd fac baie, cînd plivesc grădina sau cînd mă trezesc singură în patul rece.

Am stat în spatele unui stejar înalt și subțire și am privit în casă prin ferestre. Mama se afla în pat, la parter, slăbită, albă, cu chipul tras și obosit. Camera era luminată de un bec puternic, agățat de o sîrmă din tavan. Fata stătea lîngă mamă, cu o carte în poală, citindu-i cu voce tare. La un moment dat, chiar în vreme ce le urmăream, fata s-a ridicat și s-a dus la bucătărie,

întorcîndu-se cu un pahar cu apă, ajutîndu-şi apoi mama să bea. Între ele se simţea clar tandreţea specifică a unei familii şi asta m-a făcut să mă gîndesc la voi, dragi surori, în vreme ce priveam şi plîngeam după ceea ce am pierdut. După o vreme, ochii mamei se închiseră, iar fata se apucă să-i mîngîie uşor fruntea. A stat o vreme acolo, fata gravidă alături de mama adormită, înainte să se ridice şi să stingă lumina.

Eu am urcat dealul şi am intrat în casa monstruos de goală. Kingsley dormea la el în cameră, iar eu am intrat la el şi l-am privit în timpul somnului, ascultînd ca vrăjită respiraţia uşoară. În multe feluri, băiatul îmi este la fel de străin ca şi cele două femei din josul dealului, atît de plin de mistere. Mi-aduc aminte c-a fost o vreme cînd eu am reprezentat întregul lui univers.

Oare cum de este posibil să supraviețuiești în viața asta, cînd nu putem uita nicicînd tot ce am distrus?

5 APRILIE, 1923

„Dragele mele surori,

Mişcările ei în vreme ce munceşte în bucătărie, sînt pline de graţie uimitoare, în pofida stării ei. În seara asta a preparat o supă, iar eu am privit-o cum a curăţat zarzavaturile, cum le-a pus în oală, cum a pus lemne în cuptor şi cum a fiert apa pînă ce a dat în clocot. Cu o mişcare unduitoare a mîinii a spumuit supa bine. Avea un soi de concentrare inocentă în felul în care-şi făcea treaba, de parcă în minte n-ar fi avut nimic altceva decît supa, nici sărăcia evidentă, nici sănătatea tot mai şubredă a mamei, nici viitorul neclar al bastardului din pîntec. Pentru cîteva momente a ieşit afară, cu un şal pe umeri, ca să-şi aprindă o ţigară. Eu m-am ascuns mai bine în spatele copacului şi am continuat s-o urmăresc. Lumina din casă îi venea din spate şi astfel nu i-am

putut vedea fața, dar avea o uşurință în felul în care se ținea, un fel de siguranță fantastică în felul în care ducea țigara la buze. Este o femeie care se simte apărată şi fericită în dragostea care o înconjoară. Trebuie să fie ceva de capul acelei bătrîne care-şi aşteaptă moartea în casă, dacă îi poate oferi fiicei ei o asemenea alinare."

7 APRILIE, 1923

„Dragele mele,

Este o mirare că am considerat-o urîtă. Este adevărat că nu are trăsături regulate şi că nasul este un pic cam prea lung, dar în mişcările şi pe fața ei este o frumusețe stranie şi o strălucire nebănuită. Toată ziua mă gîndesc la ea cum stă în casa din josul dealului, însărcinată şi totuşi îngrijindu-şi mama. De abia aştept să vină noaptea ca s-o pot vedea. După ce Kingsley e în pat şi tata se chinuie să bea ca să-şi alunge tremurul mîinilor, eu mă strecor afară din casă la punctul meu de observație din spatele stejarului. În seara asta am privit-o cum se pregătea de culcare, am urmărit-o dezbrăcîndu-se şi ştergîndu-şi corpul cu un burete. Are un pîntec mare şi rotund, sînii umflați, iar sfîrcurile ridicate din cauza apei reci. Pielea îi este proaspătă şi albă, chiar şi pe burtă. Îşi poartă povara cu o demnitate de-a dreptul remarcabilă. Mă simt purificată numai privind-o. Se pregăteşte pentru noapte, de parcă s-ar pregăti pentru iubit, ceea ce este sfîşietor, ştiind c-o are numai pe mama muribundă care să-i țină de urît. Sîntem surori în singurătatea noastră.

M-am tot gîndit la copilul din pîntecul ei. Poate că acum voi avea ocazia să-mi spăl o parte din greşelile trecutului. Cînd va veni timpul potrivit, o să discut despre asta cu tata."

8 APRILIE, 1923

«Surorile mele dragi,

Cînd m-am întors de la veghea mea de noapte, am fost uimită să-l văd pe Kingsley în fața uşilor franțuzeşti de la terasa din spate, aşteptîndu-mă. M-a întrebat imediat dacă am auzit. Ceața uşoară din acea seară se preschimbase în burniță, aşa că mi-am şters mai întîi fața de umezeală.

„Despre ce vorbeşti, scumpule?", l-am întrebat, în vreme ce încercam să îmi revin.

„Caguarul", mi-a răspuns el. „Tata mi-a spus că strigătele lor de împerechere seamănă cu nişte țipete sălbatice. Eu tocmai l-am auzit în josul dealului".

„Trebuie să fi fost altceva", i-am zis eu.

„Nu", mi-a răspuns el. „Este caguarul, ştiu eu bine!".

„Şi atunci ce crezi c-ar trebui să facem?"

Nu mi-a răspuns, ci, cu toată siguranța celor opt ani ai săi, s-a întors şi m-a condus în biblioteca tatălui meu, spre dulăpiorul prins sus, pe zid, în care Christian îşi ținea armele. Era încuiat, dar Kingsley s-a întins pînă în spatele dulapului şi de acolo a scos cheia. După aceea s-a urcat pe un scaun şi a băgat cheia în broască. Uşa cu geamuri de cristal s-a deschis larg.

Arma pe care a luat-o din rastel era cea mai mare dintre cele patru. Fusese puşca tatălui lui Christian. Kingsley a desfăcut-o ca să se asigure că avea înăuntru destule cartuşe. După care a închis-o la loc. M-am cutremurat atunci cînd am auzit sunetul acela.

M-a condus apoi iar prin casă, la uşile franțuzeşti care dădeau spre terasă, deschizîndu-le larg în noapte.

Ploaia se înteţise, înecînd orice lumină venea dinspre casă înainte să fi putut atinge peluza din spatele terasei. Noaptea era supranatural de întunecată.

„Aprinde luminile din sufragerie şi din hol", mi-a poruncit fiul meu, iar eu m-am grăbit să-i fac pe plac.

„Nu crezi c-ar fi mai bine dacă l-am aduce pe bunicul?" am întrebat imediat ce m-am întors lîngă el.

„Tremură prea tare", mi-a răspuns el cu simplitate.

„Dar pe tata?"

„E plecat", mi-a răspuns, şi, în cele două cuvinte scurte n- am simţit nici un fel de ranchiună, de neplăcere faţă de părintele care lipsea tot mai des de acasă şi care-şi lăsase familia pradă acelei bestii. „Dar, dacă caguarul vine înspre noi", mai zise el cu glas tremurător, „atunci tata m-a învăţat ce trebuie să fac".

Am aşteptat împreună în pragul uşilor, la cîţiva paşi depărtare de ploaia puternică, fiul meu cu puşca şi eu în spatele lui, cu o mînă aşezată pe umărul curajosului copil. Am avut atunci impresia că ceva nu se potrivea în acest tablou, de parcă poziţiila noastre ar fi trebuit inversate.

Eu ar fi trebuit să fiu cea care să-l apere, dar eram *prea zăpăcită din cauza sentimentelor contradictorii ca să mă descurc în acea situaţie, şi mă simţeam încălzită de preocuparea băiatului pentru siguranţa mea. Eram o echipă împreună, doar noi doi, păzind căminul de intruşi, aşa că nu m-am putut dezlipi de acel sentiment plăcut şi cald pe care-l aveam alături de el, deşi puteam să simt fiorii de teamă care-l scuturau din cînd în cînd.*

Minutele au trecut unul după altul şi, n-aş putea spune cîte s-au scurs pînă să văd ceva tîrîndu-se în susul dealului prin noaptea aceea întunecată şi ploioasă.

„Ce-i aia?" am şoptit.

O umbră şi-a desluşit la marginea peluzei.

„Acolo", i-am arătat.

Băiatul a ridicat arma la umăr.

„Acum", i-am zis.

Explozia a sfîşiat noaptea, lumina de la capătul ţevii orbitoare, înainte să dispară, lăsînd noaptea să pară şi mai întunecată decît înainte. Aproape că fuseserăm asurziţi de zgomot, chiar şi răpăitul ploii încetase să se mai audă după acea împuşcătură.

Băiatul meu a reîncărcat puşca şi a tras o dată, şi apoi încă o dată. Noaptea a fost sfîşiată iar de zgomot şi lumină. Am ţipat numai din plăcerea de a face zgomot, înainte să se lase iar tăcera asupra noastră.

Servitorii au coborît în goană scările şi s-au bulucit în pragul sufrageriei, unde ne-au văzut pe terasă, eu alături de Kingsley, care avea încă arma în mînă. Le-am explicat tuturor ce anume s-a întîmplat, după care i-am trimis pe toţi la culcare. Tata e prea sedat ca să fi auzit vreun zgomot.

Kingsley a vrut să iasă ca să vadă dacă omorîse cu adevărat felina, însă eu nu i-am dat voie.

„Poate să aştepte pînă mîine", i-am zis, imediat ce am închis uşile de la terasă. „Nu vreau să ieşi pe întuneric pînă ce nu vom fi siguri că e mort".

„Trebuie să curăţ puşca", mi-a spus Kingsley. „Tata m-a învăţat s-o curăţ întotdeauna înainte s-o pun în rastel".

„O s-o cureţi mîine", i-am răspuns eu. „O să le facem pe toate mîine".

Am mers cu el în bibliotecă unde a pus puşca la loc. Cînd a încuiat dulapul am luat eu cheia. Este chiar pe masă, lîngă mine în vreme ce scriu toate astea. Nu pot să explic, scumpele mele surioare, dar mă simt deodată curăţată de acele explozii şi am supraviţuit tuturor trădărilor din aceşti ultimi doisprezece ani. Acum cred că voi putea să mă reîntregesc. Cu tăria tatălui nostru şi cu dorinţele profunde din sufletul meu voi putea vindeca lumea noastră.»

19 APRILIE, 1923

„Dragostea mea,

Au trecut deja zece zile de cînd te-am găsit şi tot mai sufăr de agonia celor văzute atunci. Scumpul nostru Kingsley n-a părăsit patul timp de o săptămînă. Am stat cu el şi i-am dat supă, dar este amorțit de durere şi de disperare. Nu ştiu cum va putea supravieţui acestei disperări şi sentimentelor de vinovăție. dar trebuie, pur şi simplu trebuie, sau toate visurile şi speranțele noastre se vor spulbera. El este moştenirea ta, soț drag, şi prin el tu vei trăi veşnic.

Cred că ți-ar plăcea să ştii că familia Poole a plecat pentru totdeauna de lîngă noi. Doamna Poole a murit din cauza bolii care o chinuia. Tata a fost la înmormîntare, eu n-am putut. Mi s-a spus c-a fost o ceremonie tristă şi singuratică, şi, la groapa săpată alături de soțul ei, au stat numai fiica şi tatăl meu. Tata s-a oferit s-o ajute în orice chip, dar fata l-a refuzat categoric, iar acum a dispărut. Casa lor e goală, tot ce au avut a fost luat de acolo, sau pur şi simplu abandonat. Chiar în dimineața asta m-am plimbat prin odăile goale, iar podelele au scîrțîit sub picioarele mele. Pare o casă bîntuită , dragostea mea, plină de stafii.

Mă simt îngrozitor fără tine. În fiecare zi vizitez statuia în fața căreia am fost căsătoriți. Stau acolo cîteodată ore întregi şi mă gîndesc la tine. Încă nu am găsit curajul necesar ca să intru în camera ta, să îți adulmec aroma rămasă în cămăşi. Pentru tot restul acestei vieți cu care m-a blestemat Dumnezeu, ştiu bine că voi continua să te iubesc, să-ți onorez amintirea şi să-ți glorific numele. Mă rog pentru tine, dragul meu, aşa cum mă

rog şi pentru fiul nostru, şi am încredere că tragediile îngrozitoare care ne-au afectat familia ne vor lăsa de acum în pace, şi că viitorul nostru va fi plin de pace, şi dragoste, şi mîntuire. Voi face tot ce-mi stă în puteri ca să fie aşa."

34

Sînt aşezat la biroul meu şi privesc la mesajul de pe foaia rozalie pe care o ţin în palmă. Scrisul de mînă al secretarei mele, în mod normal de-abia lizibil, în dimineaţa asta era o serie de hieroglife mistice. Am fost nevoit să-mi mijesc ochii ca să pricep ceva. „Rev. Custer", scria deasupra unui număr de telefon. Am strigat după ea fără să mă ridic.

– Ellie, cine naiba mai e şi ăsta?

Ellie veni în biroul meu şi mi se postă în spate, privind peste umărul meu la foaia de hîrtie.

– Reverendul tău.

– Eu nu am reverend, Ellie, pentru că sînt evreu, ai uitat? Avem mame în locul reverenzilor, iar a mea e în Arizona.

– Ei bine, mi-a spus că-i reverend... a zis, Rev. Custer, chiar aşa. Nu îl cunoşti? N-a lăsat decît un număr.

M-am gîndit atunci că acest reverend Custer trebuia să fie unul dintre nebunii din cultul lui Beth, sunase probabil pentru întîlnirea pe care Beth mi-o aranjase cu Oleanna, lumina călăuzitoare, aşa că am format numărul. Nu am nimerit peste o linie New Age, ci mi-a răspuns o voce subţire de fetiţă de vreo şase ani.

– Alo, mi-a zis, vrei să vorbeşti cu mami?

– Nu, scumpo, i-am zis, pronunțînd cuvintele cu blîndețe, în felul acela nesuferit pe care-l adoptă automat toți bărbații necăsătoriți și fără copii atunci cînd ajung să discute cu fetițe mici. Eu îl caut de fapt pe reverendul Custer.

– Mami e la duș.

– Dar reverendul?

– La duș.

– Și el e la dúș?

– Mami.

– Nu, eu îl vreau pe reverend.

– Ești străin?

– Nu știu, sînt?

– N-ar trebui să discut cu străinii.

Clic.

Aveam o durere de cap înfiorătoare și nu dormișem pe cît ar fi trebuit. Cu o seară în urmă deschisesem cutia aceea pe care o scosesem din pămînt, din spatele lui Veritas și citisem totul împreună, Beth, Caroline, Morris și cu mine, ceea ce mai rămăsese din jurnalul lui Faith Reddman Shaw. Numai treaba asta și ne extenuase, dar după aceea, Caroline insistase să petreacă noaptea la mine. Și, nu după sex rămăsese, ceea ce a fost foarte rău de fapt. Ea rămăsese pentru a primi alinare. Iar ca să alini pe cineva, după durerea de măsele, este cel mai cumplit mod de a-ți petrece noaptea. A trebuit s-o mîngîi și să-i șterg lacrimile și s-o reconfortez cînd de fapt aș fi vrut să mă întorc pe-o parte și să dorm, dar sînt unele lucruri pe care trebuie să le suportăm fie pentru bani, fie pentru dragoste, fie din cauză că sîntem prea politicoși să-i aruncăm din pat pe cei de-alături.

În mijlocul conversației noastre nocturne, în vreme ce stăteam întinși în pat, îmbrățișați, ea m-a prins în brațe și m-a îmbrățișat.

– Mă bucur că ești aici pentru mine, Victor, mi-a zis din senin. Nu mai există și altcineva cu care să pot

discuta despre toate astea. A trecut multă vreme de cînd cineva a mai stat aşa lîngă mine.

Şi pentru mine trecuse mult timp de cînd nu mai alinasem pe cineva. Am zîmbit şi am sărutat-o pe ochi şi m-am întrebat dacă nu era momentul potrivit ca să menţionez contractul de acceptare al onorariului pe care ea tot nu-l semnase, dar imediat după aceea m-am şi răzgîndit.

– Este mult mai greu decît mi-am imaginat, mi-a mărturisit. S-o găsim acolo pe mătuşa Charity şi apoi foile alea din jurnal, cuvintele bunicii dînd la iveală o asemenea tragedie. E ca şi cum întreaga fundaţie a vieţii mele s-a fisurat puternic. Lucrurile pe care le-am crezut adevărate au ajuns acum să fie numai minciuni. Am crezut că aveam istoria vieţii mele, a familiei mele deja clară în minte, organizată într-un fel logic, dar acum toată logica a dispărut cu totul.

– Vrei să încetăm cu căutările? Vrei să renunţăm?

Ea a tăcut un moment lung, înainte să scuture din cap.

– Nu, nu încă, mi-a răspuns şi m-a strîns şi mai tare.

Ascultase vocea bunicii ei venind din mormînt şi credea că putea înţelege toată suferinţa acesteia, şi motivul pentru care suferise atît. Era sigură că bunicul ei, pretenţiosul şi schimbătorul Christian Shaw, fusese de acord să se însoare cu Faith ca să-şi salveze familia. După ce o ceruse pe Faith se apucase să se joace cu Charity, seducînd-o pe sora femeii cu care era logodit fără să aibă o grije pe lume, ca apoi, atunci cînd Charity descoperise că era însărcinată, i se păruse mult mai convenabil s-o omoare şi s-o îngroape lîngă statuia Afroditei, decît să-i spună totul viitorului său socru, omul care urma să salveze compania familiei.

După căsătorie, fusese mai mult absent, deseori beat, abuzase de toţi, iar Caroline nu putuse să nu observe cum sănătatea lui Hope se înrăutăţea şi mai mult

atunci cînd Faith fusese nevoită să stea la pat din cauza contracțiilor premature, lăsîndu-l pe Christian să se ocupe de bolnavă. Ea îşi dăduse seama ce căuta în dulapul din bucătărie otrava de şobolani, chiar dacă bunica ei nu putuse. Cu Charity şi Hope dispărute, întreaga avere Reddman îi revenea lui Christian Shaw şi urmaşilor săi, un lucru extrem de convenabil. Lui Caroline i se părea că tot ceea ce se întîmplase în noaptea aceea ploioasă din aprilie 1923 fusese cel mai bun lucru cu putință, atunci cînd tatăl ei îl împuşcase pe bunicul ei, mai puțin sentimentul cumplit de vinovăție care-l împovărase pe tatăl ei. Cam aşa vedea lucrurile Caroline şi mi le explicase printre lacrimi şi suspine.

Eu nu eram chiar aşa de sigur că totul se întîmplase după cum zicea ea. Interpretarea ei semăna al naibii de bine cu o intrigă de roman feminist prost din anii '70, unde toate femeile ar fi fost bine dacă n-ar fi existat nemernicul de bărbat care să le sucească mințile şi pînă la urmă să le omoare. Era ceva prea controlat, prea calculat în paginile scrise de bunica lui Caroline ca să o crezi o simplă victimă neajutorată, mai ales după cît de uşor era gata să-i ierte pe ceilalți pentru toate relele comise . Ca avocat, aveam o bogată experiență cu naratorii mincinoşi, şi eu fusesem unul dintre ei, ca să nu recunosc semnele. Cu toții însă fusesem de acord cu un singur lucru, toate fantomele pe care noi le eliberasem din trecut, aveau într-un fel sau altul legătură cu moartea lui Jacqueline.

– Domnişoară Caroline, n-ai dat din întîmplare peste panelul acela secret pe care-l menționează bunica în jurnal? o întrebase Morris imediat ce hotărîsem ce avem de făcut mai departe.

– Nu, răspunse ea. Nici n-am mai auzit de el pînă acum.

– Ar putea să ne ajute, dacă ai încerca să-l găseşti, aşa cum a făcut şi ea, nu eşti de acord?

– O să fac tot ce pot, promise Caroline.

– Dar să nu cumva să spui cuiva ce faci aici, o avertizasem eu. Nimeni nu trebuie să ştie ce căutăm noi. Ce facem cu numerele de pe cartonaşul ăla?

– Am un prieten bancher, mi-a zis Morris, şi omul şi-a pornit treaba dînd bani pentru *Irgun,* armele alea pentru Irlanda cînd treaba era ilegală şi cînd totul trebuia făcut în secret. Asta s-a întîmplat cu mulți ani în urmă, chiar după război, deci pe aproape de data care e trecută şi pe hîrtiile astea. O să le duc la el. Poate că ştie ceva.

Morris a fost de asemenea de acord să încerce să afle ce s-a întîmplat cu fata Poole, care, deşi gravidă, dispăruse la cîteva zile după moartea mamei ei. Eu am luat o parte din fotografii şi chitanța aceea de la doctor. Şi cheia pe care o găsisem în plicul pe care scria „Scrisori" şi pe care o băgasem în portofel.

Cam asta era ce făcusem în privința cutiei, dar mai ştiam de asemenea că acela care îi comandase lui Cressi s-o omoare pe Jacqueline nu o făcuse de dragul de a răzbuna vreo fantomă din trecut ci pentru cel mai normal motiv din lume, cel care stătea la baza multor crime, pentru bani. Motiv pentru care aveam să mă văd în seara aceea cu Oleanna, lumina călăuzitoare a bisericii Noii Vieți, care fusese trecută drept beneficiara poliței de asigurare a lui Jacqueline Shaw. Acelaşi motiv pentru care îi cerusem lui Caroline să-mi aranjeze o întîlnire în acea după-amiază cu fratele Eddie, cel mai prost jucător din lume, care, chiar înainte de moartea surorii lui, dăduse peste bani şi-l plătise pe Jimmy Vigs. În scurta mea carieră descoperisem că, dacă voiai să dai peste un escroc, era suficient să urmăreşti banii. Dar mai întîi aveam de rezolvat cu mesajul ăsta din partea bunului reverend Custer.

– Alo.

– Pot să vorbesc cu mămica ta, te rog?

– E în baie.

– Da, scumpo, pot să vorbesc cu ea? Îl caut pe reverendul Custer şi am primit numărul ăsta.

– Mi-a zis să spun că nu-i acasă. Îți datorăm bani?

– Din cîte ştiu eu, nu.

– Mami a spus că datorăm mulți bani.

– Da, scumpo, am oftat eu. Însă cred că e un număr greşit.

Am închis şi o vreme m-am holbat la hieroglifele lui Ellie şi am văzut cum cifrele se aranjau singure sub ochii mei. Apoi un gînd s-a strecurat prin ceața din mintea mea şi am început să transpir.

– Sînt frînt, i-am zis lui Ellie cînd am ieşit din birou, cu foaia cu numărul de telefon în buzunar. Mă duc să-mi iau nişte cafea. Vrei ceva?

– Un suc dietetic, mi-a răspuns şi a început să se caute prin poşetă înainte să fi apucat eu să-i zic că-i fac cinste. După care m-am gîndit mai bine la generozitatea mea şi am luat cele patru fise. Aveam nevoie de ele pentru telefon.

Bănuiesc că presupusese că linia mea era ascultată sau că mesajele nu prezentau destulă siguranță, aşa că nu pot spune că- l învinovățeam. Oricine îi voia capul nu se dădea la o parte de la nimic, mai ales după ce-l atacase pe autostradă. Cineva aşa de plin de tupeu nu avea să renunțe numai pentru că trebuia să asculte un telefon sau pentru că trebuia să-mi cotrobăie prin mesaje ca să dea peste un număr. „Tu eşti cercetaşul meu", îmi spusese Enrico Raffaello. „Ca în orice film vechi cu cavalerie, orice general are nevoie de un cercetaş care să-i găsească sălbaticii." Şi ce alt mare general avusese mai multă nevoie de un cercetaş cu ochii în patru dacă nu George Armstrong Custer? Mi-aş fi dorit numai ca Raffaello să fi ales pe cineva nu chiar atît de cunoscut. Nu-l găsisem la numărul pe care îl formasem pentru că numărul era greşit. Acum am luat acel

Rev, aşa cum era şi am întors cifrele atunci cînd am ajuns în cabina telefonică de pe stradă. De această dată nu mi-a mai răspuns nici o fetiţă.

– Aceasta este o linie secretă, mi-a zis un glas de bariton.

– Îl caut pe reverendul Custer, am zis repede.

– Băiete, ai greşit numărul, mai zise vocea, înainte să-mi vină tonul de ocupat.

Un moment am rămas nedumerit, fără să mai pricep nimic. Cînd naiba avea de gînd Galvi să vină înapoi din excursie ca să- mi spună ce să fac? Pînă atunci însă, n-aveam de ales şi trebuia să mă prefac. Am luat a doua fisă de la Ellie şi am format iar numărul.

– Am spus că este o linie secretă, îmi comunică acelaşi glas.

– Sun dintr-o cabină de pe stradă şi asta a fost ultima mea fisă, şi, dacă închizi, atunci fundul tău o să fie la bătaie. Spune-i omului că-l caută cercetaşul lui. Spune-i că trebuie să vorbesc cu el acum.

La celălalt capăt al firului s-a lăsat liniştea, ca şi cum cererea mea ar fi fost luată în considerare de o autoritate mai înaltă.

– Ce ai pentru mine? am auzit glasul familiar.

– Ce mai faci? Cît de serios ai fost rănit?

Se auzi un mormăit.

– Unde eşti? am întrebat.

Se făcu iar linişte şi eu mi-am dat seama că pusesem exact cea mai cretină întrebare din viaţa mea.

– Spune-mi ce-ai aflat? mi-a zis el în cele din urmă.

– Prietenul nostru cu armele, acum ştiu cum a făcut rost de bani. I s-a comandat o crimă. Una dintre victimele sale a fost o moştenitoare bogată pe nume Jacqueline Shaw.

– Cine l-a plătit?

– Nu sînt sigur, dar nu are legătură cu tine. Pentru prietenul nostru a fost numai o cale ca să găsească

finanțarea pentru război. Dar a fost cam neglijent şi există un martor, şi aici vine partea cea mai interesantă. Sub presiune, martorul şi-a schimbat declarația, a alungat toate sispiciunile de la omul nostru.

– Cine a aplicat presiunea?

– Micul nostru amic care s-a mişcat aşa de repede pe scara ierarhică, cămătarul. E şi el băgat, sînt sigur.

– Mai există vreo altă legătură între ei doi?

– În afară de faptul că amicul nostru a făcut tot ce-a putut ca să mă urce în aceeaşi maşină cu tine înainte de accident?

– Alta decît asta, da.

– Nu. Dar el este.

– Dacă e el sau altul, deja nici nu mai contează. Eşti un prieten bun. Ai fost extrem de loial. O să-mi amintesc de tot ce-ai făcut imediat ce se termină toate. Dar mai am o ultimă fabvoare să-ți cer.

– Vreau să ies din afacere.

– Ştiu că asta vrei, pentru că şi eu îmi doresc acelaşi lucru. Am obosit şi animalele astea nu ştiu să se stăpînească. A fost destul de rău că s-au luat de mine, dar ceea ce i-au făcut lui Dominic, care deja ieşise şi apoi lui Jimmy Oase, a fost prea mult. Ştiu că se vor lua de fiica mea, ca să nu mai am de ales şi să intru într-un război în care nimeni nu are de cîştigat şi în care toți vor muri. Aş putea să-mi trimit oamenii pe urmele lor chiar acum, dar asta n-o să rezolve problema, şi, cu fiecare crimă în plus, cu fiecare încercare, federalii construiesc cazuri beton împotriva noastră şi vom începe să cădem pe capete. Sînt un om obosit, nu vreau să-mi petrec ultimii ani de viață ascunzîndu-mă, sau stînd la închisoare sau să fiu omorît. Eu vreau să pictez. Vreau să petrec o lună întreagă citind un singur poem. Vreau să dansez gol la lumina lunii pe malul mării.

– Parcă ai fi o reclamă.

– Am o inimă romantică.

– Ticăloşii ăia au încercat să ne omoare.

– N-am fost niciodată pentru război. Am mai fost forţat înainte să intru în luptă, dar nu-i mai lăsa să mă forţeze acum. Vezi că vei fi contactat pentru stabilirea unei întîlniri.

– De ce m-ar contacta tocmai pe mine?

– Pentru că ai fost în linia de foc. Tu ai fost ultimul neutru care m-a văzut. De aceea vei fi contactat. Aşa lucrează animalele astea.

– Şi ce să le spun?

– Că vreau pace. Spune-le că o să mă întîlnesc cu ei ca să le accept termenii. Să le spui că dacă îmi garantează securitatea, şi mai ales securitatea familiei mele, atunci s-a terminet. Să le spui că sînt de acord ca să aranjăm armistiţiul şi că apoi trofeul va fi al lor.

35

Familia lui Edward Shaw locuia într-o casă din Delancey Place, o adresă foarte modernă pe partea autostrăzii pe care era şi Rittenhouse Square. Cum nu era o stradă circulată, cartierul era liniştit, iar maşinile care stăteau în faţa caselor păreau parcate acolo de o jumătate de eternitate, aşezate acolo în locuri strategice unde nu existau poliţişti şi amenzi şi erau transmise mai mult ca sigur din generaţie în generaţie. Desigur, familia Shaw nu s-ar fi înjosit aşa de mult încît să parcheze în stradă, proprietatea lor includea şi un garaj în spate, pe care l-am verificat privind pe fereastră înainte să apăs pe butonul soneriei.

Un garaj construit pentru două maşini, în care stătea

numai una singură, un BMW argintiu şi paşnic. Nu tocmai genul de maşină în care să se avînte la drum un jucător înrăit, cel puţin aşa ziceam eu. El ar alege ceva mai bătător la ochi, ceva roşu, ceva falic ca să se revanşeze pentru umilinţele la care-l supuneau campionii pe care paria şi care cădeau şi făceau atac de cord chiar la mijlocul curselor. Se părea că Eddie sărise peste mica noastră întîlnire. Era destul ca să-mi producă mici reacţii specifice unui complex de inferioritate, felul dezarmant în care mă evita mereu.

Cînd am văzut cine mi-a deschis uşa, m-am aşteptat la o adevărată rafală de cuvinte, dar n-am obţinut din partea lui Kendall Shaw decît un liniştit:

– Bună, Victor. Caroline mi-a spus c-o să vii şi m-a rugat să te ajut cu tot ce pot.

Imediat ce am intrat, s-a întors cu spatele la mine ca să mă conducă în salon. Ca să ajungem acolo am trecut prin holul cu mochetă groasă. Pereţii erau zugrăviţi în albastru foarte deschis, dar aveau pe ei nişte dreptunghiuri ceva mai albe, la distanţe regulate unele de altele. Erau acolo cîteva scaune destul de incomode şi o canapea, iar în centru, ceva mai spre dreapta un spaţiu ciudat de liber. Atunci cînd am trecut pe acolo, am aruncat o privire spre carpetă şi am văzut patru urme clare lăsate acolo de un obiect greu, distanţa dintre semne arătînd clar că acolo stătuse un pian de concert.

Salonul era încă intact. Confortabil mobilat, era plin de canapele moi, fotolii, postere înrămate, o adevărată expoziţie compusă din ultimele peisaje pictate de Kendall. În centrul camerei, ca un altar, era un televizor gigantic. Da, cred că aşa era pentru ea, luaţi picturile, luaţi şi pianul, dar Doamne, nu-i lăsa să-mi ia canapeaua şi televizorul cu ecran lat.

Kendall îmi făcu semn să mă aşez pe canapea, iar ea luă loc pe fotoliul din faţa mea. Era îmbrăcată altfel

acum, sobru, într-o fustă bej, o bluză albă, iar iuțeala indusă de droguri parcă se mai domolise. Bănuiesc că lua un alt set de pilule săptămîna aceea. Poate chiar Valium?

– Am venit să-l văd pe soțul dumneavoastră, i-am zis.

– De fapt nu eşti pictor, nu, Victor? m-a întrebat.

– Nu, doamnă. De fapt sînt avocat. Dar mi-au plăcut foarte mult picturile dumneavoastră.

– N-a fost deloc frumos din partea ta şi a lui Caroline să- mi jucați o asemenea festă.

– Am venit doar ca să-i pun soțului dumneavoastră cîteva întrebări.

– Aşa a zis şi Caroline. Deocamdată e plēcat, dar poți să-l aştepți cu mine, dacă vrei. Aruncă o privire spre ceasul de la mînă. Mai mult ca sigur e în mare întîrziere.

– Cînd îl aşteptați să se întoarcă?

– Trebuia să vină acasă cu vreo două zile în urmă, îmi răspunse şi aproape că sări în picioare. Pot să te servesc cu ceva? Cafea? Crochete de peşte?

– Cafea, mulțumesc, i-am zis, urmărind-o ieşind repede din cameră.

Ei bine, situația era cam stînjenitoare.

Reveni după zece minute, cu o tavă în brațe pe care erau aşezate ceşti şi o cafetieră, şi un platou cu prăjiturele scumpe. În vreme ce-mi turna, i-am spus că mie-mi plăcea cafeaua neagră. Mi-a dat în cele din urmă cana şi eu am sorbit cu poftă. Era nu fierbinte, opărită şi pentru un moment m-am întrebat cît aş fi putut obține de la compania ei de asigurări dacă mi-aş vărsa-o în poală.

– Despre ce anume voiai să vorbeşti cu soțul meu? mă întrebă nonşalantă după ce-şi turnă şi ea o cană.

– Sînteți sigură că e bine să beți ceva cu cofeină, doamnă Shaw?

Între noi se lăsă liniştea. Ea amestecă nişte lapte şi

un pachețel de îndulcitor dietetic şi apoi se aşeză la loc pe fotoliu.

– Aş vrea să mă scuz pentru cum m-am purtat în seara aceea la Veritas, Victor. M-ai prins într-o seară rea. Eram în plină ovulație. În timpul ovulației am tendința să fiu cam agitată.

– Da, ei bine, am aflat mai multe decît doream, dar scuzele sînt acceptate.

– Cum e urechea?

– Se vindecă, mulțumesc. N-am vrut să vă stric după-amiaza, dar aveam cîteva întrebări despre finanțele soțului dumneavoastră.

– Nu avem cu toții?

– Poate c-ar trebui să vin altă dată.

– Poate c-ai avea mai mult noroc dacă m-ai întreba pe mine ce anume vrei să ştii. Edward nu ți-ar răspunde cu privire la banii lui, el nu discută decît cu agenții lui de pariuri.

– Bine, m-am învoit eu. O să te întreb pe tine ce voiam să-l întreb pe el. În ziua în care a murit Jacqueline, soțul tău a abandonat plaja ca să vină la Philadelphia ca să rezolve nişte afaceri. În acea după-amiază a trecut şi pe la Jacqueline, numai că ea nu era acasă. Ce scop a avut vizita aceasta?

Kendall sorbi din cafea şi-şi feri privirile.

– Edward ți-ar spune că a trecut pe acolo doar ca să-şi salute surioara.

– Dar nu s-a dus numai ca s-o salute, nu?

– Ar fi fost un gest prea frumos şi prea delicat din partea lui, dacă putem presupune liniştiți că răspunsul este nu. O prăjitură, Victor?

– Nu, mulțumesc. Şi atunci, ce-a căutat s-o viziteze?

– Edward avea nevoie de bani ca să-şi plătească datoriile la pariuri. Deja îi făcuseră zob maşina şi îi rupseseră brațul. El credea că aveau să-l omoare dacă nu

plătea. Spera ca sora lui să-i dea o parte din banii ei ca să scape din strînsoare.

– De ce tocmai Jacqueline?

– Printr-un simplu proces de eliminare. Bobby i-a pierdut pe ai lui în tot felul de investiții demente, iar Caroline pe ai ei în filmul pe care a vrut să-l facă.

– Ai mai spus şi înainte că draga de Caroline a vrut să facă un film.

– Da. Într-un elan de ăsta al entuziasmului, a dat sume mari din banii ei din dividende pe un scenarist şi un regizor şi pentru cîțiva actori şi o echipă ca să facă un film. Unul de groază despre un chirurg plastician nebun, dar şi-a retras finanțarea şi a pus filmul pe butuci înainte să se fi putut completa post-producția. Are cîteva teancuri de rolă de film pe undeva prin mansarda ei. Ne-a spus că rezultatul final nu ajungea pînă la standardele impuse de ea, dar asta a fost numai o scuză. Aşa e ea, îi seamănă gestul, să întrerupă totul doar ca să-i asigure pe ceilalți că e o ratată adevărată. De altfel, am aflat că toți Reddman-ii sînt foarte talentați cînd vine vorba de eşecuri.

– Dar Jacqueline tot avea banii ei?

– O mulțime. Ani de zile a fost prea deprimată ca să-şi părăsească apartamentul. Dividendele ei s-au tot adunat. Edward îşi făcuse socoteala că vreun sfert de milion avea să-l scoată din rahat. Ea era ultima lui speranță.

– Dar nu era acasă cînd s-a dus el.

– Nu, nu era şi, cînd s-a eliberat şi s-a dus din nou, era deja moartă.

– Ceea ce nu era tocmai neplăcut pentru el, de fapt, sau aşa s-a gîndit, mai ales că fusese asigurată pentru cinci milioane de dolari şi el era unul dintre beneficiari.

– Edward ți-ar spune că ştia deja că beneficiarii poliței ei fuseseră schimbați şi că-i spusese Jacqueline.

– Dar, bănuiesc că ar fi doar o altă minciună.

– A doua zi după ce a fost găsită spînzurată, s-a dus şi a împrumutat bani, în contul poliţei, ca să-şi plătească o parte din datorii. I-a promis celui de la care a împrumutat că-i va înapoia suma imediat ce avea să fie plătită polița de asigurare. În noaptea în care a aflat că banii aceia aparţineau de fapt acelor mîncători de flori de lotus în stil New Age a urlat efectiv de disperare.

– Ca un vîrcolac.

Kedall rîse încet, neplăcut.

– Diagramele mi-au arătat în seara aceea că era foarte propice.

– Astrologie?

– Temparatură. Dar cum el era aşa de speriat, a fost cu totul nefolositor.

– Auzi, Kendall, de ce-mi spui toate astea?

Se ridică şi puse pa masă cana goală de cafea, după care se duse spre unul dintre tablourile de pe pereţi. Era un tablou oval, într-o ramă ovală de bun gust, o scenă noaptea, cu o mică revărsare de apă, cîţiva copaci cu ramuri noduroase şi un vîrf alb de munte în spate, totul luminat de lună.

– Chiar ţi-au plăcut tablourile mele, m-a întrebat.

– Ei bine, nu, ca să fiu sincer. Dar eu nu sînt critic.

– Iar eu nu sînt pictor, răspunse ea. Caroline mi-a spus că cercetezi pentru ea condiţiile în care a murit Jacqueline. Că atît tu cît şi ea credeţi că a fost omorîtă.

– Asta aşa e.

– Ei bine, Victor, nu crezi că m-am gîndit şi eu aşa cum aţi gîndit şi voi? Nu crezi c-am stat trează nopţile, alături de rahatul ăla care sforăia lîngă mine, întrebîndu-mă cu teamă ce fel de bestialităţi a fost în stare să mai facă? Nu crezi?

– Bănuiesc că nu m-am gîndit aşa.

– Ia gîndeşte-te puţin.

– Şi, dacă reiese în cele din urmă că soţul tău a omorît-o, ce-o să faci atunci?

– M-am măritat cu el la bine şi la rău, şi, spre deosebire de restul lumii, eu cred în aşa ceva. O să mă mut oriunde l-or trimite pe el şi o să-l vizitez o dată pe săptămînă, în fiecare săptămînă. Pînă cînd o să moară tatăl lui, o să fiu cea mai loială nevastă pe care ai întîlnit-o vreodată, dar după aceea, cînd se va face împărţirea, o să divorţez, îmi iau jumătatea cuvenită şi mă mut la Santa Fe. Georgia O'Keeffe a pictat chiar în afara oraşului. Ştiai?

– Nu.

– Se pare că acolo găseşti cea mai erotică floră; în Santra Fe. Mai ai şi alte întrebări, Victor?

– Una singură. Banii ăştia pe care i-a găsit ca să-şi plătească datoriile. De unde au venit?

– Edward ţi-ar spune că a cîştigat la curse.

– Pun pariu că asta mi-ar spune.

– Mi-a zis c-a găsit pe cineva care să-l ajute, răspunse ea. Mi-a zis c-a găsit pe cineva care să fie de acord să-i dea banii în baza poliţei de asigurare, cerîndu-i o dobîndă de cîteva procente la sută pentru fiecare săptămînă. M-a pus chiar să semnez ceva, dar a zis că oricum individul ştie că va lua banii înapoi.

– Cine anume?

– Un cămătar din sudul oraşului. Are un fel de magazin pe Strada 2, un magazin de sport, parcă. Cu un nume cam ciudat, magazinul, mai ales că pe individ îl cheamă Dante.

Primul lucru pe care l-am făcut după ce am plecat de la Kendall Shaw a fost să caut un telefon ca s-o sun pe Caroline să plece naibii din apartamentul ei, chiar atunci, şi să se ascundă. Aflasem destule ca să-mi dau seama că viaţa ei era pusă în mare primejdie şi cine anume voia s-o vadă moartă.

36

Am aşteptat în maşină în faţa casei dărăpănate din Mount Airy, privind acoliţii care intrau în Rai. Mi-am dat seama că erau acoliţi pentru că purtau sandale şi robe pe sub hainele de blugi, pentru că aveau părul lung, sau erau raşi în cap şi pentru că se comportau ca şi cum erau pe cale să găsească unicul adevăr al vieţii. În oricare altă parte a oraşului în afară de Mount Airy ar fi arătat nelalocul lor, dar aici, fusese dintotdeauna locul de adunare a mîncătorilor de lotus şi a activiştilor cu fustă. Îmi părea rău pentru ei în vreme ce-i priveam intrînd în casa aceea. Probabil că m-ar fi considerat un ratat materialist, care pierduse orice legătură cu dulcea atingere spirituală a adevărurilor esenţiale din viaţa mea.

Existau cinci milioane de dolari care trebuiau să revină acelei femei din casa din Mount Airy. Dacă o puteam lega într-un fel de omorîrea lui Jacqueline şi dacă puteam obţine semnătura lui Caroline pe contractul cu onorariul meu, ziceam că aş fi putut lua treimea mea din cele cinci babane, fie în urma unui proces, fie direct de la compania de asigurări. Un milion şaizeci şi şase de mii, şase sute şaizeci şi şase de dolari şi şaizeci şi şase de cenţi. Nu era chiar ceea ce sperasem să scot din cazul ăsta în nopţile de insomnie, dar numărul acela avea o rezonanţă ameţitoare. Mergea şi aşa. Mi-am pus pe mine armura credinciosului, am coborît din maşină şi am pornit-o spre Rai, ca s-o întîlnesc pe Oleanna, Lumina Călăuzitoare.

Casa era de piatră, cu margini mai întunecate. În față avea o verandă de lemn cu podele colorate, zgîriate şi inegale. Pe verandă erau aşezate mai multe balansoare, pe care locuitorii casei să poată sta la o discuție, seara, dar acum erau părăsite. Am ocolit o tricicletă roşie, am trecut pe lîngă un vraf de perne maronii lăsate afară să putrezească şi pe lîngă o mulțime de buşteni de foc. Deşi era primăvară tîrzie, obloanele de furtună nu fuseseră ridicate şi se vedea bine vopseaua verde care începuse să se cojească de pe ele. În cele din urmă am ajuns la uşă. Am sunat şi nu s-a întîmplat nimic. Am ciocănit, am aşteptat, şi nu s-a întîmplat nimic. Am privit în jur şi apoi am apăsat pe clanță ca să păşesc în alt an: 1960 ca să fiu mai exact.

Tămîie, mirosul insinuant al unui fel de mîncare vegetarian care tocmai se făcea pe foc, postere cu India şi Tibet, conversații elevate, tunsori oribile şi izul copleşitor de transpirație.

Noi am pierdut toate astea, cei din generația mea, născuți prea tîrziu ca să ne putem aminti de vremea cînd Martin Luther King şi Bobby Kennedy mai erau încă în viață. Puştii moderni din şcoala mea nu purtau cămăşi lălîi şi pantaloni evazați, şi nici păr lung şi drept, nu mărşăluiau în semn de solidaritate cu muncitorii de la ferme; ei purtau tricouri şi se înscriau la Şcoala de Afaceri *Harvard* şi zdrobeau în cap cutiile de bere. Noi nu l-am ascultat pe tînărul Bobby Dylan mormăindu-şi amenințarea față de domnul Jones, noi nu l-am avut pe Bruce Springsteen şi pe Pretenders şi Sex Pistols, doar pentru că am fost dați naibii. Existau mulți pe lume asemeni lui Beth, care aveau impresia că le lipsea ceva, că tot ce-a fost mai bun a dispărut înainte să ajungă şi ei acolo, dar eu mă bucuram sincer că trecuseră pe lîngă mine. Prea mult pseudoactivism, prea multă presiune ca să încerci prea multe droguri, prea puțin deodorant, prea multă elevare şi sinceritate, prea mare comuniunea cu

masele largi, prea multă dragoste liberă. Mă simțeam cu totul nepotrivit în casa aceea, cu costumul şi cravata mea, şi treaba asta mi-a plăcut la nebunie.

O femeie rasă în cap, îmbrăcată într-o robă portocalie, a ieşit în față ca să mă întîmpine. Şi-a lipit palmele cu degetele mari în sus şi s-a înclinat în fața mea.

Păi, da, sigur!

– Am venit ca s-o văd pe Oleanna. i-am zis. Am o întîlnire cu ea.

– Îmi pare rău, răspunse femeia, dar Oleanna nu stabileşte întîlniri.

– Ce-ar fi să verifici şi după aia să stăm de vorbă? m-am răstit la ea.

Înainte să fi avut timp să se scuze, eu am văzut ceea ce părea să fie un puştan păros coborînd scările. La început nu i- am văzut decît picioarele cu sandale, apoi tivul robei galbene şi mai dearte, în vreme ce apărea şi restul corpului, l-am recunoscut pe Gaylord. În vreme ce cobora, cerceta camera şi în cele din urmă m-a văzut.

– Victor Carl, ce plăcere să te văd! mi-a zis pe glasul său subțirel, moment în care toate conversațiile din jurul nostru au încetat. Un zîmbet i-a înflorit în barbă în vreme ce se apropia. Bine ai venit în Rai! De abia am aşteptat venirea ta.

Femeia în robă portocalie şi-a împreunat iar palmele şi s-a înclinat spre Gaylord înainte să se retragă din calea noastră. Gaylord m-a prins cu fermitate de cot, cu zîmbetul lipit pe față.

– Haide, mi-a zis. O să te conduc jos.

M-a condus pînă în spatele casei, spre bucătărie. Gongreganții cum ne apropiam de ei, cum tăceau şi se îndepărtau discret. Unii erau încă îmbrăcați în haine de stradă, dar ceilalți erau fie în robe portocalii, fie în robe verzi. Numai Gaylord purta galben.

– Ce-i cu culorile astea diferite? am întrebat.

– Cît de multe ți-a spus prietena ta, Beth?

– Beth?

– Haide, Victor, doar nu sîntem nişte proşti. Am ştiut cine era din prima clipă cînd a venit, şi am fost extrem de încîntați să-i permitem să se alăture familiei noastre. Ne-ai făcut un mare serviciu aducînd-o la noi. Are un dar spiritual foarte rar. Oleanna crede că este un suflet foarte evoluat.

– Beth?

– A făcut paşii mai repede decît orice alt căutător, cu excepția Oleannei. Culorile robelor noastre corespund celor doisprezece paşi ai inițierii. Primii cinci sînt cei de preparare, iar căutătorul poartă portocaliu. Paşii de la şase la nouă sînt cei ai iluminării, iar căutătorul poartă culoarea verde. Paşii finali sînt cei ai inițierii, în care căutătorul trece prin trei probe, cea a focului, a apei şi a aerului. Cei care sînt în procesul inițierii poartă galben.

– Tu eşti singurul de aici pe care-l văd în galben.

– Este o stare extrem de avansată, se lăudă Gaylord.

Bucătăria era mare şi luminoasă, cu un linoleum galben cu alb şi dulapuri mari de plastic. Un grup de acoliți în portocaliu şi verde munceau la tăiatul şi curățatul legumelor, lîngă un aragaz de dimensiuni generoase.

– Doar foarte puțini dintre noi locuim în casă, îmi explică Gaylord, dar toți membrii sînt invitați să participe la prepararea şi consumarea mesei de seară. Eşti invitat şi tu să rămîi.

– Foarte frumos din partea cuiva care m-a amenințat cu răni corporale serioase cu numai cîteva săptămîni în urmă.

Gaylor se opri din mers, se întoarse spre mine şi făcu ceva care a avut darul să mă şocheze cu adevărat. Îşi lipi palmele în față şi căzu în genunchi, punîndu-şi fruntea pe vîrfurile pantofilor mei. Întreaga scenă era ceva cumplit de stînjenitor, dar nimeni din bucătărie nu părea să ia prea mult în seamă ce făcea Gaylord. Un

singur acolit în robă portocalie a ridicat vag o sprînceană, ne-a privit cam o secundă, după care şi-a văzut mai departe de treabă.

– Mă scuz în faţa ta cu toată puterea voinţei mele, Victor Carl, pentru purtarea pe care am avut-o la tine la birou. Am simţit că-mi era ameninţată familia şi batjocorită, iar eu am răspuns cu mînie şi violenţă, în loc de bunătate şi amabilitate. Ar trebui să ştii şi tu că rana karmică a comportării mele încă nu s-a vindecat şi că progresul meu spiritual a fost frînat din această cauză, în vreme ce continui să mă chinui cu transgresia.

– Ridică-te, Gaylord.

Cu fruntea încă lipită de pantofii mei, mi-a zis:

– Îţi implor acum iertarea!

Eu am făcut un pas în spate, iar el şi-a ridicat capul, rămînînd însă în continuare în genunchi, cu mîinile împreunate în faţă.

– Scoală-te naibii de acolo! i-am zis. Prefer să mă ameninţi din nou, decît s-o faci pe penitentul.

– Atunci mă ierţi?

– Dacă te iert, te ridici din genunchi?

– Dacă asta doreşti...

– Ridică-te, Gaylord. Te iert.

Gaylord zîmbi victorios atunci cînd se ridică.

Mă prinse iar de braţ şi mă conduse pînă în fundul bucătăriei spre o uşă care se deschidea spre nişte scări de subsol. Mi-am plecat capul şi am coborît într-un subsol, unde erau mai multe cămăruţe legate între ele de un fel de hol central.

O parte din uşi erau deschise şi înăuntru erau mici grupuri de oameni, care, fie stăteau în cerc fie în rînduri, care mormăiau ceva, sau se legănau înainte şi înapoi, fie stăteau perfect nemişcaţi. Pereţii erau zugrăviţi cu humă şi pe jos erau mochete industriale obişnuite, de un gri deschis.

– În camerele de antrenament, îmi explică Gaylord,

predăm diferitele tehnici de meditație.

În cele din urmă, Gaylord m-a dus spre o cameră din capătul subsolului. Mi-a cerut să-mi scot pantofii înainte de a intra. Cum bănuisem de dimineață că avea să se lase cu scosul pantofilor pînă la urmă, mă pregătisem şi îmbrăcasem o pereche de şosete fără găuri în ele. Gaylord îşi scoase sandalele şi deschise uşa.

Intrarea în cameră era foarte mică şi a trebuit să mă aplec ca să pot să trec, dar, imediat ce m-am aflat în interior, am observat că această încăpere nu semăna deloc cu celelalte, era mult mai spațioasă, pe jos se aflau nişte saltele tatami de cea mai bună calitate, iar pereții fuseseră îmbrăcați în lemn. De cealaltă parte erau nişte bănci înalte de piatră de asemenea acoperite de tatami. Petale de flori fuseseră împrăştiate pretutindeni şi o aromă florală puternică ardea într-un fel de vas de bronz. În fiecare colț se vedeau clar nişte coloane gravate cu ceea ce păreau să fie inscripții sanscrite, iar într-un colț se afla înrămat un desen de arhitectură a ceea ce părea să fie o biserică modernă, cu accente mormonice şi cu linii curbe frumoase. În capătul îndepărtat se vedeau nişte ferestre mari şi înalte, iar, sub ferestre, într-un fel de nişă, stătea un Buddha de piatră, cu burta mare şi zîmbet tîmp, iar în fața statuii, pe un mic piedestal, erau două picioare de bronz, o pereche perfectă, în mărime naturală, pînă la glezne.

Gaylord cum intră, se duse spre statuie, şi îngenunche lîngă picioarele de bronz pînă cînd le atinse cu fruntea.

Imediat ce termină cu îndatoririle religioase, se întoarse spre mine, făcu semn spre banchete şi îmi zise:

– Aşteaptă aici pentru cîteva momente, te rog.

Am aşteptat cam o jumătate de oră, pierzîndu-mi tot mai mult răbdarea cînd, deodată, am auzit un ciocănit la uşă. M-am ridicat.

Uşa se deschise încet. În încăpere îşi făcu apariția

Gaylord, părînd neobişnuit de sobru, cu mîinile strînse în fața lui, aşezîndu-se la dreapta intrării. În spatele lui Gaylord apăru prietenul Nicholas, cel care se credea Steven Seagal, îmbrăcat în acelaşi costum negru. Bănuiesc că pentru Nicholas nu se potriveau robele cîtă vreme o făcea pe garda de corp. M-a privit urît imediat ce a intrat şi s-a aşezat în stînga uşii, formînd un fel de gardă de onoare alături de Gaylord. În cele din urmă a apărut şi o femeie minioną îmbrăcată în robă albă.

Cînd am văzut-o mi s-a tăiat respirația pentru că, era, mai mult ca sigur, cea mai frumoasă femeie pe care îmi pusesem vreodată ochii, cu trăsături delicate şi totuşi puternice, ca acelea ale statuilor zeițelor greceşti şi ochi verzi care străluceau. Chipul îi era încercuit de haloul părului roşcat iar din urechi delicate şi rozalii atîrnau cercei de argint cu perle mici şi lustruite.

Cînd o priveam aveam impresia că visam de fapt. Şi, chlar şi de la acea depărtare, i-am simțit aroma plăcută de mosc. Cum m-am simțit extrem de jenat de reacția pe care o avusesem față de frumusețea ei, mi-am rupt privirile de la chipul frumos ca să le îndrept spre picioare, subțiri şi grațios arcuite, cu degetele uşor curbate. Erau mult mai frumoase în realitate decît copia lor din bronz şi am făcut eforturi serioase să mă abțin să nu mă arunc în genunchi în fața ei ca să ating cu fruntea carnea albă.

Mi-am ridicat iar privirile spre chip şi Oleanna mi-a zîmbit, un zîmbet pe care l-am simțit visceral, ca un cîntec vechi care răsună de tristețea unei dragoste pierdute.

– Îți mulțumesc că ai venit, domnule Carl, mi-a zis. Îți sînt extrem de recunoscătoare că ai fost de acord să te întîlneşti cu mine.

Eu crezusem că fusesem inițiatorul acelei întîlniri, nu ea, dar eram oricum prea amețit ca să-mi mai pese.

– Noi, cei din Rai, a continuat ea, avem nevoie disperată de ajutorul dumneavoastră.

37

Cînd am avuns acasă de la Rai, am găsit-o pe Caroline aşteptîndu-mă acolo. Era îmbrăcată într-o pereche de blugi şi un tricou, faţa îi era curăţată de orice urmă de farduri, şi, prima reacţie cînd am văzut-o a fost cum de pînă atunci n-am considerat-o urîtă. Era un gînd necinstit, zău că da, dar nu m-am putut abţine, eram încă sub vraja Oleannei.

Caroline era la mine acasă pentru că, imediat ce aflasem că Eddie Shaw se dusese tocmai la Dante ca să împrumute bani, mi-am dat seama în ce pericol se afla. După cum vedeam eu lucrurile, Eddie se dusese la Dante după numerar, tocmai de la regele cămărarilor, ca să scape de presiunea exercitată de Jimmy Vigs, şi tot atunci aranjase şi pentru uciderea surorii lui. Tocmai la magazinul lui Dante, cel de unde puteai împrumuta bani, unde puteai angaja un ucigaş de profesie şi unde puteai crea un adevărat iad pentru ceilalţi semeni ai tăi. Dante îi împrumutase cu bucurie banii lui Eddie, cu o dobîndă de trei la sută pe săptămînă, aşteptîndu-se să fie plătit cu ajutorul poliţei lui Jacquie plus o primă babană pentru că o omorîse. Eddie fusese în clădirea soră-sii în ziua morţii ei nu ca să-i ceară bani, aşa cum sugerase Kendall, ci ca să blocheze uşa de la scări la etajul ei şi să bage reteveiul acela în uşa de la acoperiş, lăsînd astfel drum deschis pentru Cressi.

Cînd Dante a descoperit că banii de la asigurare nu aveau să ajungă la Eddie, ci la un soi de guru necunoscut, probabil că prinsese o frumoasă culoare verde în

obraji. Acum Eddie Shaw dispăruse, probabil fugind ca să-şi scape pielea, şi singurul mod în care Dante şi-ar fi putut recupera banii în viitorul apropiat era uciderea unui alt Shaw. Aşa că o prevenisem pe Caroline, îi spusesem să se facă nevăzută şi să-i sugereze acelaşi lucru şi fratelui Bobby.

Bănuiesc că Bobby o şi pornise spre vreun loc exotic, dar Caroline insistase să rămînă în Philadelphia. De fapt, insistase ca după o scurtă vizită la Veritas să se ascundă la mine acasă. Îi lăsasem o cheie înainte să fi pornit spre Rai. Bănuiesc că relaţia noastră cea vagă se îndrepta la fel de vag spre o nouă fază.

– Ce ai aflat de la nebunii ăia? întrebă Caroline imediat ce am intrat în casă.

Am privit-o o clipă înainte să trec pe lîngă ea spre dormitor.

– Nu ei au făcut-o.

– De unde ştii?

– Pur şi simplu ştiu.

– Te-ai întîlnit cu acea Oleanna? m-a întrebat, venind după mine în dormitor.

Eu o priveam în oglindă în vreme ce-mi desfăceam cravata.

– Da.

– Ei bine, şi ce-a spus?: Cum explică poliţa de asigurare pe viaţă?

– Nu ei au făcut-o, am izbucnit. Bine? M-am aşezat pe pat şi am început să-mi dezleg şireturile de la pantofi. A fost altcineva. Şi, dacă vrei să ştii părerea mea, aş pune şi pariu că fratele Eddie a angajat un ucigaş de profesie.

– Da, numai că banii merg la cultul ăsta, mă contrazise ea. Nu mai degrabă ei sînt cei mai potriviţi candidaţi la angajarea unui ucigaş ca să pună mîna pe cele cinci milioane de dolari?

– Nu sînt un cult şi nu ei au făcut-o. Imediat ce

mi-am scos pantofii m-am ridicat şi mi-am desfăcut cureaua. Te superi, Caroline, vreau să mă dezbrac.

– Da, mă supăr, a izbucnit ea. Îmi suspectezi fratele c-ar fi omorît-o pe sora mea, suspectezi un descendent nebun al familiei Pople c-ar fi pus omorul la cale, suspectezi pe toată lumea, mai puţin pe agentul ăla mafiot de pariuri pe care l-ai reprezetnat o dată, şi biserica asta de nebuni care vor primi uşor cinci milioane de dolari, profitînd oribil de moartea surorii mele. Nu e nici un pic de logică în toate astea. Deci, spune-mi Victor, cum poţi să fii aşa de al naibii de sigur? Cum?

Într-adevăr, cum?

Mi-e greu să-mi amintesc de întreaga întîlnire cu Oleanna şi acum mi se pare mai mult ca un vis decît ca un lucru petrecut în realitate. La suprafaţă am purtat o conversaţie destul de normală, dar în tot acest răstimp am avut sentimentul clar că un fel de curent de la ea intra în mine. Am descoperit astfel că-mi venea foarte greu să mă concentrez, să-mi păstrez locul în discuţie. Să fiu cu ea era ca şi cum aş fi fost deodată în ceruri. Mă privea cu o intensitate cum nu mai întîlnisem pînă atunci, de parcă s-ar fi uitat la ceva ce n-avea legătură puternică cu corpul meu. Nu cred că putea să-mi citească gîndurile, mai degrabă îmi simţea foarte bine starea emoţională. Femeia aceea are o anumită putere, n-ai cum să negi, şi, cît am stat împreună, am simţit-o pe pielea mea. Şi, bănuiesc că i-am sucombat pentru că, la finalul întîlnirii, cînd mi-a dat mîna şi i-am simţit căldura, pînă să-şi ia rămas bun de la mine, nu eram sigur că Biserica Noii Vieţi nu era deloc implicată în uciderea lui Jacqueline Shaw, dar mai şi promisesem pe deasupra că voi afla cine anume angajase ucigaşul ca să dovedesc companiei de asigurări că ei nu erau deloc implicaţi şi ca atare puteau primi imediat banii.

Să nu vă închipuiţi că nu am pus întrebările pe care

le pregătisem, pentru că le-am pus. Am întrebat-o cum de-a convins-o pe Jacqueline să schimbe beneficiarul poliței, iar ea mi-a spus că n-o făcuse, că Jackie se oferise singură, așa cum o făceau și alți acoliți. Am întrebat-o cît de importante erau cele cinci milioane de dolari pentru biserica ei, iar ea mi-a indicat, cu un zîmbet, desenul de pe perete, și mi-a spus că banii de la Jackie erau practic grosul fondurilor cu care aveau să construiască noul ei ashram în suburbii.

Cînd am remarcat gustul ei costisitor în materie de proprietăți imobiliare, ea a ridicat numai din umeri și mi-a spus că acea casă devenise mult prea mică pentru grupul ei în continuă creștere. Am întrebat-o dacă cunoaște cumva vreun Earl Dante sau vreun Peter Cressi, sau un anume Jimmy Vigs, și de fiecare dată răspunsul a fost nu. Am întrebat-o de asemenea dacă auzise vreodată de o persoană pe numele Poole, dar răspunsul ei a fost același. Am întrebat-o cum de reușise să afle că mă interesam de moartea lui Jacqueline, iar ea mi-a răspuns că detectivul McDeiss se dusese la compania de asigurări ca să pună alte întrebări, iar cei de acolo îi căutaseră pe avocații ei ca să întrebe ce voia un amărît de avocat penal de se interesa așa de mult de sinucidere. Apoi i-am pus cea mai uimitoare întrebare: de ce, dacă nu fusese implicată în moartea lui Jacqueline, îi trimisese pe Gaylord și pe Nicholas să mă amenințe să uit cazul?

Se scuzase din cauza purtării lor, deși nu la fel de fierbinte ca Gaylord, și apoi îmi explică foarte calmă că în acel moment compania tocmai se pregătea să plătească polița și că se speriase că din cauza întrebărilor mele compania de asigurări avea să amîne plata.

– Și, desigur, am avut dreptate, îmi zisese cu un zîmbet dulce, iar noi am fost obligați să-i dăm în judecată.

Cam acestea fuseseră răspunsurile ei la întrebările

mele şi fuseseră răspunsuri destul de bune, poate că nu grozave, dar destul de bune, deşi, ca să fiu sincer, nu conținutul acelor răspunsuri mă convinsese de inocența ei.

Ceea ce mă convinsese fusese acel curent care venea de la ea spre mine, o comunicare nonverbală foarte ciudată, care trecea prin centrii logicii din partea stîngă a creierului şi mergea după aceea direct în cei emoționali din dreapta. Am fost convins că spune adevărul pentru că îmi vorbea într-un fel în care, eu neavînd echipamentul necesar, nu aveam cum să resping. Din punct de vedere emoțional, am crezut fiecare cuvînt pe care mi l-a spus, şi, după angajarea profundă a emoțiilor, a urmat uşor şi logica. Desigur, Biserica Noii Vieți nu i-ar fi făcut nici un rău lui Jacqueline Shaw. Ei o iubiseră, ținuseră la ea, făcuse parte din familia lor, aşa îmi spuneau emoțiile. Era ca o bucată de zahăr pe care ei o puteau suge toată viața ei, acumulînd, în timp, cea mai mare parte din averea Reddman ce i se cuvenea, o sumă mult mai mare decît cele cinci milioane amărîte, aşa îmi spunea logica.

Apoi, de parcă m-ar fi citit ca pe o carte deschisă, m-a convins să-l prind pe criminal, nu cu ajutorul emoțiilor pure, nu prin logică sau cu ajutorul frumuseții ei uluitoare, ci printr-un mediu care nu avea cum să nu-mi atragă atenția. Mi-a oferit bani.

– Dacă există cineva care să poată convinge compania de asigurări să nu mai stopeze plata poliței, domnule Carl, îmi spusese, dovedindu-le cumva că nu noi sîntem responsabili de moartea lui Jacqueline, o să avem grijă să fii răsplătit. În general răsplățile pe care le primesc membrii bisericii noastre sînt kermice ca natură, special desemnate să ajute sufletul în alte vieți. Dar ținînd cont că dumneata nu eşti un membru al bisericii, ce-ai zice de o porție din suma plătită de companie? Să zicem cinci la sută?

Ca să vă dați seama în ce stare mă aflam, i-am promis imediat că voi face tot ce este omenește cu putință, nici măcar nu am stat să mă gîndesc o clipă. Dacă aş fi fost capabil să gîndesc ceva mai clar, aş fi observat imediat ce anume era cu acea ofertă a ei. O mită iscusită ca să fac bine şi să-mi îndrept cercetările cît mai departe de biserica ei. Dar în clipa aceea nu gîndeam clar. De fapt, m-am apucat să fac calculele de abia cînd eram în maşină şi mergeam cu viteză pe Kelly Drive, pe drum înapoi spre centrul oraşului. Două sute cincizeci de mii de dolari. Îmi oferise două sute cincizeci de mii de dolari ca să dovedesc că altcineva, nu ea, era ucigaşul. Era o mită evidentă, da, dar eram sigur că nu asta intenționase. Cum de eram aşa de sigur? Cum, într-adevăr? Pentru că simțisem ceva venind dinspre Oleanna, ceva pur şi inocent şi de nerefuzat, ceva ce aproape că nu recunoscusem din cauza pateticei mele lipse de experiență. Ceea ce simțisem ca venind de la ea spre mine fusese foarte aproape de dragoste.

– Deci, cum a mers la Veritas? am întrebat-o pe Caroline în vreme ce eram amîndoi aşezați la masa din bucătărie, mîncînd din pizza pe care o comandasem.

– Ca de obicei, mi-a răspuns ea aiurea.

– Ai căutat ascunzătoarea aceea pe care a menționat-o bunica ta?

– Într-un fel.

– Şi? Ai găsit-o?

– Într-un fel.

– Într-un fel? Ce naiba înseamnă asta?

– Bine, am găsit-o. Lîngă şemineu, aşa cum scria bunica în jurnal. Am ciocănit cu degetele pînă cînd mi-a sunat a gol. Exista o bucată de lemn, marginea de fapt care s-a deplasat. Ridică din umeri. Apoi am împins panelul şi s-a deschis.

– La naiba, Caroline, păi asta-i fantastic. Şi ce ai

găsit? Un alt cadavru?

– Nu, slavă Domnului. Nimic important de fapt, doar caiete, registre, diferite jurnale financiare. Chestii inutile.

– Eu n-aş pune pariu că-i aşa. Le-ai adus să le cercetăm?

Ea încuviință încet din cap.

– Unde sînt?

Nu-mi răspunse.

– Caroline, unde sînt?

Ezită un moment şi apoi făcu semn spre debaraua din hol.

Am deschis uşa şi am găsit o cutie de carton aruncată printre încălțările şi rachetele de tenis. Am scos cutia, m-am lăsat pe vine lîngă ea şi am început s-o cercetez. Registre vechi cu pagini care mai aveam puțin şi se sfărîmau şi cu legăturile de cîrpă mîncate de molii. Numerele dinăuntru fuseseră scrise cu o cerneală palidă, cifre peste cifre, într-o progresie care mie nu-mi spunea nimic.

– Este uimitor, am zis. Eu n-aş putea să pricep o iotă din ce-i aici, dar o să-l pun pe Morris să arunce o privire.

Am pus totul la loc, m-am ridicat şi m-am întors spre ea. Caroline se uita la o felie de pizza de pe care scosese brînza şi care zăcea acum pe farfuria de carton într-un fel de grămăjoară.

– De ce nu mi-ai spus de la bun început ce ai găsit? am întrebat-o.

Ea ridică din umeri fără să se uite la mine, continuînd să privească bucata aceea de pizza de parcă ar fi fost ceva cu adevărat fascinant.

– M-am gîndit că dacă mințeam şi-ți spuneam că n-am găsit nimic în ascunzătoare, mi-a răspuns în cele din urmă Caroline, după ore întregi după ce eu pusesem întrebarea, am crezut că ce era acolo va dispărea.

– Dar ce crezi că se află în registrele alea?

– Nu ştiu. Nici nu vreau să ştiu.

– Nu cred că adevărul dispare vreodată, Caroline. Cred că uneori pur şi simplu zace în aşteptarea noastră.

Eram acum unul lîngă celălalt, în pat. Era foarte tîrziu. Văzusem cam jumătate din *Leno* înainte să ne retragem în dormitor. Îmi dorisem în seara aceea puţină singurătate, dar cum nu ştiusem cum să-i spun, am stat mult după ora mea obişnuită de culcare, iar ea a rămas proţăpită alături de mine, urmărind ştirile de noapte şi apoi o emisiune plictisitoare.

În cele din urmă m-am întins şi am căscat şi am zis că voiam să dorm, şi ăsta a fost semnalul pentru ea de a veni cu mine în dormitor. N-am mai locuit niciodată cu o femeie şi atunci m-am întrebat cu disperare dacă aşa e şi atunci cînd eşti însurat. Vă pot spune cu mîna pe inimă că nu-mi place deloc.

– Am o idee, mi-a zis Caroline. Hai să plecăm în Mexic.

– Nu e plăcut să afli adevărul, nu?

– La Cancun, numai noi doi.

– Nu cred că vrei cu adevărat să încetăm cu cercetările.

– Oh, ba da, vreau.

– Serios?

Aşteptă un moment înainte să spună:

– Am crezut că puteam controla ceea ce facem şi ceea ce găsim, dar acum nu mai sînt aşa de sigură.

Atunci mi-am dat seama cît de aproape era să renunţe la tot şi am simţit frica. Eu nu eram încă gata să mă opresc, nici de dragul meu nici de al ei. Vreau să spun, cum naiba s-o salvez dacă ea nu avea chef să fie salvată? Nu trebuia decît să ţin totul sub control încă puţin.

– Dar ce credeai că urma să găsim? am întrebat. Atunci cînd ne-am apucat să scotocim prin istoria familiei tale?

– Nu sînt prea sigură, poate ceva bun. E prea mult să cer un singur lucru bun?

– Mi-ai spus mai demult c-ai avut o copilărie fericită. Asta n-a fost un lucru cu adevărat bun?

– Nu ştiu. Poate că nu. Aş fi fost poate al naibii de fericită dacă n-aş fi trăit-o eu!

M-am gîndit un moment la spusele ei.

– Poate că problema nici nu este a ta, Caroline. Poate că se întîmpla ceva de pe atunci, ceva întunecat, rece şi putred în trecutul familiei tale.

– Nu te apuca acum să vorbeşti despre copilăria mea.

– Am găsit un cadavru. Am găsit-o pe străbunica ta îngropată în grădina bunicii. Aici sînt multe secrete active care au fost cît se poate de vii de-a lungul copilăriei tale, secrete care ți- au afectat întreaga viață, secrete pe care ar fi trebuit să le cunoşti. Pune întrebările potrivite, Caroline.

– Dar ce se va întîmpla dacă nu-mi vor plăcea răspunsurile?

– Fie că-ți vor plăcea sau nu, ele se manifestă în fiecare zi, în casa aceea care mai are puțin şi-o să se prăbuşească, în familia ta destrămată, în tatăl tău care nu iese din dormitor, în tristețea permanentă a surorii tale moarte, în bețiile tale de situație, în tatuajele şi carnea pe care ți-ai găurit-o, în frica ta irațională de pisici şi în promiscuitatea agresivă. Poate c-a venit vremea să-ți regîndeşti trecutul, să încorporezi tot ceea ce vei afla în felul în care-l vezi pe el şi pe tine.

Îi trebui un moment ca să asimileze tot ce auzise şi apoi să răspundă:

– Crezi că sînt o curvă?

– Cred că eşti rănită şi speriată şi nu ai habar ce anume să faci cu viața ta.

– Nu sînt o curvă.

– Bine, nu eşti o curvă.

Rămase tăcută cîteva clipe.

– Numai că nu mai cred în dragoste.

N-am spus nimic pentru că nu era nimic de spus.

– Cred că dragostea e un fel de şmecherie şi, atunci cînd cădem în ea, ajungem în cele din urmă mai pierduți decît înainte. Îți mănîncă ficații pentru că tu crezi că este ceva real şi contezi pe ea ca să-ți salvezi viața, ca în cele din urmă să vezi clar că nu e decît o şmecherie.

– Nu ştiu ce să spun, Caroline.

– Dragostea adevărată este un mit, şi, dacă mă culc cu cine apuc, este numai din cauză că vreau să mi-o dovedesc mie însemi.

– E tîrziu. Am trecut prin multe pe ziua de azi.

– Şi o fac, iar şi iar.

– Hai să dormim puțin.

– Ia-mă în brațe.

– Sînt prea obosit.

– Te rog, doar strînge-mă în brațe. Te rog!

Şi uite aşa a început, eu strîngînd-o în brațe, încercînd s-o potolesc ca să pot dormi un strop la mine în pat, dar nu aşa s-a terminat.

Nu eram prea interesat să fac amor cu Caroline în noaptea aceea. După întîlnirea cu Oleanna, după ceea ce simțisem în prezența Oleannei, iubirea şi compasiunea şi pulsul cald de sub pielea albă, după toate astea nu-mi doream defel amorul cu Caroline. Voiam doar să-mi amintesc cum fusese cînd stătusem alături de Oleanna, cum îi ținusem mîna şi cum mîngîiasem picioarele de bronz. Aş fi vrut să mă gîndesc la Oleanna, nu la Caroline, deci nu, nu eram deloc interesat. Pe cuvînt. Dar ea s-a întors spre mine şi s-a apucat să mă sărute şi să mă mîngîie. Cum era foarte insistentă iar eu sînt foarte slab cînd se ajunge la chestiuni carnale în această viață, mi-e foarte greu să refuz un antricot bun sau o partidă de sex.

Aşa că în noaptea aceea am dat-o iar în bară. Ea, ca

întotdeauna, imediat ce a pornit motorul, s-a retras într-o lume a ei, mai bună, numai că de această dată nu mi-a mai păsat, pentru că nu la ea mă gîndeam atunci cînd o striveam sub mine, cînd îi țintuiam brațele deasupra capului, cînd o sărutam şi mă împingeam în interiorul cald şi moale. Eu simțeam sub mine sînii şi buzele şi părul altcuiva, eu aveam sub mine o femeie cu părul roşcat şi ochi verzi, şi piele albă şi catifelată, şi cu picioare superbe şi parfum de mosc, asta-i ceea ce simțeam şi vedeam. E adevărat că o regulam pe Caroline, dar făceam de fapt dragoste cu Oleanna.

Cînd inima şi-a încetat bătăile sălbatice şi am început să respir oarecum normal, m-am dat jos de pe ea şi m-am întins pe spate. Caroline şi-a aşezat capul pe pieptul meu.

– Îmi place să stau cu tine, mi-a spus.

Eu am răspuns ceea ce trebuia:

– Şi mie îmi place.

– O să ne continuăm cercetările, bine?

– Bine.

– Mulțumesc.

– Pentru ce?

– Pentru că eşti alături de mine.

În clipa aceea m-am simțit cu vreo cinci centimetri mai înalt.

38

– Şi pe mine m-a impresionat, rosti Beth.

– A fost ceva fabulos, i-am zis eu.

– Mda, zise ea. Destul de interesant.

– Vreau să spun cu adevărat fabulos! Nu mă pot opri

să nu mă gîndesc.

– Foarte bine, Victor. Ce vrei să iei?

– Orice are cofeină. M-am uitat la reclame şi am fost asaltat de ofertă. Cum ţi se pare o moka dublă cu lapte?

– Greţoasă. Mie să-mi iei o cană decofeinizată, neagră. Mă duc să fac rost de mişte locuri.

Ne aflam la *Starbuks* de pe strada 16. Eu stăteam la rînd pentru o cană de cafea. Nu trecuse multă vreme cînd era destul să traversezi strada pînă la cel mai apropiat vînzător ambulant şi să-ţi iei o cafea. Ţi-o dădea într-o cană de plastic şi costa numai cincizeci de cenţi, şi tot de acolo puteai să iei şi un pachet de prăjiturele de cafea şi încă să mai primeşti rest la o hîrtie de un dolar. Dar asta s-a întîmplat înainte ca Starbuks să vină în oraş. Acum trebuia să stai la coadă ca să primeşti o fiertură cu lapte provenită din ţările exotice şi cu mai multe arome naturale decît ar fi putut scoate la iveală biata mamă natură, şi, după o aşteptare îndelungată, şi după chinul descifrării meniului, fiind privit de sus de către vînzătorii de acolo, primeai o cană mare de cafea bună, dar astfel doftoricită, încît să aibă gust de cu totul altceva, şi, dacă aveai noroc, poate primeai şi ceva rest de la o bancnotă de zece. Încă un motiv în plus ca să urăsc oarşul Seattle.

Beth mă aştepta la o masă de lîngă geamul care dădea spre strada 16. Sorbi din cafea, un amestec brazilian decofeinizat, în vreme ce eu am luat o înghiţitură din cana mea. Prea dulce, cu prea multă frişcă, ca o cană de ciocolată fierbinte, care încerca s-o facă pe dura. Ar fi trebuit să-mi dau seama şi să aleg ceva simplu.

– Cei de acolo sînt foarte impresionaţi de tine, i-am zis. Gaylord e de părere că eşti un suflet foarte evoluat.

Nu zîmbi deloc în faţa acelui compliment, se mulţumi numai să privească pe fereastră şi să soarbă din cafea.

– Are nişte picioare foarte frumoase, am zis eu mai

departe. Ai observat?

– Oleanna?

– Şi mîinile sînt la fel, dar picioarele mi-au atras cel mai mult atenția. Rozalii şi foarte bine formate. Şi eu nu sînt singurul care gîndeşte la fel. I le-au turnat în bronz, ai văzut?

– Da, răspunse ea, privind mai departe pe fereastră. Am fost şi eu în camera aia. Cred că este oribilă.

– Crezi că-i măritată sau că se vede cu cineva?

– Ascultă, Victor, încearcă să nu te mai gîndeşti atît la Oleanna.

– Nu mă pot abține. Restul amicilor tăi de acolo, n-au decît să se arunce şi în lac, mie nu-mi pasă, dar tipa asta, Oleanna... Ceea ce am simțit a fost puternic. Şi nu e vorba numai de porția mea normală de poftă trupească. A mai fost şi altceva.

– Are o putere, zis Beth, abilitatea de a proiecta conştient anumite emoții. Nu pricep foarte bine, dar este ceva legat de felul în care-şi controlează organele simțurilor spirituale şi o cale de a comunica direct la nivel spiritual. Nu pot să îmi dau bine seama dacă este cu adevărat un mare dar spiritual, sau este numai un truc ieftin de salon.

– A fost ceva de-a dreptul fabulos, ascultă la mine!

– Da, sînt sigură că-i aşa cum zici tu. Dar şi-a folosit talentul pentru a te manipula pentru motive nonspirituale, şi mie mi se pare cu totul greşit.

– Crezi c-am fost manipulat?

– Ai intrat acolo cu multe întrebări serioase şi ai ieşit, după o singură sesiune, convins de inocența ei şi jurînd c-o vei ajuta. Da, Victor, aş zice c-ai fost manipulat. Oleanna are ceva extrem de calculat. Pare foarte hotărîtă să-şi vadă clădirea construită. Nu sînt sigură cît de mare încredere am în ea.

– Deci ai început să ai îndoieli cu privire la inocența ei?

Beth luă o linguriță de plastic şi se apucă să-şi amestece leneşă cafeaua.

– Nu chiar.

– Atunci ai dubii cu privire la biserică?

– Da, răspunse.

– Serios?

– Sînt unele lucruri care mă tulbură. După ce am auzit ce s-a întîmplat la întîlnirea dintre voi, m-am dus să discut cu ea. I-am spus că după părerea mea n-a făcut deloc bine că şi-a folosit darurile ca să te transforme într-un aluat moale modelat după voia ei.

– Şi ea ce-a zis?

– Mi-a zis că nu-i treaba mea, că sînt undeva prea jos pe scară ca să pot înțelege. Poate că nu înțeleg cum a făcut ce-a făcut, dar cred că-i pricep destul de bine motivele.

– Deci ai îndoieli. Îndoielile sînt bune. Întregul meu sistem spiritual se bazează pe îndoieli. Hai să mergem la *Morton's* în seara asta, să luăm cîte o friptură babană şi să discutăm despre îndoieli între două dumicaturi.

– Eşti un şarpe, îmi zise ea zîmbind. Sînt confuză. Mi se pare pe jumătate bine, pe jumătate rău şi nu ştiu ce să fac.

– Eu zic să-i arunci pe ticăloşi afară din viața ta.

– Dar pe jumătate mi se pare că e bine ce fac, Victor. Mă ajută să mă conectez la ceva real şi foarte puternic. Deşi în acelaşi timp am impresia că îmbracă totul o mulțime de aiureli. Picioarele alea de bronz, robele, cultul personalității de care s-a înconjurat Oleanna.

– Că tot vorbeam de cultul personalității, i-am zis, ciocănind în geam.

Morris Kapustin, care trecea pe stradă se opri, se întoarse şi ne făcu cu mîna cum ne zări. Era îmbrăcat într-un costum negru fără cravată, iar cămaşa albă era descheiată la gît lăsînd să se întrevadă maieul de mătase deosebit, iar pălăria neagră de pe cap era dată pe

spate, astfel încît, borurile negre şi late formau un fel de aură în jurul feţei lui. Prin barba aceea căruntă şi deasă ne zîmbi, iar zîmbetul lui spunea clar cît de bucuros era să ne vadă, încît aproape că reuşea să ne frîngă inimile; pe a mea cel puţin. Nu reuşeam să stîrnesc o asemenea reacţie de la nimeni altcineva cu excepţia lui Morris. Cam aşa ar fi reacţionat un tată care ar fi dat pe neaşteptate, în mijlocul zilei, peste fiul plin de succes, desigur, nu tatăl meu, care nu zîmbea, ci tatăl altcuiva, un tată bun şi blînd, un tată precum Morris.

– Secretara ta, ne-a spus Morris imediat ce s-a instalat lîngă noi, Ellie, de parcă noi n-am fi ştiut cum o cheamă, mi-a zis c-o să vă găsesc aici. Uite ce loc scump numai pentru o cană de cafea.

– Vrei ceva, Morris? I-am întrebat. Fac eu cinste.

– Eşti foarte generos, Victor, dar, nu, mulţumesc. Nu pot să beau acum cafea cu stomacul ăsta al meu.

– Da ce nu e în regulă cu stomacul tău?

– În afară de faptul că-i prea mare? A început să mă doară noaptea trecută, băiete, plus ce de gaze am avut. Ştii ce cred eu că e? Doctorul, bată-l vina, care mă tot pune să mănînc fibre, şi fibre, şi iar fibre pentru prostrata mea.

– Prostată, îl corectă Beth automat.

– Şi tu ai asemenea probleme?

– Nu, răspunse Beth serioasă.

– E din cauza fibrelor ăstora, oftă Morris, fluturînd din mînă. Stomacul nostru n-a fost creat pentru fibre. Pentru pîine caldă şi pastramă şi altele asemenea, da. E ca şi cum ai mînca lemn şi probabil că de data asta nu mai e sănătos acum. În tinereţea mea nu exista ceva numit prostrată, acum dai peste ea oriunde. Am văzut chiar săptămîna trecută, pe copertă, la *Times* „leacuri miraculoase". Asta-i ceea ce păţeşti dacă mănînci lemn.

– Ei bine, Morris, Beth tocmai îmi spunea că are îndoieli serioase cu privire la biserica ei New Age.

– Serios? întrebă Morris.

– Mi se pare că e un bob de adevăr înconjurat de o mulțime de aiureli, oftă Beth.

– Faptul că există un bob de adevăr nu e rău, rosti Morris. Cît de uşor ai vrea să fie? Spune-mi cum mănînci tu porumbul? Scoți mai întîi foile, după care te apuci să scoți şi mătasea, fără să mai punem la socoteală şi coceanul. Iar apoi, după ce l-ai gătit bine, după ce l-ai lăsat cîteva minute în apa care fierbe, nu prea mult, nu un timp îndelungat, exact cît trebuie, de abia dacă faci rost de cîteva boabe perfecte, dar ele sînt mai dulci decît zahărul, sînt *mechaieh*.

– Şi cum poți să ştii ce este adevărat şi ce nu? întrebă Beth.

– Dacă ar fi aşa de uşor, n-ar mai fi aşa de multă muncă şi zbatere. Domnişoară Beth, te rog, nu renunța. După cum a zis şi rabinul Tarfon, ilustrul coleg al lui Akiba: „Ziua e scurtă, sarcina grea, muncitorii sînt leneşi, răsplata e mare, iar Stăpînul insistent".

– Vrei să zici că sînt leneş? l-am întrebat imediat.

– Din punct de vedere spiritual, Victor, eşti mai rău decît un cartof fiert, dar n-am bătut drumul pînă aici ca să discutăm despre divinitate. Din contră aş zice. Am venit să vorbim despre vechile jurnale şi registre pe care le-a găsit prietena ta, domnişoara Caroline. Am trecut pe la tine pe la birou, Victor, ca să mă uit prin ele, dar, mărturisesc că sînt cu mult mai complicate decît m-aş fi aşteptat. În mod normal sînt destul de bun la cifre, dar ce ai adus tu, îmi prind urechile şi vîrful nasului în ele. Cred c-o să am nevoie de un contabil ca să se uite pe ele în locul nostru. Ai auzit vreodată de firma de contabilitate *Pearlman and Rabbinowitz?* Vreau să-l angajez pe Rabbinowitz.

– Sigur, i-am zis, dar să-i spui să nu-şi ridice pretențiile la onorariu pentru că eu cheltuiesc fără să ştiu dacă banii o să-i mai primesc înapoi, n-am contract şi

cheltuielile au cam început să se adune. Ai avut ceva noroc ca să afli ce s-a întîmplat cu fiica Poole?

– Asemenea lucru nu e uşor de aflat, Victor. Pe vremea aia erau locuri speciale pentru femeile gravide şi fără soţi, aşa că l-am pus pe Sheldon să verifice, dar fişele, sînt fie vechi, ori deja au fost distruse, aşa că nu te aştepta la multe.

– M-am obişnuit să nu mă aştept, i-am răspuns. Pe chipul lui Morris apăruse o expresie îndurerată şi tocmai era pe cale să se lanseze într-un discurs în apărarea meseriei sale cînd, mi-a văzut zîmbetul. Atunci oftă din greu.

– În afară de asta, l-am pus pe Sheldon să verifice întreaga ţară ca să găsească persoane cu numele de familie Wergeld. Au pe Internet toate acele fişiere de computer, în care sînt listate toate numerele de telefon din America, ceea ce e uimitor, zău că da. Toată lumea e trecută acolo, Victor. Toată lumea. În curînd nimeni n-o să mai aibă nevoie de oameni ca mine.

– Nu e tehnologia asta o minune?

– Cred că eşti într-o dispoziţie de zile mari, Victor, dacă mă insulţi în halul ăsta.

– E îndrăgostit, interveni Beth, de o lumină călăuzitoare.

Am ridicat din umeri şi am ignorat remarca ei.

– Ce a reuşit Sheldon să găsească?

– Cîţiva Wergeld împrăştiaţi prin ţară. Băgă mîna în buzunar de unde îşi scoase carneţelul plin de tot felul de foi de hîrtie disparate şi legate cu un elastic de coperţi. Morris scoase elasticul şi deschise carnetul cu grijă, lingîndu-şi degetul mare ca să poată da foile mai uşor, pînă cînd ajunse unde avea nevoie. Există un Wergeld în Phoenix, un altul într-un loc numit Pittsfield din Massachusetts, unul în Milwaukee. Nimic care să-i lege de Reddman-i. Încă mai căutăm. Şi am avut dreptate despre numerele alea pe care le-am găsit notate pe carto-

naş, sînt numere de cont, pentru băncile care ţin bani secreţi, sume mari. Prietenul meu a recunoscut o parte din ele şi le-a verificat pe celelalte. Dar cu toate astea, înainte de a putea merge mai departe, trebuie să aflăm cuvintele codului şi să facem rost de semnăturile potrivite.

– Ceea ce nu o să se prea întîmple.

– Nu sînt un miracol toată vremea, Victor, doar cîteodată.

– Adevărul este că nici eu n-am avansat prea mult, am recunoscut. Încă îl mai caut pe medicul acela ca să pot verifica factura aceea pe care o avem.

– Cine este Stăpînul? întrebă Beth. În citatul acela, de la rabin, ai zis că Stăpînul este insistent. Cine este?

– Pentru mine şi pentru Victor, fiind amîndoi evrei, asemenea întrebări sînt simple. Stăpînul este *Ha Shem,* cel Glorios. Regele Universului, lăudat fie El.

– Dar pentru mine? întrebă Beth.

– Asta, domnişoară Beth, trebuie s-o descoperi chiar tu. Dar bănuiala mea este că, după ce se va fi spus şi se va fi făcut tot, după ce vei fi terminat căutările şi întrebările, bănuiala mea este că răspunsul va fi exact acelaşi cu al nostru.

39

Nu exista nici un doctor Karpas trecut în paginile albe din Philadelphia, nici în paginile albe din comitatul Eastern Montgomery, sau Main Line sau comitatul Delaware, ceea ce nu era mare uimire. Doctorul Karpas pe care-l căutam eu, doctorul Wesley Karpas, a făcut o intervenţie chirurgicală asupra lui Faith Reddman Shaw în 1966, aşa că acum, treizeci de ani mai tîrziu, nu mă

prea aşteptam să mai practice medicina. Faith Reddman Shaw, eram sigur, nu era genul de om ca să lase vreun puşti fără experienţă să o taie cu cuţitul. Chiar şi în 1966, doctorul Wesley Karpas trebuia să fie un om cu păr cărunt, iar acum era probabil de mult retras în vreo comunitate de foşti mari, unde să joace golf în fiecare zi, undeva în Arizona. Nu prea existau multe speranţe să aflu pentru ce se operase bunica Shaw în 1966 şi pentru ce plătise şase sute treizeci şi opt de dolari şi nouăzeci de cenţi. Cu toate astea, nu aveam cum să nu mă întreb de ce bătrîna păstrase acea chitanţă pentru o intervenţie făcută cu un sfert de secol înainte de moartea ei.

Irosisem mai mult de o oră sunînd la fiecare Karpas pe care-l putusem găsi în Philadelphia şi prin suburbii şi tot nu ajunsesem nicăieri. „Bună ziua, doamna Karpas? Doamna Adrian Karpas?" Mă gîndisem că şansa cea mai bună să ajung la doctorul Karpas era să încerc să fac legătura cu un fiu sau un văr sau altă rudă îndepărtată care să-mi spună mai precis pe unde aş putea să-l găsesc. „Bună, vorbesc cu domnul Bruce Karpas?" Rămînea apoi problema clară ca doctorul să-şi amintească operaţia şi să fie dispus să discute cu mine despre ea, însă acum nu făceam decît să speculez. „Bună, caut o doamnă Collen Karpas". Oricine ar fi crezut că este un nume destul de rar, Karpas. „Doamna Keneth Karpas?". Te-ai fi gîndit că toţi aceşti Karpas, din cartea de telefon, trebuie să formeze o mare familie şi că se cunosc bine unul pe celălalt? „Domnişoara Gweenneth Karpas?" Aşa ar fi gîndit oricine. „Bună ziua, domnul Angelo Karpas?"

– Nu-ţi face speranţe degeaba, amice, îmi zise un glas de la celălalt capăt al firului, pentru că n-am de gînd să cumpăr nimic.

– Foarte bine, domnule Karpas, pentru că eu nu am nimic de vînzare. Vreau numai să vă pun cîteva întrebări.

– Vrei răspunsurile mele? Uite. Țara se duce de rîpă în mîinile celor de acum. Ei dau vina pe noi, seniorii, tăindu-ne din beneficii şi mărind taxele pentru servicii, numai pentru că sîntem prea bătrîni ca să le tragem cîteva picioare în fund. Vrei să ştii pentru cine aş vota? Pe Perot.

– Perot?

– Exact. Te deranjează cumva?

– De ce tocmai Perot?

– Pentru că e bogat.

– Nu credeți că-i puțin cam nebun?

– Desigur, dar cui îi pasă, doar e bogat.

– Nu vă deranjează c-a pierdut alegerile trecute?

– E bogat.

– Nu credeți că arată cel puțin ciudat cu urechile alea ale lui?

– E bogat, asta-i.

– Am priceput, domnule Karpas, dar n-am sunat ca să discutăm despre politică.

– Nu?

– Nu.

Pauză.

– Şi atunci ce naiba vrei de la mine?

– Eu caut, de fapt, un anume doctor Wesley Karpas. Este cumva rudă cu dumneavoastră?

– Dar ce vrei cu el? întrebă Angelo Karpas.

– Am să-i pun cîteva întrebări.

– Ei bine, dacă ai întrebări, mai bine mi le-ai pune mie.

– De ce, domnule Karpas?

– Pentru că ticălosul naibii e mort! Mort, mort, mort! A fost fratele meu. A murit cu cinci sau şase ani în urmă.

– A avut cumva vreun fiu sau vreo fiică? Cineva cu care aş putea discuta?

– Un fiu, mare avocat mare în centru.

– Karpas?

– Neh, Wes şi-a schimbat numele cu un timp în urmă cînd a intrat în cercuri mai bune. A vrut un nume cu ceva mai mult stil. Cum a vrut să înoate în apele în care se scălda lumea bună, şi-a schimbat numele în cel al unui peşte.

– Un peşte?

– Mda, Carp, cu „C". Întotdeauna am rîs de el, auzi să încerci să intri în înalta societate purtînd numele unui peşte care mănîncă scîrnăvii!

– Pare destul de potrivit situației, nu credeți?

– Te-ai prins repede, amice.

– Spuneți-mi ceva, domnule Karpas. V-a sunat vreodată cineva ca să vă întrebe care vă sînt părerile politice?

– Niciodată. Dar trebuie să sune cineva, altfel de unde toate sondajele acelea. La fel de bine m-ar fi putut suna şi pe mine.

– Asta aşa e. Mulțumesc pentru ajutor.

– Hei, vrei să ştii la ce emisiuni mă uit la televizor?

– Desigur, domnule Karpas. La ce emisiuni vă uitați?

– La nici una. Toate sînt o porcărie.

Angelo Karpas se înşelase totuşi. Nepotul de mult pierdut nu era mare avocat mare prin centru. Oh, desigur, avea biroul în centrul oraşului, cu un mic oficiu chiar în centrul comercial, dar nu era deloc mare. Mi-am dat seama numai după birou, situat deasupra unui magazin de îmbrăcăminte de pe Chestnut cu vînzători de diamante; cu agenți de asigurări şi o ghicitoare drept vecini, cu o secretară cu părul tapat, cu o anticameră tăcută în care am răsfoit un *Newsweek* vechi de jumătate de an. Cu alte cuvinte, s-ar putea spune că telefoanele nu sunau ca la gară în biroul de avocatură a domnului Peter Carp.

– O să vă primească într-o secundă, mă asigură secretara dăruindu-mi un zîmbet fulger înainte să-şi

vadă mai departe de unghii.

– Mda, mulțam, scumpo.

Probabil că praful a fost cel care m-a aruncat pe panta reveriei. Mi-am amintit de perioada în care şi biroul meu era la fel de plin de praf, cînd femeilor de serviciu nu le păsa, cînd mutenia telefoanelor mă făcea să scutur cu disperare din cap, gîndindu-mă la viitor. A fost o perioadă în viața mea, cînd nu făceam prea mulți bani ca avocat şi pot spune cu mîna păe inimă c-a fost foarte rea. Acum cu fluxul stabil de clienți din rîndurile mafiei, care veneau la mine cu onorariul prins într-un elastic, aveam visteria plină, birourile nu mai aveau fir de praf, iar telefoanele sunau cu regularitate. Dar ce puteam face în legătură cu viitorul? Raffaello, patronul meu, protectorul meu, renunțase la luptă şi voia să se pensioneze. Eu trebuia să pun la cale întîlnirea cu Dante care m-ar fi scos din ecuație. Gata cu onorariile cele grase. De fapt, chiar asta şi voiam, să ies din afaceri cu ei. Jocul devenise prea al naibii de periculos pentru unul de categorie uşoară, ca mine, dar, chiar şi aşa, nu aveam cum să nu mă gîndesc cum avea să fie odată cu terminarea jocului. Voi reveni la ceea ce fusese înainte, la birouri pline de praf, la telefoane tăcute şi la disperare? Sau marile posibilități care mi se deschiseseră înainte cu cazul Reddman aveau să mă salveze de trecut? Un milion de ici, un altul de colea, curînd nu voi mai avea deloc probleme cu praful. Poate c- ar fi trebuit să încetez să mai vînez fantome de doctori morți şi să mă apuc serios de treabă.

Tocmai mă gîndeam la asta cînd Carp ieşi din birou ca să mă întîmpine. Era scund şi pătrățos, cu fața puhavă şi ochi mici sub ochelarii stil Buddy Holly. Era îmbrăcat cu o pereche de pantaloni gri şi un blazer din păr de cămilă. Uite un pont pentru cei de la bancă: niciodată nu angaja un avocat care poartă blazer din păr de cămilă; asta înseamnă că nu scoate destul ca să-şi

permită să-şi cumpere un costum nou.

– Domnul Carl? întrebă nesigur.

– Da, am răspuns, ridicîndu-mă din scaun şi strîngîndu-i mîna. Vă mulţumesc că m-aţi primit. Şi să-mi spuneţi Victor.

– Veniţi pe aici, mă invită el, iar eu l-am urmat.

– Vă rog să scuzaţi dezordinea, mi-a zis, după ce s-a instalat în scaunul din spatele mesei de lucru. Îmi arăta dosarele întinse pe rafturi şi pe podele. A fost o lună dată naibii!

– Înţeleg ce vreţi să spuneţi, i-am zis, şi vorbisem foarte serios, îl înţelesesem mai mult decît ar fi crezut el că se putea.

Acela nu era biroul unui avocat copleşit de moţiuni, şi informări, şi pregătiri pentru proces. Era ceva prea dezordonat în dezordinea lui, prea bătător la ochi. Aşa arătase şi masa mea de lucru în timpurile lipsite de prosperitate, curăţată doar atunci cînd aveam cu adevărat de lucru şi aveam nevoie de spaţiu ca să mă întind. O singură informare putea să-mi ocupe toată suprafaţa mesei, dar cărţile, şi copiile cazurilor, şi documentele ar fi fost aranjate în ordine. Numai cînd nu aveam nimic presant de făcut, biroul meu arăta ca acela al lui Peter Carp. Îmi pusesem pentru această întîlnire cel mai bun costum al meu, pentru că Angelo Karpas îşi descrisese nepotul drept un avocat grozav, iar acum îmi regretam amărnic hotărîrea.

Cu Peter Carp trebuia jucat clar şi cu cărţile pe masă.

Individul îşi scoase ochelarii de pe nas şi se apucă să-i şteargă cu cravata, studiindu-mă cu ochii aceia mici. În cele din urmă îmi zise:

– Şi acum, ce anume te interesează să ştii despre cabinetul tatălui meu, Vic?

– În cazul la care lucrez, am găsit o factură pentru o intervenţie chirurgicală pe care a efectuat-o în 1966. Aş

vrea să ştiu ce fel de intervenţie a fost.

Mi-am deschis servieta, am scos factura şi i-am întins-o. El şi-a pus ochelarii la loc pe nas şi s-a apucat s-o examineze.

– Doamna Christian Shaw. Nu cunosc numele ăsta.

– A murit recent, l-am lămurit. Eu o reprezint pe nepoata ei.

În vreme ce continua să examineze factura, mă întrebă:

– Pentru malpraxis?

– Deloc. Bătrîna a murit la aproape o sută de ani şi atunci pentru că propriul ei corp n-a mai putut să reziste. Bănuiasc că tatăl dumitale a făcut ceva extrem de bine ca să fi putut trăi pînă la adînci bătrîneţi.

– A fost un chirurg excelent, zise Carp. N-a fost niciodată dat în judecată în toată cariera lui. Mă privi nervos după care se uită iar la factură.

– Tatăl dumitale şi-a vîndut cabinetul?

– Nu. A lucrat pînă la final, aşa cum şi-a dorit.

– Ştii cumva ce s-a întîmplat cu fişierul lui?

– Spune-mi în ce fel de caz o reprezinţi pe nepoata bătrînei?

– Nimic extravagant.

– Miza măcar e mare?

– Mi-ar fi plăcut mie.

– Fonduri sau proprietăţi?

– Oarecum.

– Pentru că asta este una dintre specialităţile mele. Fonduri şi proprietăţi.

Testamente pentru văduve şi orfani, fără îndoială, cu Peter Carp numit convenabil executorul testamentar. Am scuturat din cap.

– Mi-e teamă că nu este ceva complicat sau lucrativ.

– Pentru că, dacă ai nevoie de ajutor la problemele ridicate în Pennsylvania cu privire la fonduri sau proprietăţi, sînt gata să mă ofer.

– Eu am nevoie să aflu, domnule Carp, dacă mai există încă fişierele tatălui dumitale.

El se întoarse să mă mai privească o dată şi apoi se uită iar la factură lovind-o uşor cu un deget.

– Nu sînt sigur dacă fişierele pe care le am merg aşa de departe în trecut, rosti, şi, chiar de ar fi aşa, ca să găseşti un ac în carul cu fîn, înseamnă o mulţime de ore irosite.

– Sînt gata să te ajut să cauţi.

– În plus de asta, se pune problema confidenţialităţii. Fără o procură, nu văd cum aş putea să-ţi dau asemenea informaţii. Şi mi se pare că doamna Shaw nu este în măsutră să vă dea o asemenea procură.

– Domnule Carp, sînt sigur că în cazul în care fişele sînt disponibile putem să rezolvăm cumva situaţia.

– Şi mai exact, despre cît discutăm acum?

– Mai bine-să găsim fişele înainte să vorbim despre detalii.

– Bănuiesc că nu am face nici un rău dacă le-am căuta, îmi zise el cu un zîmbet parşiv. N-ai avea probleme să-mi faci un cec pe care să scot bani gheaţă imediat după aceea, nu?

– Nici una, am răspuns.

– Atunci, Vic, îmi zise Peter Carp, hai să facem o plimbare.

Proprietatea Carpilor se afla în Eynnweood, o veche suburbie nu prea departe de graniţa vestică a oraşului. Case străvechi de piatră, subsoluri umede, copaci înalţi care crescuseră prea aproape de trotuare, plantaţi cu cel puţin cincizeci de ani în urmă ca decor, dar care acum ameninţau strada. Carp mă duse spre o casă stil Tudor, dărăpănată, care avea în faţă o peluză frumoasă.

– Asta a fost casa tatei, îmi explică, dar acum locuiesc eu în ea.

Înăuntru era întuneric şi foarte mult praf, o casă din care dispăruse cam jumătate din mobilă. Vopseaua se cojea în fîşii lungi de pe lemnărie, iar tapetul era aşa de vechi şi de unsuros, încît îţi făcea silă. Aveai impresia că toată casa fusese abandonată cu mulţi ani în urmă. Era evident că tatăl lui Carp menţinuse casa foarte bine, dar, după moartea lui, fiul nu mai ridicase un deget, doar vînduse mobilierul mai valoros. M-am întrebat atunci dacă la asta se gîndise doctorul Wesley Karpas atunci cînd îşi schimbase numele cu ani de zile în urmă, sperînd să intre în lumea bună, această casă umedă şi decrepită sau acest fiu ratat care sugea banii ca o lipitoare.

Carp junior mă conduse spre subsol, deschizînd o uşă parţial acoperită de pînze de păianjen. De cealaltă parte a ei se vedea bine un fost cabinet medical, cu dulapuri de metal alb, cu geamuri, o masă de examinare şi un mic birou. Încă împrăştiate prin jur se vedeau tot felul de instrumente medicale în recipiente de metal. Într-un colţ erau nenumărate jurnale medicale. Însă locul aşa de plin de instrumente ciudate şi de excremente de animale, plin de praf şi pînze de păianjen semăna mai mult cu o cameră de tortură.

– Tata a încetat să mai practice chirurgia cînd a împlinit şaizeci de ani, îi explică Carp, dar a continuat să consulte pacienţi ca doctor generalist, în cabinetul ăsta, pînă cînd a avut atacul acela fatal.

Imediat după camera de consultaţii, se zărea camera de aşteptare şi apoi uşa care dădea în curtea din spate, uşa pe care veneau pacienţii. Lîngă camera de aşteptare, mai era o cămăruţă mică plină de fişiere de oţel ticsite cu dosare şi fişe, plus cîteva cutii mari de carton, de asemenea pline cu hîrţoage vechi.

– Şi-a păstrat fişele cu religiozitate, îmi zise Carp, cocoţîndu-se peste cutii ca să poată ajunge la dulapuri.

Din cînd în cînd, scotea fişele pacienţilor pe care nu-i mai vedea şi le punea în cutii, dar a avut mare grijă să păstreze totul. Deseori i-am spus să arunce naibii toate hîrţoagele, dar el mi-a zis că nu se ştie niciodată cînd poţi avea nevoie de o fişă şi, uite cîtă dreptate a avut.

Crap deschise un dulap, se uită cu atenţie în el şi scutură din cap.

– Nu poate fi prin dulapuri, îmi zise. Mai bine ne-am apuca să ne uităm amîndoi prin cutii. Fiecare cutie ar trebui să aibă literele fişelor şi anul în care au fost scoase din dulapuri.

Mi-am scos haina şi-am pus-o cu grijă pe un scaun şi m-am apucat să scotocesc după dosarele marcate cu litera S, unele scoase din dulapuri în 1986, altele în 1978. Carp, refuzînd să arunce o privire în dosare, protestînd în numele confidenţialităţii, le examină chiar el însuşi, declarînd în cele din urmă că nu găsise nici o doamnă Christian Shaw. După alte treizeci de minute de căutări, am găsit o altă cutie cu iniţialele „Re-Th, 1973", iar Carp mi-a cerut iar să mă dau la o parte ca să se uite el.

– Nu văd nici urmă de doamna Christian Shaw pe aici, mi-a zis.

– Dar Faith Reddman Shaw?

– Reddman, eh?

– Da, rude îndepărtate şi sărace ale baronului murăturilor.

– Nici o Faith Reddman Shaw, dar am găsit altceva. Scoase fişa şi o întinse peste cutie. Care este data exactă a facturii?

– 4 iunie, 1966.

– Da, asta e şi suma?

– Şase sute treizeci şi opt de dolari şi nouăzeci şi nouă de cenţi.

– Aşa e, exact, dar ai înţeles aiurea.

– Aiurea?

– Pacientul. Nu e vorba de doamna Christian Shaw, ea era doar cea care plătea onorariul. Pacientul a fost Kingsley Shaw.

– Şi ce intervenţie a avut?

– Nimic cu adevărat serios, răspunse el. Doar două incizii minore, cîteva suturi ale vaselor şi apoi alte cusături.

– Despre ce naiba vorbeşti?

– Vasectomie. Tatăl meu i-a făcut acestui Kingsley Shaw o vasectomie în iunie 1966. Se pare c-a fost o operaţie curată, fără nici un fel de complicaţii. Nici o mare scofală. De ce, Kingsley ăsta e cineva?

– Nu, i-am răspuns. Un nimeni absolut.

După ce i-am scris un cec în valoare de o mie de dolari, l-am întrebat pe Carp dacă-i pot folosi telefonul. Am ridicat receptorul, m-am întors cu spatele spre ochii lacomi ai lui Peter şi am format numărul de acasă.

– Bună, am rostit cînd a răspuns Caroline.

– Poliţaiul ăla McDeiss te căuta, îmi zise ea de-a dreptul. A sunat şi la birou, şi adineauri a sunat şi aici.

– Sper că nu i-ai spus cine eşti, nu?

– Nu, dar mi-a zis că dacă ai ocazia, n-ar fi rău să te arăţi la Front şi Ellsworth, lîngă ringul de hochei. Ştii pe unde vine?

– Cred că pot să-l găsesc. Mulţumesc. Stai să te întreb ceva, Caroline.

– Cînd e ziua ta de naştere?

– Vrei să-mi iei un cadou?

– Sigur. Dar acum spune-mi.

– 11 iunie, răspunse ea.

– Şi în ce an te-ai născut?

– În 1968. De ce?

– Nimic important. Dacă sună iar McDeiss, i-am zis, spune-i că mă îndrept spre el.

40

Cînd am ajuns la patinoarul Ralph R. Rizzo senior de la Front şi Ellsworth se adunase deja o gloată în spatele împrejmuirii de bandă galbenă. De cealaltă parte a străzii după banda cea galbenă era autostrada interstatală 95, care trecea prin partea estică a Philadelphiei ca un fel de panglică de decolteu. Patinoarul, cu faţada de gresie albastră şi albă era înghesuit pe sub autostrada înălţată pe piloni, iar alături de clădirea cu gresie se afla şi un ring pentru cei care voiau să patineze pe rotile, şi acesta se afla la umbra autostradei.

Între cele două ringuri de patinaj era un fel de alee solitară, cu o bandă la un capăt, şi tot acolo vreo cinci sau şase poliţişti se foiau în jurul unui obiect mare şi negru, şi care încă mai fumega. Parcate pe strada Front erau două maşini de pompieri, cu luminile încă aprinse. Pompierii, cu costume negre, stăteau grămadă şi fu

– Ce s-a întîmplat? l-am întrebat pe unul dintre cei gură- cască, un bărbat în vîrstă, cu păr cărunt, pantaloni cu bretele şi beretă pe cap.

– Nu ai miros? îmi zise bătrînul.

Am adulmecat cu precauţie. Se simţea mirosul împuţit al benzinei arse şi ceva mai dulceag şi încă şi mai neplăcut.

– Nu sînt prea sigur.

– A ars o maşină, asta s-a întîmplat, îmi zise, şi se spune că mai era şi un dobitoc înăuntru care a ars odată cu ea. Acum e friptură.

– Foarte plăcut, am rostit, printre chicotelile care se

porniseră în jurul nostru. Am trecut pe lîngă el şi m-am apropiat de banda galbenă. Acolo am strigat la unul dintre poliţiştii în uniformă: Am venit să-l văd pe McDeiss, i-am zis. El mi-a cerut să vin pînă aici.

Poliţistul a făcut semn cu capul spre grupul adunat sub autostradă şi a ridicat banda ca să pot trece. Ca un boxer intrînd în ring, m-am strecurat pe sub banda galbenă şi am pornit-o spre strada Front.

Sub autostradă era răcoare şi întuneric, iar mirosul pe care-l adulmecasem doar de pe cealaltă parte a străzii, aici adăsta ca o ceaţă groasă. Obiectul care încă mai fumega era o maşină, întunecată şi udă, cu portbagajul deschis, iar eu am reuşit chiar să localizez cîteva locuri roşii pe sub negrul de cărbune. Fusese o maşină decapotabilă, iar focul mîncase cu totul capota de pînză, aşa că acum arăta ca o maşină sport. Fusese un *Porsche*, unul roşu, iar eu am început să am o vagă idee despre persoana care fusese făcută friptură.

McDeiss era mai într-o parte, în faţa patinoarului, stînd de vorbă cu un puşti şi luînd notiţe. Am aşteptat să termine. După ce-l trimisese pe puşti la plimbare, cît mai departe de locul accidentului, se întoarse şi mă văzu.

– Carl, rosti cu un zîmbet. Mă bucur că ai ajuns. Bine ai venit la petrecere.

– Văd că s-a încins bine, am comentat cu acreală.

– Am primit apelul cu vreo oră şi jumătate în urmă, zise McDeiss, mergînd spre maşina arsă. Eu am pornit-o cu ezitări după el. O maşină ardea sub autostradă. Au apărut tipii în uniforme care au chemat pe tipii cu focul. Pompierii au apărut imediat şi au stins flăcările. Cînd au deschis portbagajul ca să se asigure că nu mai ardea nimic înăuntru, pompierii au văzut ce se afla acolo şi ne-au chemat urgent pe noi.

– Şi cum voi sînteţi tipii de la criminalistică, bănuiesc că este clar ce anume se afla în portbagaj.

– Vrei să vezi?

– Nu cred.

– Haide, Carl, vino să arunci o privire. O să-ți facă bine.

Mă cuprinse bine de braț şi începu să mă împingă spre maşina arsă, spre spatele ei mai exact, spre portbagajul deschis, spre ceea ce era înăuntrul lui, ars şi mort.

– Zău că nu vreau, i-am zis.

– Cunosc un restaurant excelent puțin mai sus de Front, îmi zise McDeiss trăgîndu-mă mai aproape. Portbagajul era cam la zece paşi depărtare. *La Vigna.* Poate că după ce terminăm aici, mă duci acolo şi-mi faci cinste cu un prînz.

– Eu am cam început să-mi pierd pofta de mîncare.

– Ar trebui să ştii cu ce ai de a face aici, Carl, înainte să stăm de vorbă, îmi zise McDeiss.

Acum ajunsesem lîngă maşină şi McDeiss mă împingea cu forța spre portbagaj.

– Am priceput ce-ai vrut să zici.

– Haide, uită-te! îmi zise şi mă întoarse cu asemenea brutalitate, încît aproape c-am căzut în portbagaj.

– Fuii! am lăsat să-mi scape, închizînd ochii şi simțindu-mi stomacul aproape în gît.

Cîțiva dintre polițiştii din apropiere izbucniră în rîs.

– Uită-te bine! mă îmboldi iar McDeiss.

Am inspirat adînc, îngreţoşîndu-mă şi mai tare din cauza mirosului şi apoi am deschis ochii, gata să văd orice ar fi fost în portbagaj.

Însă era gol. Mă rog, nu tocmai gol. Mai erau nişte rămăşițe jalnice din carpetă şi nişte băltoace ciudate dintr-un lichid pe care nu l-am putut identifica, şi o trusă de unelte, însă obiectul principal dispăruse, lăsînd în urmă doar mirosul acela dulceag şi greţos. În locul cadavrului era numai un desen cu creta care reprezenta un bărbat corpolent, culcat într-o parte, cu mîinile legate la spate şi cu genunchii ridicați la piept.

– Tipii de la ambulanță l-au dus deja la morgă, îmi zise McDeiss.

– Eşti un nemernic! i-am zis, îndepărtîndu-mă de maşină.

El însă se mulțumi să-şi deschidă carnetul şi să-mi citească:

– Bărbat, între treizeci şi patruzeci de ani, de înălțime mijlocie, uşor obez, cu păr castaniu închis, iar culoarea ochilor n-a putut fi stabilită pentru că, din cauza căldurii, au explodat. Avea mîinile legate la spate, avea şi picioarele legate, şi avea şi căluş în gură. Cum nu se vedeau răni se pare c-a murit ars, deşi medicul legist mi-a zis că nu-şi dă seama aşa pe loc. Avea pantalonii lăsați în vine şi cineva i-a băgat în fund restul de la o afacere legală, mai precis o bancnotă de cinci, una de zece şi două de un dolar. McDeiss închise carnetul şi se uită la mine. Asta înseamnă şaptesprezece dolari, Carl, o sumă mică, ceea ce denotă o mare lipsă de respect pentru victimă.

– Eu ce naiba caut aici?

– Ai mai văzut *Porsche*-ul ăsta înainte?

Am scuturat din cap.

– Este înregistrat de un oarecare Edward Shaw. În portbagaj era chiar domnul Shaw. Dar ce-i mai ciudat este faptul că, acest Edward Shaw este fratele lui Jacqueline Shaw, femeia despre a cărei moarte tocmai m-ai întrebat cu cîteva săptămîni în urmă. Deci, Carl, vreau să ştiu şi eu ce mama naibii se întîmplă aici?

L-am privit pe McDeiss şi apoi am privit şi rămăşițele maşinii luxoase.

– Am impresia că cineva s-a pus să-i măcelărească pe Reddmani.

– Cine anume?

– Dacă aş fi ştiut, acum aş fi fost foarte bogat.

– Am anunțat acasă, dar încă îi mai căutăm pe ceilalți doi, Caroline şi Robert. Ai idee pe unde ar putea să fie?

– Nici una.

– Deci, dacă nu ştii cine naiba vrea să-i termine pe aceşti Shaw, ce naiba ştii?

În mod normal, în poziția mea de avocat al apărării, preferam să nu împart mai mult decît era necesar cu poliția, mă refer la informații. Pentru că în general ne aflăm în tabere opuse, cu scopuri diametral opuse, şi cum informațiile înseamnă putere, de fiecare dată caut să păstrez şi să acumulez cît mai mult din această putere. Dar acum nu mă confruntam cu McDeiss ca avocat al apărării. Eu căutam de această dată să iau o treime din averea celui care-i omorîse pe Jackie şi pe Eddie Shaw, printr-un proces civil de crimă. Nimic nu mi-ar fi convenit mai mult decît ca polițiştii să-l prindă pe individ, să-l condamne şi să mă lase pe mine să-i smulg averea. Desigur, erau cîteva lucruri pe care nu i le puteam spune, lucruri despre clientul meu, Peter Cressi, şi despre şoferul lui, Earl Dante, despre rolul de neutru în atacul de pe autostradă, despre planurile lui Raffaello de a mătura lumea interlopă cu răzbunarea lui. Dar puteam să-i spun tot ce aflasem eu investigînd moartea lui Jacqueline, inclusiv ceea ce aflasem de la nevasta lui Eddie. Dacă-i spuneam toate astea lui McDeiss, poate că îmi uşuram eu sarcina şi puneam laba pe bani mai repede.

– Parcă ziceai că *La Vigna* e un restaurant bun, am spus.

– Sigur, răspunse McDeiss, dacă-ți plac mîncărurile nordice italiene.

– Au şi vițel?

– Svallopini, la fel de subțire precum leafa mea, şi înecat în ulei de măsline şi lămîie.

Adevărul era că nu prea-mi ardea mie de vițel. De fapt, în clipa aceea cum eram înconjurați de mirosul cumplit al morții, nu eram sigur dacă aş fi putut înghiți şi o bomboană de mentă. Dar McDeiss, bănuiesc că avea

un apetit de leopard chiar şi înconjurat de moarte. Cred că era genul de om în stare să mănînce un sandviş cu de toate şi la morgă, în vreme ce medicul făcea autopsie pe un cadavru în plină descompunere, fără ca pe el să-l deranjeze cu ceva, cîtă vreme salamul era afumat şi roşiile prospete şi zemoase. Era însă în avantajul meu să stau de vorbă cu McDeiss şi nu exista un mod mai bun de a-l face să asculte cu atenţie decît o masă cum-secade. Numai că de această dată, el trebuia să mă ciugulească pe mine de informaţii.

McDeiss mă trimise spre Front, înapoi în spatele benzii galbene, ca să aştept, în vreme ce el îşi delega treaba partenerului şi poliţiştilor în uniforme. L-am urmărit făcîndu-şi treaba, ascultînd rapoarte, discutînd cu martori, examinînd maşina cu legiştii. În mijlocul tuturor acelor acţiuni s-a oprit, a ridicat un deget spre mine şi mi-a spus că vine într-un minut, după care şi-a continuat treaba. Pentru un tip corpolent, se mişca surprinzător de iute şi de uşor, aplecîndu-se, şi răsucindu-se, şi lăsîndu-se pe vine pe lîngă maşina carbonizată, adunînd cît mai multe indicii. În vreme ce-l priveam, am simţit o mînă care mă prinse de pantaloni, mai precis de partea din faţă a pantalonilor, cam prin zonele acelea foarte sensibile.

– Ce mama nai...! am rostit şi am încercat să mă întorc, dar am descoperit că nu puteam. Un bloc de piatră era în spatele meu şi un cablu de oţel mi se încolăcise peste piept, storcîndu-mi plămînii şi de ultimul pic de aer dinăuntrul lor.

Am încercat să mă întorc iar, dar am simţit cum eram tras departe de mulţime.

– Dă-te naibii de pe mine, am încercat să urlu, dar glasul de abia dacă atrase atenţia celor cîţiva oameni din faţa mea, care se întoarseră să vadă cine era gîtuit. Unul dintre aceştia era un tip scund, cu păr grizonat,

îmbrăcat într-un costum negru şi, imediat ce se întoarse cu faţa spre mine, am încetat să mai ţip.

– Ce ciudat să te văd aici, Victor, şuieră Earl Dante printre dinţii mici şi albi.

Era prima dată cînd îl vedeam de cînd începuse războiul. Faptul că-l vedeam acolo, aşa de aproape de mine, cu un monstru care mă ţinea de la spate, ei bine, fără voie am simţit cum îmi tremurau genunchii şi cum pentru un foarte scurt moment n-am putut respira, însă mi-am revenit. Asta era exact ceea ce-mi spusese şi Raffaello c-avea să se întîmple. Nemernicul se folosea de mine ca să stabilească o întîlnire.

– Foarte amuzant să te văd acolo, pe sub autostradă, stînd de vorbă cu cretinul ăla de la omucideri, continuă Dante. Al naibii de amuzant, numai că mie nu-mi vine deloc să rîd.

Dante făcu un semn din cap spre cel care mă ţinea de la spate. Mîna din jurul pieptului meu se retrase la fel şi cea din pantaloni. Genunchii aproape că-mi cedară, dar am izbutit să rămîn pe mai departe în picioare şi mi-am îndreptat chiar şi umerii. Aceste simple gesturi mă ajutară să mă simt oarecum stăpîn pe mine înainte ca întreaga situaţie să-mi apese iar pe nervi. M-am uitat în spate. Era halterofilul care era întotdeauna în preajma lui Dante. Tipul dădu din cáp spre mine după care-şi întoarse privirile într-o parte, de parcă ar fi zărit ceva foarte interesant acolo.

– Ce aveai tu de discutat cu dobitocul ăla, aşa de prietenos, tocmai sub afurisita de autostradă? întrebă Dante.

– Vorbeam despre vreme, i-am răspuns.

– Am auzit că era şi un cadavru în portbagaj. Ce ruşine să mori în halul ăsta. O adevărată tragedie.

– Vorbeşti despre cadavru sau despre maşină? i-am zis. Pentru că, dacă vrei părerea mea, mai repede îmi pare rău după maşină.

Halterofilul din spatele meu chicoti şi chiar şi Dante binevoi să zîmbească puţin. Peste capul lui Dante l-am văzut pe McDeiss dînd să iasă de sub autostradă, venind spre noi. Văzîndu-l apropiindu-se, curajul mi-a mai revenit.

– Spune-mi ceva, Earl, am început, cine naiba te plăteşte ca să-i omori pe Reddmani?

Zîmbetul dispăru şi pe chipul de cioclu apăru pentru o clipă mirarea. Apoi zîmbetul reveni, dar urît şi întunecat.

– Habar n-am despre ce vorbeşti.

– Sînt sigur că ştii, Earl. Este un Poole? Te-a plătit cumva o persoană pe nume Poole?

– Aha, acum am priceput. Cretin de rahat ce eşti, crezi că eu l-am pîrlit pe amărîtul ăla de colo?

– Exact asta cred. Şi mai cred c-ai omorît-o şi pe sora lui, în apartamentul ăla luxos şi ai lăsat-o să atîrne acolo ca o haină pusă la uscat, motiv pentru care l-ai şi convins pe nebunul ăla de Peckworth să-şi schimbe povestea pe care o spusese poliţiştilor.

– Ai vorbit cu Peckworth?

– Sigur că da.

– Eşti un cretin, Carl, ştiai? Am crezut că mica aventură de pe autostradă te-a mai deşteptat puţin ca să-ţi scoţi nasul afară din afacerile altora, dar nu. Dacă n-ai fi un cretin aşa de mare, atunci n-ai gîndi ceea ce gîndeşti acum.

– Te referi la faptul că Eddie Shaw îţi era dator cu un sfert de milion pe care se pare că acum nu mai are cum să ţi-l dea înapoi? Am scuturat din cap şi am privit iar peste umărul lui Dante. McDeiss era în mijlocul străzii, la nici cincizeci de metri depărtare de noi. Bănuiesc însă că te-ai acoperit. Nevastă-sa mi-a spus c-a trebuit să semneze ceva înainte ca el să poată lua împrumutul ăla cu dobîndă de trei la sută pe săptămînă. Cred că ai o procură în toată regula, pentru o rată legală de dobîndă,

semnată de tipul care a murit şi de văduva lui. Cu Eddie aşa un nenorocit cum era, ai mai multe şanse acum să primeşti banii de la văduva lui din polița de asigurare, decît ai fi avut dacă Eddie ar mai fi fost în viață.

– Eşti un tip isteț, Victor, oh, da, eşti, rosti Dante. Şi ai zice că un tip aşa de isteț n-ar trebui să facă tot felul de chestii ciudate ca să intre în jocul altcuiva ca să ia ceva de acolo. Ai zice că aşa un tip isteț e deja bogat.

– Să ştii că muncesc din greu ca să realizez acest deziderat.

– Copoiul, rosti halterofilul din spatele meu. Vine chiar spre noi, şefu'.

– Vezi c-o să aibă loc o întîlnire, zise Dante pe un ton scăzut, vorbind foarte repede, de parcă s-ar fi grăbit foarte tare. Ai primit deja cuvîntul în direcția asta. Încearcă să joci cinstit, Victor, pînă la capăt. Prefă-te măcar o dată că nu eşti un dobitoc şi joacă cinstit. Încerci s-o faci pe deşteptul şi să te vinzi cui dă mai mult, o să te trezeşti mort într-o zi.

Ridică mîna şi mă strînse de obraz aşa cum ar fi făcut o mătuşă fată-bătrînă nepoțelului ei, chiar înainte să se întoarcă spre dreapta şi să plece în viteză. Cu halterofilul pe urmele lui. Plecase exact cînd McDeiss aproape că ajunsese la mine.

– Cine sînt amicii tăi? mă întrebă detectivul, arătînd cu capul spre cei doi.

– Unul este un fel de cămătar pe care-l cunosc mai demult, pe strada 2.

– Ar trebui să-mi fac ceva griji din cauza lor?

– Nu chiar, i-am răspuns. Este numai un tip căruia mortul îi datora nici mai mult nici mai puțin de un sfert de milion.

McDeiss se uită bine la mine, după care întoarse capul ca să se uite şi după Dante, dar mititelul şi cu gorila lui dăduseră colțul străzii şi dispăruseră.

– Ce altceva mai ştii despre cazul ăsta?

– Faci cinste cu un prînz?

– Da, numai dacă vorbeşti.

– Ei bine, în cazul ăsta, am rostit eu întorcîndu-mă în direcția opusă, pornind laolaltă spre *La Vigna,* stai să-ți pun eu o întrebare. Ai auzit vreodată de vreo persoană cu numele de Poole?

41

Nu m-am grăbit să fug acasă la Caroline după prînzul cu McDeiss, ca să îi spun ce se întîmplase cu fratele ei. Nu poți să-i spui unei fete că fratele ei e mort şi apoi să pleci să mănînci copios la *McDonald's.* Trebuie să o strîngi în brațe atunci cînd îi spui şi apoi s-o laşi să-ți plîngă pe umăr, şi s- o mîngîi, şi să-i dai supă, şi să-i frecționezi picioarele, în vreme ce ea se mişcă înainte şi înapoi speriată. Dacă îi spui unei fete că fratele i-a murit, e bine să fii pregătit pentru o noapte de nesomn în care s-o alini, în vreme ce ea plînge şi suspină alături de tine în pat. Toată afacerea asta mănîncă o groază de vreme, iar eu încă mai aveam puțină treabă de făcut. Aşa că, nu i-am spus nimic lui Caroline despre fratele ei mort. I-am cerut însă lui McDeiss să nu anunțe încă numele victimei presei, iar eu am pornit-o spre suburbii, drept spre Main Line. Am trecut de pe drum pe aleea îngustă umbrită de copaci, am trecut pe lîngă porțile mari de fier şi am intrat pe aleea şerpuitoare de la Veritas.

Am parcat maşina în partea aleii care se răsucea chiar în fața casei. Nat lucra la gardul viu de acolo, tăind şi plivind ramurile îndrăznețe care crescuseră mai mult decît s-ar fi cuvenit. Ca să ajungă la partea de sus, se

cocoțase pe o mică scară. Era îmbrăcat în salopetă, avea pe cap pălăria lui de pai cu boruri late, şi mănuşi mari, de cauciuc galben cu care strîngea o foarfecă de argint de dimensiuni apreciabile. Cînd am coborît din maşină, m-a privit o clipă şi apoi a coborît de pe scară. Soarele strălucea pe cer, iar aerul era surprinzător de curat. Eu crezusem că la Veritas trebuia să fie mereu ceață sau ploaie, dar era o zi de primăvară extrem de plăcută.

– Bună ziua, domnule Carl, îmi zise Nat. Îşi scoase pălăria şi-şi şterse fruntea cu mîneca. Ajungînd mai aproape de el, am văzut cum îi lucea sudoarea pe la tîmple. Cercul acela roşu din jurul ochiului strălucea mîndru în soare. Domnişoara Caroline nu e aici. Nu ştim pe unde se află.

– Nu am venit pentru Caroline, i-a răspuns. Am venit ca s-o văd pe mama ei.

– Mi-e teamă că nici ea nu-i aici. E tot plecată din țară.

– Atunci o să vorbesc cu tatăl lui Caroline.

Mă privi o clipă, apoi se întoarse ca să privească spre ferestrele acoperite de obloane de la primul etaj.

– Aş zice că nu-i tocmai o zi prielnică pentru o vizită. Ați auzit ce s-a întîmplat cu conaşu' Edward?

– Am auzit.

– Am reuşit să dăm peste conaşu' Robert tocmai în Mexic, ca să-i spunem vestea, dar n-am reuşit să aflăm pe unde este domnişoara Caroline. Ai vreo idee pe unde am putea să dăm de ea, domnu' Carl?

– O să-i spun eu ce s-a întîmplat, i-am răspuns, imediat ce discut cu tatăl ei.

Nat ridică foarfeca mare şi lungă şi-o sprijini comod pe un umăr.

– După cum am mai spus, nu-i o zi tocmai prielnică pentru o vizită.

– Cu toții avem treabă de făcut, i-am răspuns eu, aşa

cum şi tu trebuie să pliveşti, şi să tai, şi să sapi.

Nat dădu din cap spre gardurile vii.

– Doamna Shaw, vrea ca să fie totul pus la punct, pentru oaspeţi. Soseşte dimineaţă din Grecia, a renunţat să mai continue vacanţa. Se pare că ocaziile sociale mai importante pe aici sînt înmormîntările.

– Treaba asta o să înceteze.

El îşi ridică sprîncenele cînd mă auzi, după care zîmbi. Era ceva atrăgător în zîmbetul lui Nat. Nu zîmbea nici des şi nici uşor, dar, cînd o făcea, zîmbetul era cald şi luminos. Arăta ceva împărtăşit, nimic ostil.

– Staţi jos cu mine o clipită, mă invită. Se îndreptă spre una din băncile de piatră de lîngă scările mari de la intrare. M-am aşezat alături de el.

Întoarse capul la stînga chiar înainte să înceapă să vorbească, de parcă ar fi măsurat din priviri cîtă muncă mai avea de făcut. Eu am privit spre întinderea largă şi verde a peluzei, destul de mare ca să mai adăpostească o casă pe ea, şi m-am întrebat atunci, pe tăcute, cît trebuia să valoreze o asemenea bucată de teren în Main Line.

– Doamna Shaw, mă refer la tînăra doamnă Shaw, începu Nat, şi-a botezat copiii după cei din familia Kennedy. Edward şi Robert şi Jacqueline. Bănuiesc că îşi dorea cu ardoare strălucirea.

– Nu am ştiut.

– Asta s-a întîmplat înainte să izbucnească toate acele scandaluri, înainte ca tot adevărul despre crimele şi infidelităţile lor să iasă la iveală. Cu toate astea, oricone s-ar gîndi că ar fi putut alege o familie cu un destin mai puţin tragic pe care să-l copieze.

– Cum ar fi familia Pool?

Nat se aplecă şi tăie vîrful cîtorva fire de iarbă.

– Asta-i altă familie cu un destin la fel de tragic.

– Care-i numele tău de familie, Nat? I-am întrebat deodată.

– Ştiţi, domnu' Carl, s-a întîmplat ceva foarte ciudat. Eram în grădina bătrînei doamne Shaw şi n-am avut cum să nu observ că ovalul din faţa statuii a fost săpat şi apoi pămîntul pus la loc.

– Vorbeşti serios?

– Nu m-ar fi deranjat aşa de mult dacă plantele n-ar fi fost replantate aşa de prost. Aproape că trebuie să le îneci cu apă atunci cînd le pui la loc în răsad. Dacă nu procedezi aşa, rădăcinile nu mai prind bine. Este mai mare ruşinea să omori o plantă.

– Printre altele.

– Ai găsit ceva interesant acolo, domnu' Carl?

– Doar ceva istorie veche, i-am răspuns.

– Da, bănuiesc că aşa e. Pentru generaţia voastră, vechi înseamnă tot ce s-a petrecut înainte de Kennedy. Dar ce este de fapt istoria în afară de un fel de jurnal al crimelor şi, prostiilor, şi al greşelilor omenirii?

– Shakespeare?

– Gibbon. Ai citit cumva *Declinul şi căderea Imperiului Roman?*

– De fapt, nu.

– Ar trebui. E o carte foarte încurajatoare.

– Vai de mine, Nat, n-am ştiut că eşti aşa de aproape de comunişti.

– Ce ştiu grădinarii despre politică? Cum a suportat domnişoara Caroline toată istoria aceea veche a familiei sale?

– Nu prea bine.

– Mdă. Aşa m-am gîndit şi eu. Mai ţii minte ce am spus despre unele lucruri care mai bine să rămînă îngropate?

– Păi, nu-i mai bine să cunoşti adevărul, indiferent cît de neplăcut ar fi el?

Nat îşi ridică fruntea şi începu să chicotească.

– Cine ţi-a spus o asemenea prostie? O minciună

amabilă face cît o mie de adevăruri.

– Cît de multe cunoşti despre ceea ce s-a întîmplat în această familie?

– Hai, domnul' Carl, doar ai spus-o chiar tu, e istorie veche. Eu am apărut aici de abia după ce au trecut ani lungi de la dispariţia domnişoarei Charity Reddman. Cum aş putea să ştiu eu aşa ceva?

– Dar ştii, nu?

– Eu nu sînt decît grădinarul, răspunse ridicîndu-se şi punîndu-şi pălăria. Mai am încă multă treabă de făcut.

– Ai auzit vreodată de o familie Wergeld?

– Niciodată.

– Ai vreo idee ce a făcut-o pe bătrîna doamnă Shaw să bage o jumătate de avere într-un fond numit Wergeld?

– Bănuiesc că toţi avem secrete.

– Încă nu mi-ai spus care-i numele tău de familie.

– În zilele de acum nu mai vin aşa de mulţi oameni ca să fie nevoie să fie cunoscute şi numele de familie ale servitorilor.

– Bănuiesc că şi eu sînt un servitor. Cu nimic diferit de tine.

– Oh, ba da, există o diferenţă, răspunse Nat. Poate că sînt numai un servitor, da, dar eu ţin la familia asta şi la soarta ei mai mult decît ai putea crede, domnu' Carl. Dar dumneata? Pentru cine ai venit? Pentru Caroline sau pentru dumneata?

– Bănuiesc că domnul Shaw este acasă.

– Întotdeauna, răspunse Nat urcînd scara cu foarfeca aceea imensă în mînă.

L-am privit cîteva momente, după care m-am ridicat de pe bancă şi m-am îndreptat spre treptele care duceau la uşa conacului.

– Nu e nevoie să-i spuneţi toate aiurelile domnului Shaw chiar azi, zise Nat tăind cu furie fiecare ramură

neascultătoare. Şi aşa îi este destul de greu după ce a aflat de băiatul cel mare.

M-am oprit şi m-am uitat la el. Muncea cu un fel de înfocare ciudată.

– Nat, care-i numele tău de familie?

Fără să se uite în altă parte, fără să încetinească ritmul în care tăia, răspunse:

– Nu este Poole, domnu' Carl, dacă asta te macină.

Am ascultat cu atenţie spusele lui şi am dat uşor din cap. Nat continua să lucreze concentrat de parcă n-aş fi fost acolo şi nu l-aş fi privit. M-am întors şi am urcat scările.

Pantofii îmi scîrţîiau pe treptele de granit şi cum am ajuns la uşa cea grea, am apăsat pe sonerie. Am aşteptat cîteva secunde bune înainte ca uşa să se crape puţin şi silueta lui Consuelo îmbrăcată în negru să-mi apară în faţă.

– Am venit să-l văd pe domnul Shaw, am rostit.

Ea miji ochii şi mă examină din cap pînă-n vîrful pantofilor.

– Nu. Domnul Shaw nu primeşte pe nimeni azi.

– Este foarte important să stau de vorbă cu el, i-am zis, strecurîndu-mă pe lîngă ea în holul decrepit de la Veritas. Deşi afară era soare şi cald, acolo era rece şi umed, arcadele de deasupra fiind ascunse undeva în întuneric. Podeaua a protestat zgomotos atunci cînd am păşit repede pe ea, îndreptîndu-mă spre canapeaua circulară ciudată din faţa scărilor.

Am auzit în urmă tălpile de cauciuc ale papucilor lui Consuelo în vreme ce încerca din răsputeri să mă ajungă din urmă. Mi-a ieşit în faţă exact cînd mă pregăteam să urc.

– Opriţi-vă, domnule Carl, vă rog. Domnul Shaw a cerut să fie lăsat singur toată ziua.

– Dar trebuie să-l văd, i-am zis. Azi.

– Dacă aşteptaţi aici, o să văd dacă vă pot aranja o întîlnire cu el după înmormîntare.

– Nu pot să aştept atît, i-am răspuns, şi tare mi-e teamă că dacă nu aflu cît mai repede ce anume se întîmplă, vom avea o înmormîntare şi apoi încă una.

Am dat-o deoparte cît de delicat am putut şi am pornit să urc. Cînd am simţit că aproape mă ajunsese, am urcat şi mai repede, lăsînd-o în urmă cu cîteva trepte. Am urcat grăbit scările pînă la primul etaj. Oare care era camera lui Kingsley Shaw? m-am întrebat, însă Consuelo mi-a răspuns fără voie cînd, ajungîndu-mă din urmă, s-a postat între mine şi aripa din dreapta.

Am pornit într-acolo, cu Consuelo atîrnată efectiv de mine. Ar fi putut urla la mine, m-ar fi putut înjura în spaniolă, dar ea s-a mulţumit numai să mă implore pe tăcute să nu-l derajez pe domnul Shaw.

– Am de gînd să stau de vorbă cu el azi, Consuelo, i-am zis. Dacă vrei, poţi merge să chemi poliţia şi, sînt sigur, vor veni aici într-un minut ca să mă dea afară, dar nu cred că domnul Shaw ar vrea să-i audă venind cu sirenele în funcţiune şi cu luminile şi glasurile lor stridente. Sînt gata să aştept aici cît te duci tu să-i spui că am venit să vorbesc cu el despre moartea fiului şi fiicei lui şi despre Caroline.

Mă privi întunecată la faţă, după care-mi porunci să o aştept acolo. Se întoarse şi merse spre uşa din capătul holului, se uită iar la mine, ciocăni, aşteptă o clipă, apoi intră şi dispăru înăuntru închizînd bine uşa după ea. Cînd uşa se deschise iarăşi, se deschise pentru mine. Consuelo, fără să-şi ridice privirile din podele, îmi zise:

– Domnul Shaw vă primeşte acum. I-am oferit un zîmbet pe care ea nu-l acceptă deoarece îşi păstra încăpăţînată privirile fixate în podea, iar eu am păşit apoi prin uşa deschisă în camera lui Kingsley Shaw. Uşa se închise fără zgomot în urma mea.

42

Imediat ce am intrat am descoperit că mă aflam într-o camera mare, cu tavan înalt care se întindea pe toată lățimea casei. Luxos carpetată şi mobilată, mirosind plăcut a fum de tutun bun şi părînd să fi fost decorată în alte vremuri, întreaga încăpere era impregnată de o singură personalitate copleşitoare. Am început să mă învîrt ca să-i pot admira mai bine grandoarea întunecată.

Două candelabre de fier frumos forjat, atîrnau de tavanul încărcat de ornamente şi răspîndeau o lumină slabă deasupra mobilelor, aceasta fiind complementată de aplicele de pe pereți. Existau ferestre pe trei pereți ai camerei, dar acestea erau fie acoperite de obloane, fie sufocate de draperii groase de catifea maronie aşa încît lumina zilei care mai reuşea să se strecoare printre ele părea un intrus cu gheare. Un telescop stătea stingher lîngă una din ferestre şi, chiar în fața lui, în cealaltă parte a camerei se afla un altul, lîngă ele fiind aşezate măsuțe cu hărți astronomice întinse pe ele şi rafturi de lemn pe care se aflau tot felul de modele ale constelațiilor, plus cîteva globuri pămînteşti şi un model al sistemului solar. Pe peretele din spatele meu se aflau capetele împăiate ale unui cerb, a unui bizon şi a unei pisici de un maron-deschis, iar între ele se aflau tot felul de arme, săbii, toporişti, o puşcă mare şi frumos ornamentată. Alături erau rafturi pline de cărți impozante, legate în piele aurie şi verde şi maronie toate volume mari, impresionante. O jumătate a acelei camere fusese mobilată cu scaune şi

fotolii comode îmbrăcate în piele roşie, ca într-un club, plus o canapea lungă, da, ca un club de gentlemeni, mari magnați ai comerțului, care se ascundeau acolo ca să scape de neveste şi să-şi fumeze în tihnă trabucurile în vreme ce îşi citeau ziarele. Un pat imens cu un baldachin pe măsură se afla în cealaltă jumătate a încăperii, părînd eşuat pe covorul albastru oriental. Pe peretele din față era un şemineu mare de piatră, cu un foc care ardea domol în el, căldura flăcărilor neajungînd prin răceală pînă la mine, iar deasupra lui, dominînd întreaga cameră, luminat de o aplică montată sus de tot, era portretul imens, al unei doamne.

Femeia din portret mi se părea ciudat de cunoscută aşa că m- am apropiat de tablou parcă împotriva voinței mele. Era îmbrăcată într-o rochie neagră, cu mîinile strînse în față, cu un fel de bonetă pe cap, bărbia ridicată, chipul frumos şi calm şi perfect mulțumit. Ochii ei, evident, m-au urmărit cum mă apropiam fără să se prefacă îngrijorată de faptul că eram în aceeaşi cameră cu ea, de parcă n-aş fi fost cu nimic mai important decît o insectă care s-ar fi tîrît pe jos, sub ea. Cu cît mă apropiam mai mult, cu atît mai mare devenea ea, apoi însă m-am oprit cutremurat de fiori. Desigur c-o recunoscusem, o văzusem prin pozele scoase din cutia pe care o luasem de deasupra mormîntului lui Charity Reddman, mai ales în una în care era mai tînără şi mai veselă şi fără să ştie ce-o aştepta în viitor. Faith Reddman Shaw. Am mai făcut un pas spre tablou şi parcă calmul acela împărătesc dispăru pentru o clipă de pe fața ei ca să-i apară în loc ceva extrem de urît, reptilian aproape. Dar aceasta fusese numai reflexia luminii de deasupra, şi, cînd am păşit în spate, şi-a recăpătat deodată calmul de dinainte.

Am auzit o respirație şuierătoare în spatele meu şi m-am întors la repezeală. În mijlocul acelei grandori baroce mi-au trebuit cîteva momente ca să depistez sursa.

Fusesem atît de uluit de întregul decor încît nu observasem să mai fi fost cineva cu mine în încăpere, dar acum, ajutat de sunet, l-am văzut într-un colț. Cocoşat, gri, cu o piele păstoasă şi palidă, aşezat într-un scaun de invalid făcut din lemn, cu o pătură pusă peste picioare, aproape că dispărea din cauza măreției acelei camere. Avea fața întoarsă în cealaltă parte.

– Domnule Shaw? am zis, îndreptîndu-mă spre el.

El se strînse tot şi-şi lăsă bărbia moale în vatelina halatului de casă de parcă aş fi fluturat o armă aşa cum înaintam spre el. M-am oprit.

– Domnule Shaw? am repetat ceva mai tare.

Încă părînd crispat, a încuviințat din cap.

Am început să păşesc iar în direcția lui.

– Domnule Shaw, am zis aproape țipînd şi stîrnind ecoul. Îmi pare foarte rău pentru fiul dumneavoastră, Edward. Nu v-aş fi deranjat într-o asemenea zi, dar am crezut că este vital să stăm de vorbă. Numele meu este Victor Carl. Sînt un prieten al lui Caroline. Ea mi-a cerut să cercetez moartea lui Jacqueline, iar acum am impresia că, într-un fel sau altul, moartea ei are legătură cu cea a lui Edward. Am să vă pun numai cîteva întrebări, domnule Shaw. Domnule Shaw?

El privea pierdut în podea, cu bărbia în piept.

– Domnule Shaw? Ați înțeles ceea ce v-am spus, domnule Shaw?

La fel de crispat ca şi înainte, dădu încet din cap.

– Putem sta de vorbă?

Continuă să mai privească podeaua preț de cîteva secunde după care cu bărbia în piept puse mîinile pe roțile scaunului şi se apropie de foc. Se plecă uşor înainte ca pentru a-şi încălzi fața.

Unul dintre fotoliile îmbrăcate în piele fusese aşezat cu fața spre şemineu aşa că m-am aşezat pe el ca să-i pot vedea mai bine profilul. În tinerețe fusese probabil un tip foarte bine, şi foarte mare, ba chiar enorm, cu umeri

largi şi un cap uriaş. Chipul arăta slăbiciunea, ca o statuie netezită de vreme, iar ochii îi erau stinşi şi trădau oboseala pe sub sprîncenele stufoase. Eu m-am aplecat în faţă, mi-am încrucişat braţele şi m-am apucat să-i explic ce anume descoperisem, cum Jacqueline nu-şi pusese ea capăt zilelor ci fusese omorîtă de un asasin de profesie angajat special în acest scop, cum Edward fusese probabil omorît de acelaşi individ, şi cum părea că cineva încerca să-i elimine pe moştenitorii familiei Reddman dintr-un motiv necunoscut încă. În vreme ce vorbeam, am observat că nu a părut deloc surprins de vorbele mele. Era greu de spus dacă pricepuse totul.

– Nu ştiu dacă cel care a angajat asasinul vrea banii sau vrea pur şi simplu răzbunare, i-am zis mai departe, dar cred că dumneavoastră deţineţi măcar o mică parte din răspunsuri.

Cum am terminat, am aşteptat răspunsul lui. El însă privea tăcut la foc.

– Domnule Shaw? am zis.

– Cîteodată îmi vorbeşte, rosti el. Glasul îi era la fel de monoton ca şi culoarea pe care o avea la faţă.

– Cine? am întrebat.

Arătă spre foc.

– Îmi rosteşte cuvinte simple, direct în minte. Cîteodată stau şi-l ascult ore întregi.

„În regulă, am cugetat, voi merge pe linia lui dacă altfel nu se poate."

– Şi ce anume vă spune?

Pentru prima dată, întoarse capul şi se uită la mine. Avea ochii lăcrimoşi şi înfiorător de osteniţi. La naiba, oboseai cumplit numai dacă te aflai în preajma lui.

– Spune „taie" sau „ciocan" sau „sînge" sau „libertate" sau „zboară" sau „fugi", numai cîte un cuvînt repetat la nesfîrşit.

– Ce spune acum? am întrebat, dîndu-mi seama că el dăduse din cap nu pentru că pricepuse ceva din ceea

ce-i spusesem eu, ci spre foc.

– Spune „vie", răspunse el. „Vie". „Vie". „Vie".

– Cine, domnule Shaw?

– Ea. E vie. Din nou.

– Cine, domnule Shaw.

– Mama mea. E vie.

M-am lăsat deodată pe spate în fotoliu. Nu m-am putut abține să nu-mi ridic privirile spre portretul care părea să privească în jos, spre mine. Din unghiul în care mă aflam, aproape că părea să zîmbească.

– Am crezut c-a murit cu un an şi ceva în urmă, i-am zis.

– Nu, nu este vie, răspunse el, devenind ceva mai agitat. Mă prinse cu o mînă de mînecă. Ştiu eu bine că e vie. Am văzut-o!

– Ați văzut-o? Cînd?

Mă trase de mînecă cu ceva mai multă putere.

– Cu o săptămînă în urmă. Afară. Vino, o să-ți arăt.

Îmi dădu drumul şi îşi duse scaunul spre una dintre ferestrele care aveau şi telescop lîngă ele. L-am urmat cam fără tragere de inimă. Cînd ajunse la draperie, o dădu deoparte trăgînd viguros de ea. O adevărată invazie de lumină ne-a atacat, atît de strălucitoare încît am fost nevoit să-mi feresc ochii. Cînd am putut să mă întorc am văzut că fereastra dădea spre grădina din spate de unde puteai vedea în josul pantei dealului pînă la iaz, destul de greu însă, din cauza barelor de la geamuri.

– Cu mai puțin de o săptămînă în urmă am văzu-o la ea în grădină, continuă el.

De la fereastra aceea se vedea bine într-adevăr labirintul acela de garduri vii care crescuseră prea mult şi ovalul din fața statuii.

– Am văzut lumina, zise el mai departe. Era acolo. Săpa în grădina ei în mijlocul nopții. Am văzut lumina, am auzit sunetul făcut de lopată. Jur.

– Cred c-ați văzut lumina, domnule Shaw.

– S-a întors.

– Dar de ce s-a întors, domnule Shaw?

– S-a întors ca să mă ia de aici, ca să mă salveze. De asta aşteptă în casă, pentru că mă vrea pe mine.

– În care casă aşteaptă, domnule Shaw?

– În casa veche, în fosta casă Poole. Am văzut-o acolo, noaptea. Am văzut luminile printre copaci.

– În casa aceea de lîngă lac?

– Da, este acolo, aşteaptă. Deodată îşi mută privirile de la fereastră la mine. Vrei să mă duci acolo? Vrei? Nu pot să merg eu din cauza picioarelor. Dar acum sînt destul de uşor. Ai putea să mă cari în barțe.

Întinse mîna şi mă prinse iar de mînecă. Era cumplit să văd cum pe chipul acela stors apărea o expresie de tînjeală şi speranță. Acesta este un om care valorează o jumătate de miliard de dolari, am cugetat. Ce fericire i-au adus banii? Am întors capul să privesc iar spre grădină.

– De ce sînt montate gratiile la ferestre, domnule Shaw?

El îşi lăsă capul în jos şi-mi dădu drumul la haină. Se îndreptă iar spre foc. Se aplecă spre flăcări părînd să asculte cu atenție. Eu am rămas să-l privesc, palid şi lipsit de vlagă sub lumina puternică a soarelui.

Am privit iar în jur. Camera era într-adevăr impregnată de o personalitate puternică, dar dacă aceasta fusese cea a bărbatului din fața mea, era clar că fusese demult distrusă. Din el nu mai rămăsese nimic în afară de carapacea exterioară. Intenționasem să-l întreb cum venea treaba cu paternitatea lui Caroline, despre fondul Wergeld, despre familia Poole, dar era clar că nu aveam să primesc nici un fel de răspunsuri din ceea ce mai rămăsese din omul de lîngă foc. M-am apropiat de rafturile cu cărți şi de tomurile groase. Volume legate în piele ale celor mai mari opere ale literaturii, Dickens, Balzac, Hugo şi Cervantes. Am scos un volum la întîm-

plare şi am savurat o clipă moliciunea pielii. Cartea a scîrţîit atunci cînd am deschis-o, de parcă nu mai fusese răsfoită de foarte multă vreme. Mi-am amintit atunci că Selma Shaw îmi spusese că fusese adusă la Veritas din cauză că viitorul ei soţ avea mari probleme la citit. Mi-am amintit şi de dezamăgirea mărtrisită în jurnalul lui Faith Shaw, cînd vorbise despre eşecurile la învăţătură ale tînărului Kingsley.

– Citiţi mult? am întrebat.

El îmi răspunse agasat, pentru că-l opream să asculte cuvintele focului.

– Nu.

– Nu vă plac cărţile?

– Literele se amestecă în pagină.

Dyslexie. Din cauza asta avusese aşa multe probleme cu învăţatul la citit cînd fusese mic? m-am întrebat. De ce un cititor cu mari probleme s-ar fi înconjurat cu atîtea cărţi care să-i amintească de neputinţa lui? Oare voia doar să epateze? Era numai o faţadă ca şi biblioteca lui Gatsby cu cărţile care aveau paginile netăiate? Sau era vorba de altceva? Am închis cartea şi am pus-o la loc pe raft, privind iar întreaga încăpere cu alţi ochii, simţindu-mă cuprins de groază.

– Vînaţi, domnule Shaw? am întrebat privind la peretele cu trofee.

– Mai demult, răspunse el.

– Asta sînt trofeele dumneavoastră?

– Nu. Au fost ale tatălui meu.

– Chiar şi pisica?

– Este un caguar, îmi explică el pe tonul său monoton.

– Şi acesta este tot un trofeu de al tatălui dumneavoastră?

– Nu, răspunse el. Totul în afară de caguar.

M-am apropiat încet de capul de caguar, i-am privit ochii glabeni şi colţii ameninţători. Exista o plăcuţă de

aramă sub blana zbîrlită de la gît. Pe ea scria ceva dar n-am reuşit să-mi dau seama ce anume, pentru că înscrisul fusese mătuit de trecerea vremii, am văzut doar data: 1923. Am simţit rece pe spinare. Acesta nu era un caguar oarecare, şi eram sigur de asta, acesta era caguarul care coborîse din munţi ca să terorizeze fermele de pe lîngă Veritas în 1923. Acelaşi caguar spre care ţintise Kingsley Shaw într-o noapte ploioasă, avînd-o pe maică-sa alături, şi cînd trăsese două gloanţe în pieptul tatălui său. Cum de putea trăi avînd acolo pisica aceea, fiind chinuit de rînjetul ei fioros? Iar puşca ornamentată de deasupra, mi-am dat seama cu un alt fior, trebuia să fie puşca cu care-şi omorîse tatăl. Am scos o fotografie din buzunarul hainei şi m-am apropiat de şemineu ca să i-o arăt bărbatului invalid. Era una dintre fotografiile luate din cutia de metal, în care apărea femeia aceea tînără cu faţă prelungă şi ochi mici şi păr zburlit.

– O cunoaşteţi? I-am întrebat.

El lua fotografia cu o mînă tremurîndă şi se apucă s-o examineze mai de aproape. M-am întrebat dacă o va recunoaşte, dar, cînd i-am văzut lacrimile care-i aluneca pe obraz, mi-am dat seama că da.

– Cine e? am întrebat iar.

– De ce ai venit? m-a întrebat şi el, încă privind la fotografie.

– Pentru că încerc să aflu cine vă omoară copiii.

– Aceasta este domnişoara Poole, îmi zise el. A fost prietena mea de mult de tot. Îmi citea.

– Ştiţi cumva unde e acum, sau unde e copilul ei?

– De ce? O cunoaşteţi? Îmi zîmbi cu o speranţă care mă topi aproape. Este şi ea în viaţă?

– Nu ştiu. Tatăl ei credea că bunicul dumneavoastră i-a furat compania. Credeţi că ea ar putea fi responsabilă de angajarea unui asasin care să vă ucidă copiii!

– Era prietena mea, îmi zise el. Era minunată. N-ar fi făcut rău nimănui.

– Cine credeți că vă omoară copiii? am întrebat.

– V-am spus, îmi zise privindu-mă. Este vie. Nu v-am spus? Este vie. Întoarse iar privirile spre fotografie. Pot s-o păstrez?

– Sigur, i-am răspuns. Îmi pare rău că v-am deranjat, domnule Shaw, şi îmi pare nespus de rău pentru pierderea suferită.

Zîmbind pierdut, flutură fotografia.

– Îmi citea o carte despre un iaz. Ce iaz frumos era! Am uitat cum îi spunea.

– Iazul Walden, i-am zis eu.

– Nu, nu ăsta, dar era foarte frumos.

În drum spre uşă m-am oprit o clipă ca să mai privesc la capul de caguar. M-am întors.

– Domnule Shaw, de ce sînt zăbrele la ferestre?

Din cealaltă parte a camerei, încă privind la poză, îmi răspunse?

– Din cauza focului, cînd l-am auzit prima dată vorbind.

– Cînd a fost asta?

– Cu ani de zile în urmă. Cînd mai puteam să merg.

– Care a fost primul cuvînt pe care l-a tot repetat?

– „Sări", răspunse el. „Sări. Sări. Sări".

Cred că toți cei din lumea asta cărăm cu noi propriul iad, ca o carapace de broască țestoasă, cărînd-o cu noi peste tot, greutatea ei deformîndu-ne spiritele şi trupurile în mod grotesc. Iadul este prețul, cred eu, pe care trebuie să-l dăm pentru că sîntem oameni, şi cred că e mai bine aşa decît locurile pline de uitare promise de către Biserica Noii Vieți. Dar pînă acum niciodată n-am văzut iadul cuiva aşa de bine reprezentat în mediul său înconjurător aşa cum am văzut în acea cameră a lui Kingsley Reddman Shaw. Atunci cînd sărise pe geam, bănuiesc că sărise spre un loc mai bun decît acesta.

Cînd am ieşit afară am clipit repede din cauza soarelui. Nat ajunsese cu tunsul gardului în cealaltă parte a

intrării. M-a văzut stînd pe scări şi fără să se oprească din lucru mi-a strigat:

– A fost o întîlnire plăcută, domnule Carl?

– De cînd e aşa, Nat?

– De cînd sînt eu aici. Dar, de-a lungul anilor, starea lui a continuat să se înrăutăţească.

– Cîţi ani avea cînd a sărit de pe geam?

– Vreo douăzeci şi cinci, şi după aceea şase sau şapte ani nici n-a mai ieşit din camera lui.

– Niciodată în viaţă nu am mai văzut un asemenea loc oribil.

– Nu există prea multe ca ăsta. A fost camera bunicului lui pînă cînd bătrîna doamnă Shaw şi-a mutat fiul acolo. Mare parte din mobilă a rămas de pe vremea domnului Reddman.

– Chiar şi caguarul?

– Domnul Reddman l-a cumpărat de la fermierul care l-a ucis. Am încercat să-l scoatem de acolo dar domnul Shaw nu ne-a lăsat.

– Dar tabloul cu Faith Reddman Shaw?

– Domnul Reddman l-a comandat, un portret al unicei fiice supraviţuitoare.

– Cum era, acest Claudius Reddman?

– Un om dur, domnu' Carl. Chiar şi în ultimii ani, cînd s-a dedicat complet filantropiei, tot dur era. Ştiţi care au fost ultimele lui cuvinte?

– Nu.

– La final i-au putrezit plămînii. Avea tumori de dimensiunea unor broaşte, aşa mi s-a spus. Doctorii îi făceau mereu morfină ca să mai îndulcească puţin durerile. În ultima noapte, bătrîna doamnă Shaw mi-a spus să stau pe aproape ca să alerg după ceea ce ar fi avut nevoie asistenta. El ţipa şi se foia şi a fost nevoie să fie prins de pat cu curele de piele. Şi ultimul lucru pe care l-a spus înainte să moară a fost: „Erau numai afaceri".

Nat scutură din cap, rîse şi se apucă să taie iar

ramurile care crescuseră prea mult.

Fuseseră numai afaceri. M-am întrebat dacă aceste cuvinte i-ar satisface în vreun fel pe cei din familia Poole pentru toate nedreptățile care credeau ei că fuseseră aduse de Claudius Reddman şi care le zdruncinaseră lumea. Ei bine, prețul pe care-l plătiseră cei din familia Poole era acum plătit şi de cei din familia Reddman. După ceea ce i se întîmplase lui Kingsley părea aproape o aiureală să încerce cineva să-i omoare copiii.

Tot drumul de la Veritas şi pînă pe autostradă am avut un sentiment neplăcut, apăsător. Kingsley Shaw spusese că mamă-sa era vie şi că ea îi omorîse copiii, dar, atunci cînd spusese nu arătase nici un pic de durere pentru moartea fiului său sau a fiicei îngropate de şase luni şi nu păruse să-şi facă griji de vreun fel pentru Caroline sau Bobby. Spusese că mama lui trăia şi că-i omora copiii şi cu toate astea mă implorase să-l duc la ea. Oare spiritul ei mai dăinuia încă? Ar fi putut fi ea responsabilă în vreun fel de toate tragediile? Mi-am amintit cum m-a impresionat cînd am văzut prima dată *Psyho* a lui Hitchcock, şi m-am întrebat dacă nu cumva Kingsley aducea tragedia spre el, în numele mamei. Îl puteam vedea în camera aceea, în scaunul de invalid, îmbrăcat într-o rochie neagră şi c-o bonetă de aceeaşi culoare pe cap, cu un cuțit în mînă şi cu o muzică cumplită în fundal. Mi-am promis în clipa aceea, chiar pe autostradă, în vreme ce treceam prin locul în care *Cadillac*-ul lui Raffaello fusese atacat şi eu fusesem înăuntrul lui, m-am hotărît deci să nu încerc niciodată să fac vreun duş la Veritas.

Era după-amiaza tîrziu cînd am parcat maşina pe strada Spruce şi am urcat scările pînă la apartamentul meu unde m-a întîmpinat Caroline. M-am apropiat de ea, am luat-o în brațe şi i-am spus că fratele ei, Edward, fusese omorît.

PARTEA A PATRA

PLOUA CU OAMENI MORTI

Banii, nu moralitatea, reprezintă principiul comercial al unei națiuni.

Thomas Jefferson

43

SAN INGANCIO, BELIZE

San Ignacio este un bătrîn oraş de frontieră, capitala vestului sălbatic al statului Belize şi poarta de intrare în Guatemala. Străduţele înghesuite pe ale căror margini s-au ridicat clădiri de stuc şi terase deschise şerpuiesc în susul dealului pe care s-au dezvoltat. Este un oraş construit pentru tăietorii de lemne şi pentru culegătorii de fructe şi de cauciuc, şi, deşi acum cauciucul este sintetic iar tăietorii de lemne plecaseră de acolo, oraşul şi-a păstrat totuşi tradiţia, continuînd să rămînă imprevizibil şi plin de voie bună.

Eu stau la hotelul *San Ignacio,* chiar la poalele dealului, nu departe de nişte ruine mayaşe cu numele reconfortant de Cahel Pech, ceea ce înseamnă locul de meditaţie. Hotelul meu a fost de fapt un avanpost colonial cu piscină nemaipomenită. Din balconul meu pot vedea jungla deasă care sufocă dealurile domoale care înconjoară oraşul. Stau pe balcon şi privesc verdele sălbatic al junglei şi mă întreb ce face în acest moment bărbatul pe care-l caut, mă întreb cum se poate bucura de averea lui în acel loc tropical infect. Are o avere la

dispoziția lui, întregul fond Wergeld, aşa cum m-a lăsat cutezător să aflu de la banca din Belize City, dar, în loc să se ascundă la Paris sau la Roma sau pe un iaht elegant andocat pe undeva prin Caraibe, el a preferat să vlnă în junglă. Bănuiesc c-a fost înțelept din partea lui să încerce să se obişnuiască cu căldura, numai gîndindu-se la viitorul îndepărtat, cînd va arde în iad.

Acum m-am apropiat de el, mai aproape decît crezusem că voi ajunge atunci cînd părăsisem Statele Unite să vin în acestă țară. I-am simțit apropierea atunci cînd mă aflasem în vîrful lui El Castillo şi apoi ieşisem pe străzile din oraş ca să-mi confirm sentimentul. Sucursala Băncii Belize de pe bulevardul Burns era o clădire albă, mărginită cu verde, şi se afla chiar în fața restaurantului *Noul chinez norocos.* În vreme ce Canek Panti aşteptase afară, am stat de vorbă cu adjunctul directorului de sucursală la primul etaj. Îmi plac adjuncții directorilor de sucursală, de regulă sînt mereu gata să te ajute fără să-şi mai deranjeze şefii, dar cel din fața mea nu mi-a fost de nici un ajutor. Mi-a zis că legea nu-i dădea voie să dezvăluie nimic despre contul de care mă interesasem eu, şi nimic, nici prefăcătoria, nici amenințările şi nici dolarii americani nu l-au făcut să-şi schimbe gîndul. Eram uimit şi de faptul că nimeni din bancă nu recunoscuse fotografia, dar mai apoi, mi-am dat seama că trebuia să aibă un servitor care să se ocupe de afacerile cu banca. Probabil cineva în care avea cea mai mare încredere.

Am făcut cercetări şi într-o speluncă numită *Eva,* de pe strada principală a oraşului, un fel de colibă vopsită în albastru, unde, mi-a spus Canek, se întîlneau călători străini şi foşti patrioți. Ne-am aşezat la o masă sub un ventilator leneş şi am comandat o supă de fasole maronie numită *chilmoles* şi bere. *Belikin* era bună şi rece, iar supa excelentă, multă şi fierbinte, plină de bucăți de pui şi cu cîte un ou fiert plutind la suprafață. Proprietarul

localului era un englez stabilit acolo de mulți ani, pe nume Bob, un tip foarte vorbăreț. A încercat să mă facă să mă urc pe un vas de turiști sau să plece într-o excursie organizată în junglă, dar eu voiam să știu numai dacă-l văzuse vreodată pe omul din fotografie.

– Niciodată, îmi zise el, și majoritatea vizitatorilor care vin în oraș în cele din urmă ajung și la mine.

– S-a zvonit ceva, am întrebat, despre vreun străin care să se fi stabilit la o fermă din junglele din apropiere?

– Nimeni care să nu fi trecut pe aici. Majoritatea fermierilor închiriază camere și vin la noi să-i ajutăm să-și găsească clienți. Dar este o junglă mare, frate. Dacă vrei să-ți faci urmele pierdute, aici nu întîmpini nici o dificultate.

După ce am plecat de la *Eva,* Canek m-a părăsit ca să-și facă rost de un loc de dormit printre oamenii săi. Îl angajasem ca ghid al meu pentru nouăzeci și cinci de dolari pe zi cîtă vreme mă aflam în vest; și el părea la fel de mulțumit de acest aranjament pe cît eram și eu. Un prieten într-o țară străină este ceva rar, iar unul în care să ai încredere, așa cum aveam eu încredere în Canek Panti, este ceva încă și mai rar. Și cine ar fi fost mai bun să mă conducă prin junglă dacă nu un maya? Singur, am pornit să mă plimb pe străzi la întîmplare. În San Ignacio erau puțini cerșetori, și nici unul dintre ei nu m-a oprit ca să încerce să-mi vîndă droguri, așa că am savurat plimbarea în pofida căldurii. Am arătat fotografia negustorilor și trecătorilor, bătrînilor așezați pe bănci în parcul orașului, dar nimeni n-a recunoscut omul pe care-l vînam eu. I-am întrebat și pe taximetriștii care stăteau la fiecare colț de stradă, dar fără mai mult noroc. M-am gîndit chiar să vorbesc și cu chelnerii de la hotelul meu. Lîngă piscină era și un restaurant faimos pentru fripturile sale, și, dacă cineva voia să iasă din junglă pentru ceva bun de băut și o masă copioasă, acela era

locul cel mai potrivit în care să vină, dar chelnerii priviră cu toţii fotografia şi apoi scuturară din cap cu părere de rău.

În vreme ce mă plimbam, pe lîngă mine a trecut o maşină cu un megafon instalat pe capotă şi plăci frumos colorate pe margini. Plăcile de lemn făceau reclamă *Circului Suarez,* care avea să stea în oraş o singură noapte, şi marea lui atracţie: *7 Osos Blancos Gigantes*[1]. O doamnă de la hotel mi-a spus că aveau să vină oameni din tot Cayo ca să vadă circul şi că deja li se ceruse copiilor să aducă şi cîini vagabonzi ca să poată fi hrăniţi cei şapte urşi polari.

Cortul circului fusese ridicat în susul dealului, puţin mai departe de hotelul meu, şi am trecut şi eu pe acolo înainte de începerea reprezentaţiei, căutînd prin gloata care aştepta, chipul criminalului. Am căutat pînă cînd oamenii au început să se îmbulzească spre intrarea îngustă în cort. Eu n-am intrat. Şi aşa mă simţeam destul de nelalocul meu în Belize; n-aveam nevoie să văd şapte urşi polari făcînd tot felul de şmecherii în căldura sufocantă a Americiii Centrale.

În vreme ce mă întorceam înapoi la hotelul meu urmînd o potecă, am văzut ceva într-o grămadă de bălegar. M-am apropiat.

Era o broască, una imensă, musculoasă şi nemişcată, mare cît un cap, tăcută, respirînd imperceptibil şi privindu-mă cu răutate. M-am întors deodată, plin de spaimă, sigur că fusesem urmărit. Dar nu venea nimeni după mine.

A doua zi era zi de tîrg la San Ignacio. Canke se oferise voluntar să meargă la fermele din apropiere cu fotografia, aşa că eu am început să mă plimb prin oraş

---

1. Urşi Albi Uriaşi.

de unul singur. Tîrgul era organizat într-o piață murdară, aproape de rîu. Camioane prăpădite, așezate în formă de L pe lîngă piață descărcaseră marfa de pe la ferme, iar autobuze încărcate aduseseră oameni de peste tot din Cayo. Bărbați cu pălării largi de soare stăteau în spatele tejghelelor pe care-și așezaseră marfa de la fermă, ouă, pepeni, legume și fructe sau saci plini de orez, fasole, castraveți, sau pantofi, genți și sacoșe. Femeile se așezaseră direct pe pămînt cu tot felul de ierburi înșirate în fața lor. Cu toții vorbeau fie spaniolă fie limba cea ciudată pe care o auzisem vorbită de Canek cu cei de-o seamă cu el.

Lîngă un perete de cărămidă erau înșirate o mulțime de haine la mîna a doua. Eu am privit totul cu atenție, ofertele, oamenii, culorile uimitoare, arătînd fotografia, primind zîmbete dar nici un răspuns pozitiv. Pînă cînd un tînăr frumos, cu o față rotundă și mustață a dat din cap în semn de recunoaștere.

Era îmbrăcat într-o cămașă boțită cu mîneci lungi, blugi tociți și sandale în picioare, purtînd pe umăr o sacoșă mare.

– Recunoști omul ăsta? l-am întrebat.

El mi-a răspuns în mayașă și a dat din cap.

– Unde l-ai văzut?

El îmi răspunse iar în mayașă dînd din cap.

– Vorbești cumva engleza?

Omul răspunse în limba lui dînd mai departe din cap.

– Pot să-ți ofer o *Belikin?* am zis, pronunțînd clar numele berii și făcînd un gest sugestiv cu mîna.

El îmi răspunse în limba lui, dădu din cap și îmi zîmbi încîntat. A mers cu mine pînă la *Eva* unde, proprietarul ne-a servit cu două beri reci și l-a adus pe bucătar din spate ca să- mi servească drept translator. Numele lui era Rudi, a spus omul din tîrg, iar povestea lui era extrem de interesantă.

Muncea la ferma familiei sale cînd un om, nu străinul

din poză, un localnic, a venit la ei acasă cu un camion şi le-a spus că trebuie să cumpere cît mai multe provizii. Rudi i-a vîndut omului tot ce-a putut de la ferma lui şi a plecat mai departe cu el în camion pe la celelalte ferme ca să facă rost de toate produsele. Ceea ce n-a putut găsi pe la ferme au luat de la tîrg, acelaşi în care-l găsisem şi eu pe Rudi, de unde au luat lăzi de legume, saci de orez şi fasole, rădăcini şi o mulțime de cuşti cu pui. Cînd întreaga marfă a fost urcată în camion, omul i-a oferit lui Rudi o sută de dolari din Belize, în jur de cincizeci de dolari americani, ca să-l ajute să transporte totul la ferma din junglă. Împreună, au mers pînă într-un punct de pe malul rîului Macal, unde-i aştepta o canoe mare cu motor.

Rudi şi omul au încărcat tot ce s-a putut în canoe şi au pornit-o în susul rîului. În cele din urmă, după multe ore de chin, omul a acostat lîngă o grămadă de pietre şi un copac imens. Omul i-a spus lui Rudi să se apuce să descarce barca, iar el a dus marfa spre ferma ascunsă în junglă. Lui Rudi i s-a spus că în nici un caz să nu se îndepărteze de malul rîului. Apoi omul s-a apucat de transport. Pleca şi revenea mereu cam în douăzeci de minute. Le-a trebuit mai mult de o oră ca să descarce toată barca şi le-au trebuit să facă trei drumuri ca să descarce tot camionul. La ultimul drum tocmai cînd voiau să acosteze lîngă grămada de pietre şi lîngă copacul cel mare, Rudi a văzut un om care-i privea de pe celălalt mal, un străin. Nu-l văzuse decît un moment, dar îl văzuse foarte clar. Şi chipul pe care-l văzuse acolo în junglă, era sigur de asta, era acelaşi cu cel din fotografie.

Canek şi cu mine am petrecut următoarea zi făcînd tot felul de aranjamente, am găsit o canoe şi apoi am luat şi proviziile necesare. A doua zi plecăm în călătorie pe rîu, ca să căutăm grămada de pietre şi copacul cel mare. Canek mi-a spus că mayaşii cred că atunci cînd şi

ultimul dintre venerabilii copaci ai junglei va muri, atunci întreaga pădure tropicală va fi distrusă. Copacul acela pare să fie simbolul omului pe care-l vînez. El a fost cel care i-a distrus pe Jacqueline şi pe Edward Shaw pentru propriile sale scopuri meschine şi eu am venit pînă aici ca să-l fac să plătească. Este acolo, undeva în susul rîului, şi ştiu că el ştie că eu ştiu. Dintre toţi oamenii cărora le-am arătat poza lui, nu se poate ca vreunul să nu-l cunoască şi să nu-i dea de ştire. Ar fi putut să mă omoare dacă ar fi dorit cu mult înainte să fi ajuns la San Ignacio, dar vrea să ajung pînă la el. Poate că noua sa viaţă în junglă este prea solitară şi-şi doreşte puţină companie. Sau, poate că vrea să se destăinuie cuiva, să se justifice. Mă aşteaptă şi nu am de gînd să-l dezamăgesc. Sînt foarte aproape acum ca să-mi iau averea, sînt sigur de asta. Însă, dacă el are alte gînduri, dacă vrea să mă transforme şi pe mine într-o altă victimă, eu cred că voi fi totuşi în siguranţă cîtă vreme îl am aproape pe prietenul meu, ghidul şi protectorul, pe onorabilul Canek Panti.

Braţele şi faţa îmi sînt acoperite de muşcături de ţînţar. Pe balcon încerc să examinez muşcăturile la soare şi să-mi dau seama care dintre bube conţine larva muştii despre care mi-a vorbit cu atîta înţelegere călugăriţa, înainte să aterizăm în Belize. M-am întrebat dacă omul pe care-l urmăresc ştie cum să sufoce viermele cu lipici şi cu bandă adezivă sau dacă nu cumva îl lasă să crească în el, aşa cum lăsase răutatea din el să dospească şi să răbufnească. Ştiu acum că rădăcinile acelei răutăţi se află în acele registre pline de cifre frumos ordonate. Unele crime sînt iertate încă din momentul înfăptuirii lor de parcă nici n-ar fi avut loc; altele însă, dăinuie mereu. Nenorocirea Reddman-ilor a fost faptul că acele crime din registre făceau parte din ultima categorie. Sînt încă vii, virulente şi îi hăituiesc pe moştenitorii făptaşului chiar şi după un secol de la înfăptuirea lor.

44

Vechile registre fuseseră întinse pe masa din camera noastră de conferințe, înconjurate de un nor fin de praf vechi de zeci de ani. Numerele din ele fuseseră trecute cu cerneală, scrise de mînă şi arătau operațiile de zi cu zi ale *Companiei de Conserve E. J. Poole,* cu nişte ani înainte şi nişte ani după cumpărarea ei de către Claudius Reddman şi schimbarea firmei în *Reddman.*

Acestea erau registrele pe care le găsise Caroline în ascunzătoarea din biblioteca de la Veritas, iar contabilul bănuiesc că se apucase de treabă, lăsînd acele numere să-i spună cum reuşise Claudius Reddman să pună mîna pe compania lui Elisha Poole. Era şi ziua înmormîntării lui Edward Shaw, o zi de doliu ostentativ şi lacrimi false din partea rudelor. Doamne, ce scenă trebuie să fie! Acum că Edward era mort, Dante nu mai avea nimic de cîştigat omorînd-o pe Caroline, aşa că-şi părăsise adăpostul ca să participe la înmormîntare, deşi eu încă îmi mai făceam griji pentru siguranța ei. Îmi ceruse să vin cu ea, însă o refuzasem. Răscolisem destul familia Reddman. Acum venise vremea să-i las în pace cu necazurile lor şi să nu le cercetez trecutul ca să descopăr păcatele lor.

În vreme ce Yitzhak Rabbinowitz, de la firma de contabilitate *Pearlman and Rabbinowitz,* avea să lucreze cu Morris la registre, eu eram obligat să mă ocup de hîrțogăraia generată de cazul Statul vs. Peter Cressi, instrumentat de nemilosul procuror districtual. Mă îndoiam că

aveam să mă mai ocup mai departe de caz după abdicarea lui Enrico Raffaello şi chiar mă gîndisem să las hîrtiile în plata Domnului, dar riscam să fiu acuzat de încălcarea normelor avocăţeşti şi să mi se retragă licenţa aşa că era mai bine să fac de pe acum toate moţiunile necesare şi restul documentelor. Încercam să mă gîndesc ce moţiuni aş mai fi putut înainta ca să-i stopez pe cei de la procuratură, dar argumentele aduse de mine erau cam slăbuţe, admit, dar nu reuşiseră să treacă de standardul meu cel mai de jos: testul cu faţa roşie. Puteam să stau în faţa unui judecător aducîndu-i argumentele mele fără să mă înroşesc la faţă de jenă? Nu prea, dar nu era destul ca să satisfacă cererile etice ale Asociaţiei Baroului, aşa că trebuia să fiu cît mai convingător în monţiunile înaintate.

Pe la ora trei după-amiaza m-am întins cu poftă şi am pornit-o spre camera de conferinţe ca să văd cum mergea treaba contabilului. Mă aşteptam să îi văd pe cei doi bărbaţi adînciţi pînă la coate în vechile registre, urmărind cifrele cu degetul şi introducînd în calculator tot ce părea interesant ca să poată dovedi mai apoi unde fusese frauda. Însă am văzut că Yitzhak Rabbinowitz şi Morris Kapustin stăteau foarte confortabil în scaunele lor, cu picioarele pe masă, cu cîte o cană de cafea în faţă, discutînd animat.

– Victor, hai, intră, mă invită Morris, făcîndu-mi un semn cu mîna. Yitzhak tocmai îmi povestea despre prietenul nostru comun, Herman Hopfenschmidt.

– Domnule Rabbinowitz, i-am întrerupt eu. Registrele Reddman stăteau uitate pe colţul mesei.

El îşi ridică privirile spre mine şi zîmbi.

– Te rog să-mi spui Yitzhak, Victor, acum că lucrăm împreună. Lucram?

– Ei bine, Yitzhak, tocmai mă întrebam cum a mers treaba cu registrele astea. Aţi găsit ceva? Sînt cam gră-

bit să rezolv cazul ăsta.

– Merge foarte bine, Victor. Foarte bine şi aproape că sîntem gata să îţi arătăm cîte ceva. Nu tocmai, dar aproape.

– Mai vrei nişte cafea, Yitzhak? întrebă Morris.

– Da, ar fi grozav, îmi zîmbi Rabbinowitz. Cu frişcă şi cu zahăr, Victor, şi nu te zgîrci cu zahărul.

– Mai vreţi şi altceva? am întrebat plat.

– Ori gogoşi ori checuleţ. Tu vrei ceva Morris?

– Numai apă, stomacul meu tot nu şi-a revenit.

– Ştii foarte bine de la ce ţi se trage necazul, îi zise Rabbinowitz lui Morris. Prea multe fibre. Asta te balonează şi te doare burta de la atîtea gaze.

– Spune-mi şi ceva ce eu să nu ştiu.

– Deci o cafea cu frişcă şi mult zahăr, am zis eu. Un checuleţ cu apă.

– Eşti amabil, Victor. Mulţumesc, zise Rabbinowitz.

– Stai jos, Victor, îmi zise Yitzhak Rabbinowitz cînd m-am întors de la cafenea cu un chec şi cafea cu frişcă şi mult zahăr şi cu o sticlă de apă minerală. O să-ţi arătăm acum ce am descoperit.

– Aţi şi terminat?

– A fost o chestie ingenioasă, dar nu bine ascunsă. Mă uimeşte faptul că Poole nu s-a prins singur. Cheia a fost să ne dăm seama de cînd a început acest Reddman să se ocupe de registre.

– Credem că acum ştim, zise şi Morris. A trebuit să comparăm scrisul din jurnalele mai vechi cu cîteva scrisori pe care le-am găsit în ele şi din jurnalele mai noi, după ce a acaparat el controlul.

– Kapustin, aici de faţă, mi-a fost de mare ajutor, zise Rabbinowitz, ceea ce m-a uimit cu adevărat, pentru că de regulă este cu totul inutil.

– Nu fi măgar, se burzului Morris. Tu eşti şi mai puţin

decît inutil. Anul trecut m-a convins să cumpăr nişte acţiuni, Victor, nu numai că nu am reuşit după aceea să-mi recuperez banii şi am pierdut mai mult de jumătate din ei.

– Ia, Morris, zi-mi şi mie ceva, îi răspunse imediat Rabbinowitz, dacă ignoranţa e aşa o binecuvîntare, cum se face că nu eşti permanent în extaz?

– Aţi terminat cu ciondăneala, m-am răstit eu la ei; pentru că ziua-i scurtă, sarcina mare, muncitorii leneşi...

Rabbinowitz se întoarse să-l privească pe Morris, iar Morris îi întoarse căutătura ridicînd din umeri.

– Nu ne găseşte deloc distractivi, zise Morris. Ceea ce mă uimeşte, pentru că mie mi se pare că ne distrăm foarte bine.

– Stai jos, Victor, mă pofti Rabbinowitz, punîndu-şi pe nas ochelarii. Stai jos şi-o să-ţi arătăm ce-am găsit.

M-am aşezat la masă şi Rabbinowitz mi-a şi plasat în faţă un jurnal contabil şi un registru. Registrul era ceva mai mare şi, cînd l-a deschis, din el s-a ridicat mirosul greu al hîrtiei umede. Paginile erau îngălbenite şi rupte pe la colţuri, unele cifre fuseseră şterse de vreme, dar scrisul era în mod evident foarte ordonat şi foarte precis.

– Acesta este jurnalul de zi cu zi şi registrul general pe la 1896, îmi explică Rabbinowitz. Asta-i înainte să se apuce să ţină Reddman contabilitatea. Îmi arătă importanţa diferitelor însemnări din jurnal după care trecu la o listă lungă de cifre pentru ianuarie. Acestea sînt sumele plătite în fiecare lună producătorilor care-i aprovizionau. Am folosit cifrele sumelor găsite aici ca fiind de bază. Poate vei observa, Victor, că sumele lunare plătite producătorilor sînt cam aceleaşi, ajustate în funcţie de sezon. Se cumpărau mai multe produse vara tîrziu şi toamna, cînd se strîngea recolta, deci şi sumele creşteau, dar altfel totul pare să fie proporţional pentru fiecare fermier, nu apar inadvertenţe.

– Mi se pare logic, am zis.

– Totalurile lunare din jurnal erau trecute la finele lunii în registrul general. Dacă ai observat, la finalul registrului există balanța financiară a anului. Investiții, costuri, profit şi totul pare în ordine. Tot stocul de atunci, după cum reiese din registru, era deținut de E.J. Poole. Valoarea stocului, care, în timpurile mai puțin sofisticate se considera a fi o măsură a valorii companiei, era foarte mare pentru o asemenea afacere. Una peste alta, trebuie să spun că întreaga companie de conserve E.J. Poole era bine condusă şi scotea profit frumos în 1896.

Rabbinowitz luă alte două registre din grămadă şi le puse în fața mea, jurnalul şi registrul general din 1897. Aceeaşi mînă făcuse toate însemnările de acolo, deşi nu mai părea la fel de sigură. Rabbinowitz trecu iarăşi peste sumele plătite producătorilor lunar şi le compară cu cele din anul de dinainte. Totul părea în regulă, iar totalurile lunare fuseseră trecute în registrul general, iar balanța de la finele anului arăta în continuare o afacere prosperă care era în totalitate proprietatea lui Elisha Poole.

După aceea îmi puse în față documentele anului 1898. Din martie a acelui an, scrisul din jurnal şi registru se schimbase.

– De aici se pare că Reddman a preluat controlul scriptelor, sau aşa crede Morris.

– Vreo indicație care să spună de ce? am întrebat.

– Nici una, zise Morris, dar poate c-ai observat cît de nesigur devenise scrisul lui Poole. Poate că asta ar putea fi un indiciu.

– I s-au plătit lui Reddman ceva bani în plus? am întrebat.

– Nu, răspunse Rabbinowitz. Ăsta a şi fost primul lucru pe care l-am verificat. Reddman a primit mici măriri de salariu pe parcursul timpului pînă cînd a cumpărat compania. A pornit-o ca ucenic şi, deşi şi-a asumat tot

mai multe responsabilități, salariul lui a rămas mai mult sau mai puțin mizerabil. Dar vreau să-ți arăt ceva aici. Îmi arătă o însemnare cu privire la plățile făcute spre un fermier pe nume Anderson. Observă aici că, foarte curînd după ce Reddman a început să țină contabilitatea, sumele date lui Anderson au început să crească simțitor în comparație cu ceea ce primeau ceilalți fermieri, numai cîteva sute de dolari, dar pe vremea aceea era o sumă mare.

– Poate că Anderson şi-a mărit capacitatea şi livra mai mult.

– Desigur, este posibil, zise Rabbinowitz, care îmi arătă imediat registrul general. Dar uite că, în balanța acelui an, profitul nu s-a mai ridicat deloc, deşi vînzările crescuseră.

– Interesant, am mormăit.

Rabbinowitz aduse jurnalul pentru 1899 şi-l aruncă peste celelalte hîrțoage, ridicînd astfel un nor de praf. Am strănutat o dată şi apoi iar. Morris mi-a dat un şervețel în vreme ce Rabbinowitz îmi arăta plățile lunare din 1899. Totul păruse stabil pînă în iunie.

Rabbinowitz încercă să întoarcă pagina la iulie însă l-am oprit prinzîndu-l de mînă.

– Ce-i acolo? am întrebat.

– Ți-am zis c-o să observe, rosti Morris satisfăcut. Nu e un dobitoc.

– O creştere inexplicabilă în sumele acordate lui Anderson, zise Rabbinowitz roşu la față, de parcă cine ştia ce minune ştiințifică descoperisem. Cu o mie cinci sute de dolari mai mult decît ne-am fi aşteptat pentru luna aceea.

– Vreun alt furnizor şi-a scăzut cota pînă la a atinge suma aceasta? am întrebat.

– Bună întrebare, rosti Rabbinowitz. Iar răspunsul este, nu. Îmi arătă în fiecare pagină că sumele cres-

cuseră constant de-a lungul întregului an. Aproape zece mii de dolari pînă la finele anului. Acum vreau să-ți arăt vreo două lucruri în registrul general. Luă o altă cărțulie şi o deschise la ultima pagină. În primul rînd, partea proprietarului, profitul a căzut cu aproape zece mii de dolari la sfîrşitul anului, deci cu aproximativ douăzeci la sută.

– Aproape suma exactă plătită ca un fel de primă lui Anderson.

– Exact, răspunse Rabbinowitz. Şi uită-te şi în registrul proprietarului, registrul de profituri şi încasări. 1899 a fost primul an în care Reddman s-a apucat să cumpere o parte din companie de la Poole. A cumpărat cinci părți, sau cinci la sută din companie, pentru şase mii de dolari.

– Şi de unde ar fi avut un tinichigiu cu un salariu de mizerie şase mii de dolari? am întrebat, deşi bănuiam care urma să fie răspunsul.

– Ceea ce bănuim noi, Victor, zise Morris, este că Reddman s-a oferit voluntar să țină registrele ca să-i poată strecura amicului Anderson cîte o mică primă şi el să poată lua restul. Dintr-un motiv sau altul s-a gîndit c-ar putea prădui mai mult de atît înainte să-i vină ideea de a folosi banii pentru a cumpăra direct compania, ca atare i-a ridicat suma lui Anderson, şi-a luat partea leului şi a început să cumpere părți importante. Ideea lui a fost ingenioasă pentru că în vreme ce fura de la compania aceasta îşi pierdea profiturile şi ca atare valoarea îi scădea tot mai mult, ajutîndu-l s-o cumpere pe un preț tot mai mic. Pun pariu c-a fost în stare să-l convingă pe Poole că de fapt îi făcea o adevărată favoare, ținînd cont de situația jalnică în care se găsea compania.

– Deci, în mare, am zis eu, Reddman fura de la Poole şi se folosea de bani ca să-i cumpere compania. Foarte isteț.

– Foarte isteț, da, zise Rabbinowitz, pentru un hoț.

Celelalte registre arătau acelaşi lucru, plăți interesant de mari pentru Anderson, slăbirea companiei, scăderea drastică a profitului, cumpărarea masivă de părți din companie de către Reddman care n-ar fi putut face aşa ceva din salariul de mizerie pe care-l primea, aşa cum era listat el în registre. Pînă în 1904, Reddman deținea deja patruzeci şi cinci la sută din companie.

– Şi cum a cumpărat restul? am întrebat.

– Se pare c-a făcut un împrumut, ipotecînd ceea ce avea din companie şi ceea ce urma să cumpere, zise Morris. S-a folosit de aceşti bani ca să cumpere restul acțiunilor deținute de Poole în 1905.

– O preluare în forță, rosti Rabbinowitz. O manevră curentă în anii '80, adică 1980. Reddman ăsta a fost un hoț, aşa e, dar unul cu viziune asupra viitorului.

– Şi ascultă la asta, Victor, interveni Morris. Imediat după ce Reddman a cumpărat toată compania, vînzările au luat-o razna rău de tot, triplîndu-se într-un singur an. De parcă pînă atunci cineva menținuse producția la cote scăzute ca să rămînă compania neprofitabilă ca să poată fi cumpărată apoi la un preț de nimic.

– Deci asta-i, am zis, Poole a avut toată vremea dreptate. Reddman i-a furat compania de sub nas.

– Aşa se pare, încuviință Morris.

– Dar dacă nouă ne-a fost aşa de uşor să ne dăm seama, cum de Poole nu s-a prins?

– Asta-i un adevărat mister, mormăi Morris. Şi ca să-l rezolvăm n-ajunge să ne uităm prin registrele astea vechi.

Un moment am rămas în tăcere. Mai rămăseseră o mulțime de întrebări la care trebuia găsit răspunsul, desigur, şi în registre nu era nimic care să convingă jurații mai presus de orice îndoială firească, dar mie mi se părea totul destul de clar. Toată averea Reddman-ilor

era bazată pe o crimă, un delict, şi era ca şi cum acel delict, în loc să dispară în ceața trecutului, rămăsese viu şi virulent infectînd casa Reddman şi familia Reddman şi moştenirea Reddman cu descendenți degenerați.

– Mai trebuie să ştii încă vreo două lucruri, Victor, zise Morris. Primul, am încercat, imediat ce Yitzhak a devenit suspicios, să aflu dacă au mai rămas documente vechi de pe urma acestui fermier, Anderson la care să mă uit. Documentele de la o fermă pe care o avea în New Jersey, în comitatul Cumberland. L-am pus pe Sheldon să se uite prin ziarele vechi şi să-l găsească, şi-a făcut-o. Foarte ciudat.

– Ce anume? am întrebat.

– Ferma, casa mai precis, a ars în 1907, au fost trei morți, dintre care unul a fost acest Anderson.

– Dumnezeule! am exclamat fără voie.

– Şi mai e ceva, Victor, zise Rabbinowitz. Nu sîntem primii care am cercetat hîrțoagele astea şi care au descoperit ce s-a întîmplat. Am văzut urmele trecerii altcuiva prin aceste registre, vechi notații cu creionul, note vechi printre pagini. A mai făcut şi altcineva acelaşi drum printre cifre cum am făcut şi noi. Prietenul tău, Morris, crede că ştie cine anume.

M-am întors să mă uit la Morris.

– Una dintre notițe, zise el. Scrisul se potriveşte.

– Cu ce anume?

– Nu sînt expert grafolog, zise Morris, dar literele „s" şi „t", sînt foarte asemănătoare, iar „g"-ul este identic.

– Cu ce?

– Paginile jurnalului pe care l-am găsit în cutie, răspunse Morris. Cea care a scris jurnalul, şi ea a ştiut ce a făcut acest Reddman. Era tatăl ei nu? Cum trebuie să fi fost pentru ea să afle că tot ceea ce avea fusese dobîndit prin înşelăciune. Mă cutremur, Victor, mă cutremur numai cînd mă gîndesc la aşa ceva.

45

După ce Rabbinowitz a plecat spre spital pentru a-şi vizita bunul prieten Herman Hopfènschmidt, m-am decis să ies puțin la plimbare, spre una dintre grădinile cu sculpturi de pe malul rîului. Era după- amiaza tîrziu iar eu stăteam pe o bancă de piatră, chiar în fața statuii unui bărbat musculos, care părea să geamă în vreme ce se opintea înainte, o reprezentare a Spiritului de Inițiativă, privind la băieții care se antrenau trăgînd la rame pe apa limpede. Simțisem nevoia să plec de la birou, să stau printre sculpturile tăcute de pe malul rîului, să privesc soarele apunînd şi să mă gîndesc la cele aflate în ziua aceea. Morris se oferise să vină cu mine iar eu nu m-am supărat. Descoperisem că Morris reuşea să mă facă să mă simt mai bine, deşi, n-aş fi putut spune de ce. Oricum, Morris îşi dăduse seama că aveam nevoie de puțină singurătate şi plecase să se plimbe printre straturi.

– Ştii care au fost ultimele lui cuvinte, înainte de a muri? I-am întrebat pe Morris care tocmai se întorsese de la plimbare şi se aşezase pe bancă lîngă mine.

– Despre cine vorbeşti? m-a întrebat el.

– Claudius Reddman. Ultimele lui cuvinte au fost: „A fost o chestiune de afaceri" sau ceva pe aproape.

Morris rămase tăcut un moment, clătinînd trist din cap.

– Asemenea cuvinte au justificat mai multe crime decît a făcut-o religia.

– Tu ți-ai dorit vreodată să fii bogat, Morris?

– Dar cine este cu adevărat bogat? După cum spunea învățatul Ben Zoma, „Bogat e cel care-i mulțumit cu ce are".

M-am uitat atunci la el, la expresia calmă a chipului, expresia unui om care părea cu adevărat mulțumit de viața pe care o ducea şi se simțea înpăcat cu locul lui în lume.

– Deci n-ai vrut niciodată să fii bogat? am insistat.

– Ce, crezi că-s nebun? se răsti Morris. Sigur că mi-am dorit să fiu bogat. Şi acum vreau. Dă-mi un milion de dolari, Victor, şi să vezi dacă refuz. Dă-mi două milioane. Dă-mi cîte treizeci de mii pe an pentru şase ani, sub semnătură, ca un jucător de basseball, să vezi dacă te refuz. Crede-mă, Victor, nu aş refuza aşa ceva.

Se întunecase cînd am ajuns acasă în seara aceea. Primul lucru pe care l-am făcut după ce mi-am scos haina şi cravata, a fost să formez numărul cu codul zonei 407 ca să văd dacă nu cumva Calvi ajunsese acasă din excursia cu barca. Am rămas pe fir timp îndelungat, cuprins de disperare, destul cît să-mi dau seama că nu aveam să primesc nici un fel de ajutor de la Calvi, şi de abia atunci am închis. În clipa în care am pus receptorul în furcă telefonul a început să sune. S-a întîmplat aşa de repede că era ciudat, de parcă cineva mi-ar fi urmărit mişcările tocmai din Florida. L-am lăsat să sune de cîteva ori, inima bătîndu-mi grăbită de frică, după care am răspuns.

– Trebuie să plec de aici, îmi zise Caroline.

Am oftat de uşurare.

– Cum a fost a înmormîntare?

– Funebru.

– Pun pariu. Nu ai maşină?

– Ei m-au luat de acasă şi acum vor să petrec noaptea aici, dar nu pot. Este de nesuportat.

– Vin cam în patruzeci şi cinci de minute, i-am zis, dar nu te iau din faţa casei. Mai ţii minte că ţi-am spus că am vorbit cu tatăl tău?

– Da, îmi răspunse ea în şoaptă, de parcă ar fi tras cineva cu urechea.

– Mi-a zis c-a văzut lumină în grădină săptămîna trecută.

– Şi? răspunse ea. Noi eram acolo, atunci. Mai ţii minte?

– Da, eram. Dar mi-a spus c-a văzut lumină şi în casa în care au stat cele două Poole.

– Ce ar căuta cineva în cocioaba aia? se miră ea.

– Exact, i-am răspuns eu.

46

Mi-am ascuns maşina într-un desiş, chiar în faţa intrării pe proprietatea Reddman. Mi-am luat rucsacul din portbagaj şi am pornit să traversez podul peste rîu, după care am intrat pe porţile de fier cu motto-ul lor sardonic: *Magna est veritas*. După ce am trecut de cei doi sicomotri bătrîni, am luat-o la stînga, departe de alee, ocolind dealul în sensul acelor de ceasornic. Luna arunca numai o lumină palidă, în schimb casa era bine luminată. Puteam auzi clinchetul paharelor şi zvonul glasurilor. La Veritas părea să fie o seară mai degrabă festivă, ţinînd cont de circumstanţe. Dar, dacă Edward Shaw ar fi fost cumva rudă de sînge cu mine, probabil că şi eu aş fi fost cît se putea de festiv.

Era o noapte prea răcoroasă pentru tricoul negru şi blugii de vară cu care mă îmbrăcasem, aşa c-am început să tremur în vreme ce-mi croiam cu greu calea

printre copacii nu prea deşi, avînd mereu grijă ca lumina din casă să fie la dreapta. Dura mai mult decît mă aşteptasem ca să străbat distanţa aşa că am început să merg mai repede şi m-am trezit că intrasem deja într-un fel de pădurice. Numai cîteva raze de lună puteau să străbată baldachinul ramurilor de deasupra capului meu, iar eu nu mai vedeam ce aveam în faţă. M-am ferit de o ramură mare pe care am împins-o cu mîna numai ca să intru cu capul în trunchiul unui copac. Nu intenţionasem să mă folosesc aşa de repede de lumină, nedorind să mă prindă careva furişîndu-mă pe proprietate ca un hoţ, cînd eu de fapt eram un avocat cu cele mai bune intenţii, dar lovitura primită m-a făcut să-mi scot lanterna din rucsac.

Imediat am văzut că eram înconjurat de trunchiuri de copaci. Lumina albă a lanternei îmi lumina calea doar la cîţiva paşi înainte. Aveam sentimentul că mă aflam în mijlocul a ceva care se întindea la nesfîrşit, eu putînd vedea doar ceea ce mă înconjura de aproape. Mi-am permis o clipă de pauză ca să-mi recapăt curajul, avînd susurul apei la stînga şi luminile casei la dreapta, am pornit mai departe, evitînd trunchiurile negre ale copacilor, croindu-mi cu greu calea, bîjbîind, pînă cînd am ajuns într-un luminiş plin de iarbă înaltă în mijlocul căruia se înălţa casa dărăpănată ce fusese a familiei Poole. Am stins repede lanterna şi am fost uluit de ceea ce am văzut.

Licuricii scînteiau în jurul casei, cu miile, mici degete de lumină care zburau deasupra ierbii, pe verandă, deasupra acoperişului şi în faţa ferestrelor, prinşi într-un soi de dans seducător. Nu văsusem nici un fel de licurici în pădure sau pe deal, dar aici se adunaseră ca la o consfătuire. Mi-am ţinut respiraţia o clipă şi am ascultat cu atenţie.

Numai cîntecul greierilor şi ţipătul vreunei păsări.

Am păşit înapoi în umbra pădurii, m-am sprijinit de

un copac şi m-am pus pe aşteptat.

Caroline a apărut cam cincisprezece minute mai tîrziu, ocolind iazul şi depăşind pădurea pe margini, apărînd în cele din urmă în luminiş. Era foarte şic în negru – rochie neagră, pantofi cu toc negri, ruj negru, o haină de piele de motociclist de aceeaşi culoare care-i stătea pe umeri ca o capă. În vreme ce-o priveam apropiindu-se de casă m-am gîndit la toate lucrurile pe care nu i le spusesem încă, cum străbunicul ei fusese de fapt un escroc ordinar, cum bunica ei ştiuse treaba asta, cum tatăl ei nu era de fapt tatăl ei. În cele din urmă cred că-i voi spune aproape totul, dar nu absolut totul şi în nici un caz acum. M-am îndepărtat de copac şi am pornit spre ea. Caroline tresări atunci cînd mă văzu ieşind din pădure.

– Uf, Victor, m-ai speriat. Ce naiba căutăm noi aici? Doamne, nu cred că găsim ceva interesant în cocioaba asta. Am explorat-o cu atenţie cînd eram puştoaică, şi nici nu mi s-a părut prea grozavă. Acum mai are puţin şi se prăbuşeşte. Ce-a zis tata c-a văzut aici? Probabil că şi-a imaginat numai, Dumnezeu ştie că...

M-am apropiat de ea în vreme ce vorbea şi mi-am aşezat un deget peste buzele care se mişcau, aducînd-o la tăcere. Mi-am apropiat gura de urechea ei şi i-am şoptit:

– Nu ştiu cine a fost aici cînd tatăl tău a văzut lumina, dar nu cred c-ar fi prea înţelept să-i lăsăm să afle că vrem să aruncăm o privire. De asta am vrut s-o facem noaptea. Ai spus cuiva că vii aici?

Scutură din cap.

– Te-a văzut cineva plecînd? Nat?

– Nat n-a fost acolo, şopti ea. Atunci am simţit mirosul.

– Ai băut?

Ea se dădu puţin în spate şi mă privi provocatoare.

– Asta-i tradiţia familiei la înmormîntări.

– Asta-i una dintre situațiile tale?

– Ciudat cum faptul că-ți vezi fratele încinerat poate să-ți crească apetitul pentru ceva de băut.

Am privit-o bine şi am observat pe interiorul brațului ei o bucată de bandaj alb. Am întors lanterna şi am luminat locul.

– Ce-i asta?

– Nimic, răspunse ea.

– Ce naiba îți faci singură ? am zis, sigur că trecuse de alcool şi se apucase de ceva mult mai grav.

Ea mai făcu un pas în spate.

Am urmat-o, am întins mîna şi am dat deoparte bandajul.

– Doamne, Caroline, am oftat. Ce-ți faci singură?

– Nu e mare lucru, răspunse ea, punînd bandajul la loc. Toată lumea o face.

– Of, Caroline, am repetat, fără să mai pot spune şi altceva. Brațul îi fusese însemnat cu fier roşu, un fel de soare cu raze lungi fusese ars în pielea şi carnea ei, iar locul întreg era roşu şi umflat. Tatuajele nu i se mai păreau destul de dure, sau aşa credeam.

– E corpul meu, răspunse pe un ton care dovedea obişnuința acestei replici.

– Da, aşa e, am răspuns eu.

– Intrăm sau rămînem aici toată noaptea?

– Eşti în stare să faci față situației?

Ea închise ochii, înghiți în sec de cîteva ori apoi dădu încet din cap.

– Bine, i-am zis, dar vezi să faci linişte.

Cu lanterna într-o mînă şi cotul ei în cealaltă, am pornit-o printre gropi şi licurici spre casă. Cîteva trepte tocite duceau la veranda de lemn putred, pînă la uşă. Acelea erau probabil treptele pe care Faith Reddman Shaw o descoperise pe fata lui Poole citindu-i fiului ei, Kingsley. Lemnul protesta zgomots din cauza presiunii pe care o exercitam asupra lui. Caroline se împidică

uşor şi se sprijini de mine. Am ajutat-o să-şi recapete echilibrul. Pe verandă, am întors lanterna la stînga şi la dreapta. Era goală. Una dintre barele care o înconjurau se rupsese şi la geamuri vreo două obloane fuseseră rupte. Am prins o mişcare şi am întors lanterna în direcția aceea. Imediat am văzut mai întîi o broască, şi apoi şi o a doua, care tocmai se îndreptau spre pădure. Pînze de păianjen fluturau ca nişte stafii prinse de streaşina acoperişului, dar uşa de la intrare era liberă de asemenea scîrboşenii. I-am arătat şi lui Caroline înainte să ne apropiem.

La uşă era o broască ruginită, dar, atunci cînd am apăsat pe ea nici n-a vrut să se clintească.

– E încuiată? am întrebat.

Caroline ridică din umeri. M-am proptit bine în uşă şi m-am împins cu toată greutatea, făcîndu-o să se deschidă. Ne-am privit o clipă unul pe celălalt şi am intrat.

Ne-am trezit într-un fel de salon mare, plin de praf, frunze uscate şi pînze de păianjeni pe la colțuri. Parcă era mai frig înăuntru decît afară. Am luminat cu lanterna o bătrînă canapea de culoarea pămîntului, aşezată chiar în fața unui şemineu. Judecînd după cum arăta, pe canapeaua aceea probabil că nu se mai aşezase nimeni de mai bine de un deceniu.

– Nu-mi vine să cred că-i tot aici, rosti Caroline, apropiindu-se de ea şi mîngîind brațul murdar. Franklin şi cu mine am curățat puțin camera asta şi cîteodată mai făceam focul. Ne adusesem un covor gros şi stăteam pe el în fața flăcărilor.

Am luminat cu lanterna căminul. Era o mică grămăjoară de cărbuni înăuntru, plină de praf gri. Un şoarece mort era cuibărit printre resturile de cenuşă. Pe podeaua din fața căminului nu mai erau decît frunze uscate.

– Covorul a dispărut, i-am zis.

Ea ridică din umeri.

– Totul s-a petrecut cu multă vreme în urmă.

Am întors raza lanternei spre pereți. Un tapet cu motive florale devenise aproape maroniu, şi gol, exceptînd ceva ce se afla chiar deasupra căminului. M-am apropiat. Era desenul unui om, destul de rudimentar, şi foaia fusese prinsă de perete cu bucățele de bandă adezivă, ca un fel de portret de familie ironic, cert era însă că fusese făcut de o mînă foarte tînără. Chipul acelui om, mi-am dat seama, îmi era oarecum cunoscut.

– Îl recunoşti? am întrebat-o pe Caroline.

Ea se apropie ca să vadă mai bine.

– Cred, îmi zise, că seamănă cu omul acela pe care l-am văzut în fotografii, cel cu nevasta care părea aşa de încordată.

– Înseamnă că trebuie să fie Elisha Poole, am zis. Probabil c-a fost desenat de fiica lui.

– Desenul ăsta n-a fost aici înainte, spuse ea.

– Eşti sigură?

– La naiba, nu ştiu, răspunse ea. Poate c-a fost şi nu l-am observat.

Uşa de la salon dădea în bucătărie, o cameră mare cu cîteva dulapuri şi o masă mare de lemn. Două scaune hodorogite zăceau răsturnate pe podea. Era şi o plită cu lemne pe care fata Poole fiersese supa pentru mama ei în vreme ce Faith Shaw o privise cu fascinație de afară. O mulțime de oale şi crătiți înnegrite de foc şi pline de praf. Lîngă un perete era o chiuvetă de ciment cu un singur robinet, sprijinită de o ramă de metal ruginit.

– Numai apă rece, am zis încet. M-am apropiat şi am răsucit robinetul, însă nu a curs strop de apă.

– Ce anume căutăm noi, Victor?

– Nu ştiu, i-am zis în şoaptă. Dar simt că e ceva aici, tu nu? Ceva dezolant şi vechi.

– Toată casa e foarte veche şi foarte rece.

Din bucătărie se trecea pe sub o arcadă într-o altă cameră, acum goală, dotată de asemenea cu un şemineu. Probabil că fusese sufrageria, dar nu se mai ve-

deau mese, doar vitrină imensă. Partea de sus, acolo unde fuseseră geamurile de cristal şi unde oricine s-ar fi aşteptat să vadă paharele, nu mai rămăseseră decît nişte şervete îngălbenite. Am deschis uşile de jos, însă pe rafturi nu mai era nimic, în afară de hîrtie galbenă. Alături de vitrină era o mică servantă cu multe sertare, care nu conţineau nimic. În afară de cel din mijloc, destinat să păstreze în el cele mai preţioase tacîmuri care era încuiat, dar eu bănuiam că trebuia să fie totuşi gol. Mă îndoiam că domnişoara Poole îşi luase cristalurile şi porţelanurile şi lăsase în urmă argintăria.

– Bănuiesc că a luat tot ce-a vrut şi a putut să care, am rostit, după care a abandonat pur şi simplu restul.

– Cred că voia numai să plece naibii cît mai repede de aici, zise Caroline Shaw puţin cam prea tare. Cine n-ar vrea?

– Taci, i-am şoptit.

La celălalt capăt al sufrageriei se vedea o uşă care dădea spre scările interioare. Luminîndu-mi atent calea, am început să urc. Alunecînd, m-am prins cu mîna de balustradă şi am sfărîmat-o. Restul balustradei s-a prăbuşit cu zgomot pe podelele de lemn. Am tresărit cumplit. M-am întors şi am văzut-o pe Caroline zîmbindu-mi răutăciasă.

La capătul scărilor era un hol. Am putut desluşi cu ajutorul lanternei patru uşi, trei dintre ele deschise. În cealaltă parte, faţă în faţă cu ele era o cameră mică cu un pat cu ramă de lemn. Cînd am intrat acolo, ceva a luat-o la fugă pe podea şi a dispărut. Pe perete mai rămăseseră doar urme ale unui tapet, podeaua era plină de praf şi de grămăjoare dintr-o substanţă albicioasă. Ferestrele erau acoperite de obloane crăpate.

Următoarea cameră era goală şi plină de praf, a doua de lîngă ea era o baie cu podea de lemn cu o veche toaletă şi o chiuvetă de porţelan, crăpată, cu un singur robinet. Următoarea cameră era goală dar avea

în mijloc o mulțime de resturi de porțelan, mobilă şi lucruri vechi. Alături era uşa închisă. Caroline se îndreptă spre ea şi o deschise. Am urmat-o înăuntru. În acea încăpere exista un şemineu, pe podea era aşezată o saltea şi alături era un radio, nu din 1923 ci de prin 1979. Pe perete, în dreapta, unde singura fereastră era acoperită cu un oblon, se afla şi un poster cu un craniu multicolor. Alături era altul, în care apărea un individ cu păr unsuros, cu haină de piele şi o chitară de care era atîrnată o pereche nouă de tenişi. Burce Springsteen? Sau Grateful Dead?

– Bănuiesc că bătrîna doamnă Poole a fost cu mult înainte de vremea ei, am rostit.

– Asta a fost camera noastră, zise Caroline încetişor. Luă de jos micul aparat de radio şi începu să umble la butoane, însă fără nici un rezultat. Pun pariu c-a rămas încă pe WMMR. Doamne!

– Asta e camera pe care ți-ai luat-o tu cu Harrington?

– Da. Cred că era camera bătrînei doamne Poole, îmi zise fără să întoarcă spre mine. Parcă-mi amintesc că mai rămăseseră lucruri prin dulap.

M-am uitat la ea la un moment, aşa cum stătea nemişcată cu radioul acela strîns în brațe ca un copil, după care m-am apropiat de uşa şifonierului şi am început să trag de ea. La început mi s-a părut înțepenită, dar după ce am mai tras o dată tare, s-a deschis în scîrțîit de balamale neunse.

Înăuntru, mîncate de molii şi avînd aspect de schelete, erau puzderie de rochii, unde încă pe umeraşele lor, altele căzute, cu franjurile întunecate în lumina lanternei, cu volanele rupte. Oare pe care din aceste rochii o purtase în noaptea balului cînd refuzase să danseze cu Claudius Reddman? Mă rog, cert este că el meritase pe deplin această palmă dată în fața tuturor.

Cu două degete, am ridicat rochiile căzute ca să descopăr sub ele numai nişte pantofi. Mai exista un raft

deasupra aşa că m-am ridicat pe vîrful picioarelor ca să văd ce e în el. Pălării şi pantofi cu pielea crăpată şi un teanc de cîrpe într-un colţ. Am sărit, am apucat de cîrpe şi le-am dat jos. Praful începu să plutească în jur, aşa c-am început să strănut violent. Cînd în fine am terminat cu strănuturile, am observat că în acel colţ mai era şi o cutie de lemn. Am sărit iar şi am reuşit s-o prind. După ce m-am muncit puţin, am reuşit să-i ridic capacul.

– Fotografii, am rostit.

Caroline a ieşit din reverie şi s-a apropiat de mine ca să se uite, aşa că, ne-am aşezat amîndoi pe saltea, salteaua lor, ca să putem examina în voie fotografiile.

Erau poze vechi în alb-negru, cu margini dantelate. Am văzut o femeie tînără şi drăguţă, aşezată pe scaun, cu capul plecat sugestiv şi cu un şirag de perle înnodat sub sîni, apoi aceeaşi femeie aşezată pe o piatră, cu părul lung revărsat pe spate şi cu un zîmbet tînăr şi timid.

– Ai vreo idee cine ar putea fi? am întrebat.

– Parcă ar fi femeia care a apărut alături de Elisha Poole în celelalte fotografii, îmi răspunse Caroline.

– Parcă aşa ar fi, am zis, şi era şi nu prea era. În această tînără femeie nu era nimic acru. Trebuie să fie doamna Poole şi ai dreptate, dar uite ce tînără e aici. Şi în poza asta, aproape că rîde.

Mai erau şi alte fotografii cu acea femeie, mai formale, făcute în studio, fiecare îndepărtîndu-se tot mai mult în trecut, pînă cînd, am dat peste una cu ea cînd era copil, alături de părinţii ei. Mai erau şi poze cu un tînăr chipeş, cu păr bogat şi ondulat, sprijinit dramatic de un stîlp şi o alta cu el pe plajă. Pe spatele fotografiei de la plajă era trecut cu cerneală acum aproape invizibilă: „Elisha, Atlantic City – 1896".

– Uită-te numai cît de frumos era, rosti Caroline. Cine şi-ar fi imaginat? Bănuiesc c-a fost ceva înainte să devină un bătrîn beţiv înăcrit.

– Cu toţii au fost ceva înainte să devină bătrîni beţivi acri.

Am continuat să studiem pozele, luminînd cu lanterna pe fiecare, examinîndu-le cu mare atenţie una după alta. Erau fotografii cu femeia şi bărbatul împreună, îndrăgostiţi, rîzînd, gata să cucerească lumea. În una dintre poze apărea şi un bătrîn, cu un braţ petrecut pe după umerii lui Elisha. Elisha se retrăgea, de parcă ar fi vrut să se distreze. Ochii bătrînului erau pe jumătate deschişi, unul învineţit după o încăierare, avea şi un nas mare şi plin de vinişoare şi cîţiva dinţi îi lipseau din gură. „Elisha şi tatăl lui" stătea scris pe verso. Şi mai era o poză care o făcu pe Caroline să suspine.

– Ăsta e străbunicul meu, rosti ea.

Un Claudius Reddman tînăr, într-un costum cu vestă, cămaşă cu guler înalt, pălărie elegantă trasă peste ochii bulbucaţi, stînd alături de tînărul Elisha Poole, braţ la braţ, cu o clădire mare în spate.

– Trebuie să fi fost făcută în acelaşi timp cu cealaltă poză, comentă Caroline.

Eu n-am spus nimic, m-am mulţumit să privesc mai departe bucata aceea de carton, simţind viaţa şi camaraderia din poză, braţele legate, posibilităţile uriaşe. Fuseseră prieteni. Eu nu crezusem aşa ceva, dar aveam în faţă dovada. Fuseseră prieteni; oare asta făcea trădarea încă şi mai rea? Este mai acceptabil să-ţi furi un prieten decît un străin? Sau un prieten poate înţelege mai bine că tot ceea ce-i face amicului său, tovarăşului, partenerului este exact ceea ce ar face şi acesta dacă i s-ar ivi ocazia? Era posibil ca Elisha, plătindu-i prietenului său ceea ce Yitzhak Rabbinowitz considerase a fi un salariu de mizerie, singur atrăsese tragedia, distrugerea financiară? „A fost o chestiune de afaceri" zisese Claudius Reddman, iar eu acum mă întrebam dacă nu cumva învăţase să facă afaceri tocmai de la bunul şi dragul său prieten, Elisha Poole.

Eram aşa de concentraţi asupra fotografiilor, încît n-am auzit uşa din faţă deschizîndu-se şi nici paşii cuiva străbătînd salonul, bucătăria şi sufrageria. Fuseserăm aşa de preocupaţi încît am simţit intrusul de abia cînd acesta a început să urce scările cu paşi măsuraţi.

47

Am băgat la repezeală fotografiile la loc în cutie, iar cutia mi-am îndesat-o în rucsac după care am stins lanterna. În clipa aceea ne-a înghiţit întunericul. Iar în acel întuneric, o umbră de lumină a apărut în pragul uşii, o umbră tremurătoare. Oare de la o lumînare? Da. Am prins-o pe Caroline de braţ şi i-am şoptit la ureche:

– Linişte absolută.

Paşii continuau să se audă urcînd, treaptă cu treaptă. Umbra aceea deveni şi mai proeminentă. Intrusul ajunsese în capul scărilor şi ezita.

Încet, eu şi Caroline ne-am ridicat de pe saltea şi ne-am adăpostit într-un colţ al camerei în care, dacă cineva ar fi privit din prag ne-ar fi găsit cu destulă dificultate. M-am postat în poziţie de atac şi am cîntărit lanterna în palmă. Era grea. Am rămas în aşteptare.

Zece secunde. Douăzeci de secunde. Am auzit ceva şi tocmai mă pregăteam să-i spun lui Caroline să fie cît mai tăcută cînd, mi-am dat seama că de fapt ceea ce auzeam era propria mea răsuflare, chinuită. Fruntea îmi era îmbrobonită de sudoare, iar pe spate transpiraţia curgea şiroaie. Nu mă puteam opri să nu mă gîndesc la ceea ce-mi spusese Kingsley Shaw, că mama lui era în viaţă şi se afla în casa Poole unde-l aştepta. Oare ţinea o lumînare în mînă cît urcase scările? Orcine ar fi fost,

eram aproape sigur că acela ce urcase scările trebuia să fie ucigaşul care pîndise familia Reddman. Iar acum eu şi cu Caroline ne refugiasem în colțul camerei ca nişte ținte perfecte. Inima aproape că mi-a sărit din piept. Am încercat să-l influențez pe cel care venea să se întoarcă, să coboare scările şi să iasă naibii din casă, să ne lase în pace. Şi în viață.

Acum paşii se auzeau din nou. Spre noi. Se vedea bine lumina care licărea. Intrusul se opri la intrarea într-o cameră, o porni mai departe, se opri la cealaltă cameră după care se opri în pragul uşii noastre.

Am strîns-o tare pe Caroline lîngă mine şi mi-am ținut respirația. „Pleacă, am gîndit în clipa aceea, nu sîntem aici, nu-i nimeni aici."

O mînă albă cu o lumînare apăru pe după uşă, apoi apăru şi brațul, cu o mînecă neagră şi un pantof bărbătesc.

Am aprins lanterna imediat ce a apărut şi capul intrusului, îndreptîndu-i raza spre ochi. Am fost şi noi orbiți o clipă pînă cînd să ne revenim şi să cunoaştem persoana care intrase.

– Franklin? zise Caroline.

– Ia-mi lumina asta din ochi, răspunse calm Franklin Harrington.

M-am îndreptat de spate şi am dus raza lanternei spre peretele îndepărtat. Fața lui, luminată numai de lumînarea ținută în mînă, era plină de umbre mişcătoare.

– Iisuse, Franklin, ce cauți aici? întrebă Caroline, ceva mai calmă.

– Te-am văzut ieşind prin spatele casei şi mi-am făcut griji, răspunse Harrington, aşa că, te-am urmărit. Nu aveam de unde să ştiu că veneai aici ca să te distrezi cu amicul tău. Şi încă în fosta noastră cameră. Încerci să readuci vraja?

– Tu să taci, izbucni Caroline. Pentru că ai fost un ticălos.

– Deci, ce faceți voi doi aici? ne întrebă el.

– Ne ocupăm de puțină arheologie, i-am răspuns.

Se întoarse cu fața spre mine, cu ochii ascunşi în penumbră.

– Căutați mumii?

– Nu, i-am răspuns. Doar pe Poole.

Mă privi o clipă înainte să zîmbească.

– Spuneți-mi şi mie, din curiozitate, începu el cu un glas care se voia voios dar care nu era deloc aşa, ce anume despre familia Poole ai vrea să ştii, Victor?

– În primul rînd, am rostit, aş vrea să ştiu dacă mai este vreunul în viață.

– Deci ai venit aici, în bătrînul lor sălaş ca să vezi dacă poți face rost de vreunul. Nu crezi c-ai întîrziat puțin. Cam cu vreo şaptezeci de ani?

Făcu înconjurul camerei, luminînd totul cu lumînarea.

– Ahh, amintirile, oftă Harrington. Pot spune cu mîna pe inimă că o parte din cele mai plăcute momente ale vieții mele le-am petrecut în camera asta. Dar tu ştiai, Caroline că, înainte ca această încăpere să devină cuibul nostru de nebunii, acesta a fost de fapt dormitorul doamnei Poole? După ce soțul ei s-a spînzurat şi străbunicul tău i-a cedat această casă, pe care ea a acceptat-o pentru că n-avea de ales, nu avea unde altundeva să se ducă, a petrecut luni întregi în această cameră, fără să fie capabilă să se ridice din pat pentru că plîngea?

– Bănuiesc c-avea motivele ei, am zis eu.

– Sinuciderea soțului ei a venit ca o lovitură, da, ne zise Harrtington la fel de sigur pe el de parcă ar fi discutat de vreun meci pe care-l jucase cu cîțiva ani în urmă. Şi şi-ar fi pus şi ea lațul de gît dacă n-ar fi avut fata de crescut. Dar chiar înainte de moartea lui, ea deja jelea. Pentru că deja îl pierduse din cauza băuturii şi zilele şi le petrecea fie cicălindu-l, fie blestemîndu-l pe Claudius Reddman, dînd vina pentru toate belele pe el.

– De unde ştii tu toate astea, Franklin? întrebă Caroline

– Am făcut un adevărat studiu al familiei Poole. Sînt fascinanți, toți membrii ei, pe cuvînt. O familie blestemată să aibă ghinion. Ştiați că bunicul fetei, tatăl lui Elisha Poole, a pierdut tot ce-a avut în criza din 1878. În anul acela zece mii de întreprinderi şi afaceri au dat faliment, inclusiv a lui. Era proprietarul a trei clădiri de pe Market, el era singurul lor proprietar, dar le-a ipotecat ca să cumpere acțiuni la o mină de aur din Dealurile Negre din teritoriul Dakota de la un amic de pahar. Pe atunci erau scoase de acolo adevărate averi în aur, dar nu şi din mina lui. Din cauza crizei economice de atunci, chiriaşii lui n-au mai putut să-şi achite chiriile, iar el n-a mai avut cu ce să achite ipoteca. A pierdut clădirile şi şi-a petrecut restul vieții bînd ca să sărbătorească ghinionul avut. Exact ca fiul lui care s-a plîns aşa de mult de străbunicul tău.

– Poate c-a avut motive, am zis eu.

– Ce motive, Victor? mă întrebă Caroline. Ce încerci să spui?

– Numai ceea ce ai bănuit şi tu, Caroline, i-am zis. Registrele alea pe care le-ai găsit în ascunzătoarea din bibliotecă, am pus un contabil să arunce o privire prin ele azi. Arată foarte clar că străbunicul tău a furat compania chiar pe sub nasul lui Elisha Poole.

Ea nu-i răspunse, clipea doar nedumerită de parcă nu putea digera prea bine acea informație.

– Să vă arăt şi restul casei? interveni Harrington, fără să fie mirat de spusele mele. Poate c-a trebui să începem cu camera Emmei.

Ieşi din cameră şi o porni spre cea cu patul cu ramă de lemn şi cu pereții coşcoviți. Caroline şi cu mine ne-am privit nedumeriți şi am pornit-o pe urmele lui. Lumina de la lumînarea lui scălda totul într-un fel de nimb auriu.

– Emma a venit în această casă a disperării pe cînd

avea cinci ani, ne zise Hartington, ghidul nostru. Mergea cîte patru mile şi jumătate în fiecare zi ca să ajungă la şcoala comunală. Şi-a îngrijit mama în timpul lungilor crize de melancolie şi apoi cînd s-a îmbolnăvit înainte să moară. Deşi ea era destul de urîţică, idolatriza pe toate frumuseţile acelei vremi, le tăia pozele din reviste şi le lipea chiar pe aceşti pereţi, Theda Bara, Lillian Gish, Irene Castle. Şi, în pofida tuturor neajunsurile, şi-a păstrat umorul şi veselia, pînă cînd a plecat de aici. De abia atunci, cînd i s-a părut că a pierdut bătălia, a devenit amară şi rea ca să poată continua să-şi ducă viaţa mai departe.

– De unde ştii tu toate astea? se miră Caroline.

– Şi-a mutat mama la parter, în salon, după ce-a avut un atac serios, ca s-o poată scoate pe verandă în zilele însorite ca să ia aer proaspăt. Ea s-a mutat în camera mamei pentru că era mai mare şi mai bine luminată. În camera aceea, în camera noastră, Caroline, s-a îndrăgostit şi a rămas însărcinată.

– Dar cine era iubitul ei? am întrebat imediat.

– Contează? Cred că pe atunci încă mai credea în dragoste, dar, cu cîteva săptămîni înainte să nască, mama ei a muit, contractul pentru casă a expirat în acest fel, iar ea a fost forţată să plece, singură, părăsită de toţi. A născut într-un azil pentru mame necăsătorite undeva pe lîngă Albany.

– De unde ai aflat toate astea? insistă Caroline. Spune-mi, cum?

Se întoarse s-o privească pe Caroline, cu chipul încă umbrit.

– Pentru că mi-a spus chiar ea, răspunse.

– Cine anume ţi-a spus? vru Caroline să ştie.

– Emma, răspunse el. Ea mi-a spus totul.

Se întoarse, ieşi din cameră şi coborî scările. Eu tremuram de frig în vreme ce-l priveam plecînd. M-am întors spre Caroline şi ne-am privit miraţi o clipă, înainte

s-o pornim după el. L-am prins în salon.

– Franklin, dă-o naibii, despre ce tot vorbeşti acolo? se înfurie Caroline. Cine ți-a spus toate astea?

– Doamna Poole, mama Emmei, a murit chiar aici, continuă Harrington să vorbească. Cu ultima suflare l-a blestemat iar pe Claudius Reddman, care încă mai trăia în casa cea mare de pe deal. Nu mai prea avea ce să blesteme; plămînii lui erau plini de tumori şi i se făceau tot felul de calmante în fiecare noapte în speranța că poate nu va mai tremura din tot corpul, dar asta n-a oprit-o. Ți-a blestemat străbunicul, Caroline, cu tot neamul lui, cam aşa cum o făcuse şi soțul ei cu cincisprezece ani înainte. Asta se întîmpla imediat după ce bunicul tău fusese împuşcat de moarte de fiul lui, de fapt, chiar la cîteva zile, şi, cu una dintre fetele Reddman dispărută şi cu cealaltă moartă, se pare că acele blesteme deveniseră foarte active. Mă întreb cîteodată dacă măcar a murit uşor satisfăcută, văzînd tragedia abătută constant asupra duşmanilor ei. Gîndeşte-te cum este să trăieşti o viață în care bucuria ta să fie nenorocirile celorlalți, gîndeşte-te la asta, Caroline. Fusese ruinată, perfect adevărat, dar nu de către strbunicul tău indiferent cît de mult o furase.

– Încetează, Franklin, izbucni Caroline. Încetează. Nu mai vreau să aud şi altceva. În toți aceşti ani, cum se face mă mie nu mi-ai spus nimic din toate astea?

– Nu am crezut că te mai interesează şi altceva decît dezastrele tale.

– Mai du-te şi naibii, se supără ea. Se apropie de şemineu şi de portretul lui Elisha Poole lipit de perete. Cum adică ți-a spus chiar ea, întrebă încet.

– Cînd aveam optsprezece ani, începu Harrington, în primăvara aceea în care aşteptam să primesc veşti de la *Princeton*, atunci am cunoscut-o. Bunica ta m-a trimis la ea. Emma locuia în Cambium, în acelaşi apartament pe care l-a ocupat Jacqueline şi în care a murit. Bunica ta o

întreţinea, îi plătea chiria, îi angajase o asistentă care să aibă grijă de ea. După vizita mea n-a mai trăit mult, de parcă m-ar fi aşteptat pe mine să apar ca să poată muri.

Fiorul care mă încerca de cîteva minute, deveni de-a dreptul feroce. Nu pot spune dacă era din cauza frigului şi din cauza acelor dezvăluiri.

– Dar de ce te-ar fi aşteptat tocmai pe tine, fiica lui Poole?

– Pentru că, aşa cum am aflat în acea zi, eram nepotul ei, răspunse calm Harrington.

Caroline se întoarse şi aproape că scuipă cuvintele:

– Să te ia naiba!

– Era bunica dinspre tată, continuă Harrington. Deşi pe atunci nu am ştiut, acesta a fost motivul pentru care Faith m-a luat de la orfelinat şi m-a adus la Veritas, de ce m-a crescut şi a plătit pentru educaţia mea. Din acelaşi motiv pentru care avea grijă şi de Emma. Pentru că eram amîndoi din familia Poole. Faith a fost cea care a descoperit că noi doi eram amanţi, Caroline, motiv pentru care, în cele din urmă, m-a prezentat bunicii mele.

– Şi ăsta-i motivul pentru care nu puteam fi împreună? întrebă Caroline. Spune-mi, ticălos ce eşti, ăsta era motivul?

– Tragedia cu familia Poole, zise Harrington, nu a fost furtul afacerilor de către străbunicul tău. Tragedia lor a fost faptul că şi- au permis să fie tragici. Au ajuns să se definească prin ceea ce familia Reddman a furat de la ei, prin ceea ce au devenit Reddman-ii. Eu n-am avut de gînd să las aşa ceva să mi se întîmple şi mie.

– Dar ne iubeam, gemu Caroline.

– Cînd am aflat, m-am gîndit să plec şi să uit de toate, rosti Harrington. Cu toate astea, am lăsat-o pe bunica ta să mă ţină la *Princeton,* ca un fel de recompensă. M-am gîndit că, în fond, de ce nu, aşa că am lăsat-o să mă ţină şi la *Wharton,* şi, atunci cînd mi-a s-a oferit postul de la bancă, a fost ceva natural ca mie să

mi se încredințeze contul familiei, aşa că, foarte curînd după asta m-am trezit înfundat pînă-n gît în bani Reddman, deci, n-a prea ieşit cum aş fi vrut eu. Numai că n-aveam de gînd aşa cum nu am nici acum, să devin parte integrantă din familie, Caroline. Aşa ceva n-o să fac niciodată.

– Dar ai spus că mă iubeşti.

– Aşa e.

– Şi cu toate astea nu mi-ai spus nimic.

– Pînă în ziua aceasta nu ştiusem nici eu.

– Dar nici după aceea nu mi-ai spus.

– Cum aş fi putut? întrebă Harrington cu durere în glas. Tu erai o Reddman şi eu un Poole. Cum aş fi putut să...

– Te-ai gîndit vreodată, Franklin, ți-a trecut vreodată prin minte că părăsindu-mă ai devenit tot o victimă, la fel ca şi ei? Te-ai gîndit vreodată la treaba asta, ticălos ce eşti?

Din păcate el n-a mai avut ocazia să-i răspundă pentru că draga de Caroline ieşise afară ca o furtună.

Şi eu şi Harrington am arătat intenția clară s-o pornim vîrtej după ea, dar privirile ni s-au întîlnit şi ne-am oprit. Pentru o secundă m-am simțit ca un pistolar de pe vremuri, aşteptînd ca bărbatul din fața mea să facă prima mişcare.

– Tu ai fost acela care i-a angajat pe ucigaşii lui Jacqueline? am întrebat în cele din urmă.

– N-ai ascultat nici o vorbă din ce am spus, nu?

– Dacă n-ai făcut-o tu, atunci, cine?

– Habar nu am.

– Unde este tatăl tău?

El se întoarse să mă privească.

– A dispărut de mult, îmi zise. A plecat dintre noi cu mulți ani în urmă.

– Mai cunoşti şi alte rude de ale tale?

– Nici una.

– Cine-i Wergeld?

– Ăsta-i numele fondului de care ți-am pomenit.

– Cine este beneficiarul?

– Nu ştiu.

– Vii des pe aici?

Privi în jur şi ridică din umeri.

– N-am mai venit pe aici de vreo zece ani.

Ne-am privit aşa preț de cîteva secunde, mişcîndu-ne degetele de parcă am fi avut pistoalele pe şolduri. Am arătat cu capul spre peretele de deasupra şemineului, unde era lipit portretul făcut de fata lui Poole, probabil.

– Tu ai lipit hîrtia aia acolo?

Se întoarse s-o privească o clipă.

– Nu.

– Să ştii că ea are dreptate. Dacă o iubeai şi ai lăsat-o baltă numai pentru că e o Reddman şi tu un Poole, atunci să ştii c-ai dat-o în bară la fel de rău ca bunicii şi străbunicii tăi.

– Ce dracu' ştii tu despre toate astea?

M-am gîndit cîteva secunde.

– Ai dreptate, am zis. Nu ştiu nimic.

Cînd am pornit-o spre uşă, la un moment dat m-am oprit şi i-am spus lui Harrington că am uitat ceva în casă. El m-a privit cu recunoştință, de parcă aş fi pus la punct această intrigă ieftină numai ca să-i permit cîteva momente de singurătate alături de Caroline. Eu am dat din cap, am zîmbit sfios şi l-am lăsat să creadă ce voia.

Fusese o intrigă ieftină, desigur, dar nu ca să aibă el cîteva momente de linişte cu Caroline. Cînd el a ieşit, eu am pornit-o vijelios spre servanta din sufragerie, cea cu sertarul încuiat. Imediat ce am ajuns acolo, sub raza lanternei, am scos din portofel cheia dantelată pe care o găsisem în plicul pe care stătea scris „Scrisori". Încet, am băgat cheia în broască şi apoi am întors-o.

Sertarul s-a deschis imediat, de parcă cheia aceea

ar fi fost fermecată.

Înăuntru se afla un pachet de scrisori, îngălbenite, legate cu o panglică palidă, care-şi pierduse demult culoarea. Erau cîteva şi le-am îndesat pe toate în rucsac. Printre aceste pachete am găsit şi o carte îmbrăcată în piele maronie. Am deschis-o ca să-i văd titlul. *Walden* de Thoreau, Henry David. Am luat-o şi pe ea. Cînd s-a golit sertarul, am găsit un plic gros, legat cu sfoară. Pe el fusese scris de o mînă masculină, cu litere mari şi uşor înclinate: *„Copilului meu, cînd va ajunge la majorat"*.

Am băgat şi plicul în rucsac, şi, pentru că deja eram în mare întîrziere şi riscam să ridic tot felul de suspiciuni, am pornit-o cu paşi rapizi spre uşă.

48

În drum spre casă voiam să vorbesc, eram aşa de surescitat încît mai aveam puțin şi mă porneam să vorbesc de unul singru. Întreaga poveste îngrozitoare a Reddmani-lor şi a Poole-ilor începuse să se limpezească şi eram mai sigur ca oricînd că trista împerechere a soartei celor două familii era la baza tragediilor care chinuiau familia Reddman. Eram atît de aproape, ca să descoperim totul şi să facem primii paşi spre răsplată, cît şi spre un proces lucrativ. Voiam cu disperare să vorbesc despre toate astea, dar, cu tot atîta disperare, Caroline dorea tăcerea.

– Te simți bine? am întrebat după alte trei încercări nereuşite de conversație.

– Nu, răspunse ea.

– Ce pot să fac?

– Doar, doar, taci, îmi răspunse ea.

Mă rog, cel puțin ştia ce voia.

Aşa că, în vreme de călătoream în tăcere dinspre Main Line spre oraş, am început să recapitulez ceea ce ştiam şi ceea ce mai trebuia să aflăm. Claudius Reddman furase compania de la prietenul său, Elisha Poole, a sustras sume pe care le-a folosit ca să cumpere o parte din afacere, după care, după ce a reuşit să scadă valoarea companiei cu hoțiile lui şi prin stoparea producției, a cumpărat restul afacerii la o valoare mult sub cea reală. În timp ce-şi consolida averea şi-a ruinat prietenul, îndemîndu-l la băutură, la sărăcie şi sinucidere, ştiind foarte bine ce anume făcea, pentru ca, imediat după moartea domnului Poole, fie dintr-un sentiment de vinovăție, fie dintr-un fel de mărinimie prost plasată, le-a adus pe doamna Poole şi pe fiica ei să trăiască în umbra bogăției şi grandorii sale, în umbra Veritasului. Era numai o coincidență faptul că nu mult după aceea tragedia a început să lovească familia Reddman?

Charity Reddman a fost ucisă şi îngropată în pămîntul din spatele casei, lîngă statuia Afroditei. Cine o omorîse? Fusese oare Christian Shaw, descotorosindu-se de o amantă care-l incomoda, aşa cum credea Caroline, sau poate că fusese doamna Poole, care începuse să-şi răzbune soțul? Iar tragediile Reddman-ilor nu s-au oprit aici. Hope Reddman a murit de tuberculoză, dar la fel de bine ar fi putut fi otrăvită. Christian Shaw a fost ucis tocmai de fiul său, împuşcat în piept. Claudius Reddman a rămas fără vlagă şi a avut tumori pe plămîni. Cît din aceste tragedii au făcut parte din ordinea naturală a lucrurilor, cît a fost vorba de ghinion şi cît au fost cauzate de către familia Poole? Cum nu aveam deocamdată un răspuns şi nu puteam spera să găsim unul, şi dacă culegeam ceea ce am semănat, atunci recolta lui Claudius Reddman a fost meritată. Numai că nu s-a terminat totul odată cu moartea sa.

Undeva de-a lungul liniei, Faith Reddman s-a gîndit

să mai repare cîte ceva. Ştim că a examinat registrele tatălui său şi a înțeles ce făcuse acesta. Oare după ce a făcut această descoperire a căutat-o pe Emma Poole şi a instalat-o în acel apartament luxos din Philadelphia ca să-şi sfîrşească zilele acolo? Din acest motiv îl căutase pe Harrington la orfelinat şi-l adusese la Veritas şi-l crescuse ca pe unul de-al ei, ştiind că era nepotul Emmei? Care era scopul fondului Wergeld, o cale de a mai uşura conştiința familiei? Conciliere, iertare, mîntuire, spusese că trebuiau căutate, şi se pare că ea le căutase în mod activ. Dar toate astea, se părea că eşuaseră şi nu îndepărtaseră blestemul, pentru că cineva îl angajase pe Cressi s-o omoare pe Jacqueline şi pe Edward.

Adevărat, morțile lor puteau fi legate fără probleme de datoriile la joc ale lui Edward Shaw, cele două omoruri comandate de Dante ca să-şi recapete banii, dar, după ce vizitasem casa Poole, aveam senzația că tot ceea ce se petrecea cu Reddman-ii era mai degrabă legat de trecut decît de prezent. Deci, cine comandase omorurile? Harington, singurul Poole supraviețuitor cunoscut? Robert Shaw, care-şi înlătura frații ca să-şi mărească moştenirea, cu care ar fi putut juca la bursă, arătîndu-se un afacerist la fel de nemilos ca şi străbunicul său?

Kingsley Shaw, care îndeplinea poruncile focului? Sau poate chiar Faith Reddman Shaw însăşi, ridicată din morți, după cum pretindea fiului ei, sacrificîndu-şi nepoții, unul după altul, ca ultime acte sîngeroase pentru a răscumpăra păcatele tatălui ei?

Ceva ce-mi spusese Caroline mă tot necăjea.

– Unde a fost Nat în seara asta? am întrebat. Parcă mi-ai spus că nu era cu voi.

– Nu era. Şi nu ştiu pe unde este.

– A fost la înmormîntarea lui Jacqueline?

– Sigur că da.

Nat, grădinarul şi îngrijitorul proprietății, dispăruse.

Nu-i semăna lui Nat să lipsească de la o înmormîntare Reddman. Mai mult ca oricine el părea să cunoască secretele familiei, şi m-am întrebat o clipă dacă nu cumva tocmai lucrul ăsta nu i-a fost fatal. M-au trecut fiorii şi m-am întrebat dacă n-ar trebui să opresc maşina şi să mă întorc la Veritas. Era acolo, aş fi putut jura, în grădina lui Faith, întins în pămînt la fel de liniştit ca şi Charity Reddman, la picioarele statuii Afroditei, alături de cenuşile amestecate ale lui Faith şi Christian Shaw. Exista un criminal în libertate a cărui sete de sînge părea de neastîmpărat şi era sigur că Nat pierise de mîna acestuia. Aş fi oprit maşina şi aş fi întors dacă nu aş fi avut sentimentul oribil că acela care-l omorîse pe Nat mai era încă acolo, aşteptîndu-ne şi pe noi.

– Vreau să merg undeva unde nimeni n-a auzit niciodată de familia Reddman, zise Caroline, rupînd tăcerea. Undeva unde aş putea să beau vin toată ziua şi aş putea lăsa părul să mi se îngraşe, şi nimeni n-ar observa pentru că întregul ţinut ar fi plin de beţivi unsuroşi. Poate în Franţa.

– Ultima dată a fost în Mexic.

– Ei bine, de data asta vorbesc serios. Scoase o ţigară şi şi-o aprinse cu bricheta de la maşină, şi, curînd, aerul dinăuntru deveni greu. Mi se pare că totul a ieşit de sub control. M-am săturat.

– Cum rămîne cu singurul lucru bun din trecutul familiei tale pe care-l căutai? Cum poţi să renunţi înainte să-l găseşti?

– Nu e acolo. Acolo nu-i nimic în afară de frig. Nu vreau decît să plec cît mai departe de toate astea.

– O să fie şi mai rău, Caroline. Ceea ce se întîmplă cu familia ta va fi tot mai brutal.

– Degeaba. Vreau să mă retrag.

– Deci ăsta-i răspunsul tău, nu, să fugi. În fond, de ce nu? La asta te pricepi cel mai bine. Vrei să renunţi la investigaţia noastră aşa cum ai renunţat şi la filmul tău.

– Cine ți-a spus?

– Kendall.

– Vorbeşte prea mult.

– Ai povestea ta lacrimogenă, nu? O copilărie fericită. Un cămin plin de dragoste. Dacă n-a mers bine ceva în viața ta s-a întîmplat numai din cauză că tu eşti o ratată, nedemnă de dragostea mamei tale şi a tatălui tău, sau de dragostea lui Harrington. De asta ai şi aruncat la gunoi filmul înainte să fi fost gata. De aia îți schimbi permanent interesul pentru o meserie sau alta, de aia treci din pat în pat. Faci tot ce poți ca să-ți păstrezi imaginea confortabilă de ratată. Este singurul lucru pe care-l poți controla cu adevărat. „Ia uită-te cum mi-am ars carnea, mamă. Nu-i aşa că sînt o nebună?"

– Franța, cred. Da, categoric Franța.

– Ce poate fi mai înspăimîntător decît să afli că poate familia ta este nebună de legat, că poate căminul în care ai crescut n-a avut prea multă dragoste de oferit, că poate nu tu eşti de vină pentru totul pînă la urmă. Ce poate fi mai înspăimîntător decît să realizezi că succesul şi poate chiar dragostea ar putea exista pe bune şi pentru tine.

– Încetează, Victor.

– Ascultă, nici eu nu țin morțiş să găsesc nişte răspunsuri. Mă descurcam foarte bine înainte să apari tu. Tu eşti cea care spune că are nevoie să fie salvată. Iar răspunsurile pe care le-am găsit s-ar putea să-ți dea exact ceea ce ai nevoie ca să te salvezi, dar trebuie să pui şi fundul puțin la treabă. Îmi zici că-i greu, ei bine, scumpo, viața în general e grea. Aşa că maturizează-te naibii odată.

– Ascunde-te cu mine în Franța, Victor.

M-am gîndit un moment la propunerea ei, m-am gîndit la tot ce-mi dorisem de cînd începuse nebunia şi m-a simțit copleşit de un val de amărăciune.

– Trebuie să fie plăcut să ai destui bani încît să poți

fugi de propria ta viață.

Ea trase adînc din țigară şi rosti:

– Crede-mă, Victor, nu este deloc uşor să te naşti bogat.

– Sigur, i-am zis, multă muncă, dar măcar răsplata e pe măsură.

– Tu nu ai habar.

– Aici ai perfectă dreptate.

– Vino în Franța cu mine.

– Şi cum rămîne cu procesul?

– Dă-l naibii de proces.

– Sîntem aşa de aproape de deznodămînt.

– Deci despre asta e voba aici? Procesul? Tot ce am avut împreună se reduce numai la asta?

I-am privit chipul înghețat care strălucea verde în lumina bordului. Am observat numai cît de copilăroasă părea.

– Te plac, Caroline, țin la tine şi-mi fac griji pentru tine, dar nici unul dintre noi nu şi-a făcut nici un fel de iluzii.

După vreo zece minute de tăcere grea ca plumbul, mi-a zis foarte simplu:

– Am cîteva lucruri de luat de la tine, Victor, dar, după aceea, te rog, du-mă acasă.

Am parcat pe Spruce, nu departe de apartament. Mi-am luat rucsacul din portbagaj şi apoi, alături de Caroline, am pornit-o pe strada întunecată.

În holul blocului, pe cînd descuiam uşa, am adulmecat, am ridicat capul şi am adulmecat iar aerul.

– Simți mirosul ăsta?

– Parcă ar fi o grămadă de gunoi aprinsă, îmi răspunse ea,

Acru şi neplăcut, ca mirosul de cauciucuri arse. Am deschis uşa şi am intrat în hol. Mirosul era ceva mai puternic.

– Ce naiba e asta? m-am mirat. E ca şi cum cineva

ar fi lăsat aragazul aprins.

Am urcat scările şi mirosul a devenit mai pătrunzător. Era mult mai puternic în faţa uşii mele. M-am dus să adulmec aerul din faţa uşii vechinilor.

– La naiba, vine din apartamentul meu.

Cu degete tremurătoare m-am chinuit să bag cheia în broască şi să deschid uşa mai repede. Am simţit cum s-a descuiat, am apăsat pe clanţă şi am deschis uşa larg. Fumul plutea puturos peste tot, întorcîndu-mi stomacul pe dos. Am aprins lumina. Aerul era ceţos, şi, prin ceaţa aceea, am reuşit să observ cu greu că apartamentul meu fusese efectiv răsturnat cu fundul în sus, mesele zăceau întoarse, biroul golit, pernele canapelei aruncate cît colo. Am lăsat să-mi cadă rucsacul şi m-am repezit spre bucătărie, sărind peste scaune şi perne, ca să sting aragazul. Cînd ajunsesem la jumătatea sufrageriei, m-am oprit brusc văzînd cine stătea la masa din bucătărie.

Peter Cressi era acolo, nepăsător în faţa acelei miasme, cu acea cutie de metal pe care o scosesem din mormîntul lui Charity Reddman în faţa lui. Pe cutia de metal era cocoţată o pisică neagră şi grasă. Cressi o mîngîia uşor pe spinare cu o mînă, în vreme ce în cealaltă ţinea o armă, un pistol mai precis, ridicol de mare.

– Tocmai ne întrebam cînd aveai să te întorci, Victor. Vreau să spun ce fel de gazdă eşti tu? Indiferent cît am căutat, n-am reuşit să dăm peste un strop de băutură.

Caroline veni în fugă în spatele meu.

– Victor, rosti. Ce e? Ce? Se opri brusc, chiar în spatele meu, în aşa fel încît Cressi, dacă ar fi vrut, ar fi putut să ne omoare pe amîndoi cu un singur glonţ.

– Măi să fie, ia te uită cine-i cu Vic, mormăi Cressi. Nu-i aşa că-i convenabil? Şi pe tine te căutam, scumpo.

Vederea lui Cressi cu arma aceea îndreptată spre mine nu era suficientă parcă ca să-mi înghete sîngele în vene, ceea ce m-a speriat şi mai al naibii, a fost faptul că

nu era singur. Alături de el, cu coatele sprijinite pe masă, cu o grămăjoară de scrum aşezată pe masă în faţa lui, ca un rug de sacrificiu, era chiar sursa putorii care-mi poluase apartamentul. Era un om bătrîn cu ochi albaştri clari, cu urechi păroase şi cu un trabuc mare cît casa care fumega între dinţii falşi.

Calvi.

49

– Calvi, am zis.

– Dar la cine te aşteptai? rosti Calvi cu trabucul în gură. La Herbert Hoover?

Era un bărbat subţire, ca o sîrmă, cu păr grizonat şi aspru şi obraji scofîlciţi şi o amarnică reputaţie pentru violenţă. Se spunea despre Calvi că vorbea prea mult, chiar cu glasul acela răguşit, chinuit de prea multe decenii de trabucuri proaste, dar Calvi nu se mulţumea să vorbească numai, cînd existau şi alte căi, mai eficiente de comunicare. O dată, aşa se spunea, cineva încercase să-l înşele, iar el l-a găurit efectiv, cu o bormaşină electrică. I-a vîrît-o în craniu şi a dat drumul maşinii pînă cînd omul a recunoscut tot, iar sîngele a sărit la o depărtare de cîţiva metri. Băieţii din oraş au rîs săptămîni întregi, dar, după aceea, nimeni n-a mai încercat vreodată să-l tragă pe sfoară pe Calvi.

– Am auzit că m-ai căutat, rosti Calvi. Ce anume voiai de la mine, Vic?

L-am privit pe Cressi care ţinea pistolul spre faţa mea şi mi-am dat seama într-o secundă cît de tare mă înşelasem, cum crezusem în cine nu trebuia şi bănuisem pe cine n-ar fi trebuit, şi că acum mă aflam faţă în

față cu omul care dezlănțuise toată acea violență din ultimele săptămîni. Calvi se întorsese la Philadelphia ca să preia controlul de la Raffaello asupra orașului, și, singurul om care m-ar fi putut scoate din rahatul în care intrasem, Earl Dante, știa foarte bine cît de tare mă înșelasem.

– Am sunat numai ca să te salut, i-am zis. Să aflu cum e vremea pe acolo.

– E fierbinte, răspunse Calvi. E mai fierbinte decît în iad.

– Deci, ai venit numai ca să te bucuri de frumoasa primăvară din Philadelphia?

– Întotdeauna te-am plăcut, Vic, îmi zise Clavi. Întotdeauna am putut avea încredere în tine, și știi de ce? Pentru că ți-am înțeles mereu motivele. Ești un om simplu cu un plan la fel de simplu. Vrei bani. Lumea, ei bine, lumea le aparține oamenilor simpli. Dacă trimit un om la tine, știu bine că-l aperi cît stă în închisoare stă cu gura bine închisă. Nu ai îndoieli deloc cu privire la el pentru că știi că acela care plătește sînt eu. Și știi ce, Vic? Nu m-ai dezamăgit niciodată pînă acum.

– Cum merge cazul meu? se interesă Cressi. Ai reușit să mă scoți basma curată?

– Ai cumpărat o mulțime de arme, Pete, i-am zis. Și aruncătorul de flăcări nu ajută deloc. Dar am de gînd să recuperez toate casetele și tot ce mai pot.

– Bravo, băiete, oftă Pete.

– Știi de ce am venit aici, nu, Vic? întrebă Calvi.

– Cred că da.

– Vreau să mă scuz pentru faptul c-ai fost în mașină cînd s-a întîmplat incidentul de pe autostradă. Dar n-am avut ce face. Dar cred că pricepi c-a fost o chestie de afaceri. Fără resentimente, da?

– Nu, rosti Calvi.

Un zîmbet vesel și prietenos își făcu loc pe chipul meu.

– Atunci, fără resentimente.

– Tu eşti exponentul perfect al zicalei că oamenii simpli vor moşteni pămîntul, rosti Calvi. Dă-mi voie să-ți spun că, atunci cînd o să vină rîndul meu, o să fie extrem de profitabil. Iar tu, prietene, vei avea o parte din aceste profituri. Ne înțelegem?

– Da, am răspuns.

– Deci, pot conta pe tine?

L-am privit pe Cressi, m-am uitat şi la pistol şi am zîmbit.

– Mi se pare un aranjament lucrativ excelent.

– Exact aşa am zis şi eu c-o să spui. Şi acum spun toate astea ca un fel de învoială, din care nu ne mai putem retrage. Bun, am priceput c-ai fost în legătură cu şarpele ăla de Raffaello.

– Numai din cauză că voia să ştie cum mă simt după ce s-a întîmplat pe autostradă, am izbucnit. Nu ştiu nici unde e sau ce...

– Taci, Victor, mi-a zis Cressi fluturînd pistolul, aşa că am tăcut imediat.

– Trebuie să ne întîlnim, Raffaello şi cu mine, zise Calvi. Trebuie să ne întîlnim şi să rezolvăm cumva situația asta. Poți să aranjezi întîlnirea asta dintre noi, Vic?

– Pot să încerc.

– Bun băiat, Vic, zise Calvi. Nu sîntem animale. Dacă putem evita un război, atunci cu atît mai bine.

– Cred că asta-i ceea ce doreşte şi el, i-am zis. Mi-a spus că-i gata să se dea la o parte atîta vreme cît nu va fi război şi cît familiei sale i se garantează securitatea.

– Renunță la tot?

– Aşa mi-a zis.

– Tot?

– Cîtă vreme îi oferi garanții.

Calvi scoase trabucul din gură, îl privi cîteva secunde, apoi pe chip îi apăru un zîmbet satisfăcut.

– Ai auzit, Peter? zise. S-a făcut.

– E prea uşor, răspunse Cressi clătinînd din cap.

– Ți-am zis c-o să fie uşor, comentă Calvi. N-a fost niciodată afacerea lui. Înainte să intre în aşa ceva a fost cofetar. N-a avut niciodată stomac bun pentru ceva mai dur. Dacă ar fi avut, atunci m-ar fi omorît cînd a avut ocazia, în loc să mă trimită în Florida. Nu mă miră deloc că e acum în genunchi. Tu o să aranjezi întîlnirea, Vic.

– Acum?

– Nu încă, răspunse Calvi. Îți spun eu cînd. Stai jos.

– De ce n-o lăsați să plece dacă noi tot avem de vorbit, am zis eu repede făcînd semn spre Caroline, care încă se ascundea în spatele meu, tăcută. Chipul, atunci cînd l-am privit, era schimbat de frică, dar nu am putut spune dacă se speriase de pistolul supradimensionat al lui Cressi sau de pisica cea mare de pe cutie.

– Ba rămîne, răspunse Calvi.

– N-avem nevoie de ea ca să vorbim cu Raffaello, am protestat eu.

– Rămîne, se opuse iar Calvi. Gata cu discuțiile. Stai jos, domnişoară. Cu toții mai avem ceva de aşteptat.

Cressi ne făcu semn cu arma, aşa că am tras două scaune de la masă pentru mine şi pentru Caroline. Cu grijă am plasat-o pe ea în scaunul din stînga şi eu m-am aşezat direct în fața lui Cressi. Calvi se afla la dreapta noastră, iar cutia de metal scoasă din grădina de la Veritas se afla pe masă între noi. Pisica sări de pe cutie cu grație şi o porni peste masă ca să-şi vîre botul mustăcios drept în fața lui Caroline. Cu corpul încordat şi nemişcat, Caroline închise ochii şi întoarse capul.

– Ce-i domnişoară, nu-ți place pisica mea?

Caroline, încă ținînd capul întors, încercă să nege.

– Are ea o chestie cu pisicile, i-am explicat eu.

– Este un pisoi foarte bun. Vino aici, Sam. Pisica adulmecă încă o clipă aerul de lîngă Caroline, după care o porni spre Calvi care începu să-o mîngîie viguros. L-am

botezat după un procuror federal care m-a urmărit ani de zile. I-am spus Sam, după care l-am dus la veterinar ca să-i taie coaiele. O chestie foarte bună pentru motani.

Cressi începu să rîdă.

– În vreme ce tot aşteptăm, zise Calvi, poate că am putea lămuri alte cîteva afaceri rămase nerezolvate.

Cressi se întinse în faţă şi deschise capacul cutiei,

– Unde-s restul rahaturilor care ar fi trebuit să fie aici?

Caroline, cu chipul încă urîţit de frică, îşi ridică uimită privirile.

– Despre ce vorbeşti?

– Indiferent despre ce vorbesc, în nici un caz nu vorbesc cu tine, izbucni Cressi. Vic ştie foarte bine despre ce vorbesc eu, un tip aşa de deştept ca el. Unde-i restul, Vic?

– Nu pricep.

Cressi scoase din buzunarul de la haină o hîrtie împăturită.

– Un anume client care ne-a plătit pentru serviciile noastre ne-a cerut să recuperăm şi cutia asta cu tot conţinutul ei, care este listat chiar aici, în alb şi negru. Fotografii şi documente despre un fond şi nişte fragmente dintr-un jurnal, asta văd că au rămas. Dar pe hîrtia asta văd trecute şi alte chestii care nu-s aici şi probabil tu ştii unde au ajuns, Vic.

– Cine este acest client? am întrebat, mirîndu-mă că cineva mai putea să fie interesat de cutia aceea a lui Faith Reddman Shaw.

– Nu contează.

– Ba contează al naibii de mult.

– Dă-i ce vrea, Vic, mă sfătui Calvi pe un glas molatic şi ameninţător. Pisica cea neagră se ridică şi sări de pe masă. Apoi se instală comod pe una din pernele canapelei. Dă-i ce naiba vrea şi să terminăm o dată cu bîlciul ăsta.

– Este o factură a unui doctor, zise Cressi, citind lista.

L-am privit pe Cressi şi pistolul şi am încuviinţat din cap, după care m-am ridicat de la masă şi m-am dus spre debaraua deschisă unde se afla şi servieta mea, cu marginile despicate şi cu încuietoarea zdrelită, dar încă la locul ei. Am făcut combinaţia corectă şi am deschis-o şi am scos de acolo factura cu bucluc.

Cressi o examină şi zîmbi după care o aşeză în cutie.

– Cum rămîne cu nişte documente de bancă care lipsesc?

– Nu sînt aici, i-am zis. Dar o să ţi le aduc.

Cressi izbi cu patul pistolului în masă. Caroline suspină speriată.

– Nu te juca cu mine, Vic.

– Nu le am aici, jur.

– Dar unde sînt?

– O să le aduc pentru tine, i-am răspuns, nedorind să-l implic şi pe Morris.

– Continuă, Peter, îl îndemnă Calvi, privindu-mă cu duritate prin fumul trabucului.

– Un carton de trei pe cinci cu nişte coduri alfa-numerice, ce naiba or mai fi şi alea.

– Şi cartonul ăla e în altă parte.

Cressi mă privi urît.

– Ce naiba cu cheia asta despre care scrie aici?

Mi-am scos portofelul şi din el am scos cheia care deschisese sertarul de mijloc al servantei din casa Poole. I-am dat-o. Cressi o examină un moment.

– Eu de unde naiba să ştiu acum dacă-i cheia potrivită?

– Este cheia care trebuie, l-am liniştit eu.

– Asta-i tot? întrebă Calvi.

Cressi dădu din cap şi băgă lista la loc în buzunar.

– Este foarte important, Vic, acum că sîntem par-

teneri, zise Calvi, să ai grijă de client să fie mulțumit. O mişcare ca aceea pe care am făcut-o noi aici nu-i deloc ieftină. Nu e deloc o glumă şi nu merge deloc uşor. Chiar şi cu un cofetar cum e Raffaello, tot trebuie să fii pregătit de război, iar războiul e scump. Clientul ne-a fost patron şi este de datoria noastră să avem grijă să fie mulțumit. O să iei restul lucrurilor imediat după întîlnire.

– Nici o problemă.

– Bine, zise Calvi. Cred, Vic, că noi doi o să ne descurcăm de minune împreună. Tu şi cu mine, Vic, avem un viitor frumos în față.

– Încurajator, am rostit. Eu mă referem la faptul că era posibil să am un viitor departe de amenințarea pistolului Cressi, dar Calvi zîmbea ca un sergent care făcuse rost de un recrut.

– Vrei un trabuc? mă întrebă Calvi, pipăindu-şi buzunarele hainei.

– Nu, mulțumesc, am zis foarte amabil.

– Bine, acum acceptăm, rosti Calvi,

– Unde-s băuturile? întrebă Cressi. Le-am căutat peste tot.

– N-am, i-am răspuns. Doar vreo două beri prin frigider.

– Berile alea le-am băut de mult, răspunse Cressi. Se întoarse spre Calvi. Vrei să mă duc să dau o raită prin vreun magazin non-stop?

– Mai bine taci şi aşteaptă.

Cressi îşi răsuci gîtul de parcă ar fi vrut să-l rupă, după care căzu în tăcere.

– Dar ce anume aşteptăm? am întrebat.

– Vrea să ştie, rosti Calvi. Chiar crezi că-i nevoie să ştii?

Am scuturat din cap.

– Ai dreptate, zise Cressi.

Aşa că am rămas pe mai departe aşezați în jurul mesei, cu Calvi care îşi sprijinea capul cu mîinile, iar

coatele şi le proptise pe masă, fumînd visător, iar Cressi, Caroline şi cu mine sufocîndu-ne din cauza fumului puturos. Pisica se spăla pe perna mea. Din cînd în cînd Calvi mai ofta, ca un om bătrîn, de parcă ar fi aşteptat în faţa televizorului să fie chemat la programul de seară al azilului de bătrîni şi nu ca să preia conducerea mafiei din oraş. Simţeam tensiunea din Caroline, doar stăteam unul lîngă celălalt, dar şi ea era la fel de tăcută ca şi noi. Mi-am aşezat calm o mînă pe genunchii ei şi i-am zîmbit încurajator. Tăcerea era întreruptă numai de oftaturile lui Calvi, de scîrţîitul scaunelor în vreme ce ne foiam, de torsul motanului Sam, şi de ghiorţăiala ocazională a stomacului lui Cressi.

Situaţia noastră era la fel de întunecată ca Veritas-ul. Cineva îl plătise pe Calvi ca să-i omoare pe Jacqueline şi pe Edward şi, acum, ca să facă rost de conţinutul întregii cutii. Cine? Cine altcineva ar fi putut să ştie că era la mine? Nat aflase că săpaşem în grădină. Mai spusese cuiva? Din ce motiv dispăruse? Oare acesta fusese motivul pentru care fusese şi el omorît, pentru că ştia de cutie şi de fapt nimeni nu ar fi trebuit să aibă habar de ea? Cui îi spusese despre săpăturile noastre nocturne? Lui Harrington, ultimul Poole? Lui Kingsley Shaw? Fratelui Bobby? Cine era patronul lui Calvi, care-i ceruse să omoare Reddman-i de plăcere şi ca să-şi facă rost de banii pentru război? Şi de ce-i păsa acestui patron de o cutie pe care Faith Reddman Shaw o îngropase în grădină cu mulţi ani în urmă? Dar dacă nu fusese îngropată de Faith Reddman Shaw? Şi cine era omul acesta, acest patron? Însemna că plătise să fie omorîtă şi Caroline, altfel de ce ar fi căutat-o Cressi, şi, dacă ticăloşii o omorau, atunci nu mai aveau de ales, trebuiau să mă omoare şi pe mine. Eu eram oricum omul care ştia prea multe. Ceea ce era o ironie, ţinînd cont de activitatea mea.

Un sunet puternic erupse din burta lui Cressi.

– Cred c-am mîncat ceva ce nu mi-a picat tocmai bine, se scuză Cressi cu un zîmbet slab.

– E tare cald acolo, zise Calvi, şi, pentru o clipă, am crezut că se referea la burta lui Cressi, însă el era plecat însă pe o tangentă a lui. Mai fierbinte c-an iad. Şi umed, n-ai de ales, transpiri de mori. Ce credea şarpele ăla c-o să fac acolo, că mă apuc să învăţ canasta? Ce sînt? o cucoană bătrînă. Ştii cînd iau ăia de acolo cina? La patru. La naiba, eu de abia terminam prînzul la *Tosca's* la ora patru şi aşteptam să înceapă noaptea. La ora patru moşii ăia de acolo se şi pun la coadă ca să mănînce masa de seară. Cei de la restaurant servesc pînă la şase, dar ei tot se aliniază la rînd de la patru. Şi poartă haine de un galben-verzui. Zi-mi şi mie Vic, cum vine asta, să te aşezi la coadă la masă de la patru, ca să transpiri de moarte în haină galben-verzuie?

– Am înţeles că la Phoenix e căldură uscată, i-am zis.

– Curele albe, pantofi albi, ce mama naibii să fac eu acolo! Golf? Am încercat, mi-am luat şi crose. Ping. Îmi plăcea cum suna, ping. M-am dus pe teren, am lovit mingia, numai c-a luat-o într-o parte şi am fost la un pas să omor un preot. Ce dracu' căutam eu pe un teren de golf? M-am dus o dată la pescuit, pe unul din iahturile alea foarte mari. Am vomat tot drumul cît am ajuns în larg şi înapoi. N-am prins decît un amărît care era pe punte şi toată voma l-a nimerit în faţă, din cauza vîntului şi ăsta a fost tot pescuitul. Ştii, am fost în afacerea asta întreaga viaţă. Am început de puşti, făceam comisioane penru Bruno cînd el era încă mîna dreaptă a şefului. Dacă rămîi în viaţă, dacă faci cîteva chestii reuşite, cînd ţi se albeşte părul, atunci ai dreptul să conduci. Aici eram respectat. Mi se ştia de frică. Acolo redevenisem un puşti înconjurat de moşi cu pungi ataşate de burtă, şi babe care de abia aşteptau să pună mîna pe vreunul mai tinerel. M-am simţit ca un licean cînd toate babele

alea au început să-mi facă curte şi să se ofere să gătească pentru mine. Ai mîncat vreodată ceva care se numeşte *gefilte?*

– Sigur, am răspuns.

– Ce-i cu jeleul ăla de peşte care tremură în farfurie? Ce o fi fost era un cîrnat în sînge. Urăsc locul ăla. Este iadul pe pămînt, fierbinte şi umed, iar păcătoşii poartă toţi haine galben-verzui şi mănîncă în fiecare zi la patru masa de seară, joacă canastă şi fac pariuri la cursele de cîini şi nu vorbesc decît despre uragane. „Bine aţi venit în Florida" aşa scrie pe toate semnele, cînd ar trebui să spună: „Voi ce veniţi aici abandonaţi orice speranţă." Ce naiba l-a făcut pe Raffaello să creadă că putea să mă trimită acolo ca să mor din cauza transpiraţiei?

– Deci de asta te-ai întors? am întrebat.

– Exact, a zis Calvi. Din cauza asta şi pentru bani. Eşti sigur că nu vrei un trabuc?

Am scuturat din cap.

– N-am piceput niciodată de ce trebuie să dai zece dolari pe un trabuc, cînd poţi cumpăra unul şi cu treizeci şi cinci de cenţi.

– Nu ştiu, i-am zis.

Mă întorc imediat, zise Calvi, punînd trabucul pe marginea mesei şi ridicîndu-se în picioare. Trebuie să mă uşurez.

Traversă nebunia din salon şi ajunse la baie. Motanul se luă după el, strecurîndu-i-se printre picioare, intrînd în baie, înainte ca stăpînul lui să închidă uşa. Imediat ce auzirăm primul geamăt de satisfacţie am auzit şi soneria.

– Ei trebuie să fie, ne zise Cressi. Pot să le deschid de aici?

– Nu, i-am răspuns. Trebuie să cobori şi să le deschizi chiar tu uşa de la intrarea blocului.

– Ce fel de văgăună mai este şi asta, Victor? zise Cressi, ridicîndu-se şi băgînd ţeava pistolului în panta-

loni, încheindu-se şi la haină ca să ascundă patul. Mai eşti şi avocat pe deasupra. Aştepţi pe cineva?

– Nu cred, am zis, deşi mă întrebam dacă nu veniseră cumva Beth sau Morris ca să mă verifice.

– Să sperăm că aşa e, de dragul lor, zise Cressi, îndreptîndu-se spre uşă, mergînd greu din cauza pistolului. Se opri şi se întoarse spre noi.

– Nu carecumva să încercaţi să vă mişcaţi că daţi de dracu' cu mine.

Se întoarse iar şi dispăru pe uşă afară.

– Ce naiba se petrece? mă întrebă Caroline disperată, imediat ce am rămas singuri.

M-am întors spre ea, i-am acoperit gura cu degetele şi i-am şoptit:

– Ai venit la mine special din cauza legăturilor pe care le am cu mafia. Ei bine, sîntem în cursul unei bătălii pentru preluarea controlului organizaţiei, şi, într-un fel sau altul, eu mă aflu chiar în mijloc.

– Dar cine sînt oamenii ăştia? mă întrebă ea, tot în şoaptă. Ăştia doi bărbaţi?

– Ei sînt cei care i-au omorît pe sora şi pe fratele tău.

– Doamne Dumnezeule! Mi-e frică. Hai să plecăm de aici, te rog.

Am prins-o pe după umeri şi am început s-o mîngîi pe cap.

– Ssst. Şi mie mi-e frică, i-am zis, dar o să fie totul bine. Am avut eu grijă de unele lucruri.

– Ai văzut că ştiu cine sînt? Ce vor de la mine?

– Nu ştiu, dar poate că de fapt nu e cutia bunicii tale.

– M-am gîndit la cele ce mi-ai spus în maşină.

– E foarte bine, Caroline, dar deocamdată avem alte probleme, mai arăzătoare. Trebuie să scăpăm cumva de aici.

– Ştiu că trebuie să schimb starea în care stau lucrurile acum, dar este mai greu decît ai crede. Nu-ţi reorganizezi viaţa aşa cum ai face-o cu dulapul de

haine. Ai nevoie de ceva în jurul căruia să organizezi totul. Pentru mine, în afară de ororile trecutului nu mai este nimic.

I-am prins fața în mîini şi am privit-o cu atenție şi am văzut lupta care se ducea în ea, dar tocmai atunci s-a auzit apa trasă în baie şi lupta fu înlocuită cu teroarea. Am sărit de pe scaun şi am fugit pînă în bucătărie la serțarul dulapului, l-am deschis cu zgomot şi am scos un cuțit mic, foarte ascuțit. Cuțitul avea lamă rabatabilă pe care am deschis-o şi am vîrît-o în buzunarul pantalonilor cu vîrful în jos. M-am înapoiat la masă, am prins-o de umeri şi am strîns-o lîngă mine.

– O să ai ocazia să fugi, i-am şoptit. Nu ştiu precis cînd. Însă ține ochii bine deschişi. Fii foarte atentă. O să-ți dau un semn. Cînd mă vezi că-l fac, atunci fugi. Bine?

Mă privea cu ochii plini de teroare, la marginea panicii. Se auzea cum curgea apa în chiuveta din baie în vreme ce Calvi se spăla pe mîini.

– Bine? am întrebat iar.

– Acum prefă-te că zîmbeşti şi fii curajoasă.

I-am dat drumul şi m-am aşezat pe marginea mesei. Păream foarte degajat şi-mi țineam o palmă peste buzunarul cu cuțitul ca să-l maschez cît mai bine, cînd, Calvi apăru din baie, scuturînd din mîini. Pisica ieşise înaintea lui şi sărise la loc pe pernă. Calvi privi în jur suspicios.

– Unde-i Peter?

– A sunat cineva la uşă, i-am zis. S-a dus să deschidă.

Calvi se aşeză la loc la masă, luă trabucul, trase din el adînc şi declară satisfăcut:

– E bine. Înseamnă că sînt aici.

Cressi se întoarse, fără să-i conducă pe Beth sau pe Morris cu pistolul în spinare după cum mă temusem, ci cu alți trei bărbați, aparent aliați. Pe doi dintre ei nu-i mai

văzusem niciodată, dar aveau pantaloni închişi la culoare pe ei, cu umflături proeminente la glezne, şi cămăşi de mătase şi fețe frumoase cu trăsături ascuțite şi păr tuns scurt. Pe cel de-al treilea l-am recunoscut imediat. Fața lungă, urechile mari, dinții stricați, ochelarii cu lentile groase şi pălăria pleoştită. Era Anton Schmidt, computerul uman, cel care ținuse în minte toate registrele lui Jimmy Vigs.

Anton Schmidt, cu mîinile în buzunare şi cu gura deschisă, arătîndu-şi dinții negri, se opri ca trăsnit cînd mă văzu.

– N-am ştiut că şi tu eşti cu noi, Victor.

– Se pare că totul s-a schimbat, i-am zis.

– Nu chiar totul, îmi răspuse el. Acelaşi reguli, un alt adversar.

– Cum îți merge cu şahul?

– Înțeleg jocul mai bine cu fiecare zi care trece.

– Foarte bine. Poate că o să fi şi mai bine cotat, i-am zis.

Deci Anton Schmidt era acum cu Calvi, şi poate că fusese de la bun început. Din toți oamenii adunați în încăpere, inclusiv eu, Anton, maestrul de şah era de departe cel mai deştept. Calvi era cu mult mai puternic decît crezusem, dacă-l avea pe Anton care să-i facă planurile. Poate că Rafaello avea dreptate să dorească să se retragă.

– Totul e gata, Schmidty? întrebă Calvi.

– Cubanezii sînt pregătiți, aşteaptă ordinele. I-am trimis de cealaltă parte a podului unde autobuzul n-are cum să atragă atenția. Sînt la un restaurant mic din New Jersey.

– Au restaurante foarte bune în Jersey, comentă Cressi. Să le zici că ar trebui să încerce supa de crabi.

– O să ştim în cîteva minute, rosti Calvi.

Schmidt se apropie de cei doi străini şi începu să vorbească cu ei în spaniolă, iar ei dădură din cap în-

tunecați, comentînd ceva cu îngrijorare.

Schmidt le răspunse la întrebări şi apoi se întoarse spre Calvi.

– Hai s-o facem, zis Calvi.

Aveam două telefoane în apartament, unul portabil în dormitor şi un altul lîngă canapea, dar cu un fir destul de lung ca să ajungă pînă la masă. Eu am rămas deci la masă, cu telefonul cu fir lung, deşi acesta mai avea puțin şi ieşea din priză.

Cressi stătea în fața mea, cu pistolul în mînă. Caroline fusese trimisă în dormitor, iar uşa era bine păzită de unul dintre cubanezi. Înainte să fi apucat să închidă uşa, motanul Sam se vîrîse acolo odată cu ea. Din spatele acelei uşi închise am auzit un urlet.

– Are ea o chestie cu pisicile, le-am explicat iar.

– Acum dă telefonul ăla, mă îmboldi Calvi.

Am format numărul pe care-l memorizasem din mesajul acela cu Rev Custer.

– La telefon Victor Carl, am zis atunci cînd mi s-a răspuns. Lasă-mă să vorbesc cu el.

– Cine? întrebă un glas de la celălalt capăt al firului.

– Taci naibii din gură şi dă-mi-l la telefon înainte să-ți fac arşice fața aia de şobolan.

Cressi zîmbi larg. Calvi şi Schmidt rămaseră calmi şi neimpresionați. După cîteva momente de tăcere am auzit un alt glas.

– Bună, Victor, îmi zise Raffaello. Ce ai auzit?

– Am fost contactat pentru întîlnire, i-am zis plat.

– Cine? Spune-mi cine?

L-am privit pe Calvi care asculta totul de la telefonul portabil şi dădu din cap în semn de încuviințare.

– Walter Calvi.

– Ticălosul ăla ca un furnal. Este şi Cressi cu el aşa cum am bănuit?

Calvi încuviință din nou din cap.

– Da, am zis.

– Şi mai cine, Victor? Spune-mi cine mai este.

Calvi scutură din cap de această dată.

L-am privit pe Anton Schmidt şi am răspuns:

– Nu mai ştiu cine altcineva. Asta-i tot ce am văzut.

– La naiba, ticălosul ăla. Cît de puternici sînt, Victor, zi-mi.

Calvi încuviință. I-am privit pe cubanezi şi m-am gîndit la autobuzul din New Jersey.

– Puternici, am rostit. Sînt gata pentru război.

Raffaello oftă la telefon.

– Le-ai spus care-i oferta mea?

– Da.

– Calvi mă privi şi şopti uşor:

– Vreau controlul total.

– Sînt de acord cu propunerile tale atîta vreme cît le cedezi controlul în totalitate, am zis.

– Bineînțeles. Doar despre asta e vorba aici.

Calvi mai şopti ceva.

– Şi va trebui să părăseşti oraşul, i-am zis mai departe.

– Înțeleg. Dar este de acord să nu mai fie represalii, să nu fie război şi îmi garantează siguranța mie şi fiicei mele?

– Absolut, i-am răspuns.

– Bine. Cînd are loc întîlnirea?

Am descoperit receptorul cu palma în vreme ce Calvi se sfătuia de zor cu Schmidt.

– Mîine dimineața, zise Schmidt. La cinci şi jumătate. Înainte să se trezească oraşul.

Am transmins mesajul.

– Bine, zise Raffaello. E foarte bine. Ne întîlnim la *Tosca's*.

Calvi scutură din cap.

– Vechea clădire RCA din Camden, îmi şopti Schmidt

la ureche, iar eu am repetat la telefon.

– Sînt prea bătrîn ca să mai merg la Camden, răspunse Raffaello. Nu. Trebuie să fie pe partea asta a rîului, pe Bulevardul Packer, terminalul marin, poarta patru.

Anton Schmidt scutură din cap şi-mi şopti:

– Şantierul naval, i-am transmis. Docul patru.

– Foarte interesant, comentă Raffaello. Un teritoriu neutru foarte bun şantierul naval. Dar cum intrăm acolo? Există paznici.

– Poarta pe de bulevardul Penrose va fi deschisă şi nepăzită, îmi zise Schmidt.

– Calvi ăsta, e un şobolan ticălos, zise Rafaello după ce auzi ce i-am transmis, dar cel puţin nu-i unul dintre puştii ăştia noi care n-au habar de tradiţii. Pe Calvi îl cred şi am încredere c-o să-şi ţină cuvîntul dat. Spune-i că mîine dimineaţă, la cinci şi jumătate, la şantierul naval, docul patru este o propunere onorabilă. Mai spune-i c-o să plec din oraş mîine după-amiază. Şi mai spune-i că, după toţi aceşti ani, trofeul îi aparţine în sfîrşit.

– Deci, rosti Calvi după ce Raffaello închise, este exact aşa cum ai spus tu, Vic. Vom face atîţia bani încît o să ne lăcrimeze ochii de bucurie. Se întoarse spre Schmidt. Ăsta e locul pe care-l doream?

Schmidt încuviinţă din cap.

– Dă-mi o foaie de hîrtie.

I-am găsit un caiet galben şi Schmidt s-a apucat imediat să schiţeze un doc ieşind în evidenţă de pe malul drept.

– Ăsta e docul patru, zise Anton. Se întinde în rîul Delaware. Andocate în cealaltă parte a docului sînt două nave ale marinei, ţinute la păstrare pînă cînd vor avea iar nevoie de ele. Între cele două nave este un fel de ciocan uriaş. Noi vom avea oamenii aici, aici şi aici. Puse nişte X-uri de fiecare parte a docului şi unul chiar

pe doc, acolo unde era ciocanul gigant. Dacă aranjăm să-l înfrunți pe Raffaello aici, continuă el desenînd două cercuri pe doc între ciocan şi mal, atunci în timpul întrevederii veți fi amîndoi acoperiți.

– Cine o să fie cu cubanezii? întrebă Calvi.

– Domino şi Sollie Wags vor fi pe puntea vasului de aici. Termini şi Tony Tor să fie pe vasul ăstălalt, şi, pe ciocan, o să fie Johnny Roses cu un ochi ațintit asupra tuturor. Acelea erau toate numele unor mafioți tineri, cei de care se temea Raffaello, aceiaşi care schimbaseră taberele în speranța că vor avea o ascensiune mai rapidă. Cu oamenii noştri postați aşa cum am spus, vom domina clar centrul.

– Foarte bine. Nu vreau nici un fel de necazuri pînă cînd nu primesc lucrul pentru care am venit.

– Raffaelo este un om de cuvînt, am intervenit eu. N-o să fie nici un necaz.

Calvi se întoarse să mă privească, trase din trabuc şi apoi suflă un nor de fum spre nasul meu, făcîndu-mă să tuşesc.

– Ai perfectă dreptate, Vic, mi-a zis. N-or să fie nici un fel de necazuri.

– Focul încrucişat de aici, zise Anton, ar putea culca o divizie întreagă.

– Nu vor fi nici un fel de necazuri, zise Calvi. Acum avem nevoie de un semnal care să alerteze pe toată lumea. Cum se spune în spaniolă la „acum"?

– *Ahora,* rosti Anton, rulînd „r"-ul ca un spaniol.

– A-hou-ra, rosti Calvi cu greutate. Bine. Ăsta-i semnalul. A-hou-ra. Cînd o să strig a-hou-ra, atunci vreau să se dezlănțuie iadul pe pămînt.

Schmidt se întoarse spre cubanezi ca să le dea instrucțiuni în spaniolă. Singurul cuvînt pe care l-am priceput a fost acel *ahora* spus de cîteva ori de Schmidt şi repetat o dată de către cubanezii care acum zîmbeau.

– O să-l sun pe Johnny Roses de pe celular, zise Schmidt, şi aranjez totul. Or să fie pe şantier în mai puţin de o oră.

– Bună treabă, Anton, îl lăudă Calvi. Vom face lucruri mari împreună. Tu vei fi omul meu din Atlantic City. Noi doi vom conduce trotuarele.

Schmidt încuviinţă din cap, un zîmbet timid apărîndu-i pe chipul prelung. După care se îndepărtă într-un colţ cu celularul lui.

– Dar cum rămîne cu fata? am întrebat eu.

– Uită de fată îmi zise Calvi. O să avem grijă de ea. O să stea chiar aici cît aşteptăm, unde ar putea să fie mai în siguranţă?

Unde, într-adevăr? M-am ridicat şi m-am îndepărtat de masă.

– Unde te duci? vru să ştie Cressi.

– Mă duc la baie, te deranjează?

– Atunci grăbeşte-te că trebuie să mă uşurez şi eu.

Am traversat salonul urmărit de ochii întunecaţi ai cubanezilor şi am intrat în baie. Imediat ce am închis uşa şi am încuiat-o, după care m-am lăsat pe capacul toaletei unde mi-am permis luxul să tremur tot preţ de vreo cinci secunde. După aceea m-am ridicat şi am dat drumul la apa rece cu care m-am stropit bine pe faţă, lăsîndu-mă să mă răcoresc puţin înainte să mă şterg cu un prosop. Apoi, cu acelaşi prosop în mînă, am studiat uşa cu atenţie şi l-am întins pe jos, chiar acolo unde era crăpătura dintre lemnul uşii şi podea. La baie aveam o fereastră, şi, pentru o clipă, m-am gîndit să mă urc pînă la ea şi să sar, dar fereastra era prea mică, aş fi căzut trei etaje iar Caroline era încă încuiată în dormitor cu motanul Sam. Aşa că, în loc să escaladez fereastra, am întins după întrerupător ca să-l sting şi să aprind lumina de trei ori mai repede, de trei ori ceva mai încet, şi iar de trei ori repede. Ultima dată cînd am stins şi am aprins

lumina am auzit şi o bătaie puternică în uşă care m-a făcut aproape să leşin de frică.

– Ieşi dracului de acolo, l-am auzit pe Cressi zbierînd.

– Ce s-a întîmplat, am strigat şi eu.

– Ți-am spus că mă scap pe mine.

– Mai aşteaptă. Sînt încă pe țucal.

Ce bine că eram deja în baie.

50

Şantierul naval Philadelphia se ridică ruginit şi dezolant în partea sudică a oraşului, o porțiune plată de teren care se întinde ca o gheară la confluența rîurilor Schuylkill şi Delaware. Înconjurînd curtea şantierului, se ridică precum nişte păsări de pradă coşurile rafinăriilor care aruncă flăcări spre cer umplînd aerul de mirosul neplăcut al sulfului. Treizeci de mii de eroi cu cămăşi albastre veneau la muncă în fiecare zi în acea curte imensă, cu şepcile pe cap, cu pachețelul de mîncare în mînă, strigînd şi înjurînd unii spre alții, înainte ca guvernul să închidă şantierul, trimițînd ce avea de lucru la Charleston sau la Norfolk sau Puget Sound şi muncitorii în şomaj. Acum rafinăriile au încetat să mai scoată fum iar şantierul s-a pustiit. Fusese o încercare timidă cu cîțiva ani în urmă de preluare a acestui şantier colos cînd un neamț dorise să-şi instaleze atelierul acolo să repare nave de toate tipurile, dar guvernatorul n-a ştiut cum să-şi joace cărțile iar neamțul şi-a strîns jucăriile şi a plecat, iar şantierul a fost lăsat să ruginească mai departe.

Noi eram într-un *Lincoln* negru, mergînd pe bulevardul Penrose, spre podul care ne-ar fi dus la aeroport, dar, în loc să mergem drept spre pod, am luat-o la stînga, pe un drum părăsit cu patru culoare pe lîngă care trecusem de o sută de ori înainte fără să ştiu unde ducea. Ei bine, acum ştiam; ducea spre intrarea din spate a şantierului naval. Stăteam la mijloc pe bancheta din faţă a *Lincoln*-ului, cu Cressi la volan şi Calvi de cealaltă parte a mea. Înghesuiţi în spate erau Anton şi Caroline cu cei doi cubanezi la ferestre. Am sperat să aibă măcar Caroline şansa să scape, atunci cînd plecasem de la mine din apartament, dar Cressi, cu pistolul în pantaloni, s-a ţinut toată vremea aproape de ea, de parcă i-ar fi fost frate, drept care, biata Caroline era tot cu noi şi atunci cînd am ajuns la maşină. Atunci Cressi efectiv o aruncase pe bancheta din spate şi-i pusese pe cei doi cubanezi s-o păzească.

Ne-am apropiat de poarta din spate. Era nepăzită şi părea bine închisă. O plăcuţă avertiza nepoftiţii că intrarea era interzisă şi cita legile din Actul securităţii Naţionale. Un alt semn avertiza că şantierul era patrulat de cîini de pază militari. Cressi opri maşina chiar în faţa porţii şi Calvi coborî. Se îndreptă spre lanţul care ţinea poarta închisă şi trase o dată, tare, de el. Imediat acesta se desfăcu ca prin minune. Calvi deschise larg poarta şi Cressi ne duse cu maşina înăuntru.

Mergeam tot înainte, şi, în cele din urmă, am ajuns la un imens doc uscat, înconjurat de maşinării şi macarale, după care am luat-o la stînga, pe lîngă o parcare goală, pe lîngă depozite închise, cu străzile infestate de şine de cale ferată. Am privit spre dreapta şi am văzut ceva uimitor, o navă de luptă, de fapt, două nave, mari şi goale, cu tunurile de şaisprezece inch lăsate în jos. Am reuşit să descifrez numele uneia dintre ele: *Wisconsin*. Ne-am continuat mai departe drumul printre depozite şi

nave şi utilaje grele pînă cînd am oprit maşina în faţa unei clădiri scunde.

Pe rîul Delaware, chiar în faţa noastră, se aflau două vase de marfă, cu provele aţintite chiar spre maşina noastră. Nu ştiam ce anume aşteptam dar mi-am ţinut gura. Parbrizul se aburise din cauza respiraţiilor noastre. Am stat tăcuţi pînă cînd celularul din buzunarul lui Schmidty a început să sune. Răspunse, ascultă un moment şi apoi întrerupse convorbirea.

– Totul e pregătit, zise el.

– A venit vremea să cer trofeul, rostj Calvi.

Patru portiere se deschiseră şi am coborît cu toţii din *Lincoln*. Cressi îşi verifică pistolul. Anton scoase din gheată o mică armă semi-automată. Cei doi cubanezi scoaseră apoi amîndoi nişte dispozitive ciudate din buzunare pe care le montară la capătul ţevii, iar eu mi-am dat seama că trebuiau să fie amortizoare. Calvi scoase din compartimentul mănuşilor un pistol negru pe care-l verifică cu grijă şi-l vîrî în buzunarul hainei negre.

– Eu nu primesc nimic? m-am interesat.

– Ai mai tras cu vreo armă, Vic? mă întrebă.

– Nu, i-am răspuns.

Cressi se strîmă

– Atunci uită de pistoale, mă sfătui Calvi. Nu vreau să mă trezesc împuşcat în picior. Fata rămîne în maşină şi vreau ca unul dintre cubanezi să stea cu ea. Să nu iasă din maşină sub nici un motiv, s-a înţeles?

Caroline mă privi îngrozită iar eu am încercat s-o calmez dînd uşor din mînă în semn că totul avea să fie bine. Anton începu să dea ordine şi unul dintre cubanezi o prinse de braţ şi o forţă să intre iar în maşină.

– Ce aveţi de gînd să faceţi cu fata? am întrebat.

– O să avem grijă de ea, răspunse Calvi, trîntind portiera şi dînd din umeri.

– Poate c-ar fi mai bine s-o păzesc eu, am sugerat.

Cressi mă privi un moment lung.

– Nu te prosti tocmai acum, Vic. Vii cu noi. E vremea să-ți cîștigi locul în noua ordine, ai priceput?

Am încuviințat din cap.

– Bine, rosti Calvi. Unde sau cum o să ajungi pînă la final, depinde numai de tine. Ai înțeles? Se întoarse cu fața spre ceilalți. Sînteți gata băieți?

Se auziră încuviințările celorlalți.

– Atunci hai s-o facem și pe asta.

Am păşit pe o stradă şi ne-am aliniat înainte s-o pornim spre halele de marfă. Întîi Anthon Schmidt, cu ochelarii cu lentile groase şi pălăria pleoştită, apoi Walter Calvi, cu părul vîlvoi şi haina neagră şi lungă, după care eram eu, tremurînd fără să mă pot stăpîni. Peter Cressi după aceea, întunecat la față şi cu ochi duri, iar apoi cubanezul, calm şi liniştit.

– Ce-o să se întîmple cu fata? I-am întrebat pe Calvi în vreme ce continuam să mergem.

– Uită de fată, avem noi grijă de ea.

– S-a terminat. Nu mai e nevoie s-o omorîți.

– Eşti nebun? îmi zise cînd mai aveam puțin şi ajungem la rîu. Ți-am spus că o să avem grijă de ea, nu c-o s-o omorîm. Tatăl ei ne plăteşte s-o protejăm, ceea ce şi încercăm să facem.

N-am avut vreme să răspund în fața acestei revelații, pentru că în clipa aceea am ajuns la rîu şi am fost nevoiți s-o cotim la stînga, spre docul patru. Am privit într-o parte şi am văzut maşina, l-am văzut pe cubanez sprijinit de portieră şi silueta lui Caroline pe bancheta din spate, am văzut toate astea înainte ca peretele unui depozit să-mi blocheze vederea. Am întors capul şi toate gîndurile legate de Kingsley Shaw şi de pactul lui cu Calvi au zburat cînd am văzut ce aveam în față.

Cele două portavioane se ridicau imense pe lîngă doc, iar între ele era un utilaj mare şi greu, care, din

punctul meu de vedere, nu semăna cu nimic din ce văzusem pînă atunci, iar în fața lui era parcat un *Cadillac* alb, cu botul spre ieşire şi arătîndu-ne numai o parte. În fața maşinii, în umbra acelor nave mari se aflau patru oameni, în linie, care aşteptau.

Am continuat să mergem mai departe, spre maşină şi spre cei patru bărbați. Mi-am ridicat privirile spre nave dar n-am zărit nici o mişcare, oamenii lui Anton erau bine ascunşi. În vreme ce ne apropiam, am reuşit să identific cele patru siluete.

Enrico Raffaello stătea la mijloc, cu o haină neagră pe umeri, peste costumul bej, sprijinit într-un baston şi ținînd în cealaltă mînă un sac de piele. Într-o parte a lui era Lenny Abromowitz, şoferul lui Raffaello, superb în pantaloni galbeni şi haină verde.

De cealaltă parte a lui Raffaello, într-un costum negru, drept ca un băț şi perfect calm, era Earl Dante. Iar lîngă Dante era halterofilul.

Cînd am ajuns cam la cinci paşi față de ei, Anton ne-a spus să ne oprim, ceea ce am şi făcut. Noi ne uitam la ei, ei se uitau la noi şi ceva urît părea să atîrne nevăzut între noi.

– *Bon giorno,* Gualtieri, rosti Raffaello tare. Mă întristează nespus că tocmai tu, prieten vechi, eşti cel care m-a trădat.

– N-ar fi trebuit să mă trimiți în Florida, răspunse Calvi.

– Am crezut că-ți place oceanul, se dezvinovăți Raffaello. Am crezut că aerul sărat va acționa ca un balsam peste furia ta.

– E cald. E mai fierbinte decît în iad acolo. Ştii cînd iau cei de acolo cina? Aaah, mai bine să terminăm cu asta. Nu mă pune să-ți vorbesc despre Florida că nu mai termin niciodată. E în sac?

– După cum am promis.

– O să am grijă de el cu onoare şi devotament. Vreau să ştii, Enrico, că nu am pentru tine decît respect.

– De asta ai tras în maşina mea pe autostradă şi ai pornit războiul?

– Era vorba numai de afaceri, Enrico, atît. Nimic în plus. Nimic personal.

Raffaello îl privi cu atenţie cîteva momente, după care ridică din umeri.

– Desigur. Înţeleg.

– Ştiam eu, răspunse Calvi. Eşti un om de onoare. Lenny, ceea ce ai făcut tu cu maişna după incidentul de pe autostradă a fost ceva de-a dreptul uluitor. Ar fi un mare privilegiu să te am pe tine ca şofer al meu.

– Mulţumesc, domnule Calvi, zise Lenny cu glasul său nazal, dar am nepoate care locuiesc în California, nu prea departe de Santa Anita. Dacă-mi permiteţi, o să mă retrag odată cu domnul Raffaello.

– Cum doreşti, răspunse Calvi. Ia sacul, Anton.

Anton, cu mîinile în buzunarele hainei de piele, se apropie încet de Raffaello. În vreme ce se apropia, halterofilul, făcu un pas spre el, dar Dante întinse o mînă şi-l trase înapoi. Anton se opri în faţa lui Raffaello şi-l privi ţintă un moment. Apoi îşi plecă jenat privirile. Întinse mîna spre sacul de piele.

Raffaello încleştă maxilarele şi, scuturînd din cap, îi dădu sacul. Anton Schmidt, cu sacul în mînă, făcu cîţiva paşi cu spatele înainte să se întoarcă şi să vină în tabăra noastră. Îi dădu sacul lui Calvi. Şi, fără să privească înăuntru, îl deschise.

Calvi examină conţinutul un moment înainte să bage mîna şi să scoată obiectul de acolo, ceva ce semăna cu o mică statuie de metal. Mi-a trebuit multă vreme, privind la statuia aceea, să-mi dau seama că întruchipa un om în poziţie de aruncare la bowling. Era doar un trofeu de bowling. Calvi îl ridică în sus şi-l privi de parcă ar fi fost

o bijuterie neprețuită, după care îl puse la loc în sac. Anton îl strînse la gură. Cu sacul bine strîns în mînă, Anton îşi reluă locul în rîndul nostru, la capătul lui.

Calvi scoase un trabuc şi o tabacheră de aur din buzunar şi se porni să-l aprindă. Imediat fumul puturos infestă aerul dimineții.

– Deci s-a făcut, mormăi el.

– Am o casă în Cape May, zise Raffaello. Plănuiam să mă retrag acolo şi să-mi perec restul anilor ce mi-au rămas pictînd oceanul în timpul celor patru anotimpuri.

Calvi trase din trabuc înainte să răspundă:

– E prea aproape.

Raffaello încuviință din cap şi zîmbi chinuit.

– Înțeleg. Vrei să scapi cu totul de influența mea. Deja îți arăți înțelepciunea de conducător, Gualtieri. Poate că o să mă instalez la Boca Raton, în prea iubita ta Florida.

– Prea aproape, rosti Calvi.

– Am rude şi în Sedona, Arizona. Deşertul poate fi magnific pe pînză.

– Prea aproape.

– Da, zise Raffaello, dînd iar din cap. Țara asta ar putea fi prea mică pentru amîndoi. N-am mai fost în Sicilia de cînd eram copil. E vremea să mă întorc acolo. Lumina de acolo, dacă țin bine minte, era nepămîntesc de frumoasă.

Calvi trase din trabuc, expiră fumul puturos şi rosti încet:

– Prea aproape.

– Spune-mi, Gualtieri, ce părere ai de Australia?

– E tot prea aproape.

Raffaello se aplecă puțin spre Calvi şi-l privi cu ochii mijiți, de parcă ce avea în față nu se vedea tocmai bine.

– Da, văd. Acum înțeleg foarte bine.

– Ar fi trebuit să mă omori atunci cînd ai avut ocazia,

Enrico, îi zise Calvi. Făcu un pas în față şi, cu brațele ridicate, strigă: A-hou-ra!

– M-am crispat tot, aşteptînd o canonadă de proporții care să-i termine pe cei patru bărbați de lîngă *Cadillac*-ul alb, dar în jur era o linişte atotcuprinzătoare.

Calvi privi spre punțile portavioanelor, mai întîi la stînga şi după aceea la dreapta, ridică iar brațele şi strigă:

– A-hou-ra!.

Nimic.

Calvi se întoarse spre Anton care ridică din umeri. Peter Cressi, lîngă mine, păşi în spate şi privi în sus. Cubanezul privea uimit în jur.

– Acum, idioți ce sînteți, urlă Calvi. Acum!

Se auzi un sunet, un fel de fîşîit dinspre *Saratoga,* în stînga noastră şi, cînd am ridicat privirile am văzut în fine pe cineva, un corp care plutea prin aer, rostogolindu-se fără grație, pînă cînd a atins docul de ciment cu un zgomot lugubru.

Se auzi un alt zgomot asemănător şi din dreapta, de pe *Forrestal,* şi un alt corp se prăbuşi şi de acolo. De abia atinse al doilea corp docul cînd de pe cele două portavioane începură să zboare prin aer tot felul de oameni care căzură fie pe doc fie în apă. În jurul nostru ploua cu oameni morți, şi, în timpul acestei furtuni macabre, Raffaello, încă sprijinit în baston, îi zise lui Calvi pe un ton calm:

– Ai perfectă dreptate, Gualtieri. Ar fi trebuit să te omor.

Deodată de undeva de sus se auzi un pocnet sec şi gîtul cubanezului explodă, iar omul se prăbuşi ca secerat pe doc. Înainte să apuc să-mi revin din şoc, se auzi un alt pocnet şi Anton Schmidt se întinse la picioarele lui Calvi, cu sacoşa încă strînsă în mînă.

După cele două împuşcături şi după ce sunetul oa-

selor sfărîmate încetă, pe docul patru se făcu liniște.

Calvi băgă mîna în buzunarul hainei înainte să dea din umeri.

– Poate că tot ce s-a întîmplat pe autostradă a fost cam exagerat, eh, Enrico?

– Nu ai fi putut să ai grijă de trofeu, Gualtieri, zise Raffaello. Eşti prea mic. Un pitic. Chiar şi cocoțat pe vîrful unui munte, tot un pitic ai fi. Dar priveşte şi partea bună a lucrurilor, cîine lacom, pentru că, în iadul în care te vom trimite acum, cel puțin va fi altul decît Florida.

Înainte să poată Calvi să-şi scoată pistolul din buzunar, de pe cele două nave porniră rafale de gloanțe care străpunseră craniul şi pieptul acestuia.

Nici nu apucasem să-mi dau bine seama ce se întîmplase alături de mine cînd am simțit un braț de fier strîngîndu-mă pe după gît de la spate. Brațul se încordă deodată şi m-am simțit tras în spate.

Peter Cressi, urlîndu-mi în urechi, le zise celorlalți:

– Dacă mă omorîți pe mine, îl omorîți şi pe Vic.

Fusesem aşa de uimit de acea manevră încît nu avusesem timp să-mi dau seama că nu puteam să respir.

– Pietro, Pietro, zise Raffaello, scuturînd din cap. N-ai fost niciodată prea deştept.

– E avocat, strigă Dante. Un afurisit de avocat. Crezi că ne poți amenința luînd ostatic un avocat.

Cressi încetă să se mai retragă. Strînsoarea de pe gîtul meu se accentuă. Eu simțeam cum totul în jurul meu se întuneca, deşi țeava pistolului nu mai era lipită de tîmpla mea ci era îndreptată spre *Cadillac*. Am încetat să mă mai zbat şi m-am lăsat moale în vreme ce cu mîna încercam să ajung la cuțitul din buzunar. Cu un ultim efort şi cu ultimele rămăşițe de energie am înfipt cuțitul în brațul care mă sugruma.

Am auzit un urlet, deşi n-aş putea spune al cui era, şi

m-am lăsat să cad pe ciment, încercînd să-mi recapăt suflul. Se auziră două focuri de armă şi lîngă mine căzu un corp greu. Urletul încetase ca prin minune. La doi paşi de mine se vedea pistolul monstruos al lui Peter Cressi.

În genunchi, cu mîinile la gît, mi-am ridicat privirile şi l-am văzut pe Earl Dante, zîmbind drăceşte, cu un pistol ațintit drept spre capul meu. Şi, de parcă acest lucru n-ar fi fost şi aşa destul de înfricoşător, cu colțul unui ochi, am văzut unul dintre oameni morți ridicîndu-se.

51

Era Anton Schmidt, ridicat în genunchi, încă ținînd în mînă sacul de piele neagră, căutînd cu cealaltă mînă pe ciment ochelarii pierduți. Îl priveam cu uimire, aşteptînd ca un alt glonț să-l culce la pămînt, în vreme ce el îşi aşeza pe nas ochelarii şi pălăria pe cap. Imediat ce se aranjă puțin, se uită în jur şi, văzîndu-l pe Dante ațintindu-mă cu pistolul, se ridică şi se îndepărtă puțin.

– Am primit un telefon noaptea trecută, la numărul meu secret, zise Raffaello. Era din partea unui Morris şi-nu-ştiu- cum.

Am început să mă bîlbîi cum îl găsisem pe Calvi în apartamentul meu şi nu avusesem de ales, cînd, Raffaello mă aduse la tăcere cu cuvintele lui:

– Ai dat numărul meu secret unui străin, îmi zise cu blîndețe. Ai implicat un străin în afacerile noastre.

M-am sprijinit în palme şi m-am cules de pe jos.

– Morris este un om de încredere, i-am zis. M-aş încrede în el şi cu viața mea.

– Exact asta ai făcut, răspunse Raffaello.

Mai aveam puțin şi cădeam iar de frică, cînd l-am văzut pe Raffaello zîmbind şi pe Dante coborînd arma.

– Morris ăsta, începu Raffaello, mi-a spus că i-ai semnalat că întîlnirea asta era de fapt o trădare. Că a fost foarte curajos din partea ta să trimiți un asemenea semnal. Dar, după cum bine vezi, eu deja mă ocupasem de afacerea asta. Dădu din cap spre Anton Schmidt. Cu toate astea, loialitatea pe care ai arătat-o, mi-a îndulcit inima. Desigur, Earl este cam dezamăgit. Tare mult şi-ar fi dorit să te omoare.

Dante ridică din umeri a pagubă şi băgă pistolul în buzunar.

– Ceea ce s-a întîmplat aici, nu s-a întîmplat deloc, de fapt, zise Raffaello.

– A rămas cam multă mizerie, nu crezi? i-am zis eu, făcînd semn spre mormanele de cadavre.

– O să se ocupe cineva de toate astea. Acum ar fi bine să pleci. Înțelegerea noastră a fost încheiată satisfăcător. Termină ce mai ai de terminat, după care tu şi cu Earl vă veți întîlni ca să încheiați ce mai e şi după aceea eşti liber. S-ar putea să se ducă vorba despre ce s-a întîmplat pe aici, Victor, dar sper să nu cumva să plece de la tine, sau Earl nu va mai avea motive de dezamăgire.

Se întoarse încet spre maşină. Am observat de abia acum că Lenny îl ajuta să meargă, deci rana fusese serioasă, pentru că Raffaello de abia dacă reuşea să se țină pe picioare. Anton Schmidt, cu sacul de piele în mînă, Dante şi halterofilul lui deja se urcaseră în maşină. Nu avea să treacă multă vreme şi trofeul avea să treacă în mîinile lui Dante. Ei bine, din partea mea, n-avea decît să-l țină sănătos. Chiar atunci cînd voia să se urce în maşină, Raffaello se opri şi se întoarse iar spre mine.

– Prietenul tău, Morris ăsta, îmi zise, pare un om

foarte interesant. Este un lucru extrem de prețios să ai pe cineva în care să te încrezi orbește. Poate că într-o bună zi o să-l cunosc și eu. Bănuiesc că avem multe în comun. Știi cumva dacă pictează?

– Nu.

– Întreabă-l tu pentru mine, mai zise Raffaello înainte să se instaleze comod în mașină. Lenny închise portiera, se urcă la volan și porni motorul. *Cadillac*-ul se întoarse spre mine, trecu pe lîngă picioarele mele la doi pași și se îndreptă spre ieșirea de pe docul patru.

Am urmărit mașina din priviri, și, pentru prima dată de cînd pășisem pe doc, mi-am adus aminte de Caroline închisă în cealaltă mașină și de cubanezul care o păzea. Am început să fug. Am ieșit de pe doc și m-am îndreptat spre poarta din spate a șantierului acolo unde lăsasem mașina, și, ajuns acolo, m-am oprit și am început să mă învîrt ca un nebun. Am început să înjur.

Cele patru mașini de gunoi pe care le văzusem parcate trecură pe lîngă mine, fiecare cu cîte o echipă de cinci oameni atîrnați de partea din spate. Curățenia tocmai începea, dar nu asta m-a făcut să înjur. Ceea ce mă făcuse să înjur era faptul că *Lincoln*-ul negru, care fusese parcat chiar acolo, dispăruse fără urmă.

52

– Pssst.

M-am răsucit.

– Pssst. Victor. Aici.

Venea mai din jos, de după una dintre mașinăriile galbene de pe șantier. M-am îndreptat precaut spre sursa zgomotului.

– Victor. Nici nu ştii cît de uşurat sînt să te văd cu fundu' întreg, Victor. Morris Kapustin ieşi de după utilajul cu prelată galbenă. Asemenea împuşcături n-am mai auzit de la război încoace. Mi-am făcut atîtea griji. Ce naiba s-a întîmplat acolo?

– Morris, unde-i Caroline?

– Am lăsat-o cu maşina, desigur. Cu Beth. De unde era să ştiu ce naiba se întîmpla, cine în cine trăgea?

Cînd am ajuns lîngă el, nu m-am mai oprit să-i mai spun ceva, ci pur şi simplu l-am strîns cu putere în braţe.

– N-ai fi putut mai bine să-mi mulţumeşti, în loc să mă iei în braţe, se plînse Morris, încă de abia respirînd în strînsoarea mea. Eu nu sînt omul acela nou despre care se tot vorbeşte.

– Mi-ai salvat viaţa.

– Aşa e, am salvat-o. Dar asta-i slujba mea, şi zău că n-am făcut mare lucru. Doar am dat un telefon şi am urmărit o maşină cum intra printr-o poartă, aşa că nu-i mult. Prietena ta, domnişoara Beth, a făcut mai multe. Am lăsat-o pe ea să supravegheze apartamentul tău. Era deja tîrziu şi eu obosisem şi mi-era şi foame şi m-am dus acasă să mănînc din budinca de tapioca pe care mi-o făcuse cu o zi înainte nevastă-mea, Rosalie. Deci pe Beth ar trebui s-o îmbrăţişezi. Acum dă-mi drumu', Victor, înainte să-mi rupi vreun os.

L-am eliberat şi m-am uitat prin şantier, unde maşinile de gunoi dispăruseră pe după depozit, fără îndoială în drum spre docul patru.

– Asta e un loc periculos.

– Pe aici, îmi zise el, conducîndu-mă pe o stradă şi pe o alee-între depozite. Am ascuns maşina cît de bine am putut.

– Ce s-a întîmplat cu bărbatul care o păzea pe Caroline? am întrebat.

– Ce era să fac? Cum nu ştiam cum să procedez mai bine, l-am vîrît în portbagaj. M-am gîndit c-om vedea noi

mai încolo ce să facem cu el.

– Dar avea o puşcă automată de asalt.

– Da, bine, o puşcă în mînă este foarte periculoasă, dar nu la fel de periculoasă ca un pistol înfipt în cap, nu? Aşa că puşca e acum în rîu, iar tipul în portbagaj.

– Atunci hai să plecăm naibii de aici, i-am zis.

Lincoln-ul era într-o parcare mică din spatele unei fărbricuțe, cu motorul încă mergînd. *Honda* gri şi prăpădită a lui Morris era alături.

Caroline şi Beth se sprijineau amîndouă de *Lincoln.* Cînd Beth m-a văzut, a venit în fugă spre mine şi m-a strîns în brațe.

– Eşti bine?

– Aşa cred.

– Ce s-a întîmplat?

– Am reuşit să supraviețuiesc, asta s-a întîmplat. Şi va trebui să ne găsim o altă sursă de clientelă.

Am aruncat o privire spre Caroline, care rămăsese pe loc, cu brațele strînse în jurul pieptului aşa de bine încît era o adevărată minune că mai putea respira.

– Ea cum se simte? am întrebat încet.

– Şocată, mi-a răspuns Beth. Obosită. Mută.

Am lăsat-o pe Beth şi m-am dus la Caroline.

Ea m-a privit vreo două secunde, apoi m-a prins cu brațele pe după gît şi m-a sărutat.

– S-a terminat? m-a întrebat ea aproape în şoaptă.

– Cel puțin partea asta.

– Şi acum?

– Mai am să-ți arăt ceva, în apartament.

– Încă mai tremur şi acum.

– Încă un singur lucru.

– N-am dormit de cam de mult.

– E la mine acasă.

– Hai să ne prefacem că s-a terminat, că s-a terminat totul. Te rog.

M-a privit cu ochi rugători, însă eu am scuturat din

cap. Nu i-am spus în clipa aceea ceea ce-mi apăsa mintea, nu acolo. În mijlocul şantierului cînd puţin mai departe camioanele de gunoi încărcau cadavre. Nu puteam să-i spun ce-mi mărturisise Calvi despre tatăl ei, cum el era patronul lui, cum el plătise pentru uciderea lui Jacqueline şi-a lui Edward şi pentru recuperarea cutiei de metal şi pentru protecţia ei. Nu puteam să-i spun toate astea, nu acolo, nu acum. Şi nici nu eram prea sigur că aveam s-o fac vreodată. I-am spus numai că trebuia să vadă ceva la mine acasă şi că era mai bine dacă se urca în maşină.

Morris conectase firele de la *Lincoln,* motiv pentru care avea motorul în funcţiune. El şi cu Beth ne urmăriseră pînă la şantier, dar acum, eu şi Caroline mergeam după ei, trecînd pe poartă, ieşind apoi în bulevard. Morris şi-a oprit *Honda* chiar în faţa stadionului şi eu am oprit chiar în spatele lui. Alături era o tăbliţă pe care scria „Rezervat poliţiei", ceea ce mie-mi convenea de minune. Mai bine să stea maşina într-o parcare rezervată poliţiei şi ei să-şi bată capul cu ceea ce se întîmplae cu proprietarul ei. Am tras de fire ca să opresc motorul, am şters cu grijă volanul şi portierele ca să nu existe amprente de-al mele pe acolo, şi am deschis portbagajul. Cubanezul sări de acolo şi, fără să spună o vorbă, o luă la fugă ca un campion olimpic. Poate că Raffaello avusese alte planuri cu el, dar eu de acum înainte nu mai lucram pentru Raffaello.

Imediat ce eu şi cu Caroline am intrat în apartament, am deschis toate geamurile ca să aerisesc casa. Cutia de metal era tot pe masă. În vreme ce eu puneam pernele la loc pe canapea, pisica neagră a lui Calvi, Sam, sări de sub un scaun. Uitasem că era încă aici. Nu mai avea stăpîn, aşa cum nu mai avea nici casă. Rămase între mine şi Caroline, inspectîndu-ne cu priviri chinuite.

– Acum a rămas orfan, am rostit eu. Ce o să facem cu el?

Ea îşi aprinse o ţigară şi îl privi o clipă, după care, ocolindu-l de departe, intră în bucătărie. Eu am crezut că voia să scoată un satîr sau un cuţit are ca să-l exter-mine, însă ea scoase din dulap o cutie de sardele şi din frigider una de lapte şi îi pregăti mîncarea în două farfu-rioare. Laptele se acrise de cînd stătea în frigider, dar motanului nu părea să-i pese prea mult, pentru că se năpusti cu poftă spre ceea ce-i oferise Caroline. Ea rămase mai departe, privindu-l cum mînca în vreme ce eu o studiam pe ea.

– N-am crezut c-o să te văd purtîndu-te frumos cu o pisică, i-am zis.

– După ce am trecut prin ce-am trecut, monştrii ăştia mici par acum ceva benign. Aproape.

Am făcut amîndoi cîte un duş şi ne-am schimbat cu haine curate, eu într-o pereche de blugi vechi şi un tricou, ea în ciorapi şi că o cămaşă mai vechea de-a mea, ne-am aşezat pe canapea, sprijiniţi unul de celălalt, de parcă amîndoi am fi simţit nevoia de a ne asigura fizic de prezenţa celuilalt. Gîndindu-mă la ea cum o pri-visem hrănind pisica, primul act de bunătate pe care-l făcuse de cînd ne cunoşteam, m-am întrebat dacă nu cumva, eram într-adevăr potriviţi unul cu celălalt. Poate că reuşeam să facem relaţia noastră să meargă. Eram amîndoi singuri, ştiam foarte bine, şi acum eram îm-preună, şi asta era deajuns. În plus, ea era şi extrem de bogată, neruşinat de bogată, ceea ce era mai mult decît suficient. Am stat tăcuţi împreună, nu îmbrăţişaţi, ci sprijiniţi unul de celălalt, privind pisica care se aşezase la picioarele noastre şi se spăla. După aceea m-am aplecat şi i-am pus pachetul în poală.

– Asta-i ceea ce voiam să-ţi arăt, i-am zis, desfăcînd pachetul cu scrisori pe care-l găsisem în sertarul ser-vantei. Le-am găsit în casa Poole.

– Bine.

– Cred c-ar trebui să le citim.

– Bine.

– Putem să facem treaba asta şi mai tîrziu dacă vrei.

– Nu, mai bine acum.

– Eşti sigură?

– Da.

– Nu mai vrei să fugi?

– Sigur că vreau să fug. Cu disperare. Dar chiar dacă aş fugi, tot o Reddman aş rămîne. Nu pot controla ceea ce sînt, nu?

– Nu.

– Şi nici pe cel care vrea să mă omoare din cauza asta nu-l pot controla, nu?

– Se pare că nu.

– E ciudat cît de multe afli cîtă vreme te afli sub ameninţarea armei. Mi-ai spus că omul care i-a omorît pe sora şi pe fratele meu este mort, dar noi tot nu ştim cine l-a angajat, pe el sau pe ei. Poate că răspunsul se află pe undeva prin scrisorile astea.

– Poate.

– Şi poate că acel singur lucru bun pe care l-am căutat se află tot acolo, nu?

Tăcu cîteva momente, privind la motanul Sam, oţelindu-se.

– Sau poate că e doar un rahat totul.

– Posibil.

Mai aşteptă cîteva momente şi apoi se întinse după pachetul de scrisori îi desfăcu panglica, şi se apucă să citească din ele, apoi pasîndu-mi-le mie.

– Astea sînt scrisori de dragoste, rosti ea. De la o anume Emma.

– Trebuie să fie de la Emma Poole. Către cine sînt?

– Fiecare este adresată „lubitului meu", fără vreun nume, răspunse ea. Ascultă: *„Să-ţi simt mîna pe obraz, buzele pe frunte, să-ţi simt căldura şi greutatea încon-*

jurîndu-mă, dragul meu, dragostea mea, viața mea nu mai are alt rost decît acesta. Tu îmi juri dragoste eternă, mereu şi mereu şi eu îți acopăr buzele cu degetele pentru că gîndul spre viitor ne umbreşte plăcerea prezentului. Iubeşte-mă acum, cu totul, iubeşte-mă azi, nu pentru totdeauna, iubeşte-mă în clipa asta, iar viitorul să-şi poarte singur de grijă".

Am luat şi eu una dintre scrisorile pe care mi le dăduse ea şi am început să citesc cu voce tare:

– *„Dacă am fost blestemați cu această pasiune, atunci să lăsăm blestemul să ne incendieze sufletele pînă cînd focul se va consuma singur şi se va stinge. Nu cad în fericire cu tine, iubitule, pentru că sufletele blestemate ca ale noastre nu cunosc fericirea molcomă, dar în brațele tale devin una cu eternitatea, şi nici un om cu adevărat mare nu ar renunța la astfel de momente de dragul prelungirii unei vieți altminteri lipsite de bucure şi pasiune".*

Caroline lăsă să-i cadă din mînă scrisoarea pe care o ținea ca să ia o alta.

– *„Ce minunată e îmbrățişarea ta, iubitule, mirosul bogat al părului tău, căldura trupului, puterea picioarelor. Vreau să mă devori dragul meu, cu totul, aşa cum îmi imaginez în fiecare noapte cînd mă bag în pat. Hai lîngă mine în clipa asta, nu mai aştepta, vino la mine, pentru că vreau să te simt aproape".*

Am privit-o pe Caroline cum citea acele cuvinte şi n-am fost mirat cînd am văzut că avea ochii în lacrimi. Cel puțin o parte din ce simțea ea simțeam şi eu. M-am mutat mai aproape şi mi-am petrecut un braț pe după umerii ei.

– Cui i-a scris oare aceste scrisori? m-am mirat.

– Nu se vede pe nicăieri, de parcă special a încercat să-i ascundă identitatea. Dar oricine ar fi fost, ştim cum s-a sfîrşit totul.

– Da, aşa e, i-am răspuns. Indiferent cui i-o fi scris Emma Poole toate acele poeme de dragoste, trebuia să fie cel care o lăsase însărcinată şi care o şi părăsise, lăsînd-o singură să poarte de grijă mamei bolnave în vreme ce pîntecul îi tot creştea.

– Mai bine scapă de ele, îmi zise Caroline deodată, aruncînd scrisorile pe podea. Pisica se sperie şi se îndepărtă, după care sări pe canapea alături de Caroline care aproape că nici nu clipi. Nu pot să suport să le citesc. Parcă aş trage cu ochiul la ce se petrece în casa altuia.

– Scrisorile astea au fost scrise cu mai bine de şaptezeci de ani în urmă, i-am zis eu. E ca şi cum ne-am uita printr-un telescop foarte puternic şi am putea vedea lumina unor stele de multă vreme moarte.

– Nu e corect, mă contrazise ea. Ceea ce a simţit ea pentru bărbatul care a părăsit-o nu ne interesează pe noi. Emoţiile au fost numai şi numai ale ei. Parcă am trece pe proprietatea altcuiva, sîntem nişte intruşi.

– Uite, mai e o scrisoare, i-am zis. Şi nu e de la Emma. Am scos din rucsacul de la picioare scrisoarea aceea intitulată: „Copilului meu, cînd va ajunge la majorat".

Ea ezită o clipă apoi luă plicul. Îl desfăcu şi scoase dinăuntru mai multe pagini scrise de o mînă categoric masculină. Se uită la ultima pagină ca să vadă semnătura.

– E de la bunicul, îmi explică ea. A fost scrisă pentru tata. De ce naiba era scrisoarea asta alături de celelalte?

Am ridicat din umeri.

Se apucă să citească primele rînduri cu glas tare:

– *„6 aprilie, 1923. Copilul meu. Atunci cînd vei citi această scrisoare eu voi fi mort".*

Mă privi nedumerită şi scutură din cap şi întoarse

privirile spre pagina din care citise pînă atunci, continuînd lectura, dar numai pentru ea. Cînd termină pagina mi-o întinse şi continuă să citească mai departe. În felul ăsta am citit după ea cu cîteva minute mai tîrziu, de parcă telescopul meu ar fi fost cu cîţiva ani lumină mai departe de sursă decît al ei.

E greu să descriu efectul pe care l-a avut acea scrisoare. Rezolva mistere care îngreunaseră viaţa celor din jur aproape un secol, răspundea la întrebări care ne frămîntaseră minţile, arunca o lumină încă şi mai îngrozitoare asupra tragediilor celor două familii, Reddman şi Poole. Şi, deşi proveneam din lumi diferite, Caroline şi cu mine, ne-am simţit mai altfel citind acea scrisoare. Încetul cu încetul, ne-am îndepărtat, nu numai din punct de vedere emoţional, ci şi fizic.

Dacă la început stătusem lipiţi unul de celălalt, pînă să terminăm scrisoarea, fiecare stătea în colţul lui de canapea, proces care se petrecuse încetul cu încetul, aproape pe nesimţite.

Ceea ce provocase acel efect de respingere dintre noi nu era un mare mister. Ceea ce aveam eu şi cu Caroline în acel mment dovedea clar ceea ce-i mai spusesem şi eu înainte, şi ceea ce scrisoarea dovedise cu prisosinţă.

Scrisoarea lui Christian Shaw către copilul lui era ceva cu totul neaşteptat în istoria plină de decepţii şi trădare şi mîrşăvie şi crimă, ne-a dăruit un val de speranţă cu totul şi cu totul neaştēptat. Scrisoarea ne-a dat speranţe deoarece ceea ce Caroline Shaw crezuse că era doar o ficţiune, era real şi cald şi avea darul să transforme, avea darul să mîntuiască. Speranţa era neaşteptată pentru că în mijlocul soartei îngemănate şi chinuite a celor două familii, Reddman şi Poole, reuşisem să găsim, ca un rubin pe o grămadă de bălegar, o dragoste puternică, nemuritoare.

53

6 APRILIE, 1923

«Copilul meu,

Cînd vei citi scrisoarea de față eu voi fi mort. Moartea va fi un lucru bun pentru mine, şi bine meritată, dar, fără îndoială, pentru tine va fi grea şi împovărătoare. Şi tatăl meu a murit cînd eu eram încă mic. Am înțeles că era un om dur, un om aspru, predispus la accese de violență. Dar, cum a murit înainte ca eu să-mi mai pot aminti ceva despre el, mi l-am imaginat mereu ca pe un om bun şi înțelegător. Mi l-am imaginat învățîndu-mă să călăresc. Mi-am închipuit că poate am fi mers împreună la vînătoare. Că mi-ar fi dat puşca lui să trag cu ea. Mi l-am imaginat mai bun şi mai blînd cu mine decît ar fi fost vreodată în realitate. Din cauza acestor fantezii simt acum acest vid imens în viața mea. Poate că nu l-aş mai fi jelit atîta dacă ar fi putut să se ridice din mormînt, să țipe la mine şi să-mi tragă cîteva palme.

Am fost cel mai rău ticălos, cel mai mare laş. Nu mă mîndresc deloc din cauza asta, dar nici nu mă ruşinez prea tare. Este pur şi simplu adevărul, iar tu trebuie să ştii adevărul despre tatăl tău. Poate c-ai aflat că am primit o medalie pentru eroism cît am fost în armată, dar nu te lăsa orbit de falsul meu eroism. Medalia aceasta zace acum pe fundul iazului din spatele casei Reddman, Veritas, unde am aruncat-o. Este acasă printre escrementele de broască şi pe lîngă peştii morți. M-am înrolat

în armată numai ca să scap de ceea ce devenise viața mea. Să nu cumva să crezi că războiul este cumva strălucitor sau bun, copile, dar l-am privit ca pe un prieten, l-am privit drept ceea ce era, un alt fel de a muri.

În mai 1918 am condus un contraatac dintr-o tranşee care se găsea aproape de un orăşel din Cantigny. Ploua şi se ridicase ceața. Zgomotele înfundate ale războiului erau insuportabil de aproape, deşi nemții nu-şi începuseră atacul. Era prima noastră bătăile. Nemții au avansat într-un val de asalt de o ferocitate nemaiîntîlnită, dar noi i-am secerat cu focuri de armă. A fost ceva magnific şi urît de văzut. Tinerii germani cădeau şi urlau şi murdăreau noroiul de sînge, iar noi continuam să tragem. Însă după aceea curierul a venit cu ordinele pentru contraatac .

N-am stat să mai pierd vremea. Eu am fost primul care a sărit din tranşee. Cîți au venit după mine şi au murit nu am de unde să ştiu. Obuzele, care şuierau amenințător, cădeau peste tot în jur. Ceața era groasă şi verde. Ochii mă ardeau. Plămînii îmi fierbeau în piept. Nemții pe care-i împuşcasem zăceau tăcuți în noroi, sîngele lor îmbibînd pămîntul. Unii încă se mai văitau ascunşi de ceața aceea verde, iar eu continuam să atac. Şi nu atacam nici pentru onoare, sau pentru Pershing sau pentru Franța. Atacam ca să-mi găsesc odată moartea. Artileria, puternică, înspăimîntătoare, bubuia în spate, era artileria noastră. Am reuşit atunci să-i alungăm pe nemți din Cantigny şi am reuşit şi eu, în misiunea mea personală. Bucăți de metal de la artileria aliată au muşcat din carnea mea. Am încercat să-mi ridic brațele în semn de recunoştință, dar am izbutit doar să ridic unul singur, înainte să mă prăbuşesc în binecuvîntata neştiință.

M-au găsit doi brancardieri. I-am implorat să mă lase să dorm, dar ei m-au luat din noroi. Ambulanța m-a dus la un spital mobil unde doctorii mi-au salvat viața şi au

tăiat ceea ce mai rămăsese din brațul stîng. În numai o jumătate de oră se apucaseră deja să măcelărească următorul amărît. Am fost transferat la Spitalul general nr. 24, Etaples. La Etaples, pe coasta de nord a Franței, l-am cunoscut pe Magee.

Spitalul general nr. 24 era plin ochi de răniți. Germanii avuseseră grijă să-l umple pînă la refuz, pentru că pînă și în holuri fuseseră întinși bieții oameni mutilați. În holuri se auzeau tot felul de strigăte și urlete și fiecare striga după cîte o asistentă. Alte saloane erau pline de oameni de-ai noștri, mutilați, bolnavi de febră, răniți ușor, cu toții însă veseli. Mulți din unitatea mea se răniseră singuri, sperînd să fie trimiși în astfel de spitale și în astfel de saloane. Din cauza aglomerației, asistentele transformaseră și birourile în saloane. Într-un astfel de salon improvizat mă aflam și eu.

În camera mică era loc numai pentru trei paturi. Plămînii mei erau chinuiți din cauza gazului pe care-l inhalasem. De abia dacă puteam respira. Cusăturile de la umăr se infectaseră și asistentele veneau în fiecare zi ca să stoarcă puroiul din ciot. Cu toate astea, eram cel mai sănătos dintre toți trei camarazii de suferință de acolo. Bărbatul din dreapta mea era acoperit tot de bandaje și nu mi-a vorbit niciodată cît am stat în spital. Era hrănit de asistente și noaptea gemea ușor. Din cînd în cînd, își făceau apariția și doctorii care-i mai tăiau ceva și-l bandajau apoi la loc.

Omul din dreapta mea avea o rană în pîntec, rană care supura mereu și, într-o noapte, chinuit de durere a început să urle și să se zbată iar operația i-a pocnit, mațele i s-au revărsat, iar el a murit. Au adus o brancardă și l-au acoperit cu un steag. M-am chinuit să stau drept atunci cînd l-au scos din cameră, ăsta era obiceiul. În seara aceea, tocmai cînd se lăsase întunericul, au adus pe altcineva.

Brancardierii l-au proptit pe noul venit cu cinci perne

în pat. L-au ridicat cu ajutorul unor feşe pe care apoi le-au fixat de pat. Nu au mai rîs cum făceau de regulă, iar noul venit mirosea cumplit a carne putredă, a ulei rînced şi a antispetice, iar putoarea aceea s-a răspîndit imediat în toată camera. Oricum părea mai mort decît pacientul cu rana din pîntece. Înainte să plece, brancardierii au aşezat un paravan de pînză între patul meu şi al lui. Vreme de trei zile asistentele au venit ca să-l hrănească cu supă şi să schimbe ploştile. În restul timpului omul dormea. Singuruele sunete din cameră erau gemetele tipului înfăşurat în bandaje din dreapta, scîrţîitul feşelor de la pacientul din stînga şi respiraţia mea şuierătoare.

Într-o dimineaţă, înainte să vină asistentele să schimbe bandajele, au auzit un glas blînd. „Hei, prietene, scarpină-mi şi mie braţul, vrei? Braţul drept". M-am ridicat în pat, nesigur care dintre tovarăşii mei de cameră vorbise. „Scarpină-mi şi mie braţul, camarade, mă mănîncă ca naiba".

Glasul, mi-am dat eu seama, venea de la noul venit. M-am ridicat din pat, m-am chinuit să mă ţin pe picioare şi m-am dus de cealaltă parte a paravanului. Cînd am văzut soldatul, m-am oprit ca fulgerat. Pentru un moment am uitat să mai şi respir. Era ceva de groază. Braţul pe care voia să-l scarpin dispăruse, dar asta nu era nimic. Capul lui era comod aşezat pe pernă şi eu îl vedeam dintr-o parte, dar nu mai avea nici un fel de profil. Nasul îi dispăruse la fel ca şi braţul. Toată partea de sus a capului, inclusiv ochii fusese făcută praf. Bandajele erau plin de un lichid limpede. Din membre, nu-i mai rămăsese decît piciorul stîng. Buzele umflate tremurau incontrolabil atunci cînd respira. Mirosul de putreziciunea era aproape de nesuportat.

„Ei, ce zici? Mă scarpini sau nu?"

„Chirurgii ţi-au luat braţul", i-am zis. „Aşa cum l-au luat şi pe al meu".

„Şi atunci cum se face că eu încă îl simt?"

„Nu ştiu. Şi eu îl simt încă pe al meu".

„Şi ce altceva mi-au mai tăiat, camarade?" m-a întrebat.

„Celălalt braţ", i-am zis. „Şi piciorul drept".

„Ştiam că nu mai am ochi", mi-a zis el, „dar de restul n-am ştiut nimic. Ce ciudat că tocmai piciorul stîng este cel care nu- l simt deloc. Dar cum e faţa? Mi-am păstrat figura?"

I-am privit iar faţa mutilată şi mi-am dat seama c-ar fi trebuit să simt milă, însă eu nu simţeam nimic.

„S-a dus şi nasul", i-am răspuns.

„Uf, Cristoase. Nu tu ochi, nu tu braţe, nu tu picior, nu mai am nici măcar nas. Nenorociţii". A inspirat adînc. „Nu-i asta culmea? Ascultă, camarade, vrei să-mi faci o favoare? Poţi să-mi aduci nişte apă?"

Pe pervazul ferestrei erau aşezate o carafă şi mai multe pahare. I-am turnat apă într-un pahar. I-am dus paharul la buze. S-a înecat cu apa şi mare parte din ea i s-a scurs pe bărbie.

„Mulţam, camarade", mi-a zis. Hei, crezi că-ai mai putea să- mi faci o favoare şi să mă scarpini pe-o parte, pe stînga? Am senzaţia că m-am rostogolit prin frunze de oţetar."

Am pus paharul pe noptieră şi m-am apropiat ca să-l scarpin. M-a îndrumat mereu şi eu l-am ascultat, scărpinîndu-l mai sus sau mai jos. Pielea îi era coşcovită şi foarte uscată.

„E grozav", mi-a zis el. „Hei, camarade, încă o rugăminte şi gata. Ce zici? Vrei să mă omori, camarade? Vrei, te rog? Tot ce am e al tău, camarade dacă mă omori. Te rog, te rog, camarade. Haide, omoară-mă, haide, vrei?"

M-am retras de lîngă el în vreme ce vorbea. Pînă cînd m-am lovit de perete. S-a tot milogit de mine pînă cînd a intrat o asistentă cu un lighean cu apă şi bandaje.

„Ce cauți aici?" m-a întrebat.

„Sînt în vizită", i-am răspuns.

„Termină cu vizitele", s-a supărat ea. „Caporalul Magee este foarte bolnav. Are nevoie de multă odihnă".

M-am întors la patul meu şi ea s-a apucat să-i facă toaleta lui Magee.

Caporalul a fost tăcut mare parte din zi, dormind. Mai încolo, cînd am fost lăsați iar singuri, a luat-o de la capăt. „Hei, camarade. Vrei să mă omori, te rog?" I-am spus să tacă, dar el a continuat.

„De ce naiba să mori tocmai tu?" i-am zis în cele din urmă. „Noi restul sîntem obligați să stăm aici, în viață".

„Tu ce-ai pierdut?" m-a întrebat.

I-am spus.

„Numai un braț, glumeşti?" mi-a zis el. „Dacă mi-ar lipsi numai un braț aş ieşi să dansez cu iubita mea pe stradă, sărbătorind viața".

„Lasă-mă în pace", i-am spus atunci.

A rămas tăcut pentru o zi, aproape două. Eu nu mă puteam abține să nu mă gîndesc la el, cum zăcea pe patul de spital. Chiar şi atunci cînd au venit să mai taie o bucată din soldatul mut de alături, eu tot la Magee mă gîndeam. Cînd s-a pornit iar, să mă implore să-l omor, i-am cerut să-mi vorbèscă despre iubita lui.

„Despre cine?"

„Iubita ta. N-ai zis c-ai o iubită?"

„Nu mai am aşa ceva. Nenorociții ăştia mi-au luat-o şi pe ea odată cu restul corpului".

„Dar ai avut o iubită."

„Da, sigur."

„Atunci povesteşte-mi ceva despre ea."

„De ce?"

„Pentru că aşa ți-am cerut".

A rămas tăcut un moment îndelungat. Eu am crezut că adormise.

„Numele ei, mi-a zis în cele din urmă, este Glennis.

Cea mai frumoasă fată din Prince Hill". Mi-a spus multe despre ea, cît era de drăguță, cît de bună, cît de veselă, şi tot povestind, mi-a făcut şi portretul vieții lui din Cincinatti. Lucra ca culegător la Enquierer. *Se ducea la meciuri de baseball la Redland Fields şi juca şi el ca aruncător la echipa din Cincinatti a federației de baseball a Uniunii Internaționale a Tipografilor. Se ducea la biserică şi ajuta la colectarea de fonduri pentru ajutorarea săracilor. Serile şi le petrecea la grădina de bere* Wielert *de pe Vine sau alături de Glennis, pe veranda casei ei din Prince Hill. În vreme ce el îmi vorbea de viața lui bună şi onestă de dianinte de război, eu simțeam doar gustul amar al vieții mele. Mi-a spus totul, şi, după aceea, s-a plîns că toate aceste lucruri dispăruseră. Încă o dată mi-a cerut să-l omor.*

„Nu", l-am zis. „Nu mergi să mori".

„Eu cred că nu merit să trăiesc în halul ăsta".

„Poate că nu, dar n-o să te omor".

„Ei bine, la naiba cu tine", mi-a spus.

Pe la jumătatea acelei săptămîni, colonelul ne-a adus medaliile. S-a făcut şi o mică ceremonie, iar eu am stat drepți în vreme ce un adjunct i-a dat colonelului cutia iar el a scos de acolo medalia pe care mi-a prins-o de pijama. „Pentru merite deosebite şi pentru un curaj ieşit din comun în bătălia de la Cantigny", mi-a spus. Cînd am văzut medalia şi panglica roşie albă şi albastră aproape că mi s-a făcut rău. Lui Magee i s-a dat o recomandare scrisă din partea ofițerului său comandant pentru curajul arătat în bătălia de la Cantigny. Atunci am aflat că el s-a aflat printre cei care m-au urmat în contraatacul meu nebunesc.

Două nopți după aceea a început să mă implore iar.

„Nu", i-am răspuns. „Sîntem cu toții blocați aici, de ce tu să scapi şi noi nu?"

„Dacă aş putea, te-aş omorî, camarade, jur că da".

„Numai că nu poți, nu?"

„Aşa, sigur, dă vina pe mine pentru neputinţa mea, ticălos ce eşti".

„Va trebui să suferi la fel ca şi noi ceilalţi".

„Mai bine mi-ai povesti despre suferinţa ta, camarade. Spune-mi cît de teribil este faptul că poţi încă vedea. Spune-mi cît de înjositor este că de bine de rău mai ai încă o mînă cu care să te poţi hrăni. Spune-mi cît de oribilă este libertatea ta de mişcare, cît de îngrozitor e că poţi ieşi prin holuri să te plimbi. Singur, aşa cum sînt eu, postat în pat, toate-s bune şi frumoase, n-am absolut nici un motiv să-mi doresc să mor".

„Taci din gură", l-am repezit furios. Eram amarnic de furios şi invidios pe inocenţa lui. „Taci din gură şi-o să-ţi spun pentru ce aş avea nevoie să mor, şi atunci o să vezi ce-o să te bucuri că nu eşti în locul meu". Şi uite aşa i-am spus ceea ce nu am mai spus nimănui, ceea ce o să-ţi spun şi ţie copilul meu, ca o palmă venită din mormînt.

Familia mea avea un magazin foarte elegant pe strada Market din Philadelphia. Întotdeauna avusesem bani, dar, pe cînd mă aflam la Yale, *magazinul a intrat într-o criză financiară gravă. Cum tata murise pe cînd eram eu mic, îi rămăsese unchiului meu sarcina să salveze magazinul. Aşa că s-a apucat să se lupte cu banca. Eu am hotărît s-o apuc pe o cale ceva mai uşoară şi ca atare m-am logodit cu o femeie al cărei tată era un afacerist îngrozitor, dar extrem de bogat. Tatăl logodnicei mele a fost de acord ca după nuntă să cumpere o parte din afacere, să domolească băncile şi să salveze compania. Femeia cu care trebuia să mă însor era frumuşică şi bine crescută şi părea destul de inofensivă. Mi se părea că era o tranzacţie de afaceri destul de bunicică.*

În vreme ce făceam planurile pentru nuntă, m-am trezit îndrăgostit pînă peste urechi. Din nefericire, nu m-am îndrăgostit de logodnica mea ci de sora ei mai

mică, care mă iubea cu aceeaşi pasiune. Pînă atunci deja se făcuseră toate aranjamentele necesare şi ca să mă duc la tatăl fetelor să-i explic toată încurcătura nu se putea şi în plus, aş fi ruinat orice şansă de a pune din nou pe picioare afacerea familiei. N-aveam de ales decît să continui aşa cum începusem. Dar, chiar şi aşa, n-am avut trăia să renunţ la iubita mea, şi, inevitabil, pînă la urmă a rămas însărcinată.

În unicul meu act de curaj, am decis să fug cu sora mai tînără şi se îndur vrăjmăşia celor două familii. Mai erau numai cîteva zile pînă la nuntă cînd m-am hotărît să mă întîlnesc cu ea în spatele casei ca să fugim. Dar mai întîi, mi-a spus ea, trebuia să-i mărturisească totul surorii ei, logodnicei mele, să- i explice totul. Ploua în noaptea aceea şi era întuneric beznă. Am aşteptat pe veranda casei menajerei, care, în noaptea aceea era neocupată, să apară iubita mea cu valiza. În cele din urmă am zărit silueta unei femei, coborînd agale panta. Inima mi-a sărit de bucurie, numai că spre mine nu venea sora mai mică. Nu era deloc ea.

Logodnica mea s-a apropiat fără zgomot de mine. Avea pe umeri o pelerină de ploaie. Îşi ţinea mîinile împreunate în faţă. În întuneric, chipul părea să-i strălucească precum în focurile iadului.

„Scumpul meu", mi-a zis. „A avut loc un accident teribil".

Cu groaza în suflet am urcat dealul după ea. Ploaia îmi curgea şiroaie pe faţă. Apa îmi intrase deja în pantofi. Haina era cu totul nefolositoare în faţa acelui potop. Mi-am urmat logodnică pînă pe peluza din spate, acolo unde era statuia Afroditei, locul unde plănuise ea să ne căsătorim. Acolo era un fel de oval de pămînt proaspăt săpat care avea să fie plantat cu flori pentru ceremonie. Pe pămînt, era iubita mea, întinsă alături de valiză pe care o pregătise chiar în acea seară pentru fuga noastră. Lama unei cazmale îi despicase gîtul şi se înfipsese

în pămînt. Mînerul ei de lemn se ridica ca un semn funebru din pămîntul plin de sînge.

Am căzut în genunchi pe pămînt şi am izbucnit în plîns. Am strîns-o la piept, aşa plină de sînge cum era. Mi-am pus obrazul pe pîntecul fetei moarte şi am simţit răceala acolo unde înaitne erau două vieţi preţioase.

În vreme ce eu plîngeam, scumpa mea logodnică, aşa de drăguţă şi de bine crescută, mi-a explicat ce scandal ar ieşi dacă lumea ar afla de legătura mea cu sora ei, de sarcina pe care o purta aceasta, de accidentul avut şi de moartea ei, cum toate aceste lucruri ne-ar afecta pe toţi, dar cel mai tare mi-ar afecta mie familia. Încă mai puteau salva afacerea familiei mele, mi-a zis ea, şi i-aş scuti pe toţi de o viaţă de sărăcie, dacă continuam aşa cum trebuia. Nu mi-au trebuit mai mult de zece minute ca să mă decid. Am înfăşurat-o pe iubita mea în haina de pe mine şi, cu cazmaua însîngerată i-am săpat groapa în pămîntul afînat. Apoi am îngropat-o şi pe ea şi valiza la picioarele statuii.

Nu-mi mai amintesc ceremonia cununiei pentru că eram beat mort. Eu şi mireasa mea am plecat spre Europa chiar a doua zi pe un vapor imens într-o călătorie de patru luni de care nu-mi mai amintesc. În Europa n-am văzut decît barurile şi tavernele. Cînd ne-am întors la Philadelphia, am găsit un club destul de select în care puteam să stau să beau în linişte şi unde mă puteam ascunde de nevastă şi casă şi unde mă puteam întovărăşi în voie cu toate tîrfele. Am avut un fiu, soţia mea şi cu mine, născut din decepţie şi ură şi volenţă, iar după aceea nici n-am mai vrut să am de-a face cu ea. Ca să pună capac la toate, cum de altfel era şi de aşteptat, scumpul meu socru a vîndut pe sub nasul nostru afacerea familiei, făcînd rost de o altă avere pentru el şi ruinîndu-mi unchiul. Cînd a apărut ocazia de a mă înrola în aramtă ca să mor în Franţa, am sărit pe ea cu mult elan. În prima mea bătălie, cum am avut ocazia, am

condus acel contraatac smintit şi am fost rănit. Ce nenorocire că am apucat să supraviețuiesc ca un erou.

I-am spus toate astea caporalului Magee la Spitalul general nr. 24, în vreme ce el m-a ascultat tăcut, fără să mă întrerupă.

„Dacă aş avea un braț", mi-a zis în cele din urmă, foarte serios, un singur braț, ți-aş face un pustiu de bine şi te-aş omorî. Dar nu m-aş schimba pe mine cu tine, nici pe toți ochii din China„.

Febra mi-a cedat chiar în noaptea aceea, după ce-mi deschisesem inima în fața lui Magee. Infecția ciotului începu să treacă. Puteam respira mai bine, de parcă de pe piept mi s-ar fi ridicat o mare povară.

Magee şi cu mine am devenit prieteni apropiați. Rănile au încetat să-i mai supureze şi mirosul de putreziciune i-a dispărut. El îmi tot povestea despre viața lui din Cincinnati. Eu îi citeam cu glas tare din ziare, despre avansul lui Pershing, sau îi citeam scrisorile trimise de Glennis. În plus, transcriam cu minuțiozitate toate minciunile lui cu privire la condiția sănătății sale pe care apoi le trimiteam iubitei. „Doctorii se aşteaptă că în cîteva luni să fiu ca şi nou. Ai grijă ca la ziar să-mi păstreze postul pentru că tu şi cu mine vom sărbători întoarcerea mea în mare stil". I-am citit mult şi din Biblie. Am crezut că suferințele unui om bun îi vor mai alina chinurile, dar Cartea lui Iov nu era ceea ce dorea el să audă. Cum prefera un erou ceva mai activ, m-am apucat să-i citesc din Samson. „Lasă-mă să mor cu filistinii", îl imploră Samson pe Domnul şi asta era partea care-i plăcea lui Magee cel mai mult. Cînd veneau asistentele cu mîncarea, eu le luam tava din mîini şi-l hrăneam singur.

Erau unele momente noaptea cînd mă îndoiam că mai eram încă în viață, şi numai strigînd la el şi el răspunzîndu-mi mă ajuta să-mi dau seama de existența mea corporală. Magee era oglinda mea, fără el nu puteam fi sigur de propria-mi existență. Şi oglinda mea

începu să-mi arate un adevăr şocant. Magge se plîngea deseori de crampe la mîini cînd de fapt nici nu le mai avea. Îmi spunea de lucruri pe care le vedea cînd de fapt nu mai avea ochi. La fel îmi simțeam şi eu brațul la fel de solid ca înainte, deşi ştiam că fusese tăiat de chirurgi. Toate numai iluzii care mă făceau să mă întreb dacă nu cumva şi patul pe care eram întins ş spitalul şi tot ce mi se întîmpla nu erau toate iluzii? Noaptea, mă credeam eu şi cu Magee ca două frunze pe o ramură, plecîndu-se în bătaia vîntului, legați laolaltă pe eternitate, ceea ce-mi oferea o mare alinare. Bunătatea lui devenise o parte din mine. Răutatea mea fusese împărțită şi teribil de diluată. Aşa că mă simțeam legat de Magge, cum nu mă mai simțisem niciodată înainte legat de cineva. Şi, prin această legătură, am ajuns să-mi înțeleg viața, lucru care poate ți se va părea ciudat. Aşa cum sicomorului îi cresc frunze pe care le întinde spre lume, aşa şi universul întinde spre lume umanitatea. Individualitatea noastră e mai mult iluzie, pentru că noi toți rămînem, întotdeauna, parte a marelui copac al creației, aşa cum şi el este parte din noi. Acestea, copile, sînt adevăruri pe care le-am aflat alături de Magee, la spitalul din Etaples, şi pe care acum, ți le trec şi ție.

Doctorii veneau la noi de două ori pe săptămînă. Se uitau la fişele prinse de stinghia de la picioarele paturilor şi discutau cazurile noastre de parcă noi nici n-am fi existat. Unul era bătrîn şi înalt, celălalt bătrîn şi scund. Trăncăneau mereu între ei în franceză. După multe săptămîni, mi-au spus că plămînii mi s-au vindecat destul de bine, că ciotul brațului scăpase de infecție şi că puteam să merg acasă. Mi-au spus că de tuse nu voi scăpa niciodată, dar că nu-mi va face nici un rău. M-au asigurat că mă voi însănătoşi complet. I-au spus lui Magge că nu mai aveau ce să facă pentru el şi că va fi transportat cît de curînd acasă. Plecările noastre fuse-

seră programate pentru luna care venea.

Imediat după plecarea lor, Magee a început iar să se roage de mine să-l termin, explicîndu-mi că n-o putea lăsa pe Glennis să-l vadă în halul în care era.

I-am spus să mă scutească pentru că, acum că-l cunoşteam şi că-l iubeam, nu i-aş fi putut face nici un rău sub nici o formă, dar el n-a încetat. Rugămințile lui erau puternice şi patetice în acelaşi timp. Într-o după amiază, pe cînd el dormea, i-am scris o scrisoare lui Glennis din partea mea în care i-am descris bunătatea şi curajul lui Magge şi starea lui exactă. I-am explicat că banii nu erau o problemă, că aveam acces la sume mari ca să-i pot asigura lui Magee tot confortul, dar că avea nevoie de cineva care să-l îngrijească cu toată dragostea. I-am dat scrisoarea asistentei s-o pună la poştă în vreme ce el încă mai dormea.

Zilele care mai rămăseseră pînă la plecare noastră treceau în goană. Ţineam ferestrele deschise toată ziua din cauza căldurii. De afară veneau zgomotele unei lumii în continuă agitație, o lume căreia nu-i păsa de rănile noastre. I-am citit lui Magee povestea lui Samson din nou şi i-am citit despre prăbuşirea iminentă a Germaniei. Scrisorile lui Glennis erau plin de veselie. La final îi scria de fiecare dată că de abia îl aştepta acasă, că de abia aştepta să-l simtă strîngînd-o în brațe.

„E o fată tare dulce" mi-a zis Magee. „O fată bună. Merită ceva mai bun de la viață".

„Nimic nu e mai bun decît o viață cu tine", i-am spus eu.

Cu cinci zile înainte să ne transporte de la spital pe vasul care urma să ne aducă în țară, a sosit şi răspunsul ei la scrisoarea mea.

Întors din război, infirm, cu un braț lipsă, am făcut lungi plimbări în jurul Veritas-ului. Mi-am învățat fiul cum să tragă cu puşca tatălui meu. Arma este un monstru cu

țeavă largă şi vor mai trece mulți ani de acum încolo pînă s-o poată mînui cum trebuie, dar o strînge la piept de parcă ar fi ceva rar şi prețios. La un moment dat m-a întrebat de războ şi am stat să-i explic că acolo întîlneşti numai moarte şi durere, nu gloria. Într-o zi l-am prins la mine în cameră, admirînd medalia. I-am smuls-o din mînă. L-am invitat să vină apoi cu mine pînă la iaz. „Uite cît valorează medalia asta", i-am spus şi am aruncat-o în mijlocul apei. S-a scufundat rapid şi s-a dus la fund unde ar trebui să rămînă pe veci.

Cînd m-am simțit mai bine, m-am urcat în trenul spre Pittsburgh şi de acolo în cel de Cincinnati. Din gară am luat un taxi pînă în partea mai înaltă a oraşului, în Prince Hill. Glennis mă aştepta într-o căsuță de cărămidă. Părinții ei m-au invitat la prînz şi m-au servit cu şnițele şi mazăre nouă şi salată de cartofi cu oțet dulce. Mama ei mi-a tăiat carnea din farfurie şi mi-a spus ce mare admirație au avut ei pentru Magge. După masă am rămas singur cu Glennis în salon. Era o fată foarte drăguță, roşcată şi cu pistrui, Magee nu se înşelase în privința asta. I-am dat plăcuțele lui de înmatriculare şi galoanele şi citația de la ofițerul lui pentru curajul dovedit la Cantigny. Nu mi-a putut răspunde, pentru că avea chipul îmbujorat de ruşine. Ultimul lucru pe care i l-am dat înapoi, a fost scrisoarea de răspuns la scrisoarea mea. „A murit înainte să sosească", i-am spus. „N-a ştiut niciodată".

Aici ea a izbucnit în lacrimi şi m-a prins cu brațele pe după gît şi şi-a culcat capul pe umărul meu. Am bătut-o pe spate şi am încercat s-o alin cu cuvinte false. Intenționasem să-i arunc în față trădarea, dar un val uimitor de bunătate m-a făcut să o alin şi s-o reconfortez în loc s-o cert. În vreme ce ea continua să mă îmbrățişeze, mi-am dat seama că schimbarea mea de atitudine se datora chiar lui Magee. Pentru că devenisem unul. El fusese cel care-mi dăruise bunătatea şi mai diluase răul.

În vreme ce ea-mi plîngea pe umăr pentru pierderea suferită, eu lăcrimam de fericire pentru cîştigul meu. Fără Magee, copilul meu, nu aş fi avut niciodată capacitatea s-o iubesc pe mama ta.

Trebuie să fii sigur c-am iubit-o pe mama ta, cu toată inima, sufletul şi trupul meu. Am văzut-o pe mama ta, după mulți ani, în vreme ce făceam una dintre plimbările mele lungi. Stătea pe aceeaşi verandă pe care o aşteptasem eu pe iubita mea ca să fugim cu nouă ani în urmă şi mi-a arătat o carte pe care tot eu i-o dăruisem pe cînd era numai o copilă. Din ziua aceea a început să-mi citească şi pînă în ziua de acum. Avea în ea o singură calitate deosebită de a celorlalți oameni, o grație şi un fel al ei de a ierta orice pe care o mai găsisem doar la Magee. Şi, prin dragostea mea pentru mama ta, am simit aceeiaşi legătură uimitoare cu universul, pe care o mai simțisem atunci cînd zăcusem în spital alături de el. De multe ori mi-am dorit ca moartea să mă fi cruțat de viața pe care o duceam, dar, cred că nu mi s-a permis să mor numai ca s-o pot iubi pe mama ta. Este singurul lucru adevărat pe care l-am făcut. Dacă ar fi cred că mă născusem pentru un scop anume, atunci acela era s-o iubesc pe ea total, complet şi fără echivoc. Dacă n-am făcut-o bine, atunci asta e din cauza slăbiciunii mele, nu din cauza vreunui defect al ei. Să spun că mi-aş da oricînd viața pentru ea ar fi ceva prea uşor şi simplu. Aş trăi însă pentru ea, ca s-o pot iubi mai departe, să fiu alături de ea pentru tot restul zilelor mele. Tu, copilul meu, eşti rodul nobil al acestei iubiri.

În clipa asta mama ta are grijă de bunica. Bunica ta nu mai are mult de trăit şi, cînd se va termina totul, vom pleca cît mai repede cu putință de la Veritas. Îl vom lua pe fiul meu şi vom încerca să evadăm de trecutul nostru. Tu vei fi adus pe lume departe de locul blestemat. Doctorii s-au înşelat, plămînii mei nu au fost bine, aşa cum mi-au promis. Am devenit tot mai şubred. Scuip

mereu bucăți de țesut însîngerat. Sînt pe moarte. Pot simți forța puternică a morții pe fața mea, aşa cum Magee a simțit forța pernei apăsate de mine pe fața lui. Atunci cînd i-am îndeplinit ultima dorință în spitalul acela din Etaples, recitam cu glas tare ultimele cuvinte ale lui Samson: „Oh, Dumnezeule bun, aminteşte-ți de mine, mă rog Ție. Să-mi dai putere, mă rog Ție, numai de data asta". S-ar putea să nu trăiesc destul ca să- ți spun toate astea şi din acest motiv m-am apucat să scriu această scrisoare. Dacă n-ar fi mama ta, aş muri de bunăvoie, dar nu mă îndur să mă despart de dragostea ei, sau de bucuria pe care mi-o dăruieşte fiul meu şi gîndul la apropiata ta naştere.

Aminteşte-ți de răutatea mea ca să nu mă jeleşti, copilul meu. Aminteşte-ți de dragostea pe care i-am purtat-o mamei tale şi păstreaz-o mereu undeva aproape de inimă. Să nu-l uiți pe omul care mi-a dat puterea s-o iubesc pe mama ta şi s-o accept pe cea a ei, pentru că atît el cît şi eu vom fi mereu o parte din tine, omul al cărui nume îl vei purta tu, aşa cum am căzut de acord şi eu şi mama ta, caporalul Nathaniel Magee.

Cu toată dragostea noastră,
Christian Shaw»

PARTEA A CINCEA

ORHIDEELE

Cei bogați seamănă cu lupii hămesiți, care, o dată ce au gustat din carnea de om, nu-şi mai doresc să mai mănînce şi altceva.

Jean-Jacques Rousseau

54

PE RÎUL MACAL, CAYO, BELIZE

Ne-am lansat pe rîul Macal de pe un mic debarcader mîlos aflat la cîteva mile mai la sud de San Ignacio. Ne aflăm într-o canoe de lemn, făcută dintr-un singur trunchi de copac, canoe pe care Canek a închiriat-o de la un belizean care locuia pe malul rîului şi care o făcuse chiar el cu mîna lui.

Jungla se ridică în jurul nostru ca nişte pereți verzi, punctată de boboci galbeni şi roşii, iar lumea din spatele acelor pereți este vie şi agitată şi pînă la noi răzbat sunete de animale şi păsări. Copacii care se ridică deasupra noastră sînt deşi şi printre ramuri au nişte plante ciudate, despre care Canek mi-a spus că sînt orhidee sălbatice. Peştii sînt o mulțime în apă, peşti tropicali, colorați, iar în aer, în jurul nostru, mişună nenumărate insecte. Muşcăturile lor se umflă imediat, şi eram plin de astfel de muşcături.

În servietă, înfăşurată în plastic ca să fie protejată de umezeală în timpul călătoriei, este originalul scrisorii lui Christian Shaw, care fusese redactată cu mai bine de trei sferturi de secol în urmă. În vreme ce călătoresc prin mijlocul junglei mayaşe stau şi mă întreb dacă nu cumva

revelația pe care o avusesem în vîrful lui El Castillo nu era oarecum similară cu ceea ce experimentase Shaw prima dată alături de camaradul său rănit. Beth, care în ultima vreme înterprinsese nişte studii a acestor lucruri, mi-a zis că în scrisoarea lui Shaw vedea începuturile unei ideologii spirituale reminiscente din Vedanta, unul din sistemele clasice ale filozofiei indiene, care învață că multiplicitatea obiectelor în univers este aproape iluzorie şi că eliberarea spirituală vine odată cu alungarea iluzoriului şi cu înțelegerea manifesătrii sinelui ca o altă parte a întregului.

Dar revelația scrisorii nu consta în schimbarea care avusese loc în Christian Shaw, în mărturisirea lui că ştiuse de la bun început de faptul că Faith o omorîse pe Charity şi că el îi devenise complice ajutînd-o să-o îngroape în grădină, deşi, această mărturisire răspundea la multe întrebări ridicate cu privire la destinul familiei Reddman. Nu, cel mai interesant aspect al scrisorii era un nume. Numele camaradului de suferință al lui Shaw, vecinul de pat din spitalul din Franța, numele cu care avea să fie botezat mai tîrziu bastardul lui Christian Shaw şi al Emmei Poole, numele care arăta clar cine era făptaşul asasinatelor din familia Reddman. Pe acest om îl vînam acum, împotriva lui făcusem proces de crimă, proces civil, el care era singurul beneficiar al fondului Wergeld din care voiam să-mi trag şi eu averea. Morris fusese cel care aflase pentru mine înțelesul cuvîntului Wergeld. Noi crezusem la început că trebuia să fie un nume de familie, dar era cu totul altceva, uşor de priceput din oricare dicționar. În timpurile feudale, cînd cineva era omorît, se dădea atunci o sumă sub forma de recompensă pentru a evita o altă vărsare de sînge drept răzbunare. Această plată, această sumă compensatorie era numită *wergeld.* Faith Reddman Shaw nu încercase decît să plătească pentru crimele tatălui ei ca să satisfacă pofta de răzbunare a singurului nepot al lui Elisha

Poole, însă, din păcate, eşuase lamentabil în această încercare a ei.

Deasupra noastră, pe ramuri, am observat o mulțime de şopîrle, care de abia se tîrau pe ramuri, jucîndu-se, urcîndu-se unele pe altele, şi aruncîndu-se efectiv în apă. în vreme ce stăteam comod în barcă, privind iguanele şi apropiindu-mă tot mai mult de şopîrla ucigaşă pe care o urmăream, nu am avut cum să nu observ paralelele evidente dintre lupta Reddman-ilor pentru avere şi războiul dintre Raffaello şi Calvi pentru controlul asupra mafiei din Philadelphia şi rîul de bani obținut prin mijloace ilegale.

Cît de multe sacrificii au făcut cu toții numai de dragul banilor este de-a dreptul uimitor. Deocamdată mafia a căzut la pace, lupta mortală pentru control fiind dată pe docul patru din şantierul naval. Ceea ce a fost surprinzător a fost faptul că, deşi mulți soldați au pierit în luptă, în sudul oraşului nu a fost prea mare agitația. Desigur, au fost ceva zvonuri despre război şi corespondentul mafiei de la *Inquirer's* a pus cîteva întrebări incomode în articolul lui, dar totul s-a stins foarte repede şi viața şi-a reulat cursul normal, de parcă oamenii morți nici măcar nu fuseseră născuți. Acum eu am ieşit din combinație, aşa cum mi-am dorit de la început, şi sînt al naibii de recunoscător pentru asta.

Am avut şi o întîlnire finală cu Earl Dante la Tosca's în care s-au stabilit cu claritate regulile separării mele de organizație. Dosarele şi-au schimbat căminul şi s-au făcut jurăminte de păstrare a secretelor. Adevărul este că după aceea ne-am privit unul pe celălalt cu îngrijorare. El nu avea încredere în mine că nu l-aş trăda dacă mi s-ar ivi ocazia de a stoarce un ban în plus, eu n-aveam încredere în el că nu m-ar ucide doar din plăcere odată ce va pune mîna pe puterea absolută.

În fața noastră se vede o cotitură a rîului. O pasăre neagră uriaşă şi cu capul roşu, ne zboară pe deasupra şi

aterizează greoaie pe o ramură.

– Spune-mi, Canek, îi zic, simțind că ne apropiasem mult de locul cu pricina. Cînd am fost cît pe ce să fiu jefuit în Belize City, a fost ceva real sau a fost numai o înscenare în beneficiul meu?

El rămase tăcut un moment lung. Vîsla face un zgomot uşor prin apă.

– A fost pe bune, îmi zice el într-un final. Belize City poate fi un loc primejdios pentru străini, deşi, dacă n-ar fi apărut cei doi, aş fi organizat ceva asemănător a doua zi.

– Ei bine, atunci încă o dată mulțumiri pentru că m-ai salvat, i-am spus.

– N-a fost mare lucru, îmi răspunse Canek.

Nu sînt foarte sigur cînd mi-am dat seama de adevăratele intenții ale lui Canek. L-am bănuit de cînd păruse prea perfect ca să fie şi adevărat, mai exact omul pe care-l doream pentru a întreprinde cercetările prin Belize. Ideea aceasta a prins rădăcini în mintea mea atunci cînd el a rămas afară pe cînd eu am intrat în sucursala Băncii Belize din San Ignacio, de parcă s-ar fi temut ca nu cumva casierii să-l recunoască drept omul care venise să facă retragerile de bani din contul care mă interesa pe mine, şi sămînța astfel sădită a început să crească atunci cînd el s-a oferit voluntar să facă unele cercetări pe la ferme pe cînd eu sondam tîrgul din San Ignacio. Iar cînd Rudi mi-a vorbit de localnicul cu maceta ciudată care luase provizii pentru tabăra din junglă, atunci am fost sigur. De fapt, nu mă deranjează, este reconfortant să ştiu că mă aflu pe drumul cel bun, să ştiu că n- am cum să mă pierd, şi că, indiferent ce se va întîmpla, Canek îmi va fi aproape, de partea mea.

– Este un ucigaş, îi zic.

– Ceea ce a făcut în țări străine nu este treaba mea.

– Ştii ce vrea de la mine?

– Nu, Victor.

– Doar n-o să-l laşi să mă omoare, nu, Canek?

– Nu dacă pot să-l împiedic, îmi răspunde el.

Imediat după ce am dat o altă curbă am văzut, la fel de clar ca un semn de pe stradă, mormanul imens de pietre şi copacul venerabil, cu rădăcinile noduroase întinse pînă în apă. Pe mai era un loc bătătorit şi acolo se îndreptă şi Canek. Sare în apă şi leagă barca de un copac, iar eu pot astfel să păşesc pe teren solid cu pantofii mei cei negri şi groşi. În pofida căldurii mi-am luat haina şi mi-am pus-o pe mine, mi-am încheiat cămaşa şi mi-am strîns cravata. Gulerul mă freacă de muşcăturile de insecte de pe gît, dar tot nu vreau să mă dau bătut. Vreau să arăt la fel de oficial şi de scorţos ca un contabil. Oare e numai o dorinţă gîndul că nimeni n-ar omorî un bărbat îmbrăcat în costum? Îmi iau şi servieta, îi fac semn lui Canek şi o pornim la drum pe o potecă în mijlocul junglei.

Deodată ajungem într-un luminiş. Se vede bine o potecă de iarbă proaspăt tunsă şi la capătul ei, pe o ridicătură, o cabană, veche, de lemn, oarecum asemănătoare cu casa Poole de la Veritas, doar că veranda acestei case este acoperită de vegetaţie luxuriantă. Cea mai neobişnuită privelişte rămîne însă peluza tunsă, ca la orice casă din suburbiile americane, ascunsă aici în sălbăticia junglei, iar casa este înconjurată de tufişuri perfect îngrijite, cu flori de toate culorile.

Apoi l-am văzut, îmbrăcat în salopetă, cu mănuşi lungi şi galbene pe mîini, stînd în mijlocul unui nor de mici fluturi galbeni, cu o foarfecă argintie cu care lucra la un tufiş înalt şi spinos, tăind ritmic ramurile rebele.

Parcă simţindu-ne prezenţa se opreşte din tăiat şi, cu ochiul înconjurat de semnul acela roşu, mă priveşte fără pic de furie. Pe chip îi apare un zîmbet sincer încîntat.

– Victor, îmi spune Nat, nepotul lui Elisha Poole şi ucigaş de Reddmani. Bine ai venit în Belize. Te aşteptam.

55

UNDEVA ÎN JUNGLĂ, CAYO, BELIZE

– Ciupercile din aer fac treaba asta, îmi explică Nat în vreme ce ne plimbam încet, unul lîngă altul printr-o grădină de flori ornamentale dintr-o margine a casei. Sînt flori în ghivece şi altele care cresc printre mormane de pietre şi flori care atîrnă de pe trunchiuri putrede de copac special plantate în pămîntul din grădină. O ciupercă specializată care hrăneşte semințele în germinație. Este peste tot prin jungla asta, în fiecare răsuflare. Este sîngele vieții pentru o orhidee. Desigur, ca orice altceva, scumpele mele au nevoie de o plivire atentă ca să-şi mențină splendoarea, dar mie nu mi-a fost niciodată frică să plivesc.

Nat îmi arătă colecția de orihidee exotice. Crescuse cîteva şi pe prorpietatea familiei Reddman, în camera-seră din casă, însă acolo numai cele mai rezistente soiuri reuşiseră să prospere. Dar aici, în această grădină tropicală infestată de ciuperci, putea creşte orice. Orhideele sînt lumina vieții lui acum, copiii lui.

– Colecția mea este neprețuită, îmi zice.

Eu nu comentez asupra ironiei evidente. În vreme ce ne continuăm turul, continuu să car servieta după mine şi să transpir în costum. Canek, cu pălăria de cowboy pe cap şi cu maceta la brîu se ține cam la zece paşi în urma noastră.

– Aici este orhideea răsturnată, îmi zice Nat, arătîndu-mi o floare fragilă, cu trei petale căzute, rozalii, care păreau să înconjoare ceva ce semăna cu o buză albă.

– Foarte frumos, îi zic.

– *Masdevallia*, zice el mai departe, arătînd spre o floare roşie cu trei petale ascuţite.

– Minunată.

– *Rossioglossum*, zice iar, trecîndu-şi degetele peste nişte petale pătate ca leoparzii grupate în jurul unui miez galben, şi *Cattleya*, continuă mîngîind cu blîndeţe o floare cu petale pătate cu roz înconjurînd o izbucnire de purpuriu; aici e *Dedrobium nobile*, arătă el mai departe, aplecîndu-se să miroasă o floare violetă cu un centru negru obscen.

– Sînt toate uimitoare, îi zic eu plictisit.

– Da, aşa este. Uite aici este una dintre cele mai grozave. *Disa uniflora*, mîndria Africii de Sud. Se apucă să dezmierde o floare de un roşu aprins care avea la mijloc ceva care semăna cu un organ bărbătesc, cu un penis ce avea pînă şi testicole.

– Cred că e vremea să trecem la afaceri, i-am zis plictisit.

Nat se opreşte şi se întoarce să mă privească de parcă aş fi întrerupt cel mai important tur din lume, dar după aceea pare să se destindă şi îmi zîmbeşte.

– Mare dreptate mai ai şi tu, Victor. E timpul pentru afaceri. O să pun să ni se servească ceaiul pe verandă. Acum te rog să mă scuzi, trebuie să mă schimb. Se îndepărtă abrupt de mine, pornind spre spatele casei.

Atunci cînd am dat să mă duc după el, Canek s-a apropiat de mine şi m-a prins de braţ.

– Te conduc eu pînă pe verandă, îmi zice, ducîndu-mă apoi în partea din faţă a casei, spre scări. Nu observasem că în capul acelor scări, trei trepte de fapt, era o uşă acoperită de plasă pentru ţînţari, aşa cum era de fapt acoperită toată partea din faţă a casei. A împins

puțin uşa de plasă cît să apucăm să intrăm, după care a închis-o cu grijă la loc. În fața intrării, sub un ventilator mare, era aşezată o masă cu farfurii şi cîteva platouri de prăjituri. Două scaune fuseseră aşezate la un cap şi la altul. Canek mi-a tras un scaun pe care să mă aşez, după care a dispărut în casă, lăsîndu-mă singur. Răcoarea de la ventilator este foarte plăcută. Pe peluză văd o grămadă de pui de găină, scurmînd prin iarbă.

Zece minute mai tîrziu pe faimoasa lui verandă apare şi Nat, arătînd superb în pantaloni albi şi cămaşă de asemenea albă, cu mînecile suflecate.

– Vine imediat şi ceaiul. Ceai la gheață. Cîtă vreme generatorul funcționează ne putem bucura de ventilator şi gheață.

– Am cîteva lucruri pentru tine, i-am zis, deschizînd servieta.

– De abia aştept să văd ce anume, îmi răspunse el chicotind.

– Aceasta este o copie legalizată a procesului civil privind plătirea de daune pentru uciderea lui Jacqueline şi Edward Shaw, proces pe care l-am cîştigat. Vei observa că suma respectivă se ridică la o sută de milioane de dolari.

– Ei bine, rosti el privind hîrtia cu un interes domol, ce înseamnă o sută de milioane între prieteni?

– Iar aceasta este o notă de deposedare care a fost emisă odată cu sentința prin care mi se dădea mie cîştig de cauză. Ar trebui să te prezinți luna viitoare la mine la birou la zece, la data trecută pe document.

– O să mă aştepți cu gogoşi, Victor. Îmi plac la nebunie gogoşile.

– Iar aceasta este o citație introdusă de avocatul meu din Belize chiar aici, pentru a se aproba deposedarea de bunuri. După cum observi, în această citație cerem toate bunurile pe care le ai în Belize, ceea ce înseamnă şi proprietăți cu toate îmbunătățirile efectuate,

cu alte cuvinte, acest teren cu casa şi grădina de orhidee. M-am bucurat să aud că această colecţie este neprețuită.

– Dacă e neprețuită nu înseamnă că poate aduce orice sumă de bani, tinere. Asta ca să ştii. Terenul pe care ne aflăm acum este închiriat de la familia Panti, casa valorează cît preţul lemnului, iar orhideele le voi lua cu mine atunci cînd mă voi strecura peste graniță, care e doar la cîțiva kilometri mai departe, şi unde am închiriat preventiv un alt teren, o altă casă.

– Atunci o s-o luăm de la capăt în Guatemala. Oricum am anunţat FBI-ul de locul în care te afli, iar procedurile de extrădare au şi început deja.

Mă privi un moment, inelul acela din jurul ochiului întunecîndu-se.

– Tu umbli după mine sau după banii mei?

– După banii tăi, i-am răspuns repede.

– Mă bucur să aud că n-ai nimic personal cu mine.

– Nici vorbă, i-am răspuns. Totul se rezumă la afaceri.

Începu să chicotească în semn de apreciere.

– Bătrînul ăla ticălos, Caludius Reddman, ar fi al naibii de mîndru de tine, Victor.

Canek Panti apăru pe verandă ducînd cu el o tavă pe care se afla o carfă cu ceai şi două pahare sondă. Ne-a aşezat cîte un pahar în faţă pe care apoi l-a umplut pînă la buză. Se mişcă cu aceeaşi grație pe care o admirasem de la bun început. Îi mulţumesc iar el dă tăcut din cap şi dispare. Ridic paharul şi iau o sorbitură bună. Ceaiul este uşor mentolat şi uimitor de răcoros. Nat întinde mîna după carafă ca să-şi umple la loc paharul.

– Nimic nu-i mai bun ca un pahar cu ceai rece pe o zi aşa de călduroasă.

– Mai am ceva pentru tine. Deschid iar servieta şi scot de acolo scrisoarea lui Christian Shaw, încă în

învelişul ei protector de plastic. Îți este adresată ție.

la plicul, îl scoate din învelişul de plastic, îl desface şi se apucă să citească scrisoarea. O citeşte încet, ca şi cum ar fi fost prima dată, şi după cîteva momente bune văd o lacrimă alunecîndu-i pe obraz. După ce termină cu cititul, pune scrisoarea la loc în plic şi se apucă să-şi şteargă lacrimile.

– Mulțumesc, Victor. Sînt cu adevărat mişcat. N-am avut vreme să iau totul cu mine înainte să plec. Şi m-am grăbit cumplit de tare. Ştiam că, mai devreme sau mai tîrziu, aveai să-ți dai seama de ce şi cum am vrut să dispar înainte să înceapă poliția să mă caute. N-am avut timp nici măcar ca să stau la înmorîntarea lui Edward, deşi tare mult mi-ar fi plăcut. Desigur, aş fi avut destulă vreme să-mi scot cutia, dar tu ai fost ceva mai rapid decît mine.

– Numerele codurilor bancare mi-au fost de mare ajutor ca să dau de urma conturilor.

– Speram ca prietenul Walter Calvi să facă rost de ele pentru mine, dar se pare că şi el a dispărut.

– Lucrurile nu i-au mers chiar aşa de bine, i-am răspuns. Dar de ce ai îngropat-o?

– Mi s-a părut potrivit să stea acolo în pămînt. Conținea lucrurile mele cele mai prețioase, moştenirea mea de fapt.

– Am reuşit să-mi dau seama cine erau oamenii din fotografii. Dar ce era cu vederea aia cu stadionul *Yankee?*

– O mică glumă particulară. 19 aprilie, 1923, naşterea a două mari instituții, stadionul *Yankee* şi eu. Începu să rîdă încîntat.

– Mi se pare că ambele instituții au dat de vremuri grele, i-am zis eu cu acreală. Din servietă am scos nişte fotocopii după paginile de jurnal găsite în cutie. Poate că le vrei şi pe astea.

– Da, mulțumesc. Ai fost foarte înțelegător şi drăguț,

Victor, pentru cineva care mă urmăreşte ca un lup. Doamna Shaw mi-a poruncit să ard jurnalul cînd simțea că i se apropia moartea, să ard totul, dar eu am oprit acele părți care se refereau la tatăl meu. Jurnalul ăsta şi scrisorile sînt singurele lucruri care mi-au rămas de la el. Şi, desigur, sîngele lui.

– Mie scrisoarea tatălui tău mi s-a părut extrem de mişcătoare. Mi se pare că în cele din urmă şi-a găsit pacea interioară după nenumărate încercări neplăcute. Aş fi crezut că exemplul lui de dragoste şi înțelegere spirituală te-ar fi putut convinge să renunți la visurile de răzbunare.

– Ei bine, în cazul ăsta te-ai înşelat. El nu era un Poole, nu? Şi a scris scrisoarea înainte să fie omorît de un Reddman.

– Kingsley era fiul lui. Nu a ştiut ce făcea.

– Nu Kingsley, neputinciosul ăla idiot. Da, el a fost cel care a apăsat pe trăgaci, dar doamna Shaw a înfăptuit de fapt omorul. În noaptea aceea o spiona pe mama şi a văzut-o cu tata împreună şi nu s-a putut abține să nu urle. A fost un țipăt atît de inuman încît idiotul de frate vitreg pe care l-am crezut că era caguarul rătăcit prin zonă. A luat puşca tatei şi, cînd doamna Shaw l-a văzut pe tata urcînd dealul, l-a pus pe fiu-său să tragă, iar el şi-a nimerit ținta pentru prima şi ultima dată.

Mă întrebasem deseori ce fusese cu urletul acela pe care Kingsley îl auzise în noaptea aceea în care-şi împuşcase tatăl iar acum ştiam, era țipătul lui Faith Reddman Shaw care erupsese cînd îşi dăduse seama că iubitul acelei fete era de fapt tatăl copilului ei. Cît de pierdută trebuie să fi fost dacă nici în jurnal nu fusese capabilă să scrie adevărul, cît de patetic să nu fie capabilă ca, nici măcar în lumea ei interioară, să nu fie în stare să recunoască anumite adevăruri profunde. M-am întrebat dacă învățase cum să se autoiluzioneze de la

tatăl ei, aşa cum tot de la el învăţase să urmărească prin orice mijloace să-şi atingă ţelurile.

– Deci scrisoarea tatălui tău n-a reuşit să-ţi domolească deloc ura, nu? am întrebat.

– Deloc, chiar deloc. Eu nu sînt interesat de aiurelile astea spirituale. Iar poemele lui şi cuvintele lui de dragoste nu au reuşit să mă înmoaie. Mi-am descoperit şi eu adevărata dragoste, dar cît era ea de minunată pălea în faţa extazului provocat de răzbunare. Dar ştii pe cine au afectat profund aceste scrisori? Pe doamna Shaw.

– Faith Shaw?

– Nimeni alta. I-au schimbat viaţa, aşa mi-a zis. I-au trebuit ani de zile ca să prindă curaj să intre în camera soţului ei după ce acesta a murit. Ani. Dar, cînd a intrat, acolo a descoperit o cheie. În cele din urmă a aflat că putea deschide cu ea sertarul din mijloc al servantei din casa mamei mele, iar acolo a găsit scrisorile. Scrisorile de dragoste ale mamei mele şi scrisoarea pe care tata a redactat-o pentru mine. Au avut un efect neaşteptat asupra ei. I-au însîngerat inima. Nu am crezut niciodată, Victor că nişte cuvinte pe hîrtie pot avea un asemenea efect asupra oamenilor. Mi-a zis c-a văzut vidul din toate dorinţele ei de dinainte şi toate crimele pe care le-a făcut şi de atunci nu şi-a mai dorit altceva decît să îşi afle mîntuirea. Bănuiesc că era coaptă pentru aşa ceva, încă jelind tot ce făcuseră ea şi cu tatăl ei în trecut.

Făceau amîndoi o pereche grozavă, cei doi, ca două boabe de mazăre într-o păstaie. Cred că ţi-ai dat seama că nu şi-a ucis numai o soră, că le-a omorît de fapt pe amîndouă? Pe Hope a otrăvit-o ca să fie sigură că fiul ei va fi singurul moştenitor al averii Reddman. L-a botezat Kingsley, o glumă, şi, înainte de naşterea lui s-a asigurat că a distrus orice pretendenţi la tronul lui. Punea în fiecare dimineaţă otravă în supa pe care o pregătea pentru sora ei muribundă. Şi-a învăţat bine lecţia de la tatăl ei, aşa că a trebuit să-i fie iertate foarte multe. A căutat

mîntuirea cu aceeaşi obstinaţie cu care şi-au urmărit soţul şi apoi averea fiului. Conciliere, iertare, mîntuire, asta a căutat. Ce nefericire pentru-ea că singura potecă pentru realizarea acestor ţeluri trecea prin calea mea.

– M-am întrebat de multe ori cum de ai ajuns pe proprietatea ei.

– Păi, de fapt doamna Shaw a fost cea care m-a adus la Veritas. Mama a avut parte de o naştere foarte grea, şi, nici nu a mai reuşit să-şi mai revină vreodată complet după aceea. A încercat să mă crească singură, dar cum nu avea bani şi nici putere, m-a dat spre adopţie. Nu ştia pe unde sînt atunci cînd doamna Shaw a început să ne caute după ce citise scrisorile alea. Detectivilor ei i-au trebuit nouă ani ca să mă găsească. Părinţii mei adoptivi erau oameni buni. Am avut un cămin fericit, dar, se pare că financiar nu mai stăteau chiar pe roze aşa că propunerea doamnei Shaw li s-a părut irezistibilă. Aşa că eu am fost dus la Veritas ca să devin paznicul ei, grădinarul şi servitorul ei personal. Aşa a zis ea că se poate revanşa faţă de mine, pentru faptul că mi-a furat averea de drept şi că mi-a ucis tatăl, făcîndu-mă grădinar. Ea credea că făcea un bine, şi poate că şi eu aş fi crezut la fel, dacă n-ar fi făcut o singură greşeală. A adus-o înapoi şi pe mama şi a instalat-o în apartamentul în care după aceea a locuit Jacqueline, iar eu am putut să merg s-o vizitez şi să aflu astfel întregul adevăr.

– Am crezut că mama ta era mai presus de ură.

– Poate înainte, dar nu şi după ce l-au omorît pe tata. Cînd ne-am regăsit, Dumnezeu s-o binecuvînteze, nu mai rămăsese nici urmă din femeia pe care o iubise Christian Shaw, doar durerea din corpul ei chinuit şi amărăciunea. Devenise tare rea şi afurisită şi am iubit-o şi mai mult din cauza asta. Ea a fost cea care mi-a spus exact cum să redecorez camera fratelui meu vitreg. Cum el nu voia să aibă nimic de-a face cu maică-sa, a rămas în sacina mea să fiu prietenul şi companionul lui. Eu am

fost cel care i-a pus acolo portretul acela al mamei lui. Cum el n-a avut puterea să spună nu, ea a rămas acolo ca să-l privească în fiecare zi a vieții mizerabile pe care o are. Nu-i de mirare c-a sărit pe fereastră. Dar asta nu era tot ce dorea mama: să mă joc aşa cu Kinglsey era numai o mică distracție. Mi-a spus de nenumărate ori cum a fost furată averea Poole, repetîndu-mi toate poveştile pe care i le spusese mama ei. Cum Claudius Reddman jonglase cu registrele ca să le fure lor averea. Cum îşi transformase prietenul, pe Elisha Poole, într-un bețivan numai ca trădarea lui să nu fie observată.

– N-am ştiut că aşa a procedat.

– Străbunicul meu, care avea un semn din naştere la ochi aşa ca mine, era un bețiv notoriu, iar Caludius şi-a făcut socoteala că nu trebuia prea mult şi nici că nu era prea greu să-l facă pe Elisha, cel care era un împătimit băutor de ceai, să se transforme într-un bețivan. O băutură aici din prietenie. O altă sticlă pentru a sărbători ceva. O sticlă seara tîrziu, după plecarea angajaților. N-a trebuit prea mult ca bunicul să fie aşa de beat mereu ca să nu mai ştie nici ce fura bunul lui amic. „Ia totul înapoi, Nat", aşa îmi spunea mama din patul ei, cu ochii strălucitori de ură. „Să iei înapoi fiecare cent".

Pentru o clipă am avut impresia c-o aveam în fața ochilor nu pe el ci pe mama lui.

– Cred că fiecare tînăr are nevoie de inspirație în viață, continuă Nat. Mama a fost inspirația mea. Îmi place să cred că m-am descurcat uimitor de bine urmîndu-i indicațiile şi îndeplinindu-i dorințele, deşi n-a fost aşa de greu pe cît mă aşteptasem, mai ales cu doamna Shaw care era disperată să-şi răscumpere greşelile trecutului. Aşa că, încetul cu încetul, am luat aproape totul înapoi.

Tocmai mă întorsesem din războiul din Pacific cînd doamna Shaw mi-a dat scrisoarea de la tata şi mi-a spus ce voia să facă pentru mine. Bani, mi-a zis, voia

să-mi dea toți banii pe care-i voiam. O jumătate de milion de dolari, mi-a zis. I-am luat şi am plecat de acolo. Pe atunci o jumătate de milion era o sumă, şi m-a ținut aproape cinci ani. Da, aia viață! Fete la Hollywood, fete la Paris. Am închiriat o vilă la Tuscany şi acolo dădeam petreceri sălbatice. Ceva creat parcă de Fellini. Cînd am ajuns la fundul sacului, m-am întors şi am cerut alți bani. O altă jumătate de milion s-a spulberat mai repede ca prima. Pînă să mă întorc în 1952, din nou eram la fundul sacului şi o jumătate de milion nu mă mai mulțumea. Voiam totul. „Ia totul, Nat". Aşa o să fac, mamă, aşa o să fac, aşa ziceam mereu. Atunci am convins-o pe doamna Shaw să aranjeze cu fondul Wergeld.

A început destul de modest. Numai cu un singur milion pentru debut, dar eu mereu mă întorceam să mai cer şi ea-mi dădea. Mai mulți bani, mai mult din averea Reddman. Eram mereu gata să plec şi să o duc bine, dar mama mă tot implora să nu mă mulțumesc cu o bucățică cînd aş fi putut avea totul. Aşa că am rămas mai departe alături de doamna Shaw, avînd grijă de grădină, însoțind-o la plimbări, spunîndu-i că voiam mai mult, tot mai mult, ca răsplată. Şi, cu slăbiciunea celor care vor să fie iertați, ea mi-a tot dat. Dar nu era destul. Unele lucruri nu pot fi cumpărate numai cu bani.

Era o servitoare care lucra acolo, o fată tare dulce şi inocentă, pînă cînd am terminat eu cu ea. A fost trimisă departe cînd a început să se vadă clar că era însărcinată, dar i-am poruncit doamnei Shaw să aducă copilul la Veritas şi să-l crească ca pe propriul ei moştenitor. Franklin. N-am vrut să ştie că eu eram tatăl lui, dar am lucrat împreună în grădină, şi, deşi nu ştia nimic, eu mi-am dat seama că era un adevărat Poole şi că va moşteni întregul fond Wergeld şi că va fi bogat aşa cum ar fi trebuit să fie dacă nu ni s-ar fi furat averea. Dar tot nu era destul. Era tot un bastard, bogat, dar nu un Reddman. Aşa că i-am spus doamnei Shaw că mai

aveam nevoie de ceva, cel mai grozav din toate. E a spus nu, însă eu am insistat, ea a continuat să refuze şi i-am cerut de-a dreptul, i-am poruncit şi n-a mai avut ce face şi a cedat. A aranjat totul pentru mine ca o patroană de bordel. De fapt, nici n-a fost aşa de geu de aranjat. D.H. Lawrence a făcut munca cea mai grea.

Nopţi de vară, cînd ne furişam amîndoi în vechea casă Poole, numai noi doi. Îi puneam cununi de flori pe cap şi adunceam petale de trandafiri pe sînii ei minunaţi. Acum este o biată epavă, Selma Shaw, dar pe atunci era altfel, frumoasă şi vioaie. Ce mult am iubit nopţile acelea cu dragoste aproape brutală şi zgomotoasă ca bietul Kingsley să ne poată auzi de la fereastra lui. Desigur, ea era un fel de cadou, dar pentru mine a fost mult mai mult, pentru că am iubit-o. Cu adevărat. Închipuie-ţi numai, să găseşti dragostea în vreme ce-ţi urmăreşti asiduu răzbunarea. Cînd a aflat că era gravidă a vrut să fugă cu mine, dar atunci copilul nostru ar fi fost doar un bastard, nu un moştenitor. Am iubit-o, Victor, dar ce putere are dragostea în faţa imperativelor sîngelui. Aşa că am făcut-o să se răzgîndească şi, în loc să fugă cu mine, a rămas mai departe la Veritas şi a purtat în pîntec cel de-al patrulea copil al lui Kingsley, un copil miracol ţinînd cont de operaţia la care fusese supus, şi aşa, în cele din urmă, familia Poole a reuşit să-şi croiască un descendent direct în clanul Reddman.

– Caroline, am şoptit.

– Dar tot nu era destul. „la înapoi, Nat, totul, pînă la ultimul cent". M-aş fi oprit aici, dar mama era insistentă, îmboldindu-mă din patul ei, punînd totul la cale cu mine, spunîndu-mi cum să fac, aşa că şi după moartea ei n-am avut deloc îndoieli. Era pur şi simplu o problemă de plivit, ca şi cu orice plantă. Taie o parte din ramuri şi lasă numai ceea ce este cu adevărat valoros. A trebuit să aştept să moară doamna Shaw ca să nu cumva să umble la fond, pe care l-a controlat pînă-n ultima clipă, o

femeie ca o buruiană rea, dar odată cu dispariția ei am fost liber să plivesc în voie. Ce noroc pe mine cînd Walter Calvi a venit după Edward, tocmai cînd eu căutam pe cineva ca el. Jacqueline şi apoi Edward. Am plătit şi pentru Robert, dar Calvi a dispărut înainte să facă toată treaba. Nu sînt prea dezamăgit, Robert este aşa de dezorientat din punct de vedere sexual încît mai mult ca sigur va muri fără moştenitori, lăsînd totul fiicei mele. Am sperat să pot uni întreaga avere la o singură familie, un singur moştenitor, triumful final al familiei Poole, dar, doamna Shaw i-a descoperit într-un final pe cei doi îndrăgostiți şi a pus capăt relației lor. Bănuiesc că pînă şi ea avea anumite limite.

Mi-a făcut cu ochiul ca un puştan isteț care le-a jucat o festă celor mari.

– Bănuiesc că noi, familia Poole, ne-am descurcat bine pînă la urmă, nu eşti de aceeaşi părere?

Dintre toate istoriile pe care le auzisem despre Reddman şi Poole a lui era cea mai patetică. Vrea acum să-i zîmbesc, să-l felicit, să-mi arăt mulțumirea în fața planurilor sale reuşite, dar eu în fața ochilor nu am decît o viață irostiă şi nu am de gînd să-i ofer ceea ce vrea.

– Şi acum s-a terminat? am întrebat.

– Bineînțeles.

– Şi eşti mulțumit de tine?

– Bineînțeles. Mai vrei ceai?

– Intenționez să-mi colectez banii, Nat.

– Îmi pare rău, dar o să te dezamăgesc, pentru că nu mai am o sută de milioane de dolari.

– Dosarele arată că mai mult de atît a fost virat în contul Wergeld de către Faith Shaw.

– Da, aşa e. După cum am mai spus, încerca să-şi răscumpere păcatele, biata nebună, dar banii nu mai sînt ai mei. Imediat după moartea ei, şi înainte de omorurile pentru care tu vrei acum bani, am transferat irevocabil aproape totul, mai puțin cîteva milioane, într-un

cont pentru fiul meu. El n-a ştiut nimic despre planurile mele, a aflat de ceea am făcut numai după ce am fugit. Băiatul nici nu ştie că fondul Wergeld este al lui după moartea mea. Aşa că vezi, Victor, n-aş putea să-ţi dau nimic nici dacă aş vrea, şi nu vreau.

L-am privit cîteva momente, întrebîndu-mă dacă să-l cred sau nu, şi, deodată l-am crezut. Reuşisem să depistăm banii, aşa era, dar nu cît credeam noi că ar fi trebuit să fie. Suma care fusese transferată din Insulele Cayman la o bancă din Louxembourg, la o bancă din Elveţia, prin Libia şi Beirut şi înapoi în Insulele Cayman nu depăşise zece milioane. Sperasem, cumva, în această întîlnire, să aflu ce se întîmplase cu restul, şi aflasem. Banii îmi fugiseră de sub nas. Intraseră în buzunarul lui Harrington. Departe de buzunarele mele. Disperarea mi se lăsă grea pe umeri.

– Dar tot mai ai zece milioane ale tale, i-am zis, agăţîndu-mă de ultima speranţă. Ştiam asta.

– Da, cam aşa, poate ceva mai puţin. Destul cît să mă ţină la bătrîneţe. Îmi place aici, Victor. Îmi place Canek şi ţara asta, jungla rîul şi orhideele mele, toate-mi plac. Pentru mine acest loc a devenit sinonim cu căminul, dar, dacă mă forţezi să mă mut, atunci o s-o fac şi pe asta. Guatemala sau Paraguay sau în Seychelle. Cunoşti ţinuturile astea?

– Seychelle nu e pe coasta Africii?

– Acolo. Oferă cetăţenie fără posibilitate de extrădare oricui dă guvernului zece milioane de dolari. Din cîte am înţeles, acolo sînt cîteva soiuri de orhidee cu adevărat extraordinare. Dacă trebuie, o să le plătesc cît cer şi apoi îmi voi continua liniştit traiul printre orhidee, sub protecţia lor. Dar atunci, desigur, ţie nu ţi-ar mai rămîne nimic.

– Şi ce-mi propui?

– Opreşte-te. De asta te-am adus aici. Ca să-ţi spun să-ţi încetezi eforturile de a mai căuta banii mei. Opreş-

te-ți avocatul din Belize să continue procesul. Fă ce poți să oprești investigațiile FBI-ului. Nu spune la nimeni că m-ai văzut aici și încetează să mă mai hăituiești de parcă aș fi un criminal de rînd. Îmi place aici. Îmi place jungla asta. Pleacă și lasă-mă să trăiesc în pace și cînd voi muri, tot ce va mai rămîne din banii mei vei putea să-i iei tu pentru procesul pe care l-ai cîștigat. Dobînda pe care o oferă elvețienii e foarte mică, dar stînd aici consum puțin și suma va ajunge să crească cu timpul. Pleacă și lasă-mă în pace și într-o zi banii vor fi ai tăi.

– Iar tu vei scăpa cu totul.

– Deja am scăpat cu bine.

– E un tîrg nenorocit.

– E singurul pe care-l ofer, singura cale prin care tu vei vedea un cent.

L-am privit o clipă și m-am gîndit pentru un moment și apoi am început să beau din paharul cu ceai.

– Știi ce înseamnă răul, Nat? l-am întrebat.

Mă privește o clipă nedumerit.

– Eșecul? sugerează.

Încerc să rîd chinuit.

– Nu, îmi pare rău, răspunsul e greșit.

56

PE RÎUL MACAL, CAYO, BELIZE

Canek vîsleşte iar în josul rîului spre San Ignacio. De acolo voi lua unul dintre acele taxiuri dubioase pînă la aeroport. Sînt gata să plec naibii din Belize. Mîinile mă dor de la înțepăturile de insecte, unele s-au umflat alarmant de mult și bănuiesc că am pe sub piele cîteva

larve. Mă întreb dacă trebuie să declar larvele la vamă, cînd voi intra în țară. Mă scarpin şi simt imediat arsura, dar nu mă pot abține să nu mă scarpin mai departe.

Bănuisem că Nat era tatăl lui Caroline încă dinainte ca el să admită în fața mea, iar remarca lui Calvi de dinaintea bătăliei de pe docul patru îmi dăduse indiciul, dar lui Caroline nu îi spusesem nimic despre vasectomia lui Kingsley sau despre suspiciunile mele, aşa cum n-o să-i spun nici de faptul că Nat a recunoscut că era tatăl ei. Nu este rolul meu, aşa cred, să-i spun că tatăl ei este un mare ticălos.

Între Caroline şi mine se terminase orice relație. Dragostea dintre Emma şi Christian Shaw arătase cu claritate ceea ce lipsea relației noastre şi ceea ce nu va avea niciodată, aşa că rămăsesem numai buni prieteni. Ținîndu-se de cuvînt, după ce aflase din scrisoarea bunicului ei motivul pentru care acesta aruncase în iaz medalia, semnase documentul pentru stabilirea onorariului meu. În scrisoarea aceea mai găsise ceva, acel lucru bun pe care-l căutase, transformarea bunicului ei dintr-un laş într-un bărbat adevărat. Acum poartă iar la gît medalia şi munceşte mult cu psihiatrul ei ca să-şi pună viața în ordine şi să înțeleagă ce s-a întîmplat în trecut şi să învețe să privească viitorul cu alți ochi. Exercițiile de autoiertare au transformat-o extrem de mult, în bine. Fumează mai puțin, bea mai puțin, a renunțat chiar la toate acele bijuterii cu care-şi împodobise corpul. Nu mă mai întrerupe cînd vorbesc. Ba mai mult, l-a adoptat chiar şi pe motanul Sam. Din cauza c-a aflat adevărurile usturătoare despre familia ei, acea ailurofobie de care suferea s-a diminuat considerabil. Asta nu înseamnă c-a ajuns una dintre cele mai mari iubitoare de pisici, nu-l lasă pe Sam să doarmă cu ea în pat şi nici nu vorbeşte mereu despre cît de drăguț şi de deştept e, însă se pare c-au ajuns la un fel de înțelegere, pentru că motanul cel puțin pare foarte mulțumit de mansarda ei de pe strada Mar-

ket. Bănuiesc că şi el, ca şi fostul lui stăpîn, crede că orice e mai bun decît Florida.

Caroline încă mai suspină după Harrington, neştiind că el îi este de fapt frate vitreg şi din acest motiv nu pot fi împreună niciodată. Bănuiesc că într-o bună zi o s-o ia deoparte şi o să-i spună totul.

Caroline şi Beth au devenit prietene foarte bune. Mi-e teamă că discută despre mine cînd îşi beau cafeluța şi cînd eu nu sînt prin preajmă, deşi ele neagă aşa ceva. Beth a renunțat cu ceva timp în urmă la Biserica Noii Vieți, scîrbită de avariția cu care Oleanna îşi ascunde adevărurile, aşa că acum a trecut la buddhism. Caroline a mers cu ea la ultimul refugiu Zen, într-un *ashram* din New Jersey. Eu continui să susțin că această căutare a iluminării tocmai într-un adăpost din New Jersey e o aiureală, dar ele cred că au dat totuşi peste ceva. Oricum amîndouă păreau uşor schimbate după weekend-ul petrecut acolo; mai împăcate cu ele.

– Despre ce ați vorbit? le-am întrebat.

– N-am vorbit.

– Şi ce ați făcut?

– N-am făcut nimic.

– La ce v-ați gîndit?

– Ne-am refuzat luxul gîndirii.

– Nu sînt deloc impresionat, le-am zis. Eu am stat tot weekend-ul în casă şi m-am uitat la televizor la o partidă de golf şi am făcut exact acelaşi lucru ca şi voi.

Cel mai încurajator aspect al progresului lui Caroline este faptul că ea nu suferă de amărăciune, aşa cum în trecut au suferit ceilalți membri ai familiei Poole. Există un mare pericol în trecut. Ca evreu, am învățat să nu uit niciodată, dar o parte din trecut e mai bine să fie uitat definitiv. Trecutul, istoria în general, este ca un semn de avertizare pentru noi, şi, numai amintindu-ne ce am fost, cît de jos am căzut, putem să ştim spre ce să aspirăm, dar pierdem totul atunci cînd trecutul ne conduce cu

totul, aşa cum s-a întîmplat cu Nat şi cu mama lui, şi cu mama ei şi cu soţul acesteia. Amintirea fără iertare este un blestem şi nici nu există dovadă mai bună decît ceea ce s-a întîmplat cu familiile Reddman şi Poole, luptînd vreme de generaţii pentru avere, ca doi cîini pentru un ciolan.

Caroline învaţă acum necesitatea iertării, aşa cum a învăţat-o Christian Shaw şi, uimitor, aşa cum a învăţat şi soţia lui, Faith.

Mi-e greu s-o asimilez pe tînăra Faith Reddman Shaw, care a omorît trei oameni, cu bunica Shaw, care i-a dat aşa de mult lui Nat în speranţa vană că astfel va fi iertată şi că în cele din urmă greşelile trecutului se vor şterge. Că s-a chinuit să îndeplinească toate cererile lui Nat este întristător şi mişcător, că a sperat să-şi facă iertate toate păcatele este iarăşi frumos, şi eforturile ei nu au fost mai puţin nobile doar pentru că a fost o criminală şi o lacomă înainte. Această poveste este una dintre cele mai obişnuite, dar cred că partea cea mai interesantă va rămîne pentru totdeauna ascunsă, partea în care Faith se transformă dintr-o criminală într-o penitentă. Este o poveste scrisă pe sufletul omenesc, oarecum indescifrabilă dar nu mai puţin adevărată. Este povestea adevărată a mîntuirii, un fel de poveste epică pentru că Faith a avut mult drum de parcurs ca să ajungă pînă aici. Bănuiala mea este că transformarea ei a urmat o poteică similară cu cea parcursă de soţul ei şi de cea pe care se pare că s-a angajat şi Caroline. Mult noroc îi urez, sperînd să găsească tot ceea ce pare să caute cu atîta ardoare.

Cît despre mine, pe mine, aiurelile astea spirituale nu mă interesează, aşa cum nici Nat n-a fost interesat. Este numai un soi de balsam ca să ascunzi adevăruile dureroase lipite de tine. Ca o cremă antiacnee. Sigur. Este reconfortant să te vezi pe tine ca parte dintr-un întreg mistic, destinat să te renaşti veşnic, aşa cum este recon-

fortant să te scufunzi într-o cadă cu apă caldă şi parfumată, dar mie mi se pare a fi un fals refugiu. Poate că experiențele mele cînd am fost la un pas de moarte m-au făcut teribil de existențialist, dar nu pot să mă gîndesc acum că am fost născut fără motiv, că trăiesc fără motiv şi că voi muri fără motiv. Treaba mea este acum să-mi dau seama cum să înfrunt toate adevărurile urîte fără să cad în depresiune nervoasă, petrecîndu-mi restul vieții tremurînd sub pătură, în pat. Un lucru pe care-l ştiu sigur este că îmi voi contempla locul în univers pe plajă la Sruba cu un pahar de băutură bună în mînă.

Am acceptat oferta lui Nat. I-am promis să-l las în pace, să nu spun nimănui unde este, să-mi opresc eforturile de a-i mai lua banii pînă la moartea lui. Dacă moare cu zece milioane, noi vom lua o treime, dintre care jumătate ia partenera mea, o treime se va duce pe impozite, mie rămînîndu-mi cam un milion. Deci, cîndva în viitor, în viitorul îndepărtat pentru că pare un om sănătos în pofida vîrstei, o să primesc un milion de dolari. Asta numai dacă Nat mi-a spus adevărul. Nu e ceea ce sperasem eu, dar pot trăi mai departe cu gîndul ăsta, aşa cred. E mai bine aşa decît cine ştie ce guvern corupt care oferă protecție escrocilor. Nu-mi place deloc gîndul că va scăpa basma curată după tot ce-a făcut, dar eu nu sînt instrumentul dreptății. „Răzbunarea este a mea" a spus Domnul, şi poate s-o păstreze El. Eu nu sînt decît un avocat care încearcă să facă o afacere bună. În afară de asta, lăsîndu-l pe Nat în junglă, cu toate insectele şi florile alea bestiale şi tot restul, e ca şi cum l-aş fi trimis deja în iad. Şi, dacă pot face asta, ca în cele din urmă să mă aleg cu un milion de dolari, cu atît mai bine pentru mine.

Vreți să ştiți dacă încă mai sînt obsedat de procurarea unei mari averi după tot ce-am aflat că s-a întîmplat cu familiile Reddman şi Poole? Ei bine, da, la naiba. Bogăția neruşinată este obsesia tuturor americanilor, iar

eu sînt un adevărat patriot. Şi acum mă gîndesc cum i-aş cheltui toţi aceşti bani dacă i-aş avea. Într-o zi, dacă sînt norocos, poate că voi fi şi eu binecuvîntat cu un copil al meu. Tragedia familiei Reddman m-a învăţat însă că tot ce facem noi este trecut apoi mai departe copiilor, ca un fel de moştenire. Eu pot trăi cu crimele mele, aşa cred, dar ca să-mi blestem copilul cu ceea ce am făcut eu este de-a dreptul criminal şi să comit mai departe altele, ştiind mai apoi că va trebui să le ascund, este încă şi mai rău. Desigur, voi continua să-mi caut averea, la fel ca şi tipul de alături, dar mă voi purta ca şi cum un copil priveşte şi judecă fiecare pas al meu.

SFÎRŞIT

Dacă Sufletul ar putea vorbi

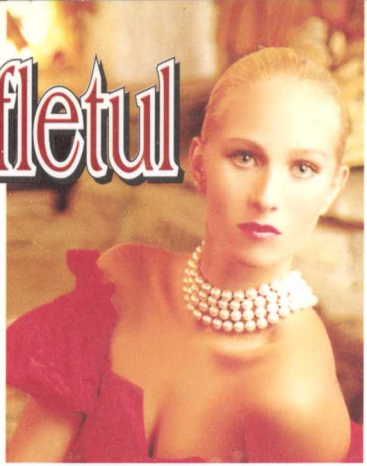

„Presupun că fiecare avere de milioane de dolari are propria ei istorie sordidă, iar cea după care umblu eu nu este o excepție..." Așa începe această carte.

Carl își dorește să plece din Philadelphia, unde pentru el viața este mai anostă ca oricînd. Așa că, atunci cînd o tînără femeie îi face o propunere neobișnuită – dar substanțială –, nu stă pe gînduri să-și schimbe existența monotonă cu o viață în care bogăția îi poate oferi totul.

Propunerea ce i se oferă – să dovedească faptul că recenta sinucidere a bogatei moștenitoare din Philadelphia, Jacqueline Shaw, nu este cîtuși de puțin sinucidere, ci crimă – îl aruncă pe Carl într-o lume în care evenimente adînc îngropate în trecut au o influență teribilă asupra prezentului.

Carl înțelege prea tîrziu că este implicat pînă peste cap în acest caz, pornind o cursă contracronometru pentru a-și lua onorariul și a scăpa cu viață. Pe măsură ce el se apropie de adevăr, află din sursă directă că întunericul cel mai tenifiant se află nu în inima junglei care-l înconjoară, ci în cele mai tainice ascunzișuri ale sufletului omenesc.

Lei: 17900